

GİZEM TOPAK

GÖĞE KADAR SEN

MEMLEKET
SEVDASI

OKU
Z

GÖĞE KADAR SEN

Bir adamın omuzlarında taşıdığı yemin, bir kadının kalbinde sakladığı yara... Göğce uzanan iki hayat, aynı kader çizgisinde yedi yıl sonra yeniden kesişirse ne olur? Dağhan İdris Tüfekçi, memleketine, toprağına bağılı, nefesini bile göreve göre ölçen bir askerdir. Onun için intikam, sorumluluk ve vatan; tartışılmaz bir gerçektir. Kalbini susturmak için çok sevdiği memleketinden Iğdır'a gitmiş ve dönmemeye yemin etmiştir.

Zülat ise Artvin'de kalmış, her dalgada, her rüzgârda Dağhan İdris'in sessizliğini duymuş; onun gittiğı boşlukta yaşamıştır. Karanlığı delen bakışlarında hem çocukluğunun enkazını hem de geçmişte kaybettiğı aşkın zincirlerini taşımaya devam etmiştir. Göğce her baktığında, kendine ait bir çift göz arayan yaralı bir ruhtur.

Yedi yıl boyunca ayrı düşen iki kalp, bu kez memleket rüzgârı kadar sert, Karadeniz dalgası kadar asi bir imtihanla yüzleşecektir. Kader onları sıarken, her adımda eski yeminler, söylenmiş sözler çarpışacaktır.

*Göğce Kadar Sen, bir çiftin nefesi, bir aşkın ateşi,
bir yemin kadar yakıcı bir hikâye.*

dokuzyayinlari

**DOKUZ
YAYINLARI**
dokuzyayinlari.com

Yetişkin okurlar içindir.

978-625-5726-49-0

9 786255 726490

GÖĞE KADAR SEN

“Bir zamanlar uğruna
göğüs gerdiğim, nefes
nefese sevdiğim kadın
çoktan silinmişti
hayatımdan. Suyun
dibinde, hiç
açılmayacak bir
mezarda yatıyordu.”

GÖĞE KADAR SEN İ

Memleket Sevdası

Gizem Topak

© 2026, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Poz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Poz. San. ve Tic. Ltd. Şti. ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© Gizem Topak

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu

Yayına Hazırlayan: Mina Sönmez

Editör: Meryem Çelikten

Son Okuma: Merve Sultan Biro

Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

Kapak Tasarımı: Başak İlçi

1. Baskı: Şubat 2026, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270

ISBN: 978-625-5726-49-0

BASKI VE CİLT

Egem Basım Yayım

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436

Topkapı / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Poz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bağlar Mah. Osmanpaşa Cad.

No: 59/A Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35

GİZEM TOPAK

GÖĞE
KADAR
SEN

MEMLEKET SEVDASI

Düzenleme

Ny.ozlem

*Her adımda yanımda olan sevgili eşim
Ebubekir'e ve varlığı ile kalbime nefes olan
canım oğlum Atahan'a... Beni ben yapan,
hayallerime 'iyi ki' diyen iki güzel yüreğe.
Bu kitap siz olmadan yarım kalırdı...*

BU SATIRLAR, İKİNİZE ADANMIŞTIR.

GİRİŞ

*Memlekele Veda*Artvin Borçka, Çifte Köprü
GEÇMİŞ

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

"Gözlerime bak!" Sesim ağaçtaki kuşları bile yerinden etti.
"Sana, gözlerime bak dedim!"

Köprü'nün ortasına bir adım daha attım. Karşımda sanki bir heykel vardı. Kıpırdamıyor, nefes almaya bile çekiniyordu.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordum.

Yüzüne baktım ihtiyatla, çaresizce. Yeşil gözleri yüzüm hariç, her yeri turladı. Soluklarım alelacele boğazıma tırmanıyor ama oradaki yükten geçemedi kalbime çarpıyordu. Yutkunamıyordum lan! Gözlerine baktım. Derin nefes boğazımdan buhar olup uçtu. Gözlerinde soluklandım. Gözleri memleket olan kadın, gözlerinde Karadeniz'i barındıran kadın...

Bir fısıltı çıktı ağzından.

"Doğru..."

Dağlarda namert vuran bu adama kör kurşun vurmadı da sevdalığı göğsüne ilişti mermiyi.

Koskoca Artvin'de yankılandı o sessiz fısıltı. Fındık tarlalarında dolandı, çaylıkta turladı, Karadeniz'i aştı da bulunduğum köprüyü yerle bir etti.

Belimdeki silaha dayandı elim hızla. Korkuyla baktı gözlerime. Gözlerimizin buluşabilmesi için, illa silahı mı almalıydım elime?

Soğuk namluyu dayadım şakağıma yavaşça. "Bundan ne farkı var yaptığının?"

Ellerim titremedi. Tetiği çekmek için can attı parmaklarım. Benim aksime, o karşımda zangır zangır titriyordu.

"Dağhan," dedi "Yalvarırım." Dizlerinin üzerine çöktü.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Hava pusluydu. Bulutlar, naaşımı yıkamak için bekliyor gibiydi.

"Yalvarırım." Sesi yankılandı bir kez daha. "Beni vur vuracaksan."

Yeşil berraklarına çevirdim gözlerimi.

"Bugün buradan bir cenaze zaten kalktı! Ha bu köprüyü diktin üzerime, gömdün derenin altına beni. Şu kurşun mu öldürecek bedenimi?"

Başımdaki soğuk namluyu havaya kaldırdım. Üç kurşun çıktı tabancadan. Üçü de göğü delip geçti.

Birinci kurşun banaydı.

İkincisi karşımdaki kadına.

Üçüncüsü ise sevdama.

Üç kurşun da gökyüzünde yankılandı.

Nefes nefese karşımdaki kadına baktım. Boş bakışları yüzümde dolaştı. Külçe bağlanmıştı sanki ayaklarıma, adım attıkça ağırlaştı yüklerim. Her adım sonum oldu. Yanına vardığımda, bir adım atmaya mecalim yoktu.

Ben ayakta, o yerdeyken bile kokusu sızdı burnuma. Çepeçevre sardı her yerimi. Ellerim titredi. Saçlarına dokunmak istedi parmaklarım. Silah tutarken titremeyen ellerim, onun karşısında el pençeydi. Zor bela yumruk yaptım.

"Zülal!" sesi yankılandı arkamdan. Ben ölmüş ruhumla ayaktayken, onun çöken bedenini taşımaya ablaları geliyordu. Dönüp bakmadım. Artık gitme vaktiydi. Güçsüzce devam etti ayaklarım. Köprüden çıktım. Ağlama sesi cereyan etti arkamdan. Aldırmadım.

Artık Karadeniz şahit olabilirdi ki Dağhan ve Zülal devri ilelebet kapanmıştı.

BÖLÜM I

Kayıplar ve Geride Kalanlar

İğdir 5. Hudut Tugay Komutanlığı
Günümüz

"Komutanım! Dağhan komutanım!"

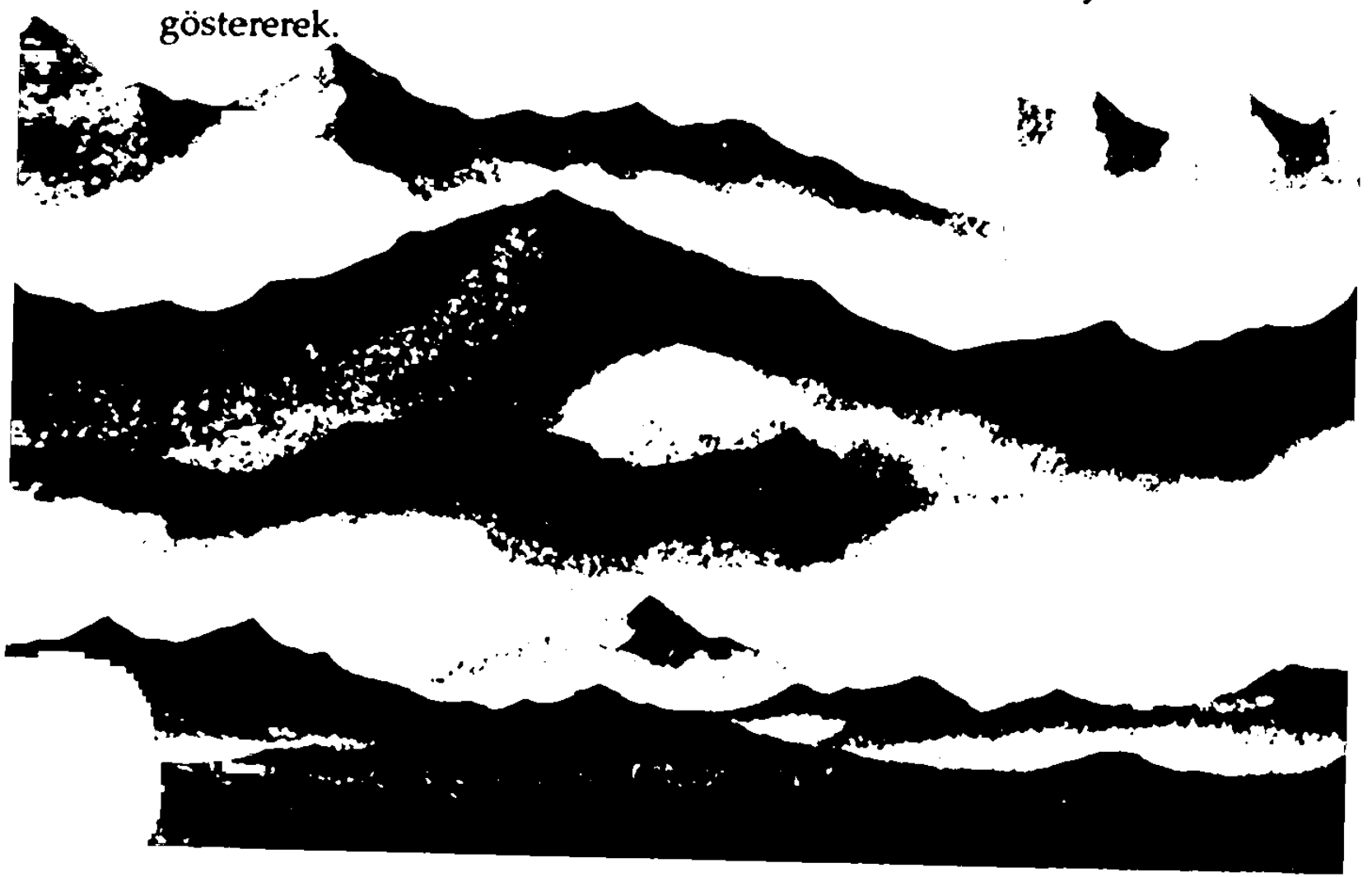
Arkamdan gelen aceleci ses, sessizliği yaran bir kurşun gibiydi. Deli dana gibi koşan askerin ayak sesleri toprağı döverek yaklaştı. Duraksadım. Omuzlarımı hafifçe geriye verip yavaşça arkamı döndüm. Karşımda nefes nefese, ter içinde kalmış bir genç duruyordu. Gözleri telaşlı, bakışları yerinde duramıyordu.

Adımlarını sertçe yere bastı, postalların altındaki çamur küçük damlalarla etrafa sıçradı. Önümde hazır ola geçti, elleri yanda, sırtı dimdik.

"Ahmet Çolak, Kastamonu, komutanım!" dedi tok bir sesle. Bu ses, telaşına rağmen disiplinliydi. Belli ki daha yeniydi.

Bakışlarımı gözlerinden çektim, kısa bir iç çekişle başımı salladım.

"Söyle, asker," dedim, sesimi sakın ama kararlı tutmaya özen göstererek.

"Resul Binbaşı sizi çağırıyor, komutanım."

Sözcükleri telaşlı ama net döküldü dudaklarından. Başını hafifçe eğdi. Hemen ardından bir adım geri çekildi.

"Tamamdır," dedim, yüzüne bakmadan.

Sigaraya ihtiyacı olan bedenim bu karar karşısında sessiz bir isyanla inledi içten içe. Parmak uçlarım sigara paketinin dokusunu aradı hayali bir cebin içinde. Şimdilik ertelenmiş bir keyifti. Emir-komuta zinciri, kendi arzularımı bir kenara itmeyi öğretmişti bana. O üniforma sırtımda bir yük değil, taşıdığım bir onurdu. Ve o onur, her şeye ağır basıyordu. Her şeye...

Adımlarımı hızlandırarak geri döndüm. Hafif esen rüzgâr, içimdeki dumanı dağıtır gibi geçti yüzümden. Beton zeminli ofis koridoruna doğru yöneldim. Duvarların arasında yürürken, her adımım yankılandı koridor boyunca. Nizami ve kararlıydı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Sessizlik içinde, üniformamın kumaşı hafifçe hışırdadı. Sol göğsümdeki isimlik, zaman zaman florasın ışığında parladı.

Ofislerin olduğu bölüme vardığımda, Resul Binbaşı'nın odasının önünde kısa bir duraksama yaşadım. Kapıya bakarken içimde ne olduğu belli olmayan bir huzursuzluk kıpırdandı. Binbaşı çağırıyorsa ya yeni bir görev vardır ya da çözülmesi gereken bir mesele.

Elimi kapıya kaldırdım ve üç kısa, net vuruş yaptım tahtaya.

"Gir!" komutu içeriden sert bir tonda geldi.

Kapıyı açtım, içeri bir adım attım. Dizlerim kilitlendi, omuzlarım düzeldi. Disiplinli bir şekilde selam verdim.

"Beni çağırmışsınız, komutanım" dedim kararlı bir sesle.

"Gel, Borçkalı. Sana söylemem gereken bir şey var," dedi, sesi her zamankinden daha düşük, daha ağırdı.

Yüzüne oturmuş endişede gezindi bakışlarım. Bu adam kolay kolay telaşlanmazdı. Gözleri genellikle kararlı, yüzü taştan oyulmuş gibi ifadesizdi. Ama şimdi... şimdi bir şey vardı. Konu her ne ise, onu bile sarsmıştı.

"Ne oluyor, Resul abi?" dedim. Üniformanın ve rütbelerin arasına gizlenmiş samimiyetimizi dışarı vurdum. Askerî çizgilerin dışına çıktığımı fark etti ama yadırgamadı. Aksine, bekliyor-

du sanki. Artık ikimiz de biliyorduk: Bu konuşma, bir komutanla astı arasında değil, abi ve kardeş arasında geçecekti.

Abi kalıbını ilk kez bu binada anıyor olmamın bile bir ağırlığı vardı. Ama zaman, tereddüde mahal verecek kadar cömert değildi.

"Telefonuna bakmıyormuşsun," dedi. Gözlerini kaçırmadan, sakince devam etti. "Beni aradılar. Artvin'den." Cümlesini bitirince derin bir nefes aldı. Göğsü hafifçe indi, sonra tekrar yükseldi. "Haber geldi."

O an, memleketimin adını duymak bile içimi cız ettirmeye yetti. Boğazımda bir şey düğümlendi. Kulaklarımda bir uğultu başladı. Zihnim, istemsizce eski görüntüleri taramaya başladı: sisli dağ yolları, taş evlerin arasında çocukluğum, Karadeniz'in sesi...

Ama telaş etmedim. Askerliğin bana öğrettiği ilk şey buydu: Haberi almadan dağılmazsın. Önce duyarsın, anlarsın, sonra yıkılmadan toparlanmak zorunda kalırsın.

İçimden derin bir nefes alarak, dışımdan sakın görünecek bir ses tonuyla sordum: "Kim?"

Kötü haber olduğunu tahmin ediyordum. Askeriyeyi durup dururken kimse aramazdı. Hele beni. Günlerce telefonumu açmadığım olurdu ama onlar hep sabırla beklerdi. Hiç başka birini aramazlardı. Bu kural kırıldıysa, kesin bir şey vardı.

Resul Binbaşı, boğazını temizledi. Gözlerimin içine bakarak, duraksamadan "Amcan, Yusuf," dedi.

Beynime biri ağır bir tokat atmış gibi sersemledim. Kalbim bir anlığına durdu sanki. Duyduğum cümleyi tekrar tekrar işittim kafamda. Her seferinde daha keskin, daha acı.

"Başın sağ olsun, kardeşim," dedi. Sesi titremedi ama gözlerinde bir şey vardı. Saygı vardı. Üzüntü vardı. Ve sessizce hissettirdiği bir abilik.

Ama ben, yine de dik durmak zorundaydım. Askerliğin içime işlediği refleksiyle, sanki bu haberi yıllardır bekliyormuş gibi başımı hafifçe eğdim. "Nasıl?" diyebilirdim sadece.

"Kalp kriziymiş," dedi. "Ben izin işlerini hallettim. İmza atıp, direkt çıkabilirsin."

Elindeki evrağı hızla uzattı. Parmaklarım titredi mi bilmiyorum. Gözüm imza kısmına odaklandı, kalemi çektim ve adımı yazarken içimden bir şey daha koptu. Tıpkı kâğıdın üzerindeki kalem gibi ben de bir çizik yedim içimden.

“Eyvallah,” diyebildim, dudaklarım arasından zorla çıkan bir teşekkür gibi.

Belgeyi imzalayıp odadan çıktım. Kapı arkamdan kapandığında, koridorun soğuk ve sessiz havası yüzüme çarptı. Postallarımın zemine çarpan her adımı, birkaç kilo daha ağırlaşmış gibiydi. Sanki ayaklarım değil, kalbim basıyordu yere.

Her adımda, beni mıknatıs gibi aşağı çeken bir kuvvet vardı. Gövdem değil de geçmişim yürüyordu sanki. Sırtıma, göğsüme, boğazıma çöken bir yük ile ilerledim. Koridor bitmek bilmedi.

Yedi yıldır ayak basmamıştım Artvin’e. Elimde bir valiz, sırtımda gençliğimle gelip bu topraklara yerleşmiştim. Burayı yurt bellemiştim. Kendime yeni bir düzen kurmuştum. Ama şimdi, şimdi yine o topraklara dönüyordum. Acıyla geldiğim Iğdır’dan, yeni bir acı daha katarak Artvin’e dönüyordum.

Bu sefer bir eksiğim daha vardı. Bu sefer Yusuf amcam da yoktu.

Ve bu eksik, yük değil kamburdu artık sırtımda.

Ah be cumadi¹...

Artvin-Borçka

Dedem ölmeden önce, iki oğluna da kendi elleriyle yaptığı evleri bırakmıştı. Eline çekici aldığı anda sadece tahtayı yontmazdı dedem; geçmişini şekillendirir, geleceği örerdi âdeta. Her çiviye, her tahtayı bir dua gibi işlerdi.

Ama Yusuf amcam, büyük evlat olarak, onun yaşadığı bu konağı bırakmak istemedi. “Baba ocağı burası,” derdi. “Ben başka bir yere gidip de sırtımı yabancı duvara yaslayamam.” Bu konağı yalnızca bir ev olarak görmezdi, içinde kök salmış bir çınarın gövdesi gibiydi onun için. O yüzden diğer eve hiçbir zaman yerleşmedi. Diğer ev boş kaldı, tozlandı ama bu konak, onunla hep canlı kaldı.

¹ Lazca: Amca.

Amcam bu evde doğmuştu. Bu evde ilk adımlarını atmış, ilk yumruğunu sıkırmıştı. İlk defa âşık olmuş, sonra da evlenmişti burada. Bayram sabahlarında kahkahalarla dolan, kış gecelerinde sobanın etrafında toplandığımız bu evde şimdi ölmüştü.

Dedemin konağı.

Göğe yaslanmış gibi.

Sırtını bulutlara dayamış bir taş yığını değil, geçmişin ta kendisiydi. Yokuşun tepesinde durur, Borçka'nın sisli dağlarına karşı koyar gibi bakardı aşağı. Çatısı bazen sisin içinde kaybolur, bazen güneşin altında parlar ama hep yerinde dururdu.

Her adımda ayaklarım biraz daha ağırlaştı. Bu kez yokuş değil, içimdeki anılar çekiyordu beni geri. Ayağımın altında ezilen taşların sesi bile geçmişisi fısıldar gibiydi.

Konağa yaklaştıkça, çocukluğumun kahkahaları doldu kulaklarıma. Dedemin tok ve gür sesi.

Amcamın, "Yeğen geldi ha!" deyişi. Babamın sessiz bakışları.

Kestane kokuları, toprak kokusu, soba dumanı. Ben bu yokuşu çok çıktım. Evdekilere küsüp geldim. Okulda kavga edip geldim. Bazen canım sıkılır, bazen içim daralırdı; yine de gelirdim.

Ben hep buraya gelirdim.

Ama şimdi, bu konağa gelmek ilk defa bu kadar zordu. Her zaman sığınak olan bu ev, bugün bir mezar kadar soğuktu. Tahta kapının ardında başka bir gerçek vardı.

O kapının ardına geçmek, ölümden betermiş meğer. Kapının kulpuna uzandığım anda, içeriden yükselen bir sesle zaman durdu.

"Aye aye orti..."¹

Damarlarım dondu. Ayaklarım yere kök saldı. Babaannemin sesi, ağıtla birlikte içime işledi.

"Da keziği madağ ellim ori... aye aye orti..."²

Bu bir türkü değildi. Bu, bir kalbin paramparça oluşuydu. Amcamın ruhu evin içinde değil, bu ağıtta dolaşıyordu. Annesinin yüreğinde, kırılmış bir ayna gibi yankılanıyordu ismi.

"Aşun ağavü dzermin eyev ta orti..."³

¹ Gel oğul, gel.

² Sana kurban olayım oğul, gel oğul, gel.

³ Sonbahar geçti de kış mı geldi oğul.

Ağıt sadece bir ses değildi. Konağın taş duvarları bile çatladı sanki. Rüzgâr, babaannemin sesini dağların zirvesine taşıdı. Kiremitler titredi. Pencereleler buğulandı. Toprak ağladı.

Bu, yalnızca bir annenin ağıtı değildi. Bu, Karadeniz'in yas tutmasıydı. Bu, dağın, taşın, evin, yurdun... Yusuf'a veda edişiydi.

Bir an kapının önünde kaldım. İçeri adım atmakla, geçmişe gömülmek arasındaydım. Bir adım daha atsam, amcamın yokluğuyla yüzleşecektim. Girmesem hâlâ bir yerlerde yaşıyor sanacaktım. Ama bilirdim, konağın taşları bile onun gidişini kabullenmişti.

"Daim Yusuf orti...¹"

Konağın, mahallenin, dağın, Artvin'in Yusuf'u. Ve şimdi on-suz kalan bu topraklarda bir şey eksikti. Gözle görülmeyen ama iliklere işleyen bir eksiklik.

Hokid dard unedi yu orti, indzi aselçakkarçerta orti...

Aye aye orti...

Daim Yusuf orti...

Cermag cadgig u ergen kentit orti...

Madağ ellim orti...

Aye aye orti...

Daim Yusuf orti...²

Ağıt yankılandıkça taş duvarlar ağılıyordu sanki. Rüzgâr konağın etrafında dolanıyor, her kıvrımında babaannemin sesini taşıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Her bir mısradada sanki bedenimden bir parça kopuyordu.

Daha fazla dayanamadım. İçimde yükselen ağırlık, beni boğuyordu. Elim, bilinçsizce kulpa uzandı. Demir gibi soğuktu. Hızla aşağı çektim. Tahta kapı, yılların yorgunluğuyla gıcırdayarak aralandı. O gıcırtının içinde bile geçmişin sesi gizliydi. Bir an için çocukken eve gizlice girdiğim geceler geldi aklıma.

¹ Benim Yusuf oğlum.

² Yüreğine kurban olayım oğul
Gel oğul, gel
Benim Yusuf oğlum
Bembeyaz alına ve uzun burnuna
Kurban olayım ben oğul
Gel oğlum gel
Benim Yusuf oğlum.

Koridora adım attım. Havanın içindeki yas, insanın tenine siniyordu âdeta. Loş ışıktaki beliriveren uzun koridor, her zamanki gibi sandalyelerle doluydu. Sırt sırta oturmuş insanlar, alçak sesle konuşuyordu. Herkes birbirine bir şeyler fısıldıyor, göz ucuyla bana bakıyordu. Ama benim gözüm duvarda asılı duran tüfeklere takılmıştı.

Dedemin tüfekleri. Biri Yusuf amcamın, diğeri babamın.

Çocukken dedemin anlattığı savaş hikâyelerinin ardından o tüfeklerin karşısına geçer, göğsümü şişirip, "Ben de büyüyünce asacağım buraya tüfeğimi," derdim.

Dedem o zaman gülümserdi. "Senin yerin burası değil İdris'im. Senin yolun başka," demişti bir gün.

İşte şimdi, o başka yolun kıyısında, evin tam ortasıydım. Fısıldaşmalar çoğaldı. İnsanların beni süzdüğünü hissediyordum. Kimi yaşlanmış, kiminin saçına aklar düşmüştü ama yüzler tanıdıktı. Hepsi bir zamanlar bana "İdris" diye seslenmişti.

Bense duvarlarda geçmişin izini arıyordum. Çocukken düşüp dizimi kanattığım köşe. Amcamın beni azarladığı odaya çıkan basamak. Sobanın yanındaki köhne halı. Ama bu anıların üstüne şimdi yalnızca yas örtülmüştü. Salona yaklaştım. Kapının eşiğinde durdum. Adım atmaya gücüm yoktu.

Bir iç çekiş gibi döküldü dudaklarımdan: "Didinana."¹

Kapının hemen yanında, oturduğu yerden zorlukla kalkan babaannem, gözleri bana ilişince yerinden fırladı âdeta. Dizleri titredi, omuzları sarsıldı ama durmadı. Ağlayarak, yalpalaya yalpalaya yanıma yürüdü. Sanki bütün yasını, acısını ve özlemini bir anda taşıyordu o adımlarda.

Sarıldığında göğsüme başını koydu, hıçkırıkları sanki iç organlarını yerinden oynatıyordu.

O an, içimde kırılan her şeyin sesi duyuldu sanki. Omzuma başını yasladığında, yeniden başladı ağıtına.

Her bir kelimesi, içime bıçak gibi saplanıyordu. Ben hiç böyle ağlayan birini görmemiştim. Bu, bir annenin değil, bir yüreğin parçalanışydı.

¹ Babaanne.

"Didinana," dedim yine, bu sefer daha boğuk. Başını kaldırdı. Gözleri yaşla dolmuş, kırmızıya dönmüştü.

"İdris'im," dedi titreyen sesiyle.

Bu isim. Kaç yıldır böyle duymamıştım? O telaffuzu, o sevgiyle, o yanık sesle.

"Sen bize geldin de oğlum, amcan gitti."

İçim parçalandı. Dilim damağıma yapıştı. Nefes almak güçleşti. Zaman dondu, sesler uzaklaştı. O cümle beynimde yankılandı defalarca.

"Sen bize geldin de oğlum, amcan gitti."

Kucağımda duran bu küçücük kadın, bir dağ gibi çökmüştü içime. Ben susarken, o ağlamaya devam etti. Daha da sıkı sarıldım. Boyu omzuma ancak geliyordu, gövdesini neredeyse tüm ağırlığıyla bana yaslamıştı. Omzumda inceden titreyen başına bir öpücük kondurdum, uzun uzun. O an sadece biz vardık dünyada; acının, özlemin, sessizliğin tam ortasında.

Kollarımla sardım, sanki onu değil de zamanı sarmalıydim; geçip giden yılları, elimizden kayan mutluluğu, çocukluğumu.

Ayakta kalmaya mecali kalmamıştı. Omzuna koyduğum elimi indirmeden, dolayarak yöneldim koltuğa. Sanki bir dalga, sanki yüzyıllık bir yorgunluk taşınyordu o adımlarda.

Ayakta dimdik durmalıydim, güç olmalıydim ona çünkü o zaten yeterince çökmüştü.

Yavaşça oturttum koltuğa. Gözleri hâlâ doluydu ama sesi çıkmıyordu artık. Ağlamaya devam ediyordu, sessizce. Hıçkırıkları bile tükenmişti, yalnızca gözyaşları akıyordu.

Ben karşısında, buzdan bir heykel gibi dikildim. Elimi kaldırıp gözyaşlarını sildim ama yaşlar sanki hiç bitmeyecekti. Babaannem kolay kolay ağlayan biri değildi. Hayatın yükünü sırtında taşıyan, dimdik duran, Karadeniz kadınıydı o. Sertti, gaddardı, lafı dolandırmazdı. Ne dediyse oydu. Ama şimdi bu kadın, o kadın değildi.

Onu hayatım boyunca sadece iki kere ağlarken görmüştüm. İlki, dedemi toprağa verdiğimizdeydi. Küçüktüm o zaman ama onun ağıtları kulaklarımdan hiç silinmedi. Sanki yıllardır içinden eksilmeyen bir ezgi gibi, hâlâ aklımdaydı. O gün, eşini değil,

kendi yarısını gömmüştü kara toprağa. Bugün, Yusuf amcam için ağlıyordu. Bir annenin, evladı için yakacağı ağıtın tarifi yoktu.

Bir parçasını daha toprağa veriyordu, belki de son kalan yarısını.

“Dağhan’ım!”

Bir anda yankılandı ses. Adım bir dua gibi döküldü o dudaklardan.

Nanamın¹ sesi. O an dünya durdu. Kalbim bir anlığına sanki atmaya unuttu. O sesi yıllar sonra yakından duymak, içime sıcak bir yangın gibi indi. Başımı çevirmeye gücüm yoktu. Ama çoktan sırtıma yaslanmıştı bile. Başını omzuma koymuştu. Gözyaşlarını omzuma akıtırken, çocukluğumun kokusu sardı etrafımı.

Lavanta ve yağmur. Ne zaman düşsem, ne zaman canım yansa, annem sarılırdı bana. Hep aynı koku. Hep aynı şefkat.

Zaman hiç geçmemiş gibiydi. Ona dönmemi bile beklemeden sarıldı. İçli içli ağlıyordu. Yanağı sırtıma değdiğinde kalp atışlarımız karıştı birbirine. Derin bir nefes verdim ama boğazımdaki düğüm o kadar kalındı ki hava bile geçemedi.

Elimi eline sardım, dönmek istedim. Ama izin vermedi. Kollarını daha da sıktı. Sanki bırakırsa ben kaybolacağım, sanki tekrar gidecekmişim gibi.

Fısıldadım usulca: “Nana, izin ver göreyim yüzünü.”

Sesim boğuk, çatallıydı. Kollarını ağır ağır çözdü. Yavaşça aralandı o sıcacık kucak. Hızlıca döndüm. Ellerine yapıştım. Öptüm. Başına koydum. O eller... O eller bir ömrü taşımış, bir aileyi ayakta tutmuştu. Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. Gözbebekleri, cam gibi parlayan iki kırmızı bilye gibiydi. Yorgun, üzgün ama hâlâ sevgi doluydu.

“Koçarım benim.” Tekrardan sarıldı. Koklayarak öptü omzumdan. “Dağ’ım, yamacım...”

Göğsüme bastırdım onu, sımsıkı. Kalbi kalbime değdi o anda.

“Geldin sonunda memleketine,” dedi. Sonra sesi kırıldı. “Acı habere değil de güzelliğe gelseydin keşke, oğlum.”

Sitemi sert değildi ama içime işledi. Haklıydı ama ben de haklıydım. Cevap veremedim.

¹ Annemin.

O sessizliğin içinden bir tek soru çıktı ağzımdan: "Babam ve abim nerede?"

Salonda babaannem dışında kimse yoktu.

O da başıyla bahçeyi işaret etti. "Baban bahçede, Arslan cenaze işlemleri için hastanede."

"Babamı göreyim," dedim usulca.

Mutfağı geçip, arka bahçeye çıktım. Konağın ardındaki yaşlı armut ağacının gölgesinde, köşedeki bankta oturuyordu babam. O bankı Yusuf amcam kendi elleriyle yapmıştı. Şimdi üstünde, kardeşi oturuyordu. Yüzü dağlara dönüktü, düşüncelere yaslanmış gibiydi.

Yavaşça adımladım.

Tam arkasına geldiğimde, "Geldin demek," dedi.

Sırtı dönüktü ama gönlü bana bakıyordu. O, çocukken nerede saklansam yerimi bilen adamdı. Kalbimden hiç çıkmayan biri. Sırtımda hissettiğim dağ gibi. Sessizce yanına oturdum. Göz kenarındaki çizgiler artmıştı ama bakışı değişmemişti. Hem hesap sorar gibiydi hem de affeder gibi.

"Geldim," dedim.

"Memleketine küs değil miydin sen?" diye sordu.

Öyle bir sordu ki iki tokat atsaydı daha az yakardı canımı.

Ama bilirdik ki bizde memlekete küsülmezdi.

"Karadeniz'e küsülür mü hiç?" dedim gülümsemeye çalışarak. Bunu bana kendisi öğretmişti, hem de defalarca.

"Asker adamsın. Memleket sevdasını da ben mi öğreteyim sana şimdi?"

"Başım gözüm üstüne öğreteceklerin," dedim, daha fazla ayakta kalmayıp yanına oturarak.

Yüzündeki o sert çehreye rağmen, gözlerindeki yumuşaklık beni çocukluğuma çekti.

Başımı okşamadı belki ama sesi yetti. "Geldin ya evlat, daha ne olsun."

Çünkü bilirdik ki Ata varsa, evlat vardı.

"Başımız sağ olsun," dedim.

Yumuşak bakışlarının yerini, ağır bir keder aldı. Ceketinin iç cebine uzandı. Sardığı tütünlerden iki tanesini çıkardı. Birini

bana uzattı. Uzanmadım. Sigaranın saygısı olmazdı belki ama bir kez bile onun karşısında içmemiştim.

"Al ula!" dedi biraz sinirle. "Bugünlük serbest."

Onu kırmadım. Bugün babayla ciğeri kirletmek serbestti. Cebinden kibrit kutusunu çıkardı, ilk benim sigaramı yaktı, sonra kendi sigarasını. Derin bir duman çekti.

"Vay be Yusuf kaptan," dedi, sesi tarazlıydı "İdris de geldi ama sen artık yoksun."

Kederimiz için bir duman da ben aldım. İçimdeki yangına azıcık kül serpti.

"Ne övünürdün seninle. En ufak olayda 'aratmayın bana İdris'i' derdi. Dağ aslanıydın sen onun. Evlat derdi. Evlat sevgisini onlar verdi bana, derdi."

Allah, Yusuf amcama ve İclal yengeme çocuk vermemişti. Ama bize onlardan gelen anneliği, babalığı nasip etmişti. Evlat değildik ama evlat gibi büyüttüler bizi. Tam bu noktada, bir eksikliği fark ettim. Birini hâlâ görmemişim.

"İclal anneyi göremedim?"

Babam derin bir iç çekti. "İclal'i odasına çıkardık. Zor bela duruyor. Bir saat önce sakinleştirici vermişlerdi."

Elimdeki tütünden son kez derin bir nefes aldım. Sigarayı söndürdüm. Askerliğin alışkanlığından izmariti cebime koydum.

"Bir bakayım ona," dedim ve ayağa kalktım.

Tekrar konağın içine girdiğimde, kalabalık azalmıştı. İnsanlar yavaş yavaş gitmişti. Geride sadece acı, tespih sesi ve hafif bir dua fısıltısı kalmıştı.

Tahta merdivenlere adım attığımda evin içindeki durgunluk, sanki bir çarşaf gibi üzerime serildi. Her basamağın gıcırdaması, bu konağın yaşanmışlıklarının yankısıydı. Her adımda çocukluğumun gölgeleri geçiyordu gözümün önünden; bu merdivenlerde düşmüş, bu merdivende kalkmışım. Yeşil büyük kapıya vardım. Elim kapının kulpuna uzandı ama nedense bir anda durdum. İçeride beni neyin beklediğini biliyordum. Ama yine de içeri adım atmaya zihnim direniyordu.

Daha fazla beklemeden kulpu aşağıya doğru çektim. Kapı sessizce açıldı. İçeri adım attığımda, hiç ses yoktu. Sanki zaman,

bu odada durmuştu. Büyük karyolada oturan yengemin bakışları bana döndü. Gözlerinde ne fer vardı ne yaş.

Sanki ruhu çoktan amcamın ardından yürümüş gibiydi. Sessizce karyolanın bir ucuna oturdum. Bu kadar tepkisiz oluşuna alışık değildim. İclal yengem, bu konağın neşesi, bu evin can damarıydı. Amcamın deyimiyle; nazlısı, pullusu, gülüşüyle evi aydınlatan kadındı.

Yavaşça başımı dizine yasladım. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından, eli saçlarımda gezinmeye başladı.

“Sin domcvi do domxali gyuli ckimi,¹” diye fısıldadı. “Oy Yusuf’um, Dağhan geldi. Koş gel, geldi dağ aslanın.”

Yüreğimin tam ortasında bir kor alev aldı. Fikrimi, mantığımı, aklımı terk etti. Yalnızca yanıyordum. İçim küllenmiş bir köz gibi ağırdı artık. Ağzım kilitli gibiydi. Konuşsam, kelimeler kanayacaktı. Yumruklarım, sınıksız durmaktan uyuşmuştu. Sessizliği bozmadım. Dizlerine uzanmaya devam ettim. O bana, ben ona sığındım. Konuşmadan, ağlamadan. Yalnızca yandık birlikte.

O gece...

Sabaha kadar, o karyolada yengem Yusuf’un gidişine ah etti. Ben dinledim. Bazen kızdı Yusuf’una, bazen ağıt yaktı ama hep sonunda, “Yusuf’um gel,” dedi.

Ve sabah semadan ezan sesi yükselince, yerimden yavaşça kalktım. Uyuşan vücudum çatırdadı, birkaç yerimden küt diye ses geldi. Yengem bir saat kadar önce uyuyakalmıştı. Yatağın ucundaki örtüyü alıp, üstünü örttüm.

O an uykusunda bile ağzından, “Yusuf’um,” nidası döküldü.

Tahta kapıyı usulca, gıcırdatmadan kapattım. Sessizlik içinde yankılanan bu küçük ses, konağın eski sakinliğine saygı duruşuydu âdeta. Merdivenlerden inerken, salonda namaza kalkmış babaannemi gördüm.

Gözleri kapalı, elleri dua pozisyonundaydı, o an anladım ki belki de hiç uyumamıştı geceden beri. Ona rahatsızlık vermek için sessizce kapıdan çıktım. Konağın havası pusluydu, gece boyunca hiç durmadan yağan yağmurun ardından doğanın sessizliğini taşıyordu.

¹ Yaktın beni, kül ettin gülüm.

Cebimden bir dal sigara çıkardım. Dışarıdaki serin havaya rağmen ellerim titriyordu hafifçe.

Sigarayı yakıp derin bir nefes aldım; ciğerlerimi saran ıslak, temiz hava içime doldu.

İğdir'in kuru, keskin havasından sonra bu nemli oksijen, âdeta yeni bir başlangıcın habercisiydi. Yürürken adımlarım yavaşladı, amlar gözümün önünde bir film şeridi gibi dönmeye başladı.

Yirmi dakikalık yolu, düşüncelere dalarak, oyalana oyalana yarım saate çıkardım.

Demir kapının önüne geldiğimde, bahçedeki yenilikler dikkatimi çekti. Yedi yıl önce bir valizle çıktığım o ev, artık bambaşka görünüyordu. Bahçeye oturma grupları eklenmiş, ahşapların üzerindeki eski boyalar tazelenmiş, zımparalanmıştı.

Ama içimdeki o "ev" hissi hâlâ yerli yerindeydi; köklerim gibi sağlam, sıcak ve sarsılmaz.

Kapının üstündeki 'TÜFEKÇİ KONAĞI' yazısı hâlâ ilk günkü gibi dimdik asılı duruyordu.

O yazıyı görmek, tüm yaşanmışlıkları yüreğimde tekrar canlandırdı. Tam o sırada arkamdan tanıdık bir ses yükseldi: "Ula! Dağhan sen misin?"

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Sesin sahibi yanıma doğru adımladı.

"Yollarımı gözlediğini bilseydim, önceden gelirdim," dedim gülümseyerek.

"Ander¹ bir duruma geldin ama iyi ki geldin abim," diye cevap verdi omzumu sıkarak.

Gözlerine bakarken bir an sessizlik oldu. Sonra içimden sadece şu cümle döküldü: "Nasip böyleymiş."

Evet, hayat böyleydi işte. Nasipten öte yol yoktu. Ne yaparsan yap, kismet neyse o oluyordu.

Camide kılınan cenaze namazından sonra, Yusuf Tüfekçi'yi aile mezarlığına defnettik.

¹ Uğursuz.

Toprağın içine bırakılan her kürek, yüreğimden bir parça daha söktü sanki.

Şu toprağa o kadar çok kişi gömdüm ki her defasında kalbim biraz daha daraldı, biraz daha eksildi.

Her silah arkadaşımı gömerken zorlanmıştım ama aileden biri olunca içimdeki boşluk daha da derinleşiyordu. Bir asker için ölüm tanıdık bir kavramdı elbette ama insan ölümle sarmaş dolaş yaşamaya alışsa bile sevdiklerinin ölümüne hiçbir zaman alışamıyordu.

Benim için hayat, ince bir ipliğe bağlıydı zaten. Bir gün emeklilik yerine şahadet haberimin gelmeyeceğini kim bilebilirdi?

Ölüme bu kadar yakınken, kıymet verdiklerinin ölüme bu kadar kolay teslim oluşu... Koyuyordu işte.

Her silah arkadaşına, "Vatan sağ olsun!" diyordum ama ailemden birini kaybettiğimde, yalnızca, "Başımız sağ olsun," kalıyordu dilimde.

Mezarlık sessizdi. Ne insan sesleri vardı ne de kuş cıvıltıları; yalnızca toprağın kokusu, yağmurun ardından gelen nemli hava kalmıştı geriye. Yusuf Tüfekçi'yi herkes saygıyla uğurlamıştı. Ağlamayan bile başını öne eğmişti.

Tüfekçiler, Artvin'in köklü ailelerinden biriydi. Tersane işletmeciliği ile başlamış, fındık üretimiyle devam etmişti bu miras.

Ama ben –Dağhan İdris Tüfekçi– o mirasın içinden başka bir yola, başka bir davaya sapmıştım.

Benim yolum vatandı. İyi ki de!

Kadınlar dualarını ederken, biz erkekler mezarın biraz ilerisinde taziye kabulü için sıraya geçtik. Başta babam, yanında Arslan abim, sonra ben. Her gelenin elini sıktık, başımızı eğdik. Söylenen her, "Başınız sağ olsun," cümlesinde yüreğim yeniden sızladı.

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken, gözüm yengeme kaydı.

İclal yengem, amcamın taze toprağını avuçlamış, sanki ona dokunur gibi, sanki son bir kez saçını okşar gibi bastırıyordu avuçlarını toprağa. Sessizce hıçkırıyordu.

"Haydi Reyhan, gidiyoruz," dedi Arslan abim yavaşça.

Reyhan yengem annemin koluna girdi.

"Haydi Nana," dedi, onu yavaşça yerden kaldırırken.

Kendi ayakları üstünde durmakta zorlanan annemin bakışları bile cansızdı. Babam, sessizce İclal yengenin yanına geçti. Bir şey demedi. Sadece orada durdu. Bazen sessizlik, bin cümleye bedeldi çünkü.

O an mezarlıkta kalan sadece bizdik.

Tüfekçi ailesi. Kökleri toprağın en derinine inen ama her kayıpla biraz daha devrilen bir çınar gibi.

Arabaların kapıları birer birer kapandı. Şoför koltuğunda ben vardım. Arka koltukta babam, annem ve İclal yengem sessizce oturuyordu.

Dağların eteklerinden süzülen yolları geçtik. Borçka'nın kıvrım kıvrım yolları bile bugün sessizdi sanki.

Konağa vardığımızda henüz kimse gelmemişti. Kadınlar evin içine geçerken, biz avluda sandalyeleri dizdik. Her şeye alışılmış gibiydi ama hiçbir şey aynı değildi artık.

Tam o sırada, ince bir ses yankılandı avlunun içinde.

"Amca!" Sanki o ses, içimdeki boşluğa dokundu. Kapının girişinde durmuş, gözlerini bana dikmişti.

"Amcam!" dedim ona, sesiyle içime düşürdüğü sıcaklığı bastırmaya çalışarak. "Agah'ım, gel da yanıma!"

Kollarımı açmamla birlikte, fırlayıp koştu. Küçük elleri boynuma dolandı. O an, zaman durmuş gibiydi. Yarım seneyi geçmişti görüşmeyeli. En son Iğdır'a yanıma gelmişlerdi. Şimdi ise, acının göbeğinde, kucağımdaydı.

"Nasıl da büyümüşüm, *dimi*? Kucaklarken belin ağrıdı mı? Artık senin boyuna yaklaşmama az kaldı, *dimi*?"

Soru üstüne soru sıralıyordu. Yanakları al al, gözlerinde kıvılcımlar. Oysa içinde fırtına koptuğunu ikimiz de biliyorduk.

Gülümsedim.

"Uy! Belim koptu bu uşağı taşımaktan. Ne yedirdiniz, ne içirdiniz buna?"

Abime dönüp göz kırptım. Agah'ın kahkahası avluyu sardı. Sonra sesi kısıldı, gözlerini yere kaçırarak sordu,

"Biliyor musun amca? Yusuf dede uzağa gitmiş. Gelmeyecekmiş. Ama ben onu özlerim. Kim bana gemi alacak şimdi?"

Yüzümdeki gülüş sönmeden, içimde bir düğüm oluştu. Boğazım kurudu.

Yutkunarak, "Sen onu andığın sürece, o hep seninle olacak aslanım. Agah deden alacak artık gemilerini. Yusuf deden gitmeden tembihlemiş onu," dedim.

Gözleri ışıldadı yeniden. "O zaman gemimin adını Yusuf koyacağım, amca!"

Kucağımdan indi, koşarak babama gitti. "Dede, Yusuf koyarız *dimi*?"

Babam, hüznle baktı torununa. Gözlerinde kırgın bir tebesümle "Koyarız uşağum. Koyarız paşam."

Avlunun demir kapısı gıcırdayarak aralandı. O masum an dağıldı, sanki biri yumuşacık bir battaniyeyi üstümüzden çekip aldı. İnsanlar yavaş yavaş gelmeye başladığında yeniden taziye kabulüne geçtik. Her tokalaşmada yeni bir yara açılıyor gibiydi içimde.

Ama sonra.

Kapı bir kez daha açıldı.

Ve içeri adım atanlarla birlikte, zaman durdu.

Arga ailesi.

Kalabalık bir sessizlik gibi girdiler içeri. Duruşlarındaki soğukluk, hava gibi çöktü üzerimize.

O anda bakışlarımda hiçbir kıpırtı olmadı, yaprak bile kıpırdamadı içimde. *Ama fırtına...*

Fırtına Tüfekçi olarak anıldığım o hâl. Sarsılmaz bir kaya gibi dikildim.

En önde, her zamanki gibi, Nazmi Arga yürüyordu. Adımlarında yılların kibrini, kendinden menkul bir kötülüğü taşıyordu. Sanki burada bulunmak lütufmuş gibi başı dimdikti. *Piç.*

Yanında karısı Asiye, ardından da üç kızı: Deniz, Ayfer ve adını bile anmak istemediğim, Zülal.

Gözüm gözlerine bile gitmedi. Beni yakan geçmişin içinde, bakışları hâlâ köz gibiydi. Kafamı hafifçe başka yöne çevirdim.

Nazmi'nin sesi kuru ve ruhsuzdu. "Başunuz sağ olsun."

Sanki istemeden, zorla getirilmiş gibi, sanki Yusuf Tüfekçi'nin ölmesinden zevk almış gibi... Karşılık veren tek kişi babamdı. "Eyvallah, Nazmi."

Ben sustum. Abim sustu. Ve bu suskunluk, Nazmi'ye en yüksek sesle verilmiş cevaptı. Susmasam, cevabım başka olacaktı. O ise suskunluktan rahatsız olmuş olacak ki bana laf sokmadan edemedi.

"Demek buranın yollarını hatırladın."

İçimdeki öfke tohumları bir anda çatladı. Kök salmaya başladı... Kıpırdayan çenemi fark ettim. Yine de yutkundum. Boynumu kasarak, damarlarımı susturmaya çalıştım. Ama yetmedi. Gözlerinin içine öfke ve inatla bakarak konuştum. Bakışlarım nefret doluydu.

"Afkuran¹ dolmuştu dağlara bilama² kovdum geldim ki buradaki itlere de yetişeyim"

Sözlerim anlamını bulduğu anda, Nazmi'nin yüzü asıldı.

"Bu taraf boş, Nazmi."

Babam, avlunun gölgesine düşmüş sandalyeleri eliyle işaret etti. Tonlamasında, "bir daha ötersen durmayacak" tonu hâkimdi. Nazmi anladı. Anladı ve susarak yönünü değiştirdi. Eğer biraz daha zorlarsa, buradan çıkamayacağını anladı. Yediği laf yüzüne yapışmışken, tek kelime etmeden geçti oturacakları yere. Yanında yürüyen karısı ve kızları ise konağın içine doğru ilerledi.

Ama biri... Biri kapının girişine yaslandı. Gözlerini üzerimden çekmeden izliyordu.

Biliyordum.

İçime kadar işleyen bakışın sahibini tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yoktu. İnsan, bir zamanlar yüreğini ateşe veren gözleri unutmazdı. Başımı kaldırdım. Gözlerim onunkilerle çarpıştı. Acıyla beni izliyordu. Sanki bir an bile bakmazsa, ben buhar olup gidecekmişim gibi... Etrafta onlarca insan vardı ama onun için dünya durmuştu sanki.

Yalnızca ben ve o.

Ve aramızda yedi yıllık suskunluk.

¹ Havlayan.

² Az.

Yedi yıl...

İçimdeki akıl sayacım fısıldadı: "Görmeyeli yedi yıl oldu."

Otuz dört yaşındaydım artık. Yirmi yedilik Dağhan, başka bir adamdı. Daha toy, daha inanır, daha kırılır biriydi o. Şimdi içimde o adamdan geriye kalan tek şey, bir mezar taşının sessizliği gibiydi. Körpe Dağhan, o gün ölmüştü. Çifte Köprü'de. Toprağa değil, suya gömülmüştü. Nefes almaya devam ettiğim hâlde, o köprünün altında boğulmuştum.

Ne ironik.

Hayattaydım ama ölmüştüm.

Gözlerim tekrar Zülal'e döndü. O da değişmişti elbette. Zaman her şeyi törpülüyordu. Ama beni bir zamanlar yıkan kadının, şimdi kim olduğunun önemi yoktu.

Çünkü onu, yirmi yedisinde yüreğimden vurup atmıştım o köprüden.

Yalnızca bedenini değil, geçmişini de boğmuştum o suda. O artık orada gömülüydü. Ve karşımda duran kadın, benim için sadece bir yabancıydı. Bir zamanlar nefesim olan gözlerindeki yangını artık göremeyecek kadar kördüm ona.

Daha fazla bakmak istemedim. O gözlerin altında ezilmek değil de eskisi gibi yanmak istemedim belki de. Gözlerimi çektim üzerinden. Omuzlarımda ağırlığını hissederek sırtımı döndüm ama biliyordum. O hâlâ bakıyordu.

Baksındı. İçinden ne geçiriyorsa, kendine saklasındı. Benim bakışlarım kördü ona.

Ne geçmişi görebiliyordum ne ihtimalleri.

Benim tavrım buzdu ona. Ne eski sıcaklık kalmıştı ne kırık bir selam.

Benim kulağım sağırdı sesine. İçinde adımı barındırsa bile o ses, artık bana ait değildi.

Çünkü; benim öyle bir tanıdığım yoktu. Bir zamanlar uğruna göğüs gerdiğim, nefes nefese sevdiğim kadın... Çoktan silinmişti hayatımdan.

Suyun dibinde, hiç açılmayacak bir mezarda yatıyordu.

BÖLÜM 2

Yabancı Bakan Gözler

Artvin-Borçka
Geçmiş

Görevden döneli yalnızca birkaç gün olmuştu.

Sabah vardığım baba evinin akşamında, ailecek çocukluk arkadaşım Ömer Asaf'ın düğününe gidiyorduk.

Ömer'in babası, Artvin'de bilinen bir tüccardı. Neredeyse bütün Borçka, bu düğüne toplanmıştı.

Salona girdiğimizde, kapıda selamlaşıp bize ayrılmış masaya geçtik. Masanın ortasında beyaz bir kâğıt asılıydı: TÜFEKÇİ.

"Ha bu gelin kız Gümüştaneli midir?" diyen babaanneme döndük. Ama onun meraklı gözleri annemin üzerindeydi. Annem hariç herkes tekrar önüne döndü.

"He ana, öyledur," dedi.

Onlar kendi arasında konuşurken, benim gözlerim merakla bir kişiyi arıyordu. Bakışlarım ona rastladığında, gevşeyerek arkama yaslandım.

Bordo elbisesinin içinde göz kamaştırıyordu. Ellerimi kamaştırıyor, seyir zevkimi yukarı taşıyordu.

Uzun, açık kumral saçlarını örtü gibi salmış, bulunduğu yerde salınıyordu.

Bakışları henüz bana düşmemişti.

Düşürürdük.

Ablalarıyla koyu bir muhabbetin içindeydi. Güzel gülümsemesi yüzünde yerini almış, hızlı hızlı bir şeyler anlatarak birbirlerini dürtüyorlardı.

Ula şurimşine¹. Öyle güzel gülünür mü?

"Ula yavaş! Gözlerinden ateş çıktı," diyen abime döndüm. Göz kırarak omzuma vurdu.

Cevap vermeden odak noktama geri döndüm. Bir süre daha sessizce izledim.

Damat ve gelin içeri girdiğinde herkes onlara dönerken, ben hâlâ onu izliyordum.

Dans müziği başladığında, etrafta konfetiler patlıyordu. Herkes ilk dansı yapan çifte odaklanmıştı. O bile heyecanla onların sevincine ortak olurken, ben onun güzel yüzünün keyfini çıkarıyordum.

Dans biter bitmez kemençe ortaya çıktı.

Abim gülerek, "Ömer damlar birazdan yanına," dedi.

Omuz silkerek, "Gelsin. Çıkarız," dedim.

Horondan kaçılır mıydı hiç?

Abimin dediği gibi Ömer ilk horonda koşarak yanıma geldi. Omzumu sıktı. "Hayde, Borçkalı."

Dost kırmak olmazdı elbette. Beyaz gömleğimin kollarını kıvrarak ayağa kalktım. Cebimdeki fazlalıkları masaya bıraktım. Piste doğru yürüdüğümde birkaç bakış üzerime dönmüştü. Aışkındım. Ömer'in yanına geçtim, diğer çocukluk arkadaşlarımız da geldi. Ekip tamamlanmıştı. Ömer eşini ortaya çıkardı, biz etrafında horona başladık.

Evleri hane hane de

Parlayi Gümüşhane

Evleri hane hane

Parlayi Gümüşhane

Gümüşhane kızları da

Dünyalarda bir tane

Düzenleme

Ny.ozlem

¹ Güzel kadın.

Gümüşhane kızları
 Dünyalarda bir tane
 "Oyna! Oyna!" diye bağırdı Ömer.
 "Yüksek oyna," dedim.
 Vurdum tonya yukarı da
 Sen de yükle göçünü
 Vurdum tonya yukarı da
 Sen de yükle göçünü
 "Ayak sesi," dedim.
 "Tulum sesi," dedi.
 Vermedi seni nenen
 İki gözi körola
 Vermedi seni nenen
 İki gözi körola
 "Söyle, ses ver," dediler hep bir ağızdan.
 "Geliyor! Dikkat et!" dedi.
 "HEY ÇEEK!" dedim.
 Aıştı da durmayı da
 Yarı öpen dudaklar
 Aıştı da durmayı da
 Yarı öpen dudaklar
 "HEY!" dediler.
 "Eller beraber, kollar beraber."

Kemençe tekrar başladığında aralarından sıyrıldım. Benim için yeterliydi. Elimi yüzümü yıkamam lazımdı. Tuvaleti gördüm, yöneldim. Erkek bölümüne geçip elime yüzüme soğuk su çarptım. Peçeteyle yüzümü silip çıktığımda, kapının önünde beni bekleyen kadına bakakaldım.

Seyirlik bir manzara gibi duruyordu orada.

Ama benim gelmemi beklemedi, topuklu ayakkabılarının üzerinde salına salına bana doğru yürüdü. Hâlâ boyuma yetiştiği söylenemezdi doğrusu. Tam önümde durduğunda konuşmadan göz göze geldik. Bakışları o kadar güzeldi ki "öl" deseler bir dakika düşünmez, ölürdüm.

Ellerini yavaşça boynuma uzattı.

Parmak uçları, gömleğimin üzerinden istediği yere ulaştı ve farkında bile olmadığım bir anda dışarı çıkmış künyemi içeri soktu.

Parmakları ateş gibiydi. Dokunduğu yeri yakıyor, içimi tutuşturuyordu.

Bana bunu bir tek o yapabilirdi. Böyle yakacak olan da sızlatacak olan da sadece oydu.

"Pek meraklıyız kendimizi göstermeye, bakıyorum da," diyerek sessizliğini bozdu.

Neden bahsettiğini anlamamıştım ama gözlerindeydim. Elleri elimde, aklım onda.

Boğazımı temizleyip, "Gören göz de önemli. Sen gördüysen tamamdır," dedim, yüzüne eğilerek. Bir kere öpsem ne dert kalırdı ne tasa.

"Tüfekçi..." dedi, dudaklarıma uzanırken. "Bakıyorum da bugün herkesin gözünü bayram ettirme günündesin." Dudaklarını yaklaştırdı ama aramıza bir nefes mesafesi bıraktı.

"Cık. Sevmedim. Beyaz gömleğimizi sıyırmışız, künyemiz meydana, saçlarımız uzamış ve kirli sakal bırakmışız." Dudaklarımızı sürttü... Tam öpecekken kafasını geri çekti. "Bu ziyafet sadece bana olsaydı, çok daha iyi olurdu," dedi.

Kaşlarım hızla çatıldı. Ne demek ulan öpmemek?! Ama o inadını sürdüreceğini göstererek, "Yazdım bunu, Koçari," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Aptala dönmüştüm. Dudaklarını yaklaştırmış, aklımı dağıtmıştı.

Dayanamadım. Seri adımlarla ilerleyip beline sarıldım. Bunu bekliyormuş gibi başını göğsüme yasladı. Amber kokusu göğsüme sindi, saçlarının yumuşaklığı her yere yayıldı.

Arkamızdan bakan biri onu göremezdi bile. Küçücük bedenini göğsüme hapsedmişim. Yüreğime.

Başına öpücük kondurdum. Saçlarının bir iki teli sakalıma takıldı. Kulağına eğildim:

"Böyle nazlı şurimşineyi de ne yapmalı, bilemedum," diye fısıldadım. Cevap belliydi zaten.

"Onu da ben mi söyleyeyim, Koçari?" dedi şımarık bir kibirle.

Her şey yakışıyordu ulan ona. Kibri de cilvesi d, nazı da başım gözüüm üstüneydi.

"Ulla memleket gözlü hatun, sana ne denir ki..." dedim. Boynuna sarıldım, koklayarak öptüm. Bütün yorgunluğum geçti gitti. Dinlendim orada.

"Yaran yok, değil mi?" diye sordu yine. Hep bunu dert ederdi kendine.

"İyiyim," diyebildim sadece. Aklım başımda değildi ki zaten.

"Fırtınam," dedi, olduğu yere sinerek. "Hep iyi gel bana." Sımsıkı sarıldım ona. İçerinin gürültüsünü duymuyorduk bile. Belki özlem gidermek için doğru yer değildi ama iki kalp için, yorgunluk atma vaktiydi.

Artvin-Borçka

Günümüz

ZÜLAL ARGA

"Ayfer, arada böyle çık çık gel ya," diyen Deniz ablama gülmeden edemedim. Ayfer ablam sanki on dakikalık mesafede oturuyormuş gibi söylüyordu bunu. Bu çağırışı o kadar doğaldı ki aramızdaki uzaklığı inkâr eder gibiydi.

Ayfer ablam Trabzon'a gelin gitmişti. İçimizden biri ilk kez bu kadar uzağa taşınmıştı ve hiç ayrılmayan bu üç kardeş için bu durum sanki bir şeyler eksik kalmış gibi hissettiriyordu. Kalbimizin bir köşesi hep ondaydı artık.

"Hızır Ali'nin işine göre gelebiliyorum abla, biliyorsun. Yoksa benim de gönlümün yarısı hep burada. Sizden uzak olmak bana çok zor geliyor," dedi Ayfer ablam, içten bir hüznle.

Hızır eniştem, Trabzonlu bir ailenin tek çocuğuydu. Ailesi ona fazlasıyla bağlıydı. İşleri de öyle yoğundu ki Trabzon'dan dışarı çıkmaları nadiren mümkün oluyordu. Hâliyle biz de ablamı eskisi kadar sık göremiyorduk.

Deniz ablam, ortamın bu hüznü havasını dağıtmak ister gibi bana sinsice göz kırptı. Bu, "Şimdi Ayfer'e bulaşma sırası bende," demekti. Gözlerindeki muzır parıltıyı görünce gülümsedim.

"Yok mu daha bir şeyler?" dedi, ima dolu bir ses tonuyla.

Ayfer ablam başta Hızır Ali enişteyi kabul etmemişti. Evlenmek istemediğini açıkça dile getirmişti ama Hızır eniştem, inatla peşine takılmış, kararlılığıyla en sonunda ablamı ikna etmişti.

Ablam için belki bu ilişki bir aşk evliliği değildi ama Hızır eniştem için öyle olduğu her hâlimden belliydi.

“Ay abla, sen de! Sorulur mu hiç öyle şeyler?” dedi Ayfer ablam utanarak gözlerini kaçırdı. Yüzü utançla pembeleşti. Ben de hemen dirseğimle dürttüm onu, daha da sıkışsın diye.

Deniz ablam konuyu bırakmaya niyetli değildi. Gözlerini kıstırıp devam etti: “Kız, ne var yani? Kocan sonuçta. Hem ablam, kocandan haberin var mı senin? Adam gözleriyle soyuyor seni! Biz ne yapalım?”

Ayfer ablam, “Ay vallahi iyice dellendin sen! Tövbe! Tövbe!” diyerek hiddetle yerinden kalktı. Ama dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme kıpırdadı.

Deniz ablama göz kırparak bu sefer sözü ben aldım. “Sen de şimdi yani abla, ne inatçı çıktın. Adam kaptı senin gibi güzelim kadını, ne yapsın yani? Azıcık nasıplensin,” dedim gülererek.

Ayfer ablamın elleri hemen uzun, siyaha yakın saçlarına gitti. Ela, yeşil arası gözleri utançla parladı. Sanki bir düş içindeymiş gibi hafifçe salındı. Mesaj çok açıktı.

Deniz ablam, yerinden fırlayıp çığlık attı. “Ay vallahi olmuş bu!”

Ayfer ablam saçlarını geriye atıp güldü. Yanaklarına güzel bir pembelik yayılmıştı. Tekrar yerine oturduğunda artık daha rahat görünüyordu.

“Gelsin artık bebişler,” dedim niyetimi belli ederek.

“Siz de coşmaym artık isterseniz,” dedi, kahvesinden bir yudum alarak.

“Ayfer, canım kardeşim... Vallahi sen coşma artık istersen. Adam gelmiş otuz altı yaşına. Ne olsun istiyorsun?” diyen Deniz ablama başımla onay verdim. Haklıydı. Hızır eniştem çocukları çok seviyordu. Deniz ablamın kızı hep onun kucağındaydı zaten. Bazen sırtında, bazen omzunda.

“Hem Hızır eniştem çocukları çok seviyor abla. Bence onu evlatsız bırakma. Ayrıca sen de bebekleri çok seversin. Hani hep derdin ya, ‘Bir oğlum olsun istiyorum,’ diye...” dedim umutla. Ellerini tuttum. Belki fikri değişirdi.

“Bilmiyorum kızlar. Daha birbirimizi yeni yeni tanıyoruz. Hızır Ali, Karadeniz gibi. Hırçın, dalgalı ve derin,” dedi Ayfer ablam. Gözleri bir noktaya takılı kaldı. Ardından fısıltıya yakın bir sesle, “Nasip,” diye bitirdi cümlesini.

Ona su vermek için tezgâha yöneldim. Dolaptan bir bardak aldığım anda, annem kapıyı hızla açarak içeri girdi. Nefes nefeseydi. Yüzündeki ifade her zamanki gibi değildi. Gözlerinde bir telaş, dudaklarında titrek bir cümle vardı.

“Tüfekçilerden cenaze varmış,” dedi.

Elimdeki bardak çarparak tezgâhtan kayıp yere düştü. Camın paramparça oluşu içimdeki duvarların yıkılışına eşlik etti.

“Ablam! Elinde bir şey var mı?”

Yanıma koşan Ayfer ablam, ellerimi tuttu. Ama ben sanki orada değildim.

Kulaklarım uğulduyordu. Kalbim boğazıma tırmanmış, nefesimi kesiyordu. Gözlerim kararırken içimdeki tüm dengeler altüst oldu.

“Ay anne, öyle söylenir mi? Kimin öldüğünü söylemeden,” dedi bir ses. Ama kimin söylediğini çıkaramıyordum.

Sonra annemin sesi yeniden ulaştı kulaklarıma, bu kez daha net: “Yusuf Tüfekçi vefat etmiş.”

Ayfer ablam hemen bana döndü. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerimin içine baktı.

“Yusuf amca vefat etmiş ablam.”

İçimde alev alev yanan bir yere buz gibi su dökülmüş gibi titredim. Tuttuğum nefesi zar zor salıverdim. O an, gerçekten saniyelik bir ölüm yaşamış olabilir miydim?

“Ne bileyim ben kızım, aklına onun geleceğini!” diye söyleyerek mutfaktan çıkan annemin ardından konuşan Deniz ablama bile dönüp bakamadım.

“Kim gelecek anne? Asker çocuk tabii ki o gelecek,” dedi Deniz ablam ama sesine bile yetişemiyordum.

Kalbimin içindeki burkulma azalmadı. Yusuf amcayı sevdim. Hep sevdim. Beni dinler, sarar, nasihat ederdi ama yine de içten içe hissettiğim tek şey, “O yaşıyor. Allah’ım çok şükür,” di-

yebildiğimdi kısık bir sesle. Acınası bir şekilde Yusuf amcanın değil, onun hâlâ nefes almasına şükrediyordum. Kendime bu düşünce yüzünden kızgındım ama engel olamıyordum.

Ayfer ablam, ellerini yavaşça yüzümden indirdi. "Evet ablam, yaşıyor. Deniz abla, bir bardak su katıver," dedi endişeyle.

"Gelir mi abla?" diye fısıldadım. Sesim öyle kısıktı ki kendi içime gömülüyordu sanki.

"Gelir tabii, güzel gözlüm. Amcasını uğurlamaya gelmez mi hiç? Tüfekçi onlar. Aile, onlarda her şeyden önce gelir," dedi Ayfer ablam beni teselli etmeye çalışarak.

Deniz ablam ağzıma bardak dayadı. Birkaç yudumu güçlükle içtim. Boğazımdaki yumru hâlâ oradaydı ama kuruluğu biraz geçmişti. Ellerim, ayaklarım buz gibiydi. Bacaklarım bedenimi taşıyamaz hâle gelince, ablamların desteğiyle yere çöktüm. Gözyaşlarım sessizce süzölmeye başladı. Sanki yıllardır bastırduğım her şey bir anda boşalıyordu.

"Çok üzölmüştür. Kahrolmuştur. Kimseye de belli edemez o. İçine atar hep. Kaç yıldır gelmedi. Ama bu cenazeye gelmek zorunda kalacak," dedim titreyen bir sesle. Ardından boğazımdaki düğüm çözölmünce hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladım.

"Ablam, kurbanın olayım. Gözyaşlarıyla Karadeniz'i doldurdun. Ağlama artık. Yedi senedir onun için ağlamadığın bir gün bile olmadı," dedi Deniz ablam, gözlerimi silmeye çalışarak. Ama onun da gözleri çoktan dolmuştu.

İç çekişlerim ağırlaştığında, kendimi toplamaya çalıştım. Ayfer ablamın telefonu çalınca yüzünü sildi ve mecburen yerinden kalktı.

Bense hâlâ aynı yerdeydim. Çökmüş, yıkılmış, duvara boş boş bakarken içimde tarifsiz bir acı vardı. Onu göreceğim fikri yüreğimi titretirken, bir cenaze vesilesiyle olacak olması daha da kahrediyordu beni.

Ellerimle yüzümü sildim, burnumu çektim. Kendime gelmek zorundaydım. Onun için, hep dik durmalıydım. Hep güçlü görünmeliydim.

Ayağa kalkar kalkmaz kırılan bardağı temizlemeye başladım. Deniz ablam, "Ben yaparım," dese de dinlemedim. Bunu yapmam gerekiyordu. Kendim için. Onun için.

Aklımda, fikrimde, kalbimde hâlâ aynı kişiydi.

"Zülal, çabuk hazırlan. Taziyeye gidiyoruz."

Odama birden dalan Deniz ablamla yerimden sıçradım. Kalbim tekledi. "Ay abla, öyle pat diye dalınır mı? Aklım çıktı!"

Yanıma yaklaştı, yüzüme eğilerek fısıldadı: "Gelmiş. Hemen gecesı çıkmış, gelmiş."

O an, kalbim göğüs kafesime sığmadı sanki. Elzem bir olay yaşanmıştı, acı bir gelişti ama onun bu topraklara ayak basması... Beni darmadağın etti.

Toprağın kokusu bile değişti sanki, ayak izleriyle birlikte hava ağırlaştı.

"Görmüşler. Çok değişmiş diyorlar," dedi Deniz ablam yanıma otururken.

Kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Millete de malzeme lazım tabii. Adam daha toprağa bile verilmemiş ama onların derdi başka," dedim öfkeyle. Ayağa kalkarken ellerim titriyordu.

"Öyle deme. Yedi yıldır yok bu uşak. Elbette laf dönecek. Hadi neyse. Kalk hazırlan. On dakikaya çıkıyoruz."

Ablam ayağa kalkıp hızla odadan çıktı. Ben de fazla oyalanmadan üzerime bir şeyler geçirdim ama ellerim telaşlı, içim darmadağındı.

Arabaya bindiğimizde, avuç içlerim terlemişti. Parmaklarım karıncalanıyor, midem deli gibi sıkışıyor.

Deniz ablamlar bir arabada, Ayfer ablam ise Hızır eniştemle aynı araçlardaydılar. Eniştemler, babamla bir arada olmaktan hoşlanmadıkları için, cenaze bile olsa, aynı ortamda fazla kalmazlardı.

Konağa yaklaştıkça midemdeki düğüm sıklaştı. Sanki nefes aldıkça daha da daralıyordum.

Babamın sesi içimi bıçak gibi kesti, "Küçük Tüfekçi gelmiş da, herkesun dilina dolanmış."

Nefretle babama baktım. İnsanlar yas tutarken, onun hâlâ zehir saçması kanımı donduruyordu.

Hiçbir zaman sevememişti onu. Dağhan'ın ailesinden, soyadından, güçlerinden hep nefret etmişti. Kıskanmıştı belki de.

"Bıkmadın şu uşağın günahını almaktan, Nazmi? Asker adamdır, minnet duy azıcık," dedi annem usulca.

Babam alaycı bir şekilde başını çevirdi, "Tüfekçi mi? Tüfekçi. Ben ona bakarım Asiye."

Arada dikiz aynasından bana göz atıyor, nabzımı ölçmeye çalışıyordu. Ama artık o eski Zülal yoktu. Yedi yılda içime beton dökmeyi öğrenmişim. Gözlerimden ne hissettiğimi okuyamazdı.

Artık duygularımı kamufle etmeyi biliyordum. Canım yana yana öğrenmişim...

Annem yine de uyarmadan duramadı. "Orada da apır sapır konuşma, cenazeye gidiyoruz bak."

Ama hepimiz çok iyi biliyorduk ki dinlemeyecekti. Aksine, her şeyin kıyısından köşesinden yine laf sokmak için uğraşacaktı.

Gözlerim tekrardan camla buluştuğunda yaklaştığımızı fark ettim. Meşhur konaklarının yokuşuna tırmanırken oturduğum yerden bile ayaklarım titriyordu. İçimde bir çocuk gibi ağlayan kalbim, bazı şeyleri beynimde sürekli çeviren anılarım vardı. Burada yedi yıldır gelmemiştim. Ne konuşacağımı, nasıl bakacağımı bile bilmiyordum artık.

Konağın yanındaki boş arazi bile araç doluydu. Kalabalıktı. Babam boş bulduğu bir yere hızla park etti. Elim bir türlü kapı koluna ulaşamıyordu. Derin bir nefesle, zor bela da olsa yutkunarak arabadan zorla indim.

Adım attıkça içim geriye çekiliyordu. Sanki bacaklarım yürümek istemiyor, yüreğim başka yöne gitmek istiyordu.

Buradan binlerce kilometre uzağa...

Birkaç adımla beraber ablamlar yanıma geldi. Babam önden hızlı hızlı yürürken, eniştemlerle birlikteydi. Annem arkalarından sessizce ilerliyordu.

Ayfer ablam şefkatle omzuma dokundu, "Sakin ol ablam. Başaracağız. Birlikteyiz."

O an, içimdeki fırtınayı bildiklerini anladım. Gözlerimi yumdum. Onu en son o köprüde görmüştüm ve o günden sonra oradan hiç ayrılamadım. Yedi yıldır o köprünün başında yaşıyordum sanki. Nefesim orada kalmıştı, zamanım orada durmuştu.

"Hadi babamlara yetişelim," diyen Deniz ablama bomboş baktım.

Birlikte adımlarımız ağır olsa da yürüdük. Omuzlarımı dik tutmak için çabaladım.

Kalabalığın uğultusu arasında bir ses duydum. Kalbim, adı anılmadan bile onu tanıdı.

Ana kapıdan bahçeye adım attığımızda, gözüme ilk çarpan şey sandalyelerin neredeyse her yere yayılmış olmasıydı. Bahçenin dört bir yanı insanla doluydu.

Herkes buradaydı.

Yokuştan gelen esinti daha da sertleşti. Rüzgâr, soğuk bir tokat gibi çarptı yüzüme. Saçlarımı savururken tüylerimi de diken diken etmişti. Ama bedenimdeki ürperme yalnızca havadan kaynaklı değildi.

Gözlerim, onu bulmakta hiç zorlanmadı. Görmemle birlikte dünya bulanıklaştı.

Ayakta dikiliyordu. Kaya gibi dimdik sert. Kımıldamadan duruyordu. Yüz hatları eskiye nazaran artık daha keskin, çehresi daha oturmuştu. O genç heyecanlı delikanlının yerinde şimdi vakur, suskun ama tehlikeli bir adam vardı. Gözlerim onu bir an tanımakta zorlandı. Kalbimse hiç tereddüt etmedi, onu ilk anda tanıdı.

Ayfer ablamın koluna sımsıkı tutundum. Elim henüz kavramıydı. Güç verdi.

Dayan bacaklarım, dayan gözyaşlarım, dayan kalbim... ne olursun.

Ve sonra o an, göz göze geldik. Çatık kaşlarının altından, tiksintiyle bize bakıyordu.

“Bakma öyle,” demek istedim. “Ne olur bakma öyle.”

O gözler bir zamanlar aşkla bakmıştı bana. Sevgiyle, merhametle, şefkatle. Şimdi içinde buz vardı.

Ve o buz, ciğerimi delip geçiyordu. Yanına yaklaştım. Uzak bir köşede, sessizce onu izledim. Babamlar başsağlığı dileğinde bile sesim çıkmadı.

Zaten onun da konuştuğu söylenemezdi. Varlığıyla oradaydı ama ruhu sanki çok uzaklardaydı. Yine de ben o uzun boyuna, yılların izini taşıyan yüzüne, ellerinin cebindeki sabırsız duruşuna bakarak özlemimi biraz olsun dindirmeye çalıştım.

Ve o an, babam yine dayanamadı. “Demek buranın yollarını hatırladun.”

Ne zaman susacağını bilseydi keşke. Dağhan ona sadece bir saniye baktı. Tiksinti ve öfkeyle.

“Afkuran dolmuştu dağlara. Bilama, kovdum geldim ki buradaki itlere de yetişeyim,” dedi dişlerinin arasından.

Nazmi Arga’yı herkesin içinde açık açık aşağıladı. Babam dahil kimse ağzını açamadı. Bense sadece onun sesini duyduğuma şükrettim.

Bu ses. Yıllardır içimde yankılanan, geceleri uykumdan uyandıran o tanıdık ton.

Şimdi burada, önümdeydi. Bana bakan yoktu ama ben ona bakıyordum. Sonsuz bir karanlıktan çıkmış gibi hissettim kendimi.

Beni yeniden var eden bir ses gibiydi.

“Hadi güzelim,” dedi Deniz ablam, kolumdan çekerek.

Gitmek istemedim. İçimdeki çocuk, olduğu yere çöküp ağlamak istiyordu. Sadece yutkunarak ilerledim.

Yine de kapıya vardığımızda dayanamadan fısıldadım: “Lütfen abla. Biraz daha göreyim.”

Annem ve Ayfer ablam çoktan içeri geçmişlerdi. Deniz ablam tam ağzını açacakken sözünü hiç beklemeden kestim.

“Sadece beş dakika.”

Gözlerimdeki kararlılığı ve yarayı gördü. İtiraz edemedi.

"Tamam. Şurada bekliyorum. Beş dakikayı geçmesin. Taziye-ye geldik, unutma."

Benden birkaç adım uzaklaştı.

Bense onun yüzünü ezberlemeye çalışarak orada, bahçenin kıyısında zamanın içinden sessizce geçtim.

O mimik oynatmadı. Ben de nefes alamadım ama içimizde ne koptuğunu kim bilebilirdi? Kapının kirişine dayandım güç almak istercesine.

"Fırtınam," dedim sessizce. Belki duymadı. Belki duysa da anlamadı.

Ama bu kelime... Yıllardır içimde dönüp duran o kelime, bu kadar zamandan sonra dudaklarımdan dökülünce, kalbime iyi geldi. Yüreğime oturmuş o ağrıyı az da olsa yumuşattı.

Bir anda gözlerini bana çevirdi. Çatık kaşlarının gölgesinde, bakışları yüzümü taradı. Bir yabancı gibi baktı. Sanki hiç *biz* olmamışız gibi. Sanki ben hep fazlaymışım gibi hayatına. Bir yük-müşüm gibi.

Eldim ona.

Yüktüm ona.

Göz göze gelişimiz sadece birkaç saniye sürdü ama o birkaç saniye, kalbimde on yıl yaşattı bana. Sertti. Eskiden de sert biriy-di. Ama şimdi daha da katıydı. Dimdik duruşu hiç değişmemişti. Kararlı bakışlarıyla gözlerinin içinden Karadeniz geçerdi âdeta.

Borçkalı dediklerinde abartmıyorlardı. Bakışlarım saçlarına kaydı. Eskisine göre biraz daha uzundu. Kirli sakalları yüzünü çoktan esir almıştı.

Ama yine de... Yine de o kadar yakışıklıydı ki nefesimi kes-mesi işten bile değildi. Geçen yedi yıl, ona yaramış gibiydi. Yüzü daha sert, daha olgundu, artık toy bir delikanlı değil gerçek bir adamdı. Otuz dört yaşında bir adam.

Ve ben...

Ben de artık o yirmi iki yaşındaki Zülal değildim. Yirmi dokuz yaşındaydım ama hâlâ içimde o genç kızı taşıyordum. İlk aşkını yüreğinde saklayan, geçmişin hatırına yaşayan bir kadındım.

Ona içimden, "Fırtınam," dedim yine.

Sessizce, sakince...

Bu kelimenin verdiği teselliği başka hiçbir şey veremiyordu. Gözyaşlarım, artık tutamayacağım kadar ağırdı. Bir noktadan sonra bıraktım. Aksınlar istedim. Gözümden dökülen yaşları görmemesi değil, hissetmemesi koydu asıl. O kadar yabancıydı ki bana artık, sanki hiç var olmamışım gibi. Oysa ben her gece onu düşünerek uyuyordum, adını sayıklayarak.

Ondan hiçbir haber alamadan yaşamak zordu. Tüfekçilerden gelecek en ufak dedikoduya bile kulak kabartıyor, arkası varsa peşine düşüyordum. Bu hayatta tek korkum onun şahadet haberiyle sarsılmaktı. O günü yaşarsam, bilirdim ki arkasından ben de sürüklenip giderdim. Gönlüm düşerdi toprağa.

Tam da bu düşüncelerle içim sızlarken, Dağhan yüzünü tamamen benden çevirip abisine döndü. Bakmaya bile tahammülü kalmamıştı bana.

Ama ben yine de, "Fırtınam, hep iyi gel bana," diye fısıldadım. Sadece kendime. O duymadı belki ama ben duydum ve bu bana yetti. İçimde gizlice sakladığım, kimseye anlatmadığım bu sevda... Bir çift gözle yeniden tutuşmuştu.

"Hayde artık, Zülal!"

Ablamın sesiyle yerimden zorla koptum. Kalbimi olduğu yerde bırakarak adım attım. Yanına birkaç adımda vardım. Deniz ablam ellerini yüzüme yerleştirdi. Damlaları sildikçe, peşinden yenileri geldi. Yarayı bastırınca daha çok kanar ya hani... Öyle.

"Ablasının ballisi, güzel gözlüsü, kıyamam sana."

O an sarılmak istedim ona. Biraz çocuk gibi ağlamak, biraz omzunda dinlenmek.

Ama sesim çıkmıyordu. Boğazımdaki yumru, konuşmama engeldi. Son kez yaşlarımı sildi. Sonra ellerini yavaşça indirdi. Ben de kendimi toparlamaya çalıştım. Artık güçlü görünmek zorundaydım. Zaten bu evde herkes acının gölgesindeydi.

Beraber hole doğru ilerledik. Kadınlar orada oturmuş, dua okuyorlardı. Benim gelişimle başlarını kaldıran gözlerin ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordum.

“Dağhan’la Zülal, aynı bahçede. Aynı evde.” Kulağa bile olay gibi geliyordu. Dedikodu kokusu çoktan havaya sinmişti.

Ama biz bu bakışların arasında, hiç kimseyi görmeden salona doğru yürümeye devam ettik. Adımlarımız sessizdi ama içimizde fırtınalar kopuyordu. Salona girdiğimizde tüm gözler üzerimize döndü. Annem ve Ayfer ablam burada değillerdi. Muhtemelen mutfağa geçmiş, yardım ediyorlardı. Bense, ne yapacağımı bilmez bir hâlde öylece dikiliyordum. İçeriye değil, geçmişime adım atmış gibiydim ve her şey, kalbimi yeniden kanatmak için oradaydı.

Nuriye Tüfekçi, elindeki dua kitabına eğilmiş, baş köşedeki koltukta oturuyordu. Dudakları kıpır kıpır, oğluna dua okuyordu.

Adımlarımı çekinerek attım yanına doğru. Gölgem önüne düştüğü an başını kaldırdı.

“Başınız sağ olsun,” dedim eline uzanarak.

Eskiden olsa, ona didinana derdim. Sarılır, boynuna yapışır, çocuk gibi öperdim yanaklarından.

Ama şimdi... Şimdi elini bile çekecek diye korkuyordum. Oysa o büyüklük gösterdi. Hiç tereddüt etmeden elini uzattı. Ben de usulca eğilip öptüm.

“Dostlar sağ olsun, güzel kızım.” Sesi hâlâ ayrıydı.

İçimi sızlatan da buydu zaten. Ben torunundan etmiştim onu. Buna rağmen hâlâ aynı şefkatle konuşuyordu benimle. Gözlerine minnetle baktım. O ise gözleri dolmuş, acılı bir tebessümle göz kırptı bana. O bakış, bana hakkını haram ettiğini değil, kalbinin kırık olduğunu anlatıyordu.

İçimdeki vicdan sesi biraz daha büyüdü. Yönümü, hemen yan koltukta oturan İclal teyzeye çevirdim. Elindeki dua kitabını sımsıkı tutmuş, hafifçe sallanarak okuyordu. Dudakları titriyordu.

“Başınız sağ olsun, İclal teyze,” dedim mahcup bir sesle.

Eline uzanmak istedim. Gözlerine baktım. Kıpırmızıydı. Mavi hareli gözlerinin parlaklığı sönmüş, gökyüzü kararmış gibiydi. Önünde birkaç saniye öylece dikildim. Sonra o an geldi.

Kur’an’ı usulca kapatıp yanına bıraktı. Ayağa kalktı ama hâlâ elini uzatmıyordu. Bir anda kollarını açıp sarıldı bana.

"Hoş geldin, güzel gözlü," dedi, beni sımsıkı bağına basarken.

Elim ayağıma dolaştı. Sığınacak bir liman gibiydi. Ağlamak elde değildi artık. Yaşlarım, saklandığı yerden süzülüverdi.

"Benim içim yanar da," diye fısıldadı kulağıma. "Senin içinin de yangın yeri olduğu belli."

Beni anladı. Bir tek o, bizi en iyi bilenlerdendi. Benim ona, onun bize olan düşkünlüğünü bilirdi. Birkaç dakika öyle kaldık. Zaman dursa da bu kucaklaşmada kalabilsem istedim.

"Çok üzgünüm," diyebilirdim kısık bir sesle.

"En azından o geldi ya kuzum," dedi, gözyaşlarını silerek. "Ben ne yapayım? Kendi ellerimle gömdüm diğer yarımı."

Kendi acısına rağmen beni teselli etmeye çalışıyordu. Kalbi o kadar büyüktü ki insanı sevdiğinden ayıran şey ölümse, hayat gerçekten büyük bir zulümdü.

Son kez sarıldım ona. Yavaşça ayrıldık. Tekrar yerine oturmasına yardım ettim. Dermanı kalmamıştı. Gönlünün yarısını toprağa gömmüş bir sevdalının bakışları vardı gözlerinde.

Ablam da başsağlığı diledikten sonra birlikte mutfığa yardıma geçtik. Mutfak da kalabalıktı. Yorgun ama bir o kadar düzenli bir koşturma vardı. Dağhan'ın yengesi Reyhan abla, hızlı hızlı helva kavuruyordu. Bir yandan da kayınvalidesi Güliz teyze bir şeyler anlatıyor, onu can kulağıyla dinlerken yardımcı oluyordu.

İkisi arasındaki bağ hep güzeldi. Güliz teyze, Reyhan abla için bir kayınvalide değil, âdeta ikinci bir anneydi. Aralarında başka bir dil vardı, herkesin anlayamayacağı türden.

Reyhan abla bakışlarını bana çevirdi. Hüzünle gülümsedi, gözlerini kırptı. İçimde bir şey yumuşadı.

Onca seneye rağmen bana nefretle bakmaması hâlâ kalbinin bir yerinde yerimin olmasının işaretiydi. Yüreğimi az da olsa rahatlattı. Eskiden bana abla olmuş, derdimi dert edinmiş, bana akıllar vermişti.

Ama aynı şeyleri Güliz teyze için söylemek zordu. Eskiden beni sarıp sarmalardı. Şimdiyse suratıma bile bakmıyordu.

Onun gözünde ben, oğlunu ailesinden, memleketinden koparan kadındım. Bir nevi hain, bir nevi yabancı. Aramızda görünmez bir duvar vardı artık. Beni affedemezdi...

Annemlerle bile ağız ucuyla konuşur, gerekmedikçe yan yana gelmezdi. Eskiden sofralarına buyur edildiğim evde, şimdi ayaklarım diken üstündeydi. Geçmişin yükü, ölüm sessizliğinden daha ağırdı. Mutfağın ortasında öylece dikilmektense, tabaklanmış helvaların olduğu tepsiyi usulca aldım.

"Zülal, onları dışarı erkeklere götür kızım," dedi annem, elini durmaksızın tabaklara uzatarak.

Diğer tepsiyi Ayfer ablam aldı. "Hadi ablam, götürelim," dedi, bana göz ucuyla bakarak.

Tekrar onu görececek olmanın paniğiyle dizlerim titredi. Ablamla önlü arkalı yürüdük. Bizi ilk gören Hızır eniştem oldu. Gözleri anında ablama kilitlendi, kaşları çatıldı.

Ablam ise hiç umursamadı. "Yemin ederim bıktım şu adamın kıskançlığından," diye arkamdan homurdandı.

Eniştem, yerinden yavaşça kalkıp yanımıza geldi.

"Ver hatun, ben dağıtırım," dedi, ablamın elinden tepsiyi almaya çalışırken.

"Hızır Ali," dedi ablam, dişlerinin arasından sıkılarak.

Eniştem hiç aldırmadı. "Aferun da adım hep ağzında olsun," diye mırıldandı sırtarak.

Onları arkamda bıraktım.

Birkaç adım daha attım, sonra bakışlar yerini buldu. Onun gözleri, sonunda bana döndü.

İlk kez. Elimdeki tepsiye odaklandı önce. Yerinden kalktı. Ağır adımlarla yanıma geldi.

O yaklaşırken, ellerim titremeye başladı. Kalbim boğazıma dayanmıştı. Yüzüne hasretle baktım.

Ama o yüzüme bile bakmadan, elimden tepsiyi aldı. Bir şey söylemeden arkasını döndü, gitti. Bir kelimeyi, bir tek kelimeyi bile bana çok gördü. Olduğum yerde donup kaldım. Bir adım atacak gücüm yoktu.

Bir zamanlar tek bakışıyla içimi ısıtan adam, şimdi varlığını görmezden geliyordu. Ben ona ömürlük cümleler biriktirmişken. O, bir kelimeyi bile çok görüyordu.

Ellerim boştu artık. Kalbim de öyle. Yutkundum. Boğazıma oturan düğüm, gözlerime yürüyordu. Şu an ağlamayacaktım, onun önünde değil. Arkamı döndüm. Her adımda içimden bir parça düşüyordu sanki. Ama o hâlâ ben yokmuşum gibi duruyordu. Sırtı bana dönüktü. Hiçbir şey olmamış gibi, hiç şey yaşanmamış gibi, hiç *biz* olmamışsınız gibi...

Salona yönelmek yerine arka tarafta bulunan küçük bahçeye çıktım. Herkesten, her şeyden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Küçük ahşap basamaklardan inip, ceviz ağacının gölgesine sığındım.

Hafif bir rüzgâr esti, yapraklar hışırdadı. Sanki içimden geçenleri fısıldar gibiydi...

Biraz zaman geçti, nefesim normale döndü. Sonra bir ayak sesi duydum. Ağır, emin adımlar.

Gözlerimi kapadım. İçimden yalnızca onun gelmesini diledim ama dilekler her zaman tutmazdı. Sadece evin içine doğru yönelen başkasının adımlarıydı...

BÖLÜM 3

Umuda Sığınmak

DAĞHAN IDRİS TÜFEKÇİ

Etraf iyice kalabalıklaştığında fırsattan istifade sigara içmeye kaçtım. İlk dumanı çektiğim an bedenimin gevşediğini hissetmek iyi geldi ama omzumdaki yara için aynı şeyi söylemezdim. Varlığını unuttuğum yara, sızlayarak ben buradayım demiş, kendini hatırlatmıştı. Dikişi taze olduğu için gerildiğim an bıçak gibi sızlatıyordu olduğu yer. Ama benim sinirimi zıplatanın ana kaynağı belliydi. Nazmi puştı ile aynı havayı solumak. Biraz daha aynı yerde durursak, onu ya dövecektim ya dövecektim. Görmezden gelinmesi zor bir adamdı. Her lafa atlayarak, ona buna sataşıyor, insanların burnundan getiriyordu. Aslında insanlık hatırına, oturduğu masaya onu gömebilirdim ama yeri ve zamanı değildi.

Sigara molamı mecburen kısa tutarak, omzumun sızısını bastıra bastıra yerime geri döndüm. Evin arka bahçesindeki kalabalık iyice artmış, taziye için gelenlerin uğultusu çay bardaklarının şingirtisine karışmıştı. Doğruca abimin yanına geçtim. Bir yan-

dan karşısındaki adamı süzüyor, bir yandan sinirden dişlerini gıcırdatıyordu.

“Yemin ederim, seni şu çaylığa iteklerim ha,” diye soluk soluğa söylendi. Sözünün hedefi belliydi: karşısındaki kurnaz suratlı, iğreti gülümsemesiyle konuşan adam. Nazmi’nin yıllanmış dostu, bir diğer sinsi: Erkan. Bu şerefsizin büyük oğlu zamanında Reyhan yengeme göz dikmiş, neredeyse zorla evlenmeye kalkmıştı. O gün bugündür abim, bu adamın adını bile duysa tüyleri diken diken oluyordu.

“Ne dedum Arslan, sana da soru sormaya gelmiyi,” dedi Erkan alayla. Sözlerinde açıkça bir kinaye vardı. Abimi sinirlendirecek ne varsa, itinayla seçmiş, lafı öyle atıyordu ortaya.

Dayanamayıp araya girdim. “Dayı ne anlatıyorsun sen?” diyerek bodoslama daldım konuya. Gerçekten ne konuşulduğundan bihaberdim ama Arslan sinirlenmişse, kesin bir şeyler saçmalamıştı bu herif. O an sustu. Anında çenesini kilitleyip gözlerini yere indirdi. Alev gibi bir patlama anı ararken, şimdi sönmüş bir köz gibi sessizdi.

“Vir vir çenesunuz da. Bunedu. Taziyeni verdun mu? Saburlan¹ git,” diyerek elimle kapıyı gösterdim. Bu tipler, insanı dinden imandan çıkarıyordu. Hadsizlikleriyle ortalığı germekten başka meziyetleri yoktu.

“Ula ayıptur, koskoca askersun, teğmen olmuşsun. Yakışıyor mu şu yaptuğun? Amcanun hatruna gelmişuk, kovuyorsun bizi,” dedi üst perdeden. Nezaket perdesi arkasına saklanmış zehirli bir dil...

O gözlerini oymak vardı ya. Şöyle usulca eğilip, o iki kem gözünü avucumla kapamak, bir daha da açtırmamak isterdim.

“Ula daha rütbemi bilmiyorsun, bir de mesleğim üzerinden edebiyat yapıyorsun. Yüzbaşıyım ula ben,” dedim sinirle. İçim içime sığmıyordu. Yetkim yetse, yeminle sustururdum.

Bu sefer merakla döndü yüzünü bana. “Uyy, yüzbaşı oldun mi? Helal olsun,” dedi. Hâlâ alaycı, hâlâ umursamaz bir tavırla. Bu ne kafaydı lan?

¹ Defol.

Tam ağzımı açıp diyeceğimi diyordum ki evin ön kapısı açıldı. Elinde tepsilerle iki kadın çıktı. Ayfer arkada, Zülal önde. Helva dağıtıyorlardı. Sanki başka kimse yokmuş gibi, illa bu kız çıkacak, illa ben göreceğim.

İçimden "Ya sabır, selamet," diyerek başımı çevirdim. O esnada Nazmi'nin damatlarından biri -ki daha önce bir yerden tanıdık geliyordu yüzü, muhtemelen bir ortamda denk gelmiştik- yavaş adımlarla yerinden kalktı. Sert çehresiyle eşine yöneldi, Ayfer'e tek kelime etmeden elindeki tepsiyi çekip aldı.

Zülal, onları arkasında bırakıp birkaç adım daha attı. Doğruca benim olduğum tarafa... Titreyen elleriyle taşıdığı tepsiyi, ben tek kelime etmeden çektim elinden. Ne yüzüne baktım ne de göz göze geldim. Gözlerinin ne söylediğini duymaya cesaret edemezdim. Kelimeler, dudaklarımda düğümlendi. O da kıpırdamadı. Olduğu yerde öylece kalakaldı. Elimdeki tepsiyi yürürken, arkamdaki varlığı da uzaklaştı. Aramızda yılların değil, koca bir ömrün yükü vardı artık.

Tam o sırada diğer tepsiyi Ayfer'in kocası geldi. Pek gönüllü görünmüyordu ama elindeki helvaları ilk olarak kayınbabasına, yani Nazmi Arga'ya uzattı.

"Allah senin helvalarını da yemeyi nasip etsin, Nazmi Arga," dedi. Sözlerindeki iğneleyici ton, dudaklarında sinsice bir tebesüme dönüşmüştü. Nazmi, damadının lafına karşılık suratını buruşturdu. Kaşlarını çatarak öyle bir baktı ki gözlerinden alev çıkacaktı. Fakat damadının umurunda bile değildi. İnsanların içinde bile olsa, rezil etmekten çekinmiyordu. Demek ki o da herkes gibi Nazmi'yi sevmiyordu.

"Hızır Ali!" dedi Nazmi, dişlerinin arasından sıyrarak. Ama uyarısı, havaya söylenmiş bir sözden farksızdı. Çünkü karşıdaki adam akıllıydı, onun sözüne pabuç bırakacak biri değildi.

"İstek değil, ihtiyaç da," dedi Hızır Ali, helva tabağını önüne doğru bırakırken. Cümlesindeki alay, davranışındaki soğukluk, adamı açık açık it yerine koymuştu ve bu bana tarifsiz bir keyif verdi. Nazmi Arga gibilerine en çok da bu tarz muamele yakışıyordu.

Daha fazla duramadım. Elimdeki tepsiyi götürüp orta masaya bıraktım. İsteyen gelip alırdı. Ne birini memnun edecek halim vardı, ne de gönül alacak sabrım.

Tekrar yerime geçtiğimde, bu kez sandalyemi usulca çevirip sıralı dağlara döndürdüm. Karanlık çökmüştü... Artık yeşilin tonu görünmüyordu, ağaçların gövdesi seçilmiyor, tepeler silüet gibi uzak ufuklara karışıyordu ama ben orada olduklarını biliyordum ve bu, bana yetiyordu. Bazen görmek gerekmezdi zaten, sadece bilmek yeterdi. O dağlar oradaydı. Benimle susuyor, benimle nefes alıyorlardı.

Derin bir nefes çektim içime. Artvin'in serin gecesinde, havadaki o dağ kokusu ciğerlerime dolarken, birdenbire içimdeki yük hafifledi sanki. O an, ne kadar zamandır burada olmadığını düşündüm. Bu topraklara, bu havaya, bu sessizliğe ne kadar uzak düştüğümü. Geri dönmenin ağırlığı yüreğime çöktü ama aynı zamanda şifa gibiydi.

Hâlâ ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyordum. Sanki, aylar önce o karanlık koğuştaki sırtım demire yaslıyken gördüğüm rüyalarından birine sıkışıp kalmıştım da şimdi o rüyanın içinde gibiydim. Gerçek miydi bu? Bazen o dört duvar arasında gözlerimi kapatır, kendimi burada düşlerdim. Aynı bu şekilde. Dağlar karşıda, ailem arkada, yüreğim daha yanmamışken, bazı şeyler henüz kırılmamışken. Sonra bir çavuşun bağırmasıyla uyanır, gerçeği yüzüme tokat gibi çarpardım. Derdim ki kendi kendime: "Yapma. Etme. Artvin sana haram. Orada nefes almak bile artık günah..."

Ama şimdi buradaydım. Gerçekten buradaydım ve hatırlıyordum artık. En güzel nefes burada alınırdı. En güzel sabah burada doğardı. Ciğerlerim burada genişlemiş, gözlerim burada açılmıştı dünyaya. Toprağın dili burada öğrenilirdi. Dağın sususu burada duyulurdu.

Yusuf amcam geliverdi aklıma. Küçükken bana derdi ki: "Doğru yol her zaman yanlıştan geçer, İdris. Yanlış yapa yapa bulur insan doğruyu. Önemli olan vazgeçmemek."

O zamanlar pek anlamazdım ama şimdi, tam da bunu yaşıyordum. Ben belki de yanlış yapmıştım. Memleketimden çekip gitmekle, yıllardır adım atmamakla, burayı ceza gibi görmekle. Ama amcam hiç gitmemiş gibi, şimdi bile bana yol göstermişti. Bir ölünün bile, bir diriye doğrultabileceğini şimdi anlıyordum. O gitmişti, evet. İlelebet. Ama beni, inadımın içinden çekip almayı başarmıştı. Beni, toprağıma geri döndürmüştü.

Ve doğru yol, her zamanki gibi dikenliydi. Uzun zaman sonra belki de doğru yola yürüyordum.

Bir nefes daha çektim içime. Derin, tok bir nefes. Dolu dolu. Bu sefer ağrıtmadı omzumu. Belki beynim hâlâ sızlıyordu ama kalbim ilk kez bu kadar sessizdi. İlk kez içimde bu kadar sessizlik vardı.

Gözlerimi kapattım. Karanlıkta daha net görüyordum artık. Anıları hatırladım birer birer. Burada dizlerim yara olurdu çocukken. Her taşın yerini ezbere bilirdim. Her derenin sesini ayırt ederdim.

Bir sabah, babamla balığa çıktığımız günü hatırladım mesela. Gün daha ağarmadan çıkmıştık evden. Su buz gibiydi ama babamın sesi sıcaktı. "Üşüme," demişti. "Buralar seni hep ısıtır."

Şimdi anlıyordum. Toprağın da bir hafızası vardı. Sen ne kadar terk etsen de o seni unutmazdı ve bir gün mutlaka geri çağırırdı.

Beni de çağırmıştı.

Ayağa kalktım. Ellerimi cebime soktum. Uzakta bir yerlerde köpek havlıyordu. Hava soğuktu ama ben üşümüyordum. İçimde bir ateş vardı artık. Yeni yanmaya başlayan, közlenmiş bir ateş.

Belki de bu memleket sadece toprak değildi. Belki de insan, en çok doğduğu yere borçlu olurdu. Ben de borcumu ödemeyi unutmazdım.

Gözlerimi açtığımda sabah ezanının yankısı hâlâ havadaydı. O tanıdık, yumuşak ama sarsıcı ses. Aşağı yukarı her sabah bu

saatlerde uyanmaya alışkındım zaten. Geç yatardım ama erken kalkardım. Hemen ya eğitime geçerdim ya da birliğe. Şimdi düşündüm de uyuyalı belki iki saat ya olmuştu ya olmamıştı. Fazlasına zaten alışkın değildim.

İğdır'daki düzenim, bir robotu andıracak kadar sıkıydı. Sabahları kalkar sporumu yapar, ardından acemi mangasına ya da uzman çavuşlara eğitim verirdim. Boş geçen zamanım pek olmazdı. Görev varsa planlamasını yapar, timle birlikte harekete geçerdik. Uykusuzluğa bedenim yıllar içinde bağışıklık kazanmıştı. Günlerce uyumadan göreve çıktığım çok olmuştu.

Ama şimdi burada, hiçbir şey yapmadan oturmak garip geliyordu. Her ne kadar kalmak istesem de içim içimi yiyordu. Bana kalsa şu an kalkar, toparlanır, doğruca kışlaya dönerdim ama bunca yıl sonra buraya dönüp, daha beşinci günde, "Ben artık gidiyorum," demek de olmazdı. O sözü edemiyordu insan.

Günlerden cuma olmuştu. Gelişimden bu yana beş gün geçmişti bile. Sanki her gün, bir öncekinin aynısıydı. Aynı yüzler, aynı acılar, aynı sessizlikler...

Milletin gözünde ölen, ölmüştü. Geriye kalanlara sabır dilenmişti. Hayat, yavaş yavaş eski akışına dönüyordu. Ama bir de İclal yengeme sormak gerekirdi: Ölen gerçekten ölmüş müydü? Göz önünden gitmekle kalpten silinmek aynı şey miydi? Hele ki otuz yıllık eşin bir anda toprağın altına girmişse...

İclal yengem için yürek acısı geçer miydi hiç?

Benimse izin günümünden yedi günüm kalmıştı ama görev çıkarsa, belki o on ikinci günü de göremeyecektim. Yıllardır izin kullanmayan biri için bu cenaze izni bile bana yabancıydı.

Daha fazla yatakta oyalanmadan doğruldum. Banyoda yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdim. Aşağı indiğimde, annem kuzine sobanın başında yere oturmuş, mısır ekmeği yapıyordu. Büyük ihtimalle namazını kılmış, sonra da bir daha uyumamıştı.

Ekmeklerin kokusu bütün evi sarmıştı. Tam anlamıyla yuva kokuyordu. O an, ne kadar uzağa gidersem gideyim, bu kokunun insanın içine işleyen bir çağrısı olduğunu bir kez daha anladım.

Ayak seslerimi duymuş olacak ki annem kafasını kaldırdı. Gözleri dolu dolu ama gülümseyen bir ifadeyle baktı bana.

"Günaydın, oğlum," dedi, sesi şefkatin tarifi gibiydi. "Gel, sıcak sıcak mısır ekmeği ye."

Ekmeğin kokusu çoktan burnumdan geçip mideme ulaşmıştı bile. O sıcak, hafif yanık kokunun bendeki anlamı başkaydı. Çocukken en sevdiğim şey, taze pişmiş mısır ekmeğinin üstüne beyaz peynir sürüp yemekti. İlk lokmada ağzım yanardı ama yine de hemen ikinciye alırdım. O an da çocukluğumun sofraları düştü gözümün önüne.

"Günaydın nana," dedim, anneme dönerek.

Gülümsedi, gözleriyle de "günaydın" dedi bir de.

Tam oturacakken dış kapı bir anda açıldı. Refleks gibi, elim otomatik olarak belimdeki silaha gitti. Yılların eğitimi, dağlardaki görevler, operasyona uykusuz çıkmalar... Saniyeler içinde silah elimdeydi bile. İçimdeki savaş hâli, barışta da tetikteydi.

Kapıda babam belirdi. Bir bana, bir elimdeki silaha baktı. Gözlerinde şaşkınlıkla sinirin garip bir karışımı vardı.

"Ula! Babana da mı silah çeker oldun, fuşki yiyenin tohumu!" dedi, Karadeniz ağzıyla bastıra bastıra.

Annem, hâlâ elimdeki silaha takılı kalmış bakışlarıyla biraz endişeli, biraz da şaşkıncı. Onu daha fazla korkutmamak için silahı sessizce emniyete alıp, belime yerleştirdim.

"Dağlarda kim gelmiş diye bakamıyoruz baba. Refleks bu," dedim, lafın altına ince bir kinaye sıkıştırarak. Ama o anladığını belli etti, kaşları çatılarak sinirle içeri girdi.

"Senun o el alışkanlığına siçarum. Bir daha görmeyeyim! Uşağa bak hele, doğuz gibi avlayacaktı beni!" diye homurdandı.

Annem hâlâ şaşkınken, babama döndü:

"Sende ne diye dalayisun çat diye içeri?" dedi, hem sitemli hem de hafif gülerek.

Babam, daha da sinirlenerek seri adımlarla koltuğa yürüdü. "Ula evimize gelmek suç oldu!" diye söylendi.

"Bu saatte nereden geliyorsun baba sen?" diye sordum hem gerçekten merak ederek hem de sohbetin tansiyonunu biraz düşürmek niyetiyle.

"Hesap mı vereceğim ula sana? Camideydum!" deyip koltuğa oturdu.

Annem dayanamadı, patlattı gerçeği: "Baban karşıdaki caminin imamına küs olduğu için, aşağı camiye gidiyor."

Kaşlarım ister istemez yukarı kalktı. Ciddi mi bu şimdi?

Cevap bile veremedi, babam kendini savunmaya geçti: "Doğru düzgün anlat uşağa, Güliz," dedi anneme dönerek. Sonra bana döndü, kelimeleri iyice bastırarak, "Çok hızlı kıldırıyordu namazı. Bir de vaazda bana laf sokuyordu. Ben de tercihim aşağı camiden yana kullandım. O inatçıysa, benim damar daha kalın! Ben daha inatçıyım," diye söyledi.

Artık şaşırmamam gerektiğini bildiğim hâlde, hayretle koltuğa oturdum.

"Ben mi yanlış duydum yoksa sen gerçekten imama küsüp, karşı camiye gitmeme kararı mı aldın?" dedim inanamayarak.

Öfkeyle döndü bana, sanki onu anlamadığım için daha da kızmıştı.

"Ula, inaduma yapıyor diyirum! Karar verduk, bizimkilerle aşağıda namaz kilmaya."

Annem hemen lafa girdi, her zamanki gibi doğruyu söylemeden duramazdı. "Yalan söyleme, adamları tehdit ettun."

Babam kıvrırma çabasındaydı: "Etmedum ula! Kendilerune teklif sundum, hemen kabul ettiler!"

Artık emindim, yüzde yüz tehdit etmişti. Belli ki imam bile, "Tamam abi, ne diyorsan," demişti kurtulmak için.

Kahvaltıya dönmek istedim, konunun dallanıp budaklanmaması için, "Tamam, anladım. İnadına yapıyor," dedim pes ederek.

Bu konakta; yedi yıl da geçse, yetmiş yedi yıl da geçse bazı şeyler, bazı bakışlar, bazı susuşlar hiç değişmiyordu. Zamanın akışı, evin duvarlarında bile farklı işlemiyordu sanki. İnsan yaşıyor, büyüyordu elbette ama bazı duygular... Hani kök salmış ağaç gibi, aynı yerde, aynı sızıda kalıyordu.

"Sen niye bu saate ayaktasın?" diye sordu babam, sesinde alışıldık bir merak, biraz da yorgunluk vardı.

"Alışkanlık," dedim kısaca. Açıklamaya gerek yoktu. Ne anlatabilirdim ki? On yıldır vücudumun iç saati görevle, tehlikeyle, yoksunlukla ayarlanmıştı. Dinlenmek artık benim için sadece bir görev arasıydı.

Oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu.

"İyi bakalım... Ben gideyim, biraz uzanayım. Kahvaltıya kalkarım," dedi ve merdivenlere yöneldi.

Ben de hareketsizliğin verdiği uyuşukluğu atmak için yerimden kalktım. Sıcak, içimi bastırmıştı. Biraz hava almam lazımdı.

"Otur yerine! Bir lokma yemeden, hemen o zıkkıma koşma!" diye söylendi annem, sesi ne kızgın ne yumuşak bilindik, anne-me özgü bir tondaydı.

"Hava alacaktım," dedim, sesimi yükseltmeden. Ama bakışlarını kaçırdı. Elleriyle hamur yoğurur gibi örtüyü düzeltti, gözleri yere sabitlendi. Bir şey sormak istediği belliydi.

"Sor," dedim. Boğazımda bir yumru, sanki cevabı biliyormuş gibi.

Derin bir nefes aldı. Ardından cümlesi geldi, kırık dökük ama yükü ağır. "Sen onu görünce... yani, anla işte."

Kimden bahsettiğini anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Bahsi geçen "o" her zaman oydu zaten. Sessizce eski yetime oturdum. İçimden geçenleri susturarak sadece bir kelime söyledim: "Hayır."

Sesim kararlıydı ama içimdeki fırtına o kadar da sessiz değildi. Aynı cümlenin içinde bile geçmesine tahammül edemediğim bir isimdi o. Bir zamanlar içimi tutuşturan, sonra her şeyi yakan.

"Bilirim çok sene oldu ama onun içinde her şey ilk günkü gibi duruyor belli ki," dedi annem, sesinde anne kalbiyle gelen bir sezgi vardı.

"Nana! O ve ben diye bir şey yok," dedim. Dişlerimi sıktım, sesim sertti. Nefesimi dizginleyemediğim bir öfke, belki de acı vardı içinde.

Annem bir süre gözlerime baktı. Konuşmasa belki daha kolay olacaktı ama o bir anneydi, içindekini susturamazdı.

“Tamam, şu an yoktur ama zamanında vardı ve seni bizden etti, hatta seni senden etti be oğlum.”

Söyledikleri içime işledi. Her kelimesi sanki geçmişin yankısını yeniden uyandırdı. O zamanlar ben de dediği gibi biriydim, şimdi bambaşka birine dönüşmüştüm. Ama geride kalanlara hesap vermek hâlâ zordu.

“Geçti anne,” dedim. “Bak bakalım, ben artık yirmi yedi yaşında mıyım? Bitti, geçti.”

Sesim o kadar netti ki üstüne başka bir şey söylenemezdi artık. Sanki o cümleyle defteri kapatmıştım. Cümlem, annemin dilini susturdu. O da biliyordu... Beni orada tutamazdı.

İkinci kez yerimden kalktığımda bu defa beni durdurmadı. Çünkü durduramayacağını biliyordu.

Ve belki de artık, bazı şeylerin geri gelemeyeceğini de.

Kapıyı açtım. Serin ama içimi ürpertmeyen bir sabah havası doldu yüzüme. İçimdeki sıkışıklığı biraz olsun gevşeten bir rüzgâr esti alnıma. Gecedен kalma sis, dağın eteklerine sarılmış, yavaş yavaş çözülüyordu. Uzakta bir horoz öttü. Sonra bir tane daha. Her biri farklı bir tepeden ama aynı ritimde. Burasıydı işte... Ne kadar inkâr etsem de ruhumun kök saldığı yerdі.

Taş basamaklardan inip bahçeye geçtim. Ayakkabılarımı giymeye bile gerek görmedim. Toprağa basmak istedim. Ayağımın altına değen nemli toprak, çocukluğumdan beri tanıdığım bir dost gibi sarıldı bana.

Hemen sağdaki dut ağacının altına yürüdüm. Eskiden salıncak kurulurdu oraya. Abimle sıra sıra biner, oyun oynardık.

Bahçe duvarına yaslandım. Uzaklara, dağlara, köyün üstünü örten hafif sisi izledim. Her sabah aynı manzaraya uyanan Yusuf amcamın yüzü canlandı gözümde. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, çokça gülmüş ama daha çok düşünmüş bir adamın izleriydi.

Birden içimden geldi, sesli söyledim. “Doğru yol her zaman yanlıştan geçer, değil mi amca?”

Sanki o da oradaydı. Sanki duymuştu da içini çekerek başını sallıyordu. Ben de başımı salladım kendi kendime.

ZÜLAL ARGA

“Zülal, kız Zülal!”

Ayfer ablamın sesiyle irkildim. Mutfak kapısında durmuş, ellerini sallarken bana dik dik bakıyordu. “Ablam, on kere seslendim, duymuyor musun?”

“Yok, duymamışım abla. Bir şey mi istiyordun?” diye sordum.

Aklım o kadar doluydu ki gelen bir cümleyle taşmaya hazır-
dı içimdeki bardak. Her şey üst üste gelmişti. Kalbim, yıllardır
suskun sandığım bir acıyla yeniden çarpmaya başlamış, beynim
kendi kendini susturmuştu sanki.

“Kahve içelim, dedim. İyi gelir.”

“Tamam, yaparım şimdi,” dedim ve cezveye uzandım.

Ama ablam elimi tuttu, cezveyi elimden aldı.

“Ben yaparım ablam. Senin aklın gitmiş, yakarsın bir yerlerini.”

Sesimi çıkarmadım. Sandalyeye usulca oturdum. Değil bir
yudum kahve içmek, boğazımdan bir lokma bile geçmiyordu.
Kalbim yolunu şaşırmıştı; her attığında, içimde bir şey eksiliyor-
du sanki.

Ablam ocağın başına geçerken, bir gözüm onda, bir gözüm
boşluğa takılıydı.

“Gelmesi iyi olmadı. Eski, beter hâllerine geri döndün,” dedi
usulca. Sözleri inceikti ama içinde kocaman bir endişe saklıydı.

Kaşlarımı çattım.

“Öyle deme. Kaç senedir hasret buralara. Hem keyfiye mi
geldi? Cenazeleri var.”

Ses tonum sertti. Belki de kendime öfkeliydim. Belki de onun
buraya gelmemesine sebep olmamdandı.

Ablam kahveyi karıştırırken sesini biraz daha alçalttı.

"Ben o köprüden seni nasıl aldığımı unutmam, Zülal. Açtırma şimdi bayramlık ağzımı."

Bir an, zaman kırıldı. Gözümün önüne o gün geldi: Köprünün kenarında, ellerim titrerken ablamın çılgılığı, onun bana arkasını dönüp gidişi.

Gözlerimdeki yaş...

Ona bir adım atamamıştım ama geri de dönememiştım.

Boğazım düğümlendi.

"Boş versene. Zaten silmiş atmış beni," dedim.

İçimdeki sıkıntının kaynağı buydu işte. O gözler bir zamanlar beni severdi. Şimdi yabancıydı. Soğuk. Anlamsız.

"Böyle olacağı belliydi ablam. Yanlış olan şeye doğru dedin ya?"

Sesi bu kez daha sertti. Geçmiş bir tokat gibi yüzüme vurdu. Ve haklıydı. Her şey benim elimle mahvolmuştu. Onu korumaya çalışırken, kendimi de onu da paramparça etmişim.

Ama bilmedikleri bir şey vardı: Onu o gün kaybetmem, sadece bir son değil, bir cezaydı bana.

"Biliyorum. Hak etmiyorum onu artık. Ama el gibi bakmasına da dayanamıyor kalbim. Bunu yeni yeni anlıyorum, abla. O yokken bazı şeylerle başa çıkmak daha kolaymış. En azından geçmişteki bakışları ile avunuyordum."

Sözlerim dudaklarımdan dökülürken, içimde yıllarca tuttuğum sızı da döküldü.

Bir zamanlar o gözler, sadece bana bakardı. Sığınak gibiydi, yurt gibiydi. Dünyanın en güzel kadım benmişim gibi hissedirdim. Varlığıma şükreder gibi yaşar, bunun için nefes alırdı.

Ablam fincanlara koyduğu kahveyi tepsiye yerleştirip yanına geldi. Sessizce oturdu.

"Sana bugün el gibi bakıyorsa, git çıkar acısını seni bu hâle düşüren babamdan," dedi, başıyla kapıyı işaret ederek. "Git, salonda hiçbir şey olmamış gibi oturuyor o adam. Ona sor hesabını."

Gözlerim yavaşça kapıya kaydı. Nefret. Kelimenin tam anlamıyla, iliklerime kadar nefret ediyordum o kapının ardındaki adamdan. Yıllar önce, hayatımın tüm akışını değiştiren oydu.

Hayatımı cehenneme çevirmişti. Gözlerinde, sözlerinde garipşmanlık olmadığı gibi bir de bu durumdan oldukça mutluydu.

Ablam iç çekti. "Biliyorum, çok şey yaşandı. Ama ne zaman yüzün solsa, gözünün feri gitse, aklım hep o günlere gidiyor." Hiçbir şey söylemeden gözlerimi kapadım. "Artık yapmanın da bir anlamı yok, değil mi ablam?" Sesi çatallaştı, gözü bir noktaya takılı kaldı. "Çünkü iş işten geçti. Onca şeyi yaşadın."

Evet, geç kalınmıştı. Bizi bu hâle getiren adamdan hesap sorsam ne olurdu? Ben sevdiğim adamı zaten kaybetmiştim. Hem de öyle bir kayıp ki yerini hiçbir şey doldurmamıştı.

Ablam kahvesinden bir yudum alıp dudaklarını ısırdı. O da benimle beraber yutkunuyordu.

"Bu yüzden artık önüne bak. O önüne bakıyor, belli ki. Şurada kalacağı en fazla bir hafta. Sonra yine gidecek. Belki yine senelerce gelmeyecek," dedi "Belki de yanında başka bir kadınla gelecek."

Duraksadı, gözlerini kaçırdı benden. "Artık aş bazı şeyleri, güzel kardeşim. Yoksa sönüp gideceksin."

Başka bir kadın... Sadece ihtimaldi ama boğazıma bir yumru gibi oturdu. Diri diri gömülmememe sebepti bu cümle. İçimdeki her şey bir anlığına dondu, sonra da darmadağın oldu.

"Evet, gidecek," dedim, sesim boğuk ve titrekti. "Ama ben hep aynı yerimde sayacağım. Neden biliyor musun abla?" Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Çünkü onunla olan her şey burada. Her şey bu toprakta, bu yerde, bu sokakta. O gidiyor ama yanına almıyor anılarımızı. Beni burada bırakıyor, parça parça."

Kalbim dayanmıyordu artık. Nefesim daraldı. Bir anda yerimden kalktım. Dört duvar üstüme geldi, tavan alçaldı sanki. Ayakkabılarımı bile giymeden kendimi dışarı attım.

Hava serindi ama bana iyi geldi. Çardağın kenarındaki minder üzerine çöktüm. Alnımı dizlerime yasladım, gözlerim nemlendi. Zihnimde tek bir cümle dönüp durdu: "Belki yanında başka bir kadınla gelecek."

Belki gerçekten vardı hayatında biri. O yüzden mi böyle soğuktu? O yüzden mi gözlerime bile bakmıyordu? Öfkeden miydi yoksa artık tamamen yabancı oluşumdan mı?

Bir an içime bir soru düştü. Eğer biri olsaydı hayatında, bu kadar acılı bir zamanda neden yanında getirmezdin? Eğer o kadını gerçekten sevseydin, böyle bir günde onun desteğini istemez miydi?

Ben olsam isterdim. Düşünceler beynimde çırpındı, birbirine dolandı. Aklım iyice hallaç pamuğuna dönmüştü. Karşımdaki sıra dağlara boş boş baktım. Şu dağların dili olsa, bana neler derdi? Az ağlamamıştım onlara bakarak. Az hayal kurmamıştım. Onun hayaliyle konuşmuş, sesini rüzgârda aramıştım.

"Bu soğukta napaysun burada?"

Arkamdan gelen sesle omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kapattım. Biliyordum. Bu sesin huzura dair hiçbir şey getirmediğini.

"Hava alıyorum," dedim boğazımı temizleyerek.

Cevap vermesem daha da bela olurdu. Onunla tartışmak, susmaktan beterdin. Sessizlik onu daha çok öfkelenendirirdi. Sanki öfkelenmeye hakkı varmış gibi.

"İyi. Görüşmeysun o adamla dema?"

Aklı hâlâ Tüfekçilerdeydi. Onların varlığına tahammülü yoktu. Tabii benim de ona. Kendimi tutamadım. Dönüp sinirle baktım yüzüne. "Dalgamı geçiyorsun sen? Adam suratıma bile bakmıyor, ne görüşmesi?" Nefretim boğazımdan taş gibi çıktı. Sesime hâkim olamıyordum artık.

"Çemkirme!" diye çıkıştı. "Ben uyarımı yapayım da ne olur ne olmaz." Kabanının önünü ilikleyip, bir de rahat tavırla ekledi, "Zaten saburlanur gider birkaç güne."

Bunu böyle rahat söyleyebilen bir adam nasıl baba olurdu? Kızının yüreğini ezerek, geçmişi sürekli kanatarak. Onun mutluluğuna engel olmayı görev bilerek. Yüzüne bile bakmak istemedim. Hızla yerimden kalkıp eve yöneldim. Dışarı da rahat değildi. Hiçbir yer rahat değildi bana. Senelerdir eziyetti, onunla aynı evde solumak.

Hakkda odama yönelmişken Ayfer ablam önüme çıktı.

"Hadi gel. Deniz ablama gidelim. Hem Firuze'yi de severiz."

Yüzünde biraz umut, biraz da beni o adamdan uzak tutma telaşı vardı. Göz göze geldik. Ne dediğini fazla sorgulamadan, hemen kabul ettim.

"Olur, gidelim."

Odalara giyinmek için dağıldığımızda dolabı açtım. Kahve-rengi pantolonumu geçirdim üzerime, üstüne de ekru bir boğazlı kazak. Yumuşak ama kalın dokulu, sıcacık tutan kazaktı bu. Bugün buna ihtiyacım vardı. Sadece bedenimi değil, içimi de ısıtsın istedim.

Hava soğuktu. Borçka genelde kışı karla karşılardı ama bu yıl daha geç bastırıyordu. Gök bulutluydu. Şansımız varsa biz varana kadar yağmur başlamazdı. Zaten birkaç gündür hep çiseliyor, sonra duruyordu.

"Zülal, hazırsan çikalım!" diye seslendi Ayfer ablam içeriden.

"Hazırım," dedim hızlıca.

Gözüm aynaya takıldı. Bir an donup kaldım. Kazak, gözlerimi daha da buğulu gösteriyordu sanki. Ama içindeki acıyı sakladığı da söylenemezdi. Birlikte evden çıktığımızda, ayaklarımız nereye gideceğini biliyordu. Yavaş adımlarla yürümeye başladık. Deniz ablamın evi, bize yürüyerek yirmi dakika, araçla sadece beş dakika uzaklıktaydı. Yürümek daha iyi hissettiriyordu. Sanki adım attıkça içimdeki ağırlık biraz hafifliyordu. Rüzgâr yüzüme hafifçe çarpıyor, yanaklarımı serinletiyordu. Bu iyiydi. Çok iyiydi.

Yan gözle Ayfer ablama baktığımda, telefonunu eline almış hararetle bir şeyler yazdığını gördüm. Parmakları ekranın üzerinde koşar gibiydi. Derken sinirle söylendi. "Deli bu adam valahi, billahi meczup."

Gülümsedim. Tahmin etmek zor değildi. Konu Hızır eniştemdi belli ki.

"Ne oldu yine?" demeye kalmadan, telefon ekranını biraz kaldırarak bana döndü.

"Babama mezar taşı yaptırmış. Bir de Kağan eniştemin ofisine götürmüş, oradan fotoğrafını atıyor bana!"

Yüzündeki şaşkınlıkla karışık sinir hâlini görünce, ne yapacağımı bilemeden kalakaldım. Şaşırmakla gülmek arasında sıkıştım. Sonra dayanamadım, kahkahayı patlattım.

"Gülme ya!" dedi gözlerini devirerek. "Bir de Kağan enişteyi alet ediyor işlerine."

"Ya ama çok âlem adam Hızır eniştem. Nereden geliyor böyle şeyler aklına gerçekten?" Kahkahamı az da olsa bastırmaya çalıştım. Bu adamın sınır tanımayan tuhaflıklarına alışmak zordu.

"Bir bilsem vallahi nereden geldiğini, geldiği yere gömeceğim o fikirlerini."

Sinirle bana döndü. "Allah vere de akşam o taşla gelmeye!" Yüzünü buruşturdu.

Ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum ama düşündüm de gerçekten getirirse evde kopacak kıyameti hayal bile edemiyordum. Büyük ihtimalle babam bizi topluca ipe dizer ama Hızır eniştemin umurunda bile olmadığı gibi babama on katı davranırdı. İşte böyle olunca da evin içinde bir ateş çemberi oluşuyordu. Hızır Ali eniştem için babamla uğraşmak resmen hobiydi.

"Aman abla, boş versene. Babama da müstahak yani. 'Dinsizin hakkından imansız gelir' lafı boşuna değil. Bizlerin ahı çıkıyor işte," Omuz silktim, umursamaz görünmeye çalışarak.

"Bizi Trabzon paklar, yoksa birbirimizi yicez." Telefonunu çantasına attı, belli ki Hızır eniştemle mesajlaşmaya daha fazla dayanamayacaktı.

Konuyu değiştirmek istedim.

"Birbirinizi yediğiniz doğru aslında." Gülerek eğildim, muzipçe göz kırptım. "Gece odanızdan gelen seslere bakarsak, yutmak daha doğru olur."

Birden boynuna kadar kızardı. Saçlarını eliyle arkaya attı, gözlerini kaçırdı.

"Terbiyesiz! Büzerim o ağzını senin!"

Koluma bir sille yapıştırdı. Yavaşça vurdu, kıyamıyordu. Vuruşunda bile sevgi vardı. Onunla uğraşmak büyük keyifti. Ayfer

ablam çok utangaç biri değildi ama konu evliliği ise yanakları hep al aldı.

"Boşuna vurma, Deniz ablam alır senin ifadeni," deyip hızlandı.

Vurmasına fırsat vermemek için adımlarımı sıklaştırdım ama o da geri kalmadı. Yerden küçük bir taş kaptığı gibi bana doğru fırlattı.

"Edepsuz!"

Arkamdan homurdanarak geliyordu. Ablamın evine vardığımızda zile bastım. Kapıyı yavaşça açan yeğenim Firuze oldu.

"Değce," dedi, yeşil pijamalarının içinde sevimli bir halde durarak.

"Teyzem!" Eğildim, hemen onu kucakladım. Bağıma bastım, kahverengi saçlarını koklayıp öptüm.

"Bana ver ya! Sen hep görüyorsun." Ayfer ablam, kollarımdan yavaşça çekti Firuze'yi. Ailenin ilk göz bebeği olduğu için, doğal olarak paylaşılamıyordu.

"Sana da geliğim değce," dedi bilmiş bilmiş. Sonra ablama sarıldı.

"Oyy güzelim benim," diyerek onu koklayarak öpen Ayfer'e ablama iyice sığındı.

Deniz ablam mutfaktan seslendi, "Kız, kapıda ne oyalanıyorsunuz? İçeri gelsenize!"

Ceketlerimizi askıya astık ve mutfığa geçtik.

"Valla haber vermeden geldik abla ama evde sıkıldık," dedim mahcup bir ifadeyle.

"Saçmalama Zülal, bir de haber verip mi gelecektiniz? Burası sizin de eviniz."

Deniz ablam o kadar güzel bir kadındı ki insan dönüp dönüp tekrar bakmak isterdi. Yeşil gözleri berrak bir gölü andırıyordu. Ayfer ablamla saç renkleri birbirine benziyordu. İkisi de koyu renk saçlara sahipti. Aralarında bir tek ben, sarı-kumral karışımı saçlara sahiptim. Üçümüzün gözleri de annemiz gibi yeşildi. Babama asla benzemiyorduk. İyi ki!

"Haydi, çay demleyelim," dedi Deniz ablam ve hemen meşhur buzluğuna yöneldi.

Ayfer ablam arkasından söylendi, "Valla abla, yemin ederim stokçusun. Bitmiyor o buzluğundaki ikramlar!"

Deniz ablam elinde birkaç poşetle geldiğinde, hızla elinden aldım.

"Garanticiyim kardeşim, garantici," dedi kendinden emin bir tonla.

Gerçekten de buzluğu dipsiz bir kuyu gibiydi. Hiçbir zaman boşalmıyordu, sürekli doluydu. Mutfakta vakit geçirmeyi çok severdi ablam, evlenmeden önce de öyleydi.

Bizimle aynı evde yaşarken bile hiçbir şeyi anneme bırakmaz, her şeyi kendi yapardı. Annem çok nadir mutfağa girerdi o varken.

İkramları ısıtıp çayı demledikten sonra, her zamanki gibi mutfak masasının etrafına tünedik. Aramızda buçukluk olarak, küçük sarı sandalyesinde oturmuş üç yaşındaki Firuze vardı.

Meraklı gözlerle bizi süzüyordu. Aramızdaki geçecek muhabbeti dinlemeye çoktan hazırды.

Hiç beklemediğimiz anda, "Ha senu öpezeğüm," dedi.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. İlk kahkahayı patlatan Ayfer ablam oldu. Ablamlar onun yanında ağzı kapalı, temiz konuşmaya dikkat ederdi. Zaten bizim ailede, annemle babam hariç ağızlı konuşan da pek yoktu. Nadiren olurdu böyle şeyler.

Deniz ablam, kızının alnına düşen saçları okşayarak geriye itti. "Mithat dedesiyle bu aralar çok vakit geçiriyor, gördüğünüz üzere," dedi.

Mithat amca, ablamın kayınpederiydi. Firuze, Sencer ailesinin ilk ve tek kız torunuydu. Bu yüzden herkes üzerine titriyor, onu âdeta pamuklara sarıyordu.

"Asul, ben senu öpeceğüm," diyerek bu sefer ben yüzüne eğildim.

Kıkırdayarak yüzünü kaçırdı. Burnuna parmağımla minik bir fiske vurdum.

"Sen nasılsın, Zülal?" Merakla gözlerimin içine baktı Deniz ablam. Bütün keyfim, bir sorusuyla duman bulutuna dönüşüp uçu.

Yine de "İyiyim ablam," demekten geri durmadım. Ayfer ablam hayır dercesine başını salladı. İkisi de inanmıyordu zaten iyi olduğuma.

"Tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmak istemiyorum canlarım. Lütfen..."

Her konuşmada aynı günün zihnimde canlanmasından yorulmuştum. Bir adım ileri gidemiyor hep yedi sene geride kalıyorduk.

Deniz ablam ellerime sarıldı. "Git karşısına, anlat ablam," dedi son bir umutla.

Olmaz dercesine başımı iki yana salladım. "Dinlemek istemez. İş işten geçti artık."

"Evet, istemeyebilir belki. Ama ağzını bağlayacak hâli de yok. Evet, iş işten geçti, farkındayız ama en azından sen rahatlayacaksın. Hem zor bile olsa anlat, bilsin. Hakkı var," diyerek Deniz ablamı destekledi Ayfer ablam.

"Ne diyeceğim abla? *Doğru dedim ama yalan söyledim. Doğru değildi*, mi diyeceğim? Babam doğru demeseydim, askerlikten menedilmeni sağlayacaktı o yüzden seni terk ettim, hadi gel barışalım."

Uzun zaman sonra 'tekrar birlikte olur muyuz?' konusunun gündeme gelmesi kalbimi sızlattı. Evet, ablamlarla sürekli Dağhan'la benim hakkımda konuşuyorduk ama o köprüde geçenler, bir kez ve son kez konuşulmuştu. Şimdi yeniden açılması, içimi kanatıyordu.

"Ben her gün rüyamda başına silah çektiği anı gördüm. Tekrar tekrar yaşadım o anı. 'Ya sıksaydı kafasına Zülal? Ne yapardın?' dedim kendime. 'Ya öldürseydi kendini?' dedim. Sen nasıl yaşıydın?"

Gözlerim bir noktaya kilitlenmişti. O anı tekrar yaşıyordum sanki. Aynı sahne, sürekli karşımda belirliyordu.

Ayfer ablam sertçe lafa girdi, "Ona diyeceksin ki: 'Senin için yaptım.' Bastıra bastıra, 'senin için kendimden, bizden vazgeçtim,' diyeceksin."

"Şimdi mi abla? Yedi yıl sonra mı?" dedim acıyla. "Hem siz de kaç kez iş işten geçti dediniz. Ne değişti şimdi? Zaten babam da rahat bırakmaz."

Deniz ablam gözleri dolu dolu ellerimi tuttu, "Küçüktün ablam, daha yirmi iki yaşındaydın. O an aklın ermedi, panikledin. Zaten babam da her yerden önünü kapamıştı. Elimiz kolumuz bağlıydı. Ama şimdi kocaman bir kadınsın. Anlat, bilsin. En azından senin bir suçun olmadığını bilir. Ya bir gün şahadet haberi gelirse? Mezarına mı konuşacaksın doğruları?"

Dehşetle kasıldım. Bu ihtimali düşünmek bile canımı yakıyor, diri diri gömülmemi sağlıyordu.

"Allah korusun, abla! O nasıl cümle. Allah benim ömrümden alsın, ona versin."

"Tövbe de kız!" dedi sinirle Ayfer ablam.

Düşünceler beynimde yankılanırken üçümüz birden sessizliğe büründük. Babam, iki ablamın da evliliğine pek karışmamıştı. İstedikleri kişilerle burun kıvrarak da olsa evlendirmişti. Çünkü eniştemlerin aileleriyle, Tüfekçiler kadar problemi yoktu.

Babam, rahmetli Yusuf amcayla çok dalaşırdı. Onların işine ambargo koymaya bile çalışırdı. İçinde tüketemediği bir kötülük vardı o aileye karşı. O kötülük bizi bizden etmişti.

Deniz ablam aşk evliliği yapmış, Kağan enişteme kavuşmuştu. Ayfer ablam mantık evliliği yaptığını düşünse de bence Hızır eniştemi seviyordu. Olan bana ve Dağhan'a olmuştu. Çocukluktan beri seviyordum onu. İlkokuldan beri gözüm onun üzerindeydi. Aynı okula gitmiştik. İlk, merhametine tutulmuştum onun. Karıncayı bile incitemez, yuvalarının üzerinden atlayarak geçerdi.

"Bir gün bana yine eskisi gibi bakarsa, ona her şeyi anlatacağım," dedim. İmkânsız bir istekti. Olmayacağını biliyordum.

"Babam varken çok zor. Aklın varsa anlat Dağhan'a her şeyi, kaçın gidin birlikte," diyen Deniz ablama, "Cidden mi?" bakışı attım.

"Yani her ne kadar kaçmayı desteklemesem de mutlu olacaksan ona da tamam," dedi Ayfer ablam, her zamanki gibi hemen destek vererek.

Aklıma ufak ufak yatan o anlatma fikrine tutunmak istedim. Belki dinlerdi.

Ve belki, onca seneye rağmen anlardı. Affetmese bile gerçekleri öğrenmiş olacaktı. Delilikti bu isteğim ama geri döneceği zaman her şeyi bilerek dönerdi. İçinde bir umut kırıntısı doğsa bile ona tutunurdu. Bilirdim.

"Köprüye çağırırsam gelir mi?" dediğimde, ikisi birden umutla bana sarıldı.

"Gelmek istemese bile ikna edersin. Hadi ablam, bunca senenin sonu belki de selamettir," diyen Deniz ablamın yanağını öptüm.

İkisi de benim yaşam kaynağımdı. Elimden tutup kaldıran, bana annelik babalık yapan bu iki kadına duyduğum minnet borcumun sonu yoktu. Belki onunla tekrar kavuşamayacaktım ama ona gidecek yolda ilerlemeye her zaman vardım.

BÖLÜM 4

Gönül Kırıklığı

ZÜLAL ARGAL

Geçmiş

Nefes nefese kapıya yöneldim. Ayakkabımı telaşla geçirirken anneme seslendim,

"Anne, ben bir markete gidip geleceğim!"

Cevabını beklemeden, sokak kapısını araladım ve kendimi dışarı attım. Kalbim resmen göğüs kafesimi döve döve çarpıyordu. Adımlarım hızlıydı ama beynim daha da hızlıydı; bin bir düşünce geçiyordu içimden. Etrafı kolaçan etmeye çalışsam da gözüm hiçbir şeyi net seçemiyordu. Kalbim, gözlerimi de kör etmişti sanki. Her şey bulanık, her şey griydi, ta ki onu görene kadar.

On dakikanın sonunda o köprüye vardığımda soluğum kesilmişti, dizlerim titriyordu. Ama sonra onu gördüm. Köprünün taş duvarına oturmuştu. Başını kaldırıp beni görünce ayağa kalktı. Sanki zaman dondu. Dünya, onun o adımıyla yeniden döndü.

Tam üç buçuk aydır yoktu. Geceler boyunca uykusuz kaldığım, telefonun başında çaresizce haber beklediğim, "ya başına bir şey geldiyse" diye içimin daraldığı üç buçuk koca ay.

Onu görünce yüreğim dayanamayıp koptu yerinden. Koşmaya başladım. Hızla, aceleyle, özlemle. Beni fark ettiğinde kollarını açtı, ben de hiç düşünmeden, hiç tereddüt etmeden onun sıcak kollarına atıldım.

Ve işte o an...

Huzur ne deseler, "Burası," derdim. "Onun kolları."

Beni kavrayıp döndürdü birkaç kez. Kahkaham, omzuna başımı yasladığımda kaldı. Ellerimi yüzüne kaldırdım, parmaklarımı bir sevdâyı çizer gibi dolaştı yüz hatlarında. Saçları uzamıştı. O asker tıraşı gitmiş, yerine dağ havası gibi bir doğallık, bir sertlik gelmişti. Sakalları yüzüne çok yakışmıştı. Biraz daha vahşi, biraz daha yabani olmuştu. Ama yine de benim tanıdığım adamdı. Benim Fırtınam.

Parmaklarım dudaklarına geldiğinde duraksadım. Üst dudağında kabuk bağlamış bir yara vardı. Küçük ama sanki kalbime saplanan bir cam kırığı gibi.

Kıyamadım. Usulca uzandım ve o yaranın tam üstüne bir öpücük kondurdum.

"Hoş geldin, efulim," diye fısıldadım. Sesim titredi, neredeyse çıkmadı boğazımdan.

Yüzüne koca bir gülümseme yayıldı, güneş gibi.

"Hoş bulduk, güzeller güzelim," dedi.

O sesi duymak sanki aylarca boğazıma bağlanmış düğümleri bir anda çözdü. Yeniden nefes almayı, yaşamayı hatırlattı bana. Hâlâ kucağındaydım. Beni yere indirmeden, bir süre daha sımsıkı tuttu. Sonra yavaşça indirdi ama sanki ellerini benden çekmek istemiyor gibiydi. Gözlerim dolmuştu. Sessizce ağlıyordum. O kadar korkmuştum ki ondan haber alamadığım günlerde. Bir ay boyunca dağda olduğunu biliyordum ama bilmek, yüreğime su serpmedi.

Şimdi karşımdaydı ve ben hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordum.

"Elin, yüzün yara içinde mi kaldı?" dedim, gözüüm hâlâ dudağındaki kabuğa takılıyken. "Başka yerinde de bir şey var mı? İyi misin? Canın yandı mı?"

Peş peşe gelen sorulara karşılık gülümsedi.

"Uy, bu sorularun bolluğuda nedu?" diyerek güldü.

O rahatlığı, o umursamaz neşesi. Ben kaygıyla yanarken onun gülümseyebiliyor olması, içimi hem rahatlatıyor hem de hüznle burkuyordu. Boyum ancak göğsüne geliyordu. Ellerini saçlarıma attı. Uzamış tutamlarımı parmaklarının arasında inceler gibi gezdirdi. Gözlerime bakarken başımı okşuyordu.

Ben yine sorumu tekrarladım.

"İyi misin, Fırtınam?"

Bu sefer alnıma uzun, sabırlı bir öpücük kondurdu.

"İyiyim, yavrum. Seninleyim ya nasıl iyi olmam?"

Gözlerimden düşen yaşlara engel olamıyordum. Ona belli etmemeye çalışsam da ellerim, istemsizce vücudunda geziniyordu. Sanki bir yerinde sakladığı bir bandaj bulacaktım gibi.

Çünkü biliyordum.

Yaralandığında çoğu zaman bana söylemezdi. Saklardı. Ama ben hissederdim. Ben onun her hâlini ezberlemiştim. O ise bu hâlimi gülererek izliyordu.

"Her yerimi elledin. Ben bilmem artık. Gel de beni kaçır," dedi göz kırparak.

Kahkahamı tutamadım.

"İnsan biraz ağırdan satar kendini," dedim. "O ne öyle hemen kaçır demeler?"

"Yok, yok olmaz. Elledin, mıncırdın. Namus falan hak getire. Töremiz gereği kaçıracaksın beni."

Bu kez ciddi ciddi konuştu. Yüzünde hafif bir ciddiyet ama gözlerinde hâlâ oyunbaz bir parıltı vardı.

"Ne töresi bu ya? Biz Artvinliyiz, farkındasın, değil mi?"

Omzunu silkti, gamsızca.

"Uzatma. Kaçur deduk da."

Şakasını ciddiye çevirmesine şaşırmadım. Çünkü tanıyordum onu. İnatçıdır. Gözümün içine baka baka, sırf beni "kaçıracağım" dedirtmek için kıvrır kıvrır döndürürdü lafı.

"Ohoo... Sen beni kaçır," dedim. "Bir doksanlık adamsın, ben seni nasıl kaçırayım?"

İşte beklediği buydu. Gözleri parladı.

"Hah! Bana bunlarla gel. Tabii ki kaçırırım ula!"

Sımsıkı sarıldı belime. Göğsüne yasladım başımı yeniden. Kalbinin sesi, kulağımda ritmik bir melodi gibi çalıyordu. O an, dünya sustu. Ne geçmiş vardı ne gelecek. Sadece o an. Sadece biz.

Zaman öylece akıp geçti. Fark etmeden güneşin ışığı azaldı, hava serinlemeye başladı. İstemeye istemeye uzaklaştım ondan.

"Market bahanesiyle çıktım evden. Dönmem gerek," dedim.

Birden gerildi.

"Gel etme, söyleyelim artık. Liseli gibi kaçak göçek olmaz," dedi sinirle.

Başımı öne eğdim.

"Annem biliyor aslında. Babama da bir şekilde söyleyeceğim," dedim sessizce.

Yüzü gölgelendi.

"Sen en iyisi nikâhta söyle," dedi. Kısık ama dolu bir sesle.

Gözlerini derede gezdirdi. Onu bu hâle sokmak istemiyordum. Biliyordum. İki yıl olmuştu. İki yıl boyunca söylememi sabırla beklemişti. Onun ailesi beni baş tacı yaparken, o bizim evde hâlâ bir yabancıydı.

"Deniz ablamın düğünü var bu yaz," dedim umutla. "Ondan sonra söyleyeceğim. Her şey rayına oturacak."

"Peki, Ayfer?" Bakışlarını dikti gözlerime.

"O karışmaz," dedim. "Hatta destek olur bile. Hayatında kimse yok şu an."

Bir şey söylemedi. Omzundaki yükü, bakışlarına yansımıştı. Daha fazla uzatmak istemedi sanırım.

"Hadi gel, seni bırakayım," dedi.

Ben de anladım. O anın büyüğü bozulmasın istiyordu. Ama giderken tembihlemeyi de ihmal etmedi. "Yarın sabahtan bizdesin. Ona göre!"

Heyecanla başımı salladım. El ele köprüden ayrıldık. Mahalleye yaklaşırken ellerimi, çevreden çekinircesine ayırdım. Dağhan sinirle elimi tekrar tuttu. Lütfen dercesine gözlerinin içine baktığımda yavaşça bıraktı. Ellerimiz ayrı olsa da kalbimiz hâlâ sıkı sıkıya bağlıydı.

Eve vardığımızda, ben önde o arkada yürüyorduk. Ara sıra dönüp bakıyordum. O da her bakışında bana göz kırptıyordu.

Kapıya geldiğimde, son bir kez döndüm ve el salladım. Kalbimi ona bırakarak içeri girdim.

Mutfakta Deniz ve Ayfer ablam yemek yapıyordu. Beni görünce, biri sağ, biri sol yanıma geçti.

"Demek markete gittin?" dedi Deniz ablam.

"Hem de bu saatte," diye ekledi Ayfer.

Sorgu melekleri gibiydiler. Gülümseyerek ikisine sarıldım.

"Geldi..." dedim sadece.

Gözlerim doldu. İkisi de sımsıkı sarıldı bana. Sevinçleri benimleydi.

"Yarın sabah erkenden yayına gideceğim. Beni idare etmeniz lazım."

İkisi birden, "Hallederiz," dedi.

İçimde çiçekler açtı.

Mutluluğum, bir derenin çağılayan sesi gibi içimden aktı. Ve ben o gece, aylardır ilk defa bu kadar huzurlu uyudum.

Günümüz

Deniz ablamın evinde akşam yemeğine de kalmıştık. Hızır eniştemle birlikte gece eve döndüğümüzde, babamın yüzü yine beş karış asıktı. Her zamanki gibi laf sokmak için fırsat kolluyordu ama daha ağzını açmadan, eniştem onun lafını ağzına tıkıverdi. Hem de öyle bir yaptı ki babamın dili tutuldu kaldı.

Ablamla eniştem odalarına çekilir çekilmez, ben de hızlıca odama kaçtım. Ona mesaj atmak istiyordum ama elim telefona gitse de cesaretim yüreğime uğramıyordu. Bunca seneden sonra belki hiçbir anlamı kalmamıştı ama içimdeki o vicdan sesi dinmek bilmiyordu. Suçsuz olduğumu, onun gözünde hep suçlu kalan o eski hâlimi temize çekmek istiyordum.

Ona zarar geleceğinden korkmuştum. Babamın söyledikleriyle, tehditleriyle nasıl kandırıldığımı anlatacaktım. Belki gecikmiştim ama tamamen geç kalmamıştım. Bir yanım hâlâ buna inanmak istiyordu.

Açıkçası, onu görene dek böyle bir şey yapma niyetim hiç olmamıştı. Uzakta, bensiz bir hayat kurduğunu kabullenmiş, ken-

dimi yokluğunda yaşamaya alıştırmıştım. Eksik, yarım, sessiz... ama kabullenmiş.

Onu burada, hem de hiç beklemediğim bir anda karşımda görmek; bazı şeyler için geç kalınmış olsa bile hâlâ umut olduğunu, yüzüme sert bir tokat gibi vurdu. En azından, onu isteyerek yarı yolda bırakmadığımı bilsin istiyordum. Bırakmak zorunda kaldığımı...

Hiçbir zaman silmediğim, ezberimde mih gibi çakılı olan o numarasına dokundum. Aramak, aklımın ucundan bile geçmiyordu; zaten geçse de elim varmazdı. O yüzden mesaj yazma kısmına girdim. Kalbim ağzımda, ellerim titreyerek yazmaya başladım. Bu numarayı değiştirmezdi çünkü ailesinin ulaşabileceği tek hattı buydu.

Hiç düşünmeden yazmaya karar verdim. Ne olacaksa olsun.

"Sabah, beşte köprüye gelersen her şeyi anlatmak isterim."

Gönder tuşuna bastım. Telefonu elimden bırakmadan hemen ardından ablama mesaj attım: "Hemen odama gel, acil." Üç ünlemle bitirdim.

Beş dakika geçmeden kapım çat diye açıldı. Ablam, üstünde toz pembe geceliğiyle, gözlerinde uykunun mahmurluğuyla odaya girdi.

"Ne oldu?" dedi telaşla.

Dilim damağıma yapışmıştı, konuşmakta zorlanıyordum.

"Yazdım," diyebildim nihayet.

Ablam yatağın üzerinden telefonumu aldı, mesajı okudu.

"Okumuş, mavi tik olmuş," dedi.

Elleri titreyen ben, panik içinde başımı salladım. "Ne yapacağım şimdi? Yani şimdi ne olacak?"

Ablam yanımda dikilip omzuma elini koydu. "Önce sakinleşeceksin. Sonra gidip her şeyi anlatacaksın. Sırasıyla, dürüstçe, korkmadan."

Derin bir nefes alıp verdim. O an dayanamadım, gözlerim doldu.

"Gelir, değil mi?" dedim kısık bir sesle.

Ablam saçlarımdan öperek başını salladı. "Gelir ablam, tabii ki gelir." Sesinde kararsızlık vardı ama moralimi bozmak istemiyordu, bunu iyi bilirdim.

Tam o sırada gözüm kapıya kaydı. Hızır eniştem kapı eşiğinde duruyor, bizi izliyordu.

"Eniştem burada," diye fısıldadım ablama.

O da hemen profesyonel bir tavırla döndü, hiçbir şey olmamış gibi, "Bir şey mi oldu Hızır Ali?" dedi.

Eniştem, iş çevirdiğimi elbette anlamıştı ama safa yatmayı seçti. "Yok yavrum, sen birden kalkınca telaşlandım," dedi gülerek.

Ablam ona doğru ilerledi, "Yok bir şey, hadi yatalım," dedi ve onu beklemeden odadan çıktı.

Eniştem, ablamın arkasından gülümseyerek bana göz kırptı. "Böyle de otoriter işte," dedi, sonra kapımı usulca kapattı.

Onlar çıkar çıkmaz tekrar telefonuma sarıldım. Mesajı açtım. Ne olumlu ne olumsuz bir yanıt vardı. Hiçbir şey yazmamıştı. Sadece okumuştı.

Eskiden olsa, mesaj atmamla araması bir olurdu. Ama artık geçmiş, gerçekten geçmişti. Belki de tek unutmam gereken şey buydu. Her şeyin eskiden çok güzel olduğu. Beynim bunu sık sık hatırlatsa da kalbim hâlâ umutla çırpınıp duruyordu.

Bir yanım, beni engellemediği için sevinirken; diğer yanım, bırak numaranın kayıtlı kalmasını, engellemeye bile layık görmediğini fısıldıyordu. İki ara bir derede, acı bir bekleyişin içinde sıkışmıştım.

Saat ilerledikçe kalbimdeki çarpıntı artıyordu. Heyecan vücudumu ele geçirmişti. Yavaş yavaş hazırlanmam gerekiyordu çünkü saat sabahın dördünü çoktan geçmişti. Üstelik evden sessizce çıkmam da gerekiyordu.

Hızla bir kot pantolon, üzerine koyu yeşil kazak geçirdim. Sabah ayazı keskin olacaktı, atkımı sardım, kabanımı giydim. Sadece telefonumu alıp cebime yerleştirdim ve parmak uçlarımda odadan çıktım.

Hole vardığımda ablamın tuvalet kapısından bana baktığını gördüm.

“Ben bu kapıyı kapatacağım, sen dış kapıyı,” dedi. “Haydi, çabuk git!”

Minnetle gülümsedim. Ayakkabılıktan botlarımı çıkardım, kapıyı sessizce açıp dışarı adım attım. Aynı sessizlikle kapıyı kapattım. Ardından, içeriden tuvalet kapısının sertçe kapandığını duydum. Plan işlemiştii.

Sokak lambalarına yakın yürümeye başladım. Gözlerim pencerelerdeydi. Derken, Hızır eniştemi gördüm. Panikle hızlandım ama o, gözlerini ovuşturuyormuş gibi yaparak görmemiş numarası yaptı ve arkasını döndü. Karı-koca bana destek oluyorlardı. Bu naif hâlleri karşısında gözlerim doldu. İçim ısındı. Cesaretim biraz daha arttı.

Daha fazla vakit kaybetmeden köprüye doğru yürümeye başladım. Bu saati özellikle seçmişim. Henüz ortalık sessizdi, işe gidenlerin kalabalığı yola düşmeden ben işimi halledecektim.

Yolun sonuna yaklaştıkça, heyecanım tırmanıyordu. İki kez yolu karıştırdım, üç kez geri dönmeyi düşündüm, hatta o gelmeden saklanmayı bile planladım. Ama sonra... sonra hepsinden vazgeçtim. Artık korkma zamanı değildi. Buraya onu ben çağır-mışım. Her şeyi açık açık anlatacak olan bendim.

Köprüye vardığımda, derenin çağlayarak akan sesi yankılanıyordu. Hava soğuktu ama suyun sesi, içimdeki fırtınayı bastırmaya çalışıyordu. Telefonuma baktım: 04.55'ti. Henüz gelmemişti. Zaten erken gelmişim.

Köprünün taş duvarına yaslandım. Suyun sesini dinlemeye başladım. Kaç dakika geçti bilmiyorum ama saate tekrar baktığımda 05.30 olmuştu.

Ne gelen vardı... ne de giden...

Ama ben hâlâ oradaydım. Umudumu yitirmeden beklemeye devam ettim.

Tekrardan taş duvara yaslandım, gelen giden var mı diye etrafa bakınmaya başladım. Saat kaçtı bilmiyorum ama güneşin doğuşunu izleyecek kadar bekledim. Gelmeyeceğini anlamıştım ama içimdeki umut hâlâ beklememi söylüyordu. Son kez saate

baktığımda yediye gelmiş olduğunu gördüm. Hayal kırıklığım cam gibi parçalanarak yüreğime battı.

Gelmeyecekti.

Ona açıklama yapmamı bile istemiyordu.

Değil iki saat, yirmi yıl beklesem gelmeyecekti. Artık bundan emindim.

Yaslandığım yerden kalktım. Hislerim donmuştu. Ağlayamıyordum. İçimde bir sıkışma vardı ama gözlerimden dökülmüyordu.

Gitme vaktiydi. Son kez onun geleceği tarafa baktım ama kimse yoktu. Arkamı dönerek eve doğru yürümeye başladım. Heyecanla geldiğim yol, dönüşte mezarım olmuş gibi hissediliyordu. Gelmeyeceği ihtimaline hiç odaklanamamış, sanki kendimi anlatmama müsaade edecek kadar hatırımın kaldığını sanmıştım.

Hevesim kursağıma yerleşmiş, oradan yukarı çıkmamaya yemin etmiş gibiydi. Artık kimseyi umursamadan, "kim görmüş, kim nereden geliyor sun demiş," diye düşünmeden eve varmaya niyetliydim.

Sokak lambalarının yerini güneş almıştı. İçimin karanlığına rağmen etraf ıslık ıslık. Bugün ne kar vardı ne de yağmur. Her şey sanki inadımaydı.

Kapının önüne geldiğimde, heyecanla çıkarken anahtarımı almadığımı fark ettim. Ama sorun değildi; taşın altında hep yedek anahtar olurdu. Taşı kaldırarak anahtarı aldım ve sessizce eve girdim. Büyük ihtimalle annemler uyanmıştı. Çıkacak kavga da babamın söyleyecekleri de umurumda değildi.

Ablam mutfaktan koşarak elime bir ekmek poşeti tutuşturdu. Ne yaptığını anlayamadığım için saf saf yüzüne baktım.

"Hah, geldin mi ablam?" dedi içeri doğru bağırarak.

Benden hâlâ çıt çıkmıyordu. Konuşmayınca omzumu sertçe sıktı. Mesajı aldım. "Geldim," diyebildim zor bela.

Kulağıma doğru eğildi. "Enişten ekmek aldı, sen geç gelince," diye fısıldadı

"Teşekkür ederim," dedim.

Birlikte mutfağa geçtiğimizde kimse yoktu. Birkaç dakika öylece durduk. Ablam sormak istiyordu ama bir türlü soramıyordu. Oradan buradan bir şeyler alıp, geri yerine koyuyordu.

Onu daha fazla zorlamadan, "Gelmedi," dedim. Elimdeki ekmek poşetini masanın üzerine bırakarak sandalyeye yorgunlukla oturdum.

Gözlerimin içine baktı üzgünce. Ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Ağzını birkaç kez açıp kapadı ama kelimeler çıkmadı.

"Hak ettiğimi yaşıyorum..." Kelimelerim zayıf sesimde kayboldu.

Bu sefer sinir hâkimdi bakışlarında. "Sen iyice delirdin da senin ne suçun var?"

Cevap veremedim. Yıllardır kendimi suçlamanın yükü altındayken, 'sende suç yok' dense bile o yük kalkmıyordu.

"Gelmediyse, gelmedi. Demek ki duyacaklarından korktu. Kendi kaybetti." Üzülmeme öfkelenmişti ve öfkesini Dağhan'dan çıkarmak istiyordu ama onun hiçbir suçu olmadığı ortadaydı. Yarı yolda bırakılan oydu.

"Ben üstümü değiştireyim," diyerek odama kaçtım. Daha fazla konuşmaya da dermanım yoktu.

Odanın içinde boş boş dikilip ne yapacağımı bilmeden amaçsızca yatağıma oturdum. Ceketim üzerimdeydi, atkım da. Onları çıkarmaya bile gücüm yoktu.

Yine de zor da olsa çıkarmaya çabaladım. İşin garibi, gözlerimden bir damla bile yaş akmamasıydı. Yaşlarım gitmiş, yerine boğazıma koca bir yumru yerleşmişti. Bastığım yerler boşluk, elimi attığım yerler havadaydı. Ne yerdeydim ne gökte.

Ellerim neredeyse onuncu kez telefonuma gitti. Mesaj da yoktu elbette. Galerime girdim her gün olduğu gibi. Onunla fotoğraflarımız gizli bir klasörün içindeydi. Tek tek açtım. Mazi-deki hâllerimizin güzelliğine şaşıyordum. O kadar kötü günler yaşamıştım ki o güzel günlerin gerçekten yaşanmış olduğuna dair anılar bile yavaş yavaş silinmeye yüz tutuyordu. Binlerce kez ağlayarak baktığım fotoğraflara, gözyaşım akmadan ilk kez bakmak çok şaşırtıcıydı.

Bana ne olmuştu bilmiyorum ama tek bildiğim, galiba ben ilk defa ağlayamıyordum.

Bilmiyorum kaç dakika, belki saatlerce öylece oturdum. Sessizlik odanın duvarlarına çarpa çarpa içime işledi. Ceketim yerdeydi şimdi, atkım sandalyeye sarkmış. Yine de içimde bir ağırlık vardı. Omzumda değil, göğsümde değil... Daha derinlerde, adını bile koyamadığım bir yerde.

Belki de bu, acının son hâliydi. Ağlamadan yaşanan keder.

Bir noktada elim yine telefona gitti. Galeriye değil bu kez, mesajlara da... Sadece ekranı kapalı elimde tuttum. Sanki o telefona bakınca bir cevap alacakmışım gibi. Sessizlik hem dışımda hem içimde yankılandı. Sustukça anladım. O mesaj gelmeyecekti.

Ve bu gerçeği en sonunda sindirmeye başladım.

Kalbimde bir şeyler yerinden oynamıştı. Yıkılmak değildi bu. Daha çok, çatlayan bir şeyin altında yeni bir katmanın belirmesi gibiydi. Güçlü değildim. Cesur da değildim. Ama ayaktaydım hâlâ. Ve sanırım bu bile yeterliydi.

Belki de ben de bir gün yeniden gülebilirim, dedim kendime.

Küçük bir sesle, umut kırıntısı kadar bir düşünceyle. Gülmek değil belki. Ama içimin bu kasvetinden sıyrılmak. Nefes almak. Ayakta durmak. Hepsi yeniden mümkün olabilir miydi?

Nefeslenmek istedim. Bahçeye çıkmak en iyisi olacaktı. Ceketimi tekrar giymedim. Üzerime kalın bir hırka alıp dışarı çıktım. Bahçe çok soğuk değildi. Ne rüzgâr vardı ne yağmur. Sanki hava da bana acıyıp kendi hâline çekilmişti.

Toprağın kokusu sabahın tazeliğiyle karışmıştı. Hava ayazdı ama rahatsız etmiyordu. Toprağa çıplak ayakla basmışım gibi hissettiren bir serinlik vardı havada. Bahçedeki eski incir ağacı hâlâ dimdik duruyordu. Yazları gölgesine serinlenmeye otururduk, şimdiyse kuru dallarıyla gökyüzünü tırmalıyor gibiydi.

Küçük bir taş yola dizilmiş tahta bank hâlâ yerindeydi. Oturdum. Ellerimi ceplerime soktum. Yalnızlık bu kadar kalabalık hissedilebilir miydi?

Ağzımdan bir iç çekişle birlikte buğulu bir nefes çıktı. Gözüm ister istemez evin arka kapısına kaydı. Kimse gelmeyecekti. Ne

peşimden soran ne de neyin var diyecek biri. Ablam normalde dayanamazdı ama yalnız kalmak istediğim bilinciyle babamla oyalıyordu. Annem zaten beni görmezden geliyordu.

Bahçeye yayılan sessizlik, içimdeki gürültüyle çarpışıyordu. Onunla son konuşmamı düşündüm, sonra hiç konuşmadan geçen sabahı. Yüzünü gözümde canlandırmaya çalıştım. Bulanıktı. Gözümde netti ama içimde silikleşmişti sanki. Unutmak böyle mi başlıyordu? Yoksa alışmak mıydı bu? Tekrar gördükten sonra tazelenen yüzünü nasıl içimde bastırabilirdim ki? Oysa ben onu en son toyken bırakmıştım.

Toprak sessizdi. Güneş yavaş yavaş bahçenin taş duvarını aşarak tenime değiyordu. İçimi ısıtmıyordu ama varlığını inkâr edemezdim. Aynı onun gibi.

Bazen hiçbir şey dememek, en çok şeyi söylemektir. Ve ben o bankta, bu sabah, ilk kez hiçbir şey söylemeden her şeyi anlattım.

Oturduğum banktan kalkmam belki de saatlerimi aldı. Kalktığımda her yerim uyuşmuş, kaslarım katılaşmıştı. Ama hiçbir duygularına ket vurmamış, ruhumdaki acımın yerini tutmamıştı.

Eve tekrar girdiğimde, Ayfer ablamı mutfakta kendi başına oturmuş kahve içerken gördüm. Anneminse salondan sesi geliyordu.

“Sonunda geldin kuzum, biraz daha o ayazda otursaydın kucaklayarak içeri alacaktım,” dedi ablam endişeyle sesi titreyerek.

Sözlerini duydum ama üstünde durmadım. Kendimi düşünecek hâlde değildim.

“Babamlar ne zaman gitti?” diye sordum.

Ayfer ablam hafif iç çekerek cevap verdi.

“Bir saat önce çıktı. Hızır Ali de Kağan eniştemin yanına gitti.”

Başımı salladım, yine sustum. İçimde ne konuşacak hâl vardı ne de anlatacak bir kelime.

Ayfer ablam beni süzüp yerinden kalktı, yanına gelmem için eliyle işaret etti.

“Gel, bir kahve yapalım. İçin ısınsın biraz.”

Sessizce mutfığa geçip sandalyeye oturdum. Ocağın üzerinde cezve sesi duyulmaya başlayınca, gözlerimi tezgâha diktim.

Düşünceler beynimde dönüp duruyordu ama dilim kıpırdamıyordu. Sanki içimde ne varsa orada kalmalıydı, kimseye dökülmemeliydi.

Ablam fincanı tezgâha koyarak bana döndü.

“Köprüde ne yaptın?” diye sormadı. “Onca saat onu mu bekledin?” de demedi. Sadece bir fincanı önüme koydu, “Sıcak iç, iyi gelir,” dedi. Kendi içime gömülmeme izin veriyordu. Yalnız olmamı istemiyor ama kendimi dinlememe müsaade ediyordu.

Bir yudum aldım. Kahvenin acılığı bile iyi geldi. Sonra dudaklarım aralandı, sesim kısık ama netti: “Neden gelmedi ki?”

Ayfer ablam durdu. Yüzündeki ifade değişti ama hiçbir şey demedi önce. Sadece bakışlarını kaçırmadan bana baktı.

“Elbet gelir sanmıştım. Birkaç laf edebilirim, içimi dökebilirim, doğruları dinler sanmıştım. Ama gelmedi,” dedim.

Ablam başını eğdi. Kahvesinden bir yudum aldı, sonra yavaşça konuştu: “Bazen gerçekleri anlatmak için geç kalırız, Zülal. Karşımızdaki de zaten dinlemek bile istemez. Ama unutma, bu senin eksikliğin değil. Bu, onun tercihi.”

İçimdeki yumru biraz daha oturdu boğazıma. Başımı eğdim, gözlerim masaya takıldı. Sözlerin ağırlığı kadar, sessizliğin dokunuşu da derindi.

“Bende de hata var elbet,” dedim kısık bir sesle. “Eskiden daha korkusuzdum. Ne zaman ki o gitti, kanatlarım kırıldı. Bu duyuya hapsoldum. Sanki o günden beri kendimden kaçıyorum.”

Ablam, fincanı iki avucunun arasına alıp yüzüme baktı.

“Zülal, birini sevdiğin yerden yara alırsan en çok kendine kızarsın. Ama ne yaparsan yap, kalbini suçlamaktan vazgeç. O elinden geleni yaptı.”

“Bencillik ediyorum belki de abla? Benden kurtulduğu için rahat olması lazım. En azından babam bela olmayacak başına.”

Ablam, fincanı dudaklarına götürmeden önce bir süre sustu. Sanki sözlerini dikkatle seçmek istiyor gibiydi. Ardından iç geçirdi, fincanı tezgâha bıraktı.

“Sen kendini hep onun yerine koyuyorsun, Zülal. Yedi yıldır bilfiil böyle oldu. Artık kendini, kendinde bırak.”

Bakışlarımı kaçırdım. Cümle mideme yumruk gibi indi.

"Sen onun için sadece bir sevgili olmadın. Her şeyinle açıldın, küçücük yaşında evlenmek istiyordun. Asker yolu gözlerim dedin. On ay gelmesin, on birinci ay geldiği için şükrederim dedin."

Sözleri ağır ama gerçektir.

"Babam yeni bir belamı?" dedi sonra alayla. "Baştan beri böyleydi. Hep kötü bir adamdı."

Kendimi tutamayıp başımı iki elimin arasına aldım.

"Ben sadece her şeyin düzelebileceğine inanmak istedim. Bu kadarına da hakkım vardı sanki."

Ablam hızla yanıma geldi, elini omzuma koydu.

"Vardı. Hem de fazlasıyla. Hâlâ da var güzelim. Güzel bir hayat yaşamak en büyük hakkın."

Omzuma dokunan elindeki sıcaklık içime biraz olsun işlemişti.

Ama o boşluk. Hâlâ oradaydı.

Ablam derin bir nefes alıp tekrar kahvesine dönerken, ben sandalyemden kalktım. "Biraz uzanacağım," dedim sessizce.

"Tamam ablam. Uyuyamazsan gel yanıma."

Başımı sallayarak odama yöneldim. Kapıyı arkamdan kapatırken, kalbim hâlâ o sabahki bankta oturuyordu sanki.

Ve ne garip... Orada bile yalnız değildi, hâlâ onu bekliyordu.

BÖLÜM 5

İki Bedenin Kayıpları

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

"Sabah beşte köprüye gelersen, her şeyi anlatmak isterim."

O mesajı saatlerce, defalarca okudum.

Bir elimde telefon, diğerinde sigara... Her duman nefesimi değil, içimdeki kin ve acıyı dışarı püskürtüyordu sanki. Beynimde dönüp duran düşünceler, zihnimi yakıp kavuruyordu. Öfkem yerleştiği tahtı paramparça etmiş, yerini ateşe vermişti. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

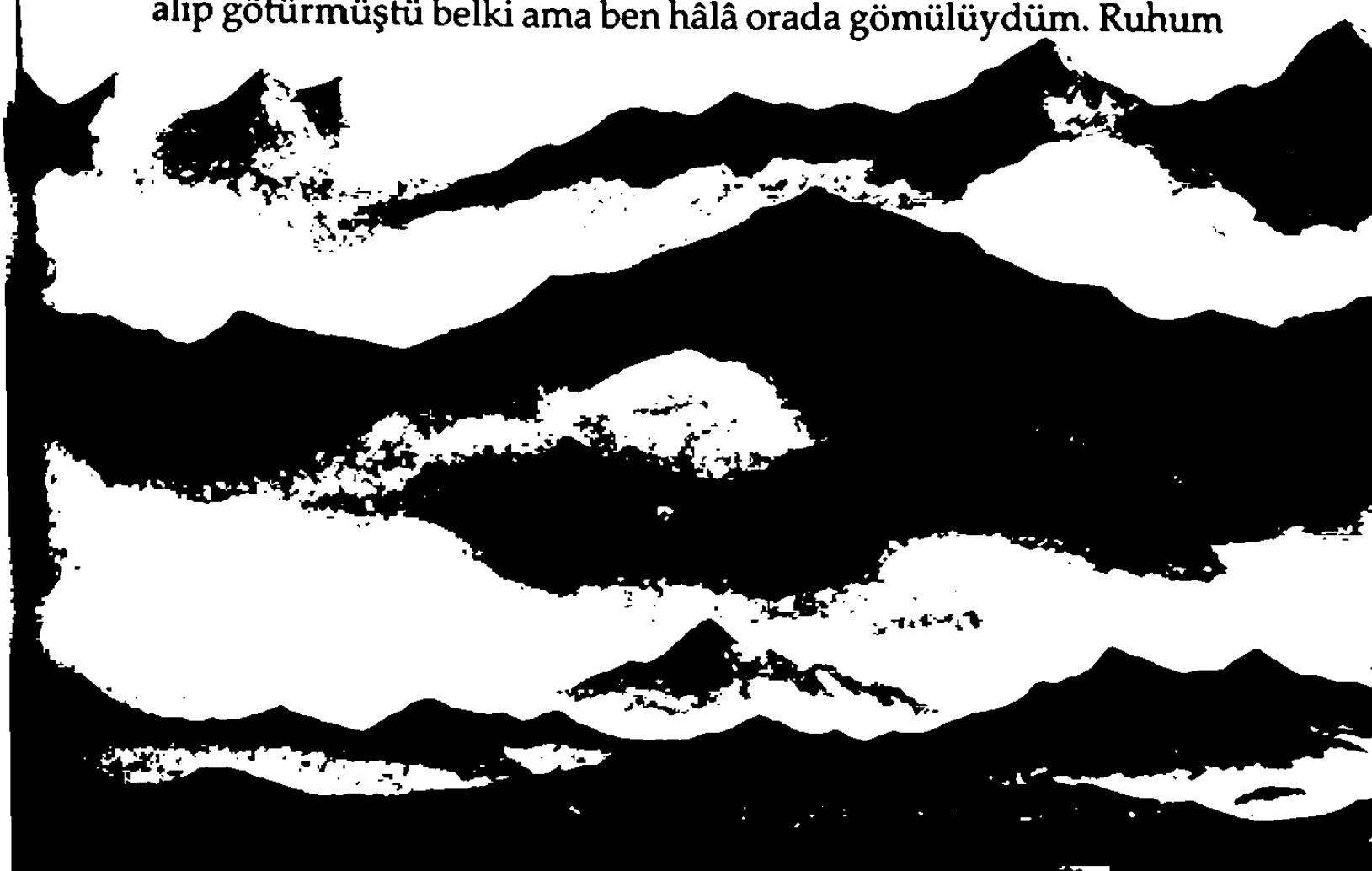
İnsan kendi mezarına gider miydi? Ama bu kadın benden bunu yapmamı istiyordu.

"Gel," diyordu âdeta, "Gel, seni nasıl gömdüğümü bir gör. Gel, öldüğün yerde tekrar ölmeye hazır mısın, bir daha bak."

O köprü.

O lanetli köprü.

Altından geçen su, nice zamanı, nice yalanı, nice pişmanlığı alıp götürmüştü belki ama ben hâlâ orada gömülüydüm. Ruhum

oraya zincirlenmişti. Cesedim hâlâ oradaydı, taşların arasına sıkışmış, adı konmamış bir yas gibi... Anlatacağı ne kalmıştı ki?

Sormadığım soru, almadığım cevap mı vardı? Yüzüne bakmaya bile tahammül edemediğim kadının, kelimelerine nasıl kulak verebilirdim?

Saçmalığın daniskasıydı. Gitmeyecektim. Hiçbir şey onu haklı çıkaramazdı.

İki kere iki dörttü, o köprüye gitmemek de bu kadar netti.

Sinirle telefonu balkonun demir masasına fırlattım. Sert bir sesle çarptı metal yüzeye. Ama elimdeki sigarayı henüz bırakmadım. Öylece içmeye devam ettim.

Biri gelip bana, "Al şu dozeri, köprüyü yerle bir et," deseydi, "Gerek yok," derdim, "Ellerimle yıkarım."

O kadar nefret doluydum.

Ama sonra içimde bir ses -o bastıramadığım öfkeli yanımsessizliğimi deldi: "Gidelim. Gelmediğimizi anladığında nasıl bakıyor, nasıl yıkılıyor, izleyelim."

Mantığım karşı çıktı hemen: "Hayır. Gitme. Bu sana zarar verir." Ama o ses. O öfke. Beni ele geçirdi.

Ve belki de o an, geri dönüşü olmayan bir yanılsa daha adım attım. Sigaramın son dumanını ciğerime çekerken gözlerimi kısıp saate baktım. Dijital ekran dört buçuk diyordu.

"Beş dediyse, oraya varmak için vaktim var."

Kendimi kaptırmıştım artık. Kabana sarındım, ayakkabılarımı geçirdim ve fırtına gibi evden çıktım. Ama hayır, köprüye gitmeyecektim. Ağaçlığın oraya geçip sadece onu izleyecektim. Geldiğimi hiç anlamayacaktı.

Kendi içinde kurduğu umudu, kendi kendine yıkmasını izleyecektim. Yokuşu hızla indim. Ayaklarım hızla ilerlese de içimde bir şey beni geri çekiyordu.

Derenin uğultusu yankılanıyordu kulaklarımda. O tanıdık, geçmişini hatırlatan ses.

Ağaçlı bölgeye vardım. Köprüyü en net görebileceğim yere, yüksekçe bir ağacın gövdesine yaslandım.

Bekledim.

Ve geldi.

Sanki yıllar hiç geçmemiş gibi tanıdık adımlarla yürüyordu. Arada bir etrafına bakınıyor, gelmemiş olduğumu anlamaya çalışıyordu. Köprünün başına geldiğinde ellerini taş duvarlara sürdü, sanki geçmiş okşar gibi...

Anılar seni de vurdu, değil mi Zülal?

Demek ki sadece ben değilmişim orada kalan. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

Ekrana baktı. Bekliyordu. Hem de utanmadan, bile bile beni umutla bekliyordu. Saçları beline kadar uzanıyordu. Atkısının altından süzülen o koyu sarı bukleler rüzgârla savruluyordu.

Ellerim titremeye başladı. O günkü gibi. Yumruk yaptım iki yanımlı. Parmaklarım avuç içlerime battı. Öfke mi, acı mıydı bu? Kendim bile ayırt edemiyordum.

"Git," diye fısıldadım.

Ama bunu sadece ben duydum. Kelime değil, bir azap çıktı ağızımdan. Ona bir şey söylemek zordu ama hiçbir şey söylemek daha da zordu. Neden demek zulümdü. Ama sormamak? O ölümün bizzat kendisiydi.

Kaç kere ölür bir adam? Kaç kere yıkılır?

Tam o an. Gözleri benim olduğum yöne döndü. Bir anlığına milim kıpırdamadım. Beni görmüş gibiydi. Sanki bakışlarıyla, "Oradasın biliyorum. Çık," diyordu. Ama çok geçti. Ağaç beni gizleyen bir zırh gibiydi. O ise yeniden dereye döndü.

Güneş yavaş yavaş yükselirken, o hâlâ bekliyordu. Kimi zaman köprünün başından sonuna yürüdü.

Kimi zaman taş duvara oturdu, etrafı izledi. Ama oradaydı. Ve umutla bekliyordu.

Ah Zülal...

Ne yazık.

Güneşin ilk kızılığı gökyüzüne vurduğunda, bir şeyin bittiğini fark etti. Son bir kez, son bir umutla etrafına baktı.

Ve sonra, geldiği yolu ağır, umutsuz adımlarla terk etti.

Ben ise orada kaldım. Bir zamanlar bu köprüden yıkılmış bir kadını izleyen adam, şimdi yıkıla yıkıla giden kadını izliyordu.

"İyi bilirim," dedim sessizce. "Bu köprüden mağlup çıkmayı çok iyi bilirim."

Kelimeler dudaklarımdan süzüldü ama kimse duymadı. Yalnızca ben ve artık hissizleşmiş ruhum. Ağaçlıktan yavaşça ayrıldım. Adımlarım beni tekrar eve taşıdı. Bazı şeyler onun için de netleşmişti artık. Bana anlatacağı hiçbir şeyin, hiçbir sözün, hiçbir pişmanlığın bir önemi kalmamıştı. Zülal ve Dağhan defteri, onun gözünde de kapanmıştı. Geçmiş, köprüde kaldı.

Ve biz artık o köprüden geçemeyen iki yabancıydık.

Güneş yükselirken ben yürüdüm. Gözlerim yolda değil, kafamın içindeydi. Adımlarım otomatik... Düşünmeden... Birisi beni durdursa, nereye gittiğimi bile söyleyemezdim. Kaldırım taşları tanıdık. Yol, ezberimdeydi. Kaç kere gitmiştim bu yolu? Ama ilk defa bu kadar sessizdim. Köprüden ayrılırken ardıma bakmadım. Zülal gitmişti. Ben kalmıştım. Ama zaten uzun zamandır öyleydi.

Ayaz sertti. Yanaklarımı kesiyor gibiydi ama içimde daha soğuk bir şey vardı. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu. Evlerin camları buğuluydu. Dünya yeni uyanırken, ben yorgundum. O kadar yorgundum ki bunu kimse görmesin diye daha dik yürümeye başladım.

Eve vardım. Kapıyı açarken anahtar biraz zor döndü, ya da ben beceremedim.

O an, her şey normale döndü sanki. Sanki sabah beşte o köprüye gitmemişim gibi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kabanımı sessizce astım. Ayakkabılarımı çıkardım. Lavaboya gittim, ellerimi yıkadım. Soğuk suyu yüzüme hiç beklemeden çarptım. Gözlerimi kışmadım. Aynaya baktım. Gözlerimin içi savaş alanı gibiydi. Kendime baktım ama kendimi görmedim. Bu adam fazla kin ve nefret doluydu. Buraya gelince harlanmış öfke doluydu bu adam. Oysa sadece amcama veda edecek, onca sene gelmemenin vebalini yaşayacaktım.

Hızla lavabodan çıkıp, odaya geçtim. Bir süre koltuğun kenarına oturdum.

Ne sigara yaktım ne de yakmaya yeltendim. Sadece oturdum. Sessizlik iyi geldi. Sonra kalktım. Üstümü çıkardım, yatağa geçtim. Uyumadım.

Gözlerim tavanda, nefesim derindeydi. Kendimi yokladım. Ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. Sonra vazgeçtim.

Bazı şeylerin hissi yoktur. Sadece yaşadıklarımın ağırlığı vardı.

ZÜLAL ARGA

Gözlerim açıldığında, saatin varlığından haberim bile yoktu. Ne ara uykuya yenik düşmüştüm bilmiyordum. Beynim sıfırlanmış gibi, boş boş tavana bakarak ayılmaya çalışıyordum. Zamansız uykulardan oldum olası nefret eder, genellikle düzenli uyumaya özen gösterirdim. "Dalması anlık, ayılması yıllık olur," derdi nenem. Çok doğru bir sözdü.

Üzerimde hâlâ sabahın hatırlatması gibi kıyafetlerim vardı. Hiç benlik işler değildi ama yaşadıklarımın sonra tolere edilebilir bir durumdu.

Yavaşça yataktan kalkıp üzerimi değiştirdim. Gözlerim aynaya takıldığında saçlarımın karman çorman olduğunu gördüm. Çekmeceyi açarak elime gelen ilk toka ile topuz yaptım. Saçlarımın uzunluğunu her ne kadar sevsem de çok çabuk karışmaları rahatsız ediciydi.

Odamdan çıktığımda evin içindeki sessizlik dikkat çekiciydi. Kimse yok muydu?

"Heh! Sonunda uyandın mı güzelim?" cümlesiyle olduğum yerde buz kestim. Mutfaktan elinde çay bardağı ile çıkan adama şaşkınlıkla baktım.

"Yavrum, iyi misin? Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun?" diye gülüştü. Şu an nasıl bir gerçekliğin içindeydim ben?

"Dağhan?" diyebildim parçalı çıkan sesimle.

Burada ne işi vardı? Beni dinlemek için mi gelmişti? Sorular beynimde oluşmaya başladıkça, yalpalayarak kapıya yaslandım.

Bu hâlimden iyice korkarak iki koca adımda yanıma yaklaştı.

"Sen gerçekten iyi görünmüyorsun." Endişesi artık sesine yansımıştı. "Sancın mı var?" Ellerini karnıma yasladı.

Elinin sıcaklığı, kıyafetimden tenime işlemiş, olduğu yeri ısıtmaya başlamıştı.

Uzun kirpikleri gölge misali elmacık kemiklerime düşmüş, uzamış sakallarıyla bir bütün gibi duruyor, onu bir ressamın kaleminden çıkmış gibi gösteriyordu. Toprak rengi gözlerine içim giderek baktım. O kadar yakışıklıydı ki bütünlüğüne baktıkça bakasım geliyordu. Ondan

her zaman bir oğlan çocuğum olsun isterdim. Ona benzeyen, onun kopyası olan.

İçime yerleşen panik duygusu tekrar gün yüzüne çıktığında, kapıya hızla bakış atıp ona döndüm. "Sen nasıl girdin buraya? Babam görmedi mi? Ayfer ablam mı içeri aldı?" Sabırsızca, art arda sorduğum sorulara rağmen, o çok sakindi.

"Yavrum, dalga mı geçiyorsun benimle? Ne babası, ne Ayferi? Hamilelik iyice vurdu sana da," dedi şaşkın bir ses tonuyla. Söylediklerinde tek takıldığım şey 'hamilelik' kelimesi oldu.

"Kim hamile? Ne hamileliğinden bahsediyorsun sen?"

Cevap vermeden, sağ eliyle yavaşça karnımın üzerini okşamaya başladı. Bakışlarım okşadığı yere düştüğünde, karnımdaki şişliği fark ettim.

"B-bu... nasıl yani-" panikle iki lafı bir araya getiremedim.

"Nasıl olduğunu anlatayım istersen güzelim." İmalı ses tonu, hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Hamileydim ben. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl bir şeye uyanmıştım? Ne oluyordu, akıl sır erdiremiyordum.

Elleri okşadığı yeri yavaş yavaş sıkmaya başladığında acı hissettim.

"Dağhan acıyor," dedim zor bela.

Ama o duymamış gibi gücünü artırmaya devam etti. Dudaklarımdan hızlı bir inleme döküldü. Ayaklarım olduğu yere kelepçelenmiş gibi hareket edemiyor, onun ellerinden kaçamıyordum.

"Dağhan bırak, acıyor dedim."

Soluklarım acıdan kesilmeye başlamıştı.

"He öyle mi?" cümlesi ona ait değildi.

Bakışlarımı sesin sahibine çevirdiğimde, Dağhan yerine babamı gördüm.

Karnıma ellerini geçirip sıkın oydu. Kalbim korkuyla çarpmaya başladı.

"Demek piçlerini doğuracağını düşündün he? O öldüğü gibi çocukları da ölecek," dediğinde olduğum yere yığılmak istedim ama onu bile yapamıyordum.

Acının seviyesi arttıkça, bacaklarımdan ılık bir şeyin aktığını hissettim. Dudaklarımdan acılı bir çığlık koptu.

Her yer... her yer bacaklarımdan akan kanın izlerini taşıyordu.

Son bir umutla, "Dağhan, neredesin?" diyebildim. Konuşamıyordum bile. Burada ölecektim.

Kâbusun içinde bedenim kontrolüm dışında kıvrılıyor, acı her hücremi sarıyordu. Kan, bacaklarımdan ılık ılık akarken dudaklarımdan keskin bir çığlık döküldü. Her yer kanla kaplanmıştı. Gözlerimi açtım ama varlığından habersizdim zamanın, hayatın...

O anda, bir ses yankılandı odanın içinde:

"Zülal! Zülal!" Sesi tanıdık ama gerçek miydi? Yoksa yine kâbusun devamı mıydı?

"Zülal, kalk! Ablam buradayım, bir şey yok!"

Soğuk terler içinde gözlerimi açtım. Ayfer ablamın korkmuş, endişeli yüzü önümdeydi. Ellerini bedenime sarıp sıkıca tutuyordu. O an anladım; kâbusun pençesinden kurtulmuştum ama ruhum hâlâ yerinden oynuyordu. Üzerimdeki kıyafetlerim ıslaktı, saçlarım enseme yapışmıştı.

Ayfer ablam ter içinde kalan bedenimi sarmalarken, ben hâlâ o dehşetin, o acının izleriyle boğuşuyordum. Boğazım kurumuş, dilim damağıma yapışmıştı. Sadece bir kâbustu, evet ama etkisi çok derindi.

"Al ablam, iç şu suyu."

Uzatılan bardağı hayata tutunurcasına aldım, kana kana içtim.

Ayfer ablam endişeyle, "İyi misin kuzum? Korkutma beni, konuş da sesini duyayım," dedi.

Zar zor fısıldayabildim, "İyiyim."

Göğsüm derin derin yükselip alçalıyordu, nefes almakta güçlük çekiyordum. Boğazım ağrıyordu, sanki ses tellerim birbirine geçmiş gibiydi.

Ablam "İyiyim" lafıma pek inanmasa da öyle olmasını umar gibi baktı. Endişesi hâlâ yerli yerindeydi.

Onu ikna edercesine ekledim, "Gerçekten iyiyim. Kâbustu sadece."

Konuşmak için kendimi zorladığımı fark etmişti ama cümlelerimin tam çıkması, dilimi yutmamış olmam onun için bir umut olmuştu.

Bana ne gördüğümü sormadan kalktı. Hatırlamamı istemediği aşikârdı, "Haydi, bir duş al, kendine gel. Suyun çıktı," diyerek beni banyoya yönlendirdi.

"Saat kaç?" diye sordum. Kaç saattir uyuduğumu öğrenmek istiyordum.

"Öğlen üç oldu bile, uykucu."

Ablamı onaylayarak, yataktan zor da olsa kalktım. Kapıdan çıkarken gözlerim mutfığa takıldı. Sanki rüya tekrarlanacak gibiydi; o kapıdan çıkacak, yanıma gelecek gibiydi. İşin kötüsü, bunu istemeye başlamıştım bile. En azından benimle konuşmuş, eskisi gibi bakmıştı... Rüyada olsa da...

Daha fazla oyalanmadan sıcak bir duş aldım, giyindim. İyice aptala dönmüş gibi hissediyordum.

Oturma odasına geçtiğimde annem el işi yapıyordu.

"İyi misin yavrum? Ayfer söyledi, hastalanmışsın," dedi endişeyle. Ablam da maşallah ayak üzerinde kırk yalan söylemiş, etrafı toplamıştı.

"İyiyim, uyumak iyi geldi," dedim üzerinde fazla durmadan.

Annem beni sorguya çekmeye yelteniyordu ki telefonumun zili odada yankılandı.

Telefonu elime aldım, iş yerinden Efsâ arıyordu. Hızla açtım.

"Zülal'im de Zülal'im!" diyerek cıvıladı. Her zamanki gibi pozitif.

"Efsacığım," dedim, neşesine ayak uydurmaya çalışarak.

"Ne yapıyorsun? Çok özledim kızım ya, yıllık izin bir bitmedi."

"Aynuyım. Sen ne yapıyorsun? Ayfer ablamı zar zor görüyorum, biliyorsun, o yüzden tam kullanıyorum izni."

"Valla biz yoğun çalışıyoruz. Senden bir şey rica edeceğim ama utanıyorum kızım ya," dedi mahcup bir sesle.

"Saçmalama lütfen," diyerek ikaz ettim. Normalde kolay kolay benden bir şey isteyen biri değildi.

"Biliyorsun, haftaya nişanım var ve yarın kıyafet provasına gitmem gerekecek. Yarın beni idareten işe gelebilir misin?" Süklüm püklüm sesine gülmeden edemedim.

"Tabii gelirim, bu nasıl soru?"

"Teşekkür ederim arkadaşım, çok teşekkür ederim. Öpüyorum seni," dedi, görüşürüz dememe fırsat vermeden hızlıca kapattı.

Aslında işle uğraşmayı da özlemiştim. Aklım başka meşgale ile meşgul olunca kendini kapatıyor gibiydi, en azından işe odaklanıyordum.

Ayfer ablam "İşten mi aradılar?" diyerek oturma odasına daldı. Yerin kulağı değildi, Ayfer ablamın kulağı vardı maşallah.

"Evet, Efsâ'nın acil işi çıkmış. Yarın gitmem gerekiyor. Bu aralar iş yoğun, kış turizminden dolayı."

"İznin ne zaman bitiyor?"

"Beş güne," dedim ama yarın gideceksem bir gün daha izni me eklenirdi büyük ihtimalle.

"Hızır Ali'nin de işlerinin başına geçmesi lazım, iki üç güne kadar döneceğiz büyük ihtimalle." Eh, yeterince işlerini esnetmiş olmalı eniştem ki beş gündür buradaydılar. Artık dönmek istemesi çok normaldi.

Annem elindeki şişi koltuğun üzerine bırakarak ablama döndü: "Keşke biraz daha kalabilseydiniz diyeceğim ama kocan da haklı, iş beklemez," diyerek her zamanki gibi eniştemin tarafından düşündü. Hep öyleydi. Damatlarına karşı kibar ve düşünceli bir yapısı vardı. Bir biz görmemiştik ilgisini alakasını. Her zaman birinci planda babam ve istekleri, sonra biz gelirdik.

"Olsun, bu bir hafta bile bana çok iyi geldi. Hem Trabzon'u da özledim, alışmışım oraya," dediğinde şaşırmadan edemedim. Her geliş gidişinde Trabzon'a alışamadığının derdini yanarken, şimdi özlemiş olması güzel bir adımdı. Ayrıca, eşine bağlılığı arttıkça yer ve mekânın öneminin kalmadığını da anlamaya başlıyordu bence.

"İki gün daha katlan Artvin'e, sonra dönersin kocanla memleketine." Şakayla karışık, yaptığım imaya karşı sinirle bakış attı.

"Valla sen ve Deniz ablam yediniz ömrümü, yediniz." Oturduğu yerden kalkarak hızla odadan kaçtı. Bu hareketine tebesüm etmeden duramadım. Kaçtığı şeyler laflarımız değil, kendisiydi aslında ama bunu anlamazlıktan geliyordu.

"Babanı sinir edecek bir şey yapmıyorsun, değil mi?" diyen anneme döndü yüzüm.

Sesi yumuşaktı ama içinde tanıdık bir kaygı vardı. O kaygı ki yıllardır evimizin duvarlarına sinmiş, soframıza oturmuş, çayımızın buhanına karışmıştı. Babamdan gizlenen her kelimenin, her bakışın gölgesi hâlâ üzerimizdeydi. Annem ise babamın kuklası gibiydi.

Ben ise yalnızca başımı iki yana salladım.

"Hayır," dedim sertçe. "Hiçbir şey yapmıyorum."

Ama içimde öyle bir kıyamet kopuyordu ki o sessizliğin altında binlerce cümle gizliydi. Ben susuyordum çünkü konuşursam, annemin gözlerindeki korkuyu büsbütün gerçek kılacaktım.

Ben susuyordum çünkü o cümleleri söylersem, geri dönüşü olmayacak bir yola girecektik.

Ben susuyordum çünkü içimdekileri ben bile taşıyamazken, annemin taşınmasını nasıl beklerdim?

"Onca sene geçti zaten. Sen ona bulaşma, o da sana bulaşmasın," dedi annem.

Yavaşça başımı ona çevirdim. Göz göze gelmek istemiyordu. Perdeden sızan loş ışık yüzüne vuruyordu ama gözlerini kaçırıyordu.

İçimde bir şey –belki sabrım, belki gururum– çat diye kırıldı.

"Sen hâlâ onu koruyorsun, değil mi?" dedim, titreyen bir fısıltıyla.

Annem o an gözlerini kaldırdı. "Ben kimseyi korumuyorum. Sadece huzur istiyorum artık."

Ama sesindeki huzur isteği, yıllardır süren suskunluğun başka bir kılıfıydı.

"Huzur?" dedim alayla. "Ben o adamın elinde hayatım mahvolurken huzur neydi bilemiyordum. Sen biliyor musun gerçekten?"

"O senin baban," dedi hemen, sesini yükseltmeden ama kararlı bir tonda.

"Evet," dedim. "Ve bir babanın nasıl olmaması gerektiğini bana iliklerime kadar öğreten adam."

Annem sustu. Ben de bir an sustum. Ama suskunluğun içinde birikmiş kelimeler, artık dudaklarıma zorla sığmaya çalışıyordu.

"Sana hiçbir şey söylemedim anne. O günlerde bile. Ama hep bekledim... Belki bir gün 'Kızım, ne yaşadın sen?' diyeceksin diye. Ama sen hep başka şeyleri düşündün. Hep evin sessiz kalmasını, babamın iyiliğini, kabullenmemi. Onunla iyi geçinmemi, başımı eğmemi, güçlü görünmememi istedin. Ama bana bir kez bile 'Kırıldın mı?' demedin."

Annemin dudakları aralandı ama tek kelime çıkmadı.

O susarken, ben devam ettim: "Ben büyüdüm anne. Benden büyük laflar duymaya hazır ol. Çünkü ben artık senin sessiz kızın değilim. Ben artık o köprüde sabahı bekleyen, tek başına umut eden bir kadını. Ve sen hâlâ onun tarafını tutuyorsun. Hâlâ 'bulaşma' diyorsun. Sahi anne, ben senin kızın mıyım, yoksa babamın kölesi mi?"

Bu soru, odada kurşun gibi havada asılı kaldı. Annemin gözleri doldu ama ağlamadı. Ben ise artık ağlamıyordum. Yıllar önce annem ve babam için ağlamayı orada, o anda bırakmıştım. Oda'nın kapısını yavaşça açıp çıktım. Arkamdan bir ses bekledim.

Bir, "Dur gitme," ya da "Haklısın," belki.

Ama tek duyduğum şey, annemin içine çektiği derin bir nefesti. Yine susmayı tercih etmişti.

Koridor bomboştı. Sessizliğin içine karışan tek ses kalp atışımıydı sanki. Ayaklarım beni balkona götürdü, otomatik bir alışkanlık gibi. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda, ikindinin taze ama keskin havası yüzüme çarptı. Derin bir nefes aldım. Sanki içimdeki boğucu duyguları bastırabilecekmişim gibi. Ama nafile. Gözüm çamaşır ipinde asılı olan beyaz örtüye takıldı. Hafif rüzgârda süzülüyordu. Ne kadar çok şeyi susturuyorduk şu hayatta, değil mi? Bazen bir kadın olmak, sadece örtülmekten ibaretti.

Sesini, duygunu, acını...

Hepsini örtüyorduk.

Telefonumu cebimden çıkardım. Parmaklarım istemsizce ekranı kaydırdı. Arama geçmişinde onun adı yoktu. Olmayacaktı da. Ama silinen hiçbir şey gerçekten silinmiyordu. Ne hafızadan ne kalpten.

Hele bir de iz bırakan bu adam Dağhan'sa, unutmak affettirmekten daha zordu.

Tam korkuluğa yaslanmışım ki arkamdan gelen sesi duydum. "Ya balkondasın ya bahçede."

Deniz ablamdı. Ne zaman gelmişti bilmiyorum ama her zamanki gibi, beni yakalamakta üzerine yoktu.

Omuzlarımı silktim. "Kaçmak değil bu. Nefes almak."

Yanıma yaklaştı. Elindeki bitki çayını uzattı. "Sana sadece nefes değil, biraz da sıcak bir şeyler lazım."

Gülümsedim ama o gülümsemenin içi boştu. Biliyordu. O da çok iyi biliyordu.

"Annemden ne bekliyorsun, Zülal?" dedi sonra, sesi yumuşak ama yüzü ciddiye.

"Bir şey beklemiyorum."

"Bekliyorsun. Hâlâ içinde bir çocuk var, annesinden bir kez olsun 'Yanımdayım' demesini isteyen..." dedi soluklanarak, "Demez güzelim, demez güzel gözlüm. O bir tek kişiye odaklı yaşayan bir kadın. Ondan fayda bekleme. Belki o zaman nefeslenirsin."

Gözlerim doldu.

"Eğer bu kadarsa annelik, ben çocuk doğurmaktan korkarım," dedim.

Deniz ablamın yüzü gölgelendi. Ama lafı uzatmadı. Yanımda durdu. İkimiz de sustuk. Ama bu defa sessizlik bir savaş değil, bir barıştı. Birbirimizin varlığında iyileşmeye çalışan iki yaralı kadındık. Birimizse odasında eşini bekliyordu. Biz üç kardeş. Birbirimize hem anne hem de babaydık.

Aynada kendime son bir kez baktım, üzerimdeki siyah kıyafetler âdeta beni bir zırh gibi sarmıştı. Siyah boğazlı, ince ama sıkı bir kazak giymiş, altına ise siyah mini bir etek tercih etmişim. Bacaklarımı kaplayan opak siyah çoraplar hem şıklığımı tamamlıyor hem de biraz gizem katıyordu. Üzerime aldığım krem rengindeki kruvaze yaka blazer ceket ise tüm duruşuma profesyonel ve asil bir hava katıyordu. Kendimi nasıl göstermek istediğimi, dışarıdan nasıl algılanmak istediğimi bu kıyafetlerle ifade ediyordum. Odamdan çıktım. Siyah topuklu botlarımı hızla ayağı-

ma geçirdim ve bileğimdeki saate baktım. Saat altı buçuktu bile. Zaman hızlı akıyordu, kesinlikle geç kalmamam gerekiyordu.

Evden çıkıp arabama doğru yürürken, havanın ne kadar soğuk olduğunu iliklerime kadar hissettim. Kuru, keskin bir soğuktu bu; âdeta tenime ısırıklar bırakıyordu. Üzerime kalın bir kaban almayı düşünmüştüm ama sadece arabayla gidip geleceğim için onu taşımak istememiştim. Arabaya oturur oturmaz klimayı açtım. Henüz kar yağmıyordu ama o soğuk, yakında fırtınanın ya da karın geleceğinin habercisiydi sanki.

Aracın içinde yayılan sıcak hava vücudumu yavaş yavaş gevşetti. Terlememek için klimayı biraz düşürdüm. Radyoda en sevdiğim şarkılardan biri çıktığında yola koyuldum. Dışarıdaki sessizlik ve karlı rüzgâr, şehir hayatının karmaşasından bir kaçış gibiydi. Bu anı biraz daha yaşamak istedim. Yol boyunca müziğin ritmine kaptırdım kendimi, düşüncelerim arabanın camlarında süzülen yağmur damlaları gibi dağınık ve bir o kadar da netti.

Otele vardığımda, aracımı valeye teslim ettim. Personelin güler yüzü ve alışkanlık hâline gelen selamlaşmalar, bir parça rahatlamama neden oldu. Odama doğru yürürken, her zamanki gibi tertemiz ve düzenli olduğunu görünce içim rahatladı. İzinli olsam da bu düzen hiçbir zaman bozulmuyordu.

Masamın üzerinde, iş arkadaşım Efsa'nın bıraktığı dosya ve yanında küçük, özenle seçilmiş bir not vardı. Notta, "Teşekkürler ballım," yazıyordu. Bu küçük jest, içimi ısıttı. Notu alarak panoya sabitledim. Çikolatayı ise kahvemle birlikte günün ilerleyen saatlerinde yemek üzere kenara koydum. Böyle küçük ama anlamlı detaylar, yoğun tempoda insana güç veriyordu.

Dosyaya göz gezdirirken, oryantasyon eğitimi alması gereken yeni personellerin isimlerini ve hangi departmana ait olduklarını gördüm. Ancak eğitim saatleri henüz belirlenmemişti. Bölümler arası dağılım yapılacak, hangi çalışanların eğitimi vereceği netleşecekti. İşler önümde birikmişti ama fazla vakit kaybetmeden revize işlemlerine başladım. Öğle molasına kadar dosyanın

yanısını tamamlamak istiyordum. O zaman kendimi gerçekten hak ettiğim bir öğle yemeğiyle ödüllendirebilirdim.

Tam o sırada kapı çaldı. "Gir," diye seslendim. Kapıya yaslanmış, alaycı bir ifadeyle Ozan girdi. "İzin gününden feragat edilmiş, ofise gelinmiş," dedi. Her zamanki nüktedan ve hafif kışkırtıcı tavrına aldırmadım. "Evet, öyle oldu," diye soğukkanlılıkla yanıt verdim.

"Kız neşesi dediğin böyle olur işte. Neyse, hadi bakalım, iyi çalışmalar," diyerek kapıdan çıktı. Ben de "Görüşürüz, sana da iyi çalışmalar," dedim. Kapı kapanır kapanmaz dikkatim tamamen dosyaya ve bilgisayar ekranıma yöneldi.

Bileğimdeki saat hafifçe titredi, öğle molası alarmıydı. Kalkarken belimde hafif bir kütleme hissettim. Saatlerce oturmanın getirisiydi. İşler fazlasıyla birikmişti.

Telefonumu elime aldım. Ablalarımın ve arkadaşlarımızın olduğu sohbet grubundaki mesajlara hızlıca göz gezdirdim. Onların aralarındaki esprili atışmalar her zamanki gibiydi, bu tip sohbetler içimi rahatlatıyordu.

Restorana doğru yürürken, çoğu masanın boş olduğunu gördüm. Normalde bu saatte restoran daha kalabalık olurdu ama sezon gereği bazı turistler yaylalara gitmişti. Kenarda yalnız kalan bir masaya doğru ilerledim.

Tam o anda, gözlerim yan masada duran birine takıldı. Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Onun burada ne işi vardı? Hem de tam bu zamanda, tam bu yerde. İçimde ansızın bir fırtına kopmuştu; kalbim hızla çarpıyor, aklım karmaşık düşüncelerle doluyordu. O an, zaman sanki durdu; etrafımda olan her şey bulanıklaşırken, onun varlığı tüm dikkatimle ve duygularımla önüme dikilmişti.

BÖLÜM 6

Gözlerinin Toprağı

ZÜLAL ARGAL

Geçmiş

Düğün salonunun bir köşesinden öbürüne koşuşturmaktan ayaklarım resmen isyan bayrağını çekmişti. Parmak uçlarım zonkluyor, topuklarıma sanki biri çekiçe vuruyordu. Ayfer ablama göz attım, onun da hâli benden farksızdı. Bu, Deniz ablamın en mutlu günüydü belki ama biz resmen canımızdan bezmiştik. Her şeyin kusursuz olması için o kadar uğraştık ki ablam her şeyden memnuniyetsiz bir ruh hâline bürünmüştü.

Salonun kalabalığından sıyrılıp, etrafı kontrol ederek kimseye görünmeden gelin odasına kaçtım. İçeri adımımı atar atmaz kapıyı kilitledim. Sessizliğe, tek başıma kalmaya ihtiyacım vardı.

"Sonunda be güzelim."

Tanıdık ses, içimde ani bir irkilmeye sebep oldu. Odaya göz gezdirdiğimde, tekli koltuğa yayılmış bir siluet gördüm. Umduğum sessizlik, onun gülümsemesinde boğuldu.

"Kalabalığın arasında seni gözetliyordum. Ne ara kaçıp geldin buraya?" dedim şaşkınlıkla.

"Bilirim ben, nereye kaçacağımı."

Kendinden emin, rahat bir gülümseme dudaklarının kenarında asılıydı.

Ayaklarımın ağrısını unutup yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Siyah, sıfır yaka elbisemin tül detaylarında gözleri gezinirken içime bir kıpırtı düştü. Yanına vardığımda, hiç yadırgamadan kucağına oturdum. Elbisemin boyu yüzünden biraz zorlandım ama elleri hemen belime yerleşti.

"İçim gitti yeminle... Bu nasıl güzelliştir?"

Kıskançlıkla örülmüş sesi, bana olan bakışlarından çok daha fazlasını anlatıyordu. Gözlerini üstümden bir an bile ayırmamış, her masaya giderken ardımdan bakmayı ihmal etmemişti.

"Sen de kendine bak. Siyah gömlek, kirli sakal, saçlar uzamış, künye desen boyunda. Resmen 'Ben buradayım,' diyorsun," dedim gülerek.

Gülümsemesi boynuma yöneldi. Oraya birkaç öpücük bıraktığında, ben de saçlarına yüzümü bastırıp kokusunu içime çektim. Bu temas bana hep evi, güveni hatırlatıyordu. Öpücüklerimin ardı arkası kesilmedi.

Tam dudaklarına yöneliyordum ki, sesi içimi buz gibi etti, "Yarın gitmem gerekiyor. Görev belli oldu."

Omurgamdan yukarı bir ürperti yürüdü. Daha geleli üç gün olmuştu ve yine gidiyordu.

Ama artık ağlayarak, gitme diyerek onu kahretmenin faydasızlığını öğrenmiştim. Acımı bastırmak, güçlü durmak zorundaydım. Onun yüküne bir de benim hüznüm eklenmesin istiyordum.

"Sağ salim git, sağ salim dön bana," dedim. Boynumu onun omzuna yasladım. Sıkıca sarıldım.

Çok özliyordum onu. Aylarca görüşemediğimiz, konuşamadığımız zamanlar oluyordu. Ama bir sarılışla her şey geçiyordu. Daha yeni üsteğmen olmuştu, her görevde yer alması kaçınılmazdı.

"Döneceğim yavrum. Koynuna her daim döneceğim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Yüzümde bir tebessüm oluştu.

"Hem geldiğimde ailene söyle de isteme olayını konuşalım artık," dedi ciddiyetle.

"Tamam konuşacağım."

Başka çarem de yoktu zaten. Babamın Tüfekçilere karşı tutumu beni ürkütmeye başlamıştı. Sürekli laf dokunduruyor, onlarla ilgili kötü konuşuyordu. Sanki bir düşmanlık besliyordu da biz bilmiyorduk.

"Üsteğmen Dağhan İdris Tüfekçi. İsminin tam hâli baya hoşuma gitti," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Öyle mi? Ne kadar hoşuna gitti mesela? Göster bakayım."

Sözüme fırsat vermeden dudaklarıma yöneldi. İlk anda hafif, sonra giderek derinleşen bir öpücüğe dönüştü. Dudakları öyle kararlıydı ki galip gelene dek vazgeçmeyecekti. Alt dudağımı son kez ısırduğında, saçlarına istemsizce asıldım. Bu hareketim ona cesaret vermiş olmalıydı ki elleriyle yüzümü kavrayıp daha sıkı çekti kendine.

Nefeslerimiz birbirine karıştı. Göğsümdeki kuş çırpınmaya başladı. Son bir öpücükle ayrıldım dudaklarından. Derin derin soluklandık. Parmaklarımı dudaklarına götürüp, öptüğüm yerleri okşadım. O da parmaklarımı tek tek öperek karşılık verdi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

Onu sevmek ödüldü. Bunu korkusuzca söyleyebilmek, bir özgürlüktü.

"Benden daha fazla değil," dedi kendinden emin bir sesle. Onun bu kendine güvenini hep sevmiştim. Güçlüydü, koruyucuydu ve bana bunu hep hissettirmişti.

Burada kalmak istiyordum. Saatlerce, günlerce, yıllarca. Ama gitmeliydim.

"Emin ol ki seninle burada ölene dek kalmak istesem de dönmem gerekiyor. Annemler birazdan beni aramaya çıkar."

"Sorun değil, güzelim. Yarın akşam yola çıkacağım. Sabahtan görüşeceğiz zaten."

Tonundaki netlik içimi rahatlattı. Onunla vedalaşmadan gitmek, en kötü senaryoydu zaten.

Zorla da olsa dizlerinden kalktım. Ayakta durmak zordu artık. Topuklarım sızlıyordu. Önünde dikilince, onun başı göğsüme denk geldi. O uzun boyu her zaman büyüleyiciydi.

Yüzüne eğilip hızlı bir öpücük kondurdum. Ama bu yetmedi ona; kaşları anında çatıldı. Gülümseyerek kaşlarını düzelttim. Gözlerinden birer öpücük, saçlarına son bir dokunuş. Ve çıktım odadan.

Kapının önünde Ayfer ablam beni bekliyordu. Resmen nöbet tutuyordu.

"Haydi kız, ne bitmez özleminiz varmış! Babamlar görmeden içeri geçelim," diyerek koluma girdi.

"Yarın göreve gidecekmiş," dedim hüznle. O anı düşündükçe boğazım düğümleniyordu.

"Sağ salım gelir inşallah, ablam."

Koluma daha sıkı sarıldı. Ben de biliyordum. Dağhan her zaman bana gelirdi. Allah izin verdiği sürece, o hep benim olurdu. Arkamdan gelen ayak seslerini duyunca, onun da odadan çıktığını anladım. Ablam biraz öne geçti.

"Bu nasıl güzelliştir lan," dedi laf atarak.

Gülümsemeden edemedim.

"Ay hadi oradan sen de," deyip saçlarımı savurdum.

"O cilven var ya, o cilven." Sesi tutkulu, bakışları sıcaktı. Gülmeden edemedim yine.

Ablama yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Koluma tekrar girip kulağıma eğildi.

"Kız adamı kudurtmadan duramıyor musun sen? Çekecek seni çalılığa, göreceksin o zaman!"

"Çekmediğini nereden biliyorsun?"

Gözleri dehşetle açıldı. "Seni edepsiz seni!" Kolumu sıktı ama gülüyordu. İçimizdeki sevgi, şakalaşma kadar derindi.

Sabah saatin yedi buçuğuydu. Gözümde uyku, bedenimde yorgunluk vardı ama uyanıktım. Çünkü o gidiyordu.

Telefonumun ekranında ismi belirlediğinde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. O aradı mı, uyku haramdı.

"Geldim," dedi kısaca.

Birkaç saniye duraksadım. Henüz hava aydınlanmamıştı. Sessizlik hâkimdi. Herkes uykudayken ben sabahın serinliğinde ona koşacaktım. Geceden hazırladığım hırkayı üzerime alıp sessizce odadan çıktım. Ayaklarım çıplaktı, koridorda yankılanan sesimle annemi ve babamı uyandırmaktan korktum. Bu kadar erken çıktığımı bilmemeliydiler. Ayfer ablam zaten onları oyalayacaktı ama bu kadar erkene izin vermezlerdi. Bahçeye çıktığımda arabanın ışıkları yanıp söniyordu. Siyah aracını bahçenin köşesine çekmişti. Üşümeme fırsat kalmadan kapıyı açtı. Hemen içeri atladım. Kapıyı kapatır kapatmaz beni kendine çekti.

"Seni görmeden gidemezdim, yorgunsun biliyorum ama bugünün bana ait," dedi boğuk bir sesle. Yüzü sakallar içinde, gözleri uykusuzdu ama yine de güzeldi. O hâliyle bile yakışıklılığından bir şey kaybetmiyordu.

Başımı göğsüne yasladım. Kalbinin sesini duymak içimi ferahlattı. Elimle gömleğini tutup sımsıkı sarıldım.

"Ben de seni görmeden uyuyamazdım zaten," dedim.

Elini saçlarıma doladı. Kokumu içine çekti.

"Çok uzun sürmeyecek. On beş gün," dedi. Sanki o on beş gün bana on beş yıl gibi gelmeyecekti.

"Söz ver, dikkatli olacaksın."

"Söz veriyorum, yavrum. Bir saniyelik dalgınlığımın bedeli seni kaybetmek olur. O yüzden gözüm hep açık olacak."

Sesinde kararlılık vardı.

Başımı kaldırdım. Göz göze geldik. Dudaklarım titriyordu. Gözlerim dolmuştu ama ağlamayacaktım. Bu defa güçlü kalacaktım.

"Sen gittikten sonra hava bile değişiyor. Her yer sessiz, her yer eksik..."

Sözlerimle boğazım düğümlendi ama yüzümde bir tebessüm tuttum. Dağhan başını eğip alnımı öptü.

"O zaman dönmek için daha çok sebebim var," dedi. Elini çeneme uzatıp yüzümü okşadı. "Bak, buraya yazıyorum. Bu dönüşte babanla konuşacaksın. Artık seni kendime saklamak istiyorum."

Gözlerimi kapattım. Babamın yüz ifadesi geldi aklıma. Karşılaşmalarında buz gibi bakışlar, soğuk sözler... Ama içimde bir umut vardı. Belki bir gün.

"Bunu sen." dedim bir anda. Sorgulamadan direkt uzattı. Avuç içini
 kalbime koydum. "Ben seni burada bekliyorum."

Bunu kalbime bastırdı.

"Bunu seni burada taşıyorum," diyerek göğsünü gösterdi.

Bu anı kendurdu alnıma. Sonra yüzüme, sonra dudaklarıma.
 O an zaman durdu. Sanki dünya sadece o arabanın içindeydi. O an
 zamanı.

"Uyuyalım artık. Hava aydınlanmadan birlikte uyuyalım, dinlene-
 lim." dedi.

Söylediği sözün içimi nasıl ısıttığını anlatamam. Sanki sadece be-
 nemim değil, ruhum da bir kucak arıyordu; huzurun, sevginin, aitliğin
 kucagını... O ise her defasında beni orada karşılıyordu.

Arabanın sessizliğinde bir süre göz göze durduk. Sonra motoru ça-
 lıstırdı. Hangi yöne döndüğünü bile fark etmeden, sadece onu izledim.
 Yolu değil, saati değil. Kimseyi düşünmeden... Dağhan yanımda oldu-
 ğu sürece hiçbir yer bana yabancı değildi. Eve vardığımızda sessizce
 içeri girdik. Ayak seslerimizi bile bastırmaya çalışarak merdivenlerden
 yukarı çıktık. Odasına girdiğimizde perdeler çekiliydi, içerisi loştu. Her
 zaman olduğu gibi sade, düzenli ve kokusu ona ait...

Ayakkabılarımı çıkardım. Üzerimdeki hırkayı yatağın ucuna bırak-
 tım. Dağhan gömleğinin düğmelerini çözerken ben onu izliyordum.
 Her hareketi ezberimdeydi ama yine de her defasında ilk kez izliyormu-
 şum gibi hissediyordum.

Yanıma geldi. Yorganı açıp beni usulca içine çekti. Sarıldık. Başımı
 göğsüne yasladım. Elini saçlarımda gezdirdi.

"Uyuyalım," dedi fısıltıyla, "Ama uyanınca yine seninle olayım."

Sırtıma dokunan avucu, ruhuma huzur yüklüyordu. O an, zaman
 dursun istedim. Ne görev olsun ne yollar ne ayrılıklar... Sadece bu ses-
 sizlik kalsın. Bu ten, bu nefes, bu koku...

"Uyuyalım," dedim ben de. "Uyuyalım ki seni daha fazla hatırla-
 mak zorunda kalmayayım."

Çünkü ayrılıklar hatırlamakla çoğalırdı. Ama yanında uyumak unut-
 turmasa bile, hasreti biraz olsun dindirirdi. Gözlerimi kapattım. Kalbim
 onun kalbine değişiyordu. Bir ritim gibi atıyorduk. Ve işte o an, ben bir
 askerin koynunda değil, bütün dünyanın kucagında uyuyordum.

*Ama biliyordum.
O bana hep dönerdi
Çünkü o, Dağhan İdris Tüfekçi'ydi.
Ve ben onun Zülal'iydim.*

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Gönümüz

"Baya zaman da geçti tabii gelmeyeli, Dağhan. Ee, değişmiş mi buralar?" Karşımda sürekli konu açmaya çalışan kadına boş gözlerle baktım. Merkezdeki işleri ben hallederim diyen beynimi tekmelemek istiyordum. Hangi dükkâna girsem lafa tutulmuş, nerede işlerimi halletsem önüm kesilmişti. Ula sanki buranın eski belediye başkanıydım. Öyle bir arz, öyle bir talep vardı.

"Aynı," diye kestirip attım. Karşımdaki kadını tanımıyordum bile. İlkokul arkadaşı olduğumuzu söylemiş, konuya dalmıştı. Konuştukça konuşuyor. Kafamı ütülüyordu.

"Sen çok değişmişsin," iç çekerek yüzümü turladı. "Ama iyi de olmuş." Ne oluyor lan?

"İyi çalışmalar Ebru," diyerek seri adımlarla kapıya yöneldim.

"Ebrar. Adım Ebrar. Dilin sürçtü galiba." Arkamdan konuşmasını umursamadan kendimi dışarı attım.

İnceden başıma ağrı girmiş, şakaklarımı zonklatmaya başlamıştı. Bir kişi daha önüme atılırsa, Türk Silahlı Kuvvetlerinin bana verdiği yetkiye dayanarak vuracaktım. Gerçi siviller için böyle bir yetkimiz yoktu ama bu artık meşru müdafaaya giriyordu.

"İdris, ula İdris!" Duymazdan gelerek ara sokağa saptım. Umarım mezardaki dedeme sesleniyordur.

Bir saat önce tanımadığım bir kadın tarafından "haftaya gel kızımı iste" teklifi almış, ciddi ciddi kızının fotoğrafını göstermiş, bir anda damat adayı olmuştum. Lan amcamın bedenini

toprağa gömeli ne kadar olmuştu da evliliğe girişecektim. Sikerler. Bu saatten sonra kimseyle muhatap olmazdım.

Arabayı park ettiğim yere vardığımda, bir adam arabama yaslanmış telefonla konuşuyordu.

"Birader ben bir geçeyim" dedim başımdan savarcasına. Sabn-
mın sınırındaydım. Arabayı direkt Iğdır'a sürmeme ramak kalmıştı.

"Kusura bakma birader, dalmışım" diyen adama dikkatle baktığımda Argaların ortanca damadı olduğunu gördüm. Neydi lan adı? Hızır. Hızır Ali.

"Sorun değil," araba anahtarının düğmesine basarak, kilidi açtım.

"Hatırladım seni. Tüfekçilerdendin sen." Elini uzattı. "Hızır Ali Deniz."

Elini sıktım. "Dağhan İdris Tüfekçi," dedim.

"Babanla iş ortaklığımız olmuştu bir dönem, Trabzon'da," dedi adam, gözümün içine bakarak.

"Doğrudur. Abim ilgileniyor genelde, ben pek buralarda olmam."

Kafasını yavaşça salladı. "Askermişsin. Allah yardımcın olsun."

"Eyvallah," dedim. Ağzımdan öylesine çıktı.

Ne denir ki başka?

"Hah, benim bacanak geldi. Daha fazla tutmayayım seni birader."

Siyah bir araba yanaştı önümüze. Camlar açıldığında Kağan'ı gördüm.

"Lan Dağhan! Lan Dağhan!"

Şoför koltuğundan indiği gibi seslendi. Taziyede pek fazla yana gelmemiştik. Nazmi oradayken pek yanaşmazdım onlara.

Hızır Ali'nin yanına geldiğinde, "Kardeşim başın sağ olsun tekrardan," dedi, elimi sıkarak.

"Dostlar sağ olsun."

"Arslan yok mu?"

"Yok. Benim işim vardı merkezde, tek geldim."

"Dönüş ne zaman?" dedi, arabaya yaslanarak. Aynen, bir ayaküstü muhabbet eksikti.

"Az kaldı ama belli olmaz. Her an gidebilirim, göreve bağlı." Temennim de bu yöndeydi.

"Ah be Borçkalı, ne adamsın! Küçüklükten beri 'asker olacağım' derdin. Şimdi koca yüzbaşı olmuşsun lan!"

Gözleri gururla parladı. Zamanında az dalga geçmezlerdi benimle. Kibar olduğum için, "Ne askeri ula? Senden olsa olsa hanım evladı olur," derlerdi.

Ama şimdi, karşılarında bambaşka bir adam vardı.

"Hedefe varıyoruz diyelim." Egoysa ego. Bu uğurda neler kaybettiğimi bir ben, bir Allah bilirdi.

"Hayde, biz seni daha fazla tutmayalım. Sen dönmeden bir şeyler içelim. Arslan da gelir."

"Ayarlarız," dedim isteksizce.

Onun çevresindeki insanlarla görüşesim yoktu ama illa bir yerlerde karşılaşıyorduk.

"Görüşürüz birader," dedi Hızır Ali.

Baş selamı verdim sadece. Daha fazla oyalanmadan arabaya binip yola koyuldum.

Telefonumun zil sesi arabada yankılandığında, ekranda abimin adını gördüm. Hızla açtım.

"Dağhan neredesin?"

"Merkezden çıkıyorum."

"Çıkma. Evrak alman lazım acilinden," dedi telaşla.

"Lan sabahtan beri imanım gevremiş, başlarım evrağına da belgesine de." Damarım sinirle atmaya başlamıştı.

"Rivriv etme lan. Grand Otel'de Esra Demir var. O evrağı ondan alman lazım, bugün gümrüğe gidecek."

"Arslan, gözüme gözükme bugün. Her siki bana yaptırdın. 'Ben hallederim' diyen ağzımı-"

Küfrümü tamamlayamadan kesti.

"Halledersin kardeşim, sen direkt oraya geç. Hayde öptüm."

Telefonu çat diye kapattı.

Bir daha bu adama iyilik yapanın var ya, yedi sülalesini sevsinlerdi. Sabır ulan. Buna da sabır.

Yolun sonundan U dönüşü yaparak, ana caddedeki Grand Otel'e doğru sürdüm. Otelin önüne geldiğimde arabadan indim, anahtarı valeye uzattım.

Lan bu kadını nereden bulacağım ben şimdi koca otelde? Re-sepsiyona gitmek en mantıklısıydı. Otelin içine seri adımlarla girerken yönüm belliydi.

"Buyurun efendim, hoş geldiniz," diyen kadına yöneldim.

"İyi çalışmalar. Esra Demir'in ofisi nerede acaba?"

"Randevunuz var mıydı?"

Bilgisayar ekranından başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Haber verin, Tüfekçi Grup'tan geliyorum."

Uzatmaya niyetim yoktu. Önündeki telefona uzanarak birini aradı. Kısa bir konuşmanın ardından, "Esra Hanım, restoran bölümünde sizi bekliyor efendim. İleriden sola döndüğünüzde, restoran arka tarafta kalıyor."

"Tamamdır. Kolay gelsin," diyerek tarif ettiği yöne doğru ilerledim.

Otelin içi dışarıya nazaran fazlasıyla sıcaktı. Isı, adım adım bedenimi sararken üzerimdeki kaban, gitgide taş gibi ağırlaşıyordu. Omuzlarımda bir yorgunluk, boğazımda istemsiz bir sıkılma hissi vardı.

Restoran bölümüne yaklaştığımda, girişte bekleyen bir kadın gözüme çarptı. Dik duruşu, koyu renkli takım elbisesiyle bekliyordu.

"Dağhan İdris Bey, değil mi?"

Yanıma doğru yürüyerek elini uzattı. Fazla bekletmeden elini sıktım.

"Dağhan yeterli," dedim.

"Tabii Dağhan Bey. Buyurunuz, kahve içerken belgeleri teslim edeyim," dedi.

Yön göstermesine rağmen o önden yürüdü. Kendinden emin, hızlı ama ölçülü adımlarla.

Restoranın köşesinde, loş ışıklı sakın bir masa tercih etmişti. Masaya geçerken sessizce etrafı süzdüm. Hafta içi olduğu için

kalabalık değildi. Genelde iş insanlarının tercih ettiği bir ortamdı. Bana uygun değildi.

Kadın, elindeki dosyayı masaya koydu.

“Nasılsınız, Dağhan Bey?”

Ses tonu yine aynı çizgideydi; profesyonel, nazik ama kişisel sınırları sıkıca çevrilmiş bir tonda.

“İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?” diye karşılık verdim. İçimden, “Timdekiler ve Halil İbrahim şu hâlimi görse, götleriyle gülerlerdi,” diye geçirdim. Gömlekle, kahveyle, evrakla uğraşmak bana göre değildi. Kamuflajın içinde, toprağın üstünde var olmuştum ben.

“Arslan Bey belgelerin imzalarını atmamış ama sizde vekalet var, sizin imzanız yeterli,” diyerek çantasından bir kalem çıkardı ve bana uzattı.

Sonrasında dosyayı açarak imza atılacak yerleri gösterdi. Ben de kalemi aldım ve başımı hafifçe sallayarak imza atmaya başladım.

Garson kahvemizi getirdiğinde bile kafam hâlâ evraklardaydı. Her imzayla birlikte içimden küfrediyordum.

“Hayatımda hiç bu kadar imza atmamışımdır. Şu dağ başına dönsem de kurtulsam bu masa işlerinden,” diye geçirdim içimden.

“Son bir sayfa kaldı. Sonra sizi kahvenize kavuşturacağım,” dedi hafif bir tebessümle.

Ben de ona eşlik edercesine bir baş selamıyla son belgeyi imzaladım.

Esra Hanım evrakları düzenleyip çantasına yerleştirirken, kopyalarını bana uzattığında hemen aldım. Nihayet kahvemi içebilirdim. Soğumaya başlamıştı ama sıcaklık umurunda değildi. İçtiğim her yudum biriken gerilimi eritiyordu sanki. O sırada o da fincanına uzandı.

Kısa bir süre karşılıklı sessizlikte kahvemizi içtik. Onun gözleri cam kenarındaki bir noktaya odaklanmıştı. Düşünceli görünüyordu ama bunu belli etmeyecek kadar kontrollüydü. Birini izliyor gibiydi.

Belki bu işi yaparken çok insan tanımış, çok surat görmüştü. Belki de onun için ben de yalnızca bir dosya numarasıydım.

Kahvem bittiğinde kupayı masaya koydum ve dosyayı elime aldım.

"Teşekkür ederim, Esra Hanım. Kolay gelsin," diyerek ayağa kalktım.

"Ben teşekkür ederim, Dağhan Bey. Görüşmek üzere," dedi.

Muhtemelen bir daha karşılaşmayacaktık ama o cümleyi ezberle söyler gibi kurdu. Yine de nazikti, hatta vedalaşırken yeniden elini uzattı, elini hızla sıktım.

Restoranın kapısından çıkar çıkmaz bir el koluma uzanmaya çalıştı. Hızlı bir refleksle uzanan eli ters çevirdim. Koridorda tiz bir çığlık sesi yükseldi. Uzun sarıya dönük saçlar göğsüme çarptı.

Tanıdık koku burnumun içinde zehir gibi ilerledi. Ateşe değmiş gibi ellerimi çektim. *Zülal...*

"Ne yapıyorsun kızım sen!" dedim sinirle burnumdan soluyarak.

"Elimi kırdın," diye mızızlandı. Yeşil gözleri dolu doluydu. Bakışlarımı çektim ondan. Konuşmaya tenezzül etmeden ilerlemeye başladım.

Adımları arkamda koşmaya yönelikti. Sırtıma dokundu elleri tekrardan. Dokunduğu yer kasıldı.

"Bana dokunmayı kes!" Sesim haddinden yüksek çıkmıştı. Titrediğine şahit oldum.

"Esra ile ne işin vardı?" kıskançlıkla sordu. Dalgamı geçiyordu lan? Koridorun ortasında durmuş ne hakla, kim olarak hesap soruyordu?

"Kendime istedim," dedim onu başımdan savarak. Yürüyecekken yine koluma tutundu. Sinirle ona döndüm.

"Ula git! Sal beni." Gözlerim, sıkıttığım eline takıldı. Parmaklarında kızarıklıklar vardı. Boğazımı temizledim. İlerleyecekken inatla önüme geçti.

"Neden gelmedin?" Gözlerine kırgınlık hâkim oldu. "Bana gelmedin ama Esra ile oturup kahve içiyorsun." Uzun saçlarını stresle arkaya atarak tepkimi bekledi.

"Benim seninle bir işim yok, karşıma çıkıp durma artık!" Sertçe uyardım onu. Ama yine de istediği tepkiyi vermedim ona.

"Dağhan, lütfen bir kez dinle. Sonra istersen mezarıma bile gelme." Onca seneden sonra adımı ağzında duymaya takılama-
dan, mezar kelimesine kilitlendim. Ölümle onu bağdaştırmak şu
yana dursun, cümlede geçmesi boğazımda yumruya sebep oldu.
Sakin ol oğlum.

Boğazımı bir kez daha temizleyerek, "Benim seni dinleyeme
vaktim yok. Boşuna uğraşma. Dinlemem," dedim bastıra bastıra.
"Şimdi çekil karşımdan"

Sol gözünden yavaşça bir damla süzüldü. Şahin gibi kitlene-
rek, süzülen damlayı takip ettim. Ardı ardına akmaya başlayan
damlaların her biri yüzünde yol oldu. Yüzüm sabit dursa da ak-
lım her bir damla için sertçe darbe alıyordu.

"Ne zaman gideceksin?" diye fısıldadı boğuk sesiyle. Cevap
vermedim.

"Onu da söylemeyeceksin demek. Tamam git. Sağ salım gör-
mek de yeter," diyerek önümden çekildi ama vücudu titriyordu.

Öne doğru bir adım attım ama onun susmaya niyeti yoktu.

"Hâlâ aynısın. Sinirli, öfkeli ama bakışları merhametli... Göz-
lerinin toprağını kim bilir ki benden başka? Sen çıktın gittin, ben
kaldım burada. Her yerde tekrar tekrar yaşadım seni. Kendin
için, yaptığın en iyi şeydi belki de gitmek. Ama bir daha küsme
buraya. Aileni görmeye gel, sen memleketini seversin. Madem
geçmişte kaldı her şey, gelmemek için de artık bahanen olmasın."

Tek yaşayan oymuş gibi konuşmasına daha da sinirlendim,
buradan giderken ne hâlde olduğumu bir ben biliyordum. Anı-
ları hatta onu da yanımda götüren bendim. O burada tekrar tek-
rar yaşarken, benim unutmamak için kendimle savaştığım gün-
lerin hesabını bilmiyordu elbette.

Kafamı ona doğru çevirdim. Onun bakışları bir noktaya sabit,
önüne bakıyordu. Yan profilden, gördüğüm kadarı ile hâlâ ağla-
maya devam ediyordu. Tekrar önüme döndüm.

İleri doğru bir adım daha attım.

"Dağhan," diye seslendi hüznle. Tekrar durdum. "Senden
başkası olmadı," derin bir soluk çekti. "Şimdi gidebilirsin."

Bu sefer adımlayan oydu. Ama beş adımdan fazla atamadı. Tekrar adım seslerini duydum. Uzaklaşmak yerine yakınlaşıyordu sanki. Sırtımda ilk önce bir çift elin varlığını hissettim, hemen arkasından baş yaslandı. Ben ise hareketsizce duruyordum. Korkuluk gibi...

Hıçkırık sesleri iyice yükseldi. Omuzlarım kasıldı.

"Özür dilerim. Dayanamadım, özür dilerim." Yüzünü sırtıma doğru sürttü. Kasılan bedenime tezat, kalbim neden rahattı? Hani eldi? Hani benim böyle bir tanıdığım yoktu? Yüreğim tanımadığına karşı nasıl böyle olurdu?

Yapma lan! Yapma işte!

"Çok şükür nefes alıyorsun. Allah'ıma çok şükür ki buradasın." Git diyen ağzına rağmen burada olmama şükrediyordu. Daha fazla duramazdım. İşler istemediğim boyutta ilerliyordu.

Hiç beklemeden onu arkamda bırakarak çıktım.

Arabayı otelin az ötesinde valenin getirmesini bekledim. Soluk bir ışığın altında, yol kenarındaki taşlara takılarak ilerledim. Adımlarım kararlıydı ama içim paramparça. Uzaklaşmak zorundaydım. Her şey daha da karışmadan.

Kaldırımından aşağıya doğru adımlarken omzumda onun kokusu hâlâ asılıydı. Parmakları, sırtıma değen başı, o boğuk "özür dilerim" fısıltısı... Zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Araba geldiğinde, binerken kapısını sertçe kapattım. Elim kontakta durakladı bir an. Aynadan geriye baktım, gelmiş miydi? Peşimden çıkmış mıydı? Ama görünürde kimse yoktu.

Motorun homurtusuyla birlikte düşüncelerimi de susturmak istedim. Gidiyordum. Gitmekten başka şansım yoktu.

Ama her kilometre, içimde başka bir duvarı çatlatıyordu. Sanki ben uzaklaştıkça, içimdeki o eski Dağhan ayaklanıyordu yeniden. Zülal'in gözyaşlarını unutamıyordum. Hangi savaş, hangi emir, hangi görev bu bakışları yok sayabilirdi ki?

Beni geride bırakanın o olduğunu yıllar önce defalarca kendime söylemiştim. O uzaklaşmıştı. O vazgeçmişti. Ama şimdi bana, "Senden başkası olmadı," diyen de oydu.

Bütün hücrelerim birbirine bağıyordu. Kalbim zihnimle kavga ediyordu.

Bir virajı dönerken sağa çekip durdum. Ellerim direksiyonun üstünde titriyordu. Bir süre öylece bekledim. Sonra usulca başımı cama yasladım.

Züla'ın sesi hâlâ kulağımdaydı.

"Gözlerinin toprağını kim bilir ki benden başka?"

Söz değildi bu sadece. Yılların içinden yankılanan bir isyandı.

"Gitmem lazımdı benim. Erkenden dönmem lazımdı."

Ama bu kez dönüş, sadece fiziksel bir kaçış olmayacaktı. Bu kez, içimdeki o karmaşayı da yanımda taşımak zorundaydım.

Arabanın içi sessizdi. Ama ben her şeyin gürültüsünü içimde taşıyordum.

Ve o gece, uyuyamadım. Ne gözlerim dinlendi ne de kalbim sustu.

BÖLÜM 7

Değişimin Başlangıcı

ZÜLAL ARGİ

Oturduğum masadan tek izleyebildiğim karşımdaki adamdı. Gözlerim avına kitlenmiş bir avcı gibi onun üzerinde dolaşıyor, karşındaki kadınla konuşmasını izliyordum. Pek uzun soluklu konuşmuyordu aslında. Elinde tuttuğu dosyayı inceliyor, gerektiği kadar cevap veriyordu. Ben ise önümde bir bardak su ile ne yaptıklarını çözmeye çalışıyordum.

Dağhan bir anda yerinden kalktığında, Esra ile vedalaşarak yürümeye başladı. Hızlı adımlarla onu takip ettim. Restoranın kapısından çıktığında hızlıca koluna dokundum ama yaptığım büyük bir hata olmalıydı ki Dağhan ani bir şekilde kolumu ters çevirdi. Acının kesif tadı vücudumu çepeçevre sardığında acıyla inledim. Benim olduğumu fark eder fark etmez ellerini üzerimden çekti.

“Ne yapıyorsun kızım sen!” dedi sinirle.

Benim derdim ise hâlâ elimin acısındaydı. “Elimi kırdın,” diye inledim.

Gözlerine takılan bakışlarımı ve acıyan elimi umursamadan arkasını dönerek yürümeye devam etti. Cidden beni delirtmek

için uğraşıyordu. Artık buna emindim. Ama benim de bırakmaya niyetim yoktu. Onun adımlarını tekrardan takip ederek sırtına uzandım.

"Bana dokunmayı kes!" diye bağırdı.

"Esra ile ne işin vardı?" Kıskanç ses tonuma karşı kaşları daha da derinden çatıldı.

Ama beni başından savarak, "Kendime istedim," dedi. Kurduğu cümleye iyice sinirlendim ama tekrardan yürüyecekken gitmemesi için kolunu tuttum.

"Ula git! Sal beni!" Bıkkınlıkla soludu. Bakışları yavaş yavaş ovduğum elime takıldı fakat bir şey demedi.

Benimse aklımda neden gelmediği vardı. Neden beni o köprüde saatlerce bekletmişti?

"Neden gelmedin?" Kırgınca baktım ona, "Bana gelmedin ama Esra ile oturup kahve içiyorsun," dedim bile bile. Buraya iş için geldiği belliydi ama ben kendime yediremiyordum.

Öfkeyle doldu taştı bakışları "Benim seninle bir işim yok, karşıma çıkıp durma artık," diyerek sertçe uyarmaya çalıştı.

Çabalamadan göndermek istemedim onu, bir kez de olsa beni dinlesin istedim. "Dağhan lütfen bir kez dinle. Sonra istersen mezarıma bile gelme." Ne kadar acıydı. İnsan yeri geliyor ölümüne bile gelme demeyi tercih ediyordu.

Boğazını temizledi ama istediğim cevabı vermedi bana. "Benim seni dinlemeye vaktim yok. Boşuna uğraşma. Dinlemem," dedi "Şimdi çekil karşımdan." Sözler fiziksel değilse, nasıl acıtmıştı her bir hücremi?

Bana karşı nefret bile beslemiyor, boş boş bakıyordu. 'Sen kimsin ki seni kaile alacağım?' der gibiydi. Gözlerimdeki yaşları daha fazla tutamadım ve süzülerek akıp gittiler. "Ne zaman gideceksin?" diye fısıldadım zor bela. Gitmesini istemiyordum ama acı gerçek ki arkasına bakmadan çekip gideceğini de biliyordum.

Tabii ki cevap vermedi ama benim de susmaya niyetim yoktu. "Onu da söylemeyeceksin demek. Tamam git. Sağ salım görmekte yeterdi." Kestiğim önünden birkaç adım kenara çekildim. Hiç beklemeden öne doğru bir adım attı. Gitmek için ne kadar da hevesliydi...

"Hâlâ aynısın. Sinirli, öfkeli ama bakışları merhametli... Gözlerinin toprağını kim bilir ki benden başka? Sen çektin gittin ben kaldım burada. Her yerde tekrar tekrar yaşadım seni. Kendin için, yaptığın en iyi şeydi belki de gitmek. Ama bir daha küsme buraya. Aileni görmeye gel, sen memleketini seversin. Madem geçmişte kaldı her şey, gelmemek için de artık bahanen olma-sın." Cümleler birer birer döküldü dudaklarımdan. Kalbimden ağzıma yol olmuştu hissettiklerim. Yeteri kadar beklemişti gön-lümde onlar. Artık dışarı doğru taşıyorlardı.

Onu yine durdurmadı kelimelerim. Kendim konuştum, ken-dim dinledim sanki, öyle tepkisiz, öyle umursamazdı.

İleri bir adım daha attı.

"Dağhan," diye seslendim artık ağlarken. "Senden başkası olmadı." Bilsin istedim. Bir tek o olmuştu ve hep öyle kalacaktı. Ödüm kopuyordu, başkası olduğunu düşünecek ve onun için beslediğim umutları sonuna kadar süpürüp alacak diye.

"Şimdi gidebilirsin," dedim soluklanarak ama bu sefer ilerle-yen ben, yerinde duran oydu. Bir adım daha atacakken, ani ka-rarla ona doğru dönerek adımladım. Dönük sırtına vardığımda oraya yaslandım. Nefeslendim. Nefes aldığımı hissettim. Yapbo-zun son parçası yerine yerleştirilmiş gibi tamamlandım. Uzun boyunun ardına saklandım, gömüldüm. Eskisine nazaran daha heybetli, daha kuvvetliydi. Sırtı demir kadar sert, ateş kadar sı-caktı. Ceketinin üzerinden bile hissediliyordu. Keskin kokusu burnumun içerisinden sızmış, harman olmamı sağlamıştı. Uzun zamandan sonra bu kokuyu solumak lütuf gibiydi.

Ellerimi yasladığım sıcak bedeninin varlığını hissetmeyeli epey zaman olmuştu ve şimdi o sıcaklığı almak bütün dertlerimi silip süpürmüş gibiydi. Başımı ellerimin arasına, yani onun sırtına yasladım. En kötüsü; o gerilirken, ben rahatlardım.

"Özür dilerim. Dayanamadım, özür dilerim" diye fısıldadım. *İhtiyacım olanı senden izinsiz gerçekleştirdiğim için özür dilerim en çok da.*

Biraz daha haddimi aşarak yüzümü sırtına doğru sürttüm. Geniş sırtına gömülüp, kaburgalarının arasına saklansam gıkım çıkmazdı. Orada yaşar giderdim bir ömür. Dudaklarımı işin içi-

ne katarak ona hissettirmeden olduğum yerde gezdirdim. Ellerimi çekinmeden beline sarmak istiyordum ama o kadarına da yüzüm yoktu. Ne vardı ki; bir kez doyasıya sarılsaydım? Yine de buna bile bolca şükretmem gerekiyordu. Buradaydı, nefes alıyordu. Beni yok saysa da hayattaydı.

"Çok şükür ki nefes alıyorsun. Allah'ıma çok şükür ki buradasın," demeden duramadım. Sözlerimin etkisiyle bedeni şoklanmış gibi kasıldı ve bir anda öne atılarak yürümeye başladı. Dayanan ellerim boşta kalmasıyla yanlara doğru düştü. Öne doğru tökezledim. Ama düşmedim. Ruhsal olarak dizlerimin üzerinde yere yaslanmış gidişini izliyordum. O küçük kız çocuğunun dizleri yara bere içinde, gelip düşürdüğü yerden kaldırmasını bekliyordu.

Arkasında kalan ve onun gidişini izleyen yine bendim. Ben onun arkasında kalmaya mahkûm muydum? Peki; o, sürekli gitmek zorunda olan taraf mıydı? Neden aynı durumun içinde buluyorduk kendimizi?

Belki de şu anın en garip olayının yüzümde delirdiğimin kanıtı olan ince bir gülümsemeye gebe olmasıydı. Bana sinirli de olsa cevap vermiş, onun rızası olmadan ona yaslanmama da bir şey dememişti. Tabii çekip gitmişti ama nedense yaptığım hareketten ötürü gram pişmanlık hissetmiyordum. Bu beni deli yapıyorsa, evet öyleydim.

Gözlerimden akarak olduğu yeri ıslatan damlaları hızla sileerek kendimi toparladım. Biliyordum ki bu burada kalmayacak, Dağhan gitmediği sürece de devam edecekti.

Omzuma dokunulan elle bir anda sıçradım.

"Zülal?" diyen kadına döndüm. Esra saf endişeyle bana bakıyordu.

"Efendim?" diyerek boğazımı temizledim. Az önce hiçbir şey olmadı ki duruşu takınmak için geç mi kalmıştım?

Şüpheyle, "İyi misin?" diye sordu. Bakışları merakla yüzümü turladı.

"İyiyim," dedim tarazlı sesimle. Ağladığımın kanıtı gibi olduğu yerde duruyordu.

Göz hapsine almaya çalışır gibi bir hâle büründü bakışları. "Koridorun ortasında görünce bir şey oldu zannettim," dedi şüpheli ses tonuyla.

Bir şey yok dercesine başımı salladım. Daha fazla sorgulamasına müsaade etmeden, "Yemek molam bitti, ben işe geri döneyim. Görüşürüz," dedim yanından hızla uzaklaşarak. Cevap vermesini bile beklemedim. Şu an en son görmek istediğim kişi Esra olabilirdi. Evet, belki onun suçu yoktu ama Dağhan'la sağlıklı iletişim kuran herkese karşı içimde bir öfke oluşuyordu. Benimle konuşmayı çok gören adam, başkasıyla konuşunca kalbim sökülüp atılıyor gibiydi. Bu hislerimin bencilce olduğunun farkındaydım ama önüne geçmem de pek mümkün değildi.

Odama döndüğümde beynimde hâlâ aynı an, aynı cümle dönüp duruyordu. Bir kez söylemişti ama yankısı sürekli beynimde çınlıyordu.

"Benim seni dinlemeye vaktim yok. Boşuna uğraşma. Dinlemem"

Öyle bir dinlerdi ki kendi bile şaşardı. Benim kaybedecek neyim kalmıştı ki şu hayatta? Babamın tehditlerinin artık boşa gideceğinin farkındaydım. Direttiğini yaptırmış, Dağhan'nun benden ayrılmasını sağlamıştı. O vermesi gereken en büyük zararı vermişti zaten. Bu saatten sonra daha ne yapabilirdi ki bana? Tehditlerle korkuttuğu, hayatı zindan ettiği kız büyümüş, mantıklı düşündüğü kadar kalbinin yolunda da korkusuzca ilerleyebilecek kadın gelmişti. Evet, belki onca sene arayıp kendimi açıklamaya uğraşmamış olabilirdim ama bazı ölümler, yeni doğumları getirmişti. Biz yeniden doğmaya, emeklemeye, sonradan koşmaya mahkûmduk. Tekrar buraya geldiyse, o kadar kolay silip gitmek yoktu artık.

Aramıza girmiş onca senenin ardından her şeyi elbette güllük gülistanlık beklemiyordum. Onun hayatı baştan sona değişmişti. Bense aynı anda takılı kalmış, yürüdükçe tekrar başa dönmüştüm. Benim ilk önce bunu aşmam gerekiyordu. Ayrıca Dağhan'nun da değiştiğini kabul etmem gerekiyordu yoksa her adımında kırılıp dökülecektim.

Özlemek ne garip, ne yorucu şeydi. İnsan zamanla geçer gider sanıyor ama bazı hisler geçmediği gibi sadece en derinlerine

gömülüyordu. Ve en beklemediğin anda, hiç ummadığın zamanda bir dalga gibi de yüzeye çıkıp, savurup atıyordu. Evet, zaman bizi de başka yerlere savurup atmıştı. Ben hep; kim bilir o hangi düşüncelerde, hangi hayatın içinde, diye sorgulaya sorgulaya nefes almaya çalıştım. Her zaman şunu dedim kendime 'keşke' demek yerine 'iyi ki' diyebilirdik. Ama her gün şu soğuk gerçeklik de yüzüme tokat gibi çarptı: O gitti ve büyük ihtimalle sana bir daha dönmeyecek.

Onunla konuşurken sesimdeki yorgunluğu, gözlerimdeki kararsızlığı, kalbimdeki özlemi görmüş olması gerekiyordu. Çünkü bazı sevdalar yarım kalsa bile yok olmaz, bir yerde sessizce yaşamaya devam ederdi. Ve bende de yaşamaya devam ediyordu. O, kalbimin en derin köşesinde, kimsenin bilmediği bir yerde duruyor, orada yaşıyordu. Zaman geçse de hayat akıp gitse de her Allah'ın günü kahrolsam da orada, hep aynı yerde ilelebet kalacaktı.

İş çıkış saatine kadar kâh düşünerek, kâh çalışarak, ite kaka günü zor bela tamamladım. Şimdi arabada eve doğru yolculuk yapıyordum ama eve gitmeye gram isteğim yoktu. Hava ufaktan kararmaya başlamış, dağların sisi yavaş yavaş aşağılara doğru inmeye başlamıştı. Kara bulutlu hava yağmurdan çok, karın habercisiydi. Karadeniz böyleydi işte; havası sisli, puslu ve hırçın. Denizi gibi, insanı gibi...

Ani manevrayla düz gitmem gereken yoldan sola doğru dönüş yaptım. Biraz nefeslenmeye ihtiyacım vardı. Eve gitmeyecektim. Biraz kendimi dinleme ihtiyacım vardı ve gitmem gereken yeri çok iyi biliyordum. Telefonu elime alarak, Ayfer ablama tek bir mesaj gönderdim.

"Abla eve gelmiyorum. Sen bizimkileri idare edersin."

AYFER DENİZ

Pencereden ara ara bakarken, olduğum yerde stresle bir ileri bir geri yürüyordum. Yemin ederim bu kız benim kalp krizi sebebim olacaktı. Saatlerdir yoktu ve telefonu kapalıydı. Kuru bir mesajla

eve gelmeyeceğini söylemiş, hiçbir mesajıma da geri dönmemişti. Gelmeyeceğini bile bile bir umutla penceren dışarı bakıyor, arabasını görmeyi diliyordum. Anneme yalan dolan bir şeyler söylemiş, babamın çenesini kapatmıştım. Tabii Hızır Ali'nin etkisi çok büyüktü ama beni bu duruma soktuğu için Zülal'in saçlarını tek tek yolacak eline verecektim. Anneme yalan söylemekte resmen profesyonelleşmiştim, babam umurumda bile değildi zaten. Deniz ablam da ben de Zülal de hep yalanla babamı hayatımızın dışına atmıştık. Hak etmeyen herkes dış kapının dış mandalı olmaya mahkûmdu bu hayatta.

Bir kez daha pencereden bakarken, odanın kapısı açılıp kapandı.

"Yavrum baykuş gibi tünedin o pencereye. Kız gelmeyeceğim demiş daha ne bekliyorsun?" diyen Hızır Ali'ye dik bakışlarımı çevirdim.

Ama o inatla devam etti. "Salın da şu kızı bir, bırakın atsın gönlündeki zehri." Bütün olanların gayet farkındaydı. Ona çok detaylı olmasa da Dağhan ve Zülal'in yaşadıklarını çitlatmıştım.

"Hızır Ali merak ediyorum." Yinelercesine tekrarladım, "Anladın mı? Meraklanıyorum."

"Ben anlıyorum zaten yavrum da sen de anla. Demek ki nefeslenmek istiyor, uzaklaşmak istiyor."

Haklı olması bazen sinir bozucuydu. Elimde sıkıttığım telefonu yatağın üzerine atarak, perdeleri çektim. Beynimde yankılanan ses bir anda dudaklarımdan sessizce döküldü "Dağhan'la mı beraber acaba?"

"Hatun yeter da!" Hızır Ali sinirle soludu.

"Ne yapayım Hızır Ali? Hiçbir şey olmamış gibi yatıp uyuyayım mı? Kızın başından bin tane musibet geçti zaten. Bir de Dağhan çıktı geldi onca seneden sonra, ölü gibi dolanıyor ortada," diye patladım. Korkumu ve endişemi anlamalıydı.

"Nasipten öte yol yok, hatun. Olmuşla ölmüşe ne zaman çare bulunmuş? Zülal'in karakteri çok güçlü, endişeni anlıyorum ama düşündüğün gibi bir şey olmaz."

Saçlarımdaki tokayı stresle çıkardım. Beynim akıyor gibiydi. Omzuma düşen saçlarımı geri attım. "Zülal, Dağhan'ı çok seviyor. Onu hiçbir zaman içinden atamadı. Babam yüzünden yarım kaldılar, tekrar olurlar mı bilemiyorum. O, Zülal'e karşı artık bir şey hissetmiyor gibi."

Hızır Ali sinirle soluklandı. "Babanın şarap çanağına var ya," dedi. "Sakinim ula sakin!" Kendi kendine mırıldandı. "Su akar yolunu bulur. Sizler müdahale edemezsiniz. Onlar da yollarını bulacaklar. Ya beraber, ya tek. Ama ikisi yapacak bunu sen ya da Deniz ile değil," dediğinde hak verdim ona.

Aniden aklıma gelen bir anıyla hüznle gülümsedim. Hızır Ali'nin gözleri dudaklarıma kaydığında, neden güldüğümü düşünüyordu büyük ihtimalle.

"Deniz ablam evlendikten sonra, Zülal de hemen arkasından evlenmek istiyordu. Bana sürekli şurada evleneceğiz, Dağhan görevden gelsin şunu yapacağız diye övünüyordu," soluklanarak devam ettim. "Annemse sürekli beni bahane ediyor, önünü kesiyordu. Ablandan sonra dedikçe, Zülal benim önüme saçma saçma adaylar çıkarıyordu. Çok hevesliydi, sevdiğiyle bir yola girmeye ama olmadı," dedim burukça.

"Zülal'i ilelebet bulmama ihtimalimiz var mı?" dediğinde hayretle ona döndüm. "Ne? Ula ne demek aday! Ben yokken bile, biz vardık." Saçma cümlesine karşılık kaşlarım havalandı.

"Burada takıldığın bu mu oldu gerçekten, Hızır Ali?" diye sordum.

"Evet."

"Pes, vallahi billahi pes."

Dediğimi umursamadan üzerindikileri çıkararak yatağa geçti. Sırtını yatağın başlığına dayadı. Bu gece uyumakta zorlanacak olsam bile ben de yatağın sol tarafına tünedim. Beynimde kırk tilki dönüyor, kuyrukları bu sefer birbirine dolanıp, düşüyordu. Mantıklı tarafım beni terk edip gitmiş gibiydi. Dağhan ile olabilme ihtimaline tutunmak istiyordum. Belki de birlikte konuşmaya karar vermiş olabilirlerdi? Ama bana söylemez miydi Dağhan'layım diye? Kesinlikle söyler, benden saklamazdı.

Hızır Ali'nin telefon sesi boğucu düşüncelerimi bıçak gibi kesti. Komodinin üzerinde duran telefonuna uzanarak beklemeden açtı.

"Bensiz yapamıyor musun lan sen?" Muzip sesinin ortaya çıkma sebebi büyük ihtimalle İshak'ın aradığının işaretiydi.

"Kardeşim sen biraz fazla kaşınıyorsun, birkaç güne kaşıma-ya geleceğim az sabret da," keyifle mırıldandı.

"Allah'ın zibidisi. Sarhoş olmuşsun, beni arıyorsun ula. Yok mu arayacağın kadın da beni anyorsun lan sen. Evliyim oğlum ben olmaz." Dediklerine karşı dudağımın kenarı istemsizce kıvrıldı. Tebessüm etmeden duramadım. İshak ile konuşurken hep böyleydi işte kaygısız ve doğal. Çocukluktan beri büyümüş iki arkadaştı onlar. Kan bağları yoktu ama can bağları çok sağlamdı. Hızır Ali tek çocuk olmasına rağmen, İshak onun kardeşiydi. Can dostuydu.

"Kapat artık da. Başlayacağım şimdi soyuna sopuna. Defol, hayde," Telefonu yüzüne kapatarak komodinin üstüne geri koydu. İshak'ın da pek takıldığını düşünmüyordum zaten, Hızır Ali ona karşı hep böyleydi.

Yaslandığı yerden ayrılarak uzanma pozisyonuna geçti. Benim bakışlarım ise hâlâ onun üzerindeydi. Kara kaşlı, kara gözlü dedikleri tam olarak Hızır Ali'ydi. Sakalları gölge misali yüzünü çepeçevre sarmış, saçları ile birlikte uyum sağlıyorlardı. Onu hiçbir zaman sakalsız görmemiştim, asla kesmiyor bu imajından vazgeçmiyordu. Kaşının ucundaki dikiş izinde gezdi bakışlarım, oranın bir parçası gibiydi. Asla kusur gibi durmuyor, olduğu yere hava katıyordu. 1.87 santim boyu, vücudu ile orantılıydı. Ne çok kaslıydı ne de sıska. Ama geniş omuzları uyumak için çok rahattı. Test edip, onaylamıştım. Kısacası; Hızır Ali yakışıklı bir adamdı, hem de çok yakışıklı.

"Diktin yeşil gözlerini, kusur mu arıyorsun yüzümde?" dedi muzipçe. Bilseydi düşündüklerimi sorar mıydı böyle bir soru?

Oyununa ayak uydurarak, "Yok nazar yüklüyorum sana," dedim sessizce. Cevabıma ithafen güldü.

"Kem gözlü hatun seni," yavaşça yüzüme doğru yaklaştı. Artık yüz yüze yatıyor, bir nefes mesafesinde birbirimize bakıyorduk. Gözlerimi kırıştırtarak kara gözlerine odaklanmaya çalışıyordum. Deli deli bakışları vardı kimi zaman. 'Deli bakışlı Hızır Ali' diye geçirdim içimden.

"Deli bakışlı Hızır Ali, ne yaptı da seni hakketti?" diye sormasıyla içim ürperdi. Adam zihnimi okuyordu resmen. Bazı anlar düşünmediğim şeyleri bile benden önce düşünüp söylüyor, beni iyiden iyiye korkutuyordu. Bilmem dercesine omuz silktim.

Cilveli tavrıma karşılık dudakları iki yana doğru gerildi. "Peşimden koştu diyeceksin yavrum. Hızır Ali, Trabzon'dan Artvin'e kadar peşimden koştu diyeceksin. Bunu da ben mi öğreteyim?" dedi fısıldar bir ses tonuyla. Boğazımı temizlemeden duramadım. Tansiyonum yavaş yavaş yükseliyor, göğüs kafesindeki kuş hızla çırpınmaya başlıyordu.

"Bunu bilmeyen mi var?" diyebildim zor bela. Onun benim için yaptıklarını bilmeyen yoktu.

"Sağır sultan bile duydu gerçi sen de haklısın."

Önüne düşmüş saç tellerine gitti elim, yavaşça arkaya doğru itekledim. Elimi indirmeme izin vermeden yüzük parmağıma takılı alyansı öptü. Dudakları yavaş yavaş avuç içime doğru yol aldığı anda elimin titrememesi için dua ettim. Heyecanlı bir insan değildim ama Hızır Ali içimdeki başka Ayfer'i meydana çıkarıyordu. Bu kişi daha toy, daha heyecanlı ve epey ürkekti. Yani benim tam zıddımdı. Elimi yavaşça bıraktığında sonraki hamlesi direkt dudaklarım oldu. Sıcak dudaklarını hisseder hissetmez iki elimle yüzünü tuttum. Onun elleri ise belimi kavramıştı çoktan. Hızlı bir hamleyle beni altına çektiğinde gecenin nasıl sonlanacağı çoktan belliydi. Yekpare olacak, nefeslenecektik.

Gözlerimi zor bela açtığımda, yatağın ortasında sere serpe yatıyordum. Kendimi toparlayarak, gerindim. Hızır Ali yüzüstü yatmış, yastığına kollarını geçirmiş mışıl mışıl uyuyordu. Onu

uyandırmamaya çalışarak yataktan kalktım. Gece aldığım düşün etkisiyle saçlarım hâlâ nemliydi. Ses çıkarmadan üzerimi değiştirerek odadan sessizce çıktım. Mutfığa geçerek Deniz ablama mesaj attım. Acil gelmesi gerekiyordu, çünkü Zülal'e hâlâ ulaşamıyordum. Geceden beri kaç kez yazmış, aramıştım ama telefonu kapalıydı. Yarın Trabzon'a dönüyordum ve Zülal bir an önce meydana çıksa iyi olurdu.

"Günaydın kızım," diyerek mutfaktan içeri giren anneme çaktırmamak için gülümsedim.

"Günaydın anne. Kahvaltı yaptınız mı?" dedim yaptıklarını bildiğim hâlde. Onlar bu saate kalmazlardı. Babam erkenden işine gidiyordu.

"Yaptık. Sizi kaldırmadım dinlenin diye."

"İyi yapmışsınız. Ben şimdi bir şeyler hazırlar, Hızır Ali'yi kaldırım."

Sabahki çayı boşaltarak yeni çay demlemeye başladım.

"Zülal ne zaman gelecek? Çok geç kalmasın da gelsin," diyen anneme sahte bir gülüş gönderdim.

"Ay anne sen de yani, kız gelmiş 29 yaşına liseli gibi gel git mi diyeceğiz. Arkadaşının nişanı var bugün sonuçta." Yüzüme endişe yansıtmamaya çalışıyordum.

"Olsun annem, babanın yine bu aralar heyheyleri üzerinde, ondan çıkarmasın sinirini bir de. Yavrumun yediği lokmayı zehrediyor yoksa," dedi hüznle.

Babamdan bir kez daha nefret ettim. Hep böyleydi, hep evdekilerden çıkanyordu hırslarını sinirlerini. Fiziksel şiddete hiçbir zaman uğramamıştık ama yaşadığımız psikolojik şiddetin haddi hesabı yoktu. En çok da annem ve Zülal'e yapıyordu, en çok onlara baskı uyguluyordu. Biz Deniz ablamla kaç kez bunun önüne geçmeye çalışsak, bize de aynı şeyleri yaşıyor, herkese daha da eziyet ediyordu. Zülal ve annem için biraz daha kendimizi tutmaya çalışıyorduk ama böyle bir adamın elinde imkânsızdı.

Trabzon'a her ne kadar üzülererek gitmiş olsam da bu evden kurtulduğum için mutluydum. Tek üzüntüm annem ve Zülal'i u evde bırakmaktı. Aklımın, gönlümüm bir yarısı ister istemez

onlarla kalıyordu ki özellikle Zülal'e karşı kendimi mahcup hissediyordum. Onu terk edip gitmişim hissi içime çöreklenmiş, evlendiğimden beri kalkmıyordu. Eminim ki Zülal bu hissettiklerimi bilseydi, 'böyle düşünmene ben mi sebep oldum' diye kendi yer bitirirdi ama ben kendi hislerime engel olamıyordum.

"Bak unutmadan ara söyle." Annemin sesi düşüncelerimi toz dumana kattığında, kafa sallamakla yetindim. Mutfaktan çıktığında, hızla bir şeyler hazırlıyor, elim ayağım birbirine dolaşmasın diye çabalıyordum.

"Günaydın yavrum" Hızır Ali neşeyle yanıma adımladığında, çoktan hazırlandığını gördüm. Simsiyah kıyafetinin içerisinde kara şövalye gibi duruyordu.

"Hızır Ali," dedim endişeyle, "Zülal'e hâlâ ulaşamadım." Korku kapanına girmek istemesen bile artık oraya doğru sürüklenmem an meselesiydi. Panikleyerek annemlere açık etmekten korkuyordum.

Hızır Ali ellerini yüzüme yerleştirerek gözlerimin içine içine baktı. "Bebeğim, sen iyi misin?"

Olumsuzca baş salladım.

"Tamam güzelim, bulacağım ben Zülal'i. Sen endişelenme, sakın ol. Eminim ki böyle olacağını düşünmemiştir, yoksa Deniz'e ya da sana çoktan ulaşırdı." Telkin veren cümlelerine istinaden mayışarak biraz da olsa sakinledim.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. Başka ne denirdi ki böyle bir adama?

"Şşhh, duymamış olayım hatun. Teşekkür kabulü müessesemizde geçerli değil, lakin bir kuymağa hayır diyemem. Gece biraz yorulmuş olmalıyım ki kurt gibi aç hissediyorum." İmalı göz kırpmasına karşılık omzundan itekledim.

"Fırsatçısın sen var ya, ima yapmak için fırsat kolluyorsun"

Arsızca ellerini kaldırarak ben suçsuzum hareketi yapmasına karşılık ofladım.

"Tamam, geç otur hadi, hemen hazırlıyorum," dedim tavayı ocağa yerleştirirken.

Hızır Ali, Kağan eniştemin yanına gitmek için ayrıldığında Deniz ablam gelmişti. Firuze'yi babaannesine bıraktığı için gelmesi öğleni bulmuştu.

"Bir mesajla olacak iş mi abla? Paniklemeyeyim de ne yapayım söyler misin?" diyerek pişirdiğim kahveyi önüne bıraktım.

Ablam, bana tezat sakinlikle kahvesine uzandı. "Bir bildiği vardır diyorum ben, Ayfer. Yaşadıkları kolay değil." Kahvesinden bir yudum alarak masaya geri bıraktı. "Bak ablam, biz seninle yuvamızı kurduk, bir çatının altına girdik. Çok şükür ki evlendiğimiz adamlar yamuk çıkmadı. Bir de Zülal'i düşün, babam yuvasını başına yıktı kızın. Onca sene geçti, sevdiği adam geldi. Ne yapsın bu kız?" dedi hüznle.

Dediklerinde sonuna kadar haklıydı. Evlenip gitmek kurtulmaksa, biz kendimizi kurtarmıştık ama Zülal bu dört duvarın içinde hapis gibiydi.

"Haklısın abla, biz seninle hayatımıza devam ettik ama o hep 22 yaşında kaldı. Oradan çıkamadı ki bu kız." Hüznle iç çektim.

"Ben bir tek babama kızmıyorum maalesef, annem de bir o kadar kabahatli," dedi aman vermez bir tonla. "Hep sus kızım, yapma kızım, size musallat olmasın kızım. Böyle büyüdük biz bu evin içinde Ayfer. Ben Kağan'la kavga ettiğim gün kendime dedim ki; Deniz senin sesin varmış, sen konuşabilir, yapabilir hatta fikrini inatla sürdürebilirsin. Sen ona keza, Hızır Ali'ye çıkıyor en çok sesin, tavrın. Peki ya Zülal? Duvarlara mı konuşacak?" Kurduğu her cümle beynime darbe etkisi yaratarak, girdiği yere yerleşti.

Elim ayağım buz kesmiş bir şekilde boş duvara kitlendim. Şu duvarların dili olsaydı da bizim çocukluğumuzdan beri yaşadıklarımızı anlatsaydı. Annemi her zaman ezilmiş ve baskılanmış bir kadın olarak gördüğüm için onda suç aramamış, ona hep üzülmiş-tüm. Ama Deniz ablam haklıydı. Annem de çok fazla kabahatliydi.

Babamın sözüne aşırı iltiması vardı ve evlatlarıyla olan orta dengeyi bizi bastırarak, içimize kapatarak bulmaya çalışıyordu.

Kendine yaptığı gibi...

"Ne yapacağız abla?" diyebildim sadece. Başka söylenecek söz yoktu ki. Bu saatten sonra ne yapacaktık biz?

Ablam ellerimi avuçlarının içine aldı ve sıkarak gözlerimin içine doğru baktı "Kardeşimiz için en iyisi neyse onu yapacağız ablacım," dedi. "Her zaman yaptığımız gibi yanında olacağız. Sen Trabzon da olabilirsin ama varlığın hep bizimle. Hissettiriyorsun."

"Her zaman da olacağım. Sizden başka kimim var benim?" dedim dürüstçe. Onlardan başka kimim vardı ki?

"Hızır Ali'yi de ekle oraya," diyerek göz kırptı. İmalı gülüşü yüzüne yerleştiğinde, bu sefer tepki göstermeden gülümsedim.

"O da var tabii," dedim inkâr etmeden. Sözüme karşılık mutlulukla göz kırptı. Hızır Ali ile birlikte, bütün olarak şifalanmamızı istediğini biliyordum. Sonuçta; ikimiz de babadan yaralıydık ama tek fark, o babasına doyamamışken ben babamdan usanmıştım...

(Ahmet Aslan- Minnet Eylemem)

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

İgdir, 2021

Gece karanlığında, hissetmeyi bırak, nefesimi bile kontrol etmek zorundayım. Elimdeki silahı sıkıca kavırıyor, gözlerimi önümdeki noktadan ayırmıyordum. Telsizden gelen fısıltı gibi sesler kulaklarımda yankılanıyor ama dikkatimi dağıtmıyordu.

Telsizden sert bir emir duyuldu "Hedef noktasına yaklaşıyoruz. Dikkatli olun. Borçkalı sen önden ilerle!"

Dikkatli bir adım attım. Toprak nemli, hava hafif esintiliydi. Çalılıklar usul usul sallanıyor, dalga oluşturunuyordu. Gözlerim çevreyi alıştı, her karışını biliyordum. Dağın içinde senelerdir itlerin sürekli yuva yaptığı eski bir mağara vardı. İki senede bir oraya dadanıyorlar, biz temizliyorduk. Gelen istihbarata göre yine orayı kullanmaya başlamışlardı.

Arkamdan timdekiler sessiz ama seri adımlarla beni takip ediyordu. Göz göze değildik belki ama varlıklarını hissediyordum. En önemlisi de buydu işte. Arkandakilere güvenmek. Yanında taşıdığın adamı korumak. Çünkü burada hata payı yoktu. Bir saniyelik tereddüt, hayatına mâl olurdu. Sen nefes alamadan soluğun kesilirdi.

Yaklaştıkça mağaranın silüetini görebiliyordum. Telsiz bir kez daha cızırdayarak açıldı.

Yüzbaşı Resul, "Altı sıcak hedef görülüyor. Giriş için hazır olun sessiz ve temizleyici olsun," diye emir verdi.

Silahlı bir saniye bile indirmeden mağaraya doğru adımladım. Adımlarım yavaş ama kararlıydı. Girişe geldiğimde içimde bir baskı hissettim. Korku değildi. Vatani sırtlanmış bir adamın şüphesiydi bu. İçeride neyle karşılaşacağımız meçhuldü ama bildiğim tek şey: Buradan sağ çıkmak zorundaydık.

Timdekilere işaret verdim. Kelimelere pek gerek yoktu, bu saatten sonrası belliydi.

Mağaraya girdiğimiz an silah sesi yankılandı. Hemen mevzi aldım. İlk çürük kendini belli ederek ortaya atıldığı an mermiyi selamladı. Barut kokusu genzimi yakarak burnumdan içeri ilerledi. Bir gölge üzerime doğru geldiği an silahtan bir kurşun daha çıktı. Silah patladı, gölge yığıldı. Ama durmaya zaman yoktu.

"Durum ne?" diye telsizden sordum, sesim normalden daha da sert çıktı.

"Agah kolundan yaralandı, komutanım. Üç kişiyi indirdik."

Son bir kişi...

Olduğum yerden iki adım atmadan, silahın namlusunu gördüm. Büyük ihtimalle rütbeleri pek yüksek değildi bu itlerin. Olsaydı, bu kadar rahat olmazlardı.

"Tombala," dedim duyabileceği bir tonda. Sonra keskin kurşun namludan çıkıp, olması gereken yere vardı.

Savaşın en keskin, gerçek yüzü buydu işte.

Ya sen ya da o.

Derin bir nefes çektim içime.

Telsizden time seslendim, "Burası temiz."

İlyas, "Burası da temiz, komutanım," dedi gururla.

Telsizden bu sefer merkeze bilgi geçtim.

"Hedefler etkisiz. Bölge temiz. Yaralı bir kişi için tahliye talep ediyorum."

Mağaradan çıkar çıkmaz gökyüzüne baktım. Sabahın ilk ışıkları dağın zirvesinden nazlı nazlı süzölmeye başlıyordu.

Bu, bizim için yeni bir günün başlangıcıydı ama burada her yeni gün, başka bir mücadelenin habercisiydi.

Helikopterin gürültü sesi mağaranın elli metre yakınına doğru indiğinde timdekilerle beraber ilerledik.

"Herkes tamam mı?" diye seslendim

Hep bir ağızdan onayladılar. Agah sadece koluna bir bez parçası sarmış şekilde yürüyordu. Tek yaralı da oydu. Tek tek yerleştikten sonra helikopter havalanırken, gözlerim operasyon bölgesine takıldı. O mağara az önce ölümlle burun buruna geldiğimiz yer değilmişcesine, sessiz, hiç savaş olmamış gibiydi. Helikopterin içinde sessizlik hâkimdi. Yalnızca motorun sert uğultusu çınlıyordu kulaklarda.

On dakikalık yolculuktan sonra piste indiğimizde, hiç beklemeden ilk inen ben oldum. Burası güvenli alansa ben neden hâlâ savaşın içindeymiş gibi hissediyordum? Alışmış olduğum silah sesi kulağımda çınlıyor, barut kokusu ciğerlerimden çıkmadan oraya yerleşiyordu.

Botlarım betona basıyordu ama ben sanki hâlâ o dağın yamacındaki topraktaydım. Hızlı yaşanmış bir görev için, fazla düşünüyordum, amına koyayım.

Kışladan içeri girdiğim an Aziz Komutan beni çağırttı. Üzerimdeki tozla, çamurla, odasının kapısını çalarak içeri adımladım.

"Rapor ver, Üsteğmen," dedi hiddetle.

Telsizden verdiğim bilginin aynısını tekrar ettim hiç beklemeden.

"Hedefler etkisiz. Bölge temiz. Bir asteğmen kolundan yaralı."

Aziz Komutan başını sallayarak onayladı.

"İyi iş çıkardınız, Üsteğmen. Yüzbaşı Resul'ün desteği ile iyi bir mücadele oldu," dedi yerinden kalkarken. "Çıkabilirsin."

Selamımı vererek odadan ayrıldım. Üzerimdeki üniformanın temizlenmesi lazımdı. Toprak ve barut kokusuna sahiplik eden bu üniforma hep temiz olmalıydı.

"Ulan Borçkalı yine hayattasın," arkamdan söylenen, Halil İbrahim'e döndüm.

"Yedirmeyeceğim da sana o helvayı" dedim inatlaşarak.

Yanıma doğru adımlarken, kahkaha attı.

"Arkedeş senin de damarın ne kalın. Ölmeyip durun. Kazık çakı verdin dünyaya," dedi Karadeniz ağzıma inat Egeli konuşarak.

"Afkurma ula! Get az öteye."

Gülüştü derinleştirdi. Ama kendini toparladı.

"Hoş geldin, dost," dedi ciddiyetle. Halil İbrahim vatanı korurken yanımda bana badi olan nadir kişilerden biriydi. Muğla'nın küçük bir köyünden, asker olmak uğruna çıkmış her şeyini geride bırakmıştı. Babası kendisi gibi tarımcı olmasını isterken, Halil İbrahim vatan için mücadele etmeyi istemiş, askerliği tercih etmişti.

"Eyvallah dost," dedim aramızdaki jargona sahip çıkarak. Hiç beklemeden birlikte askeriye dışarı doğru yürümeye başladık.

"Lojmana mı geçiyorsun?" diye sordu cebinden bir dal sigara uzatarak.

"Evet."

Uzattığı sigarayı alarak dudaklarıma götürdüm. Cebinden çıkardığı zippoyla ucunu hemen ateşledi. Koca bir duman çektim içime, barut kokusuna en çok zift yakıştırdı. Kaslarım ilk dumanla rahatlayarak gevşedi. Sessizce sigaralarımızı tükettik, çevrede dolaşan rütbesi düşük her asker selam vererek yanımdan geçip gitti ama biz olduğumuz yerden ayrılmadık.

Gözlerim istisnasız gökyüzüne bakıyor, soğuk havanın etkisi ile tek tük geçen kuşları izliyordum. Güneş bulutların arkasına çekilmiş yerini karanlığa bırakmıştı. Gün doğalı saatler olmuştu ama kışın soğuk griliği örtü gibi örtmüştü gökyüzünü ve gün ışığını göstermiyordu.

Sigaramdan son dumanı çekerek, baş ve işaretparmağımla ucunu söndürdüm.

"Ee, ne demişler?" diye sordu Halil İbrahim, sessizliği bıçak gibi bölerek.

Arkasından gelecek sözü bildiğim için ben tamamladım. Benim cümlemi bana hatırlatıyordu.

"Rızkımı veren Hüda'dır kula minnet eylemem," dedim bastıra bastıra. Nüks etti cümlem beynimde sürekli. Olduğu yere kazındı tekrardan.

Rızkımı veren Hüda'dır kula minnet eylemem...

BÖLÜM 8

Sırların Kuyameti

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Oturduğum sedirde saatlerimi geçirmiş, Ay'ı batırmış, şimdi ise Güneş'in doğuşunu izliyordum. Büyük ihtimalle bugün Iğdır'a dönecektim. Herkese görevin geldiğini söyleyecek buradan sıyrılıp gidecektim. Kalmak için bir neden de kalmamıştı, Yusuf amcamı ilelebet uğurlamış, diğerleri ile yeteri kadar vakit geçirmiştim. Daha ne bekleyecektim ben? Halı altına süpürdüğüm her şey, en ufak harekette kaymış, tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Bundan sonrası ofsayttı.

Önümdeki küllüğü itekleyerek oturduğum yerden kalktım, tek hedefim soğuk duş sonrası herkesle vedalaşarak buradan gitmekti.

Hızlı bir duştan sonra giyinerek hiç beklemeden odadan çıktım. Aşağı indiğimde kimse ortalıkta görünmüyordu. Saat pek de geç değildi bizimkilerin kalkması için. Evin kapısı açıldığında, annem elinde tepsi ile içeri girdi.

"İdris'im günaydın," dedi neşeyle.

"Günaydın anne, babam yok mu?" dedim direkt konuya girerek.

Elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakarak yanıma adımladı.

"Hayırdır ne oldu?" diye sordu merakla.

Boğazımı temizledim, "Görev geldi," diyebildim sadece. Yüzü bin parçaya bölünerek baktı bana.

"Hemen mi?" Sesi dolu dolu ve duyguluydu.

"Evet. Babamı da bir göreyim diyecektim."

"İşi vardı çıktı Agah. Onları görmeden mi gideceksin?" dedi kırıncı. "Arslan çok kızar."

İki arada bir derede kalarak hızlı bir hesap yaptım kafamda.

"Akşam çıkarsam yine yetişirim. Akşama kadar görürüm onları, İclal anneye de gideceğim daha," dedim pes ederek.

Yüzü biraz daha aydınlandı.

"Yine geleceksin ama değil mi?" Endişeli bakışlarının sebebi olmak daha da zoruma gitti. Anneme yine aynı korkuyu yaşatmak istemesem de buraya uzun bir süre daha gelir miydim orası meçhuldü.

"Görevlere bağlı, düzenim de orada," diyerek geçiştirdim.

Ama annem yine de umutlandı. Eskiden olsa asla diyen ben şu an az da olsa vaat veriyordum ve o da bunun farkındaydı.

"Tamam, hadi gel bir şeyler ye koçarım, sonra gidersin vedalaşmaya." Hızla mutfığa geçerek kahvaltı hazırlamaya başladı.

Cebimdeki telefonumun sesi etrafta gümbürdediğinde, fazla beklemeden açtım.

"Ayıp len, ayıp. Çekip gitmişsin Resul Binbaşı'dan zor bela öğrendim. Kaç kez de aradım Borçkalı, insan birini açar." Sinirle peş peşe konuşan Halil İbrahim'i sessizce dinledim.

"Denk gelmedi," dedim.

"Hadi len ordan," diye terslese de hemen ciddiyetine kavuşarak, "Başın sağ olsun, dost," dedi.

"Dostlar sağ olsun kardeşim," dedim.

"Bir ihtiyacın, bir isteğin var mı, kardeşim? Söyle Halil İbrahim hemen yapsın."

"Eyvallah kardeşim."

"Dönüşe daha varmış ama sen durmazsın gibi be biladerim."

"Bugün döneceğim," dedim.

"Len Borçkalı ne adamsın lan sen," dedi "Ben yarın sabah göreve kaçıyorum geldiğinde burada olamayacağım biraz uzun soluklu."

"Yolun açık, kurşunun isabet olsun kardeşim."

"Eyvallah biladerim. Haydi sizinkilere bol selam," diyerek kapattı.

Mutfağa geçtiğimde, annem çoktan sofrayı kurmuş, çayımı katıyordu. Hızlıca bir şeyler atıştırarak evden çıktım. İlk gideceğim yer abimin yanındı.

Arabaya biner binmez bir kez daha telefonum çaldı. Arayan kişinin numarası kayıtlı olmadığı halde açtım.

"Dağhan İdris günaydın, Kağan Sencer ben," dedi.

"Günaydın," dedim isteksizce.

"Ofisime gelebilme şansın var mı şu an?" diye sordu

"Önemli mi?"

"Evet," dedi sadece.

"Tamam, geliyorum," diyerek kapattım.

Arabayı hızla Sencer Grup'a doğru sürmeye başladım. Ne dertleri varsa hemen öğrenir, oradan da çıkar abimlerin yanına geçerdim.

Kar atıştırmaya başlayan hava, yolları biraz buzlandırırsa da lapa lapa yağmadığı için sürüşte sıkıntı yaratmıyordu. Yirmi dakikada vardığım ofisin önüne arabayı park edip içeri girdim. Danışmadaki kadın beni hiç bekletmeden Kağan'ın odasına yönlendirdiğinde, kapıyı çalmadan içeri girdim. Nezaket falan şu an sikimde değildi.

Kapıdan içeri girmemle, iki bacanak oturduğu yerden ayaklandılar.

"Hoş geldin Dağhan, geç otur," diyerek önündeki koltuğu gösteren Kağan'a sadece baş selamı verdim.

"Hoş geldin," diyen Hızır Ali'ye de aynı hareketi yaptım.

Kağan önündeki telefonda birini arayarak bize üç kahve istediğinde hâlâ konuya giriş yapmamışlardı ve böyle giderse ben sonuca bağlayarak gidecektim.

"Şimdi seni neden çağırdığımı merak ediyorsun tabii." Konuya ilk giren Kağan oldu.

Sessizliğimden cevabımı aldı.

"Zülal yok," dedi Hızır Ali direkt.

"Yuh ula, o nasıl konuya dalmaktır." Kağan sertçe Hızır Ali'yi uyarsa da benim aklımda tek cümle vardı 'Zülal yok'

Yine de hiçbir şeyi belli etmeden, "Ve aklınıza ben mi geldim?" diye sordum. Ses tonum umursamaz ve boştu.

Hızır Ali sinirle gülümsedi, bakışları sertçe yüzümde dolandı. "Kim gelsin?" dedi dişlerinin arasından.

"Bilmem kim gelsin?" diyerek dikleştirdim ben de. Damarıma damarıma basan sesi, tepemi attırmak üzereydi.

"Ula sakın olun," dedi Kağan "Hızır Ali şimdi sırası değil." Bacanağını sakinleştirse çok iyi olurdu yoksa bacanağı kalmayacaktı.

"Dün sabah çıktı evden ve bir daha gelmedi. Sadece Ayfer'e mesaj atmış gelmeyeceğim diye ama sonra telefonunu ya kapatmış ya da şarjı bitti. Biz de belki seni aramıştır ya da haber vermiştir diye düşündük kardeşim," dedi endişeyle Kağan. Dün olanlar beynimde film şeridi gibi dönüyordu.

"Benim haberim yok," dedim.

"Tamam, biz buluruz o zaman," diyen bu sefer Hızır Ali'ydi. Oturduğum yerden ayaklandım, ne yapmak istediklerinin farkındaydım. Beni kışkırtmaya çalışıyorlardı.

"Size kolay gelsin," diyerek odadan çıktım.

Zülal'in dağ evinde olduğunu anlamam beş dakikamı almadı. Gideceği başka bir yer yoktu. Kimsenin bilmediği bir tek ikimizin bulunduğu o dağ evinde beni beklediğinin de farkındaydım. Amacı beni oraya getirmek ve konuşturmaktı. Bu konu artık canımı çok sıkmaya başlamıştı. Bazı şeyleri zorluyordu. Zorla güzellik olmadığını ona öğretecektim.

Hiçbir yere uğramadan, arabamın yönünü yayla evine çevirdim. Uzun bir yolum, görülecek hesabım vardı.

ZÜLAL ARGA

Şöminenin içine bir odun daha attığımda daha kuvvetli yanmaya başlamıştı. Evin içi kar havasına rağmen yeteri kadar sıcaktı. Masanın üzerinde duran kahvemden kocaman bir yudum alarak, yer minderine oturdum. İçinde bulunduğum dağ evi, hâlâ ilk günkü gibi tertemizdi. Burayı genelde boş bırakmıyor arada gelip temizliyordum. Yedek anahtarı her daim bende idi. Yedi yıl boyunca kaç kez sığınmıştım buraya. Kaç kez soluklanmış, dinlenmişim. Burası köprüden sonra bana kalan yegâne şeydi. Bu evde doya doya vakit geçirmesek bile her anın tadını çıkarmak için uğraşmıştık. İzinli olduğu her zaman buraya geliyorduk. İlk burada öpmüştü beni, ilk kez burada onun olmuş, ilk kez burada benim olmuştu. Burası bizim mabedimizdi. Sığındığımız bir liman, kaçtığımız tek yuvaydı.

Nefeslendiğim bu yer bana, onu tekrardan geri getirecekti. Adımın Zülal olduğu kadar emindim. Burada olduğumu biliyordu. Onu buraya zorla getireceğimin farkındaydı ve en kötüsü beni buna mecbur bırakmıştı. Onu bel altı vurmak zorunda kalan ben olsam da beni buna zorlayan oydu. Güzellikle oluyorsa, ite kaka olacaktı.

Bana tam burada söz vermişti ve Dağhan sözünden ölse bile dönmezdi. Ben kendi isteği ile bana gelsin diye uğraşmıştım ama o önünü kesmişti. O zaman böyle bir müdahale gerekiyordu.

Yanan şömineye gözlerim daldığında, ayakta durmaktan vazgeçerek yavaşça koltuğa oturdum. Bir an bana burada verdiği söze döndü zihnim, evin taş duvarlarında yankılandı konuşmalarımız tekrardan. Kulaklarımda çınladı kahkahalarımız.

Geçmiş Zaman
Dağ Evi

Dayandığım göğse biraz daha sokulduğumda sıcaktan mayışmak üzereydim. Uykuyla uyanıklık arasında süründüğüm bu an çok huzur vericiydi. Gözlerimi kapatsam senelerce uyuyacak kadar rahattım.

"Horlamana ramak kaldı," diyerek dalga geçen Dağhan'ın göğsüne elimin tersi ile bir fiske vurdum.

"Dozer gibi geçtin üzerimden," diyebilirdim zor bela. Konuşmaya da pek mecalim yoktu aslında. Şöminedeki alevi takip eden gözlerim, Dağhan'ın pelteye dönüştürdüğü bedenim iflas vermek üzereydi.

Dağhan görevden gelir gelmez soluğu burada almıştık. Sabaha karşı çıktığımız bu yaylada şu an gece olmak üzereydi.

"Dağda taşta doldum ula hasretinden, dua et yine iyi kurtuldun," dedi kendini savunarak. Kafasını başımın üzerine iyice yerleşirken onun gözleri de şöminedeki alevdeydi.

Kalçamı dalga geçercesine oynattığımda dişlerinin arasından, "Zülal! kaşınma istersen," dedi tıslayarak.

Sessiz bir gülüş çıktı dudaklarımdan, bana kıyamadığının farkındaydım. Kasıklarım ağrı içinde olmasaydı bu mesele burada kapanmadan, bedenlerimizde hâlâ kayboluyor olurduk. Ama uzun zamandan sonra olan bu şey kasıklarımı zonklatmayı başarmıştı.

Dağhan'ı da yormak istemiyordum, vücudunun bazı yerleri yara içindeydi. Kesilmiş, tahrip olmuştu. Her birini tek tek öperek ilgilensem de vücudunun dinlenip, toparlanmasına ihtiyacı vardı.

Aklıma bir anda düşen soruyla gülümsedim. Genelde ona saçma saçma sorular sorar, onu test ettiğimi söylerdim. O da her seferinde sıkılmadan cevaplar, beni geçiştirmez ya da ne saçmalıyorsun demezdi.

"Bir gün bana küssen burada barışırsız, değil mi?" diye sordum.

Yüzüne yine başladık gülümsemesi yerleşse bile, "Çocuk muyum güzelim ben sana küseyim," dedi.

İstediğim cevabı alamamanın asabiyeti ile ofladım. "Of anladın işte. Bana küssen ya da kırılсан buraya geldiğimde beni yalnız bırakmazsın, değil mi?" diyerek soruyu açtım.

"Sen nerede olursan ol ben sana gelirim zaten," diyerek başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Demek istediğim şeyi inatla kabul etmiyor, anlamamazlıktan geliyordu.

"Dağhan ya," dedim üzgünce.

Bir anda beni kendine doğru çevirdiğinde, ona karşı koymadan yüzüne doğru döndüm. Bakışları aşkla yüzümde dolandı, elini saçlarımdan arasından geçirerek, saç tutamlarımı tek tek okşadı. Bense gözlerine kit-

lendim, birkaç günlük çıkmış sakalında dolaştırdım ellerimi. İçim gitti yakışıklılığına. Sorduğum soru beynimden silindi gitti.

"Velew ki öyle bir şey oldu. Senin buraya geldiğini anladığım an burada biteceğim. Seni burada sarıp sarmalayacağım. Köprü nasıl bizim buluşma yerimizse, burası da bizim yuvamız," dedi yemin edercesine. Bakışlarında söz vardı, güven vardı.

"Teşekkür ederim. İyi ki sen," diyebildim minnetle. Göğsüne gömüldüğümde, orayı minik birkaç öpücükle taçlandırıdım. Hemen karşılığında alnıma sıralı öpücükler kondurdu.

Saçlarımda yavaş yavaş gezinen eline daha fazla karşı koyamadan tatlı bir uykuya esir düştüm. Uyuduğum en rahat yer, nefeslendiğim en güzel alandı.

Günümüz

Onu, buna mecbur bıraktığım için daha da sinirleneceğine adım kadar emindim. Verdiği söze onu mahkûm etmiş, şimdi de bunu kullanıyordum. Eğer bunu yapmasaydım, kendimi açıklamama izin vermeden İğdır'a çekip gidecekti. Ve tekrar gelmeyecekti. En azından beni dinlesin gerçekleri benden duysun, gidecekse öyle gitsin istiyordum. İdam edilen mahkûma bile son isteği sorulurken, Dağhan'ın gözünde benim böyle bir hakkım bile yoktu.

Kahveyi içtiğim bardağı alarak ayaklandım. Son yudumu alıp biten bardağı mutfak tezgâhına bıraktım. Ablamlar daha fazla dayanamamış Dağhan'a çoktan haber vermiş olmalıydılar. Yani umudum o yöndeydi.

Kapıya atılan yumrukla olduğum yerde sıçradım. Yanılmamıştım. Gelmişti. Derin bir nefes çektim içime son kez. Güçlü olmak zorundaydım. Ötesi berisi yoktu. Mutfaktan kapıya varmak bir dakika, oraya vardıktan sonra kapıyı açmak bir asır sürdü. Kendi planımdan ne kadar eminsem, bu hâlde olmak bir o kadar da korkutuyordu.

Kapıyı tamamen açtığımda, hiçbir şey demeden fırtına gibi içeri daldı.

Ah peki, başlıyorduk...

Deminki heyecanıma tezat sakinlikle kapıyı kapatıp, beklemeden içeri geçtim. Onu ayakta dikilirken buldum. Gözleri etrafı kolaçan ediyor, buranın hâlâ nasıl böyle kaldığını merak ediyordu büyük ihtimalle.

Giden sendin. Burada anılara sahip çıkması gereken ben...

Üzerindeki ceket çıkararak, koltuğun üzerine attı. Daha fazla ayakta durmayarak koltuğa oturan ilk ben oldum. Bakışları öfkeden koyulaşmış, balçık kadar derinleşmişti. Burnundan soluyordu.

"İstediğin oldu," dedi sertçe. Geldiği için kendinden nefret ediyordu. Bense nefretine bile layık değildim ya orası ayrı.

"Buna mecbur bırakan da sendin," dedim altta kalmadan.

Sinirle güldü. "Zorla ite kaka mı? İstemiyorum demenin neresini anlamıyorsun?"

"Evet, ite kaka. Hayır anlamıyorum," inadına dikleştirdim. Sakindim ama. Sesim ne yüksekti ne de sert. Olması gerektiği gibiydi.

Kazağının kollarını hunçla sıyırdı. Söylediklerime karşı daha da asabileşiyor ama bastırmaya çalışıyordu. "Ne söyleyeceksen söyle. Sonra defolup gideceğim. Uzatma artık. Yedi yıl sonra bir sike yaramayacak şeyleri anlat," dedi sabit bir sesle. Tek düzeydi vurguları.

Karşısında oturmuş gözlerine bakıyordum ama o sanki çoktan gitmişti. O kadar uzak, o kadar yabancıydı ki evin bir ruhu olsaydı, burada yaşadığımız onca güzel şeyin üzerine bu hâlde olmamızın karşılığında yıkılır giderdi.

Gözleri çığlık atıyor, "Seviyorsan bile, bunun bize faydası kalmadı," diyordu.

Ama pes etmedim.

Sakince, "Dinlemeden bilemezsin," dedim yine de. Sessizlik doluyordu odaya, kurduğum cümle sanki içimde yankılanıyordu.

Cevap vermediğini bile bile oturduğum yerden ayaklandım. Bu sefer oturan taraf ise o oldu. Aynı tahterevallide gibiydik. Bizim ayaktaiken diğeri oturuyordu.

Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım, "Sen göreve gittikten sonra, yani Deniz ablamın düğününden sonra babamla konuştum. Bizden bahsettim," nefeslendim ama peşi sıra devam ettim. "Deliye döndü. Bağırды, çağırды, olmaz dedi. Neden dedikçe, öldürürüm dedi. Sana haber veremedim. Görevdeydin, zaten aramam da mümkün değildi çünkü telefonumu da kırmıştı. Ayfer ablamın telefonuna, annemin telefonuna el koydu." Gözlerim şömineye kayarken sanki o zamanı bir kez daha yaşıyordum. Ona döndüğümde hiçbir tepki vermeden bir noktaya kitlenmiş bir şekilde dinliyordu. Her şeyi baştan anlatıyordum ki yaşadığım şeyleri baştan sona bilsin.

Hızla devam ettim, "Üç gün kâbus gibiydi. Sürekli hakaretle, sürekli tehditle geçti. Yemek, su umurumda değildi ama-" sesimin titremesine engel olamadım. "Senden haber alamamak beni bitirdi. Endişelenmekten kahroldum. Ağzım yüzüm uçuk içinde, konuşamıyordum bile." Boğazımda oluşan yumru, ufak ufak küçülüyor, ona anlattıkça yüklerim hafifliyordu. Bilecekti artık neler yaşadığımı...

"Bir gece Ayfer ablam evin anahtarını bulmuş, ben kaçayım diye. Dünyalar benim oldu." O anın içindeymişçesine titredim. "Hata yaptım tabii, panikle yalap şap evden çıktım. Agah amcaya ya da Arslan abiye ulaşırsam hallolur diye düşündüm. Ama yakalaması beş dakikasını bile almadı." Gözlerimi sımsıkı kapatmadan edemedim. O gün yağmurlu havada sürüklenen Zülal'in saçlarını okşamak istedim.

Gözlerimi açtığımda, Dağhan'ı bana bakarken gördüm. Gözlerimin içine kitlendiğinde, dolu dolu baktım ona.

Derin bir solukla devam ettim.

"Sonra garip bir şekilde iki gün eve gelmedi. İçime umut doldu. Hevesle, Deniz ablamın balayından dönmesini bekledim. Kağan eniştemle ikisi sana ulaşabilir diye düşündüm. Ama babam işini garantiye almadan gitmemiştir tabii ki. Deniz ablamları oyalayacak bir şeyler bulmuştu. Yalanla dolanla uzak tuttu onları bir şekilde. Yok Zülal hasta, yok Ayfer'e de bulaştırdı, benim ağzımdan mesajlar atmış, bin tane yalan. Bir tek annemle konuş-

turmuş o da babamın korkusuna onaylamış.” Ben konuştukça bakışları yüzüm hariç her yerde dolanmaya başladı. Hâlâ sessiz ve tepkisizdi.

Durduğum yerden, şömineye doğru adımladım. Bakışları artık sırtımı delip geçiyor, orada dolanıyordu.

“İki gün sonra geldiğinde, bu sefer mutluydu. Ben ise o kadar saftım ki düşüncesinin değiştiğini, ılımlı olmaya karar verdiğini düşünmeye başlamıştım. Fakat işin aslı öyle değilmiş,” dedim acı gerçeği fısıldar gibi.

Dağhan bir anda oturduğu yerden ayaklandı. Demek oturma sırası bendeydi. Hiç ses etmeden yavaş adımlarla tekli koltuğa oturdum.

Saçlarım yük oldu omuzlarıma, arkaya doğru attım. Ayaklarım zil gibi titremeye başladı. Çünkü asıl gerçeklere gelmeye başlıyorduk. Bundan öncesi yaşanan her şey teferruattı. Çektiğim acılar umurumda bile değildi.

“O akşam keyifle yemek yedi, annemle sohbet etti. Ablam ve ben yüzüne bile bakmıyorduk. Zorla bin tehditle bizi de oturttu salona. Beni, senden vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Bağıra çağıra söylemiştim ona. Gerekirse seninle kaçacağımı, Borçka’yı seninle terk edeceğimi bastıra bastıra söyledim. Sana ulaşmamı o yüzden istemiyordu,” dedim o anın içinde tekrardan kaybolurcasına.

Dağhan’a döndüğümde şöminenin taş duvarına yaslandığını gördüm. Parmakları bembeyaz olmuş şekilde, taşları sıkıyordu.

“O gece herkes odasına dağıldığında, odama geldi,” diye yutkundum. “Annemin yanında hiçbir şey yokmuşçasına davranan adam gitmiş, şeytanın ta kendisi gelmişti. Senden vazgeçip, vazgeçmeyeceğimi sordu tekrar. Ben de ölsem vazgeçmeyeceğimi söyledim. Ama bunu diyeceğimi zaten biliyordu. Odadan çıkmadan önce sadece bir cümle kurdu.” Sanki o odanın içindeydim. “O zaman askerliğine veda edecek o küçük Tüfekçi,” dedi fısıldayarak.

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

"O zaman askerliğine veda edecek o küçük Tüfekçi," dedi zor bela. Sesi fısıltıya harmandı. Beynim uçmuş gibiydi. Anlatıklarını kabul etmek istemiyordum. Yaşadıkları film şeridi gibi gözlerimin önünde geçti. O evde, o odada sanki onlarla beraberdim. Piç Nazmi karşımdaydı sanki, uzanıp boğmak istedim. Onu öldürmek istedim.

Askerliğimi yakmak uğruna...

Dişlerim birbirine kilitlenmiş, ellerim yumruk olmuş, tuttuğum şu taşı paramparça etmek istiyordum.

Hiç konuşmayan ben, "Nasıl olacakmış o?" diyebilirdim. O ne boka beni askerlikten edecekti? Kimdi ulan o?

"Ben de inanmadım ilkinde. Güldüm geçtim. Onunla dalga geçtim. Saçma tehditlere başladığını bile söyledim. Ama bana öyle bir şeyle geldi ki sunduğu gerekçe elime kelepçe, ağzıma dikiş attı," dedi titreyerek. Sanki o anın içine hapsolmuştu.

Hızla yanına adımladım. Dağ gibi önünde dikildim. Koluma tutundu. Beni aşağı doğru çektiğinde, yavaşça yere çöktüm.

"O gün bana başka da bir şey demeden çekip gitti. Ben hâlâ umutla sana ulaşmanın yolundaydım. Bir küçük fırsat kovalamanın peşindeydim. Dört gün daha geçti ama ben hâlâ yerimde saydım. Sonra bana zevkle geldiğini söyledi. Görevden döndüğünü söyledi," diyerek gözlerime baktı. "Seninle köprüde buluşmam gerektiğini, onun her şeyi hallettiğini sen ne dersin onaylamam gerektiğini söyledi. Ben ilk başta ne demek istediğini anlamadım. İçimden kendi kendime dedim ki oraya gittiğim an Dağhan'a anlatırım, kurtulurum," yorgunca gülümsedi. Gözlerinden birer damla firar etti. Sanki baş ucumda namlu vardı ve her cümlesinde tek kurşun atıyordu beynime. Ne oluyordu lan? Ne yaşıyordum ben?

"Sana geleceğim gün..." ağlaması şiddetlendi. Durdurdum. Ne şanslıydı ki o içinden atabiliyordu. Ben bir boşluktaydım. Süzülüyordum siktiğimin yerinde.

"Öğlen çekti beni ve dedi ki Agah amca ve Arslan abinin yaptığı bir sevkiyatta kaçak mallar varmış ve o belgede senin de imzan varmış. Askeriyede disiplin, itibar cezasıymış aileden, askeri direkt etkileyen suçmuş," dedi hıçkırıklarının arasında zor bela. "Be-ben inanmadım. İftira attığını söyledim, belgeyi ve videoyu gösterdi. Senin imzan vardı, belgenin altında. Çok saçmaydı, asla inanmadım ama asker bir arkadaşını aradı ve tasdikletti. Atılır dedi, devletin güvenliğine veya anayasal düzene karşı suç dedi. Ben ne yapacağımı bi... bilemedim." Hıçkırıkları arasında kekeleydikçe, nefeslenmeye çalıştı. Yeşil gözleri artık kıpkırmızıydı.

Bense, beynimin iflas bayrağını çekmiş, boş teneke gibi çınılıyordum.

Zor bela bir cümle döküldü dudaklarımdan: "Ne kaçakçılığından bahsediyorsun sen?"

"Bilmiyorum," dedi "Ne üzerine olduğunu söylemedi. Sadece kaçak mal dedi. Seninle konuşmuş yanıma gelmeden önce. Ama bana sana ne söylediğini de söylemedi. Ben neye doğru dediğimi bilmiyordum. Yemin ederim sen o köprüden çıktıktan sonra öğrendim." Ellerime yapıştı. Sıcak avucu, sert ellerime sokuldu.

"Ben hamile değildim, Dağhan," dediğinde bir kurşun daha yedim. Kaç kurşuna ölürdüm lan?

Bacaklarımı zorlayarak ayağa dikildim. Elleri koltuğa düştü. Nasıl hamile değildi?

"Ultrasonu verdi elime. Adın yazıyordu," dedim kendi kendime. Olduğum yere sığamadım. Duvarlar üstüme üstüme karabasan gibi basmaya başladı, kapıyı, pencereyi açmam lazımdı. Kapıya doğru yöneldim. Sonra durdum. Pencereye yöneldim. Yine durdum. Ne yapacağımı bilemedim.

"Ayarlamış. O iki gün boyunca ayarlamış. Hamile değildim ki bebeği aldırayım. Bebeğimizi aldırıp, başkası ile nasıl olayım ben. Senden gelen cana kıyar mıyım hiç? Allah'ın üflediği ruha nasıl yapanm bunu?" diyerek yanıma doğru yürüdü. "Öyle bir şey olsaydı, ölsem bile aldırılmazdım. Hastaneye götürdüğün an kaçırdım ben." Eli alelacele çantasına gitti. İçinden bir kâğıt parçası uzattı bana. Kürtaj olmadığına dairdi. Bunu belgeyi almaya

mahkûm etmişti şerefsiz. Ve ben onca zaman sonra ne demeliydim? Var olmamış bebeğin yasını tutmuş bir adam vardı karşı-sında. Senelerdir içimde dönen köz, yalandı. Yıkık, dökük, harabe, arbedenin altında yaşamaya çalışan bir adamdım ben.

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Görevden Döndüğü Gün

Sırtımdaki çantayı hiç düşünmeden yatağın üstüne salladım. Sabaha karşı vardığım ev, eksik hissettiriyordu. Bizimkilerle kahvaltı edip yukarı kaçsam da aklımda bir tek kişi vardı. Zülal. Ona ulaşmam lazımdı. Göreve gittiğimden beri ondan haber yoktu. Ne garipti ki aramamış, bir mesaj dahi atmamıştı. Hiç huyu değildi. İllaki arar ya da düzenli mesajlar ve fotoğraflar atardı. Görevden gelir gelmez telefonu elime aldığımda, hiçlikle karşılaşmak beni büyük bir dumura uğratmıştı.

Telefonu tekrar cebimden çıkararak Zülal'i aradım. Ama telefonu yine kapalıydı. Ayfer'i aradım, yine aynıydı. Kapalı. Deniz'i aradım.

"Efendim, Dağhan," dedi.

"Zülal'e ulaşamıyorum," dedim direkt konuya girerek.

"Zülal ağır üşütmüş. Grip yatıyormuş, evdekilere de bulaştırmış. Biz de mesajlaştık sadece," dedi hızla.

"Tamamdır," diyerek kapattım.

Hiç kibarlık yapacak zamanda değildim. Zülallerin evine gidecektim. Onu görmem lazımdı, nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu. Çok vaktim yoktu, iki günlüğüne gelmiştim. Bir umutla Zülal'i tekrar aradım. Bu sefer telefonu çalıyordu. Huzurlu bir rahatlama çöktü omuzlarıma. Telefon açıldı.

"Zülal," dedim endişeyle.

"Zülal yok, küçük Tüfekçi," diyen Nazmi'den başkası değildi.

"Zülal'e ver telefonu," sertçe soludum.

"Veremem. Kendisi dinleniyor. Sahildeki fenerin oraya gel. Sana vereceğim bir şey var," dedikten sonra telefonu kapattı.

Ne oluyordu lan? Hiç beklemeden ceketimi giyerek evden çıktım. Kimseye bir açıklama yapma gereği bile duymadım. Arabanın anahta-

rını kantağa yerleştirir yerleştirmes aceleyle yola koyuldum. Burnuma pıs bir koku geliyordu. Bu işin içinden bir bok çıkacaktı.

Arabayı toprak yola park edip, deniz feneri heykelinin bulunduğu yola yürüdüm. Yürüdükçe içim bunaldı. Bir şeyler olacaktı, onun sıkıntısı kalbimde atıyordu sanki.

Nazmi benden önce gelmiş, bankta oturuyordu.

"Hayırdır?" diyerek bodoslama daldım.

Bana nazaran, keyfi yerinde gözüküyordu, "Sakin ol ula, daha bir şey olmadan böylesun. Duyduklarundan sonra ne yapacağsın?" diyerek oturduğu yerden ayaklandı. Bakışlarında bir hinlik vardı.

"Zülal'e bir şey mi yaptın!" dedim dişlerimin arasından. Bu kansızdan her şeyi beklerdim. Ama Allah şahitti ki Zülal'in tırnağına dokunduysa, onu Karadeniz'in derin sularına gönderecektim. Hiç acımadan. Gözlerimi kırpmadan.

Keyifle cıkladı, "Yok ula, ben bişey yapmadım. Ama o yaptı," dedi cebine uzanarak. Cebinden siyah beyaz bir kâğıt çıkardı. Bana uzattı. Sertçe kaptım elinden. Kâğıdı incelediğimde, siyah bir nokta vardı.

"Bu ne?" dedim anlamayarak.

"Bebeğin," dedi hızla.

Olduğum yerde dondum. Kalbim heyecanla göğsümü parçaladı. Ağzım kupkuru, ellerim titrekti.

"Bebek?" diye sordum zor bela. Sesim solmuş gitmişti.

"He bebek."

Bacaklarım da zangır zangır titremeye başladığında, olduğum yerde çökmek için ne yapacağımı sapıttım. Yutkunmam lazımdı. Galiba nefes de almam gerekiyordu. Konuşamıyordum. Ağzım düğümlemişti.

"Gerçi sen tanışmadan gitti," dedi. "Ben de sende anı kalsın diye tek ve son fotoğrafım getirdim."

Geriye doğru sendeledim. Düşmek üzereydim.

"Zülal'e bir şey mi oldu?" diye sordum korkuyla. Kalbim sönmüş gibiydi.

Nazmi bu hâlimden keyif alırcasına baktı, "Yok ula, onun keyfi gayet yerinde. Bebeği aldıracağı için dinleniyor," diyerek mezarımı kazdı.

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" Hırsla üzerine yürüdüm bir kuvvetle. "Yapmaz öyle bir şey Zülal. Zorladın mı onu!? Sen mi yaptın?" Belimdeki silahıma davrandım.

Namluyu kafasına dayadım. Diğer elimde hâlâ, fotoğraf vardı. Ölssem bırakmazdım. Bizimdi o.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Kendisi geldi ağlaya zırlaya istemediğini söyledi. Yardım et baba dedi. Aldırmaya çalışmış ama karnındaki peydahladığı adamın izni olmadan olmuyormuş," dedi tiksinererek. "Ben evladını düşünen bir babayım sadece. Ama sana söylemeyecekti, ben aldırsa da bil istedim. Dağhan'a söylersen öldürtürüm kendimi dedi. O yüzden arayamadım seni." Acıyarak gözlerime baktı. Başındaki namlu umurunda bile değildi. Ben hâlâ kabullenemiyordum. Yalandı. Zülal yapmazdı. Bizimdi o, kıymazdı.

Mermiyi silahın ucuna verdim. "Yapmaz öyle bir şey Zülal! Sen yaptın," dedim inatla. Yapmazdı.

Nazmi omuz silkti. "İnanmıyorsan, sürekli buluştuğunuz köprüye git. Zülal'i oraya göndereceğim. Senin için yapacağım. Git bir de onun ağzından duy." Benim için kazdığı mezara, sözleri ile itekleyerek üzerine toprak attı.

Başındaki namluyu hızla geri çektim. Nazmi arkasını dönüp yürümeye başladığında ben hâlâ olduğum yerdeydim. Elimdeyse hâlâ aynı fotoğraf vardı. Denize doğru döndüm. Sırf Nazmi'yi öldürmek için gidecektim o köprüye. Zülal'e soracak hayır dediği anda alıp gidecektim onu buradan. İbreti âlem için, öldürecektim o adamı. Eğer bizim olana zarar verdiyse, soluğunu kesecektim.

Geldiğim yolu kazalardan kıl payı kurtularak geri döndüm. Arabayı köprüünün gerisine park edip yürüdüm. Ayaklarım ilk defa bedenimi zor taşıyor, ilahi bir güçle ayakta kalmamı sağlıyordu. Köprüye vardığımda, Zülal'i köprüde beni bekler hâlde buldum. Taş duvara tutunmuş destek alıyordu.

Hiç beklemeden yanına yürüdüm. Kollarımı uzattığımda hiçbir adım atmadı. Bu sefer ben adım attım ona ama sarılmama müsaade etmeden iki adım geri gitti. Bakışlarım vücudunda gezdiğinde, zor bela yürüdüğünü gördüm. Şeytani şüphe içime sızdı.

"Zülal," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. Başını kaldırıp gözlerime bakmadı. "Memleket gözlü kadın, kaldır kafanı bir göreyim seni," diye fısıldadım. Ama nafileydi.

Bir adım daha attım, geriye doğru bir adım attı. "Kaldır kafanı," emir verdim. Yine bana mısın demedi. Nazmi'nin dedikleri kafamda susmadan dönüyor, kafamın içini meşgul ediyordu.

"Bir şey var. Söyle yalvarırım," diyerek ilk defa ona yalvardım. Omuzları, bir kuşun kanadı gibi titremeye başladığında içim endişeden kavruldu. "Kulun köpeğin olayım Zülal, bir kez bak." Bakmadı. "Hadı gülzelim, hadi memleket sevdam," dedim fısıldayarak. Gözlerini değdirmedi gözlerime.

Elim cebimdeki fotoğrafa kaysa da çıkarmadım. Boğazımı temizledim.

"Gözlerime bak!" Sesim ağaçtaki kuşları bile yerinden etti. "Sana, gözlerime bak dedim!"

Köprü'nün ortasına bir adım daha attım. Karşımda sanki bir heykel vardı. Kıpırdamıyor, nefes almaya bile çekiniyordu.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordum.

Yüzüne baktım ihtiyatla, çaresizce. Yeşil gözleri yüzüm hariç, her yeri turladı.

Soluklarım alelacele boğazıma tırmanıyor ama oradaki yükten geçmeden kalbime çarpıyordu. Yutkunamıyordum lan.

Gözlerine baktım. Derin nefes boğazımdan buhar olup uçtu. Gözlerimde soluklandım.

Gözleri memleket olan kadın, gözlerinde Karadeniz'i barındıran kadın...

Bir fısıltı çıktı ağzından.

"Doğru..."

Dağlar da namert vuran bu adama kör kuşun vurmadı da sevdalulu göğsüne ilaştırdi mermiyi.

Koskoca Artvin'de yankılandı o sessiz fısıltı. Fındık tarlalarında dolandı, çaylıkda turladı, Karadeniz'i aştı da bulunduğum köprüyü yerinden etti.

Belimdeki silaha dayandı elim hızla. Korkuyla baktı gözlerime. Gözlerimizin buluşabilmesi için, illa silahı mı almalıydım elime?

Soğuk namluyu dayadım şakağıma yavaşça.

"Bundan ne farkı var yaptığının?"

Ellerim titremedi. Tetiği çekmek için can attı parmaklarımı.

Benim aksime, o karşımda zangır zangır titriyordu.

"Dağhan," dedi. "Yalvarırım." Dizlerinin üzerine çöktü.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Hava pusluydu. Bulutlar, naaşı-
mı yıkamak için bekliyor gibiydi.

"Yalvarırım." Sesi yankılandı bir kez daha. "Beni vur vuracaksan."

Yeşil berraklarına çevirdim gözlerimi.

"Bugün buradan bir cenaze zaten kalktı kadın! Ha bu köprüyü diktin
üzerime, gömdün derenin altına beni. Şu kurşun mu öldürecek beni?"

Başımdaki soğuk namluyu havaya kaldırdım. Üç kurşun çıktı, ta-
bancadan. Üçü de göğü delip geçti.

Birinci kurşun banaydı.

İkincisi karşımdaki kadına.

Üçüncüsü ise sevdama.

Üç kurşun da gökyüzünde yankılandı.

Nefes nefese karşımdaki kadına baktım. Boş bakışları yüzümde do-
laştı.

Külçe bağlanmıştı sanki ayaklarıma, adım attıkça ağırlaştı yükle-
rim. Her adım sonum oldu.

Yanına vardığımda, bir adım atmaya mecalim yoktu.

Ben ayakta, o yerdeyken bile kokusu sızdı burnuma. Çepeçevre sardı
her yerimi.

Ellerim titredi. Saçlarına dokunmak istedi parmaklarım. Silah tu-
tarken titremeyen ellerim, onun karşısında el pençeydi.

Zor bela yumruk yaptım.

"Zülal!" sesi yankılandı arkamdan. Dönüp bakmadım.

Artık gitme vaktiydi. Gücsüzce devam etti ayaklarım. Köprüden
çıktım. Ağlama sesi ceryan etti arkamdan. Dönüp bakmadım.

Artık Karadeniz şahit olabilirdi ki:

Dağhan ve Zülal devri ilelebet kapanmıştı.

Ölmeyi istiyordum. Biri çıksın beni öldürsün istiyordum. Araba-
ya binmeden, yürüyerek eve gittiğimin farkında bile değildim. Ruhum
çekilmişti lan benim. Bomboştum. Eve girdiğimde kimseye bir şey de-
meden odaya çıkarak çantamı aldım. Burada kalmamı gerektirecek bir
şey yoktu. Gitmem gerekiyordu. Nefes haramdı burada. Bu sefer hiç
dönmemek üzere çıktım yola. Kimseye haber vermeden. Ben ve cebimde
varlığını hiçbir zaman hissedemeyeceğim fotoğrafla terk ettim Artvin'i.

Ben hâlâ o fotoğrafı saklıyordum. O günkü gibi ellerim titremeye başladı.

“Küçüktüm Dağhan, korktum. Ne zorlukla kazandın sen askerliği. Çabaladın. Elinden nasıl alırdım? Bu kadar pisleşeceğini bilmiyordum.” Zülal’in sesi artık daha keskindi. Ağlaması kesilmemişti ama cümleleri daha topluydu.

“Onu öldüreceğim,” diyebilirdim sadece. Bana yaşattığı seneleri burnundan getirecektim.

Kapıya yöneldim. Zülal bir anda önüme fırladı.

Ellerini karnıma yasladı, “Hayır,” dedi hıçkırarak. “Hayır, mesleğini yakmayacaksın.”

“Ne mesleği lan?” diye bağırdım. Yeşil ormanı andıran gözleri korkuyla kısıldı.

“Ben, senin için, bizden vazgeçtim. Gidip onu öldürerek her şeyden vazgeçemezsin. Çektiğim acıları heba edemezsin.” Omuzları hıçkırıklarının arasında sarsılıyordu.

Yinelercesine, beynime kazırcasına, “Onu öldüreceğim,” dedim tekrardan. Beynimde sadece aynı cümle dönüyordu.

Onu öldüreceğim...

Zülal bu sefer bir çırpıda belime sarıldı. Kasılmaya bile mecalim yoktu. Göğsüme yasladı başını. Takılan nefesime oksijen dolmuşçasına soluklandım. Uzun saçları göğsüme yayıldı, tutamları asice oldukları yerde savruldu.

“Hayır, lütfen. Hayatını bitirme, onun için değmez.” Peki ya senin için?

Kollarını gevşettiğinde, titreyen ellerimle saçına dokunamadan geriye doğru bir adım attı.

“Benim bir TÜFEKÇİ olduğumu unutmuş demek ki,” dedim intikam yemini edercesine.

Bana hatırlatmak düşerdi.

Ben Dağhan, babasının doğduğu an dağ kadar sert olmasını istediği, ben İdris, dedesi kendi gibi mert olsun diye adına layık gördüğü, ben bir Tüfekçiyim.

Ki bütün Artvin çok iyi bilirdi ki Tüfekçilere bulaşmak, Karadeniz'i karşına almak gibidir.

Ben Yüzbaşı Dağhan İdris Tüfekçi, omuzundaki apoletleri yıldızlarla donatmak için canını ortaya koyan bu adam, gerekirse hepsinden vazgeçerek Nazmi Arga'dan öcünü alacaktı.

"Gözlerin yine fırtınanın habercisi, yapma ne olursun. Kendini yakma," diyen kadına döndü bakışlarım tekrar. Elleri titreyerek yüzüme çıktı. Yanaklarıma yerleşen avuç içlerinin sıcaklığı yerleşti içime.

"Bana Borçkalı demelerinin sebebini, o şerefsiz baban da öğrenecek," dişlerimin arasından sinirle soludum.

Ant içmiştim bir kere.

Elleri ateşe değmişçesine yanaklarımdan uzaklaştı. Kendi de bir adım geri attı.

"Git öyleyse, bunca çektiğimi heba et." Kapının kulpunu çevirerek açtı. "Git, hiç bekleme, çek vur. Babam için bir damla gözyaşı dökmeyeceğim ama vazgeçtiğim şeyler için az ağladığımı da unutma," diyerek kapının önünden çekilerek geçmem için yol açtı.

"İnsanın ilk tercihi her zaman ailedir. Ben bunu yaşayamadım. Seni, babam bir kez elimden aldı, şimdi de sen, bana bunu yapıyorsun," dedi.

Açtığı kapıyı, hızla kapattım. Yapmam gereken şeyi düşünmem gerekiyordu. Yangınla yer yakmayı çok istesem de sindire sindire acı çektiğini görmek daha da zevk verecekti.

Beynimin içinde lamba gibi bir anda ışıldayan fikirle yapmam gereken şeyi az buçuk hesaplardım.

Yapmam gereken ilk şey belliydi. Sinirle kıvrılan dudaklarımı serbest bıraktım.

Başlıyorduk...

BÖLÜM 9

Mahzerin Kapısı Açıldığında

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

İntikamın tadı, sabırla bekleyen biri için bile acıdır. Ama bu acı öyle tatmin edicidir ki çektiğin her yol mübaha çıkar.

Nazmi Arga, kimin düşman olduğunu anlamaya çalışırken asıl düşmanın çok yakında olduğunu fark edecekti. Ama iş işten geçmiş olacaktı. Ölüm beni bu gerçeği öğrenene kadar bulmamıştı ama onu bulacaktı. Ben artık sadece öfkeli bir adam değilim. Bir gölge, bir kâbus, bir hesaplaşmanın siluetiydim.

Karşımdaki kadın, karnunda hiç çocuk taşımamıştı ama ben cebimde yedi yıl, olmayan bebeğin fotoğrafını taşımıştım. Her göreve gittiğimde benimle geldi, benimle döndü. Yalnız gecelerimin arkadaşıydı.

Şimdi bana öyle bir şey hiç yoktu diyordu. O fotoğraf yok diyordu, benim değil, senin değil diyordu.

Dikildiğim kapının önünden geri dönerek koltuğa geri oturdum. Ölçüp biçmem lazımdı. Ne yapmam gerektiğini iyice düşünmem lazımdı. Karşımdaki kadına karşı nasıl olmam gerekti-

giyse ayrı bir muammaydı. Çok uzun zaman geçmişti lan. Çok uzun...

Bütün suçun sebebi gözümde oyken, şu an onun da benim kadar suçsuz olduğunu öğrenmek ayrı bir yangın yeri idi. İkimiz de ayrı şeyin yasını tutmuştuk. O bana, ben ondan olduğunu düşündüğüm parçaya.

Benden ne bekliyordu mesela şu an? Gerçeklerle yeni yüzleşmiş bir adamın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mıydı? Ben şu an bir ateştim ve yanmak istemiyorsa biraz geride durmalıydı.

"Bilmeden dönmeni istemedim," diyen sesi ile girdabın içinden çıktım. Yüz yüze geldiğimizde sadece ruhen değil fiziken de dağıldığını gördüm. Gözleri kanlı, saçları kabarmış, yüzü kireç gibiydi.

"Ama yine de güzel be," diye yankılanan iç sesimi, boğazımı temizleyerek bastırdım.

"Dağhan bu saatten sonra senden bir şey beklemiyorum. Omzunda bu yükü yaşama istiyorum sadece. Artık, her şeyi arkanda daha rahat bırakabilesin diye konuşmaya zorladım seni."

Söylediklerine karşı alaycı bir gülme kaçtı ağzımdan. "Olur. Gitmeden diyorum, tatlı yaptırayım da göndereyim sizin eve. Böylelikle baban da keyifle enayi tatlısı yer," dedim. "Sen iyi misin?" Tek gözümü kırptım sorarcasına.

Bıkkınlıkla ofladı.

"İzin verir miyim ulan ben, onca şeyden sonra onun rahat nefes almasına?" Oturduğum yere iyice yayıldım. Ayaklarım sinirli bir ritim tutturmuştu.

Başını yana eğdi, "Dağhan İdris," dedi endişeyle. "Geçmiş artık, tekrardan alevlenmesin. Boş ver."

Yayıldığım yerden hiddetle toparlanıp cıkladım.

Gözlerinin içine baktım, "Geçmemiş ki yapacağım diyorum. Alevlenecek, ateş bensem, sike sike alevlenecek. Hatta tutuşacak," dedim yemin edercesine. Yemindi, anttı, intikamdı.

Zülal ne yapması gerektiğini kestiremiyor, ağzını açıp kapatıyor, kelimelerini cümlelere dökmeden düşünüyordu. Yüzünü buruşturarak yapacaklarımı az çok tahmin etti.

"Hayde, seni eve bırakayım. Yapmam gerekenler var." Oturduğum yerden hızla ayaklandığımda, o put gibi hâlâ yerinde duruyordu.

Birkaç saniye boyunca sadece bana baktı. Sonra gözlerindeki şüphe tohumuna sahip çıkamadan, "Ben arabamla geldim, kendim dönerim," dedi. Kaşları çatık, hâlâ bir şeyleri düşünme peşindeydi.

Yapacağım şeylerin ucu bucağı olmayacağını bildiği içindi belki bu şüphesi.

Yine de sakince, "İğdir'a dönmüyor musun?" diye sordu. Tepki göstermeden anlamaya çalışıyor, sessizce sorguluyordu.

"Döneceğim," es verdim. Yüzümde kinli bir gülüş peyda oldu. "Ama birkaç gün sonra." Yapmam gereken şeyleri yapmadan, dönmem imkânsızdı.

"Tamam," dedi kuru kuru. Hiç memnun değildi bu hâllerimden ama ne olmasını bekliyordu ki? Sineye çekip, geri dönmemi mi? O istemese bile, onun içinde intikam alacaktım. Yediği her lokmayı zehrettiği, aldığı her nefesi boğazına dizdiği günlerin acısı çıkacaktı. Zülal'i ve beni kandırdığı her günün içinde hapsedecektim onu.

"Toparlan. Kapının önünde seni bekliyorum," derken seri adımlarla kendimi dışarı attım. Karlı hava ciğerlerime bir tokat misali çarptığında, derin derin nefes çektim. Oksijeni alan beynim olaya daha da dahil olmaya heveslendi Tonlarca fikir tren misali, vagon vagon birleşti, çoğaldı.

Cebimdeki pakete sarılmak istesem de onun yerine telefona uzandım. Aramam gereken kişi çoktan belliydi. Telefonu kulağıma aldığım an açtı.

"Buyur biladerim," diyen Halil İbrahim'e

"Halo hemen dönmüyorum. İzini komple kullanacağım," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Hayırdır Borçkalı?"

Bir an her şeyi anlatmak istesem de vakit yoktu. "Senden bir şey isteyeceğim. Göreve gitmeden halletmen lazım." Cebimdeki sigarayı çıkardım.

Komut almışçasına, "Tamam, dinliyorum," dedi.

Ç Saat Sonra

Zülal ile peş peşe yayladan indiğimizde, onu eve kadar takip ederek içeri girmesini bekledim. Sadece yüzüme boş bir bakış atarak içeri girdiğinde çok beklemeden oradan uzaklaştım. Onunla belki yedi yıl konuşmamıştık ama bundan sonra konuşacak bol vakit olacaktı. Lakin halletmem gereken şeyi hızla ayarlayabilirsem, gerisi teferruattı.

Eve tekrar döndüğümde, babamın arabasını park hâlinde gördüm. Bu iyiydi. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Arabayı park eder etmez, içeri girdim.

Annem oturduğu koltuktan ayaklandığında hiç beklemeden, "Anne bize bir müsaade etsene," dedim.

"Ne ol-"

"Nana, müsaade dedim," bastıra bastıra tekrarladım. Annem pek uzatmadan şaşkınlıkla yukarı kata çıktığında, babam hiçbir tepki vermeden televizyona bakmaya devam ediyordu.

"Bana, masada pis işler yok demiştin. Doğru mu hatırlıyorum?" Yavaşça babamın karşısındaki koltuğa oturdum. Sordüğüm soruya karşı kumandaya uzanarak televizyonu kapattı.

Yavaşça doğruldu, "Doğru hatırlıyorsun," dedi yüzünde hiçbir duygu kırıntısı olmadan. Bakışları birkaç saniye yüzümde dolaştı.

Sakinliğimi bozmadan devam ettim. "O zaman gelen malların masa ile alakası yoktu değil mi?" Çok normal bir konuşmanın içinde gibiydim.

"Yok." Aynı tepkisizlik. Aynada yansımamı görmek gibiydi.

Oturduğum yerde biraz daha dikleşerek bakışlarımı, gözlerime kilitledim.

Gözlerimi yavaşça kıstım, "Benim imzam, işlerinizde geçerli mi?" Aynı duygusuzlukla durmaya devam ettim

"Evet," dedi tek düze cevap vermeye devam ederek.

"Masada da geçerli mi?"

"Evet." Olumlu cevabıyla başımı salladım.

Oturduğum yerden ayaklandığımda, babam şahin edasıyla beni izlemeye devam ediyordu.

"Peki Nazmi?" diye sordum sertçe. Demek istediğimi tekte anladı.

"Masada yakalamadık ama gizliden yapıyorsa bilmiyoruz."

Lafı uzatmadan direkt sadede geldim, "Zülal'i yıllar önce bir belge ile tehdit etmiş. Kaçak malların altında benim imzam ve sizin kaşeniz varmış."

Duyduklarından sonra hızla oturduğu yerden sinirle ayağa dikildi. Elleri yumruk hâlinde iki yanında sallanıyor, sinirini az da olsa bastırmaya çalışıyordu.

"Ne kaşesi, ne imzası lan?" dedi dişlerini sıkarak.

Bilmiyorum dercesine omuz silkim. "Büyük ihtimalle sahte belge."

"Ula onu var ya, bacaklarından asmazsam bana da Agah Tüfek-" Sözünü hızla kestim.

"Nazmi meselesi bundan sonra bende." Gözlerim hursla parladı. Onu yok etme zevki bir tek bana aitti. Sahiplenmişim bir kez.

Bir an için yüzünde bir şeyler kırılır gibi olsa da hızla kendini toparlamayı başardı. "Nazmi eskisinden daha da hırslı. Neye bulaştı bilmiyorum ama çözeceğim yakındır. Arslan araştırıyor," diye devam etti.

"Hayır. Ben halledeceğim," dedim inatla

Babam sinirle ofladı. "Ula inaduna sıçturtma! Ya bizle ya da hiç İdris! Son sözüm budur," diyerek şartını koysa da uymayacağımın gayet farkındaydı. Şansını deniyordu.

Sadece, "Bakınız," dedim. Dikime giderlerse daha da inat edeceğimin farkında olduğu için sabır çekerek sustu.

Sonra dayanamadan, "Ula aynı dedensin lan. Adını verdik diye mi böyle oldun ula sen?" diyerek kalktığı koltuğa hırsla geri oturdu.

Hiçbir cevap vermeden, bakmaya devam ettim.

Konuyu değiştirmeyi seçerek, "Sen, Zülal'le mi görüşüyorsun?" diye sordu. Zülal'in adını anarken sesi çok normaldi. Babasının hırsını kızından çıkarmazdı elbette ama bu kadar normal

olması da merak uyandırıcıydı. Eskiden çok severlerdi. Demek ki değişen bir şey olmamıştı.

Dalga geçercesine bir gülüş peyda oldu dudaklarıma, "Annemle çok takılma sen yine de," dedim göz kırparak.

"Sus ula! Oyun uşağı mıyım ben?"

Sorusuna cevap vermeden bugün dönmeyeceğimi söyledim. "Normalde bugün dönecektim ama dönmüyorum. Yapmam gereken şeyler var." Bakışlarımdaki fırtınayı o da gördü. Nasıl hırslandığımı, nasıl kanımın kaynadığını. Bu sessizliğimin altındaki, tilkilerimin nasıl harekete geçtiğinin gayet de farkındaydı.

Sinirinin yerini endişe aldığında, "Neler oluyor, İdris? Ne öğrendin?" diye fısıldadı.

Bir fotoğraf parçasını, evlat yerine koydum ama aslında öyle bir şeyin olmadığını. Kandırıldığımı...

Yine de seslice dillendirmedim. Bu bir sır değildi ama içimde kalması gereken de bir yükü.

Başımdan aşağı buz gibi bir öfke aktı. "Bilmeniz gereken tek şeyin bu saatten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacak olduğu." Kararlı cümlem karşısında tek kaşını kaldırmadan edemedi. Mavi gözleri, girdap bulutuna esir oldu. Canım yanmadan, can yakmayacağımı biliyordu. Bu durum karşısında, eminim ki Nazmi'yi çıplak ellerle boğmak istiyordu.

Damarıma daha basmak istemese de "Kendini yakma! Tek dileğim bu," dedi çok üstelemeden.

"Herkes de askerliğimi düşünür olmuş. Az sakın olun da çünkü çocuk muyum ben? Rütbem belli, nasıl bir asker olduğum belli." Cümlemin kesif tadı ağızma hızla yayılsa da dalgaya almak en iyisiydi.

Desteklercesine, "En ufak şeyde bana gel. Arslan zaten ölse seni yalnız bırakmaz," dedi. Takım oyununa elbette vardım, fakat önüme geçilmediği sürece.

Bizi bölen telefonun sesi oldu. Kerhane hattı misaliydi sabah-tan beri. Ama arayan kişiyi tahmin ediyordum.

Bakma gereği duymadan açtım.

"Buyur Halo."

Görevini yerine getiren asker edasıyla, "Borçkalı hallettim," dedi.

"Eyvallah," döküldü dudaklarımdan. Tam bir iş bitirici olması Halil İbrahim'in en iyi özelliklerinden biriydi.

Bana hatırlatmak istercesine, "Eğer yetişebilirsem, ben gelmeden harekete geçme," diye tekrarladı sabahki gibi.

"Tamam dedik da."

"Da, du bilmem ben len, görevden dönmemi bekle. Ben gelene kadar sen zaten Iğdır'a gelmiş olursun."

"Halil İbrahim!" dedim dişlerimin arasından. Puştun benden beter inadı vardı. Cevap vermeden telefonu kapattı.

Babam tam bir şey söylemek üzereyken annemin sesi duyuldu. "Geliyorum artık," merdivenlerin başında durmuş, tırabzana yaslanmış şekilde bekliyordu. Ben gittikten sonra büyük ihtimalle babamın ağzından laf almaya çalışacak, başaramayınca sinirle söylenip tavır alacaktı. Her zamanki gibi.

"Gel, gel sorguya çekilmek için burada Agah Tüfekçi," dedim yüksek sesle.

"Ula seni var ya!" Üzerime davranan babamdan daha atik bir şekilde ileri adımladım. Reflekslerimin ne kadar kuvvetli olduğunun farkında değildi galiba.

Utanmaz bir gülüş var olsa da dudaklarımda, evden çıkar çıkmaz yerini düz bir duruşa bıraktı. Halletmem gereken birkaç iş daha vardı. Beklemeye vakit yoktu, Iğdır'a dönmeden bazı şeyleri icraata geçirmem lazımdı.

Arabaya atlayarak, Arslan abimlere sürdüm. Onunla konuşmam gerekiyordu. Babama göre o masada daha aktifti, bilgisi daha fazlaydı. Eminim ki o şerefsizi daha yakından takip ediyor, babamdan gizli bir şeyleri yola sokmaya çalışıyordu.

Kapılannın önüne arabayı park edip, indim. Dışarıda konuşmak daha iyi olacaktı, yengemin yanında pek bu konulardan bahsetmez onu dışanda tutardı.

Zili çaldığımda kapıyı açan Reyhan yengem oldu.

Gülümseyerek, "Yengem, hoş geldin. Gel, abin içeride," dedi.

Hiç uzatmadan, "Başka zamana sözüm olsun yenge, abimi çağırabilir misin? Onunla bir şey konuşmam lazım," dedim

Reyhan yengem daha fazla ısrar etmeden, kapıdan abime seslendi. Abim kapıya geldiğinde beni görünce bir şeyler olduğunu anlayarak dışarı çıktı.

Yengem kapıyı kapattığında, çardağa doğru yürüdük.

Abim konuya direkt giriş yaparak, "Belli ki fırtına gibi gelmişsin, Dağhan. Söyle bakalım neyin peşindesin?" diye sordu.

Ağzımdan sadece bir cümle çıktı: "Nazmi Arga."

Arslan abim onaylayarak kafasını salladı. Konuya tamamen dalmadan önce cebimdeki paketten bir dal uzattım.

"Hangi rüzgâr estirdi yıllar sonra bu ismi aklına?"

"Bu adamın ne haltlar yediğini sen daha iyi biliyorsun. Son zamanlarda ne ile meşgul?" diye sordum en ufak bilgiyi almak için.

Abim kaşlarını kaldırdı, sigarasından bir nefes çekti "Nereden başlasam..." dedi düşünürken. Sonra yüzünü bana çevirdi. "Nazmi babasının yolundan ilerlemiyor Dağhan, o şerefsiz sandalye verildiğinde bu kadar kötücül değildi. Gözünü hırs bürüdü iyice ama işini sağlama almadan yapmıyor yapacağını. Kime güveneceğini, kimden yardım alacağını çok iyi biliyor. Düşmanın da dostunu da kolay kolay harcamaz ama zamanı gelince gözünü kırpmadan bitirmeye uğraşır."

Kaşlarım derince çatıldı. Demek ki işleri üst boyutlara taşımayı başarmıştı.

"Zamanı gelince mi?"

Abim başını salladı. "Nazmi insanları çabuk harcayan biri değil, önce oynar. Birini silmeden önce onu iyice köşeye sıkıştırır, zayıflığını bulur, canını acıtacak yerden vurur. Sabırlıdır. Fakat son darbeyi indirdi mi dönüş yolu bırakmaz," dedi kinle.

Dişlerimi sıktım sinirle, çenem gerildi. Nazmi'nin benimle de nasıl oynadığı düştü aklıma, bana nasıl yalan söylediği, Zülal'i işin içine katarak zayıf noktamdan vurması ve en kötüsü de bana olmayan bebeği kaybettiğimi düşündürmesi.

"Zayıf noktası her zaman Tüfekçilere olan kını oldu," diye ekledi.

Beynimde sanrı gibi dönen bu zayıf nokta asıl planıma çıkıyordu.

"Ben de en büyük darbeyi oradan vuracağım ya zaten," dedim dişlerimin arasından.

Abim gözlerini bana dikti, ciddiyeti yüzüne kazınmıştı. "Neler oluyor, Dağhan? Bunca seneden sonra nereden çıktı bu konu?" diye sordu nihayet.

Sertçe iç çektim. "Bulaşması gereken en son adama bulaştı. Bu saatten sonra kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağım onunla."

Abim kısa bir sessizlikten sonra başını iki yana salladı. "Geçerli bir nedenin olmasa yapmazsın bilirim ama tek başına olmaz."

"Tek halledeceğim."

Sesimdeki keskinliği duyunca gözlerini kısarak beni süzdü. "Olmaz. Destek olacağım" dedi kabul etmeyerek.

Öfkeli bir nefes aldım. Bir durun da ben bir şey oldu mu sizden zaten yardım isteyeceğim," diye patladım.

"Kıs o sesini ula!" dedi. "Kaç gün daha buradasın?"

"Birkaç gün sonra döneceğim."

"İyi hayde, saburlan git," dedi sinirle. Tek halledeceğim, dememin sinirini atamıyordu büyük ihtimalle.

"Zülal'i tehdit etmiş yıllar önce," dediğimde duraksadı. Bakışları artık daha sorgulayıcıydı. "Ayrılmazsan o Tüfekçi'den, askerliğini yakanım demiş. Kaçak malların onaylandığı bir belge göstermiş benim imzam ve babamın kaşesi olan."

Şimdi daha öfkeliydi.

"Ulan puşta bak, sahte belge düzenlemiş. Ula insan evladına yapar mı bunu? Sevdiğinden ayırmak ne demek?" dedi öfkeden bir o yana bir bu yana yürürken.

Bense sabit bir şekilde karanlık çökmüş dağları izliyordum.

Babama söylemesem bile abimden saklayamadan devam ettim. "Yedi yıl önce o şerefsiz, bana bir ultrason kâğıdı uzattı, bu bebeğindi ama Zülal aldırıldı dedi. Git sor Zülal'e dedi. Gittim

sordum, korkuyla onayladı. Meğerse bebek olayından haberi yokmuş, onu da askerliğini yakmakla tehdit etmiş," dedim cümleleri doğru düzgün kuramam da. Boğazımdaki yumru olduğu yerde kilitlendiği için nefes almak da zordu.

Abim sessiz adımlarla yürüyerek yanımda durdu. Omuz omuza, birlikte karanlığı izlemeye devam ettik.

Sessizliği boğazını temizleyerek kesti ve yavaşça konuşmaya başladı. "Reyhan ilk hamileliğinde düşük yaptığında, çıldırdığımı düşünmüştüm. Ona yansıtmadan, giden can için kahroldum. Tabii o anladı. Ne hâlde olduğumu, nasıl yıkıldığımı. O beni teselli ettikçe kendimden utandım. Ulan Arslan dedim kendime; içinde canı büyüten de kaybeden de bu kadinken, hâlâ sana destek oluyor. Toparlan yaraya merhem, hastalığa şifa ol, diye çok kızdım kendime," dedi. "Demek istediğim ben tek başıma değilken canım yandı. Sen nasıl onca sene olmayan bir canın vebalini çektin be kardeşim?"

Sertçe yutkunmadan edemedim. Konuşacak da pek bir şeyim yoktu. Her tekrarda aynı anıların içinde kaybolup, gidiyordum. O yüzden konuşmamayı tercih ettim.

Abim suskunluğuma karşı, bir küfür savurdu. "Sikerim lan. Bu nasıl kansız bir adam aklım almıyor."

"Sen toparladığın her bilgiyi bana söyleyen yeterli. Benim aklımda ilk plan belli," dedim kasvetli havayı dağıtarak. "Tabii sürekli burada olmayacağım, anca izin günlerinde gidip geleceğim ama daha iyi olacak. O benim uzaklaştığımı düşündüğü her an ensesinden darbeyi yiyecek."

Abim sinsice sırtarak bana baktı. "Sana içeriden birini bağlayabilirim istersen."

"Kimi?"

"Hızır Ali," dediğinde şaşırmadım. Nazmi'yi sevmediği aşikârdı. Ama yine de güveneceğim anlamına gelmiyordu.

Abim ikna etmek istercesine devam etti. "Rahmetli babası, Trabzon'un sayılı adamlarından biriydi. Masada da sözü geçen bir adamdı bu arada. Nazmi ile de hiç anlaşamazlardı ama Nazmi onlara pek bulaşmazdı," dedi.

Şüphayle sordum. "Pek tanıyormuş gibi durmuyordu bizleri?"

"Tabii ki öyle olacak, Nazmi'nin ve diğerlerinin yanında öyle duruyor ama herhangi bir pürüzde ilk birbirimizi arar, görüşürüz biz. Sana git her şeyi, her planını anlat demiyorum tabii ama aklının bir köşesinde bulunsun."

Sadece baş sallamakla yetindim. Bunu enine boyuna bir düşünmem lazımdı. Adımlarımı göre göre atmam şarttı.

Elimdeki çoktan bitmiş izmariti cebime koyarak arabaya doğru yürümeye başladım.

"İyi geceler der ula bir insan," diyen abime el selamı vererek arabaya bindim.

Sabah gözümü açar açmaz kendimi bulduğum yer, Zülal'in yanı oldu. Her ne kadar bir saatten az uyusam bile. Tabii o şu an yanımda değildi ama ben onun evinin yokuşunda arabaya yaslanmış bir şekilde gelmesini bekliyordum. Uyandığım an onu aramış buraya gelmesini söylemişim. Neden, niçin sorularını pas geçmiş, konuyu anlatmadan kapatmışım. O köprü dese de ben inatla burayı söylemişim. Onun puşt babasından korkacak hâlim yoktu. Hatta görmesi hoşuma bile giderdi açıkçası.

Yanıma hızlı hızlı yürüyen kadına takıldı gözlerim, bir sinirle yanıma geliyor gibi duruyordu. Duruşumu bozmadan yanıma varmasını bekledim.

Önümde durduğunda, "Ne oluyor Dağhan? Emir erini çağırır gibi çağırıyorsun," dedi öfkeyle.

Ona nazaran ben çok sakindim.

"Atla gidiyoruz," dedim sadece arabanın kapısını açarken.

Şaşkınlıkla soludu. "Sen iyi misin? Hafızanı mı kaybettin?"

Gözlerimle binmesini işaret ettim. Oflayarak, kapıyı da inatla çarparak oturdu.

"Yavaş," diye uyardım.

Arabayı, deniz kenarına sürmek üzere hareket ettirdim. Yarım saatlik yolu sessizce geçirdik. Ne o konuştu ne de ben.

Park ettiğim arabadan ilk çıkan o oldu. Kayalıklara hızla yürüdüğünde, seri adımlarla takip ettim onu. İnatla konuşmadan denizi izlemeye başladığında, zaten konuşması gerekenin ben olduğumun farkındaydım.

“Babana karşı, yanımda olacak mısın?” diye sormamla kafasını şaşkınlıkla bana çevirdi. Konuya belki de direkt ortasından girmiştım ama süslü cümlelerin lügatimde yeri yoktu.

“Ne yapacaksın?”

Yüzümde bir gülümse oluştu. Sinsi gülümsememe karşı irkilmeden edemedi. “Onun bu hayatta olmasına tahammülü olmayacağı çoğu şeyi yapacağım,” dedim spesifik cevaptan kaçınarak.

Zülal cevabımdan mutlu olmayarak yüzünü buruşturdu. “Dağhan neyin peşindesin?” diye mırıldandı.

Cevaplamadan önce, bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Soğuktan kızarmış burnuna değdi gözlerim önce, topladığı saçların rüzgârda salınmasında dolandı. Açık kumral, sarıya yakın saçlarının telleri özgürce dağılarak uçuşmaya devam etti. Kızaran burnunun arkasını yanakları ve dudakları takip etmeye başladığında boğazımı temizleyerek önüme döndüm.

Hiç istifimi bozmadan, “Hayırlı bir işin peşindeyim,” dedim.

Cümledeki imayı anında kapsa da “Kim için?” diye sormayı tercih etti.

“Baban için,” diyen sesim bile Nazmi piçi için olmadığını gerçeği idi.

Gülümsedi ama bu bir neşe gülümsemesi değildi. Soğuktu, kararlıydı.

“Eminim öyledir,” dedi, sesi buz gibiydi.

Gözlerim kısıldı, içimdeki öfkeyi dizginlemeye çalışarak konuştum. “Aynı şeyleri tekrarlamayacağım, Zülal. Ben yapmam gerekeni yapacağım.”

Cevap vermeden dalgalı denizi izlemeye tercih etti. Ona ayak uydurarak ben de Karadeniz’e diktim gözlerimi. İçimdeki nefret kadar dalgalı, öfkeli ve kararlıydı. Serin rüzgâr tenimi bıçak gibi kesmeye başladığında, umurumda değildi. Zülal’e tekrar

döndüğümde kollarını kendine sarmış, boş gözlerle bakmaya devam ediyordu.

Ortamin sessizliğini bölen ben oldum.

"Durmayacağım Zülal," dediğimde omuzları ürpertiyle sarsıldı.

"Onu anladım zaten," dedi yavaşça. Gözleri hâlâ bana dönük değildi. *Dejavu!*

Daha fazla uzatmadan açık açık konuşmaya başladım. "Zülal bana kimliğin lazım. Kimliğin yanında mı?"

Başını hızla bana döndürerek gözlerime odaklandı. "Ne yapacağını söyleyecek misin artık?"

"Evleneceğiz," dediğim an şokla gözlerini kırptı.

"Ne?"

"Evleneceğiz," dedim tekrardan. "Babanın en büyük silahı bizi ayırmaktı. Şimdi ise en büyük yenilgisi olacağız. Tüfekçi olmana tahammülü yoksa, seni Tüfekçi yapacağım."

Süren şaşkınlığı ile başını iki yana salladı, "Dağhan... sen ne dediğinin farkında mısın?" Kaşları derince çatılmaya devam etti.

Onaylayan bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. "Evet, ne dediğimi biliyorum. Bana kimliğin lazım, başvuru süreçleri için. Buraya gelmişken kan verme işlerini de halled-"

"Bir dakika durur musun?" diye hiddetle sözümü kesti. "Benim seninle evleneceğimi nereden çıkardın?"

"Kimle evleneceksin?"

"Kimseyle."

"Ben kimse miyim ula?!"

"Senin beynin yerinde mi, Dağhan?" dedi "Biz daha dün konuşmaya başladık."

"Böyle ciddi bir adamım işte. Dün konuştuk bugün evleniyoruz. Yarın da gerdek."

"Pisleşme!" diyebildi sinirle "Beni kendi soyadına alarak babamın canını yakmak istiyorsun. Bu yüzden de evlenmek istiyorsun. Bu sana nasıl mantıklı gelebilir?"

ZÜLAL ARGA

Evleneceğiz kelimesi beynimde yankılanmaya devam ediyor, kalbimin atışını arşa çıkarıyordu. Babama öldürücü darbelerden birini vurmaya çalıştığı aşikârdı. Ama beni harcamak istiyordu. O kadar net söyledi ki birkaç saniye boyunca, "Gerçekten bunu demiş olabilir mi?" diye düşünmek zorunda kaldım.

Konuşmaya devam ederken, cümlesini tamamlamasına müsaade etmedim.

"Bir dakika durur musun? Benim evleneceğimi de nereden çıkardın?" diye hiddetle soludum. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Sinirle, öfkeyle hatta belki biraz kırgınlıkla. Babamı alt etmek için beni kullanmak istiyordu.

"Kimle evleneceksin?" diye sordu hiddetle.

"Kimseyle."

"Ben kimse miyim ula?!"

Şaşkınlıkla soludum. "Senin beynin yerinde mi, Dağhan?" dedim "Biz daha dün konuşmaya başladık."

Olayı anlık dalgaya vurmayı tercih etti. "Böyle ciddi bir adamım işte. Dün konuştuk bugün evleniyoruz. Yarın da gerdek."

"Pisleşme!" diyebildim sinirle. "Beni kendi soyadına alarak babamın canını yakmak istiyorsun. Bu yüzden de evlenmek istiyorsun. Bu sana nasıl mantıklı gelebilir?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Senin bir Tüfekçi olman, o şerefsizi yaralayacak ilk hamle."

Bir kahkaha kaçtı ağzımdan, içinde hiçbir mutluluk barındırmayan bir kahkahaydı. "Babamın bir imzaya pes edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi aynı kararlılıkla. "Bilhassa onu öfkeliendirip, hırslandırıp yanlış oynamasına neden olacağım."

Gözlerimi kapattım. Çok kısa bir an. O anın içinde bir zamanlar olduğum kızın sesi çnladı kulağımda. O kız, bu teklife tereddütsüz evet derdi. Ama artık ben o kız değildim.

"Bunu yapıp, işleri daha da tehlikeye sokamam, Dağhan."

Gözleri siyaha yakın bir tona kavuştuğunda, cevabımdan çok da mutlu olduğu söylenemezdi.

Acı gerçeği hiç beklemeden hiddetle soludu. "Sana ister misin diye sormadım. Zülal. Yapacağız dedim. Onca yaşadıklarımızı heba etmeyeceğiz. Biraz olsun içinde öfke varsa, bu gerekçeye tutun."

Ellerimi sıkıldığında, tırnaklarım avuç içlerime batmaya başladı. Bana fikrimi sormuyordu bile. Bir koz, bir intikam planıydım. O da mı kullanmak istiyordu beni yani?

Sessiz kaldık. Düşünme payı verdi bana. Sanki onaylamaktan başka çare bırakıyordu insana.

Yarım saat sessizlik devam etti. Boğazımı temizledim ihtiyaçla.

Öyle istiyorsa ona istediğini verecektim. Madem bu kadar başını yakmaya meyilliydi, yaksındı. Nasıl olsa bana ister misin diye sormuyordu? İstediyi olacaktı.

Küçüklüğümünden beri yaşadığım, psikolojik şiddetin, susturulmanın esareti altında çok fazla kalmıştım. "Aman kızım sus, aman kızım tamam de," lafını duymakla geçmişti yaşlarım. Bir insanı kendi isteğiyle sevmiş, onunla bir yuva kurmak istemişim. Onun da önü kesilmiş, hayatının en kötü yılları yaşatılmıştı. Şimdi karşımdaki adam da aynı şeye beni mecbur bırakmayı tercih ediyordu.

"Benim dediğim gibi yaşayacaksınız!"

"Ben ne diyorsam o!"

"Beni rezil etmeyeceksiniz!"

"O küçük Tüfekçi ile evlendiririm mi sanıyorsun?"

Sesleri yankılanıyordu tekrar tekrar kafamın içinde. Bunca yıl, bu sözler aklımda, damarlarımda içinde dolaştı. Bir gölge gibi peşimde olmaya da devam etti. Öyle derin işledi ki içime, kendi sesimi bile bastırdı. Kendi hayatımın ipleri hiçbir zaman ellerimde olmadı. Babam tuttu, babam çekti. Ben de onun istediği yere

savruldu. O sustuğunda, ben nefes almayı unottum. O bakıp durduğunda ben küçüldüm...

Bu zamana kadar sadece Dağhan'ı ittedim.

Onunla yaşayacağım her şeyi bana çok gördü. İster istemez içimde yılların korkusu meydana çıkıyordu. Evet, kaybedecek bir şeyim yoktu ama o psikolojiden kurtulmamın zor olacağı da bir gerçektir.

O evi her terk etmeye çalıştığımdaki huzur, başaramayınca evin içine girdiğimdeki soğuk ürpertiye teslim ediyordu. Babamın her gülümsemesi içime çöken ağırlıktan başka bir şey olmuyordu. Çünkü Nazmî Arga gülümserse yine bir kötülüğün ipini alevlemiş oluyordu.

Ablalarımı ve beni kukla misali oynattı ama iki ablam da kendini kurtararak gittiler. Sıra belki de bendeydi. İpleri keserek kurtulma şansı sunuyor olabilir miydi Dağhan bana?

Ama içimdeki sesi bir çığlık gibi çağırdı.

"Benden kaçamazsın."

Yutkunarak bastırmaya çalıştım.

Babam bizi öyle bir hâle getirmişti ki evlenmek kaçış yoluna dönmüştü. Ne kadar da ezikçe...

İşe bile Dağhan'la ayrılmamızdan sonra, o buradan gittiği için girebilmişim. O burada olsaydı, mesleğimi bile yapamıyor olacaktım. Hangisi iyiydi? Hangisi kötü?

Uzun düşüncelerime eşlik eden sessizliği böldüm.

"Peki öyleyse. Yarın sabah buluşup alalım günü," dedim pes edercesine.

Pes edişimle birlikte bakışları kırıldı. Bana ne yaptığının o da artık farkındaydı.

"Çok fazla günüm yok, hızla nikâh gününü çözmeye çalışacağım. Bugün alalım. Cenaze iznim bitmek üzere. İki günlük bir nikâh izni isteyeceğim. Sonra Iğdır'a döneceğim. Uzun sürede gelemem buraya büyük ihtimalle," dedi peş peşe sıralayarak.

Kafa sallayarak onayladım. Ben ne yapacağım diyemedim. Sadece onayladım.

"Sense babamların yanına taşınacaksın," dediği an şaşkınlıkla soludum. Şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordum resmen. Ben babamın evinde kalacağımı zannediyordum.

"Ailenin haberi var mı?" diye sordum saf bir merakla.

Omuz silkti. "Kimseye haber vermeme gerek yok. Benim karım olacaksın. Kime ne?"

Onun ağzından 'karım olacaksın' cümlesini duymak tüyletim ürpertti. "Bir anda piyango gibi, Zülal'i getirdim mi diyeceksin, Dağhan?"

Hiç umursamadan "Evet," dedi. "Ne diyeceğim. Tabii ki Tüfekçiler nerede yaşıyorsa, sende orada yaşayacaksın. Babamın benim için yaptırdığı eve geçmen tehlikeli çünkü ben burada değilim. Ama babamların yanında güvende olursun."

"Tamam."

"Kimliğin yanında ise işlemleri halledelim."

"Yanımda," dedim. Evden ne için çıkmıştım ve olay neye evrilmişti. Ablamlar saçımı başımı yolacaklardı büyük ihtimalle ama onlara haber vermeye vakit yoktu.

"Hayde öyleyse," diyerek önden ilerleyen Dağhan'ı takip etmeye başladım.

Arabaya tekrar bindiğimizde, yolumuz bu sefer Borçka merkezdi.

"Yapmamız gerekenlerin listesini hallettim. Fotoğraf, kan örnekleri ve başvuru," dedi. "Yıldırım nikâhı olacak zaten."

Sessiz bir mırıldanma ile onayladım. Neden içimde heyecan yoktu? Zamanında evlenmek istediğim adamla evleniyordum ama içimde ufakık da olsa bir kıpırtı yoktu. "Kırgınlıktan," diyen iç sesim olaya dahil oldu. Düğünüm bile olmayacak. Gelinlik giyemeyecektim...

Merkeze geldikten sonra arabayı özel bir hastanenin önüne park etti. İkimizden de çıt çıkmadan kan aldırıp, sağlık raporu istedik. Hastane belgelerin iki saate kadar çıkacağını söylediğinde, fotoğraf çekilmeye geçtik. Vesikalık fotoğrafları da hallettiğimizde açlığımın alarm gibi mideme vurması ani oldu. Hafif bir sendeledim. Dağhan hemen kolumu tuttu.

"En iyisi bir şeyler yiyelim," dedi.

Yolun sonundaki küçük bir kahvaltı salonuna girdik. Dağhan abartı şekilde bir şeyler sipariş ederken ben nasıl yiyeceğimizi düşünüyordum.

"Fazla olmadı mı?" diye sordum.

"Oradan bakınca elli kilo gibi mi duruyorum? 105 kilo adamım ula ben."

İçimden *hay maşallah* çekmeden duramadım. Gerçi boyuna göre kilosunu tam idealdi. Kas kütlesi fazla olan bir adamdı Dağhan. Ben ona nazaran elli yedi kilo minicik bir kadındım. Eskiden biraz daha kiloya sahipken, stresle birlikte bir hayli kilo vermiştim. Altmışlı kilolar bana daha çok yakışıyordu bunu biliyordum ama kilo alamıyordum.

Masa dolmaya başladığında, ilk önce çaya uzanan Dağhan'a nazaran ben mısır ekmeğine uzandım. Dağhan balı önüme doğru itekledi. Hatırlıyordu. Mısır ekmeğini bala bandırmayı çok severdim.

Bir anda aklıma gelen şeyle beraber Dağhan'a döndüm. "Sana sürekli izin verebilecekler mi?"

Dikkatini bana verdiğinde "Hayır," dedi. "Sürekli vermeseler de ben normal izinlerimi kullanacağım. Kullanmadığım yıllık izinlerim silinse de bu yılki iznimin gelmesine az kaldı. Birkaç görev sonrasına denk düşer."

Yediğim ekmek boğazımda takılı kaldı. Sürekli görevlere gidecekti, acı gerçekle yüzleşmek zordu ama mesleği buydu. Eski günlerdeki gibi bekleyecektim. Gocunmadan, gururla...

Kahvaltının geri kalanında pek konuşmadık. Birkaç kez telefonum çalmış, arayan anneme rağmen açmamıştım. Mesaj atarak geçiştirmiştim. Yine aynı şekilde babamın kızdığını söyleyecek moralimi hepten bozacaktı. O yüzden hiç gerek yoktu.

Oturduğumuz yerden kalkarak, hastaneye doğru ilerledik. Dağhan raporları sorduğunda, kadın bize çıktığını söyleyerek belgeleri teslim etti.

Bize sadece evlendirme dairesine gitmek kalıyordu. Dağhan'ın dediğine göre yıldırım nikâhı için mazeret lazımdı, Dağ-

han da asker olduğunu söyleyecek, izin alamadığını da ekleyecekti. Böylelikle yanına bile gün verebilirlerdi.

Ne heveslerle yapacağımız bu hazırlıkları bir avazda yapıyorduk. Ne sözüm olacaktı ne nişanım ne de kınam. Kuru bir nikâhım olacaktı. O da babama inat için.

"Ula İdris sen misun?" diyen sesle arkamı döndüm. Yaşlı bir amca Dağhan'a sesleniyordu. Tanıdığım söylenemezdi.

"Değilim," diyerek kestirip attan Dağhan'a döndüm bu seferde.

Amca ikna olmayarak, "Değil misun?" dedi.

"Değilim" dedi Dağhan tekrardan.

"Hee iyi o zaman sensun" diyen amca ile birlikte gülmeden edemedim. Hüzünlü tarafım olduğu yere gömüldü.

Dağhan sabır çekerek amcaya döndü. "Benim."

"Sen değilsun o zaman," diye inatla ikna olmayan amcaya bakıp kahkahamı tutmam artık mümkün değildi.

"Değilim," dedi Dağhan amca ile inatlaşarak.

"Sensun yanı," dedi amcada.

Aralarında pinpon topunu takip eden izleyici gibi kalmıştım.

Daha fazla dayanamayıp ilk patlayan Dağhan oldu. "Hızır idi yunus idi de der miyiz dayı? Ne olsun istiyorsun sen?"

"Aman senlemu uğraşacağım," diyerek uzaklaşan amcanın arkasından bakakaldım.

Gülmeyi kesmeden, "Ne yaşadık biz az önce?" diye zor bela sordum.

Başını bilmiyorum dercesine salladı. "Bir bilsem, amına koyayım. Ne zaman merkeze insem, Belediye Başkanı yerine beni selamlıyorlar."

Hızla müdahale etmeden duramadım "Küfretme." Ağzına küfrü hiç yakıştıramıyordum. Küfür ve sigara uzak durması gereken yegâne şeydi benim için.

"Biri daha çıkmadan karşıma, gidelim şu günü alalım."

Gülümsemem çıktığı yere geri döndüğünde, gerçeklerle tekrardan yüzleştim. Yapmamız gereken bir evlilik vardı...

BÖLÜM 10

İntikam Mührü

ZÜLAL ARGÂ

9 Sene Önce
Artvin-Borçka

Üniversitenin yoğun temposundan sonra eve dönmek, bana her zaman biraz boğucu gelirdi. Sadece ablamlar olduğu için daha katlanabilir oluyordu burada geçen günlerim. Ama ne kadar kaçmaya çalışsam da sonuç değişmiyordu: Babamın koyduğu kurallar, yaptığı baskılar Artvin'e adım attığım an başlıyor, ben Trabzon'a geri dönene kadar devam ediyordu.

Yine kahvaltıda bir posta kavgâ edilmiş, yediğimiz her lokma boğazımıza dizilmişti. Şimdi ise ablamlarla kendimizi çarşıya atmıştık. Deniz ablam, Kağan abi ile buluşacak, biz ise Ayfer ablamla işlerimizi halledecektik. Benim kırtasiyeye uğrayıp, çıkardığım notların çıktısını almam gerekiyordu.

Ayfer ablam, eksilmiş kişisel bakım eşyalarını almak için kozmetik mağazasına ilerlediğinde benim rotam kırtasiye oldu.

Çarşıdaki büyük kırtasiye dükkânına vardığımda, içerinin karanlık olduğunu fark ettim. Yine de bir umutla kapıyı ittiğimde, açılmamıştı. Küçük bir kâğıda yazılmış not ilişti gözüme: "Bugün kapalıyız."

İç geçirdim. Diğer taraftaki kırtasiyeye yürümem gerekecekti.

Çantamdan telefonuma uzanarak ablama durumu izah eden bir mesaj attım.

Tam birkaç adım atmıştım ki arkamdan bir ses geldi.

"Hey! Cüzdanını düşürdün."

Bana seslenen sese döndüğümde, elinde cüzdanımı tutan uzun boylu bir adamla karşılaştım. İlk fark ettiğim şey heybeti ve dik duruşuydu. Dik, kendinden emin, güçlü... Sonra bakışlarını gördüm. Koyu hareleri sertti ama bakışlarında anlamlandıramadığım bir farklılık vardı. Garipti...

Üzerinde hâkî renkli bir mont ve koyu renkli kamuflaj desenli bir pantolon vardı. Saçları asker tıraşı kadar kısa, sakalları yok denecek kadar azdı. Saatlerce inceleyebilirdim ama adam sapık olduğumu düşünmeye başlamış bile olabilirdi. Hızla boğazımı temizledim.

Boş boş beklediğimi fark eder etmez elimi cüzdana doğru uzattım, "Teşekkür ederim. Farkında bile değildim."

Başını hafifçe yana eğdi, "Evet gördüm" dedi sesi tok ve kendinden emindi. Alaycı değil aksine durum bildirir gibiydi.

Ne diyeceğimi bilemeden birkaç saniye ona baktığımda, sesinin yankısı tekrarlandı zihnimde. Beynimin içinde saniyelik şokla, ampul yandı. Geçmiş bir sır perdesi gibi aralanarak tek tek kâğıtlarını savurdu. Hemen akabinde 'Dağhan' ismi yankılandı kafamın içinde. Tüfekçilerden Dağhan İdris Tüfekçi. İlkokulda hayranlık beslediğim çocuk. Kibarlığı ve duruşu ile dikkatimi çeken tek kişi. Çok değişmişti ama ne gariptir ki bakışları aynıydı. Bana kendini hatırlatan sesi olmasaydı, bu delici bakışları kesin olurdu. Sanki gözlerinin içinde fırtınanın habercisi olan şimşekleri saklıyor, keskin gözleri ile her şeyi görüyor gibiydi.

Boğazımı tekrardan temizlediğimde içimde yeni bir kaygı meydana geldi. Acaba o da beni tanımış mıydı? Küçük, yaşitlarına göre biraz minyon kalan, sarıya çalan saçları hep örgülü ve kurdeleli olan, beslenme çantasını okula gelirken boynuna asan o Zülal'i tanımış mıydı? Hep aynı yoldan yürür, birbirimizi görürdük. Bir umutla ve dikkatle yüzüne baktığımda tanıdığına dair hiçbir iz göremedim. Açıkçası yüzünden de pek okunmuyordu. Poker yüzü duruyordu.

Daha fazla uzatmadan cüzdanımı aldım.

"Teşekkür ederim."

Yüzünden hafif bir gülümseme meydana geldiğinde şaşkırmadan edemedim ama bu tamamen alaycı mıydı, yoksa bir anlam mı taşıyordu, çözemedim.

Cüzdanımı çantamın içine gelişi güzel fırlattığımda hızla arkamı döndüm.

"Hoşça kal," diye fısıldadım.

Tam bir aptallıktı ama kendime de engel olduğum söylenemezdi.

"Hoşça kalalım, Zülal Arga," dediğinde adımlarım tekledi. Tanı-
mıştı. Demek ki fil hafızalı olan sadece ben değildim. Çünkü onunla aynı yerde olsak bile birbirimizi sürekli gördüğümüz falan yoktu. Duyduğuma göre o askerî liseyi kazanarak Artoin'den ayrılmış, hayatını o yöne çevirmişti. Sonra da Kara Harp'e geçerek Harbiyeli olmuştu. Şimdi ise mesleğini icra ediyor olmalıydı. Yani kısacası, yıllardır gördüğüm söylenemezdi. Sadece Tüfekçilerin hakkında çok konuşulduğu için kulağımıza gelirdi.

Şunu bir kez daha çok iyi anlıyordum ki: Hani, bazı insanlar hayatınıza sessizce girer anlayamazdınız fakat bazıları çoktandır oradadır ama fark edilmeden bekler ve varlığını gördüğün an hatırlardınız ya, Dağhan da benim için öyleydi galiba.

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Günümüz

"Yarın öğlen 11:45'te boşluk var," diyen memura anında onay verdim.

"Tamamdır bize uygun."

Gözlerim Zülal'e takıldığında, boş bakışlarla bizden sonra girecek çifti izlediğini gördüm. Onlar hevesle oturmuş, birbirleri ile gülerek şakalaşırken, yüzünde acılı bir tebessüm oluştu. Onun bu kırık dökük hali, nefretimin daha da körüklenmesine sebep oldu. Biliyordum, o da her kadın gibi, bu süreci en güzel ve en heyecanlı şekilde gerçekleştirmek istiyordu ama şartların bizi bu duruma getirdiği apaçık ortadaydı. Eskiden olsa dışarıda

bekleyen çiftten daha heyecanlı ve daha mutlu olurduk. Buna adım kadar emindim. Ama şimdi dışarıdaki insanlar gibi olma düşüncesi bile boş hayaldi. O derenin altından çok sular akmış, her şeyi silip süpürmüştü.

Daha fazla bu durumun içinde kalmamak için, hızla belgeleri kadının elinden aldım.

“İyi çalışmalar.”

Kapıdan dışarı çıktığımda, Zülal yavaş ama güçlü adımlarla beni takip ediyordu. Vazgeçmek istiyordu belki de? Onu zorladığım için nefret bile ediyor olabilirdi. İlk önce tepki verip sonra kabullenmesi de çok normal değildi açıkçası. Bakışlarının bir cam parçası gibi kırıldığı ana şahittim. Teklif değil, olması gereken bu baskısında bulunmam, onun en derinden bir cam gibi kırılmasını sağlamıştı. Bugün benden böyle bir plan beklemediği aşikârdı.

“Beni eve bırakabilir misin? En azından ablamlara söylemem gerekiyor,” diyen sesle düşünce havuzundan bir avazla çıktım.

“Tamam ama onları uyar,” dediğimde neyden bahsettiğimi anlar anlamaz kaşları çatıldı.

“Ablamlar beni ispiyonlamaz, Dağhan. Bu kadarını bilmeyi hak ediyorlar.” Sesi fazla sert ve korumacıydı.

Başka bir şey deme gereği duymadan, arabaya bindim. Zaten o da konuşmaya pek gönüllü gibi durmuyordu. Eve dönene kadar hiç konuşmadık. Bir anda bastıran yağmur ve rüzgâr sesinin sağladığı gürültü yankılanıyordu arabanın içerisinde. İki kelam etmemeye ant içmiş gibiydik.

Argaların evinin yokuşuna geldiğimizde, “Burada inebilirim. Babamı huylandırmaya gerek yok,” diyerek müdahalede bulunan Zülal’e sadece boş bir bakış yolladım.

Hiç umursamadan kapılarının önüne kadar arabayı sürdüğümde, Zülal sinirle arabadan inerek eve geçti.

Arabanın yönünü eve doğru süreceken aklıma takılan bir detay, beni tekrardan Borçka merkeze dönmeye itti.

ZÜLAL ARGA

Nefes nefese kapıya yaslandığımda, aklım da fikrim de hâlâ aynı olay örgüsünün içerisine hapisti.

"Zülal?" diyen Ayfer ablama bakışlarımı çevirdim.

"Abla, konuşmamız lazım," dedim "Ben üzerimi değiştireyim, Deniz ablama gidelim."

Ses tonumdan konunun ne kadar önemli olduğunu anlar anlamaz başını sallayarak cebinden telefonunu çıkardı. Ben de hiç beklemeden odaya geçerek üstümü değiştirdim. Eşofman ve alelade üstüme geçirdiğim yünlü kazağın altında kalan saçlarımı hızla topladım.

Odadan bir aceleyle çıktığımda elimde sadece bir telefon ve araba anahtarı vardı.

Ayfer ablam kapının önünde montuyla beni bekliyordu. "Deniz ablama söyledim, gidelim," dedi botlarına uzanarak.

"Arabayla gidelim." Durumun ne kadar acele olduğunu belirtmek istedim. Biliyordum ki yürüsek, Ayfer ablam sorgulayacak, ağzımdan laf almak için kırk takla atacaktı.

Botlarımızı ve montlarımızı giyerek arkalı önlü kapıdan çıktık. Arabaya bindiğimizde hiç beklemeden gaza bastım. Beş dakikanın sonunda Deniz ablamların evinin önüne arabayı park ettim.

Ayfer ablam zili çaldığında kapıyı Deniz ablam açtı. Kağan eniştem çoktan işe gitmiş olurdu zaten bu saatte.

"Gelin," dedi sadece. Ayfer ablam ne söylediyse o da gergindi.

Hızla içeri geçtiğimizde, Firuze'yi çizgi film izlerken gördük. Ama o dikkat kesildiği televizyona odaklıyken bizim geldiğimizi görmedi. Biz de ses etmeden yavaşça mutfığa geçtik.

"Ne oluyor kızlar?" Konuya giriş yapan Deniz ablam olsa da, "Onu bize Zülal söyleyecek artık abla," diyen Ayfer ablamdı.

Daha fazla telaş yapmamaları için, "İlk önce oturun ve ben bitirene kadar lütfen bölmeyin," dedim. İkiletmeden sandalyeye oturdular ama ben hâlâ ayaktaydım. Olduğum kalıba sığabildiğim pek söylenemezdi.

"Sabah Dağhan'la buluştuk." Konuya baştan başladım. "Birlikte Borçka merkeze gittik. Dağ evinde öğrendiği gerçekler yüzünden durmayacağını biliyordum ama bu kadar erken bir şeyler planlayacağını düşünemedim."

İkisinin de gözlerinin içine baktım tek tek. Bir şey olacağının onlar da farkındaydılar. Dağ evinde olanları anlattığımda, Ayfer ablam; ne yapsa haklı derken, Deniz ablam; adımlarını göre göre atmalı demişti. Ama bu öğreneceği adımdan mutlu olur muydu? Orası meçhuldü.

Daha fazla uzatmadan ana fikri söyledim. "Biz evleniyoruz."

İkisinin birden şaşkınca elleri ağızlarına gitti. Senkronize hareket etmişlerdi.

"Ne... Ne evlenmesi?" Ayfer ablam oturduğu yerden hızla ayaklandı. Ses tonu şaşkınlıktan çok dehşete düşmüş gibiydi.

"Dağhan evlenmek istiyor," lafımı tekrarladım

Deniz ablam ise hâlâ şaşkınca bakıyor üstündeki şoku atamıyor gibiydi. Sakin durması ve ani tepki vermemesi az da olsa ürkütüyordu. Ona keza Ayfer ablam sinirle olduğu yerde adımlıyor, sakin durmuyordu.

"Bir günde mi karar verdi buna, Zülal? Yapma Allah aşkına ya!"

Sadece baş sallamakla yetindim. Stresten dudaklarımın içini ısıtıyor, kanın kesif tadım ağzımda hissediyordum. Panik içerisindeydim. Ayfer ablamın sinirleneceğinin farkındaydım ama Deniz ablamın sessizliği artık korkutuyordu. Evleneceğimizi söylediğimde bu tepkiyi vermişlerdi, ya yarın nikâh olduğunu duyduklarında ne olacaktı?

"İntikam için, değil mi?" diyerek sessizliğini bozan Deniz ablama çevirdim yönümü. Bakışlarında hayal kırıklığının perdesi sallanıyor, gözleri parlıyordu.

Cevap veremedim.

Benim yerime atılan Ayfer Ablam oldu. "Tabii ki öyle. Neden olacaktı?"

"Kabul etmedin, değil mi?" sakince soran Deniz ablam, Ayfer ablamı pek de umursuyormuş gibi durmuyordu. Ben odaklıydı. Sessizce, "Ettim," dedim. Bana sormadı ki diyemedim.

"Yok, vallahi billahi çıldıracağım."

"Yeter Ayfer!" dedi Deniz ablam pes edercesine.

Ama Ayfer ablamın siniri azalmıyor aksine daha da katlanıyor gibiydi "Görmüyor musun abla, kendini iyice yakacak!"

Hemen müdahalede bulunma isteği çöreklenmişti yüreğime. Daha fazla dayanamadan kelimeler bıçak gibi keskince döküldü, "Daha ne kadar yanabilirim? Günler öncesine kadar anlat diyordunuz, kaçın gidin buradan diyordunuz. Ne değişti şimdi?!" Ses tonum ilk defa onlara karşı bu kadar yüksek ve sertti. Benden bu tavrı beklemiyorcasına kaşları çatıldı ama yaşadıklarımın onlar da gayet farkındaydılar.

"Zülal! Biz çözün probleminizi dedik, gidin intikam için evlenin mi dedik?" Ayfer ablam zehirli sarmaşığa dönüştürdüğü kelimelerini hiç acımadan savuruyor, kınılıp dökülmeme takılmıyordu.

"Tamam, sana bir daha sormadan adım atmam," diyen ben ilk defa bu kadar gıcıkım ablama karşı.

Deniz ablamdan müdahale gecikmedi "Saçmaladınız iyice da. Geçin oturun abla dayağı yemeyin."

İlk oturan Ayfer ablam olsa da ben oturmayı tercih etmedim. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Olduğum odanın duvarları üstüme üstüme geliyor, beni darlıyordu.

Biraz sessiz kalarak kendimizi dinlemeyi tercih ettik, bednim ne kadar gergin olsa da sesimi yumuşak tutarak konuya giriş yapan yine ben oldum.

"Bakın, haklısınız ani oldu ama sizin bilmenizi isteyen ben-
dim. Dağhan'a kalsa hiç kimseye haber vermeyecektik. Sizden hiçbir şeyimi saklamadım bugüne kadar, bunu da saklamak istemedim," dedim "Yarın 11:45'te nikâhımız var."

Son cümlemlerle beraber Ayfer ablamın sakinliği toz bulutuna karışarak tekrardan ayaklandı.

"Yarın mı?!" diye ciyaktı.

Hemen arkasından, "Pes Zülal, vallahi billahi pes!" diyen Deniz ablam da artık Ayfer ablam gibi düşündüğü belliydi.

"Kızım senin bir sürü hayallerin vardı. Cart bilmem ne gelinliği curt bilmem ne kınalığı. Ne oldu onlara? Ne demek yarın?!" Ayfer ablam beni kendime getirmek istercesine kollarımı tuttu.

Bu davranışına karşı ılımlı tuttuğum tarafım iyice toz bulutu olup uçu.

Daha fazla dayanamadan sinirle soludum. "Ne hayali ya? Ne hayali? Benim hayallerim yedi sene önce yok oldu, gitti. Ne bekliyorsunuz benden siz. Ölü beden gibi geziniyorum ben. Gelinliği de batsın, kınalığı da." Her bir kelimem içimdeki kabuğu tekrar tekrar kazımış, hiç dinmeyen yarayı sızlatmıştı.

"Güzel gözlüm, canım ablam. Biz senin mutluluğunu istiyoruz. Her şeyin cefasını sen çektin. Sefasını da yaşa istiyoruz," diyerek bana sarılan yine Deniz ablam oldu. Sarılmasına karşılık gözyaşlarımı zor bela tuttum. Ağlamak istemiyordum artık. Gözyaşlarımı kirpiklerimde saklandım.

"Hiçbir şey istemiyorum. Bir uçurumun ucunda duruyorum abla ben. Ya aşağı atlayacağım babama esir olacağım, ya göğe uçacağım Dağhan'a yâr olacağım. Başka seçeneğim mi kaldı?"

Bu kabullenişim belki de onlar için bile acıydı. Ama kendimi bulabilmek için Dağhan'ın sunduğu yolda ilerleyecek, gerekirse o yolda onu da pişman edecektim ama ilk önce bazı şeyleri aşmam gerekecekti. Yıka döke, saça savura.

"Tamam, tamam biz yanındayız. Buna da tamam. Eminim Dağhan'ın güzel bir planı vardır. Seni yakmaz, o seni de düşürür." Saçlarımı öpen Deniz ablama yaslandım iyice. Pollyanna düşündüğünün farkındaydık ama vazgeçmeyeceğimi çok iyi bildiği için ılımlı yaklaştırmaya çalışıyordu.

"He vardır abla," ekledi doğrucu Davut.

"Ayfer dedim," dedi dişlerinin arasından Deniz ablam.

"Biz de geleceğiz." Aman vermez ses tonu, beni kararımdan döndüremezsiniz der gibiydi Ayfer ablamın. Yeşile yatkın hareleri kanlanmış, sinirden dudakları morarmıştı. Bu hâlde olmasına sebep olmak içimde ona karşı olan ateşe toprak atarak söndürdü.

Hızla onayladım. "Tamam eniştemlere söyleyecek misiniz?"

İkisi de aynı anda evet dedi. Şaşırmadım...

"Ama gelmesinler. Kalabalık olmasın," dedim içim burula burula. Onlar benim için abi gibiyken böyle durumun içinde olmalarını istemiyordum. Yanımda olmalarını elbette istiyordum

ama bu hâlde olduğumu görecektir olmaları utanç verici hissettiriyordu.

Ayfer ablam, "Söz veremiyorum, Hızır Ali'ye belli olmaz," diyerek onaylamadığını belli etti. Şaşırmadım.

Deniz ablam hemen ekledi. "Kağan zaten durmaz."

Ne yapacağımı bilmediğim bir denklemin içine düşmüş gibi hissetmem normal miydi? Dağhan ile sessiz sakince halleder gözü ile bakarken, iş ablamların hatta eniştemlerin gelmesine evrilmişti. Yapmakta pek bir şey yoktu açıkçası. Dağhan, bu kadarına da razı gelmek zorundaydı.

Ayakta sarılmamız bittiğinde hep birlikte sandalyeye geri oturduk. Deniz ablam hızla kahve yapmaya atıldığında ben, "yarın için heyecanlı mıyım acaba?" diye içimde bir yerleri sorguluyordum. Çünkü içimdeki ufak ışığa tutunmak isteyen biri vardı ve onun durdurmaya çalışmak epeyce zordu.

Sessizliği bölen Ayfer ablam, "Peki evlenince nereye taşınacaksınız?" diye sordu. Bu sorunun geleceğini elbette biliyordum. Sakınmadan ya da çekinmeden cevapladım.

"Agah amcaların yanına taşınmamı istiyor Dağhan. O göreve gidecek sonuçta sürekli. Artvin de pek olmayacak."

"Peki ya ablam, sen de gitsen ya onunla beraber. Orada lojman vardır sonuçta. O geldikçe gelirsın Artvin'e."

Ayfer ablamın fikri çok mantıklı olsa bile Dağhan benimle gel teklifinde bulunmamışken ben ona bu teklifi sunamazdım.

"Bilmiyorum," diyebildim sadece. Gerçekten bilmiyordum. Ben artık ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bence de çok mantıklı. Hem babamın yüzünü de görmek zorunda kalmazsın," dedi Deniz ablam.

Sanki az önce bu evlilik fikrine karşı değillermiş gibi, oturmuş plan yapıyorduk. Hep böyleydik işte, elzem bir olay olsa bile, biz olur tarafından bakmaya çalışıyor ona göre plan kuruyorduk. Bir babanın evladına öğrettiği en iyi şey bu muydu bilmem ama biz bunu öğrenmiştik. Babamın her kötü olayında, kendi aramızda olumlu olmaya çabalamış, tecrübelenmiştik. Hangi insan bu kadar dipten temelden çökük bir yapıyı kabul ederdi ki? Annem

babamı kabul etmiş, dünyaya bizleri getirerek en büyük günahı işlemişti. Kimse ailesini seçemiyordu.

“Bilmem, bakanz,” geçiririr tavrım onları tatmin etmese bile ses etmediler.

Pencereden güneşin doğmasını beklerken, ruh hâlimi yansıtırca-sına hava kapalı, güneşin doğmasını engelleyen bulutlarla kaplıydı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilincindeydim. Bugün, bir önceki günün tekrarı olmayacak, yeni bir sayfa açılacaktı. O sayfaya yeni yazılar yazılacaktı. Tek farkla. Kalemin mürekkebi değil, kan dolduracaktı sayfaları. Buna emindim.

Odamın kapısı yavaşça açıldığında, yönümü oraya çevirdim. Ayfer ablam sakın adımlarla içeri girdiğinde onun da uyumadığını anladım.

“Uyku tutmadı,” dedi hiç saklamadan. Üzerine ince bir hurka geçirmiş, saçlarını tepeden toplamış depresyon havasında yanıma geldi. Gözleri yerde duran, gizlice hazırladığım küçük valizime takıldı.

“Hızır Ali,” dedi. “Vazgeçmek istersen seni Trabzon’a götürmek istiyor.” Bu teklifi yapacağına içten içe emindim. Önceden de birkaç kez söylemişlerdi ama ben onların da huzurunu kaçırmak istememiştim. Babamın huzursuzluğunu alıp nereye giderdim?

“Abla, yapmayın. Bırakın bir kez de ben yakıp yıkayım.” Bakışlarımda karanlığın arkasında duracağımı, vazgeçmeyeceğimi görsün istedim. Gözlerimiz çatıştı.

“Bunu ona borçluyum,” diye fısıldadım. Sesim kısık ama yankısı büyüktü.

“O zaman söz ver bana. Çıkamaz yola girdiğin an, Hızır Ali’yi ya da beni arayacaksın.” Ellerime sarıldı. Parmakları sıkı ama güç vermeye çalışır gibiydi.

“Söz,” çıktı ağızımdan. “Söz veriyorum ki çıkamaz yola girersen size geri döneceğim.”

Ablam istediğini almanın memnuniyetiyle bana sarıldı. Kolları sımsıkı sarılmış bedenimi içine almak istercesine bastırdığın-

da, aynı şekilde karşılık verdim. Anne kokusu gibiydi. Ablama sarılmak, yüklerimi hafifletmek gibiydi.

Yavaşça ayrıldığımızda ablam gözünden düşen yaşları hızla sildi. "Hadi gel bir şeyler hazırlayalım. Bu evdeki son kahvaltımızın keyfini çıkaralım"

Hızla onayladım. Bir lokma yiyecek gücüm yoktu ama denerdim. Onu da denerdim.

Mutfağa geçtiğimizde özenle, kahkahalarla, her şeyi unutmak istercesine kahvaltıyı hazırladık. Sesimizi tutmadan, çağlayarak attığımız kahkahalara evdekiler uyansa da umursamadık. Sofrayı gören babam ve annem şaşırsa da Hızır Ali eniştem hiçbir tepki vermedi. Anlıyordu. Gülüşlerimizdeki tadın, acılığının farkındaydı.

Hazırladığımız onca şeyden zorla yesek de, annem ve babam keyifle yiyip içiyor, babam her zamanki laf sokmalarına devam ediyordu. Eniştem doldurduğumuz bir bardak çayını alarak sofradan kalktığında, tabağına asla dokunmadığını fark ettim. Ablama döndüğümde yapmak istediğimi anladığı için bakışları ile onay verdi. Sofradan kalkarak, eniştemin arkasından ilerledim. Çardağa geçmiş, çayını yudumlarken, sigara içtiğini gördüm.

Sessizce yanına adımladığımda, hiçbir tepki vermeden sisli havayı izliyordu.

"Eminsin yani," dedi sessizliği bölerek.

"Evet," dedim

Yavaşça başını salladı, "Tamam. Bir telefona bakar," dedikten sonra yüzünü bana döndü.

"Biliyorum. Her zaman öyleydi. Hep de öyle olacak, eniştemden çok abi olduğun için teşekkür ederim." Minnetle gülümse dim, karşımdaki adama. İyi ki ablamın hayatına dahil olmuştu.

"Teşekkür etme. Hep olacağım, kız kardeşimin fikrine saygı duyan bir abi olma yolunda ilerlemeye çalışıyorum. Zorlama da," dedi muzip havasını geri yakalarken. Beni üzmemek için böyle yaptığını biliyordum.

"Mert bir adam, gözleri kendinden emin. Dik duruşundan da belli güvenilir olduğu," konuyu Dağhan'a çevirdiğinde sessizce dinledim. "İçimde kötü bir his yok. Sen bunu yine de ablana söy-

leme, sorarsa eniştem sana tam destek de." Cümlesinin sonunda içten bir kahkaha atmadan duramadım. Elimi dudaklarıma götürerek fermuar işareti yaptım.

"Hayde gelin, dışarısı buz gibi," diye kapıdan seslenen ablama döndük. Eniştemin bakışları hemen parladığında, aralarındaki sevginin içimi ısıttığını hissettim.

"Geliyoruz," dedim.

Önde ben arkamda eniştem içeri tekrar girdik. Babamı kapının önünde montunu giyerken gördüğümde son kez yüzüne baktım. Bugün, onun için normal bir gündü ama yarın için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Yarın kâbusu gerçekleşmiş olacaktı.

Beni fark ettiğinde, "Ne diktin gözlerini?" dedi sinirle. Hiçbir şeye tahammülü yoktu.

Umut vaat edici bir gülümseme oluştu yüzümde. Kinli bir sırtıştı.

"Hiç," dedim "Öylesine."

Cevap verme gereği duymadan homurdanarak kapıdan çıktı gitti.

"Zülal?" Annemin sesi arkamda yankılandığında. Yavaşça ona döndüm.

"Efendim?"

"Ne dikiliyorsun kapıda. Gel bir şeyler ye. Hiçbir şey yemeden kalktın."

"Geliyorum."

Anneme karşı içimde her zaman bir burukluk vardı. Babam gibi bir adamı tercih etmesi hayatının en büyük kaybıydı. Ama bize olan tavırları ise kendi tercihiydi. Babamı biraz göz ardı edip, güçlü dursaydı bunların çeyreği yaşanmazdı. Çünkü annemin babası, dedem de hatırı sayılır bir adamdı. Annemin yaşadıklarını duysa bir dakika beklemez çeker alırdı ama annem onlardan hep gizlemişti.

Kahvaltı sofrasına geri döndüğümde bir şeyler yeme gereği duymadan, ablamla toparlamaya başladık. Cep telefonuma düşen mesaj sesi ile telefonumu almak için odama döndüm.

Mesaja baktığımda Dağhan'dan geldiğini gördüm.

"Yarım saate kadar geleceğim."

Sadece "tamam" yazarak gönderdim.

Hazırlanmam gerekiyordu. Bu evde son banyomu yapmak için banyoya geçtim. Yavaşça ve tadını çıkararak güzel bir banyo yaptım. Çıktığımda vücudumu ovarak kremledim. Beyaz iç çamaşır takımımı özenle üzerime geçirip, saçlarımı taradım. Dolabımı açtığımda beyazın aksine, leopar desenli bir elbise giymeyi tercih ettim. Boğazlı ama sıfır kol elbisem belki havaya uygun değildi ama içinde güçlü hissetmemi sağlıyordu. Üşümek adına üzerime giymek için askıdaki koyu kahve deri ceketimi aldım. Dolabımda, şimdilik kalacak diğer kıyafetlerim için üzgün olsam da hazırladığım küçük valizle idare etmek zorundaydım. Hem temelli burada kalmayacaklardı, Deniz ablam bir zaman sonra diğer kıyafetlerimi getireceğine dair söz vermişti. Dolabın alt rafına eğilerek kutusunda duran bordo stilettolarımı içinden çıkarıp giydiğimde hazırdım. Aynanın karşısına geçtiğimde ten makyajı yapma gereği duymadan gözlerimi belirginleştirdim, rimeli birkaç kez kirpiklerime vurduğumda yeşil gözlerim daha puslu duruyordu. Dudaklarıma kahve tonlarında bir kalemle çerçeveleyip, nude tonlarında glossla geçtim. Şimdi daha iyi, daha yırtıcı, daha emin görünüyordum. Kendime acıma partim bugün itibari ile sonlanıyordu.

Odamdan çıktığımda, ablamın yanına mutfığa geçtim.

"Oy, maşallah kız," dedi beni baştan aşağı bir süzerken.

"Ben çıkıyorum. Dağhan geldi. Siz arkadan gelirsiniz zaten. Aman gözünü seveyim valizi unutma," dedim.

Ablam ise hâlâ alık alık bana bakıyordu. Gülümseyerek ona sarıldım.

"Misler gibi kokmuş bir de," burnunu saçlarımda gezdirdiğinde hâlâ gülümsüyordum.

Daha fazla beklemeden geri çekildim. "Ay abla iyice kokladın, tamam."

"İyi, iyi git. Biz arkadan geliriz. Hızır Ali koydu valizi arabaya."

Başımı sallayarak onayladım.

"Annem nerede?"

"Zeynep teyzeye bir şeyler vermeye gitti," diye homurdandı.

"Yine etkisiz eleman gibi ortada yok. Veda edecektim ama neyse," omuz silktim. Artık umursamamaya çalışacaktım.

"Hadi görüşürüz," diyerek kapıya yöneldim. Kapalı havaya inat topuklu ayakkabılarımla yürüyecektim. Daha iki adım atamadan Dağhan'ı arabaya yaslanmış, her zamanki gibi sigara içerken gördüm. Kapalı havanın bir anda dağılarak saniyelik de olsa güneşe teslim olmasının şaşkınlığı ile kaldım. Hava saniyelik aydınlanmıştı resmen. Sonra ise tekrardan güneş, bulutların arkasına saklandı.

Gözleri anında benimle buluştuğunda, elindeki dalı yavaşça dudaklarının üzerine götürdü ama sonra vazgeçerek geri indirdi. Bacaklarımın titrememesini umarak ona doğru birkaç adım attım. Acele etsek iyi olacaktı, daha fazla görünmeden gitmemiz lazımdı. Ona selam verme gereği duymadan arabaya bindim. Onun da pek umurunda değildi ki arkamdan hızla arabaya geçti.

Sessizce patika yoldan çıkan arabanın içinden son kez evim olan ama hiçbir zaman öyle hissettirmeyen yere baktım.

"Hazır mısın?" diyerek sessizliği bölen adama döndüm.

"Evet," dedi. "Hiç olmadığım kadar"

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Yanımdaki kadının varlığı altında ezilmem normal miydi lan? Çünkü soğuk havanın aksine boncuk boncuk terliyordum. Düğmeye basarak pencereyi biraz araladım.

"Sen iyi misin?" diye merakla soran kadına hiçbir şey belli etmediğimi düşünmek aptallıktı.

"Evet," demeye çalıştım kaygısızca durarak. Ama üstündeki elbise bütün bedenini sarmıştı lan. Her yeri belli oluyordu. Bütün. Sikik. Kıvrımları.

Omuz silkerek önüne döndüğünde, "Peki," kelimesi döküldü ağzından. Pek de umursamadı açıkçası. Benim için daha iyiydi. Hislerimi belli etmeyi pek sevmezdim. Son yedi senedir bu böyleydi.

Beyaz gömleğimin iki düğmesini yukardan açtığımda biraz daha serinlediğimi hissettim. Askerî künyeme gelen soğuk rüzgâr, metali anında soğutarak olduğu yeri serinletmesini sağladı. Bir çift gözü üzerimde hissettiğimde, ona doğru döndüm.

Bakışları açtığım gömleğimin üzerinde dolaşırken yakaladım onu. Künyemde gezen gözleri yavaşça yüzüme doğru tırmandı. Dudaklarımda sinsice bir kıvrılma oluştu. Bu hareketime karşılık hemen önüne döndü. Yolun geri kalanında ise gözlerini bir daha bana doğru çevirmedi bile.

Nikâh salonunun önündeki park yerine arabayı yanaştırdığımda, Zülal yavaşça arabadan indi. Ben de arka koltuktan siyah kabanıma uzanarak üzerime geçirdim. O önde, ben ise arkasında onu takip eden koruma gibi içeri geçtik. Topuklu ayakkabılarına rağmen boyu omzuma anca ulaşıyordu. Bunu kaygı edecek bir kadın da değildi doğrusu.

Nikâh salonunun içine girdiğimizde ayarladığım gibi kimse yoktu. Sadece biz olacaktık.

Kolumdaki saate baktığımda 11:30 olduğunu gördüm. Az kalmıştı.

Yetkili biri yanımıza gelerek istersek, gelin-damat odasında bekleyebileceğimizi söylese bile kabul etmemiş, salonda beklemeyi tercih etmiştik. Nikâh şahidini ayarlama gereği duymamıştım çünkü Zülal'ın ablalarını çağıracağını biliyordum. Eniştereleri de beklemeden damlardı zaten. İşin eğlenceli tarafı ben de Arslan abimi çağırmıştım. Onun da bilmeye hakkı vardı sonuçta.

On dakika sonra salonda duyulan ayakkabı sesleri ile kafamı çevirerek gelen kişilere baktığımda, hepsinin sözleşmiş gibi peş peşe geldiğini gördüm.

Zülal oturduğu yerden hızla ayaklanarak ablalarını karşılamaya gittiğinde, ben oturmaya devam ettim.

"Sen işe bak ula, her karşılaşmamızda biraz daha yakınlaşıyoruz. Bak şimdi de bacanak olduk," diyerek önüme dikilen adama ifadesizce baktım. Ee ne demem gerekiyordu? Hemen arkasından gerçek bacanağı eşlik etti.

Kağan gülerek Hızır Ali'ye omuz attığında, "Hızır Ali dur bir alışsın lan adam," dedi dalgayla. İkiz dingil miydi bunlar?

Sert bir üslupla, umursamadan, "Bir sonraki karşılaşmamız da cenazen olacak gibi duruyor," dedim dişlerimin arasından.

Sözlerimi asla umursamadı. Ona bu tavrım daha da keyif vermiş gibiydi.

"Olsun be bacanak, seninle de cenazede tanıştık sayılır." Dalgayla sinirimi savurmasını takdir ettim. Profesyonelce her şeyi dalgaya vurarak karşısındaki insanın sinirleri ile oynuyordu.

"Beyler, kardeşimi salın da," diye olaya dalan abimle birlikte karşımdaki adamların ilgisi abime çekilmiş oldu. Rahat bir nefes aldım.

Karşımdaki adamlar kendi aralarında konuşup, şakalaşmaya başladıklarında stabil şekilde onları izliyordum. Sanki bu durum normalmiş gibi davranmaya çalışsalar da ortada olan durumun hezimetini belliydi.

Nikâh memuru içeri girdiği an Zülal, ablalarının ve yengenin yanından uzaklaşarak yanıma doğru yürüdü. Onun gelmesi ile ben de ayaklandım. Yana yana durduğumuzda, nikâh memurunun oturduğu masaya geçerek oturduk. Nikâh şahitlerini bekleyen memura ithafen karşımdaki insanlara döndüm.

"Allah'ın adını verdim salmam. Bacanağımın şahidi olacağım. Kayınbabamın en sevdiği damadı olarak bu görev ben de," diyerek öne atılan Hızır Ali oldu. Pervasızca yürüyerek sandalyeye anında oturarak, sinsice sırtıttı. Şaşırtmıyordu. Bu adamın yaptığı hiçbir hareket artık şaşırtmıyordu.

Zülal'in şahidi ise Reyhan yengem oldu. Yengem sessizce sandalyeye oturduğunda, Zülal'e gülümseyerek elini sıktı.

Nikâh memuru konuşmaya başladığında, sessizce dinlemeye başladık. Prosedür gereği gevelediği lafları es geçerek yanımdaki kadına odaklandım.

"Sayın Dağhan İdris Tüfekçi, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, özgür iradenizle ve kendi rızanızla, Zülal Arga'yı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Memurun bana yönlendirdiği soruya hiç beklemeden, "Evet," dedim.

Aynı soruyu Zülal'e dönerek sormaya başladığında, cevabı bilsem bile yine de ondan duymak istiyordum.

"Siz Zülal Arga, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, özgür iradenizle ve kendi rızanızla Dağhan İdris Tüfekçi'yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi kendinden emin bir tonda. Bakışları yavaşça bana doğru döndüğünde, 'istediğini yaptım' der gibi bakıyordu.

"Sayın Belediye Başkanı'mızın bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." Cümlesi ile bakışlarımız birbirinden ayrıldı. Memur tarafından uzatılan evlilik cüzdanını, Zülal hiç beklemeden uzanarak ellerinin arasına aldı.

Oturduğumuz masadan kalkarken, tek bildiğim gerçeğin Zülal'in artık bir Tüfekçi olduğuydu. Cüzdan bunun en büyük kanıtıydı.

Bir anda ayağımda hissettiğim anlık acıyla olduğum yerden sıçradım. Zülal hiç acımadan ayağıma basmıştı.

"Pardon, yanlışlıkla oldu," dedi bilerek yaptığı hâlde.

"Eminim öyledir."

Saçını savurarak umursamadan önden yürüdüğünde ablaları tebrik edercesine sarıldı. Aslında daha çok moral veriyor gibi duruyorlardı.

Abim seri adımlarla yanıma geldiğinde, "Gerisi sende," diyerek omzumu sıktı. İstedikimi yapmıştı.

Nazmi'ye haber gitmişti. Onunla görüşmek istediğimin haberini yollatmıştım. Yarın hesabını sormam gereken şeyler vardı. Hem, yüzündeki ifadeyi görmek için asıl haberi ben ona verecektim. Zevkle.

Hızır Ali sinsi gülümsemesiyle abimin yanında dikildiğinde bakışlarının odağı bendim.

"Yapman gerekeni biliyorsun," dedi yüzündeki gülümseme silinirken. Artık daha ciddi duruyordu.

Sadece bakmakla yetindim. Bakışlarım zaten birçok şeyin habercisiydi.

Eve dönüyorduk. Gün uzundu, babamlara söylememiz gereken bir gerçek vardı. Verecekleri her tepkiye hazırlıklıydım. Gözüm karardığında neler yapabileceğimi en çok onlar biliyordu ve artık aydınlık gördüğüm de söylenemezdi.

Her şeyi siktir ederek yanımdaki kadının varlığına takılmadan duramadım. Çünkü artık çok daha garip hissettiriyordu.

Siktir! Gerçekten evlenmiştik lan.

Şu iki hafta içinde bir cenaze kaldırmış, bir nikâh kıydırmıştım. Nasıl saçma bir olay akışıydı lan bu. Bir daha ölsem dönmem dediğim kadınla artık evliydim. Karımdı.

“Klimayı açabilir misin?” Sesiyle düşünce havuzundan sıyrıldığımda, klimayı devreye soktum. Düşünürken farkında olmadan camları açmış, içeriye rüzgâra boğmuştum.

Camlar kapanır kapanmaz, klimanın sıcaklığı yüzümüze vurmaya başladı. Yolun geri kalanında suskunluklarımız çatıştı ama bizden çıt çıkmadı. Konağa vardığımızda, Zülal’in iyiden iyiye durgunlaştığını fark ettim. Bizimkilerin tepkilerinden çekiniyordu. Ne dersem diyeyim değişmeyeceğinin farkındaydım. Arabadan aynı anda indiğimizde ben arka koltuğun kapısını açarak küçük valizi aldım. Kapıları kilitlediğimde bu sefer ben önde yürürken o arkada beni takip ediyordu.

Zile basar basmaz annem kapıda bizi bekliyormuşçasına kapıyı açtı. “Kapı nöbetindeydin galiba, nana” Alaycı cümleme karşılık vermeden arkasını dönerek içeri girdi.

Demek ki sandığımdan önce haber uçmuştu. Olsun, buna da hazırlıklıydım.

Hiç beklemeden salona geçtiğimizde, babamı ayakta bizi beklerken bulduk. Camdan dışarıyı izliyordu. Adım seslerimize karşı bize hiddetle döndü.

“Oo sonunda gelin hanım ve damat bey de teşrif etmişler” Mavi gözleri sinirden kızarmış, çakmak çakmak bakıyordu. Tepki vermeden elimdeki valizi yere bıraktım. Sinirine sinirle karşı-

lık vermeyecek kadar bilinçliydim. Her lafım har, her hareketim güür çıkarırdı şu an.

Anneme döndüğümde küskünce koltukta oturmaya devam ediyordu.

“Bu iş bende dediğın planın bu muydu? Nazmı’nın kızı ile evlenmekte mi buldun çözümü?” diyen babam kavga çıkarmaya meyilliydi.

Alnımda damarın seğirdiğini hissettim. Bilerek yapıyordu. Kavga çıkarmamı istiyordu.

“Evet,” dedim sakince. Tepkisizdim.

Agah Tüfekçi cevabıma karşı, sinirden bir oraya bir buraya yürümeye başladığında, homurdanıyordu.

“Ula, sabır. Evlat katili olacağım sabır!” Tekrar bana döndü hiddetle, “Ulan tohumum, ulan çocuk, sen benim kulağıma gelmez mi sandın? Dün gitmişsin elini kolunu sallaya sallaya bugüne gün almışsın, haber vermek yok. Bilgilendirmek yok,” dedi.

Omuz silktilim. Haber gittiğini umursamıyordum bile.

“Doğru söyle kızı da mı zorladın lan?” diye Zülal’e döndü. “Zorladı mı güzel kızım seni? Tehdit mi etti?” Ses tonu biraz daha yumuşamıştı Zülal’e karşı.

Yanımdaki kadının vereceğı cevabı merakla bekleyen annem de artık ayaktaydı.

“Hayır, Agah amca. Bizim ortak kararımız,” dedi Zülal beni desteklercesine. Zorladığımı söylemedi. Yeşil gözleri panikle parlıyordu. Bu durumun içinde olmak istemediğı belliydi.

Zülal’in cevabıyla babamın yüzü daha da düştü, istediğı cevabı alamamıştı. “Aferin kızım, ne güzel karar vermişsiniz de babanı başınıza bela etmişsiniz.”

Hemen müdahalede bulundum. “Belaysa bana bela. Zülal’le alakası yok.”

Babam sinirle bir kahkaha koyuverdi. “Ulan, o şerefsiz bu kızı rahat bırakır mı sanıyorsun sen?” diye sordu alayla.

“Buraya neden getirdim sanıyorsunuz? Ata evine getirmeyeceğim de nereye götüreceğim? Bostan korkuluğumu Tüfekçiler?” Sesim umduğumdan daha da yüksek çıkmıştı. Sinirimi

korumak artık daha da zordu. Ama sakın kalacaktım. Sakinlikle müdahale edecektim. Haklılık paylarına tutunacak, onları alttan alacaktım.

"Ata'yı umursamadan evlendin ama?" diyerek olaya müdahil olan anneme döndü bakışlarım. Gözleri ağlamaktan kızarmış, hüznle bakıyordu bana.

"Gideyim o zaman," dedim yerdeki valize uzanırken. "Yürü Zülal, gidiyoruz."

Blöfüme atılan ilk babam oldu. Annem gitmeyeceğimin gayet de farkındaydı.

"Apir sapir konuşma da. Hiçbir yere gidemezsun."

"Yok gidelim, insan ilk önce bir hayırlı olsun der. İçeri girer girmez bir araba dolusu laf yedim da." Pişkince sııttım.

Alaycı cümleme karşı annem dolu dolu sabır çekti. Babam ise ciddi miyim diye dikkatle bana bakıyordu. En ufak hareketimde dövmeye bile kalkışabilir gibi de duruyordu.

"Güliz, yiyecek bir şeyler hazırla. Gelin ve damada güzel bir yemek yedirelim yoksa ben bu uşağa çok taze sopa yedireceğim," dedi arkadaki koltuğa otururken.

Annem mutfağa doğru yürüdüğünde, Zülal'de hemen peşine takıldı. Gelin kayınvalide kaynaşsınlardı bakalım.

Ben de daha fazla ayakta dikilmemek için karşı koltuğa oturdum. Babam sessizce oturuyor, bir şeyler düşünüyordu. Birkaç dakikanın sonunda bana döndüğünde gözleri tehlikeyle parlıyordu.

"Bugün git, İclal'in elini öp, evlendiğini söyle ve gönlünü al. Amcamın cenazesi için geldim ama intikam uğruna da evlendim diye ekle," dedi hızlıca. "Madem evlendiniz. Ben Agah Tüfekçi'nin oğlu bir kuru nikâh kıymış dedirtmem." Durakladığında yüzündeki gülümseme büyüdü. "Düğün yapacağız. Anlı şanlı, Tüfekçilere yaraşır bir düğün yapacağız."

BÖLÜM II

Günahın Karzılığı

HIZIR ALİ DENİZ

"Allah; yüklenemeyeceğin derdi omzuna vermez, seni altından kalkamayacağın yükle de sınamaz," derdi babam hep. İnsanların yükleri de dertleri de kendine kadardı işte. Nikâh dairesinden çıktığımızdan beri Ayfer, kardeşinin yüklendiği derdin altında kalacak korkusu ile düşüncelere dalmış kendine nefes almayı bile zehrediyordu.

"Hızır Ali?" diye seslendi üzgünce.

"Efendim yavrum?"

"Sence pişman olur mu?"

"Olmaz," dedim hızla. Olmazdı. Gözlerine bir kez bakan Zülal'in ne kadar kararlı olduğunu görürdü. Canı yandığı kadar, can yakmak istiyordu.

"Hızlı bir tercih yaptı. Korkuyorum," dedi "Babamın ne yapacağını kestiremiyorum."

Damarımın attığını hissettim.

"Bir fişki¹ yapamaz o şerefsiz," dişlerim sinirle kasıldı.

Ayfer'in endişeli bakışları yüzümde turladı. Nazmi pezeven-
ginden bu kadar korkmasını yediremiyordum. Ateş olsa cürmü
kadar yer yakacak adamı gözlerinde büyütüyorlardı. Yaptığı pis
işlere güvenen bir şerefsizdi.

"Bu sessizliği pek hayra alamet değil. Kulağına gitmemesi ise
çok şaşırtıcı." Yeşile kanşan, ela harelerini düşünceler kaplamıştı.

"Yavrum, kardeşin herhangi biri ile evlenmedi farkında mı-
sın? Nüfuzu sağlam biriyle evlendi. Dağhan önünü kesmiştir,"
dedim hatırlatırcasına. Çünkü duygusal düşünmek Ayfer'in zih-
nini yok ediyor, mantığını devre dışı bırakıyordu.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, düşüncelerin içinden sıyrılmaya çalıştım. Gözlerim yola odaklı önüme bakmaya gayret ediyordum. Ayfer ise hâlâ sessizdi. Kollarını kavuşturmuş, camdan dışarı izliyordu. Suratından düşen bin parçaydı.

"Ne zamana kadar surat asmaya devam edeceksin, hatun?" dedim sonunda, sabrımı zorlamamaya çalışarak.

Bakışları tekrardan bana döndüğünde, gözlerini kaçırarak, yorgun bir sesle "Kardeşim bir plan uğruna evlendi, Hızır Ali. Buna sevinmemi mi bekliyorsun?" diye sordu.

İç çekerek başımı iki yana salladım. "Zülal ve Dağhan ne yaptığını biliyor."

Bu sefer başını hızla bana çevirdi, gözlerinde öfke hâkimdi. "Dağhan biliyor mu gerçekten? Bir nikâh masasına oturmak kolay, peki ya sonrası? Bir ömür bu yükü taşımak kolay mı?"

Sertçe virajı aldığımda, sesim sakın ama keskin çıktı. "Bilemezsin Ayfer, neler yaşadıklarını düşünür, görür ama hissedemezsin. Dağhan'ın kafasının içini bilmeden onu yargılamak kolay tabii."

Ayfer alaycı bir gülüşle başını iki yana salladı.

"Öyle mi? Babama ders vermek için kız kardeşimi nikâh masasına oturtan Dağhan, çok mu düşünceli şimdi?"

Keskin yargıyla bakması, bu konuşmanın gideceği yerden hoşlanmamamı sağladı. Sinirli bir adamdım ama hayatımdaki kadını kırmamak için kendimi kırar dökerdim.

¹ Bok.

Ama yine de sesimi biraz daha sertleştirdim. "Bu işin içinde sence sadece intikam mı var?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra, daha yumuşak bir sesle ekledim: "Hatun, yarım kalan her şey bütünleşmeyi bekler. Ya kangreni keseceksin ya da bütün vücudunu saracak."

Bir şey demeden tekrar cama dönmesini izledim. Ayfer'in sessizliği alışılmış bir şey değildi. Bir şey düşündüğünde susardı ama bu farklıydı. Gözleri hâlâ dışarıda, yola takılmış, dudaklarını belli belirsiz sıkıyordu. Onu böyle gördüğümde içimden geçenleri söylemek yerine susmayı tercih ederdim genelde. Ama bu sefer sustukça kendini düşüncelerin içinde boğuyordu.

Dudaklarımı araladım, sonra tekrar kapattım. Kendi kendime söylenir gibi iç çekmeden duramadım. Direksiyonu sıkı parmaklarımı gevşettim.

Ayfer aniden başını bana çevirdi. "Sence de yanlış değil mi?"

Gözümü yoldan ayırmadan cevap verdim. "Yanlış ya da doğru... Bazen mesele bu değil, güzelim."

"O zaman ne?" dedi, sesi çatallaşmıştı. "Ne bu mesele, Hızır Ali? Anlat bana."

Biraz düşündüm. Laflan dilimin ucundan çıkan sözlere emanet etmedim bu sefer. Ayfer kolay ikna olmazdı. Hele kardeşi ve yahut ablası söz konusu olduğunda. Ama gerçeği göremediğini düşünüyordum. Belki de görmek istemiyordu.

"Zülal de kabul etti," dedim sakince

Başını iki yana salladı "Bilmiyorsun bile! Belki de o da mecbur kaldı. Kimse Zülal'e 'Sen ne istiyorsun' diye sormadı!"

Gevşettiğim parmaklarım direksiyonu hızla geri sıktı. Bu sefer sert bir kahkaha döküldü dudaklarımdan, gözlerim hâlâ yola odaklıydı.

"Dağhan'ın Zülal'i zorla nikâh masasına oturttuğunu mu sanıyorsun? Ya da Zülal'in aklına hükmettiğini?"

Dişlerini sıkarak, "Kardeşimi tanıyorum, Hızır Ali. Her zaman herkesi düşünür ama kendini düşünmez. Belki Dağhan'a karşı senelerin yükünü hissetti, ona destek olmak istedi," dedi. "Belki de gerçekten seviyor..." dedi.

Bunu duyunca kısa bir süre durakladım. İşte bu, yanımdaki kadının kendine bile itiraf edemediği bir şeydi. Kardeşinin hâlâ âşık olup olmadığını bilmiyordu ve belki de en çok bundan korkuyordu.

Başımı hafifçe ona çevirdim. "Eğer Zülal sevdiği adam için plana razı olduysa, bu yanlış bir şey mi?"

Başını önüne eğdi, üzgünce iç çekmesi yankılandı. Bir şeyler düşünüyordu yine. O an ona daha fazla yüklenmek istemedim. Kardeşi için endişelenmesi normaldi ama bazı şeyleri zaman gösterecekti.

Arabada yine sessizlik oldu. Artık Ayfer'in öfkesi katı değildi. Düşündükçe sanki bir şeyleri çözmeye başlamış gibiydi. Belki de ilk kez gerçekten ne olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Onu böyle görmek içimdeki sıkıntıları alevlendirdi.

Belli belirsiz bir sesle, "Umarım, Zülal yanılmaz..." dedi.

Gözümü yoldan ayırmadan cevap verdim. "Zülal akıllı kızdır, bebeğim. Kendi kararını verebilir."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama bazen en akıllı insanlar bile en büyük hataları yapar."

Bu kez başımı hafifçe ona çevirdim. "Dağhan'ı seçmesi hata değil."

Ayfer, yüzünde belirsiz bir ifadeyle bana döndü. Sanki ne demek istediğimi, neden evlenmelerine bu kadar karşı çıkmadığımı anlamaya çalışıyordu. Sonra derin bir nefes alıp tekrar başını çevirdi.

"Bunu zaman gösterecek," dedi sessizce.

Haklıydı, zaman gösterecekti. Ama ben yanılmayacağımı düşünüyordum. Dağhan ve Zülal'in gözlerinde o kararlılığı görmüştüm. Bazı şeyler hesapsız ve ani olurdu. Bazı insanlar sa planların çok ötesinde birbirlerine bağlanırdı. Ayfer ile bizde öyle olmuşuk.

Yolun geri kalanında sessizlik devam etti. Günler derin, yolları uzundu. Bazı soruların cevabı zamanla bulunurdu.

Evin önüne arabayı park ettiğim hâlde Ayfer arabadan inmeden bekliyordu.

"Babam eve gelmiş," dedi "Öğrenmiş midir?" Onun bu korkak hâlleri sinirimi saniyelik harladı.

Dişlerimin arasından, "Öğreniriz güzelim, hem konuşmam gereken şeyler var," dedim. Hızla arabadan indiğimde Ayfer panikle arkamdan geldi.

"Hızır Ali lütfen, hiç sırası değil."

Dinlemeden kapının ziline bastığımda, kapıyı açan kayınvalideydi.

Gülümseyerek, "Hoş geldin, oğlum" dedi. Sadece baş selamı vermekle yetindim. Salona doğru geçtiğimde Nazmi'yi yemek yerken buldum.

Önündeki sofradan kafasını yavaşça kaldırdığında karşı sandalyesine oturdum.

"Ne var?" diye sordu sertçe.

Yüzüme sinsî bir gülümse peyda oldu.

"Hiç," dedim "Eşlik ediyorum."

"Ne istersun?"

"Kulağıma pek iyi şeyler gelmedi. Masada değilim diye gelmez sanıyorsun galiba?" Servis tabağında duran karalahana sarmasına uzandım.

Dişlerini sıkarak, "Hızır Ali," dedi.

"Benim sabrım geniştir aslında, biliyor musun?" dedim, sesi mi alaycı bir şekilde kalınlaştırarak. "Ama bir sınırı da vardır." Gözlerim sertleşti hafifçe ona doğru eğildim ve yaklaştım. "O sınırı geçersen, benim ellerim mezar kazar, merhamet değil. O yüzden Trabzon üzerinden getirtmeye çalıştığın o zehri sana yediririm. Bir daha bu işe girişmeye çalışırsan Deniz soyadıyla tanışırsın."

Gözlerindeki endişe, sadece birkaç saniye belirip kayboldu. Beni anlamıştı ama hâlâ rahat bir tavırla masadaki yemeğine odaklanmayı sürdürdü. Benim tehditlerimle ne yapacağını kestiremiyordu ama bir şekilde neler yapabileceğimin de farkındaydı.

"Eğer bu işin içinden çıkmazsan, her şeyin sonu o kadar yakın olur ki bunun ne demek olduğunu anlamak zorunda kalma,"

dedim, her kelimenin üstünde durarak. "O sınır geçildiği zaman, adımlarını geri alamazsan yok olur, gidersin."

Nazmi, o an hâlâ sakın kalmaya çalışıyordu ama her geçen dakika siniri daha da artıyordu. Gözlerindeki o öfke, bana dönüp tekrardan, "Hızır Ali," dediğinde daha da belirginleşti. Nereden duyduğumu öğrenmeyi o kadar çok istiyordu ki kendini savunmaya geçemeyecek kadar geriye bu durum onu. Köstebeği öğrenmek istiyordu. Ama sonunda, bir şekilde tavır aldı ve karşılık vermek zorunda hissetti.

"Beni tehdit etmek sana ne kazandıracak, Hızır Ali?" dedi, sertçe. "Masada yoksun bile."

Bunu duyduğumda, sadece gülümsemeye devam ettim. Yavaşça başımı salladım ve gözlerimdeki sertlikten hiçbir şey kaybetmeden, karşılık verdim.

"Masada oturmuyor olmam, bir şey bilmediğim anlamına mı geliyor, Nazmi?" Gözlerimdeki soğuklukla âdeta karanlık bir boşluğa bakıyordum. "O zehrin Trabzon'a girdiğini masada oturmadan öğreniyorsam, o masada olsam sana neler yaparım sen düşün."

Nazmi'nin bakışları bir an için kayboldu ama o sinirli ve tehditkâr tavırları hâlâ devam ediyordu. Kendini toparladı ve biraz daha dik durmaya çalıştı.

"Beni hafife alma, Hızır Ali Deniz. Neler yapacağımı bilsen şaşırsın. Benim tecrübelerimin yanında bir hiçsin..."

"Sen ne kadar uğraşsan da masada değilim diye beni alt edemezsin. Benim işim her zaman karanlıkta, senin gibilerle. O yüzden daha fazla kasma, Nazmi Arga. Damatlarının tadını çıkar."

Masadan kalktığımda son kez konuştum.

"Yarın sabah Trabzon'a dönüyorum ama gözüm de kulağım da Artvin'de ona göre hareket edersin."

Salondan çıktığımda, Ayfer'i mutfak masasında otururken buldum. Annesi ile birlikte oturuyor, sessizce bekliyorlardı.

Ortamdaki sessizliği bozarak Ayfer'e seslendim.

"Yavrum hazırlan, Kağan çağırdı bugün orada kalıp, sabah da Trabzon'a döneceğiz."

Bunu dememi bekliyormuşçasına hızla ayaklanan kadına baktım. Burada durmaya tahammülü bile yok gibi görünüyordu.

"Tamam, valizleri sabah hazırlamıştım zaten. Hazırım yani çıkabiliriz direkt."

"Tamamdır, sen vedalaş ben valizleri alıp geliyorum."

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

"Düğün isteğimiz yok. Olsaydı yapardık." Kabul etmez bir ses tonuyla konuştum. "İclal annenin yanına akşam uğrayacağım."

Babamın gözleri çakmak çakmak bakmaya başladığında aman vermez bir sesle konuştu. "Senin isteğini sormadım. Şu an olacak bir şey de değil. İşine başla, bir daha izne çıkmadan haber ver ayarlarız."

Geçştirircesine, "Bakarız," dedim.

"Ne zaman Iğdır'a döneceksiniz?"

"Birkaç güne dönüyorum. Zülal burada kalacak."

Babamın, "Sen delirdin mi? Karını bırakıp gitmekte nedu? Nazmi'ye gün mü doğsun istiyusun?" çıkışı kulaklarımda patladı. Ama ben yerimden kıpırdamadım. Ne göz kırptım ne de sesimi yükselttim

"Ben Zülal'i Iğdır'a götürmeyeceğim," dedim. Net. Kesin. "Orası benim görev yerim. Nöbet var, eğitim var, baskın ihtimali var. Her şey olabilir. Zülal orada neyle uğraşacak? Dört duvar arasında, lojmanda tek başına mı bekleyecek?"

Kelimeler ağzımdan dökülürken aslında içimden geçenin yalnızca bu olmadığını biliyordum. Ama hiç sırası değildi. "Zülal'in yeri burası. Bu konak. Güvende olsun, huzurlu olsun diye buraya getirdim."

Babam derin bir nefes aldı, gözleri sabırlı ama kararlıydı. Sesini alçaltmadan konuştu. "Dağhan İdris, senin ne düşündüğünü biliyorum. Ama bu iş böyle olmaz. Zülal burada uzun süre

tek başına kalamaz. O bizim de kızımız, soyadımızı taşıyor. O artık Tüfekçi. Yeri de eşinin yanındır."

Bir an sessiz kaldı, sonra devam etti: "Senin görev yerin ne kadar uzak olursa olsun, Zülal seninle olmalı. Sen orada bir askersin ama evde de bir eşsin. Bunu unutma. Eğer karını burada bırakıp gidersen hem Nazmi'ye hem de millete laf vermiş olursun." Yavaşça doğrulup, biraz daha sertleşerek ekledi: "Zülal burada yalnız kalmamalı. Biz olsak bile, sen yoksun. Bir süre seninle olmalı. Onu bir yere bırakıp gidemezsin, bunu kabul et. Sen evlendin, hayatını paylaştın. O seni, sen de onu koruyacaksınız. Geriye adım atmak yok."

"Ben her şeyin farkındaydım. Adımlarımı göre göre atıyorum. Bir bildiğim olmasa burada kalsın demezdim zaten baba." Ses tonumun kesifliği ortamı daha da gerginleştirdi.

"Bir fıski bildüğün yokdur senun. Deli dumrul gibi döney-sun. Firtina deresi gibi çağlayısın. Bu kapıdan çıkarken yanunda karun da olacak!"

Babamın son sözü yumruk gibi oturdu göğsüme. *Bu kapıdan çıkarken yanımda karım da olacak...* Ne söylesem, ne anlatsam faydasızdı artık. Her kelimem, içimde tuttuklarımdan bihaberdi onun gözünde. Oysa ben o kadına bakarken, içimde hâlâ kapanmamış bir yara taşıyordum.

Ama susmak zorundaydım. Yüzümdeki kaslar kasıldı, dişlerimi sıktım. Söyleyemezdım. "Baba olmaz," diyemezdım. "Bir-birimizi yara bere içinde bıraktık, yalanla yaşadık onca yıl," hiç diyemezdım.

Zülal benimle gelsin istemiyordum çünkü onun yüzüne her baktığımda aklıma gelen ilk şey, gururuma saplanan bıçaktı, kandırıldığımız günlerdi. Onun da çektiği acılardı.

Yutkundum. Sesim yüksek çıkmasa da dudaklarım kıpırdadı.

"Bakanız," dedim tekrardan. Yalnızca bir kelime. Boyun eğmek değil, ertesi gün yeni bir savaşa uyanmak gibiydi.

Çünkü biliyordum...

O yol, Zülal'le birlikte gidilecekse, ben o yolda neyle yüzleşeceğimi çok iyi biliyordum.

Babam tekrardan bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada annem seslendi.

“Yemek hazır, hayde sofraya.”

Babam kelimelerini yutarak, mutfağa doğru ilerlemeye başladığında, onu takip ettim.

Masanın başına geçtiğimde, Zülal’le göz göze geldik. Duymuştu. Onu götürmek istemediğimin farkındaydı. Her zamanki gibi sessizdi ama suskunluğu bu kez daha doluydu. Anlamıştı. Ama bozuntuya vermeden sandalyeyi çekip oturdu.

Tepkisizliğine karşılık vermeden ben de oturdum. Önümüzde duran çorbaları sessizce içmeye başladık.

Ortamın sessizliğini bozan annem, “İmamı çağırdın mı?” diye sordu babama.

Babam hiç beklemeden cevapladı. “Çağırdım. Gelir yarım saatte kadar.”

Tek kaşım istemsizce kalkmış neyden bahsettiklerini anlamaya çalışıyordum.

“Resmî nikâh varsa, imam nikâhı da olur İdris. Gönlüm rahat etmez,” dedi annem.

Kaşlarım çatıldı, başımı hafifçe anneme çevirdim ama ses etmedim. Zülal’e göz ucuyla baktım. Kafasını önüne eğmişti. Çorbayla uğraşıyor gibiydi ama eli titriyordu. Bu evde, hiçbir kelime havaya söylenmiyordu zaten. Her söz, bir mesaj, her suskunluk bir hesap gibiydi.

Annem yine konuştu. “Madem resmî oldu, diğeri de olsun ki benim gönlümde de aklımda da şüphe kalmasın.”

Babam başını salladı. “İkisi de artık bizim evladımız. Allah’ın emriyle, peygamberin kavliyle bağlansınlar, içimize sinsin.”

O an sinirle dişlerimi sıktım. Bağlanmak mı? Ben daha çözülememiş bir düğümken. Zülal’le aramızdaki bu kopukluğu, hangi nikâh tamamlardı? Kaşığı kâseye bıraktım. Sabrımın sonundaydım artık. İmam nikâhıymış. Gönül rahatlığıymış. Beni kim rahatlatacaktı?

Başımı kaldırıp anneme baktım. “Resmî nikâhı yaptık. Karım dedim. Daha ne istiyorsunuz?”

Sözüm açık, tavrım netti.

"Aldığımız karardan dolayı kimseye hesap vermedik. Ama bilin ki ben bu evliliği sırf içiniz rahat etsin diye yapmadım. Kendi doğrumdu."

Babam gözlerini kıstı, "İçin rahat mı peki?" dedi.

Gözlerimi Zülal'e çevirdim. Baktı. Bir saniye bile kaçırmadan.

"Değil," dedim dürüstçe. "Ama bu, bana ait bir karar. Kimseye açıklamam gerekmez." Yine de sessizliği dayanılmaz hâle getirmemek için son cümlemi net koydum. "Ben sözümün arkasındayım. Kimse de benden iç rahatlatma beklemesin."

Zülal başını kaldırdı. Sessizce anneme baktı, sonra babama. En son da bana çevirdi gözlerini.

Sesi alçak ama netti, "Eğer içiniz rahat edecekse, elbette olur imam nikâhı," dedi sakince. "Benim bir itirazım yok. Zaten Allah katında da insanların gözünde de bu evliliği baştan kabul ettim."

Yüzüme baktı, gözleri sakindi ama içinde bir sitem taşıyordu.

"Ama... sadece gönül rahat etsin diye kıyılacaksa bu nikâh, bana değil, kendinize kıymış olursunuz."

Sözleri sofradaki sessizliği deldi. Annem dudaklarını birbirine bastırdı. Babam, eli kaşıktayken bir an durdu. Bense gözümü kaçırmadım.

Zülal hiç beklemeden devam etti, "Evet anı bir evlilik oldu, size önceden söylememiz gerekirdi. Babam öğrenmeden bir an önce olsun istedik. Yoksa ben de pek hevesli değildim hemen evlenmeye. Ama Allah'ın huzurunda bir evlilik olacaksa yalanla dolanla olmaz." Sesini yükseltmedi, gözünü bile kaçırmadı. Son cümlesi ağırdı. "Yoksa biz imama değil, kendimize yalan söyleriz."

Zülal'in sözleri sofraya oturduğu andan beri kurduğum tüm dengeleri yerle bir etti.

Ne bağırdı ne ezildi. Ama söyledikleri tam ortadan vurdu. Bir süre hiç kimse konuşmadı. Annemin çorbayı karıştıran eli yavaşladı. Babam başını önüne eğdi, o bile bir şey demedi. Ben... sadece baktım. Zülal ise başını eğmedi. Utanmadı da küsmedi de. Olduğu gibi oturdu sandalyede, elini kaşığa götürmeden.

Bir noktada, babam başını kaldırdı. Gözlerini önce Zülal'e, sonra bana çevirdi.

"İmam nikâhı gösteriş değildir," dedi. "Allah şahit tutsun isteriz. Gerisi bizim niyetimize kalmış."

Başımı hafifçe eğdim. Babamla göz göze gelmek istemedim. Zülal haklıydı. Babam da haklıydı. Ama ben hâlâ kendimle kavgalıydım. Ne tam sahiplenebiliyordum ne de bırakabiliyordum. Annem o an lafı değiştirmeye çalıştı, belli ki havayı yumuşatmak istiyordu.

"Çorbanız soğumasın," dedi.

Ama çorba değil, içimiz soğuktu artık. Kaşığımlı tekrar elime aldım.

Zülal'e bir kez daha baktım. Ne kırgınlığı vardı ne de öfkesi. Sadece karşımda dimdik oturan birini gördüm.

Elimdeki valizi dolabın kenarına bıraktığımda, Zülal yavaşça yatağıma oturdu ve başını kaldırdı. Bana baktı. Bakışı ne öfkeliydi ne de zayıf. Sakin ama içinde dolu dolu şeyler vardı.

"Ben senden fazlasını istemedim, Dağhan," dedi. Sesi yumuşaktı ama içinde buruk bir direnç taşıyordu. "İğdir'a dönebilirsin. Peşine takılacağım falan yok."

Ben gözümü kaçırmadım. O da kaçırmadı. İçimden, "Şimdi değil," demek geldi.

O kadar açık konuşmuştu ki sustuğumda bu defa haksız ben olacaktım.

"Orada yapamazsın."

Derin bir nefes aldı ve yataktan usulca kalkıp, bir süre sessizce bana baktı. "Ben seninle geleceğimi söylemedim zaten."

Bu sözler bana bir darbe gibi geldi. O an, her şeyin temeli yıkılıyormuş gibi hissettim. Zülal, kesinlikle bunu söylemek istiyordu ama bir şeylerden çekiniyor gibiydi. İçimde hissettiğim boşluk, ne kadar anlaşılmaya çalışıldığını gösterse de o kadar acı vericiydi.

Zülal'in son cümlesi havada asılı kaldı, içimdeki boşluğu iyice derinleştirerek. O kadar kararlıydı ki bir şeyler yapmaya zorlayacak gibiydi. Ama bir yandan da onun bu kararlılığı, bana daha fazla uzaklaşma şansı tanıyordu. Zülal, asla bir adım daha atmayacak kadar gururluydu ve benimle aynı yolu yürüyemeyecek kadar da kırgın.

Bir süre birbirimize sessizce baktık. Zülal, sanki bana söylemek istediği şeyleri doğru zamanı bulamadığı için tutuyor gibiydi. Onun o sakin ama derin bakışları, bana hissettiklerinin ne kadar ağır olduğunu söylüyordu. Ben de aynı şekilde, hiçbir şey söylemeden, içimdekileri bastırarak durdum.

Bir adım bile atmak, her şeyin daha da kötüye gitmesine yol açacak gibi hissediyordum. Zülal, başını çevirmeden önce bir kez daha derin bir nefes aldı ve sonra sakin bir şekilde, "Dağhan, ben burada kalmak istemiyorum. Ama gitmek de istemiyorum," dedi. Sözleri, bir yandan acı verici, bir yandan da umut barındırıyordu. Kararsızlık içinde bocalıyordu ama bu sefer daha netti, hiçbir yere gitmek istemediği kadar beni de geride bırakmak istemiyordu.

Benim için de işler zorlaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Zülal'in gözleri, hâlâ biraz kırgın ama aynı zamanda bana bir şeyler anlatmaya çalışan bir hâlde duruyordu. Bunu hissetmek, sadece aramızdaki uçurumu daha da büyütüyordu.

"Benim gitmem gerektiğini biliyorsun, Zülal. Sana en başında burada kalacağını söylemiştim," dedim, sesim bu kez daha sert çıkmıştı. Ne kadar hissetsem de her şeyin bu kadar karmaşıklaşmasına yol açmak istemiyordum. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama söylemek bile zor oluyordu.

Zülal, cevap vermeden önce biraz durakladı. Ardından, yavaşça başını kaldırarak gözlerimin içine baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gidebilirsin, Dağhan. Bırak ben kendi kalacağım yeri seçeyim," dedi. Bu cümleyle, her şeyin ne kadar karmakarışık olduğunun farkına vardım.

Bir an içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Onu bırakıp gitmek, şu an bir çözüm gibi görünse de ruhumda bir eksiklik

yaratıyordu. Ama aynı zamanda, Zülal'in de beni anlaması gerekiyordu.

"Senin yerin burada ama ben burada olamam, Zülal," dedim, bu sefer daha kararlıydım. "Bu yolun sonu, bizim için değil."

Zülal, gözlerini bir an daha kaçırarak derin bir iç çekiş yaptı. "Peki, o zaman. Eğer senin için bu kadar kolaysa..." dedi ve oda da birkaç adım geriye gitti. Gözlerinde, söylenmeyen pek çok şeyin yankısı vardı. İçinde kırıklar, incinmiş bir gurur, belki de biraz hayal kırıklığı vardı. Ama sessizliği, her şeyin üstüne çöküyordu.

Birkaç saniye daha hiçbir şey söylemedik. Bir adım bile atmadık. Zülal, durdu. Ben de durdum. Bu sessizlikte birbirimize söylemek istediklerimiz kalmıştı. Söylediklerimiz, belki de artık bu kadar basit değildi.

Daha fazla dayanamadan konuştum.

"Lojmanda yaşayabilir misin?"

"Ne?"

"Lojmanda diyorum, yaşayabilir misin?"

Zülal, bir an ne diyeceğini şaşırmış gibi kaldı. Gözleri genişledi, hafifçe geriye doğru adım attı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Benim gözlerimdeki kararlılık, ona neredeyse her şeyi tek bir cümlede anlatacak gibiydi.

"Lojmanda yaşamak mı?" dedi, dudakları arasından kelimeler zorla çıkıyormuş gibi. "Dağhan, neden sürekli fikir değiştiriyorsun?" Gözlerinde bir parlama ama aynı zamanda merak vardı.

Aklımı hızlıca ölçüp tarttım. Iğdır'da bir süre benimle olması mantıklı olabilirdi. Böyle olursa, Nazmi kızma bir süre ulaşamayacaktı. Zülal'in yüzündeki şaşkınlık, kısa bir süre sonra yerini kararsız bir ifadeye bıraktı. Her ne kadar bu kadar ani bir değişiklik onu şaşırtmış olsa da gözlerimdeki kararlılığı gördü. Aklımda bir sürü şey vardı ama her şeyin tek bir çözümü vardı gibi hissediyordum.

"Lojmana alırsan iyi olur. Sen de bir süre benimle geleceksin," dedim, gözlerimdeki kararlılıkla.

"Ben kukla değilim, Dağhan. Senin istediğin gibi yaşayamam." Sesi titremedi ama içinde bir öfke vardı.

"İnatlaşacak mıyız şimdi?" Derin bir nefes aldım. "Canım burnumda... Bırak da bazı şeyleri zamanla, değişe değişe görelim."

"Evlenelim dedin, tamam dedim, burada kal dedin tamam dememe bile müsaade etmedin. Üstüne de vazgeçtin, İğdir diyorsun." Gözlerinin yeşili sinirden kanlanmaya başladığında, bakışlarımı duvara çevirdim.

"Kuklasın demiyorum. Bırak bir süre ben devralayım diyorum." Bakışlarım tekrar ona döndü. "Beni dene. Beni dinle... Bir süre seni koruyayım, yönlendireyim. Acımızın intikamını alayım."

Zülal'in elleri kenetlenmişti, parmak uçlarında sinirden titreme vardı. "Bunu gerçekten istiyor musun, Dağhan? Babamla uğraşmayı?" Sesinde bir kırıma vardı, gözlerinden akan yaşları ne kadar saklamaya çalışsa da bir şekilde hissettim. "Evlenerek bunu başlattık biliyorum ama daha fazla zorlamak istiyor musun?"

Cevabım sert ve kesikti. "Evet, istiyorum. Çünkü bu evlilik sadece bir başlangıç, Zülal." Sesimdeki soğukluk, onu uzaklaştırmaya yetti. "Bunu başlatmam gerekiyordu. Ama şimdi, Nazmi Arga'ya hayatının en büyük darbesini vurmak için her şeyimi ortaya koyuyorum. Tüfekçi olmana tahammülü yoktu, bak şu an Tüfekçisin."

Zülal'in gözleri büyüdü, biraz geri çekildi. "Bu kadar kolay mı, Dağhan? Tüfekçi olunca bitti mi? Babam işleri iyice pisleştirecek." Gözleri, içindeki hüznle daha da derinleşti. "Umanım pişman olmazsın."

"Pişmanlık mı?" Ona doğru bir adım attım. "Hayatımda daha fazla pişmanlığa yer yok!"

Zülal'in gözlerine karmaşa hâkim oldu ama o karmaşa beni durduramadı. "İntikam peşinde koşarken, benim bu planda piyon olmamı bekleme, Dağhan." Sesindeki soğukluk, her kelimeyle daha da belirginleşiyordu. "Seninle evlenmeyi kabul ettim diye, beni kukla yerine koyabilirsin demek olmuyor bu..."

Bir adım daha attım, aramızdaki mesafe azalıyordu ama ben hâlâ ona odaklanmıştım. "Sen bu planda ne piyonsun ne de kuk-

la." Kollarımda bir gerilim vardı ama kararlılığım da en ufak bir gevşeme yoktu. "Bu evlilik, sadece Nazmi Arga'nın sonunun başlangıcı ve bu intikam, evlilikle başladı."

Zülal'in gözleri bir an boş bir ifadeyle bana baksa da hemen ardından bir anlık bir gerginlik geçti. "Ve her şeyin başladığı gibi, bu evlilik de sana zarar verecek." Cevap vermedim, sadece gözlerimdeki kararlılığı bir kez daha gösterdim.

"Nazmi'den cebimde, kalbimde taşıdığım yaranın hesabını soracağım, ne kadar pisleşmem gerekse bile."

Zülal susarak bir süre bana baktı ama o bakışlarında ne bir korku ne de bir itaat vardı. "Daha ne kadar ileri gideceğini göreceğiz, Dağhan. Ne kadar derine batacağına karar veren sensin," dedi.

"İntikamımızı alana kadar, derinleşeceğim."

Bir anlık sessizlik oldu, o an, sadece birbirimize bakarak her şeyi hissettik. Zülal, bir adım bile geri gitmeden, gözlerinde kararlılık taşıyarak cevap verdi: "O zaman gitmeye devam et, Dağhan. Ama unutma, her derinlik seni de içine çeker."

Yüzümde bir sarsıntı olmadı, sadece bakışlarımda her şeyin ne kadar geç olduğunu hissettirdiğim bir soğukluk vardı. "Ne kadar derinleştiğini gördüğümüzde, bu işin sonu geldiğinde sen de fark edeceksin."

Zülal, bir an gözlerini kapattı. Belki de bunu dinlemeye hazır değildi ama söylediği her şey boşunaydı. Artık her şeyin planlı olduğu bir noktadaydık ve bu işin sona ermesi için her adımı zevkle atacaktım.

"Benim son bir işim var, Zülal. Sen biraz burada dinlen. Bir saate kadar geleceğim."

Tersanedeki üç katlı yapının önüne geldiğimde, ışıkların kapalı olması beni tutmadı. Elimi kolumu sallayarak, kilidi kırıp ofise girdim. Üçüncü kata aylak adımlarla çıktığımda, istikametim belliydi.

Büyük odaya girdim. Masaya yaklaştım, sigara kutusunu alıp bir tane yaktım. Ofisin içine yayılan duman, bana bir rahatlama hissi veriyordu. Ama buna rağmen, kalbimde bir kıpırtı vardı. Ne kadar soğukkanlı olursam olayım, her şey hâlâ taze bir yara gibi içimdeydi. Masanın arkasında kalan baş koltuğa oturdum.

Telefonumu çıkardım. Aradığım kişi belliydi. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra, sonunda o iğrenç ses geldi.

“Ne var?”

“Ofise gel.” Sesim alaycıydı.

“Ulan, senin orada ne işin var?” Sinirle bağırdı.

“Sakin, sakın be Arga. Gel ofise de eskileri yad edelim. Sana zaten geleceğimin haberini göndermiştim. Sadece biraz daha erken oldu. ”

Telefon suratıma hızla kapandı. Umursamadım. Eşek gibi geleceğine adım kadar emindim. Masasının üzerinde duran her şeyi zevkle yere attım. Bir tek sigara kutusu ve küllük duruyordu. Sönen sigaramın ardından bir daha yaktığım an kapı açıldı. Nazmi içeri girdi. Gözlerinde o eski nefret vardı. Ama ben onunla oyun oynayacak kadar sabırlıydım. Derin bir nefes alıp yerimden kalktım, sigaramı küllüğe doğru savurdum.

“Hoş geldin Nazmi, kendi odan gibi geç otur.” Önde duran misafir koltuklarını gösterdim.

Bir an için biraz duraksadı ama sonra soğukkanlılıkla oturdu. Gözlerinde hâlâ bir tehdit vardı ama buna aldırmadım.

“Ne işin var burada?” dedi, öfkeyle.

“Ziyaret,” diye başladım, sesimdeki soğukluk daha da belirginleşiyordu. “Zülal nerede?”

Nazmi’nin yüzü bir an için dondu. İlk başta, gözlerinde bir şeyler belirdi ama sonra hızla bastırmaya çalıştı. “Sana ne Zülal’dan. Ne fişkiye çıktın geldin yine. Ne güzel saburlanup gitmişidun.” Gözlerindeki nefreti görebiliyordum ama bu, beni etkilemiyordu. Yavaşça bir adım attım, sigaramın külünü bu sefer yere savururken, bakışlarımı ona çevirdim.

"Saburlanup gitmiştim, öyle mi? Peki o zaman bana anlat Nazmi, burada ne anıyorum şu an?" Yavaşça masanın kenarına yaslandım. Cevap vermedi sessiz ve derin bir nefretle bakıyordu.

"Dur ben söyleyeyim, sana mutlu haber vermeye geldim." Elimini arka cebime uzattım, parmaklarım cüzdanın sert kenarına değdi. Kırmızı cüzdanı cebimden çekip, önündeki masaya doğru fırlattım. "Bak bakalım, hediye mi beğenecek misin?"

Nazmi masanın ortasında duran cüzdanı aldı, ağır bir şekilde açtı. Gözleri hızla evlilik cüzdanını taradı, önce bir şeyler anlamaya çalıştı. Ama hızla gözleri büyüdü ve sonra yüzü kasıldı. Cüzdanın içindeki sayfa, tam da istediğim şekilde gözlerinin içine doğru yapıştı.

Bir an sessiz kaldı ama sonrasında boğazında bir hırıltı belirdi. "Bunu nasıl yaptın?" dedi, sesi titriyordu ama gözlerindeki ateş daha da büyümüştü. Eli hızla arka cebine uzanarak belindeki silahı çıkardı. Hızla belinden çıkan silahı görmek, beni hiçbir şekilde şaşırtmadı. Aksine, hazırlıklıydım. Sadece sessizce ona bakarak, soğukkanlılığımı korudum.

"Çok kolay oldu," dedim alayla, sesimdeki soğuk ve tedirgin edici tonla. "Çok fazla kolay oldu."

Nazmi'nin elleri öfkeyle titriyor, silahını bana doğrultuyordu ama onun titremesi, benim soğukkanlılığımdan daha belirgindi. Silahı kaldırarak, bana doğrulttuğunda bir an sadece gözlerindeki nefrete odaklandım.

"Beni mi vuracaksın?" dedim, sesimdeki alaycı ton biraz daha derinleşti. "Benim kim olduğumu unutuyorsun galiba. Çünkü başka türlü bu işin altından kalkamazsın."

Nazmi'nin bakışları, bir anda daha da keskinleşti. Silahı sıkıca tutuyordu ama bu sıkı tutuş, ellerinin titremesini engellemiyordu. Bir an, ne yapacağını kestiremedim. O anın gerilimi, her saniye daha da büyüyordu.

"Korkuyor musun, Nazmi?" dedim, adımlarımı ona doğru yavaşça atarak. "Bu kadar öfke, korkunun en iyi dostudur. Ama unutma, ben buradayım. Senin nasıl bir şerefsiz olduğunu bili-

yorum. Ne kadar sinir olsan da istediğimi yaptım ve Zülal artık Arga değil bir Tüfekçi."

Yüz yüze durduğumuzda silahın namlusu artık göğsüme değiyordu. Bir an, zaman durmuş gibiydi. O anın içinde sadece Nazmi'nin nefes alış verişini ve silahın soğuk metalini hissedebiliyordum. Gözlerimiz birbiriyle savaşıırken, içimdeki sabır bir hayli azalmıştı.

"Vuracak mısın?" dedim tekrardan, sesim hiç titremeden. "Gerçi sende beni vuracak göt yok, değil mi? Sen anca elinde bir kâğıtla gelip, yalan söylersin." Nazmi'nin gözleri, her kelimemde biraz daha derinleşen bir öfke ve belirsizlikle parlıyordu. Öğrendiğimi anlamıştı. Bir an duraksadı ama silahını hâlâ bana doğrultuyordu. Hızla yana kaydım, silahın namlusunun benimle olan mesafesi giderek uzaklaştı.

Cevap vermeden bekliyordu, umursamadan kapıya doğru birkaç adım attım.

"Cebimde, kalbimde taşıdığımı sayarsın diyeceğim ama..." Kapının koluna uzandım, başımı çevirip bir kez daha ona baktım. "Onun için biraz daha vakit var."

Bir süre bana baktı. Sessizdi. Elindeki silah, artık bir tehdit olmaktan çıkmış, zavallı bir hırçınlığın temsilcisi olmuştu.

"Hazır ol, Nazmi," dedim kapıyı aralarken. "Ben her adımı hesapladım. Ve bu, sadece başlangıçtı."

BÖLÜM 12

Kırk Aynanın Ardı

DAĞHAN IDRİS TÜFEKÇİ

İğdir
Geçmiş

*Hava keskin. Dağların ucunda kar birikmiş, toprağın üstü buz gibi...
Ama içimdeki donmuyor. Yanıyor.*

Bir süredir kendime yalan söylüyorum. "Geçer," diyorum. "Unutursun."

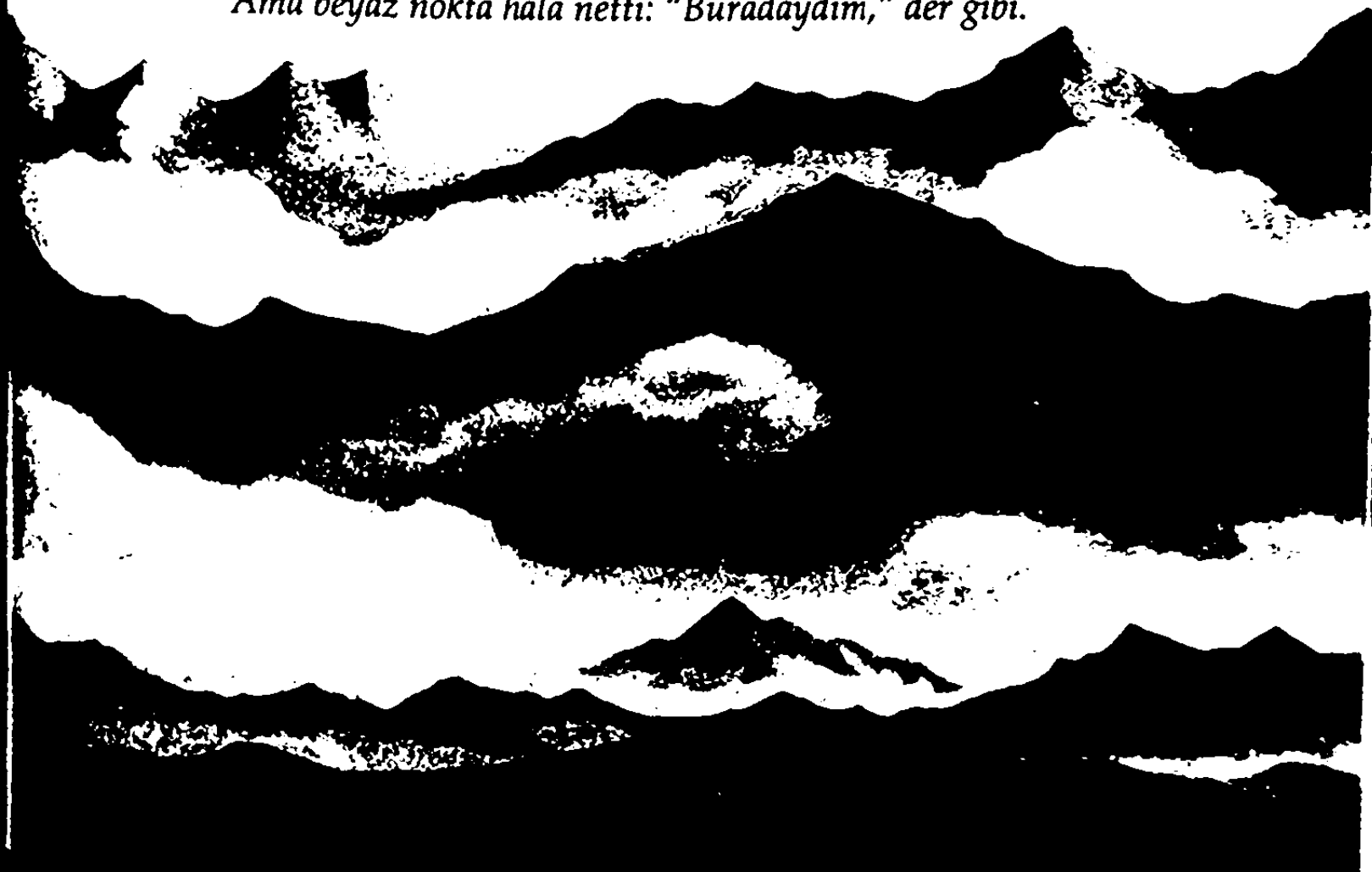
Ama geçmiyor. Unutamıyorum.

Zülal.

Adını her düşündüğümde içimde bir şey kırılıyor.

Silahu temizliyorum elim alışkın ama zihnim darmadağın. Her parçasını birleştirirken sanki kalbimi söküyorum tekrar. Cebimdeki fotoğrafa gidiyor elim, çıkarıyorum yine. Kâğıt incelmiş, kat yerlerinden solmuş.

Ama beyaz nokta hâlâ netti: "Buradaydım," der gibi.

Telsizden gelen ses anında odak noktasını değiştirdi. "Üsteğmen Tüfekçi, çıkabilirsiniz."

"Anlaşıldı," dedim. Sertçe, ezberden, duygusuz. Ama içimden geçen tek şey şuydu: Gittiğim yerden dönmeye hiç hevesim yoktu.

Elim boğazımdaki askeri künyeye çıktı istemsizce. Her zaman uğurlu gelirdi bana. Şimdi uğurlu falan değil, yük gibiydi. Çünkü o da biliyordu, kimin için taşıdığımı.

Çadırın dışında kar taneleri sessizce düşüyordu. Soğuk, derimin altına kadar işliyordu ama içerideki yangını söndürmesi mümkün değildi. Elimde kalan tek sıcaklık, buruşmuş o ultrason kâğıdıydı. Avuç içime aldığım kâğıdı, baş ve işaretparmağımla kenarını düzlemeden duramadım. Beyaz noktaya bir kez daha bakmak eziyet gibiydi.

"Evlat diyemedik," dedim fısıltıyla. Sesim buhar olup karıştı geceye. Sanki elime tutuşturduğu anda kalakalmıştı bu beden ama buradaydım işte. Donmuş toprağın üstünde, bir savaşın eşiğinde, bir hayatın kıyısında.

Telsiz yine cızırdadı. Bu sefer başka bir ses, belki nöbet değişimi, belki başka bir emir... Ama bana gelen emir kodu değildi. Dinlemedim. Telsizden gelen ses yankılanırken çadırın fermuarı açıldı. İçeri bir baş uzandı.

"Komutanım, çocuklar hazır. On beş dakikaya çıkabiliriz."

Başımı hafifçe salladım. Ne "anlaşıldı," dedim, ne başka bir şey. Gerek yoktu. Emri almışlardı zaten. Sessizce çıktım çadırdan. Ayaklarım çamura batıyor ama yürümeye devam ediyordum.

Çadırın arka cephesinde toplanmışlardı: altı kişi. Her biri farklı karakter ama gözlerde aynı şey: Gerginlik.

Ve bana bakan gözlerde bir şey daha vardı: Beklenti.

Sanki benden bir cesaret, bir umut bekliyorlardı. Ama ben onların gözlerinin içine bakamıyordum. Çünkü ben o gece sadece operasyon komutanı değil, içinden geçilmesi zor bir yıkımın adamıydım. Yanlıştı.

Astsubay Cem, yanımda durdu. Otuzlarının sonunda, babacan bir hali vardı.

"Tim hazır komutanım. Yola çıkabiliriz."

Başımı eğip kısaca göz attım hepsine.

Astsubay Kıdemli Başçavuş Hakan Görel, yeni nişanlanmıştı. Astsubay Kıdemli Başçavuş Murat Ongu, sessizdi, hep öyleydi. Ama gözünün ucuyla sürekli çevreyi kolaçan ederdi. Asteğmen Orhan Karlı, Karadenizliydi. Hemşeri sayılırdık. Rize ve Artvin arası ne kadardı ki zaten. Mizahı severdi ama bu gece hiç espri yapmamıştı.

Teğmen Tuncay Arkın, eli tetikte, yüreği dışarıdaydı. Eşi yeni doğurmuştu. Ve tim lideri yardımcı komutanı, Üsteğmen Serhat Ata. Sağ kolum gibiydi. Beni en iyi anlayanlardan biriydi. Beni süzdü, fotoğrafı cebime yerleştirdiğimi gördü ama bir şey demedi. Gerek yoktu. Sessizlik her şeyi anlatıyordu.

"Komutanım fırtına mıyız?" diye sordu sadece, fısıltıyla.

"Fırtına olarak doğmuşuz," dedim.

Cevap bu kadardı. Ne eksik ne fazla. Son kontroller yapıldı. Silahlar omuzda, telsizler açık, gözler ileri bakıyor. Ama içimizde bin parça... Dağların ötesinde bir operasyon, içimizde bir siper savaşı... Yürümeye başladık. Ay ışığı hâlâ zayıf, kar hâlâ yağıyor ama adımlar netti. Ve ben her adımda o beyaz noktayı düşünüyordum. Her birine hayat borçlu olduğum bu adamlara, silah arkadaşlarıma ama en çok da tanışamayacağım o minik yüreğe... Sana bir baba borçluydum belki de ama annenin de bana bir evlat borcu vardı...

Gece, 02:45

Soğuk iliklerime işlese de alışkın bedenime tesir etmiyordu. Ay ışığı zayıf, gökyüzü parçalı bulutluydu. Kar şiddetlenmiş, ince bir örtü gibi toprağı kaplamıştı. Artık, Iğdır sınır karakolunun dışındaydık. Arka planda dikenli teller, donmuş toprak ve sisli dağ silüetleri seçiliyordu.

Telsizden boğuk bir ses duyuldu: "Hedef, 300 metre ileride." Gözlerimi kısarak ileriye bakıyordum. Gecenin karanlığında, hedef bölgedeki hafif hareketlilik fark ediliyordu. Dikkatli olmak önemliydi. Belirlenen plan doğrultusunda ilerlemeliydik.

"Cem, Murat sağ kanattan sızın. Hakan ve Orhan, sol kanattan. Tuncay, arka emniyet. Serhat benimle," diye fısıldadım. Sesim kısık

ama otoriterdi. Timin her bir üyesi, emirleri sessizce onayladı ve pozisyonlarını almaya başladılar.

Nefesimi düzenleyip elimi montumun iç cebine götürdüm. O buruşmuş fotoğraf hâlâ oradaydı. "Şimdi zamanı değil, Dağhan," dedim kendime, görev öncelikli. Duygularımı bir kenara bırakıp işareti verdim.

Cem, Murat, Hakan ve Orhan gölge gibi sağ ve sol kanatlardan ilerlediler. Serhat ve ben ortadan, dikkatlice izleyerek adımladık. Adımlarımız karın üzerinde neredeyse hiç iz bırakmıyordu. Rüzgâr yüzümü tırmalıyordu ama içimdeki buz daha keskindi.

Hedef bölgeye yaklaştıkça, nöbetçilerin pozisyonlarını belirledim zihnimde. Duracakları yerler belliydi. İlk nöbetçi 50 metre ilerideydi, diğerleri çadırların yakınında devriye geziyor, diğer nöbetçi ile koordine dolaşıyorlardı.

El işaretleriyle timi yönlendirdim. Herkes tetikteydi. Gecenin sessizliğinde, telsizden Orhan'ın sesi yankılandı: "Komutanım, görev sonrası bir çay içeriz, değil mi? Rize'den yeni geldi."

Gülümsemeden edemedim. Orhan'ın bu tür anlarda bile çayı düşünmesi normal geliyordu. Sessizce cevapladım: "İçeruk, en demlisinden demlersen neden olmasun?"

Orhan cevap vermek için yöneldiğinde Serhat'ın sabırsız sesi araya girdi: "Ulan Orhan, başlayacağım çayına. Zift gibi kahve neyine yetmiyor?"

Serhat'ın sabırsız çıkışına Orhan, alaycı bir gülümsemeyle yanıt verdi: "Serhat komutanım, hiç oldu mu? Zift gibi kahve da nedu? Sizin damak tadınız da bir başka. Boş verin siz onları, onlar Amerikalıların işi, bizi ancak sıcak çay paklar," dedi alayla. "Hatta söyleyin gassal'a şehit düştüğüm an beni çayla yıkasınlar."

Şehit kelimesi kulaklarımda yankılandığı an konunun içinden sıyrıldım.

"Bırakın zevzekliği ilerliyoruz," keskin sesim bıçak gibi konuyu bölüdü. İleri adım atmaya başladığım an harekete geçtik.

İlk nöbetçiye sessizce yaklaştık. Murat, sağ kanattan sızarak nöbetçiyi etkisiz hâle getirdi. Hiç ses çıkarmamasının desteği olarak Cem yanı başındaydı. İlerlemeyi hiç kesmeden devam ettik.

Çadırların arasına doğru sızdık. Hedef çadırı belirlemek için etrafı taradım. Sol köşede duran çadır kalabalıktı. İçeride beş kişi var: üç nöbetçi, iki esir.

Elimle beş parmak gösterdim. Hakan ve Orhan hızla başlarını salladılar. Sessizce çadırın arkasına doğru ilerlemeleriyle birlikte ben ve Serhat ön kapıda pozisyon aldık.

Hakan ve Orhan arka taraftan içeri süzölmeye geçtiler. Kısa bir boğuşma sesini duyduğumuz an Serhat'la ön kapıdan girdik. İlk nöbetçi silahına davrandığı vakit tetiği çekti. İkinci nöbetçi Hakan'ın kollarında sıkı sıkı dururken, Serhat üçüncü nöbetçiyi tutuyordu.

Esir kadına takıldı gözlerim, köşede büzülmüş, gözlerindeki korkuyla bize bakıyordu. Kadının kucağında sığınmış bir oğlan çocuğu çekti dikkatimi. Anaç bir tavırla bağrına bastırıyor, onu orada koruyordu.

"Türk askeri," dedim. "Güvendesiniz."

Korkutmamak için yavaşça yürüdüm yanlarına. Kadının kucağında korkulu dolu gözlerle bana bakan çocuğa yaklaştım ilk önce.

"Merhaba koçari."

Çocuk, tedirgin bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmadan, sessizce bana bakıyordu. Yüzümdeki maskeyi aşağı doğru indirerek gülümsedim.

"Gel bakayım, korkma. Biz Türk askeriyiz, kimse sana zarar vermeyecek."

Kadın, önce bana, sonra çocuğa bakarak hafifçe başını salladı. Gözlerinde bir nebze rahatlama olsa da hâlâ büyük bir endişe vardı.

Endişesini rahatlatmak için "Güvendesiniz, söz. Kimse size zarar vermeyecek," dedim.

Kadın, derin bir nefes aldı, sanki bu sözler ona güven vermişti. Çocuk, yüzüme bir süre daha baktıktan sonra, biraz daha rahatladi ve hafifçe gülümsedi. Bakışlarımı fark ettirmeden vücudunda dolandırdım. Gözlerim soğukta kalmış çıplak ayaklarına takıldı. İçim hiddetle burkuldu.

Eğildiğim yerde hiç düşünmeden botlarıma uzandım. Seri hareketlerle bağcıklarını çözerken tek düşüncem termal çorapları çıkarmaktı.

Çorapları çıkarttığımda kadına uzattım.

"Temiz. Gönöl rahatlığıyla giydirebilirsin. Şu an ısıtacak tek şey bunlar."

Kadın hiç beklemeden can havliyle çoraplara uzandı. Titreyen elleri ile çocuğun morarmaya yüz tutmuş ayaklarına geçirdi. Üzerimdeki ceket zimmetli olsa bile, çıkararak kadına tekrardan uzattım. Aynı serilikle alıp, oğluna giydirdi.

Çadırın örtüsü açıldığında içeri giren Tuncay'a döndüm.

"Etraf temiz, komutanım. Diğer çadırlar dip temel boş," dedi gözlerinde herhangi bir tereddüt yokken.

"Ceketini ver," dedim konudan bağımsız. Hiç beklemeden üzerinden çıkarıp uzattı. Aldığım ceket karşımdaki kadına uzattım.

"Bunu da sen giy."

Evladı için hiç düşünmeden uzatılan el bu sefer utançla uzandı. Daha fazla utanmaması için ceket verip ayağa dikildim. Serhat ve Hakan'ın tuttuğu esirler hâlâ mücadele içindeydi. Ama boş bir mücadelenin esiri olduklarının da farkındaydılar.

"Kıpırdayıp durmayın lan, oynayan yerlerinizi kırmayayım." Sert sesim onlara karşı gram his barındırmıyordu.

Serhat'la Hakan ellerini arkadan bağlayıp yere çökerttiğinde hâlâ dik bakmaya çalışıyorlardı. Gülümsedim. İnat değildi bu hâlleri, korkularını saklama çabasıydı sadece.

Bir adım yaklaştım. Gözüm gözlerine değdiğinde içlerinden birinin soluğu değişti.

"Ne oldu lan? Dağa çıkınca erkek mi oldum sandınız?"

Sessizlik. Yutkunan bir boğaz sesi duydum. Diğerinin alnından ter süzülüyordu bu soğukta.

"Dava diyorsunuz, ideoloji diyordunuz. Kendi pisliğinizi yüce bir şeymiş gibi pazarlıyordunuz. Ama ben sizin ne olduğunuzu biliyorum."

Eğildim, yüzüne daha da yaklaştım. Gözünü kaçırdı.

"Siz bir avuç şerefsizsiniz. Ne yüreğiniz var ne onurunuz, ne de ülkeniz. Sadece korkaklığınızı örtmek için, silaha sarılan çakallarsınız."

Ayağa kalktım hiddetle.

"Beni daha fazla sinirlendirmeyin. İtiraf ederseniz edin, yoksa boşuna can çekişmeyin. Zaten bitecek işiniz."

Son sözüm, infaz gibi indi üzerlerine. Geri çekildim. Serhat'la Hakan'a bir bakış yeterdi. Ne yapacaklarını biliyorlardı.

Serhat birinin ensesine bastırıldı. Adam homurdanarak yere yapıştı. Hakan göz ucuyla bana baktı, "Devam mı?" der gibi. Başımı hafifçe salladım. Henüz değil. Biraz daha konuşma vaktiydi.

"Sizin gibi korkakların arkalarına saklandığı o paçavraları kaç kere yaktım biliyor musunuz?" dedim. "Üzerinde yazan her kelimeye tek tek tükürdüm. Çünkü hiçbiriniz bu toprakların evladı değilsiniz. Çünkü biz gömdüğümüz yeri unutmayız. Sizse kazdığınız her çukuru kendinize mezar yapıyorsunuz."

İçlerinden biri hâlâ inatla dik bakıyordu. Sol kaşının kenarında kurumuş bir kan pıhtısı ile... İsmi bile öğrenmeye değmezdi ama konuşmak istiyordu belli.

"Bizi yok edemezsiniz," diye tısladı. Türkçe konuşmuyordu.

"Türkçe konuş it. Türk topraklarındasınız."

Hakan kafasına bir fiske vurdu.

"Bizi yok edemezsiniz," dedi Türkçe.

Hakan, "Komutanım, vurunca çevirici açılıyor," dedi alayla.

Gülümsedim. O sessiz, tehditkâr gülümsememle biraz daha çöktü olduğu yere.

"Yok etmek mi?" dedim. "Sizi yaşatmak bile hata. Sizin varlığınızla nefes almak bu ülkeye ihanettir."

Kulağımda telsizin kısa bir cızırtısı yankılandı. Belki yeni emir, belki gelen bir helikopter duyurusuydu.

Sonra tekrar onlara döndüm.

"Siz şimdi düşünün. İki seçeneğiniz var: ya konuşur bu işin başındaki verirsiniz, ya da burada toprağa karışırsınız. İnanın bana, ikinci seçenek daha acısız olacak."

Yere tükürdüm. Sırtımı döndüm. Konuşurlarsa kâr, susarlarsa ceza. Ama bir şey kesindi ki bu dağdan sağ çıkamayacaklardı.

Binbaşının odasından çıktığımda, başarılı görevin üzerimde oluşturduğu rahatlık vardı.

Kemerimi biraz gevşettim. Omuzlarımda taşıdığım baskı, şimdi yerini yorgun bir zafer hissine bırakmıştı. Her görevden sonra olduğu gibi bu defa bir huzur değil, sessizlik sardı etrafımı.

Koridorun penceresinden dışarı, kışla avlusuna baktım. Askerler bir şeylerle meşguldü. Koşturanlar, silah temizleyenler, nöbet çizelgelerini kontrol edenler, eğitimde olanlar. Herkes işindeydi ama ben... Ben biraz dışarıdan izleyen gibiydim yine.

Kafamı toparlamaya çalıştım. Aşağı inip kantinde bir çay içsem mi diye düşündüm ama o da geçiciydi. Zihnim hâlâ dağdaydı. Hâlâ o çocuğun gözlerinde gördüğüm korkuyla doluydu.

Bir iç çekip yürümeye başladım. Her adımda botlarımın zeminde çıkardığı tok sesi duyuyordum. Bir ses arkadan yankılandı.

"Üle sen hâlâ hayattasın demek."

Geriye döndüğümde, karşımdaki o yamuk gülümsemeyi gördüm.

"Ula sen benim yollarımı mı gözlüyorsun da her görev sonrası dibimde bitiyorsun?"

Halil İbrahim bana doğru yürürken kahkaha attı. "Senin keçi inadını biliyorum ben. Herkes kurşundan korkar, sen inatla üstüne yürürsün. Bir de utanmadan hayattasın ulan."

Omzuna sertçe bir yumruk attım. "Halo, senin o ağzını dikerim da."

Gülümsedi sadece. Bizde hoş geldin böyle gösterilirdi. Tokatla, laf sokarak, içini göstermeden. Beraber yürümeye başladık. Koridorun köşesine kadar sessizce yürüdük.

Sonra Halil İbrahim birden döndü, beni tepeden tırnağa süzdü. "Kaç esir vardı?"

"İki. Bir kadın ve bir çocuk," dedim. Sesim kısık çıktı. Çocuğun mor ayakları gözlerimin önünde dolanıyordu sanki.

Halil başını salladı. Bir şeye takıldığımı anladı.

"Alışılır sanıyor insan. Ama alışmıyor. Sadece içine gömmeyi öğreniyor."

Durduk. Kantin girişindeydik. "Çay içer miyiz, biladerim?" dedi sırtarak.

"Ben ısmarlarım gel."

"Sen ısmarlarsan iki içerim."

İçeri girdiğimizde kantin kalabalık değildi. Birkaç asker sessizce çayını içiyor, kimisi gözünü cama dikmiş dışarıyı izliyordu.

Halil İbrahim hemen köşedeki masayı gözüne kestirdi, "Gel üle, yine bizim köşe boş," deyip geçti oturdu.

Ben çayları almaya giderken hâlâ çocuğun ayakları gözümün önünden gitmiyordu. Titriyordu. Üşümekten mi, korkudan mı... İkisi de belki. Sanki benim gözlerimin içine bakıyordu. "Geç mi kaldın?" der gibi.

Tezgâha yanaştım, "İki çay, biri demli," dedim.

Hızla doldurulan çayları, alarak sandalyeye oturdum.

"Çay değil, zehir zemberek lan." Tiksintiyle çaya bakış atan Halil İbrahim'e hak verdim.

"Karadenizliyim ula ben, bir de bana sor buradaki çayların leşliğini." Yüzümde hafif bir tikslenme vardı, kendimi tutamadan eklendim: "Bu çay mı? Bizim orada ineklere içersen içeriden tepki gelir."

Halo gözlerini devirdi, çayı masaya bıraktı. "En çok Karadenizli sensin kardeşim, tamam inandık." Alayla sırtıttı. Hâlâ aynı ukalalık, hâlâ aynı rahatlık.

"Git ötede afkur¹ lan," dedim sinirle.

O da kahkahayı bastı, "Ulan biz bir tek uluruz. Havlamak bizim işimiz değil."

"Ona da gece vakti başlarsınız, değil mi?" dedim, kendimden bilerek.

"Gece, sis, ateş... başka türlü çıkmaz bizim ses."

Gözlerim boşalan masalara takıldı. Aramızdaki o küçük suskunluk, aynı şeyleri yaşamış adamların dil bilmeyen ortaklığıydı.

"Bizim gibiler hep gecenin çocukları zaten," dedim sonra. "Gündüzde ne huzur buluruz ne sesimizi duyan olur."

Halil İbrahim başını salladı. "Gündüz çok kalabalık, Dağhan. Herkes konuşuyor. Ama gece... gece sadece içindekiler bağırır." Tiksindiği çayından bir yudum daha aldı.

"Gecem, gündüzüm birbirine karışmış be Halo, günlerim ne hâlde belli değil," dedim

"Siktir et be oğlum. Böyle olmanın kafası ayrı bir güzel." Alaycı bir gülüş peyda oldu yüzünde.

¹ Havla.

"Ülke değiştirmeden jet lag oluyorum ula ben," dedim, gözlerimi kısmadan.

Halil İbrahim alayla gülmeye devam etti, "Aga, insanlar bunun için para ödüyor. Sen beleşe kafa yaşıyorsun farkında değilsin."

"Siktir ula oradan. Kafam kazan gibi, bir de senin gevşek ağzınla uğraşıyorum," dedim, sinirlerim biraz gerilmişti ama Halil İbrahim'in rahat tavırları, her nasılsa bir nebze de olsa sakinleşmeme yardımcı oluyordu.

Halil İbrahim rahatça sandalyesine yaslandı, gözlerinde o alaycı bakışla, "Özlersin ama bak, sen geldin, ben gidiyorum göreve," dedi.

"Selamette bilader, selamette," dedim alayla, gözlerim Halil İbrahim'in suratındaki o rahat gülümsemede takılı kaldı.

"Allah'ın lazı," dedi Halil İbrahim, alaycı bir tonla. Sinirlendiğimi bile bile yapıyordu.

"Sus ula yörük oğlu yörük."

"Öyleyiz biladerim," diye devam etti Halil İbrahim, "Atalarım bile dağlarda sekmiş, gel de pedere anlat. Asker olduk ne işin var dağda dedi." Yüzündeki gülümseme derin bir anlam barındırıyordu.

"Ne değişti lan, yine dağlardasın. Ataların gibi oba kurmuyorsun da çakal avlıyorsun."

"Baba sözü dinlemedik ya rahat batıyor," diyerek oturduğu sandalyeden ayaklandı. "İkinci çayı dönersem ısmarlarsın dost. Gidip timi kontrol edeceğim."

"Eyvallah," dedim "Sen dönmeden ben gidersem mezarımda höpürdeterek iç."

GÜNÜMÜZ

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Oturduğum yatağın üzerinde yavaşça dolaştırdım ellerimi. Nevresimin üzerine sinmiş kokusu olduğu yerden havalanarak burnuma doldu. Bir saniyeliğine bile olsa burada olduğunu sandım. Sanki arkamı dönsem, gözlerimin içine bakacak... O kararlı,

suskun bakışıyla, karşılaşacaktım. Ama arkamda sadece duvar vardı. Soğuk ve sessiz.

Nereye gittiğinin farkındaydım. Büyük ihtimalle babamın yanına gidiyordu. Nihai amacı gerçekleşmişti ve babamı haberdar etme görevini zevkle yapacaktı.

Kapının tıklanma sesi ile bakışlarım aralık duran kapıya döndü.

“Kızım müsait misin?” Güliz teyzenin sesini duymamla oturduğum yerden ayaklandım. Kapıyı tam açmadan içeri uzandı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yorgun ama bir o kadar da şefkatliydi. Cenazede bana tepkili olan kadın değildi sanki. Oysa ben ondan nefretini görmeyi bekliyordum.

“İmam geldi kızım,” dedi yumuşak bir sesle. “Hazırlan istersen, yarım saate başlayacağız. Dağhan da yirmi dakikaya kadar geliyormuş.”

Başımı hafifçe salladım, dudaklarım kımıldadı ama sesim çıkmadı. Güliz teyze birkaç saniye daha baktı bana, sanki ne hissettiğimi anlıyormuş gibi. Sonra usulca kapıyı kapatıp gitti.

Yatağın ucunda bir süre daha öylece kaldım. İçimde sıkışan o ağırlık, göğsümün tam ortasına yerleşmişti. Nefes aldıkça derinleşiyor, beni olduğum yere mihliyordu. Sonunda adım attım. Aynadaki silüetime göz ucuyla baktım. Ne yüzümdeki solgunluk ne de göz altımdaki kapatmaya çalıştığım morluklar dikkatimi çekti. Tek düşündüğüm, bu işin nereye varacağıydı.

Küçük valizime uzanarak içerisinden kot pantolon ve beyaz boğazlı bir kazak çıkardım. Üzerimdeki elbise, imam nikâhı için pek uygun değildi.

Odada bulunan küçük banyoya yönelip Dağhan gelmeden önce hızlı bir duş almaya karar verdim. Banyoya geçtiğimde üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp katlayarak lavabonun üzerine koydum.

Duşun altına girer girmez, sıcak suyu ayarladım. Vaktim kısıtlıydı. Suyun tenime çarpan sıcaklığıyla bir anlığına her şey silikleşti. Omuzlarım gevşedi, gözlerimi kapattım. Sessizliğin içinde sadece suyun sesi vardı.

Kirpiklerimden süzülen damlalar, yaş mıydı, yoksa sadece su muydu; ayırt edemiyordum. Birkaç dakika daha kalmak istedim ama vaktim daralıyordu. Hızlıca köşede duran şampuana uzandım. Kapağı açmamla ortayı saran keskin mentol kokusu burnumun direğini sızlatmaya yetti. Daha fazla beklemeden şampuanı avucuma dökerek saçlarıma sürdüm. Hızla durulamam lazımdı. Uzun saçları biraz bu konuda inatçı olsa da eninde sonunda köpükten arındırarak duş başlığını kapatıp, saçlarımdan sular süzülürken duvara uzandım. Tam o sırada banyonun kapısı açıldı.

Donup kaldım.

"Dağhan!" diye haykırmamla aynı anda o da olduğu yere çakıldı. Gözleri bir anlığına üzerimde takılı kaldı, sonra hızla yüzünü çevirdi.

"Seslendim. Su sesini de duymayınca, kapı da zaten kilitli değildi..." dedi, sesi boğuk ve aceleliydi.

Elimle duş perdesini kapatmaya çalışırken nefesim hızlandı. Kalbim küt küt atıyordu.

"Dışarı çıkar mısın?" dedim, sesim hem öfkeli hem utanç doluydu.

"Çıktım zaten!" diye bağırdı ve ardından kapının çarpma sesi geldi.

Sular hâlâ akıyordu ama ben titremeye devam ediyordum. Utanç, şaşkınlık ve içimde bastırmakta zorlandığım bir şey daha...

Adını koyamadığım bir sıcaklık, tenimin altına işliyordu.

Duş perdesinin arkasında bir süre kıpırdamadan durdum. Ellerim titriyordu ama bu titremenin sadece utanmaktan kaynaklı olmadığını fark etmem canımı daha çok yaktı.

İçimde bir yer, onun o şaşkın bakışını tekrar tekrar oynatıyordu zihnimde. Yüzünü çevirmeden önceki o an. O bir saniyelik donmuş zaman dilimi.

Saçlarımdan hâlâ su damlıyordu. Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu ama ayakları sanki yerinden kalkmak istemiyordu. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Kendime gelmeliydim. Yirmi dakika ne çabuk geçmiş olabilirdi ki?

Hızlıca havluyu üzerime doladım ve banyodan çıktım. Oda sessizdi ama havası değişmişti. Sanki o bir saniyelik karşılaşma, bütün duvarlara sinmişti.

Valizimin yanına çöküp iç çamaşırlarımı ve kıyafetlerimi çıkardığım yerden aldım. Giyinirken ellerimin hâlâ titriyor oluşuna içimden küfrettim.

"Olacak iş değil..." dedim fısıltıyla. "Bu yaşanmadı. Yaşanmamış sayılacak."

Ama zihnim, inatla o sahneyi geri sanyordu. Üzerime kıyafetlerimi geçirdiğimde, aynanın karşısında durup kendime baktım.

Gözlerimde, ilk kez başka bir şey vardı. Kızgınlık, evet. Mahcubiyet, evet. Ama altında kıpırdanan o yabancı his...

İşte ondan korkuyordum.

Kapının tekrar tıklanmasıyla irkildim. Bu sefer tok değildi sesi; daha soğuk, daha mesafeli bir tını vardı. Açmadan önce derin bir nefes aldım. Kapıyı araladığımda Dağhan, başını hafif eğmiş, gözlerini yere dikmiş hâlde duruyordu.

"Giyindiysen eğer," dedi kısık bir sesle. "Geliyorum."

Bir an konuşmadım. Sadece baktım. Ne desem boştu çünkü. Yaşanmıştı işte. Yine de sesimi bulmaya çalışarak, "Giyindim," dedim. "Gel."

Gözlerini kaldırdı, yüzüme baktı. Odanın bir adım içinde durdu. Kapının eşiğinden girdiği söylenemezdi. Birkaç saniye sustu. Sonra o bildik ciddiyetiyle, "İmam nikâhı çıkardılar bir de başımıza," dedi öfkeyle. "Gelmiş, bizi bekliyor imam efendi." Sesi kinayeliydi. Az önce olanlar yaşanmamış gibi davranıyordu. Bu benim için çok daha iyiydi.

"Hızlı döndün?" diye sordum kinayeye.

"Umduğumdan kısa sürdü." Gözlerinin hırsla parlamasını dikkatle inceledim. Saklama gereği duymuyordu.

Başımı salladım, göz temasını keserek ilerledim. Omzunu hafifçe geriye çekerek yol verdi, ben de kapıdan geçerken ellerimi sıktım. Yanımda yürürken tek kelime etmedi. Sessizliği öyle ustaca taşıyordu ki onun yanında konuşmak fazlalık gibi geliyordu.

Aşağı indiğimizde oturma odasına yöneldik. İmam, yanında Arslan abi ve Reyhan ablayla birlikte koltukta oturuyordu. Agah amca ise kendi adını taşıyan küçük Agah'ı dizlerine oturtmuş, onunla yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Küçük çocuğun gözleri parlıyordu; dedesiyle kurduğu bağ, odanın içine sıcak bir huzur yayıyordu.

Odaya girdiğimiz an kimse bir şey demedi ama odadaki hava, birazdan başlayacak konuşmanın ağırlığını taşıyordu.

İmamı yolcu etmek için ayaklanan Agah amcanın arkasını beklemeden ben de kalktım. Su içmem lazımdı. Boğazımda düğümlenen her kelime, içimde bastırmaya çalıştığım duygular gibi kurutmuştu içimi. Mutfığa yöneldim. İşin garip tarafı evi yabancılamıyordum. Önceden gelmemin de çok büyük etkisi vardı tabii.

Arkada kalan konuşmaların uğultusu kulaklarımda yankılanırken musluğu açtım. Akan suyun sesi, kafamın içindeki karmaşaya karıştı. Bir bardak alıp doldurdum. Soğuktu. Dudaklarımı değdirdim ama içmeden önce gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım.

Arkamdan yavaş adımlarla yaklaşan birinin sesi geldi.

“Zülal,” dedi yumuşakça, “İyi misin kuzum?” Reyhan abla omzuma sarıldığında, ani temasına karşı vücudumun gevşediğini hissettim.

Bir abla sıcaklığı gibi sarmıştı beni. Bir annenin yokluğunu, bir arkadaşın yoksunluğunu kapatır gibi... Başımı hafifçe eğdim, gözlerim dolsa da akmasına izin vermedim.

“Ne iyi ne kötüyüm. Bir yerdeyim işte.” Sözlerim yavaşça döküldü dudaklarımdan, kendim bile ne dediğimi zor anladım.

Reyhan abla başımı okşadı.

“Her şeyin bir vakti var. Kalbinin de kabullenişinin de. Bu aceleyle olacak bir şey değil.”

O an kalbimin en derinine işledi sözleri. Konuşamadım, sadece iç çektim. Reyhan abla da bir süre sustu. Başımı yasladığım o omuzda, ablalarımın hissi vardı sanki.

"Dert, insana yol öğretirmiş canım benim. Kalbini ferah tut ve kendine güven." Sözlerinin ardından içimi bir şey ısıttı. Belki de uzun zamandır aradığım şey, buydu. Birinin beni gerçekten anlayarak konuşması. Teselli etmek için değil, yüreğime değmek için.

Gözlerimi kapattım.

Kalbimde hâlâ kırıklar vardı, evet. Ama artık o kırıkların arasından sızan ışığı da görebiliyordum. Bir yol vardı önümde. Karanlık ya da aydınlık. Ama artık adım atmak zorundaydım.

Reyhan abla başımı okşayıp hafifçe doğruldu.

"Hayde gel, bol köpüklü bir kahve yapalım da iki elti içelim." Kasvetli havadan kurtulmak istercesine gülümsedi.

"Sonra köşede dedikodunu yaparum derum bir elti geldi, uyy suratsız bir kahve bile içmeyi benla." İstemsizce gülümse dim. Anlık neşesi yüzüme kondu.

Kahve cezvesini çıkarırken Reyhan ablanın ellerinin pratikliğine takıldı gözüm. Ne kadar da alışkındı neşe getirmeye. Hep böyleydi.

"Sen nasıl alıştın abla?" dedim bir anda, düşünmeden. Reyhan ablanın da evliliği ani olmuştu. Arslan abi ile çok kısa zamanda evlenmişlerdi.

Kısa bir duraksama oldu ellerinde. Cezveyi ocağa koyduktan sonra bana döndü.

"Alışmadım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sevdim. Çünkü sevmeden yaşanmaz." Sustu. Köpüren kahveyi fincanlara dökerken o sessizlikte bile bir öğüt vardı.

Ve ben, Reyhan ablayı o an, bir kadın olarak değil, Arslan abinin sırtını dayadığı bir dağ gibi gördüm. Sarsılmaz, sıcak, bildiğiyle değil hissettiğiyle yaşayan bir dağ gibi. Yoldaşlardı birbirlerine ama aşkla ve sevdıyla.

Kahveleri alarak mutfaktaki küçük masaya yerleştik. Daha bir yudum kahve içecekken, arkadan güçlü adım sesleri duyuldu ve Dağhan hızla içeri girdi. Gözlerinde o bilindik sert bakış

vardı ama bu sefer bir gariplik de vardı. Sanki bir şeylerin aciliyeti vardı, bir şeyler yolunda değildi.

“Zülal, gece yola çıkmamız lazım. Iğdır’a dönmem gerekiyor,” dedi. “Görev geldi.”

YAZAR'DAN

Nazmi yalnızdı artık. Odanın kapısı kapanalı çok olmuştu ama içeride hâlâ Dağhan'ın sesi dolaşıyordu sanki. Titreyen eli ile tuttuğu silahı yavaşça indirdi.

“Hediyemi beğendin mi?” Bu cümle zihninde tekrar tekrar çınılıyordu. Sessizlikte yankılanan bir hakaret gibi. Adım atmadı. Kıpırdamadı. Sadece orada durdu. Omuzları dimdikti ama ruhu öfkenin esiriydi. Bakışları duvardaydı; duvarın desenlerine boş boş bakıyordu ama gördüğü başka şeylerdi. Yıllarca üstüne titredığı planlar, kontrol altında tuttuğu hayat, kurduğu dengeler... Şimdi bir Tüfekçi, gelip hepsini darmadağın etmişti.

Zülal'i almıştı.

Soyadını vermişti.

Onu, babasının bilgisi dışında sahiplenmişti.

Nazmi'nin çenesi kasıldı. Dişlerini sıkı. İçinde öyle bir öfke vardı ki ne bağırabiliyor ne de susabiliyordu. Sadece yanıyordu. Sessiz bir yangın gibi. Her şeyini yakıp geçiyordu içinden.

Bu masayı kaç kez çevirmişti, kaç kişiyi susturmuş, kaçına diz çöktürmüştü?

Ama şimdi, hayatında ilk defa, bir Tüfekçi önüne geçmeye cesaret etmişti. Ya da o öyle sanıyordu. Nazmi yavaşça başını kaldırdı. Odanın sessizliğinde kendi nefesinin sesini duydu. Bir süre sonra, boğazını temizleyip kısık bir sesle konuştu. Kimseye değil, belki kendine: “Bu iş burada bitmeyecek.”

Nazmi bir süre yerinden kıpırdamadı. Sanki öfkesini içinde bastırmaya çalışıyor ama tutamıyordu. Sonra birden, sinirle

kalktı. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Parmakları hızla tuşlara bastı. Gözleri hâlâ karanlıktı.

Telefon birkaç kez çaldı, sonra karşıdan ses geldi.

"Hızır Ali," dedi Nazmi, sesi keskin ve buz gibiydi.

"Nazmi Arga?"

Nazmi derin bir nefes aldı ama öfkesini yutamadı. Patladı.

"Sen biliyor muydun lan? Söylesene! Sen biliyor muydun bunların evlendiğini?"

Karşıdan bir anlık sessizlik geldi. Hızır Ali'nin ne diyeceğini tarttığı o saniyeler bile Nazmi'yi çileden çıkardı.

"Demek sürprizi öğrendin. Güzel. Ee, sana boşuna damatlarının tadını çıkar demedim."

"Doğru düzgün konuş, Hızır Ali! Size bunun bedelini ödetmeyeceğimi mi düşündünüz?"

"Yavaş gel. Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın."

Nazmi'nin çenesi yeniden kasıldı. Gözleri kısıldı, tavanı değil sanki Hızır Ali'yi delip geçiyordu.

"Sen benim kızım ile evlisen ula! O Kağan Sencer'e söyle o da beni karşısına aldı!"

Hızır Ali alaycı bir kahkaha savurdu. Karşıdaki sessizlik büyürken, Nazmi telefonun ekranına bir an baktı. Parmakları titrese de sesi netti.

"Kağan'ın da çok selamı var."

Bu tepkiden sonra bir şey demeden öfke ile telefonu kapattı. Ekran karardı, tıpkı Nazmi'nin gözleri gibi. Telefonu kapattıktan sonra bir süre hareketsiz kaldı Nazmi. Gözleri boşluğa dikilmişti. Dağhan'ın sesi hâlâ kulağındaydı ama artık onun sesini duymaya tahammülü yoktu.

"İhanet..." diye geçirdi içinden.

Elini ceketinin iç cebine attı. Başka bir numarayı çevirdi bu kez. Bu telefonun diğerinden farkı vardı. Bu, "dışarı sızmayan" işler için kullanıldı. Ekranı "Ercan" ismi belirdi. Karşıdaki adam, yıllardır Nazmi'nin kara kutusuydu.

İki çalmanın ardından açıldı.

"Buyur abi."

Nazmi doğrudan konuya girdi.

“Tüfekçileri bir süre izleyin. Yaptıkları her işi, her gümrük çıkışlarını. Özellikle Dağhan İdris Tüfekçi ve Arslan Tüfekçi’yi.”

Ercan bir an duraksadı. Sorular sormaya niyetlendi ama Nazmi’nin ses tonundaki kesinlik, susması gerektiğini gösterdi.

“Her adımını... Nerede kalıyor, kimle görüşüyor, Zülal neredeymiş, nasıl bir düzen kurmuşlar, hepsini öğreneceksin. Bir za-yıf anlarını bulursak, oradan çökeriz. Anladın mı beni?”

“Anladım abi. Bugünden başlıyoruz.”

Nazmi başını eğdi, parmaklarını şakaklarına bastırdı. Sakin görünüyordu ama içi hâlâ fokurduyordu.

“Ve Ercan... bu işin ucu Hızır’a, Kağan’a çıkarsa, onları da aynı deftere yaz.”

“Tamamdır abi. Dediğin gibi olacak.”

Nazmi telefonu kapattı. Bu kez ekranı karanlık değildi. Gözlerinin içindeki öfke, dışarı yansımıştı artık. Yalnız kalmak istemedi ama kimseyi de yanında istemiyordu. Güven, onun için artık lüks bir kelimeydi.

Sırtını koltuğa yasladı.

“Beni hafife almanın bedelini ağır ödeteceğim size,” dedi kendi kendine, dudaklarının arasından çıkan soğuk bir fısıltıyla.

BÖLÜM 13

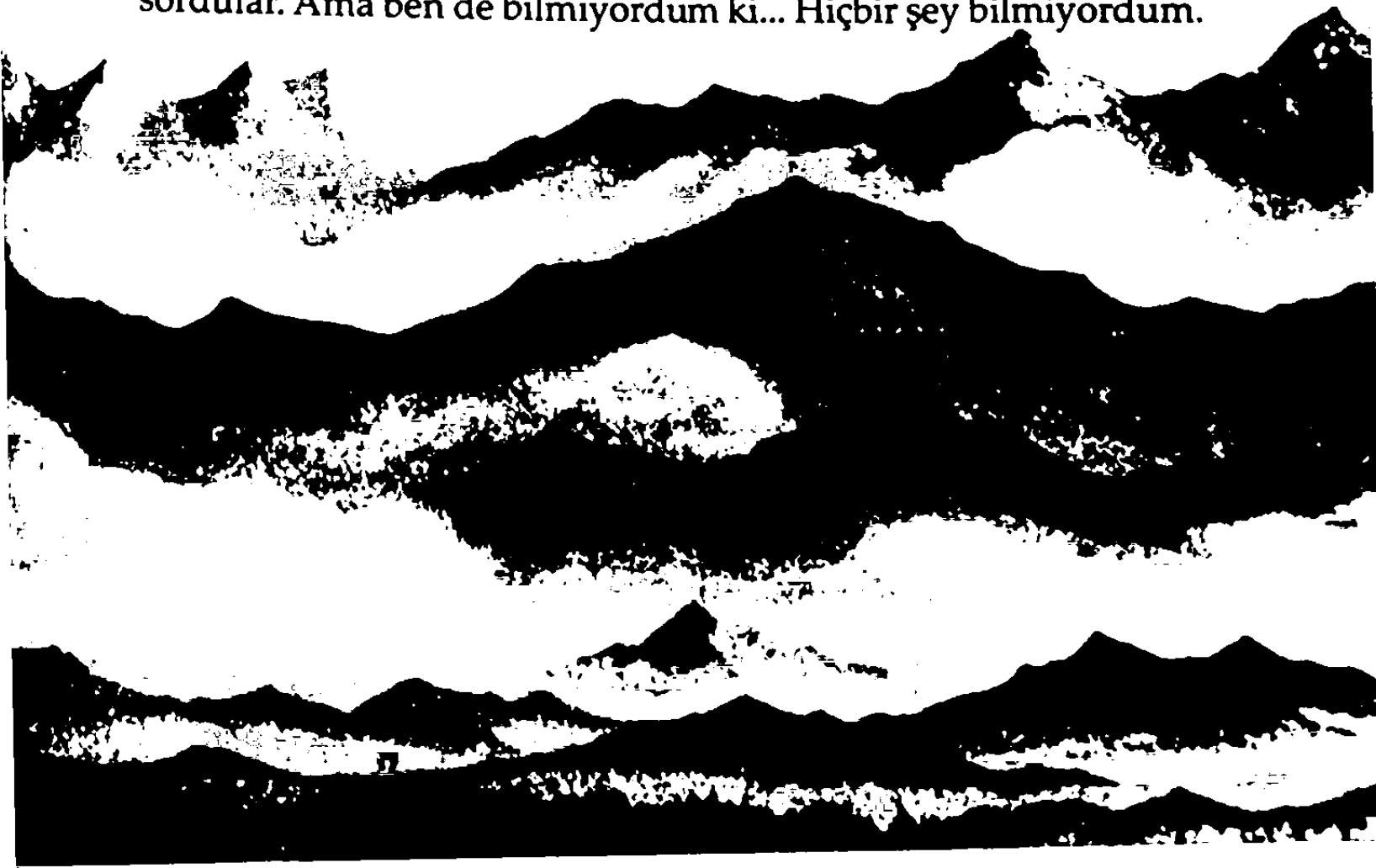
Kırıklardan Yezeren Filiz

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Bir ay önce biri çıkıp bana, "Dağhan'la Iğdır'a gideceksin. Hem de karı koca olarak," deseydi, deli deli güler, geçerdim. Ama işte...

Pat diye evlendiğim günün akşamı, doğup büyüdüğüm şehri de ardımda bırakıyordum. Şu an Iğdır'a gidiyorduk hem de benim arabamla. Bilet bakan Dağhan'a benim arabamla gidebiliriz teklifini bulduğumda hızla kabul etti. Çünkü babamın parası ile almamıştım. Anında alınan karar, aceleyle kapanan, hatta hiç yerleştirilmemiş bir valiz... Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki düşünmeye fırsat bile kalmamıştı. Nasıl bir rüyanın ya da kâbusun içine düşmüştüm bilmiyordum.

Ablamlarla olan grubumuza Iğdır'a gittiğime dair mesaj attığımda onlar da en az benim kadar şok olmuşlardı. Ne zaman döneceğimi, beni bir daha ne zaman göreceklerini ardı ardına sordular. Ama ben de bilmiyordum ki... Hiçbir şey bilmiyordum.

Arabanın camından dışarı baktım. Geriye kalan şehir, çocukluğum, gençliğim, ablamlar, Borçka'nın puslu ve yağmurlu havası... Hepsi, yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Araba yavaşça virajı dönerken içimde atmaya çalıştığım bir yumru büyüyordu. Camdaki buğuyu elimin tersiyle silip bir kez daha baktım geride kalan şehre. Sanki son kez görüyormuşum gibi. Oysa her şey ne kadar da tanıdık... Ama aynı zamanda ne kadar yabancı.

İşin garip tarafı annem hâlâ bana ulaşmamıştı. Duymamış mıydı olanları? Telefonum sessizdi. Ne bir mesaj ne bir arama vardı. Onca yıl boyunca hep onun gözünün içine bakarak, babamın altında ezildiğini düşünerek büyümüştüm. Küçücük bir çizgi olduğunda bile telaşlanırdım. Şimdi ise o hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyordu?

İçimde bir yerde hâlâ, "Birazdan arar," diyen küçük bir Zülal vardı. Ama dakikalar geçtikçe o ses de sustu. Demek ki gerçekten annem her zaman babamın boyunduruğu altında kalacaktı.

Başımı cama yasladım. Gözlerimi kapattım. "Bir daha asla aynı olmayacak hiçbir şey," diye fısıldadım içimden. Ve belki de bu hiç kötü bir şey değildi. Yeniden doğuş bile olabilirdi.

Araba her kilometrede geçmişimden biraz daha uzaklaştırırken, içimde bir şey yavaşça kabuk değiştiriyordu. Canımı yakan her hatıra, her susuş, her görmezden geliş... Hepsi geride kalıyordu. Iğdır'a bir süreliğine de olsa gitmek bazı şeylerin değişmesini sağlayacaktı. Çalıştığım yerden izin bile almamıştım. Yıllık iznim bitmek üzereydi ve büyük ihtimalle işten çıkarılacaktım. Umurumda da değildi. İlk kez hayatımda bir şeyi düşünmeden, planlamadan, sadece hissederek yapıyordum. Kaybetmekten korkmadığım bir yerdeydim artık. Belki de kaybettiklerimden sonra, daha fazla kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

İçimde tuhaf bir huzur vardı. Sanki bütün kırık dökük yanlarım, o puslu şehirden uzaklaştıkça yeniden şekilleniyordu. Oysaki ben Borçka'ya âşık bir kadındım.

İğdır... Bana ne getirirdi bilmiyorum. Belki bir süreliğine kalacak bir çatı, belki hiç bilmediğim bir sessizlik. Ama ne olursa olsun, bana ait bir sessizlik olacağı kesindi.

Arabanın içindeki sessizliğe uyum sağlayarak ben de kendi içimdeki sessizliğe gömüldüm. Gözlerimi açıp, bir kez daha kapadım. Bu kez kaçmıyordum ya da babamın boyunduruğu altında kalmıyordum. Bu kez kendimi bulmaya gidiyordum.

“Üşüdün mü?”

Dağhan’ın sert ama sessiz sesini duyar duymaz gözlerim tekrardan açıldı. Başımı yavaşça ona çevirdim. Yüzü, camdan yansıyan solgun ışıktaki daha da keskinleşmişti. Gözleri benimkilerdeydi ama ifadesi çözülemezdi. Ne tam endişe ne de tamamen ilgisizlik. İkisinin arasında, kendine has o mesafeli hâlindeydi.

“Biraz,” dedim, dudaklarımı zorlayarak.

Hiçbir şey söylemeden klimayı açtı ve üzerimdeki ince kabana göz ucuyla baktı. Keskin, koyu kahve gözleri avcı gibi durumu değerlendiriyordu.

Sıcacık hava omuzlarıma ve yüzüme üflelemeye başladığında sadece tenim değil, içim de biraz ısındı. Sanki klima Dağhan’ın kokusunu da savuruyordu. Kokusunun, hatırlatıcı hissi darma-duman ederek bütün benliğimi sarmalamış, âdeta eşsiz bir rahatlamaya sürüklemişti beni.

Bunca mesafeye, bunca kırgınlığa rağmen... Dağhan hep buydu. Dokunmadan dokunmayı iyi bilirdi.

“Kaç saate orada oluruz?” Sesim, içimde taşıdığım karmaşanın aksine fazlasıyla sakindi.

Oturduğu yerden etrafa bakındı, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir çizgi oluştu. “Dört, belki üç buçuk. Yağmur dursunsa daha erken.” Bunu söylerken, camın buğusuna baktı bir an, “Otobüsle yolculuk yapsaydık beş buçuk saati bulurdu. Ama ben daha erken varırım,” dedi.

“Ona ne şüphe, hız konusunda takıntını bilmeyen yok. Motor sevdan bile vardı bir ara.”

Dağhan kaşının kenarını kaldırarak bana baktı, gözlerinde belli belirsiz bir parıltı vardı. Ama gözlerini yoldan da ayırmıyordu.

"Hâlâ var," dedi. "Motor da aldım." Sesi öyle düz çıktı ki sanki pazardan elma almış gibi konuşuyordu.

"İyiymiş." Bu kadarını söyleyebildim. Ne daha azı ne fazlası. İstedigini her zaman yapardı.

Kafasını çevirdi bana doğru, bir anlık sessizlik oldu. Sonra yine yola döndü.

"Sürmek iyi geliyor."

Sürmek demişken aklıma gelen detayı sordum.

"Arabamı neden sorgulattın?"

"Zaten Iğdır'da olduğumuzu biliyor ama her adımımızı takip etmesine gerek yok." Bu sözün ağırlığı arabanın içindeki havayı aniden değiştirdi. Sileceklerin sesi bile yutuldu sanki.

Kaşlarımı çatıtm.

"Beni nasıl takip edecek?" Sesim biraz yükseldi, fark ettim ama engel olamadım.

Dağhan sol eliyle direksiyonu tutarken sağ eliyle vites topuzuna bastı, sıkıca.

"Bunun bir sürü yolu var, verici ekletmiş bile olabilir. Ama kontrol ettiğim yerlerde yok. Sorgulattığımda da bir şey görmedim. Arabanı kendi paranla alman bir şeyi değiştirmiyor maalesef."

Bir duraksama yaşadım. Babamdan her şeyi beklerdim.

"O," dedim merakla. "Ne tepki verdi?" Sesimde hem öfke hem de yanm kalmış bir merak vardı. Babamdan her şeyi beklerdim ama pek hazırlıklı da sayılmazdım.

Dağhan, sol eliyle direksiyonu hafifçe çevirdi, yol kıvrılırken gözlerini camdan ayırmadı.

"Beklemediği için bir şey diyemedi." Kısa bir nefes verdi. "Yapacak bir şeyi yoktu zaten o an."

İçimde bir yer, onun bu kadar sakin olmasına öfkelenildi. Ya da... belki de bu sakinliğe güvenmek istedim, hangisi olduğunu ayırt edemiyordum artık.

"Bir şeylerin peşine düşmüştür çoktan," dedim. Sesim çatallandı ama toparladım. "Onun istemediği her olay, kıyamete gebedir."

"İstediği kadar düşebilir. Hiç düşünmediği yerlerden vurmaya yeminliyim ben artık."

Sözleri içimi titretti. Yalnızca babama değil, geçmişe, korkuya ve bana karşı da edilmiş bir yemin gibiydi. Ben artık sadece Dağhan'ın yanında değildim. Onunla birlikte cephedeydim.

"İclal teyzeler üzülecek," diyerek konuyu değiştirdim.

"İclal anne artık daha fazla üzülemez. Amcamla beraber o defter kapandı. Zaten o beni anlar." Dağhan'm sesi bu kez yumuşaktı ama içinde derin bir kırgınlık taşıyordu. Yusuf amcayı anmak hüznölendirdi.

İclal teyze onun için sadece bir anne figürü değil, yarım kalmış bir hayatın tanığıydı. Her şeyimizi bilen nadir insanlardan biriydi.

"Senin için her zaman en iyisini ister," dedim. "Ne olursa olsun, sen onun için evlatsın."

Gülümsedi Dağhan ama o gülümseme acıyla eğilmiş gibiydi. Gözleri tekrar yola odaklandı. Cevap vermedi.

Yolun geri kalanında biraz içimin geçtiğini hissettim. Cama yaslanarak uyuyakalmış olmalıydım. Hayatımın birkaç senesine dönüp bakarsam en rahat uykum olabilirdi. Huzurluydu.

Gözlerimi açtığımda, arabanın içini solgun bir ışık dolduruyordu. Geceyle sabahın arasındaki o sessiz zamandı. Göz kapaklarımı aralamaya çalışırken fark ettim ki Dağhan hâlâ aynı pozisyonda, elleri direksiyonda, gözleri yoldaydı.

"Uyandın mı?" diye sordu, sesini kısmadan. Başımı sağa çevirdim, omzumda duran kemer izini hissederek doğruldum.

"Ne kadar sürdü?"

"İki saat kadar."

O anda göz göze geldik. Dağhan'ın bakışlarında beni yoklayan bir dikkat vardı ama hiçbir şey sormadı.

Sadece, "Birazdan mola vereceğim, yakıt almam lazım," dedi. "Yüzünü yıkarsın. Ben de kahve alırım bize."

Sonra ekledi, sanki önemsemediymiş gibi, "Sütlü, şekersiz, değil mi?" dedi. Kalbim bir anlık duraksadı. Unutmamıştı. Onca zaman geçmesine rağmen, nasıl kahve içtiğimi biliyordu.

Bir süre sonra araba sağa yanaştı, küçük bir yol kenarı benzinliğine girdi. Güneş hâlâ doğmamıştı ama hava açık, gökyüzü kırmızıya çalıyordu.

Girişte birkaç uzun yol kamyonu, sisin içinde silüet gibi görünüyordu. Dağhan arabayı durdurdu, motor sustuğunda sessizlik biraz garip geldi. Emniyet kemerimi çözerken boğazımı temizledim.

"Üşüme," dedi Dağhan, arka koltuğa uzanarak kendi montunu aldı.

Montu omzuma bırakırken göz göze geldik bir an. Sonra hiç ses çıkarmadan kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ben de ardından indim. Hava yüzüme çarptığında tam anlamıyla uyandığımı hissettim.

Soğuk, keskin ve sertti.

Dağhan çalışana depoyu doldurmasını söyleyerek markete doğru yürüdü. Ben de hiç beklemeden arkasından ilerleyerek tuvalete geçtim. Aynada kendime baktığım an saçlarımın kabardığını ve gözlerimin etrafının kızardığını fark ettim. Beyaz tenli olmanın zorlu yanlarından biri de buydu. Her şey hemen belli oluyordu.

Tuvallette ihtiyaçlarımı giderdikten sonra market kısmına geri döndüm. İçeriden filtre kahve kokusu sızıyordu.

Dağhan'ı, kasadaki adamla kısa bir konuşma yaparken buldum. Sonra kartını çıkararak ödeme yaparak iki kahve aldı. Yanına doğru adımladım. Beni görür görmez kahvenin birini uzattı. Karton bardağı hemen aldım. Sıcacıktı ve dumanı tütüyordu.

"Aç mısın?" diye sordu, göz ucuyla yüzüme bakarak.

Başımı hafifçe salladım. "Biraz."

Kahveden bir yudum aldım, dudaklarımı yaktı ama şikâyet etmedim. O sırada gözleri hâlâ bende geziniyordu.

"Bir şeyler alalım mı? Poğaça falan?"

"Gerek yok," dedim. "Kahve yeter."

Kaşlarını hafif çattı, sanki inanmamış gibi. "Yeterli değil gibi duruyorsun."

Gülümsedim. "Sen bana kahve verdin ya... Sabahın bu saatinde bundan büyük jest olmaz."

Dağhan bir şey demedi ama dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. O sessiz tebessüm, içimi hiç beklemediğim bir yerden ısıttı. Yine de dayanamayıp içeri doğru döndü. Ardından baka-kaldım. Ne yapacağını tahmin edebiliyordum ama yine de izlemek hoşuma gitti.

Birkaç dakika sonra elinde küçük bir kâğıt poşetle geri döndü.

"Simit sıcaktı," dedi, poşeti bana uzatırken.

Başımı iki yana sallayarak hafifçe güldüm. "İnatçısın."

"Öyle derler," diye karşılık verdi, gözlerini kısıp hafifçe başını eğerek.

Poşetin içinde duran sıcacık, taze simidi dayanamadan hemen aldım. Bir parçasını koparıp geri kalanı koyacakken olumsuzca kafa salladı.

İtiraz edecek oldum ama o kahvesinden bir yudum alarak bakışlarını keskinleştirdi. Bunu sessiz bir galibiyet gibi yaşamasına izin verdim.

Simidi komple alarak bir parça ısırdım.

İğdir, tahminlerimin üzerinde soğuktu. Artvin'in nemli ayazından farklıydı; burada hava daha kuru, keskin ve sertti.

Soğuk, tenime değil de doğrudan kemiklerime işliyordu sanki. İnce kabanım yeterli gelmemişti, ellerim ceplerimde, kabanıma daha çok sarıldım.

Dağhan, üşüdüğümü fark ederek kısa bir bakış attı.

"Sabahları böyle olur," dedi. "Güneş aldatır ama hava hâlâ keskindir." Haklıydı. Gökyüzü açık, güneş parlıyordu ama hiçbir sıcaklık vermiyordu.

Kalacağımız yere gelmiştik. Bekârların lojmanda tek kalması uygun olmadığı için daha önce burada Halil İbrahim diye bir as-

kerle kalıyormuş. Benim geleceğim kesinleşince arayıp ayarlama yapılmış. Sanınm arkadaşı başka bir eve geçti. Yolda kısacık bir anda bundan bahsetmişti. Kalacağımız yere gelmiştik. Bekârların lojmanda tek kalmasına öncelik verilmediği için Dağhan burada Halil İbrahim diye bir arkadaşı ile yaşıyormuş. Geleceğim netleşince Dağhan onunla konuşmuş. Halil İbrahim de eşyalarını toplayarak sanınm başka bir arkadaşının yanına geçmişti. Yolda kısacık bir anda bundan bahsetmişti.

Sabahın körü olduğu için lojman sessizdi.

Ne bir kapı sesi ne bir ayak sesi... Her yer uykudaydı sanki. Sadece erler kapıda nöbetteydiler. Yalnızca bizim ayak seslerimiz yankılanıyordu beton zeminde.

Bir an durup etrafa baktım; çıplak ağaçlar, donmuş çimenler ve yer yer buz tutmuş kaldırımlar. Hepsi bu sessizliğe eşlik ediyordu.

Arabadan valizimi indiren Dağhan'a göz ucuyla baktım. Soğuğa alışkındı, omuzlarını hafifçe dikleştirmiş, adımlarını sakince atıyordu.

Sanki burada doğmuş büyümüş ama bir yanıyla da hep bir yerlere gitmeye hazırmiş gibiydi. Tam o an, içimde bir şey kıpırdadı. Belki de bu, sessizlikte konuşmadan anlaşılabilenin garip bir huzuruydu. Ya da onunla birlikte olmanın insana, dışarının soğuşunu unutturan bir tarafı vardı.

Beyaz, çok katlı olmayan apartmana doğru yürüyen Dağhan'ı sessizce takip etmeye başladım. Ayaklarımın altındaki buzlu beton zeminden hafif çıtırtılar geliyordu. Lojmanın etrafı, askeriye has o düzenli ve steril havayla çevriliydi. Her şey yerli yerindeydi; çöp kutuları hizalı, bayrak direği dimdik, pencereler sıkı sıkıya kapalıydı.

Dağhan valizi bir eline almış, diğer elini montunun cebine sokmuştu. Kapının önüne geldiğinde, arkasına dönmeden konuştu: "İçerisi daha sıcak. Merak etme, hemen ısınacaksın."

Sanki içimdeki karmaşayı duymuş gibiydi. Başımı salladım ama sesim çıkmadı. O da zaten görmedi. Soğuktan mı, ondan mı bilmiyorum; kelimeler içimde donup kalmıştı. Kapının koluna

uzanırken bir anlığına duraksadı, sonra sessizce açıp içeri girdi. Ben de peşinden takip ettim.

Asansör bulunmayan binanın merdivenlerine yönelen adamın, bir adım arkasıdaydım. Üç kat merdiven çıktığımızda, nefesim hafifçe hızlanmıştı ama belli etmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Dağhan'ın adımları ne hızlanıyor ne yavaşlıyordu, yıllardır bu merdivenleri çıkmanın alışkanlığına sahipti.

Üçüncü kata vardığımızda, loş bir koridorda durdu. Elini cebine atıp anahtarı çıkardı. Kapının önünde bir an duraksadı, sonra başını hafifçe bana çevirerek, "Çok dağınık değil," dedi. "Dağınıklığı sevmem bilirsin."

Anahtarı çevirdiğinde eski tip kapıdan tok bir ses geldi. Kapı açıldı, içeriden hafif bir temizlik kokusu yayıldı.

Adımımı içeri attığım an fark ettim: Burası onun evi değildi sadece. Bir nevi sığınağı gibiydi. Dış dünyanın karmaşasından, görevlerin ağırlığından uzaklaştığı sessiz bir alan. Ve artık, bir süreliğine de olsa benim de alanımdı.

Köşede bulunan kitaplıkta dolaştı gözlerim. Dizili kitapların arasında askerî taktiklerden kişisel gelişime, birkaç klasik romandan tarih kitaplarına kadar her türden şey vardı. Ama en üst rafta Nutuk'un birkaç farklı baskısı duruyordu.

Titizlikle yerleştirilmişlerdi, belli ki hepsi öylece alınmamış, okunmuş, seçilmişti.

"İki oda var. Çok büyük değil ama idare eder. Mutfak boş tabii ama markete çıkarım bugün gitmeden."

Sesini duyduğumda kitaplıktan gözlerimi ayırıp ona döndüm. Elinde artık valizim yoktu. Büyük ihtimalle boş odaya koymuştu. Söylediği her kelimedede bir sorumluluk hissi vardı ama bunu sesine yansıtmadan, doğal bir içtenlikle söylüyordu.

"Tamamdır. Birlikte alırız. Sonuçta ben de artık bu evdeyim." Sözlerin, ağzımdan çıkarken hem doğal hem de tuhaf bir ağırlığı vardı.

Birlikte yaşamak değil de belki ama aynı çatı altında nefes almaktı. Bu, bir şeyleri değiştirecekti.

"Olur. Ben kışlaya gitmeden hallederiz. Çünkü bir daha eve dönemem," dedi "İstersen biraz uyuyabilirsin, uyandığında kahvaltılık bir şeyler almaya çıkarız."

"Benden çok, senin uykuya ihtiyacın olmalı. Bütün gece araba süren sensin." Sözlerim hafif bir sitem taşıyordu ama altında kaygı vardı.

O ise sadece başını hafifçe salladı, yorgunluğunu belli etmeye çalışır gibi. "Alışkınım," dedi. "Dağlarda uyuduğum söylenemez."

Ses tonunda bir bıkkınlık yoktu, sadece sade ve netti. Ben sustum, o da sustu. Bu evde sessizlik bile bir dil gibiydi artık.

Daha fazla ayakta beklememek adına ortada duran L koltuğa yavaşça oturdum. Dağhan ise evde birkaç yeri düzenliyor, elektrik ve suyu kontrol ediyordu. L koltuğun yumuşaklığı, üzerime çöken yorgunlukla birleşince bedenim teslim oldu. Göz kapaklarım ağırlaştı, sesler silikleşti. Dağhan'ın ayak sesleri, dolap kapaklarının hafif gıcirtısı, musluktan damlayan suyun sesi, hepsi bir fon müziği gibi zihnimde çınladı. O an, farklı bir ev değil de kendimi en çok korunduğum yerde hissettim. Ve uyku, yavaşça beni içine çekti. Belki birkaç saatliğine, belki de yeni bir başlangıcın tam ortasına.

Gözlerim tekrar açıldığında, beyaz tavanla birkaç saniye bakiştım. Uyanır uyanmaz nerede olduğumu anlamaya çalıştım; tanımadığım bir odada, yabancı ama huzurlu bir sessizlikte...

Sonra yavaşça hatırladım.

Lojman. Dağhan. Yolculuk. Sessizlik.

Başımı yana çevirdiğimde pencerenin tül perdesinden süzülen ışık, odanın içine solgun bir sarılık yaymıştı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava hâlâ aydınlıktı. Birkaç saniye öylece uzandım, hareket etmeden, sadece dinleyerek, dinlenerek. Ev hâlâ sessizdi. Ya Dağhan çıkmıştı ya da uyuyordu. Sonra yavaşça doğruldum. Ayağımın altındaki halının yumuşaklığı, içerideki sıcak hava, dışarıdaki soğuktan tamamen koparmıştı beni. Koridora çıkarken ayak seslerimi bastırmaya çalıştım, sanki Dağhan uyuyorsa uyanmasın ister gibi.

Kısa koridorun köşesinde duran odanın kapısından bakış attığımda, Dağhan'ı yatakta yüzüstü uzanırken gördüm. Üzerine battaniyeyi gelişigüzel çekmişti, bir kolu yataktan sarkmış, nefesi düzenliydi.

O sert duruşunun, dimdik hâlinin yerini şimdi ağır bir yorgunluk almıştı. Görev adamı değil de sadece bir insan gibiydi o an. Yorgun, uykusuz ama bir şekilde huzurlu. Sessizce kapıyı araladım, biraz daha yakından baktım. Göz kapakları kapalıydı, kaşları hafif gevşemişti. Sanki günlerdir değil, aylardır ilk kez deliksiz bir uykuya dalmış gibiydi.

Çıplak üstüne rağmen, üşümüşe benzemiyordu. Odanın içi sıcaktı ama belki de onun içten yanan bir ateşi vardı, sadece bedeninden değil, aklından ve ruhundan gelen bir sıcaklık.

Omuzlarındaki belirgin hatlar, kaslarının çizgisi, ışığın gölgelere düşürdüğü detaylar ve yara izleri... İstemedem gözüm takıldı. İçim üzüntüyle kasıldı. Eskiden bu kadar yaraya sahip değildi. Bıçak izlerinin beyazlamış izleri apaçık ortadaydı, canı çok yansa bile belli etmezdi. Gördüğüm kadarıyla bir izi taze duyuyordu. Kırmızı kabuk bağlamıştı. İçim iyice cız etti. Onu o an sarıp sarmalamak istedim.

Zamanın, görevlerin, yaşananların ona neler kattığını değil, ondan neler aldığını düşündüm o an. Her bir iz, bir hikâyeydi muhtemelen.

"Canın bir yansa, benim bin acıyor," diye fısıldadım kendi kendime. Eskiden olsa o yatakta birlikte yatıyor olurduk. Geçmiş neden bu kadar acıtıyordu? Onunla çok yakınken, şimdiki bu mesafe canımı yakıyordu.

Eskiden, onun yanında her şey daha kolaydı. Bir bakışla anlaştığımız, bir dokunuşla her şeyin çözüldüğü zamanlar vardı. Ama şimdi... Şimdi bakmak bile suç gibi geliyordu. İstedğim gibi dokunmak, öpmek. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Her şey bir ağırlığa dönüştü. Bu mesafe, her geçen gün daha fazla canımı yakıyordu.

Dağhan'ı izlerken, o eski sevgiyi, o eski güveni, o eski yakınlığı tekrar hissetmeye çalıştım. Maalesef her şey bir hayal gibi

uzaklaşıyordu. Ne olursa olsun, o anı tekrar yakalayamayacağı-
mın farkına vardım. Geçmişin bu kadar acıtması nedendi? Ne-
den bu kadar zordu, bir zamanlar her şeyin bana ait olduğu o
anları hatırlamak?

Daha fazla rahatsız etmemek için, mutfığa geçtim. En azın-
dan bir çay demleyebilirdim. Eşyaların yerini bilmiyordum
ama pekâlâ öğrenebilirdim. Günlerim burada geçecekti. Vaktim
boldu. Tezgâhın üzerinde duran boş çaydanlığa yöneldiğim-
de, "Zülal," sesi yankılandı arkamda. Dağhan'ın uykudan yeni
uyanmış, boğuk sesi yorgun geliyordu.

"Efendim," dedim sakince.

"Ne zaman uyandın?"

"Yeni sayılır."

"Tamam. Hazırlanayım markete gidelim. Kışlaya geçmem la-
zım," diyerek tekrar odasına yöneldi.

Çaydanlığı köşeye doğru kaldırdım. Geldiğimde demlerdim
artık. Çok beklemeden, Dağhan üzerine geçirdiği koyu renk bir
kazakla geri geldi. Saçları dağınıktı, yüzünde hâlâ uykunun göl-
gesi vardı. Ama o hâliyle bile duruşu hep aynıydı; güçlü, vakur...
Göz göze gelmedik ama varlığıyla mutfağın havası değişmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu, anahtarları avucunda çevirirken.

Başımı salladım. Çantamı alıp ayakkabılarımı giymeye yö-
neldim. O arada sessizce beni izliyordu, hissediyordum. Ne dü-
şünüyordu, bilmiyordum. Belki de hiçbir şey. Belki sadece bir
anlığına bile olsa, burada olmamın gerçekliğini sorguluyordu.
Ya da ben öyle hissetmek istiyordum.

Kapıyı açtı, birkaç adım öne çıktı. Ardından döndü, beni bek-
ledi. Yanına yaklaştığımda bir şey söylemedi. Sadece yürümeye
başladı. Ben de sessizce peşinden...

Arabanın kapısını açıp yan koltuğa oturdum. Soğuk metalin
tenime değdiği ilk anda içim ürperdi ama çaktırmadım. Dağhan,
kontağı çevirdiğinde motorun homurtusu sessizliği bozdu. Rad-
yoyu açmadı. Konuşmadı da.

Camdan dışarı bakıyordum. Yolları şimdiden ezberlesem çok
iyi olurdu. Ağaçlar geriye doğru akıyor, yollar sanki aynı kalı-

yordu. On dakika boyunca sakın yolda ilerleyerek yöresel bir marketin önünde durduk. Büyük bir marketti. Önünde küçük bir otopark bile vardı.

Dağhan arabayı park edip kemerini çözdü. Ben de çantamı alıp indim. Sessiz bir uyum içinde, dışarıda sıralanmış market arabalarından birini aldı. Metalin çıkardığı o tanıdık gıcırtı eşliğinde içeri girdik.

Reyonlar genişti, ürünler boldu. Raflarda tanımadığım markalar vardı; çoğu buraya özgüydü belli ki. Dağhan arabayı sürerken, ben de yürürken etrafa göz gezdiriyordum. Raflardaki düzeni, ışıkların loşluğunu, içerideki o hafif temizlik kokusunu hafızama kazımaya başladım. Artık burada yaşıyordum. Bu detaylar da bana ait olacaktı bir süre sonra.

Dağhan her rafta durup, arabaya birkaç paket atıyordu.

“Stok mu yapıyorsun? Ordumu doyuracağız?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Bir an durdu, başını yana eğdi, “Alışverişi sık yapmayı sevmem,” dedi. “Bir defada halletmek en iyisi.”

“Anladım,” dedim ama içimden, “tipik asker disiplini,” diye geçirdim. Her şeyi nizami ve planlıydı.

Şarküteri reyonuna geçtiğimizde, Dağhan her şeyden çeşit çeşit doldurmaya devam etti. Buna şaşırmadım. Her daim et ve süt türevlerini bol bol yerdi.

Birkaç reyona daha uğrayıp, alacaklarımızı alıp marketten çıktık. Bütün poşetleri taşıyan adama bakakaldım. Bir poşet taşımama bile müsaade etmemişti. Sinirle onu beklemeden arabaya bindim. Geldiğimiz yolu dönmek daha kısa oldu. Aynı yere arabayı park ederek apar topar eve çıktık.

Dağhan, mutfakta bulunan küçük, kare masaya torbaları bırakarak, “Hazırlanmaya gidiyorum,” dedi.

Başımı hafifçe salladım. “Tamam,” diyebilirdim sadece.

Hızlıca poşetlerden çıkardığım sebzeleri aldığım sirkeye yatırmak için plastik kap aradım. Alt dolapta bulduğum kabın içine sebzeleri yerleştirip yıkamaya başladım.

Sebzeler sirkeli suya batmış beklerken, ben tezgâha yaslandım. Ellerim hâlâ ıslaktı ama acelem yoktu. Dışarıdan geçen bir araba sesi, evin içindeki sessizliği bir anlığına deldi.

Koridordan gelen ayak sesleriyle toparlandım. Hızlıca ellerimi kurulayıp mutfağın girişine döndüm.

Dağhan kapıda duruyordu. Üniformasını giymişti. Yüzündeki kirli sakallardan da kurtulmuştu. Gözüm hemen apoletlerine takıldı. Onu yüzbaşı olarak ilk defa görüyordum.

Hâki rengi üniforması üzerindeydi. Duruşu daha dikti şimdi, bakışları daha kararlı. Omuzlarındaki üç yıldız, rütbesinin ağırlığını taşıyordu. Belindeki kemer sıkıca bağlanmıştı, her şey yerli yerindeydi. Çok yakışıklıydı. İçimi eritecek kadar.

O, artık sadece normal bir adam değildi. O an, karşımdaki kişinin sorumluluğunun yalnızca kendine ait olmadığını fark ettim. Birliğine, görevine, vatanına karşı bir duruştu bu.

“Benim çıkmam gerekiyor. Kışladan göreve gideceğim. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. O yüzden bir tarih veremem. Ama bir şey olursa mesaj at, ben seni aramaya çalışırım.”

Başımı salladım, boğazıma bir şeyler düğümlense de belli etmemeye çalıştım. “Tamam, sağ salim gel,” dedim sadece.

Çok şey söylemek istiyordum aslında. Kendine dikkat et, dönmeni heyecanla bekleyeceğim, hatta belki; seni çok özleyeceğim... Ama hiçbirisi dilimin ucundan geçmedi. Eskiden olsa çoktan boynuna atlardım.

Dağhan kapıya yöneldi. Elini kapı koluna uzattığında bir an duraksadı, sonra arkasına dönüp bana baktı.

“Zülal, kapıyı kimseye açma,” dedi bu kez daha farklı bir tonla. Gözlerinde emirle karışık bir endişe vardı. O da bana bir şeyler söylemek istiyor gibiydi.

Hızla baş sallayarak onayladım.

Kapıdan çıkmadan son kez yüzüme baktı, bir şey söylemek istiyor gibiydi ama yine susmayı tercih ederek kapıdan çıktı.

Anında sol gözümünden bir yaş yavaşça süzüldü. Silme gereği duymadım. Kapının kapanma sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Gidip... di çevirdim. Sonra sırtımı kapıya yasladım ve derin bir nefes

aldım. İçimde bir ağırlık vardı. Hem ne olduğunu biliyordum hem de tarif edemiyordum.

Hiçliğin ortasında kalmış gibiydim. Apar topar buraya gelmiş, burada da yalnız kalmıştım ama bu yalnızlık bile dolu doluydu.

Mutfağa döndüğümde sirkeli suyun içinde bekleyen sebzeler hâlâ aynıydı ama ben artık aynı değildim. Ve bu hayatın, sessizliği bile sorumluluk taşıyordu.

Tezgâha dayanıp ellerimi yıkadım. Soğuk su avuçlarımı yakacak gibi geldi. Belki de yanan ellerim değildi, içimde büyüyen bir boşluktu.

Dağhan gideli tam dört gün olmuştu. Ne ses ne haber ne mesaj ne de bir arama...

Telefonum elimden düşmüyordu ama o sessizlik her şeyi bastırıyordu. Her bildirimde içim yerinden fırlıyor ama hep başka bir şey çıkıyordu.

Dört gün boyunca, evden pek çıktığım söylenemezdi. Tek yaptığım arada hava almak için balkona çıkmaktı. Evin düzenini öğrenmiş biraz da kendime göre şekil vermiştim. Ama yoluna koymaya çalışıyordum. En üzüldüğüm olay, işimden istifa etmek zorunda kalmamdı. Süresiz izine çıkmam söz konusu bile değildi. Ee, hâliyle yıllık iznim falan da bitmişti.

Annem beni hiç aramamıştı. Ablamlara sorduğumda babamın, annemi onlarla da görüştürmediğini söylemişlerdi. Kısacası annem bizleri arayıp sormuyordu. Babam ise sessizdi. Bu sessizliği korkutuyordu. Bir şeylerin peşinde olduğuna adım kadar emindim.

Babamın sessizliği, öfkesinden daha çok ürkütürdü beni. Çünkü o sustuğunda, bir şeyler planlıyor olurdu. Nazmi Arga susmazdı, bunu herkes çok iyi bilirdi. Susuyorsa, bir sonraki hamlesi hazır demekti. Telefon her çaldığında içimden, "Ya

oysa," diye geçiriyor, bilinçsizce nefesimi tutuyordum. Allahtan aramıyordu.

Orta sehpanın üzerinde duran kahveme yöneleceğim anda kapının zili çaldı. Tedirgince nefeslendim. Kim gelirdi ki?

Oturduğum yerden yavaşça kalkarak kapıya doğru birkaç adım attım ama hemen yaklaştım. Çıt sesi çıkarmamaya çalışıyordum.

İçimde istemsiz bir ürperti yükseldi. Elimi kapının koluna götürdüm ama hemen çevirmedim. Kimseyle bir şey paylaşmamıştım burada olduğuma dair. Ne komşularla tanışmıştım ne de dışarı çıkıp kendimi göstermiştim. Arada sırada balkona çıkar, içeri girerdim. Bu kapının ardında sadece ben vardım. Kapının deliğine doğru bakış attığımda, görüş alanımda turuncuya dönük saçlar gördüm

"Kim o?" dedim titrekçe.

"Benim, karşı komşu!" dedi dışarıdaki ses. Tanıdık bir tını vardı sesinde; canlı, enerjik ama aynı zamanda içten.

Tereddütle de olsa kapıyı yavaşça araladım. Karşımdaki kadın derin bir gülümsemeyle duruyordu. Elinde derin bir kap vardı.

"Merhaba, çat diye geldim ama rahatsız etmiyorum umarım?"

Bir şey diyemedim önce. Sadece başımı iki yana sallayarak, "Hayır, tabii ki," dedim.

Kadın kapıyı biraz daha araladı, bir adım attı içeri girmeden.

"Ben Menekşe. Karşı dairede kalıyorum. İşe gidip gelirken, seni balkonda gördüm birkaç kez. Yeni taşındığını düşündüm. Hem tanışalım dedim hem de poğaça getirdim," diye gülerek göz kırptı.

Gülümsemem istemsizce yüzüme yayıldı. Bu kadının ışığı vardı. Sıcacık, güven veren bir şey...

"Ben de Zülal," dedim sakince.

"Zülal ha... ne güzel isimmiş," dedi.

Elindeki kabı uzattı. "Al, sıcak sıcak. Birlikte çay içelim mi? Zaten izinliyim bugün, yapacak bir işim yok."

İçimden bir ses, "İyi gelecek," dedi. Kapıyı ardına kadar açtım.

"Gel, buyur içeri. Şimdi çay demleyecektim."

Menekşe, ayakkabılarını çıkarırken, "Bana çay de, koşarak gelirim," dedi neşeyle. O an anladım: Yalnızlığın içinde bir pencere açılmıştı.

Menekşe, L koltuğa geçip pencereye yakın tarafa doğru oturdu.

"Buranın ışığı çox gözəldi, vallah," dedi iç geçirir gibi. "Benim tərəf hep qaranlıq, gün boyu doğru dürüst işıq düşmür. Səninki maşallah, parıl parıl." Şaşkınlıkla ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Kusura bakma heyecanlanmca dilim özüme dönüyor. Azerbaycanlıyım da ben."

Gülümsedim. "Yok, çok güzel bir dil. Şive de çok hoş geliyor kulağa," dedim içtenlikle. Daha fazla kapının önünde beklemek için, "Çay demleyip geliyorum," dedim.

Mutfakta hızla çay demlemeye başladığımda, bu sabah yaptığım tatlıyı dolaptan çıkardım. *Kettle* da kahve için kaynattığım suyu hiç beklemeden çay için kullandım. Çayı demlemeye bıraktığımda, tekrardan salona döndüm.

Menekşe köşede sakince beni bekliyordu. Gülümseyerek yanına oturdum.

"Daha önce burada Dağhan Yüzbaşı'yla bir arkadaşı yaşıyordu ama taşındılar galiba," dedi gülümseyerek. Dağhan'ı nereden tanıdığının şaşkınlığı ile kavruldum.

Hiç beklemeden, "Hâlâ yaşıyor," dedim "Dağhan'ın eşiyim ben, arkadaşı başka bir daireye geçti."

Menekşe'nin gülümsemesi, şaşkınlığını gizleyemediği bir ifadeye dönüştü. Gözleri hafifçe büyüdü, fakat hemen toparlandı. Yüzüne dikkatle bakınca, şaşkınlıkla karışık bir merak yerini aldı.

"Dağhan Yüzbaşı'nın eşi misin?" diye sordu, sesi istemsizce bir tık daha yüksek çıkmıştı. Ardından, hafifçe başını sallayarak kendini toparladı. "Bilmiyordum... Genelde hep yalnız olurdu komutan," dedi, dudaklarının kenarındaki şaşkınlık yavaş yavaş silinip yerini hafif bir tebessüme bıraktı. "Bu arada ben..." diye devam etti, bir anda resmî bir tonda, "Dağhan Yüzbaşı'yı

kışladan tanıyorum. Orada hemşireyim. O yüzden lojmanda kalıyorum zaten.”

“Demek öyle...” dedim, gülümsedim. İlgimi çekmişti. “Hemşiresin demek, hem de askeriyede ne zordur ya bir sürü adamla uğraşmak.”

Menekşe hafifçe güldü, gözleri parladı.

“Zor evet ama alışıyor insan.” Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. “Zaten öyle her gün biriyle didişmiyorum. Disiplin var ya hani, o bile kolaylık bazen. Hele birkaç tanesi var...” Bir an durdu, sonra gülümseyerek göz kırptı. “Hemşireden çok abla-larıymışım gibi davranıyorlar bana. Azerbaycanlı olmamı tatlı buluyorlar falan.”

Ben de ister istemez güldüm. “Tatlı bulmazlar mı, sesin bile başka türlü melodik.” Göz ucuyla baktım ona.

Samimiydi. Yalansızdı. Hani bazı insanlar konuşurken içinde hiçbir art niyet hissetmezsiniz ya... Öyleydi işte.

“Memleketin her tarafı güzel, babam Türk ama annem Azerbaycanlı. O yüzden çarpık kültürle büyüdüm,” dedi.

“Ben de Artvinliyim,” dedim. “Laz’ım yani.”

Gözleri daha da parladı. “Aa, çok belli zaten, o Karadeniz sertliği var sende ama için pamuk gibidir bence.”

Gülümsedim. Tanıdık bir cümleydi bu. Başka bir ağızdan duymuştum sanki... Başka bir zamandan kalma.

Menekşe devam etti: “Bir yanım ince belli çay içerken öbür yanım piti aşı yapar. Evde hem Türk Sanat müziği sesi duyulur hem de Azerbaycan türküleri. Öyle karmakarışığım. Ama böyle yetiştiğim için mutluyum.”

İçimden bir şeylerin aktığını hissettim. Menekşe’nin kendine münhasır bir karakteri vardı. Güzel bir kadındı, mavi gözleri, turuncuya dönük saçları ile çok uyumlu ve güzeldi.

“Çok şanslısın. Her iki kültürde büyüme, büyük şans,” dedim, içimden gelen samimi bir hayranlıkla.

Menekşe, bir an duraksadı. Gözleri hafifçe parladı ama ardından başını hafifçe eğdi.

"Evet, hazen kendimi şanslı hissediyorum. Ama bazen de iki dünya arasında kalmak zor olabiliyor. Herkesin farklı beklentileri var," dedi "Amma bunu öz içimde h  ll edir  m."

Tekrar kayan şivesine karşı dudaklarım kıvrıldı.

"Ay   ayları unuttum, hemen geliyorum."

Bir ko  u mutfak  a geçerek çayları ve yaptığım s  tlacı tepsiye yerleştirdim. Trabzon'da okuduğım zamanlar aklıma geldi. Hamsiköy s  tlacını hatırladım. Ne kadar lezzetliydi o sütlacın tadı. O kadar kremamsı ve yumuşacıktı ki... O zamanlar, her fırsatta gidip alır, üstüne çokça fındık serperdim. Zamanla, bir yerden bende yapmaya başladım, Hamsiköy'  n lezzetini yakalamak zordu ama biraz olsun yaklaşılabildiğimi hissediyordum.

Tepsiyle birlikte içeri girdiğimde Menek  se telefonuyla uğraşıyordu. Beni fark edince hemen başını kaldırdı, yüzünde i  ten bir tebessümle. "Ooo, sütlaç getirdin, yumuşak karnımdan vurdun!" dedi göz kırparak.

Tepsiyi masaya yerleştirirken gülümsedim.

"Tadına baktıktan sonra karar ver," dedim, hafif şakayla.

Menek  se çabucak telefonunu kenara koydu, iki elini de masaya dayayıp heyecanla   ne eğildi.

"Bak eğer bayılırsam, seni her hafta çaya   ağınırım, ya da k  pında biterim!" dedi, gözleri parlayarak.

Gülerek   ay bardağına uzandım.

"O kadar iddialı mıyım bilemedim ya, al bak bakalım tadına."

Menek  se kaşığını kaptığı gibi s  tlacı aldı, gözlerini benden ayırmadan ağızına götürdü. İlk lokmayı yutarken başını hafifçe yana eğıp gözlerini kısarak baktı bana, sanki karanı dramatik bir şekilde açıklayacakmı   gibi.

"Hmmm..." dedi, dudaklarını birbirine bastırıp abartılı bir sessizlikle. Sonra bir anda gözleri parladı. "Bu resmen su  ! Bildiğin kilo alma su  u! Çok lezzetli, kalbim eridi."

Kahkahamı tutamadım. O kadar i  ten, o kadar tatlı söylemişti ki   ocuk gibi sevinmişti bir tabak s  tlaca.

"Sevdiğim şeyler kaloriden sayılmaz," dedim, çayımı yudumlayarak.

Menekşe ikinci kaşığı ağzına götürürken gözlerini kapattı, abartılı bir şekilde iç geçirdi.

"Zülal, senin sütlacın böyleyse, ana yemeklerin kalpten götürür. Şaka değil!" Abartılı mizacına gülmeden edemedim.

"O kadar beğendiysen tarifini veririm," dedim, göz kırparak.

"Yok yok, tarif değil bu. Bu el lezzeti. Sen gel, sen yap."

Bir an durdum. Onun o şen hâli, sıcaklığı, kalbimde bir yerlere dokunmuştu. Sanki uzun zamandır eksik olan bir şey, yavaş yavaş yerine geliyordu.

Neşeyle gülüyor, tabaklarımızdaki tatlıyı kaşıklıyor, sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi konuşuyorduk.

"Afiyet olsun," dedim içimden geldiği gibi.

O da gülümsedi. "Ellerine sağlık."

Ve o an, çayın buğusu, sütlacın kokusu ve sıcak sohbet... Her şey bir dostluğun başlangıcına işaret ediyor gibiydi.

BÖLÜM 14

Dikenin Çirdündaki Gül

Dağhan gideli tam olarak on dört gün olmuştu. Hâlâ bir mesaj ya da arama yoktu. İki gün önce dayanamayıp mesaj atan ben olduğum hâlde, cevap gelmemişti.

Artık endişelenmeye başlamalı mıydım, onu bile bilmiyordum. İçimdeki yürek sıkışıklığının da geçtiği söylenemezdi. Geceleri sürekli kâbuslarla uyanıyordum. Telefonun ışığı her yandığında, refleksle elim telefona gidiyordu. Bir arama görmeyi bekliyordum umutsuzca. Aslında bir kuru, "İyiyim?" mesajı almak bile yeterdi ama gelmiyordu. Ne kapı çalıyordu ne de sessizlik bozuluyordu. Oturduğum her oda üstüme üstüme geliyordu. Sanki duvarlar konuşuyor, yokluğunu fısıldıyordu. Bir iki saatliğine kokusunu bıraktığı yatağına sığınıyor, orada uyuyordum. İnsanoğlu ne nankördü. Yedi yıl boyunca nasıl ayrı kalmıştım, nasıl dayanmıştım? Şimdi geçen her dakika boğazıma düğüm düğüm takılıyordu. Tahammül edemiyordum.

Sanki saatler durmuştu, ev onunla birlikte gitmişti. Perdeler bile eskisi gibi dalgalanmıyordu rüzgârda. Her şey solgundu, her şey sessizdi. Tekrardan telefonuma sarılmak geldi içimden

ama ne diyecektim? Dön, mü? Yokluğunla boğuluyorum, mu? Söylesem ne olurdu? O beni duymaya kapalı bir zamandaydı artık. Benimle değil, dağlarda savaşıyordu. Benim sesim onun sessizliğine çarpıp geri dönecekti.

Mutfağa gidip boş bir bardak aldım. Su içmek istedim. İçine bir damla su koymadan masaya bıraktım. Tıpkı içim gibi. Boştu. Ama hâlâ kırılacak kadar narindi.

Öyle bir girdabın içindeydim ki ben, her gün bir önceki günün tekrarı gibiydi. Bir anda, odanın sessizliğini delen yüksek bir telefon sesiyle yerimde sıçradım. Kalbim huzlandı. Telaşla odaya geri döndüm ve telefonu elime aldım.

Bilinmeyen numara. Hiç düşünmeden açtım.

"Alo?"

Bir süre ses gelmedi. Sadece nefes alışverişi... O tanıdık, buz gibi sessizlik. Sanki yıllar öncesinden gelen bir hayalet, tekrar peşime düşmüştü.

"Alo?" dedim tekrardan, sesim çatallaştı.

"Zülal," diyen sesle elim ayağım birbirine dolandı. Yüreğime kramplar girdi. Midem bulandı.

"Nasılsın? Keyfin vaktin yerinde mi? İğdir soğuk mu?"

Sesindeki alay, içimi bıçak gibi kesti. Nefes alamadım bir an. O sesi günler önce susturmuştum içimde, şimdi yeniden kulaklarımda yankılanıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedim, titreyerek.

"Ben mi? Hiçbir şey istemem, kızım," dedi o iğrenç sahte şefkat tonuyla. "Sadece merak ettim. Kızım, Dağhan'ın karısı olmuş. Tüfekçi soyadını almış. İnsan babasına haber verir, değil mi?"

Kinayeli sesi, bir anda buzlaştı. "Benden kaçabileceğini mi sandın?" diye fısıldadı. "Unutma ki ben bir babayım. Babalar da unutmaz. Hele ihaneti... asla."

Konuşamadım. Elim titriyordu. Sanki duvarlar üstüme üstüme çöküyordu.

"Yakında görüşeceğiz, Zülal. Çok yakında." Telefon kapanmadan önceki son şey, nefretle karışık soğuk homurdanması oldu.

Arkamda duran yatağa bir anda çöktüm. Dermanım kesilmişti. Elleriyle boğazımı sıkınamıştı ama boğuluyordum.

İğdir'da olduğumu biliyordu. Oysa Artvin'de kalacağımı düşünür, Agah amcaların evinde olduğumu bilirse benimle kolay uğraşamaz diye kendimi avutuyordum. Yanılmışım. Yutkundum ama boğazımda düğümlenen korkuyu geçiremedim. Gözlerim telefona kaydı, hâlâ elimdeydi. Parmaklarım telefonu sıkacak kadar kasılmıştı. "Beni bulamaz," dedim sessizce, kendi kendime. "Beni bulamaz." Ama bu cümle titriyordu zihnimde.

Nazmi Arga isterse bulurdu, isterse yakardı, isterse iğrençleşerek canımı alırdı. O an anladım. Saklanmak yetmeyecekti. Bu defa bir adım önde olmak zorundaydım.

Telefon bir kez biplediğinde mesaj geldiğini anladım. Boş bakışlarla, ekrana döndü gözlerim.

Menekşe mesaj atmıştı:

Dönen tim Dağhan komutanın değil, Halil İbrahim komutanınmış. Üzgünüm...

Ellerim titrerken ekrana baktım. Halil İbrahim, Dağhan'ın en yakın dostuydu. Aynı birlikte görev yapmışlar, aynı sınır hattında yan yana durmuşlar, aynı evde yaşamışlardı. Sonra da ayrı timlerin başına geçmişlerdi.

Yutkundum. Demek ki Dağhan hâlâ dönmemişti. Oysa o burada olsaydı, belki sadece sesini duysam bile, içimdeki fırtına dinirdi.

Ne cevap yazacağımı bilemedim. İçimdeki üzüntüyü ne kadar yansıtmadan durabilirdim ki?

Yine de cevapsız bırakmamak için, *teşekkür ederim*, yazdım.

Telefonu göğsüme bastırdım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki o an odadaki her şey sessizliğe gömüldü. Sadece kalbimin sesi vardı. Ve babamın, kulağımda yankılanan uğursuz sözcükleri. Bip sesi bir kez daha tekrarladı.

Menekşe:

Seni heveslendirmemeliydim. İzin ver özrümü sana bugün dışarıda yemek ısmarlayarak dileyeyim. Ve itiraz kabul et-

miyorum. Zaten yarım saate kadar çıkmış olacağım. Bize de farklılık olur. Biraz hava alırsın.

Yanaklarıma süzülen yaşları fark etmeden silmeye çalıştım. Menekşe hiçbir şey bilmiyordu belki ama hissetmişti. Bir kadının, kadına olan sezgisi kelimelerden önce konuşurdu bazen.

Gözlerimi kapattım. Kendimi yalnız sanıyordum ama biri, bir yerden bana el uzatıyordu.

Ve belki de bu gece dışarı çıkmak, korkudan kaçmak, saklanmak değil yüzleşmeye bir adım atmak olacaktı.

Parmaklarım titreyerek cevap yazdım:

Tamam olur.

Mesajı gönderdikten sonra bir süre hareketsiz kaldım. Öylece yatağın ucunda, elimde telefon... Sonra bir anda fark ettim: Üzerimde hâlâ sabah giydiğim, buruş buruş pijamalar vardı.

Yavaşça kalktım. Dizlerim sanki bana ait değildi, yürürken dengesiz adımlar attım. Banyoya girdim. Aynaya baktığımda karşımdaki gözler bana ait değilmiş gibi hissettim.

Göz altlarımda morluklar, dudaklarımda bir kuruluk... yüzümde korkuyla yorulmuş bir kadının izleri vardı. Ama şimdi öyle kalamazdım. Bu gece kendim için bir şey yapmalıydım.

Korkuyu giyinemezdim üstüme. Bir duş alsam iyi olacaktı.

"Geçecek..." diye fısıldadım kendime. "Bu da geçecek, Zülal."

Hızlı bir duşun ardından, yanımda getirdiğim kısıtlı kıyafetlerimin arasından; gri, boğazlı ama yumuşak olan kazağımı seçerek, altına koyu renk kot pantolonumu aldım.

Saçlarımı toplamadım, açık bıraktım. Bugün uğraşmak istemedim. Sade bir makyajla göz altlarımı biraz gizledim, nude rengi bir ruj sürüp geçtim.

Boğazlı kazağımı üzerime çekerken, ince zinciri yakamdan içeri aldım.

Kazağımı giymeden önce kalbimin üzerinde duran o küçük, dağ dövmesini parmaklarımla ucuyla yokladım. Güç veriyordu bana. Kalbimin tam üstündeydi. Kimse bilmezdi. Ama o küçük dağ, yıllardır içimde taşıdığım acının sessiz ağıtıydı. Bir tek o dağ biliyordu ne zaman yıkıldığını. Ne zaman dizlerimin üs-

tüne çöktüğümü, hangi gecelerde içime karanlığın çöktüğünü. Sustuğumda bile anlatırdı beni.

O dağ, bir sır gibi tenime kazındı; silinmez bir yara gibi, bir umut gibi...

İsmi söyleyemediğim, yüzünü göremediğim ama kalbimden hiç silemediğim adam içindi o dağ. Kalbimin tam üstüne kazıdım onu. Ve ben ne zaman o dövmeye dokunsam, sanki o an elleri avuçlarımdaymış gibi hissederdim. O dağ bana yük değil, sanki içimde sakladığım bir vatan gibiydi.

Dağhan gibiydi. Sert, suskun ve aşkla beni yeniden var eden.

Tamamen hazır olduğumda, Menekşe eve girdiğine dair mesaj atmıştı. Hızlı bir duş alacaktı, sonra birlikte çıkacaktık.

Saçlarımı son kez aynada kontrol ettim. Gözlerimde o tanıdık kararlılık vardı. Bugün ne olursa olsun, kendimden kaçmayacaktım. Derin bir nefes aldım. Artık geçmişin gölgesinde değil, onun üzerine basarak yürümeye kararlıydım. Mesken tuttuğum odadan, çıktım.

Kapı tıklatıldı. Hızla askıdan, kabanımı ve çantamı aldım.

"Hazırsan gedek, gözəl!" dedi Menekşe neşeyle.

Kapıyı açtım, karşımda saçları hâlâ ıslak ama gözleri ıslıl ıslıl duran o turuncu fırtına vardı.

"Hazıram," dedim onu taklit ederek. "Saçların hâlâ ıslak."

"Quruyar, sevgilim! Bu saçlar dağ havasına alışkındı, azıcık rüzgârla kuruyar," diye güldü.

"Olmaz öyle, gel, kurutalım."

Kolundan tutup içeri çektim. O da zaten bu bahaneyle aynanın önüne geçmeye hevesliydi.

"Zülal, sen bana ana gibi davranırsan, ben de sənə uşaq kimi küsərəm haa," diye takıldı bana, bir yandan gülerek saç kurutma makinesini banyodan getirdim bende.

"İyi, o zaman sen de çocuk gibi dinle beni," dedim, makinayı prize takarken.

"Baş üstə, gözəl gözlü qadın," dedi göz kırparak.

Makineyi çalıştırdım. Gür saçları avuçlarımın altında kaydı, yumuşak ve sıcaktı.

"Bana diyene bak," dedim, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle. "Gözlerin derya deniz."

Menekşe aynadan göz göze geldi benimle.

"Güzel kızların, kaderleri dertli olurmuş. Annem hep öyle derdi."

Sesi yumuşaktı ama içinde bir hüznün gizliydi. Bir anlığına gözleri uzaklara daldı. Ben onun yüzüne bakarken, bir anda içimde bir şey burkuldu.

"Annen haklıymış," dedim fısıltıyla. "Ama biz o kadere yola getirmeyi de biliriz."

Menekşe gülümsedi, gözlerinde parlayan o alışıldık ışıkla, "Qadın dediyin, ağlasa da ayaqda qalmağı bacarır," dedi.

"Sen de iyi alıştın benim yanımda özünle konuşmaya," dedim kaşlarını kaldırarak. "Normalde şakır şakır, benden güzel Türkçe konuşuyorsun."

"Canım sənə qurban, Zülal. Yüreğim ne dildə atırsa, dilim də o olur yanında," dedi, göz kırparak.

"Romantikleşme şimdi, beni ağlatacaksın."

"Ayh! Şışht! Ne ağlaması, biz bugün hep güleceğiz."

Saçları tamamen kuruyunca, kurutma makinesini kapattım. Menekşe hemen aynaya döndü, elleriyle saçlarını kabarttı, başını iki yana sallayıp kuruyan saçlarına baktı.

"Oldu mu sənca?" diye sordu göz ucuyla.

"Harika oldu. Hayde çıkalım," dedim kapının kulpuna asılarak. Çantalarımızı aldık, ayakkabılarımızı giydik. Arabam bendeydi. Dağhan arabayı almadan gitmişti. Yer, yön bilmiyordum ama Menekşe'nin, çevreye gayet alışkın olduğunu düşünüyordum.

"Sana bir taş köfte yedireceğim, öff diyeceksin," dedi sırıtarak. Direksiyona geçerken kaşlarını kaldırdım.

"Senin yüzün suyu hürmetine tanımadığım şehirde karnım doycak demek?" Alayla güldüm.

"Hem de nasıl, on soda içecek, devam edeceksin yemeye."

"Abart"

"Şşhht! Ben eşsiz bir gurmeyim. Bu balık etli hâlim nasıl oldu sanıyorsun?"

Gözlerimi devirdim ama gülmemek elde değildi.

"Senin o 'balık etli hâlin' değil de öz güvenin doyuruyor beni. Hem senin fiziğin, bir füze."

"Ee ne demişler? Etliyim, butluyum, mutluyum."

"Ve aşırı kendinden eminsin," dedim kahkahamı bastıramayarak.

"Əgər mən özümə inanmasam, kim inanacaq, Züloş?"¹

Başımı iki yana salladım ama içten içe onun bu enerjisine hayran kalmamak elde değildi. Menekşe, bir yerin ne kadar soğuk, ne kadar gri olduğunun hiçbir önemi olmadığını kanutlar gibiydi. O varsa, her yer biraz daha sıcaktı. Çok az zamanda birbirimize alışmış, arkadaşlık kurmuştuk.

Lojmandan çıkarken, kapıda duran askerler plakaya bakarak, kenara çekildi.

"Nereden gideceğim?" dedim, direksiyonu çevirmeden.

Menekşe, ciddiyetle etrafa baktı, sonra kendinden emin bir ifadeyle işaret etti: "Sağa dön. Oradan dümdüz, sonra sola... ya da yok yok, sağ mıydı ya?" Bir an duraksadı, gözlerini kıstı. "Yani geçen gün pizzacıya giderken öyle yapmıştım ama o gün biraz kaybolmuştum. Neyse, sen sağdan git, bahtımıza bakınız."

Kahkaha attım. "Seninle yol gitmek, navigasyonla yazı tura atmak gibi."

Omuz silktilti. "Ama eğlenceli oluyor, değil mi? Hem en kötü ihtimalle köfte yemeğe değil de tatlı yemeğe varırız. O da bir çeşit keşif. Gideceğimiz yerde hep yemek yerleri var."

Göz ucuyla ona baktım. "Yani rotamız 'tatlı mı, tuzlu mu, neresi olursa,' diye değişti?"

"Tabii!" dedi gururla. "Benim pusulam da midem. O nereye çekerse, ben oraya dönerim."

Gülerek yola koyuldum.

¹ Eğer ben kendime inanmazsam, kim inanacak, Züloş? -ed.n.

Menekşe'yle yediğimiz o güzel yemeğin ve tatlının üzerine, lojmana döndüğümüzde birkaç tur yürümeye karar verdik. Yoksa mide fesadı geçirmem için bir yudum su bile yeterli olurdu.

Menekşe karnum tutarak, "Ben yürürüm ama biri beni yuvarlarsa daha çabuk olacak galiba," dedi. O an gözümün önüne portakal gibi yuvarlanan bir Menekşe geldi, gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Bak hâlâ gülüyorsun!" dedi, sitemli ama yüzündeki gülümsemeyi gizleyemedi.

"Suç bende değil, yerçekimiyle fazla içli dışlı olan senin miden," dedim, sanki Einstein'ın torunuyum da yerçekimini ben keşfetmişim gibi.

Lojmanın etrafında dönmeye başladık. Ay ışığı, yürüyüş yoluna zar zor vuruyor; bizse bir yandan sindirime yardım etmeye çalışıyor, bir yandan da birbirimize laf sokuyorduk.

"Yani sen şimdi ciddi ciddi diyorsun ki bir dilim daha baklava yemeseydin bu yürüyüşe gerek kalmayacaktı?" dedim kaşlarımı kaldırıp.

"Hayır," dedi Menekşe gayet kendinden emin. "İki dilim daha yeseydim, sedyeyle dolaşırdım. Yani hem yürüyüşe gerek kalmazdı hem de direkt revirdeydik."

Bu sefer kahkahamı tutmam çok daha zordu.

"Uzun zamandır bu kadar yemek yediğim söylenemez," dedim içten bir gülümsemeyle.

"Orası belli, kuş kadarsın."

Burun kıvırdım alayla. "Sağ ol ya."

Menekşe omzunu silktilti. "Gerçekleri söylüyorum."

Gülümseyip başımı çevirdim ama içimde bir cümle, durduk yere dile düşüverdi.

"Menekşe?" dedim, yürürken biraz yavaşladım. "Sence Dağhan kaç güne döner?"

Bir an durdu. Gözleri ciddileşti, adımlarını yavaşlattı. Sessizlik aramıza yerleşti, sadece ayak seslerimiz kaldı geriye.

"Bilmiyorum," dedi sonunda, "Görevlerin ne zaman geleceği de ne zaman biteceği de belli olmuyor."

Başımı salladım ama içimde büyüyen o boşluğu bastıramadım. "Hiç haber vermedi. Merak ediyorum."

Menekşe bana baktı. Gözlerinde üzülmekten çok, anlamış olmanın yorgunluğu vardı.

"Zülal güçlü olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bazen en güçlü görünen bile çökebilir. Kendine de dayanma payı bırak. Hem bakarsın bir anda sürpriz yapar?"

Yutkundum. Gözlerim doldu ama dökmedim. Çünkü dökersem, belki de tutunacak bir şeyim kalmazdı.

"Beklemekten yorulur mu insan sence?" dedim usulca.

"Yorulur," dedi Menekşe. "Ama seviyorsa vazgeçmez."

"İşte ben yorulmam," dedim kararlılıkla, gözlerim Menekşe'ninkilerle buluştuğunda sesim neredeyse fısıltıya dönmüştü. "Ben beklemeyi de severim. Sonunda o varsa, o yola da tamamım."

Menekşe yüzüme baktı. Gözlerinde hem hayranlık hem de buruk bir tebessüm vardı. Bir şey söylemedi. Belki de söyleyecek söz yoktu. Çünkü bazı duygular anlatılmazdı, sadece sessizlikte yankılanırdı.

Devam ettim, içimden gelen her şey dilime dökülüyordu artık.

"Bilsem ki üç gün, üç yıl, hatta yedi yıl fark etmez... Yeter ki sonunda gözlerime baksın. Yeter ki desin ki: 'Ben geldim.' Ben o yolu her seferinde yürürüm. Her adımını ezberlerim."

Artık Dağhan'la normal bir evliliğimizin olmadığı da anlamıştı.

"Zülal," dedi Menekşe yavaşça, sesi hafif titreyerek. "Bu söylediğin aşk değil, adanmışlık."

Gülümsedim. "Ben ondan eksildim, Menekşe. Ama bekledikçe tamamlanıyor gibi hissediyorum."

Rüzgâr yüzüme çarptı, biraz serin, biraz da ferahlatıcıydı. Gözlerimi kapattım bir anlığına. İçimden onu geçirdim. Gözlerini, sesini, ellerini... hepsini.

"Yorulmam," diye fısıldadım. "Çünkü onun yolu, benim yolum."

Menekşe, yaşadıklarımı bilmiyordu ama bence artık hepsini hissediyordu.

Sohbetin yönünü başka bir yere çevirerek şakalaşmaya devam ettik. Derin konularda boğulmak istemiyorduk. Düşüncele-

rimizi hafiflettik. Eften püften, saçma şeyler üzerinde atışıp, sonunda kahkahalara boğulduk. Kendimi ilk defa bu kadar özgür hissediyordum. Bir boyunduruk altında değildim. Yeni edindiğim arkadaşımınla günün keyfini çıkarıyor, dostluk oluşturmaya bir halka daha takıyorduk.

Apartmandan içeri girdiğimizde, Menekşe'nin üzerine iyice ağırlık çökmüştü. Sabah işe gidecekti hâliyle. İkimizde çantalarımızdan anahtarları çıkararak kapılara yöneldik.

"Yaxşı gecələr, canım," dedi yorgunca.

"İyi geceler, canım," dedim gülümseyerek.

Kilitlediğim kapıyı açarak içeri girdiğimde, zifiri karanlıktı.

Elimi refleksiyle duvara uzattım ama ışığı yakamadım. Neden-se karanlık, o an rahatsız etmedi beni. Sessizliği dinledim. Sanki ev nefes alıyordu; duvarlar, koltuk, masa her şey yerli yerindeydi ama içinde başka bir şey vardı. Bir his.

Ayakkabılarımı sessizce çıkardım, çantamı kapının yanına bıraktım. O an bir şey fark ettim. Salona doğru ilerlerken içimde garip bir tedirginlik oluştu. O kadar derin bir sessizlik vardı ki kalbimin sesi bile yankılanıyordu.

Ve sonra: "Hoş geldin," dedi bir ses. Alçak, sakın ama tanıdık.

Yerimde donakaldım. Kalbim bir anlığına durdu sandım. Karanlıkta sesin geldiği yöne baktım. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken, koltuğun köşesinde oturan o silueti fark ettim.

"Dağhan?" dedim fısıltıyla. Bir hayalet gibi sessizdi.

"Benim. Döndüm."

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" diyebildim zor bela.

"Sadece seni izlemek istedim. Kapıdan nasıl girdiğini, bu evi nasıl sahiplendiğini. Bensiz geçen zamanını."

Boğazım düğümlendi. Kıpırdayamadım. Ne bir adım ileri atabildim ne bir söz söyleyebildim. Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Onu o kadar çok özlemiştim ki ellerim sarılmak istercesine karıncalanıyordu.

Elleri dizlerinde birleşmişti, başı hafif öne eğikti. Bana bakıyordu ama o tanıdık varlığı, odanın en karanlık köşesini bile aydınlatıyordu artık.

¹ İyi geceler, canım. -ed.n.

Bir iki adım attım yavaşça, oturduğu yerde kıpırdamadan beni izliyordu. Adımlarımı tutmadan birkaç adım daha atarak yanına vardım. Daha fazla dayanamadım önünde dikilirken başından tutarak kalbime bastırdım.

Bunu hak etmiştim. Onun varlığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalbim deli gibi atıyordu. Parmaklarım saçlarına gömülüydü, alını göğsüme dayanmıştı. Hiçbir şey söylemedik bir süre. Zaman durmuş gibiydi. Sessizlik bile bizimdi artık. Ne geçmişin yükü vardı o an ne de geleceğin belirsizliği.

Sadece kalbimin altına gizlediğim Dağhan vardı.

O da kıınıldamadı. Ellerini kaldırmadı, sarılmadı. Sadece kaldı orada, başını kalbime yaslamış hâlde, sanki, "ben de buradayım," demek ister gibi.

"Nefesini özlemişim," dedim titreyen bir sesle. "Susuşunu bile..."

O an itiraf etmekten gocunmadım. Onca geçen senenin sonunda bunu söylemeye hakkım vardı.

Sarıya dönük saçlarım bu sefer onun omuzlarından dökülüyordu. Burnumu alına yaslayarak kokladım.

"Kirliyim; dağ, çamur, barut. Ne ararsan var."

Sesi boğuktu, bu hâlimden memnun değil gibiydi. Ama ben memnundum.

Başımı hafifçe kaldırdım, gözlerine eğilerek baktım. "Ben de temiz değilim," dedim usulca. "İçimde öfke var, kırgınlık var, sabırla beklemenin yorgunluğu var. Ama bunların hepsini seninle paylaşmaya razıyım."

Elimi yanaklarına götürdüm, başparmağımla kirine karışmış bir çizgiyi sildim.

"Senin kirliliğini değil, gelişini bekledim ben," dedim fısıltıyla. "Yolun ne kadar çamurlu olduğu değil, sonunda buraya vardığın önemli."

Bir an nefesini tuttu sanki. Sonra alnını tekrar göğsüme yasladı, sanki kalbimden başka bir yerde sığınak yokmuş gibi. Bugün cömertti. Soğukluğunu bırakmıştı. Gözlerindeki kalkanlar bile bugün yoktu.

"O kadar savaştan döndüm," dedi. "Ama içimde yaşadığım savaşlardan dönemedim." Sözleri içimde yankılandı. *Ama içimde yaşadığım savaşlardan dönemedim.*

Onun o sessiz, güçlü duran hâlinin ardında nasıl bir fırtına koptuğunu işte o an daha iyi anladım. O sadece dışarıdaki dağlarla, düşmanla, zamanla savaşmamıştı. En çok kendisiyle savaşmıştı. Ve galip geldiği de söylenemezdi.

Parmak uçlarını saçlarının arasında kaymaya devam etti, başını usulca okşadım.

"Savaşın izlerini taşıyan biri, dönmeyi seçtiyse hâlâ umut vardır," dedim yavaşça. Onu ikna etmiyor, aksine olduğu durumu gösteriyordum.

Gözlerini kapattı. Sanki yıllardır bu cümleyi duymayı beklemişti. Omzuma bir nefes bıraktı; yorgun, bitkin ama güvenli.

"Ben eski Dağhan değilim artık," dedi kısık sesle.

"Hangimiz öyleyiz?" dedim. "Ben aynı Zülal miyim sence?"

Gözlerini tekrar açtı. Bu sefer karanlığa değil, doğrudan bana baktı. İçinde kırık camlar gibi yansıyan bir geçmiş ama ilk kez aralanmış bir umut vardı.

"Değilsin," dedi başını hafifçe sallayarak. "Eski sen de olma zaten, yoksa çok yaralanırsın."

Sözleri içime işledi. Eskiden ikimiz de daha temiz düşünürdük.

"Biz de böyle mutlu olmayı öğreniriz," dedim yavaşça.

Dağhan'ın eli yavaşça cebine gitti. Cebinden çıkardığı şeyi elime bıraktı. Bıraktığı şey, yer yer solmuş, rengi atmış bir ultra-son kâğıdıydı.

"Bende yeteri kadar kaldı. Senden geldiğini söyledi. Senden değilmiş. At gitsin," dedi sertçe.

Kanımın çekildiğini hissettim. Hâlâ cebinde olması beni binlerce parçaya böldü.

Dilim lal, gönlüm figan olsa da dayanmaya çalıştım.

Usulca başını eğdi, alnını bu sefer omzuma yasladı. O an, bir daha gitmeyecekmiş gibi hissettirdi. Belki hâlâ çok şey vardı konuşulacak. Kapanmayan yaralar, yapılmayan hesaplar, sorulmayan sorular... Ama o gece, sadece susmak gerekiyordu.

Çünkü bazı geceler, kelimelere değil, kalbe ihtiyaç duyardı.

"Ben bir duş alayım," diyerek ayaklandı Dağhan.

Yorgun bedenini hızla toparladı ama adımlarında garip bir aksama vardı artık. Sanki bacağına bir el vardı ve gitmemesi için onu tuttukça, o inadına adım atıyordu. Endişeyle soludum.

Kapının aralığından silueti kaybolduğunda, bir an oturduğum yerde kaldım. Ellerim hâlâ ona sarılmak ister gibiydi. Kalbim, az önceki yakınlığın ardından sessizce boşlukla baş etmeye çalışıyordu. Aklım ise yaralanma ihtimalindeydi.

Oturduğum koltukta, sabırsızca onu beklemeye başladım. Dakikalar uzadıkça kalbim hızlanıyor, zihnim bin türlü ihtimale sürükleniyordu.

Sert adım seslerini duyduğumda, buraya gelmek yerine başka tarafa doğru yöneldi. Daha fazla beklemeye dayanamadım. Hızla ayaklanarak odasına doğru adımladım.

Kapı aralıktı. İçeri baktığımda, Dağhan pencerenin önünde, bir havluyla saçlarını kurularken sırtı bana dönüktü. Islak saçları alnına düşmüş, su damlaları omuzlarından süzülüyordu.

Ama ben suya değil, duruşuna takıldım. Düşünceli, uzak, sanki hâlâ başka bir coğrafyada gibiydi.

Kapı pervazına dokundum. Omzunu çevirdi.

"Dağhan?" dedim kısık bir sesle.

Bakışları benimle buluştuğunda, gözlerindeki uzaklık bir nebze dağıldı.

"Uyumadın mı?" dedi, sesi keskindi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bir süre sessiz kaldı. Havluyu yatağın ucuna bıraktığında, endişeyle vücudunu taramaya çalışıyordum.

Daha fazla uzatmadan sordum: "Bacağından mı yaralandın?"

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken, sesimdeki titremeyi gizleyemedim. Gözlerim onu baştan aşağı tarıyor, özellikle bacağındaki hafif aksayan adımı düşünüyordum. Bir an durdu. Başını eğdi, sonra gözlerini kaçırmadan bana döndü.

"Küçük bir sıyrık," dedi geçiştirircesine, "Belli belirsiz."

Cevap vermedim. Yalnızca birkaç adım atarak yaklaştım. Önünde hiç beklemeden eğildim. Dağhan anında bacağına kaçtı.

Elim, farkında olmadan dizine uzandı. Parmaklarım, siyah eşofmanının altındaki sıcaklığı ve hafif şişliği hissedince, içim burkuldu. Çabucak, eşofmanın paçasını yukarı doğru sıyırdım. Dizinin üzerinde yeşermiş bir şişlik vardı.

“Bir şey yok diyorum, Zülal!” Sesi sertti. Beklenmedik bir kıştı bu.

Ama ben, öfkesini umursamadım. Ellerim titreyerek şişlikte dolandı. Bacağım hiç beklemeden çekerek beni kollarımdan kaldırdı.

“Önümde bir daha diz çökme. Kimsenin önünde diz çökmeyeceksin. Ayağım kopmuş olsa da eğilmeyeceksin,” dedi aman vermez bir tonda.

Sesi, anlık bir öfkeyle patlamıştı ama ben onun kalbinin tam ortasındaki fırtınayı görebiliyordum. Bakışlarımı kaçırmadım. Karşısında dimdik durdum, gözleri hiddetle parlıyordu.

“Ben senin önünde diz çökmedim, Dağhan,” dedim. “Yarana bakmak istedim.”

Gözleri yandı bir anda. Belki kendine, belki bana, belki ikimize birden.

Başını yana çevirdi, burnundan derin bir nefes aldı. Elleri hâlâ kollarımdaydı ama artık öfkeyle değil, sıkmadan tutuyordu.

“Fark etmez.”

Sesi alçalmıştı ama hâlâ sertti. Belki de bu kadar açıkta yakalanmaya alışık değildi. Sessizlik birkaç saniye boyunca aramızda durdu. Ne o elini çekti ne ben geri adım attım. Sanki kelimeler bittiğinde, dokunuşlar konuşuyordu.

Bakışları anında dudaklarıma kaydı. O an nefes almayı bile unuttum. Gözlerindeki öfke çoktan sönmüş, yerini bastırmaya çalıştığı bir arzuya bırakmıştı. Kalbim, göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı ama yine de dokunmuyorduk. Henüz.

Bir adım daha yaklaşırsa, aramızda hava kalmayacaktı.

“Dağhan,” dedim, sadece onun duyacağı bir tonda. Sesim titmedi ama içimdeki yangını da susturamadı. O an bir şeyler koptu içinde. Belki gurur, belki korku, belki de uzun zamandır tuttuğu hasret. Aniden eğildi ve dudakları dudaklarıma değdi.

Önce hafifti, sanki hâlâ durabiliriz diyordu. Sonra bir anda geri çekildi. Sanki kendi kendine tokat yemiş gibi, başını yana çevirdi. Soluğu düzensizdi, göğsü inip kalkıyor, elleri hâlâ yanımda duruyordu ama parmakları titriyordu hafifçe. Dudaklarımda onun sıcaklığı kalmıştı ama gözleri artık uzaklara bakıyordu. Oysa sadece dudaklarımız değmişti.

“Dinlensem,” dedi kısık sesle. “İyi olacak.”

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Karargâhın kapısından girdiğimde ilk hissettiğim şey sessizlikti. O çatışmanın içindeki patlamalar, telsiz sesleri, kurşun gürültüleri hâlâ kulaklarımdaydı. Ama burada her şey fazla düzenli, fazla normaldi. İnsan garip oluyordu. Birkaç saat önce ölümle göz göze gelip şimdi masasındaki dosyaları sıralayan bir hayatın içine dönmek, akıl almıyordu.

Botlarımın tabanı koridorun fayansına sertçe basıyor, olduğu yeri ezip geçiyordu. Her adımda üzerimdeki yorgunluk biraz daha hissediliyordu ama dik yürümek zorundaydım. Tım hâlâ beni izliyordu. Yüzbaşının yorgunluğu görünmez olmalıydı.

Kendi odamın kapısını kapattığımda ilk işim beremi masaya bırakmak oldu. Hiç beklemeden sandalyeme oturdum. Ardından sırtımı sandalyeye yorgunlukla yasladım. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes çektim ama içimdeki basıncı hafifletmedi.

Bugün şanslıydık. Can kaybı yoktu ama bununla yetinemedim. Çünkü bu görev sadece arazide bitmiyordu. Her görevden sonra içimde biraz daha eksiliyordum. Yine de gururluydum. Koşulsuz şartsız milyon kez de olsa çıkardım o dağa.

Ellerim hâlâ silahın tetiğini arıyormuş gibi gergindi. Nasırlanmış parmaklarım yıkadığım hâlde, leke içindeydi.

“Yüzbaşım?” diye bir ses böldü düşüncelerimi. Kapı aralıktı, genç bir teğmen içeri baktı. “Resul Binbaşı raporlar için imzanızı istiyorlar.”

Başımı salladım. “Beş dakikaya geliyorum.”

Kapı kapanınca gözlerimi tekrar kapattım. Bir beş dakikanın ardından yerimden kalkarak, binbaşının odasına yürüdüm.

Koridor sessizdi. Duvarlara çarpan ayak seslerim yankılanıyordu, her adımda içimdeki gerilim biraz daha yüzeye çıkıyordu.

Karargâhın havası başka olurdu operasyondan sonra. Timin yüzünde bir yorgunluk, bir de görünmeyen ağırlık olurdu. Herkes hayatta kaldığına şükrederdi ama kimse tam anlamıyla dönemezdi görevden. Sanki hâlâ tetiğe hazırdım. Sanki her an bir sesle, bir emirle, bir tehlikeyle yeniden oraya dönecektim.

Binbaşının kapısını tıklattım. İçeriden bir, "Gir," sesi geldi.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Resul Binbaşı başını kaldırdı, dosyaların üzerinden bana baktı.

"Yüzbaşım, iyi misiniz?" dedi.

"İyiyim, komutanım," dedim. "Raporları imzalamaya geldim."

Başını salladı, dosyayı uzattı. İmza atarken, kalemi tutan parmaklarım sertçe kalemi kavradı.

Resul Binbaşı sessizdi bir süre. Sonra gururla konuştu.

"Zor bir operasyondur. Ama iyi idare ettin."

Başımı hafifçe salladım. "Tim sağlam, plan iyiydi."

"Hadi, biraz dinlen. Sonra detaylı raporu alırım senden."

Selam verip çıktım odadan.

"İdris komutanım?" Koridordan gelen sese döndüm.

"Söyle, Orhan. Acele et."

Orhan hızlı adımlarla yanıma geldi ama yüzünde başka bir ifade vardı. Biraz tedirgindi.

"Halil İbrahim komutanım, sizi çağırıyor," dedi, sesindeki ciddiyet belirginleşerek. "Aslında dedum, Dağhan Yüzbaşım gelmeye bilir dedum ama enseye şaplağı yiyince..."

"Şimdi de benden yiyeceksun şamanı göreceksun, puştta bak sanki sevdiğünü Gelevera Deresine çağarayı," dedim sinirle, "Git söyle o komutanına, çıksın kantine gelsin."

"Emredersiniz, komutanım." Selam veren Orhan, hızla emri yerine getirmeye gitti.

Seri adımlarla kantine geçtiğimde çok fazla kalabalık değildi. Köşedeki masalardan birine geçip oturdum.

"Biladerim, görevden bir tek sen mi geldin lan!" Kantine gür sesini beyan eden adama sinirle baktım.

"Ula sen ne istiyorsun yine benden? Eve dönmem lazım."

"Karın mı bekler Borçkalı?" dedi alayla. Etrafta olan birkaç kişi şaşkınlıkla bana döndüğünde umursamadan karşıma oturan adama kitlendim.

"Halo, kaşınma kardeş, kaşınma."

Halil İbrahim bir an duraksadı, sonra gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Sen yarın, karım da karım demeye de başlarsın," dedi, alayla.

"Ula koyacağım seni poligona, alacağım elime tabancayı, vuracağım o çok konışan ağzunu. Gaybana uşak seni," dedim ciddi ciddi. Aklımdan geçmiyor değildi.

"Ne konuştuğunu anlamayrum," dedi, dalgayla gülerek.

"Siktir lan!"

Kahkahayı bastı. "Lan seninle uğraşmak gibisi var mı?"

Hafifçe başımı salladım ama konuyu değiştirerek. "Sen neden çağırdın beni?" diye sordum.

Halil İbrahim'in alaycı yüzü anında ciddiyete büründü. Gözleri bir anda sertleşti, kahkaha yerini sessizliğe bıraktı. Masaya doğru biraz daha eğildi, sesi alçaldı.

"Bekledin, değil mi? Kendi başına yapmadın bir şeyler?"

"Sanki yapabiliyorum lan!" dedim, sesimi bastırmadan. "Emir gelmeden ne kadar ilerleyebilirim ki!"

Halil İbrahim gözlerini benden ayırmadan bakmaya devam etti.

"Dağhan, bu mesele tek başına halledeceğin bir mesele değil. Resul Binbaşı'nı duydun, tek bir kişi yok."

Başımı yana çevirdim, dişlerimi sıktım. Bu cümleyi duymak istemiyordum belki ama biliyordum da... Her şeyin bir yerlerde düğüm olduğunu, çözmenin tek bir ipi çekmekle olmayacağını.

"Sen tek başına yüklenirsen, seni değil, bizi de kırarlar," dedi Halil İbrahim, sesi bu kez daha derindi. "Anlıyorum, haklısın. Ama içeride değiliz artık, Dağhan. Dışarıda ne döndüğünü çözmek için içeriden sağlam kalmak gerek."

"Biliyorum, bilader..." dedim, sesim çatallaşmıştı. "Ne bok yapmam gerektiğini de biliyorum be oğlum." Gözlerim bir noktaya kilitlenmişti ama zihnim çok daha derinlerdeydi. "Ben o kadının gözlerinin içine baka baka yalan söylüyorum lan."

Halil İbrahim'in yüzü kımıldamadı. Dinliyordu.

"Ben gerçekleri öğrendim," dedim, boğazımdan zorla çıkararak. "Ya o? O hâlâ kendi hikâyesini eksik biliyor. Ben o eksik parçayı tamamlayana kadar, her şeyi çok farklı bilecek."

"Kardeşim, şu an söyleyemezsin. Her şey çok yeni. Hem operasyon gereği kendimize göre adım atamayız. Pazartesi günü Resul Binbaşı toplantı yapacak. O zaman plana dahil etmemiz gerekenleri söyleriz."

Sözleri mantıklıydı ama mantık, yürek yangınına su dökmüyordu.

"Biliyorum," dedim dişlerimin arasından. "Çözmem gereken mesele neyse, çözeceğimi de biliyorum."

Halil İbrahim bir süre daha sessiz kaldı, sonra eliyle masaya hafifçe vurdu.

"O zaman şimdi işimize bakalım. Pazartesiye kadar sızıntıyla ilgili raporlar toparlanacak. Bu sefer ipin ucu dışarıda değil, içimizde olabilir."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne diyorsun sen?"

Halil İbrahim'in sesi bu kez daha kısıktı, kelimeleri dikkatle seçerek konuşuyordu.

"Dışarıda muhbir sandıklarımızın yerine tam tersi de olabilir."

Bir an anlamaya çalıştım, beynimde birkaç dosya birden açıldı.

"İsim?" diye sordum, doğrudan, tereddütsüz.

"Bilmiyorum," dedi Halil İbrahim. "Ad verilmedi. İnceleniyor daha. Resul Binbaşı şüphelenmiş ama detayları toplantıda açacak. Şimdilik sadece göz kulak ol."

Elimi masanın kenanna bastırdım. İçimde dalga dalga yayılan öfke ile şüphe birbirine karıştı.

"Şerefsiz puşt, her yere adamını sokmuş!"

Halil İbrahim sakın bir şekilde başını salladı. "Bunu bekliyorduk zaten, bilader. Sen sakın ol."

Bir an için gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. İçimdeki hırçınlık her an patlayacak gibi hissediyordum. Öfkeyle yerimden kalkarak, sandalyeye hızlı bir tekme attım.

İçimdeki öfkenin, bedenime ne kadar hâkim olduğunu fark ettim; sandalyeye attığım tekme o kadar sertti ki metalin çıkardığı ses kantinde yankılandı.

Halil İbrahim, hiç kıpırdamadan beni izliyor, sakinliğini bozmuyordu.

"Borçkalı sakın ol. Fırtına yaratmak istiyorsak, ilk önce sessiz olacağız."

Bu sözleri duyduğumda, daha derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp, sandalyeye oturdum. Sessizlik, bir yanda içimde patlamaya hazır bir volkan gibiyken, diğer yanda Halil İbrahim'in soğukkanlı bakışları arasında gitgide daha da yoğunlaşıyordu. Nefeslerim burnumdan ateş gibi çıkıyor, hızlı hızlı nefes almaya zorluyordu. Daha fazla dayanamadan oturduğum yerden kalkarak kantinden çıktım.

Hızla ilerledim, zihnimdeki karmaşa her geçen saniye büyüyordu. Halil İbrahim'in sözleri bir yanda kulağımda çınlarken, içimde patlamak üzere bir öfke vardı. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım ama bu çaba yetersizdi. Her şeyin ağırlığı altında eziliyordum

Dışarı çıkıp bir süre yürüdüm, ellerim ceplerimde, gözlerim uzaklara dalmıştı. Havanın soğukluğu bir nebze olsun içimi serinletiyordu. Ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, içimdeki boşluk ve huzursuzluk gitmiyordu.

Eve gitmem gerektiğini hissettim hem bedenem hem ruhen. İçimdeki tüm sıkıntıyı, karışıklığı bir kenara bırakıp, biraz nefes almam gerekiyordu. Askeriyedeki bütün gerginliği, sıkıntıyı geride bırakıp biraz yalnız kalmalıydim.

Motoruma binip, hızlıca yola koyuldum. Rüzgâr yüzüme çarptıkça, sanki bir nebze olsun rahatlıyordum. Hızla giderken, bir yanda zihnimdeki düşünceler, diğer yanda motorun gürül-

tüsü... İkisi de birbirini bastırıyordu. Gözlerim yoldaydı ama aklımda başka şeyler vardı.

Her saniye moturun hızını biraz daha arttırarak, sanki kendimi dışarı atıyor gibiydim. Ev, beklediğim huzuru sunacak yerd. Her şey orada daha farklı olacaktı.

Lojmana girdiğimde, hiç beklemeden eve çıktım. Kapıyı çalmaya alışkın olmayan ellerim, yedek anahtarla kapıyı açtı. İçeri adım attığımda, evin soğukluğu beni karşıladı. Sessizlik, her zamanki gibi her köşede yankı yapıyordu.

Işığı açmadım, karanlıkta birkaç adım attım. Evin her odası, her köşesi bana tanıdık ama bir o kadar da yabancı geliyordu. Derin bir nefes alarak oturma odasına doğru ilerledim.

L koltuğun köşesine oturduğum, "Zülal!" diye seslendim. Ama cevap veren olmadı.

Nereye giderdi? İçimdeki telaş, damarlarıma karışmaya başladığında ne yapacağımı düşündüm hemen. Kendi kafamda planlarken, sessizce kapı açıldı. Zülal'in yavaşça içeri gediğine şahit oldum. Ceketini ve çantasını hızla astı.

Gözleri bir anda benim oturduğum yere takıldığında, "Hoş geldin," dedim

"Dağhan," dedi ürkekçe.

"Benim. Döndüm."

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" diyebildi zor bela.

"Sadece seni izlemek istedim. Kapıdan nasıl girdiğini, bu evi nasıl sahiplendiğini. Bensiz geçen zamanını." Bir bir döküldü düşüncelerim dudaklarımdan.

Şaşkınlıkla soludu, sonra hiç beklemediğim bir hamle yaparak yanıma geldi. Beni göğsüne doğru çekerek sarıldı. Damarlarımda dolaşan sinir anında süzülerek yok oldu. Kulağım kalbinde, sessizce hızlanan ritmini dinlemeye başladım. Elleri saçlarımda dolanıyor, beni küçük bedeninde sarıp sarmalıyordu. Derin derin soludum. Sanki yeniden doğmuş, nefes almayı yeni öğrenmiş biriydim.

"Nefesini özlemişim," dedi titreyen bir sesle. "Susuşunu bile..."

Sözleri kafamın içinde, yankılanarak aklımı yok etti. Burnu saçlarıma gittiğinde, kirli olduğum bilinciyle sarsıldım.

“Kirliyim, dağ, çamur, barut. Ne ararsan var.”

Başımı hafifçe kaldırarak, gözleri gözlerime kilitlendi. “Ben de temiz değilim,” dedi usulca. “İçimde öfke var, kırgınlık var, sabırla beklemenin yorgunluğu var. Ama bunların hepsini seninle paylaşmaya razıyım.”

Eli yanaklarımı buldu, “Senin kirliliğini değil, gelişini bekledim ben,” dedi fısıltıyla. “Yolun ne kadar çamurlu olduğu değil, sonunda buraya vardığın önemli.”

Nefeslenemedim. İtirafı bir bir beynimi infilak ettirdi. Uzun zaman sonra görülen sevgi, vücudumda enkaza yol açtı. Alışkın değildim.

“O kadar savaştan döndüm,” dedim itiraf edercesine. “Ama içimde yaşadığım savaşlardan dönemedim.”

Gerçeklerin hepsi gün yüzüne çıkamazdı belki ama birazı savrulmaya meyilliydi.

Parmak uçları saçlarımin arasında kaymaya devam etti, başımı usulca okşuyordu. Ben artık buradayım, diyordu.

“Savaşın izlerini taşıyan biri, dönmeyi seçtiyse hâlâ umut vardır,” dedi yavaşça.

Gözlerim kapandı. İçimin bir tarafı bu cümleye ihtiyaç duyuyordu.

“Ben eski Dağhan değilim artık,” dedim. Belki de ayrılmadan önceki adamın varlığına özlem duyan bir kadın vardı karşımda.

“Hangimiz öyleyiz?” dedi hiç beklemeden. “Ben aynı Zülal miyim sence?”

Değildi. Yıllar ona çok şey katmıştı. Benden giden her yıl, onda mı var olmuştu? “Değilsin,” dedim başımı sallayarak. “Eski sen de olma zaten, yoksa çok yaralanırsın.”

Eskisi gibi her şeyin iyi tarafından bakmaya çalışan bir kadın olarak, yok olur giderdi. Kırıldığı yerden, kırması gerekecekti artık.

“Biz de böyle mutlu olmayı öğreniriz,” dedi umutla.

Umutluydu. Aklıma gelen şeyin yüküyle yavaşça cebimden çıkardığım kâğıdı eline bıraktım.

"Bende yeteri kadar kaldı. Senden geldiğini söyledi. Senden değilmiş. At gitsin," dedim sertçe. O anları tekrar tekrar yaşamaya niyetim yoktu. Başımı son kez omzuna yasladıktan sonra, hızla oturduğum yerden kalktım. "Ben bir düş alayım." Benim senelerce yaşadığım şeyle yüzleşmesi için yalnız bıraktım onu.

Banyoya geçtiğimde, suyun tenime çarpan her damlası geçmişin yükünü biraz daha yüzeye çıkarıyor gibiydi. Sıcak su, bedenimi ısıtsa da içimdeki soğukluğa yetmiyordu. Elim hâlâ gerçeğe kasılıyor. Cebimden çıkardığım o kâğıdı, ona uzatırken sesim ne kadar sertse, içim o kadar darmadağındı. "Senden değilmiş," derken asıl acının orada yattığını biliyordum.

Duştan çıktıktan sonra odaya geçtiğimde, hızla giyindim. Elimdeki havluyla saçlarımı gelişi güzel kurulurken, varlığını hissettim. Oda sessizdi ama onun nefesi, varlığı kapının kenarından sızan gölge kadar belirgindi.

Arkam dönüktü. Saçımı kurularken, bakmadan da orada olduğunu biliyordum. Bedenim her zaman onununkine karşı fazlasıyla tetikteydi. Havluyu yatağın üzerine bıraktım, sonra yavaşça döndüm.

Kapı pervazına yaslandığını fark ettiğimde, adımın kısıp bir sesle söyledi.

"Dağhan?"

Gözlerimiz buluştuğu an, içimdeki duvarların bir kısmı çatlamamak için direndi. Yüzünde tanıdığım o kırılğan merak vardı.

"Uyumadın mı?" dedim, sesim her zamanki gibi keskin çıkmıştı. Belki de bu, kendimi korumanın tek yoluydu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Gözleri üzerimdeydi. Havluyu yatağın ucuna bıraktığımda, bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. Sessizlik uzamadan sordu.

"Bacağından mı yaralandın?"

Sesindeki titremeyi duymamak imkânsızdı. Gözleri, bacağımdaki hafif aksak adım yakalamıştı belli ki. Ben bile acısını unutmuş, aksadığımı fark etmemiştim.

"Küçük bir sıyrık," dedim geçiştirerek. "Belli belirsiz."

O ise sustu. Sustukça yaklaştı. Birkaç adımda önümdeydi ve aniden diz çöktü. Tepkim reflekti: Bacağımı kaçırdım. O ise hiç çekinmeden dizime uzandı.

Parmakları eşofmanımın altındaki yaralanmış yerin sıcaklığı ve şişliğini hissettiğinde, durdu. Gözlerindeki endişeyi görmemek mümkün değildi. Eşofman paçamı iyice sıyırdı, dizimdeki morluk komple açığa çıktı.

“Bir şey yok diyorum, Zülal!” dedim, sesim istemsizce yükselmişti. Öfke değildi tam olarak, karışık bir şeydi. Belki onun beni böyle görmesi, belki de yakalanmış olmanın huzursuzluğu. O ise hiç aldırmadı. Parmakları hâlâ dikkatle şişlikteydi. Beni öyle görmeye dayanamıyordu. Bense onu öyle görmeye...

Bir anda bacağımı çekip onu kollarından tuttum, kaldırdım.

“Önümde bir daha diz çökme,” dedim, sesim bu kez kararlı ve netti. “Kimsenin önünde diz çökmeyeceksin. Ayağım kopmuş olsa da eğilmeyeceksin!”

Sözlerim kalbimden koptu, öylece aktı. Onu korumakla, kendimden uzak tutmak arasında bir yerdeydim. Zülal, her zaman ki gibi dimdik durdu karşımda.

“Ben senin önünde diz çökmedim, Dağhan,” dedi. “Yarana bakmak istedim.”

Gözlerim yandı. Öfke yoktu artık. Sadece sızı. Belki kendime, belki ona.

Başımı yana çevirdim, burnumdan derin bir nefes aldım. Ellerim hâlâ kollarındaydı fakat sıkı mıyordum artık.

“Fark etmez,” dedim sessizce. Çünkü içimdeki karmaşayı açıklayacak başka bir kelime bulamıyordum.

Sustu. Ben de sustum. Ne o geri çekildi ne ben dokunuşumu bıraktım. Birbirimize o kadar yakındık ki dokunmadan temas ediyorduk. Gözlerim dudaklarına kaydı. Mantıklı düşündüğüm bir anda olduğumda söylenemezdi.

“Dağhan,” dedi kısık bir sesle. Sesinin titrememesi, içindeki yangını bastırmıyordu.

O an, her şey koptu içimde. Tutduğum ne varsa, gevşedi. Eğildim. Dudaklarına dokundu dudaklarım. Hafifti, belki de

hâlâ vazgeçebilirdik. Sonra birden geri çekildim. Ne yapıyordum lan ben?

Başımı yana çevirdim, nefesim düzensizdi. Göğsüm inip kalkıyor, ellerim artık yanımda duruyordu fakat yumruk olmuşlardı. Dudaklarımda onun sıcaklığı, gözlerimde uzak bir noktaya saplanmış düşünceler vardı.

"Dinlensem," dedim zor bela. "İyi olacak."

Sözlerim dudaklarımdan dökülürken içimde bir şey daha dökülüyordu sanki, belki direnç, belki o anı yaratma saçmalığı.

Hiçbir şey demeden döndü, çıktı odadan.

Adımlarında bir sitem vardı ama durup arkasına bile bakmadı. Bense olduğum yere çakılmış gibi kaldım. Bakışlarım, kapının kapanışıyla birlikte boşluğa tutundu.

Masanın üzerinde duran yedek tütün paketine atıldım hemen. Hiç beklemeden içerisinden bir dal çıkardım. Dudaklarıma götürdüm. Ateşi çakarken bir an tereddüt ettim. Zülal'in nefesi hâlâ üzerimdeydi. Dudaklarımda onun izi varken, bu dumanı ciğerime çekmek ihanet gibi hissettirdi.

Yine de bastım çakmağa. Alev yandı, sigara tutuştu. İlk nefesi aldığımda ciğerlerim değil, içimdeki karmaşa yandı. Odanın içinde içmem sikimde bile değildi o an. Ne camı açtım ne dumanı bastırmaya çalıştım. Zaten boğuluyordum. Bu duman sadece bahaneydi. Kafamın içinde bin ses, kalbimin üstünde tonlarca ağırlık vardı. Her şey üstüme geliyordu ve ben... Ben sadece bir nefeslik yer istiyordum. Kafamı geriye yasladım, gözlerimi kapatarak bir duman daha süzüldü dudaklarımdan. Göz kapaklarım ağırlaştı ama zihnim delik deşikti.

Her düşünce, yeni bir yangındı ve ben, içimdeki harı bastırmak için bir kez daha dumana uzandım.

Bu gece de uzundu. Uykunun yanından geçmeye bile niyetim yoktu. Uyku haramdı. Bugün sabaha kadar düşünce nöbeti tutmak farz olmuştu.

BÖLÜM 15

Küllerin Ardındaki Gerçek

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Gözlerim hiç kapanmadan gün ağardığında, telefonun sesiyle oturduğum yerden kalktım.

Ekranda *Resul Binbaşı* yazıyordu. Hemen telefonu açtım, sesi boğuk ve her zamanki gibi ciddiydi.

"Dağhan," dedi, "Toplantı yapacağım. Hemen hazırlan, acil bir durum. Timine haber ver."

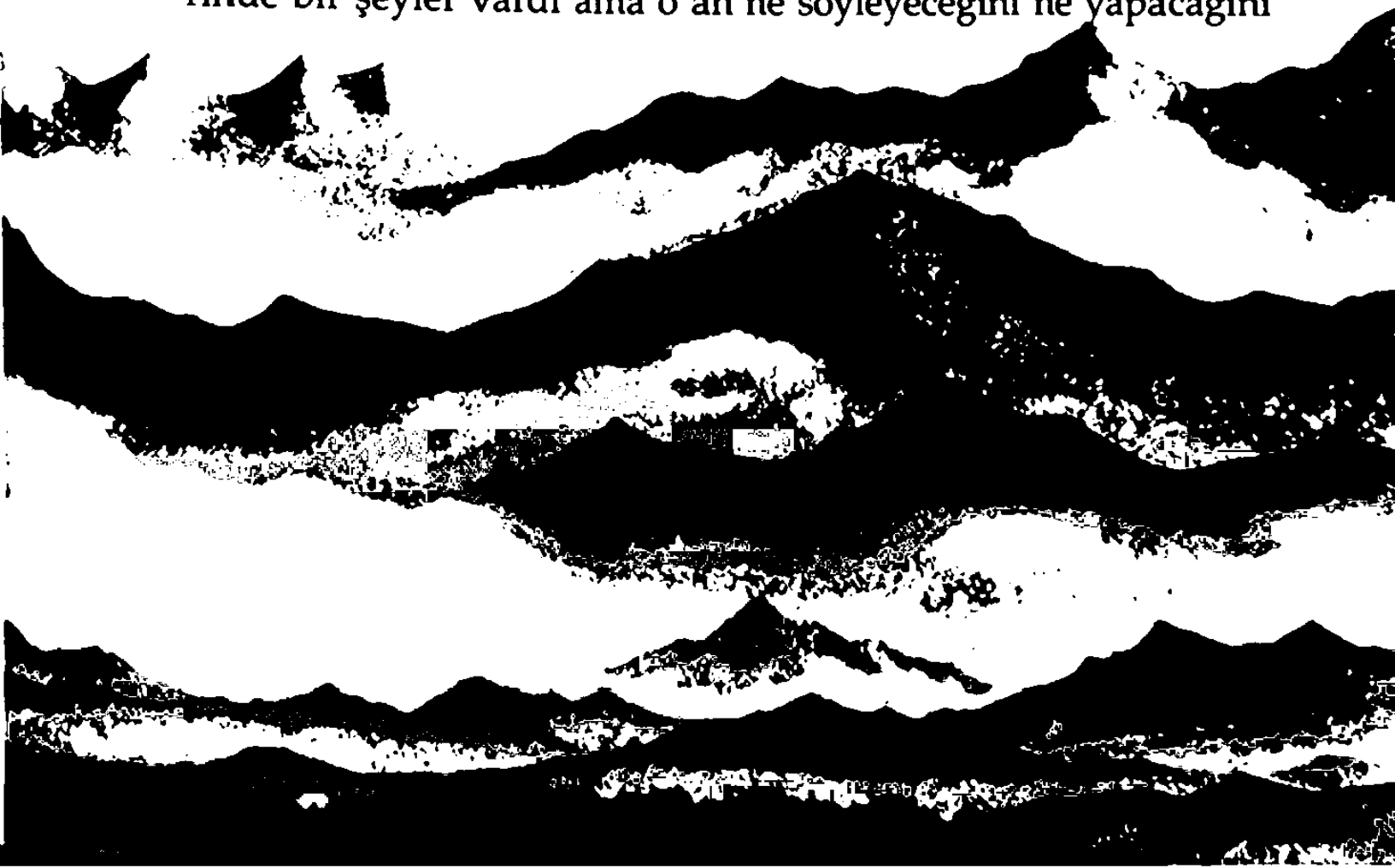
Bir an ne olduğunu düşünmeye zorladım kendimi. Acil durum... Pazartesi olması gereken toplantıyı neden üç gün önceye çekmişlerdi?

"Ne oldu?" diye sordum, içimde anlık adrenalin yükselmeye başladı.

"Telefonda konuşmayalım," dedi Resul Binbaşı. "En geç yarım saate karargâhta ol."

Cevap vermeden telefonu kapattım.

Zülal mutfaktan çıkıp, tuvalete giderken beni gördü. Gözlerinde bir şeyler vardı ama o an ne söyleyeceğini ne yapacağını

bilmiyordu. Lavaboda hızla yüzümü yıkayarak odaya geri döndüm. Hızla üniformamı giyip, hazırlandım.

Gözlerim hâlâ uykusuzdu ama her şeyden önce yapılması gereken bir toplantı vardı. Telefonu bir kez daha aldığımda, aradığım kişi Serhat oldu.

"Efendim, komutanım," dedi sesinde hemen fark edilen bir ciddiyetle.

"Serhat, timi topla. Karargâhta toplantı var," dedim, her kelimeyi ağır bir şekilde söyleyerek.

Serhat biraz duraksadı, ardından sesi daha da sertleşti. "Emredersiniz, komutanım. Hemen harekete geçiyorum." Telefonu kapatıp odadan çıktım. Zülal mutfağın önünde beni bekliyordu.

"Kahvaltı hazırlamıştım ama çıkıyorsun galiba," dedi hızla.

"Acil karargâha gitmem lazım," dedim bir an bile tereddüt etmeden. "Ama ayakta da olsa atıştırırım."

Kapıdan çekildiğinde, masaya doğru adımladım. Masanın üzerine hazırlamış olduğu kahvaltıyı fark ettiğimde, bir an duraksadım. Kuymak, taze demlenmiş çay, eklenmiş birkaç çeşit peynir ve börek... İçimde bir şeyler sızladı. Bütün bu özenle hazırlanan kahvaltının, sanki aniden bir anlam kazandığını hissettim.

Dumanı tüten kuymağı hiç beklemeden çatalladım.

"Sıcaktır diyecektim ama sen çoktan yedin," diyen kadına değdi gözlerim.

Nasıl yemezdim? Dün yaptığımı rağmen kalkmış bana bir de kahvaltı hazırlamıştı. Yaptığı, özendiği her şeyin tadına hızlı hızlı bakarak, ayakta kahvaltımı yaptım.

"Ellerine sağlık," dedim hiç çekinmeden. Normalde sabahları ağzına sigaradan başka bir şey almayan bu adama, kahvaltı yaptıracak tek şey bu sofraya ve onu hazırlayan kişi olurdu. Onun özene bezene hazırladığı bu sofrada bir anlam vardı. Dün geceye rağmen beni düşünüyordu. Benim sevdiğim şekilde hazırlanmıştı hepsi.

"Afiyet olsun," diye fısıldadı.

Daha fazla geç kalmamak için mutfaktan çıktım, ancak peşimden adımladı. Ne kadar hızlı hareket etsem de bir şekilde hep arkamdaydı, tıpkı eskiden olduğu gibi.

Bir adım daha attım, o da hemen benimle birlikte. 1.90 küsurluk adamdım ama o benden daha uzundu sanki. Arkamda gölgeydi. Bir adım daha atmak üzereydim ki bir anda durdum. Yüzü sırtıma çarptı. Bunu beklemiyordu. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Görmesem bile kaşlarını çattığına emindim. Yeşil gözleri harlanmış, dudakları sinirle aralanmıştı. Buna adım kadar emindim. Şimdi konuşacak, dedim içimden, şimdi söylenecek.

“Ne yalı kazığı gibi durdun?” dedi beni yanıltmadan.

Suçlu olan bendim, güçlü olan o. Cevap vermedim. O da susmadı. “Direk olasin geldi herhâlde.”

Yönümü bir anda ona döndüğümde, boynunu geriye atarak çakmak çakmak gözlerimin içine bakmaya başladı. Gizli utancının içinde, üstünlük kurmaya çalışıyordu.

Dayanamadan bir adım daha attım. Yüzlerimiz çok yakındı. Dün gece misali dudaklarına kaydı gözlerim. Yine, yeniden. Gözlerimin hareketini yakaladı. Gülümsedi. Ama bu zafer dolu bir gülüş değildi; sanki kendi içine düşmüş, biraz da kendine kızar gibiydi.

“Ne bakıyorsun öyle?” dedi sesi kısık, alaycı bir tonda.

Nasıl bakmazdım? Hareli gözleri, kırmızıya dönük dudakları ile ben buradayım diyordu. Yılların sinsi özlemi içimde kol gezirken bakmazsam ayıp olurdu. *Ne çabuk alıştın Dağhan*, dedim içimden. *Yedi yıl boyunca soğuk duvarlar ve dağlardan başka bir şey görmeyen zihnini, karşındaki manzarayı yeniden görmeye ne çabuk alıştı?*

Bir anda rahatsız olabileceği saniyelik zihnime sızdı. Kendimi çekmek zorunda kaldım. Boğazımı ihtiyaç ile temizledim. Askıda duran kabanıma uzandım hiç beklemeden.

“Geç gelebilirim,” dedim durum bildirir gibi.

Cevap vermedi. Omzuma kabanımı geçirirken, bakışlarım yine onu buldu. Tepki vermeden izliyordu. Gözlerinde ne bir öfke ne de bir merak vardı, sadece sessizlik. Sanki içinden geçenleri saklamaya çalışıyor ama gözleri ele veriyordu. Bir adım atsam, belki her şey değişecekti. Yine de ayaklarım yerinden kıpırdamadı. O da adım atmadı zaten.

Kapıyı açtım, “Görüşürüz,” diyebildim.

“Görüreceğiz,” dedi, alayla ve kapıyı suratıma hızla kapattı.

Kendi evimden kovulmuş kadar oldum. Kapıya birkaç saniye bakakaldım. Ne oluyor lan?

İçimde garip bir sıkışma, suratımda ise istemsiz, alaycı bir gülümseme belirdi. Sinirden mi, şaşkınlıktan mı, çözemedim. Kabanımın yakasını kaldırıp hızlı adımlarla merdivenleri indim. Arabaya atladım, kontağı çevirirken direksiyonu neredeyse kıracaktım.

Nasıl suratıma kapatmıştı lan kapıyı? Baya baya zevkle yapmıştı.

“Ula şurimşine, soracağım sana bunun hesabını diyeceğim ama sen soracaksın gibi duruyor.”

Gazı kökleyerek lojmandan ayrıldım. Karargâha varmam çok uzun sürmedi. Resul Binbaşı'nın odasına geçmeden önce, kendi odama uğradım. Belgelerimi almak için masaya yöneldim, birkaç dosyayı kanştırırken gözlerim kâğıtların üzerinde gezindi.

Hızla imzalayıp masanın köşesine bıraktım. Yavaşça tekrar bakarken, gördüğüm isimle zihnimdeki sesler yükseldi. Sinirleniyordum. Bunu da çözecektim ama önce biraz sakinleşmem gerekiyordu. Sonra, odadan geldiğim gibi hızla çıktım.

Karargâhın, yine o tanıdık soğukluğu ve gürültüsü çevremi sardı. Toplantı odasına doğru ilerlerken adımlarımın yankısı, karargâhın derinliğine inmiş gibi hissediliyordu. Tıklatarak, kapıyı araladım. Ses gelmedi.

Halil İbrahim, başını masaya dayamış yatıyordu. “Yüzbaşı Halil İbrahim Atıcı!” dedim gür bir sesle.

Anında yattığı yerden fırladı. Gözleri beni bulduğunda, sinirle parladı.

“Lan var ya, o çenenin bağına başlayacağım,” dedi, tehditkâr bir tonda.

“Bunu hak ettin, Atıcı,” dedim

“Haçen da uy, şuna da bakın. Hamsi seni,” diyerek sandalyeye tekrar oturdu.

Alayla, inadına tam karşısına oturdum.

“Özenme, bilader. Anca taklit edersin, ben olamazsın. Ayrıca dikkat et, kılçık olur boğazında kalırım.”

Halil İbrahim gözlerini kısarak bana bakarken, sinirle gülümsedi. "Ha, öyle mi?" dedi, hışırdayarak sandalyeyi biraz daha geriye çekti. "Taklit ediyorum ha, o zaman şu soruyu sana sorayım Tüfekçi: Hangi taklidini yapayım? Laz kafalı olduğun zamanların mı? Yoksa on ikiden sonra kafanın durmasının mı?

Gözlerim bir an için parlarsa da anında yüzümü aynı sert ifadeyle gizledim.

"Yok Atıcı sen en iyisi, teğmenken timdekilerle kavga etmek uğruna mayına nasıl bastığını taklit et."

Tuş.

"Ulan var ya bu bel altı, bel altı," dedi sandalyeye sertçe yaslanırken. "Olayı bambaşka yere çektin ulan."

Bir anda kapının açılmasıyla, cümle kuramadım. Timdekiler kapının önünde bize bakıyorlardı.

"Beyler kahvaltıya geç kaldınız tüh! Şimdi kalktı sofraya," dedim kinayeyle.

Serhat hemen, "En kısa sürede gelmeye çalıştık, komutanım," diye cevapladı, hızlıca, saygılı bir şekilde.

Halil İbrahim hafifçe alayla gülümsedi, "Bak, timin tembellik yapmayı huy edinmiş, Tüfekçi."

Serhat biraz sıkıntılı bir şekilde başını eğdi, "Yok Halil İbrahim komutanım, valla öyle bir şey yok. Hızlıca geldik," diyerek toparlamaya çalıştı.

Kapıda dikilen adamları bir süre izledim.

"Tamam geçin," dedim, sesimde bir parça otorite vardı.

Her biri hızla sandalyelere oturdu. Onların oturmasının ardından, kapı bir kez daha açıldı ve Resul Binbaşı içeri girdi. Yüzü ciddi ama hafif bir yorgunluk barındırıyordu. Hızla ayağa kalktık.

"Oturun, tamamsanız direkt başlıyorum," dedi, odadaki havayı hemen değiştiren bir tonda.

Hepimiz aynı anda sandalyelere oturduk. Resul Binbaşı, her zamanki gibi keskin bakışlarla etrafı taradı, gözleri biraz benim üzerimde oyalandı. Ardından dosyasını masaya koyarak söze başladı.

"Operasyondan birkaç bilgi geldi. Acil toplantı gerekti."

Odanın havası bir anda değişti, herkes dikkat kesildi. Resul Binbaşı ise bana bakmaya devam etti.

Önünde duran beyaz tahtaya ilerledi. Eline aldığı siyah kalemle tahtanın üzerine hızla çizimler yapmaya başladı.

“Yeni bilgiye göre, hedefimiz hakkında değişen birkaç şey var,” dedi kalemi tahtada gezdirerek.

Bir yandan da herkesin gözlerinin içine bakıyor, bir sonraki adım için hazırlıklı olup olmadığını ölçüyordu.

“Bu sızma, düşündüğümüzden çok daha tehlikeli. Artık sadece zamanı değil, güvenliği de göz önünde bulundurmalıyız,” dedi ve kalemi durdurarak, bir an için ortamı sessizliğe boğdu.

“Ne tür bir tehdit var? İstihbaratçı gözetmiyor mu?” diye sordum.

Soru odadaki gerginliği biraz daha artırdı. Resul Binbaşı, gözlerini bana dikerek biraz durakladı. Sinirlenmeye başladığının farkındaydı.

“İstihbaratımız çok sağlam ama şu an için içeriden biri bizi gözetliyor gibi. Çift ajan olabilir,” dedi sözlerini yavaşça ve dikkatlice seçerek.

Halil İbrahim lafa atladı: “Bu durum kânımıza işlemez mi?”

Resul Binbaşı, gözlerini kısıp ona baktı. “Böyle bir durum, belki başlangıçta avantaj gibi görünebilir ama...” Bir an durdu ve herkesin dikkatini üzerine topladı. “Bu, aynı zamanda çok daha büyük bir tehlike demek. Çift ajanla iş birliği yapamayız, MİT buna izin vermez. İlk istihbaratçıyı biliyoruz ama diğeri muamma ve ismini bize vermezler. Bu çok dikkatli ilerlememiz gereken bir oyun.”

Halil İbrahim, hafifçe dişlerini sıkarak, “O zaman ne yapacağız? Birkaç adım önceden plan yapmamız gerekmez mi? Bizim hedefimizle zamanımızı heba etmeye hakkımız yok,” dedi, sesi sertleşmişti.

Resul Binbaşı, gözlerini sabırla Halil İbrahim’e dikti. “Bu işin içi karmaşık, Atıcı. Hızla hareket etmek, bizi daha da zor durumda bırakır. Hedefe ulaşmak için iz süreceğiz ama dikkatlice. Her şeyi görmemiz gerek. Tüfekçi zaten içlerinde.”

Halil İbrahim, Resul Binbaşı'nın sözlerinin hemen ardından atıldı: "O zaman ne yapacağız? Sadece bekleyecek miyiz?"

Sözlerine hemen cevap verdim, biraz sert ama soğukkanlı bir şekilde: "Beklemek değil, Halil İbrahim. Hazırlıklı olacağız. Tabii bu sefer acele etmeyeceğiz. Hedefi izlerken, yanlış adım atmamız. Her şey çok daha tehlikeli. Ajanı da ifşa edemeyiz." Gözlerimi ona dikerek sesimi daha da ciddileştirdim. "Zaten ajanın ifşa olması demek, sadece içerideki güvenliği sarsmakla kalmaz, aynı zamanda bizim için de büyük bir tehlike yaratır. İstihbarat, ile ortak ilerliyoruz, sınırdan dışarı çıkamayız."

Resul Binbaşı, lafıma onay verircesine başını sallayarak, "Tüfekçi doğru söylüyor. Bu kadar kritik bir durumda, kimseyi riske atmamız. Biz işin terör kısmındayız. Diğer tarafı, başka birimde," dedi.

Halil İbrahim kafasını sallayarak, düşünceli bir şekilde, "Peki nasıl devam edeceğiz?" diye sordu.

"Bu toplantıyı erkene almamın nedeni de bu," dedi Resul Binbaşı.

"Önemli bir bilgi daha mı geldi?" diye sordum.

Binbaşı, gözlerini kısıp, ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet."

Tekrardan tahtaya dönerek iki cümle yazdı.

Nazmi Arga'nın, terörle bağlantısı ne kadar derin?

Ve:

İstihbaratçı, MİT ajanı HIZIR ALİ DENİZ, kaç senedir şüpheliyi gözlemliyor?

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Artvin Borçka

(Dağ Evinde, Gerçekleri Öğrendiği Gün,

Arslan'ın Yanına Geldiği Akşam)

Abim sinsice sırıtarak bana baktı. "Sana içeridem birini bağlayabilirim istersen."

"Kimi?"

"Hızır Ali," dediğinde şaşırmadım. Nazmi'yi sevmeyişi aşikârdı. Ama yine de güveneceğim anlamına gelmiyordu.

Abim ikna etmek istercesine devam etti. "Rahmetli babası, Trabzon'un sayılı adamlarından biriydi. Masada da sözü geçen bir adamdı bu arada. Nazmi ile de hiç anlaşamazlardı ama Nazmi onlara pek bulmazdı," dedi.

Şüpheyle sordum. "Pek tanıyormuş gibi durmuyordu bizleri?"

"Tabii ki öyle olacak, Nazmi'nin ve diğerlerinin yanında öyle duruyor ama herhangi bir pürüzde ilk birbirimizi arar, görüşürüz biz. Sana git her şeyi, her planını anlat demiyorum tabii ama aklının bir köşesinde bulunsun."

Sadece baş sallamakla yetindim. Bunu enine boyuna bir düşünmem lazımdı. Adımlarımı göre göre atmam şarttı.

Elimde çoktan bitmiş olan izmariti cebime koyarak arabaya doğru yürümeye başladım.

"İyi geceler der ula bir insan," diyen abime el selamı vererek arabaya bindim. İçimdeki güdüye güvenerek hemen telefona sarıldım. Şüphe tek kişiyle yönlendirdi.

"Alo," dedi karşımdaki ses.

"Derenin oraya gel," dedim sadece.

Telefonu kapatıp cebime attım. Sert adımlarla derenin yoluna koyuldum.

Akşam serinliği yüzüme vuruyor, başımın ağrısını az da olsa bastırıyordu. Toprağın kokusu ağırdı, suyun sesi ise uzaklardan hafifçe geliyordu.

Oraya vardığımda, durup beklemeye başladım. Çok geçmeden, arkamdan ağır adımların sesi geldi.

Dönmedim.

Yanıma yaklaşan kişi bir süre sessizce bekledi, ardından sesi duyuldu: "Ne istiyorsun?"

Başımı çevirmeden konuştum.

"Kime çalışıyorsun?" diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Suyun şırıltısından başka bir şey duyamadım. Öfkemin dere gibi çağlamasına ramak kalmıştı.

Sonra arkamdan soğuk sesi yankılandı: "Sence kime çalışıyorum?" dedi arkamdaki adam. Bu kez yavaşça başımı çevirdim, gözlerinin içine baktım. Bakışlarında açık aradım ama yoktu.

"Ben soru değil, gerçek cevabı istiyorum," dedim, sessiz ama sert bir tondaydı. Haylaz bakışlarıyla kamufle ettiği gözleri artık ciddiydi. "Söyle bakalım, Hızır Ali Deniz! Kimlerdensin? Kimin sözünün altındasın?" Sözlerim havada yankılandı ama artık karşımda duran adam da olayın ciddiyetini kavramıştı.

Gözlerimdeki kararlılığı fark ettiğinde, yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu.

"Bu kadar kısa bir sürede beni çözebileceğini mi sanıyorsun?" dedi, sesi oldukça rahattı. Nasıl çözdüğümü sorgulamıyordu bile.

"Zamanım kısa olabilir ama kim olduğun konusunda şüphelenmem için uzun süre gerekmedi," dedim, ona bir adım bile yaklaşmadan. "Hangi birliğe bağlısın?"

Hızır Ali, gözlerimdeki kararlılığı görüp sadece hafifçe gülümsedi. Gözleri sakın, neredeyse alaycıydı.

"Birlik mi?" diye tekrar etti, sesinde hiçbir endişe yoktu. "Sadece soruyu değiştirmen gerekiyordu, Dağhan. Benim gibi biri 'birliklere' bağlı değildir belki de."

Kollarını bağladı, derin bir nefes alarak devam etti.

"Benim işim daha karmaşık, daha olaylı," dedi. "Ama merak etme, seni koruyabilirim." Gözleri tekrardan haylazca parladı, sanki tüm bu olanları oyun gibi görüyordu.

İçimdeki öfke uyanmaya başladı ama dışarı yansıtmadım. Ben de rahat görünüyordum.

"Beni koruyacak kahraman da sen misin?" dedim sesimdeki hafif alayla.

Hızır Ali, gözlerinde aynı haylaz ışıltıyla bana tekrar baktı ama bu kez bir adım bile atmadı. Sanki her şey tamamen kontrolündeydi.

"Hiç aklına gelmiyor, değil mi? Belki de ben, benden şüphelenmeni istedim?"

"Orası bariz açık, Hızır Ali. Neden? Bana onu söyle sen. Cenazeden beri gözlerin bende. Hiç olmayan yerde karşıma çıkıyorsun."

Bu sefer yüzü ciddileşti. Gözleri, içindeki derinliği ve karanlık düşünceleri bir anlığına gösterdi. Ama hemen ardından o eski rahat tav-
rına geri döndü.

"Bazen insanın neyi sakladığını bulmak için, neyi göstereceğini bilmesi gerekir, dikkatli adamsın, Tüfekçi" dedi, kelimelerini yavaşça seçerek.

O an, her şeyin bir oyun olduğunu düşündüm ama bir anda her şeyin daha büyük bir planın parçası olduğunu da fark ettim.

"Sen benim askeri birliğin içinde olduğumu biliyorsun, değil mi? Plan, strateji benim işim."

Hızır Ali, sessizce dinledi. Bir an gözlerinde bir kıvılcım belirdi ama hemen kayboldu. Söylediğim her cümlede durumda sakın kalmayı başarıyordu.

"Evet, iyi bir asker olduğunu biliyorum, Rütben Üsteğmenken, Güngörlü Şerif'in yakalanmasın da büyük rolün var, daha ne olsun," dedi, sesinde yine o rahatlık vardı. "Ama bazen en iyi strateji, karşıdakinin ne düşündüğünü bilmemek değil, onun ne yapacağını tahmin edebilmekte gizlidir. Ben bu konuşmayı çok önceden tahmin ettim."

Başımı hafifçe salladım. "Tahmin etmek mi?" dedim, dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Sadece doğru hamle yapmayı bilmek gerekiyordu. Senin buraya sorgusuz gelmenden bile belliydi," dedim, "Demek bulunduğum görevleri de biliyor, takip ediyorsun."

Hızır Ali'nin bakışları, biraz daha derinleştirdi ama hâlâ sakın ve kontrol ediciydi. "Ve bazen doğru hamle, en beklenmedik anı seçmektir. Zaman, her şeydir. Tabii ki buraya bilerek geldim. Ayrıca, tek bildiğim görevlerin değil."

Gözlerimiz sinirle birbirine kenetlendi, birbirimizin stratejilerini çözmeye çalışıyorduk. Ama bu oyun henüz başlamamıştı. Askeriyenin özel bilgileri bilmesi mümkün değilken, bu kadar kolay söylemesi aklımdaki tek şüpheyi doğruladı.

"Ortak paydamız var, Yüzbaşı," dedi "İkimiz de Nazmi Arga'nın peşindeyiz."

Sözleri, havada bir anlığına yankılandı. İçimde bir şeyler kıpırdadı. Nazmi Arga... Her şeyin merkezindeki adam.

"Terörle bağlantısı nedir?" dedim, sesim biraz sertleşmişti.

Konunun benimle bağlantısı olması için Zülal yeterli olsa da kişisel konudan bahsetmiyordu.

Hızır Ali'nin yüzündeki gülümseme, bu kez daha ciddi bir hâl aldı.

"Çözmeye çalışıyorum."

"Kim olarak?" dedim tahmin ettiğim hâlde sesim keskindi.

Hızır Ali, gözlerini kısarak beni izledi, biraz daha yaklaşıp, sakın ama keskin bir şekilde yanıt verdi.

"Millî İstihbarat Ajansı Hızır Ali Deniz olarak."

Sözleri havada asılı kaldı. Birkaç saniye boyunca sadece suyun şırlıtısı duyuldu. Cüzdanından, görev kimliğini çıkararak bana gösterdi. MİT'in amblemi vardı.

Gözlerimi elinde gösterdiği kimliğe sabitledim.

"Demek kartlarını açmaya karar verdin ama ben çoktan anlamıştım. Bu kadar bilgi sadece MİT'in ya da derin devletin elinde olur," dedim sessizce.

Hızır Ali başını hafifçe eğdi, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Tahmin ettiğimin gayet farkındaydı.

"Zamanı gelmişti," dedi. "Ve kendimi açığa çıkararak senin bilmeni sağladım çünkü bu işin içinde artık sensiz yürüyemeyiz, Tüfekçi. Terörle bağlantıları sağlamlaşmaya başladı."

Kaşlarımı hafifçe çattım.

"Demek artık o şerefsizin terörle de bağlantısı var," dedim, sesim buz gibiydi. "Başka terör birliğine neden söylemediniz?"

Hızır Ali başını hafifçe salladı, gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Bize sen lazımsın," dedi net bir ifadeyle. "Ve Resul Binbaşı'na bilgi çoktan gitti. Biz seni seçtiğimiz için birliğin çok önceden bilgilendirildi."

Bu sözler beynime sert bir yumruk gibi indi. Resul Binbaşı... Benim birliğim, benim komutanım. Artık resmî bir soruşturmanın başladığı anlamına geliyordu bu.

Dişlerimi sıktım, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum: "Ben buraya geri dönmeseydim ne olacaktı?"

Hızır Ali, ellerini cebine soktu, hafifçe omuz silkti.

"Bir şekilde yine sana ulaşacaktık. Çünkü Zülal ile bağlantısı olan sensin. Bizim için avantajlı bir durum." Sesi rahattı ama gözlerinde, saklamaya çalıştığı ciddiyet parlıyordu. "Bazı savaşlar vardır, Dağhan.

İstesen de istemesen de içine çekilirsin," diye ekledi. Sözleri havada asılı kaldı.

İçimde bir yer, buz gibi oldu o an.

Zülal...

Her adımda, her sözde adı daha çok düğümleniyordu boğazıma. Bu mesele artık sadece kalbimle ilgili değildi. Bu, onu korumakla ilgiliydi.

Ve ben korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Hızır Ali bir adım yaklaştı, sesi bu kez daha net ve kesin çıktı. "Bir seçim yapacaksın, Yüzbaşı. Ya bizimle yürüyeceksin ya da çekip gideceksin, başka biri gelecek" Blöfünü öylece dinledim. Gözlerini gözleri-me dikmişti. Karşılıklı bir meydan okuma gibiydi bu.

O anda biliyordum. Ne umursamaz kalacak kadar kayıtsızdım ne de olanları görmezden gelecek kadar kör. Zülal'i de bu durumun içinde bırakmam söz konusu değildi.

"Zülal için benim bu görevde olmamı istiyordun, değil mi?" dedim. "Çünkü onu oradan alabilecek tek kişi benim."

Hızır Ali, kısa bir süre sustu. Yüzündeki ciddiyet daha da belirginleşmişti.

Başını hafifçe salladı.

"Evet," dedi. "Oraya başka kim girerse şüphe çekerdi. Ama sen? Sen onun geçmişisin, onun gerçeğisin. Senden kimse şüphe etmez." Bir an duraksadı, sonra ekledi, "Ve biliyoruz ki Zülal tehlikede. Sandığımızdan daha fazla."

Sertçe burnumu çektim, onun tehlikede olma düşüncesi beynimde yankılandı.

"Kaç senedir bu durumun içinde?"

"Sen gittikten sonra, uğraşmadı zaten. Daha rahattı. Benim de korumam altındaydı. Her ne kadar bilmese de onu izleyen birkaç adamım vardı."

Kaşlarımı çattım. Bu, biraz olsun içimi rahatlatmadığı gibi dişlerimi sıkma sebep oldu.

"Ama," dedi Hızır, sesi bu kez daha ciddiydi. "Senin dönmenle tehlike çanları tekrar çalmaya başladı."

Başımı hafifçe eğdim, dudaklarım gerildi, gözlerim karardı. Sesim soğuk, keskin ve netti. "Çünkü Zülal bana gerçekleri anlatacaktı. O yüzden götü tutuşmaya başladı."

Bir adım attım, yerden bir çakıl taşı alıp suya fırlattım. Derenin sesi bastırmadı sesimi.

"Ne yalanı kalırdı ne oyunu. Zülal konuşursa, maskesi düşecekti. Bunu biliyor. O yüzden tedirgin, o yüzden tehlikeli."

Başımı çevirdim, Hızır'a döndüm. Gözlerimin içine baktı ama benimkiler çoktan kararını vermişti.

"Ve ben artık gerçekleri biliyorum..." dedim, sesim sakın ama içi keskindi. Fırtına öncesi sessizliği barındırıyordum.

Bir nefes aldım. Bu, kararın nefesiydi. Dönüşü olmayan bir yolun eşiğindeydim. Nefesimi ağırca verdim. Gözlerimi yere dikmeden, hızla kurduğum planı yeni öğrendiklerime endeksleyerek anlattım. "Evleneceğim onunla. Ben varken tırnağına zarar gelemes artık. Yarın sabah nikâh tarihi almaya götüreceğim Zülal'i. Nikâh günü de Iğdır'a."

Hızır'ın yüzü kımıldadı ama sözümü kesmedi. Biliyordu, artık hiçbir şeyin önümde duramayacağını.

"İlk önce kabul etmeyeceğim gelmesini. Alelacele neden götürüyorsunuz kafasına girmemesi lazım. Bana bırakmadan babam dayanamaz karışır. Bu da işime gelir. Zülal'i buradan hızla uzaklaştırmış olacağım böylelikle. İzin kullanacağımı söyleyeceğim ama kullanmayacağım. Görev geldi zaten. Dönmem lazım iki güne."

Hızır Ali'nin gözlerinde şaşkın bir kıpırtı belirdi ama yüzü ifadesiz kaldı.

Anlattıklarım bir plan itirafı değildi. Bu, bir savaş ilanıydı. Zülal'i korumak, onu tamamen kendi safıma almak için atılmış bir adımdı. Nazmi'yi, iki yerden vurmak istiyordum. Tüfekçi olmasını istemediği kızı artık Tüfekçi olacaktı. Yanımda, yamacımda olacaktı.

"Zülal'in seninle evlenmeyi kabul edeceğinden eminsin yani?" diye alayla sordu.

"Edecek. Belki onun üzerinden intikam almaya çalıştığımı düşünecek ama edecek," dedim emin bir tonda.

Hızır Ali gözlerini benden ayırmadan bir adım geriledi. Hareketlerinde ölçüllü bir ağırlık vardı. Bir şey söylemeden önce düşündü.

"Akıllıca. Üçüncü kardeş de o evden kurtulmuş olacak," dedi sonunda. "Plan sağlam işlerse, biz de gün kazanırız. Nazmi'nin dikkati bir süre dağılır. Ben de üç güne kadar Trabzon'a döneceğim, oradaki bağlantıyı güçlendirmeye çalışacağım." Sesi düz, yorumsuzdu.

"Kişisel intikamım farklı, Hızır Ali, onun intikamını da ayrı alacağım. Vatana olan ihaneti ise çok ayrı yargılanacak o şerefsizin. Kazandırılan her süreyi kâra kullanacağız."

Sözlerim derede yankılandı. Bunu söylerken sesim ne yükseldi ne de títredi. Sadece gerçeği, değiştirilemez bir hükmü bildiriyordum.

Hızır Ali başını hafifçe salladı. Anlamıştı.

Benim derdim yalnızca Zülal'i almak, Nazmi'yi gururundan vurmak değildi. Onun yıllardır gizlediği, üstünü örttüğü kirli işleri gün yüzüne çıkarmak da artık benim görevimdi.

Vatana ihanetin bedeli vardı. Ve ben o hesabı son kuruşuna kadar ödetmeye niyetliydim.

Ceketimi düzelttim. Adımlarımı geri çekmedim. Bu yoldan dönme-yecektim.

"Önce, benimle olmasını istemediği kızını alacağım elinden. Sonra adını. Sonra nefesini," dedim içimden, kelimeleri dudaklarımdan dökmeden.

Henüz değil. Zamanı geldiğinde, hepsinin hesabı bir bir görülecekti. İlk hamle Zülal ile evlenmekti. Onu korumak, adını adımın yanına yazmak, sadece benim bileceğim bir güvenlik çemberine almak. Gözlerimi Hızır Ali'nin gözlerinden ayırmadan, sesimi sertleştirerek konuştum: "Zülal'i düşünmeyi kesebilirsin artık. Ayfer'e odaklan. Sonuçta kocasının ondan gizlediklerini bilmeden yaşamaya çalışıyor."

Sözlerim ağırdı. Bunu bilerek yaptım. Bana akıl vermeye kalkmadan önce kendi yarasına bakmasını istedim. Bir adım daha attım ona doğru.

Sesim daha da netti: "Zülal artık benim karım olacak. Benim karım beni ilgilendirir."

Hızır Ali'nin yüzünde belirsiz bir kıpırtı oldu. Cevap vermek için düşünmedi. Poker yüzü Ayferi duyar duymaz dağılmıştı. Sözlerini doğrudan, sahiplenerek söyledi. "Ayfer benim yuvam. Ne yaşarsa yaşasın, yanında benim adım, adının ardında soyadım var. Yetmediği yerde ömrümü koyarım önüne."

Sesi ne yükseldi ne kırıldı. Düz ama içinde kaya gibi bir sağlamlık vardı.

"En doğrusunu yaparsın," dedim tereddüt etmeden.

Kim bizim gibi yedi yıldan mahkûm kalırdı? Hem de olmayan bir şeyin uğruna...

Ne doğru vardı ne gerçekler. Sadece cezasını çeken biz vardık. Onurumuzla. Yıkılmışlığımızla. Eksik kalmalarımızla.

Hızır Ali cebinden bir sigara uzattı. Hiç beklemeden aldım. Çakmağı çıkıp ateşi tuttu. İkimiz de kelimesiz bir anlaşmanın ortasındaydık. İlk nefesi ciğerlerime çekerken gözlerim uzaklara kaydı. İçimde bir yer, çoktan savaşı başlatmıştı bile.

"Vay be bacanak! Nazmi Arga aslında nasıl da şanslı. Bizim gibi damatlara sahip. Yok bu şerefsuz hiç kadir kıymet bilmeyi." Sözleri sigara dumanıyla birlikte havaya karıştı.

Ne kadar rahat ve alayla söylüyorsa, o kadar derin bir öfke taşıyordu içinde.

Biz, bedel ödemekten kaçmayan adamlardık.

Ama o...

Ne şerefın ne de bedelin ne olduğunu biliyordu. Sigaradan son dumanı çekerek, söndürdüm. Alevın son kıvılcımına bakarken, sesimi yine düz ve kararlı tuttum.

"İrtibata geçersin bir şey olunca. Ben birazdan Resul Binbaşı'na ulaşacağım zaten. Hadi eyvallah." Artık her şey belli olmuştu. Zülal'le yeni bir yola çıkmak onu korumak, Nazmi Arga'yı alt etmek...

Hepsi yolundaydı ve bu yolun sonu cehennemın ta kendisiydi.

DAĞHAN IDRİS TÜFEKÇİ

Günümüz

Tahtadaki iki sorunun da aslında cevapları belliydi. MİT bununla ilgili bilgi dosyası göndermişti. Tek soru, teröre ne zaman bulaştığı ve ne kadar içlerinde olduğuydu. Büyük ihtimalle yalnız değildi. Birinin yardımıyla bu pisliğe bulaşmıştı. Belki aklınca sistem kuracaktı. Büyük paralar kazanacağını sanarak adım atmıştı. Ama asıl mesele bu değildi.

Çünkü bazen mesele para değil, haysiyetti. Ve o herifte gramı yoktu.

Haysiyetsiz bir puştı. Vatanına ihanet etmiş olacağı aklının ucundan bile geçmiyordu. Çünkü ihanet, onun için bir tercih değildi, huyuydu.

Tam o anda Resul Binbaşı'nın sesi odayı doldurdu. "Para trafiği tam olarak yedi ay önce başlamış. Yüklü miktar olması, doğal olarak istihbaratçının dikkatini çekmiş, gönderilen hesap, anonim bir hesabın üzerinde oluyor. Yani herhangi biri. Büyük ihtimalle, hesap çalınıp yapılıyor."

Kafamda parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Gözüm haritanın ortasındaki kırmızı çizgiye takılmıştı. Her detay, olması gereken noktaya kilitleniyordu artık. Bağlantıların işlendiği şema, tahtanın neredeyse tamamını kaplamıştı.

"Planlı. Temiz yürütülmüş. Hesap çalınmış, iz silinmiş. Ama her ne kadar saklamaya çalışsa da hatası, her şeyi kusursuz yaptığını düşünmesi. Çünkü bu kadar para, iz bırakmadan akmaz," dedim gözlemleyerek.

Sözüm biter bitmez Halil İbrahim lafa atladı. "Bir akıllı kendisi," dedi, dişlerinin arasından. "Sokuk puşt," diye fısıldadığı küfür, neredeyse duyulmazdı. Binbaşı'nın kulağına gitmemişti ama ben duymuştum.

Resul Binbaşı eliyle şemadaki bir noktayı işaret etti. Kırmızıya boyanmış çemberin tam ortasındaki isim: Necdet Demir.

"Asıl düğüm bu adamda çözülüyor," dedi. "Para ilk buradan geçmiş. Takip eden beş hesap, onun üzerinden bağlantılanmış."

Adını duyar duymaz içimde bir şeyler kıpırdadı. Necdet Demir... O ismi daha önce duymuştum. Ama nerede? "Bu Necdet; Artvinli, değil mi?" dedim yavaşça.

Binbaşı başını salladı. "Evet. Artvin Yusufeli nüfusuna kayıtlı. Sivil. Dağ köylerinden birinde doğmuş. Sonradan İstanbul'a taşınmış ama son bir yıldır tekrar bölgeye dönmüş. Kayıtlarda, geçen yaz Doğankent civarındaki bir şantiyede çalıştığı görünüyor.

Halil İbrahim homurdandı. "Bu kadar para bir dağ köylüsünün elinden geçmez normalde."

"Geçmez," dedim ben de. "Demek ki neymiş? Necdet normal biri değilmiş."

Üstelik bu kadar ustaca hesap hareketi yapan biri ya yalnız değildir... ya da eğitilmiştir. "Onunla ilk ben ilgileneceğim," dedim kesin bir ifadeyle.

Binbaşı onayladı. "Yerini ve mekânını sık sık değiştirse de şu an sabit bir noktada. Yusufeli'nin yukarısında, Kılıçkaya tarafında bir evi var. Uydu görüntülerine göre aktif olarak kullanılıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Halil İbrahim haritaya yaklaşıırken Binbaşı devam etti:

"Ama şu an oraya gidemeyiz. MİT'ten bir istihbaratçı gözlemde. Bölgeyi izliyor, temas kurmamız için uygun zaman bekleniyor."

Başımı hafifçe salladım. Sabır, bu tür işlerin ilk şartıydı. Ama içim içimi yiyordu.

"Gözlem ne kadar sürecektir?" dedim.

"Belli değil. Her an hareketlilik olabilir. Necdet dikkatli. Evde yalnız gibi ama biriyle bağlantı kurduğu net. Henüz kim olduğu bilinmiyor."

"Demek yalnız değil..." diye geçirdim içimden.

Bu, işi daha da karmaşık hâle getiriyordu.

"Göz açarsa, ilk teması ben kurarım. Gerekirse orada kalırım," dedim. Sesim sakindi ama içinde gerilim taşıyordu. Ardından ekledim: "Nazmi'yle ne zaman görüşmüşler?"

Binbaşı, dosyadaki bir belgeyi çevirdi, Halil İbrahim'le göz göze geldi. Kısa bir bakış alışverişinden sonra yanıt verdi. "3 Kasım gibi ama geçtiğimiz ay da Ardanuç tarafında bir sinyal çakışması olmuş. Necdet'in hattı, Nazmi Arga'nın o gün kullandığı araç güzergâhıyla çakışıyor."

"Yüz yüze mi, uzaktan mı?"

"Büyük ihtimalle yüz yüze. Araçlar aynı güzergâhta 16 dakika boyunca durmuş. Orman yolunda, sinyalin kaybolduğu noktada."

Başımı eğip haritaya baktım. O yolun nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Uydu çekmez, telsiz zor çekerdi. Oraya ancak bile rek gidilirdi. Tesadüfen kimse o patikaya girmezdi.

"Trabzon'dan sokmaya çalıştığı uyuşturucu ile çakışıyor mu?"

Binbaşı gözünü dosyadaki notlardan ayırmadı. Sonra başını kaldırdı. "Aynı tarihte, Gümüşhane üzerinden Doğu Karadeniz'e giren bir parti var. Tespit edilen rotanın final noktası, Trabzon'un batısı. Geçiş güzergâhı Ardanuç orman hattıyla çakışıyor."

Halil İbrahim homurdandı.

"Yani hem adamı saklıyorlar hem geçiş için aynı yolu kullanıyorlar."

"Hem gölge hem geçit," dedim.

Bu orman yolu sadece bir buluşma noktası değil, aynı zamanda taşıma hattıydı.

"İstihbaratçı uyuşturucunun gelmesini engellemiş," dedi Binbaşı. "O parti Ardanuç'a ulaşmadan Gümüşhane tarafında yakalanmış. Nakliye yapanlar sustu. Ama rotayı çizen akıllı biriymiş. Takibi kırmak için üç ayrı güzergâh kullanılmış."

Gözüm tahtadaki çizgilere kaydı.

Kırmızı, yeşil ve mavi... Üç ayrı rota. Üç ayrı parça. Ama hepsi gelip aynı noktada buluşuyordu.

Nazmi Arga.

"Bu işi bilinmeyen biri dışarıdan yönetiyor," dedim içimden. Sahada değildi. Ama planın beyni oydu. Görünmeyen adam. Nazmi ise onun maşasıydı. Sadece bir piyon. Sahaya sürülen, göz önünde bırakılan, gerektiğinde harcanacak olan. Ama salak farkında bile değildi.

"Bir süre daha gözlem yapılacak. Diğer rapor geldiğinde operasyon kararı netleşir. O zamana kadar hazırda bekleyin. Her an Artvin'e geçebilirsiniz."

Başımı hafifçe salladım. Emri almıştım fakat içimde bir yer, beklemeyi kabul etmiyordu.

"Bu arada, Halil İbrahim gönüllü olarak timde yer alacak," dedi Binbaşı. "Kendi timi bu operasyona dahil değil. Destek ekip olarak ihtiyaç hâlinde çağılacaklar."

Göz ucuyla Halil İbrahim'e baktım. Kaşları çatılmış, gözleri tahtaya sabitlenmişti. O da benim gibi sabırsızdı. Beklemek ona göre değildi. Fakat bu kez sabır, en güçlü silahımız olacaktı.

"Eliniz tetikte olacak, aklınız soğukta. Özellikle, Dağhan İdris ve Halil İbrahim siz. Gözleriniz bile aceleci. Sakin kalacaksınız ve istihbaratçıya güveneceksiniz."

Halil İbrahim gözlerini boş duvara dikti. Dudaklarının kenarı sinirle oynadı ama hiçbir şey söylemedi. Emir verilmişti. Bense başımla sertçe onayladım. Bu, söyleneceklerin tükendiği andı.

Binbaşı gözlerini hepimizde bir kez daha gezdirdi, sonra net bir ses tonuyla konuştu: "Toplantı bitmiştir. Acil bir durumda tekrar toplanınız."

Sessizlik odaya çöktü. Resul Binbaşı hızla odadan çıktı.

Halil İbrahim iç çekip gözlerini devirdi, "Uslan Halil İbrahim, diyorlar." Bir durdu, sonra sesi biraz yükseldi. "Yok, ben aslanım, diyorum be bilader."

Ağırca onayladım. "Sakin olacağız Halo, bekleyeceğiz."

Sözlerim kararlıydı ama içimden geçenin tam tersi olduğunu ben de biliyordum. O sırada Teğmen Tuncay, arkadan hafifçe seslendi, gülümseyerek: "Dağhan komutanım." Bir saniye durdu, gözlerini dikkatle üzerimde gezdirdi. "Sizin gözleriniz tam tersini söylüyor. Fırtınalı duruyorsunuz."

Halil İbrahim kısa imalı bir gülüş attı. "Tuncay haklı. Bana diyorsun da gözlerinin içi daha başka duruyor. Deli deli bakma moduna geçtin bile."

Sırtımı hafifçe geriye yasladım ama bir şey demedim. O sırada Hakan söze girdi. Ses tonu biraz şakayla karışık ama gözleri ciddiydi. "Halil İbrahim komutanım," Bir an gözleri bana döndü. "Suskunluğundan daha çok korkulmalı gibi geldi."

Halil İbrahim hemen atıldı, yüzünde koca bir sırıtışla, "Yok be oğlum... Pamuk gibi adam siz de lan!" dedi.

İçeride kısa bir kahkaha dolaştı. Gerilim, bir anlığına bile olsa gevşedi. Ama içimde kıpırdayan şey, hiç gülmüyordu. "Bilemedum komutanım, daha hiç şahit olmadum," diyen Orhan'a döndü bakışlarım. "Bakın gördünüz mu? Bakuşlarıyla, tuvalet nöbeti tutmak ister misun diye sorayı."

Bir anda Murat ayaklanarak konuştu. "Biz en iyisi çikalım komutanım, izninizle yoksa bu işin sonunda, postallara selam duruyor olacağız." Baş onayı verdim. Hepsi toparlanarak çıktılar. Oda tekrardan sessizliğe gömüldü.

Gözlerim, haritanın üzerine döndü. Kırmızı çizgi, üç ayrı rotayı birleştiriyordu. Ve o rotaların kesişim noktasındaki isimde dolaştı gözlerim tekrar tekrar.

Nazmi Arga.

"Bebekse bebek, özlemse özlem, vatansa vatan kardeşim..." dedi Halil İbrahim sessizliği bölerek. "Hepsini halledeceğiz. Cebinde taşıdığının da kalbinde sakladığının da hesabını soracağız. Çünkü bazı şeyler mermiden daha ağır; bazı sessizlikler, acılar patlamadan daha gürültülü olur." Bir an sustu gözlerimin içine baktı. "Sen sadece dayan," dedi. "Bizim payımıza düşen neyse, sonuna kadar taşınız."

Eve girdiğimde içeriden kahkaha sesleri geliyordu.

"Mən demişəm sənə artıq¹, yavrum." diyordu tanıdık neşeli bir ses.

Bir kahkaha tufanı daha koptu.

"Ay bir adamla ömür mü geçer sen de Menekşe? Ömür boyu aynı adamı mı seveceğiz?"

Zülal'in neşeli sesi beynimin kanallarını anlık tıkadı. Kahkahaları, içimdeki gerilimi daha da zıplatmaya yetti. İçeri adım attım ama adımın yankısı, sesi duvarlara çarparken, bir an donup kaldılar.

Gözlerim direkt Zülal'e kilittendi. Ağzımdan daha bir kelime dökülmeden, kahkahaları kesildi.

"Aklımı aldın, Dağhan, neden sessizce geliyorsun?" diyen sesi hafif alay barındırıyordu. Sinirim iyice zıpladı.

"Bilseydim kemençeyle, tulumla girerdim," dedim kinayeyle, gözlerim ona keskin bir şekilde bakarken, yeşil hareleri sinirle parladı. Bir şeylere uyuz olduğumun gayet farkındaydı. Beni tanıyordu.

"Kapıyı çalsan kâfiydi," dedi sertçe. İnadıma yapıyordu. Beni gıcık etmenin zevkindeydi. Bunu tabii ki kullanacaktı.

O sırada, bize şaşkınca bakan Menekşe'ye döndü bakışlarım.

"Dağhan komutanım, iyi akşamlar," dedi, tonunda hafif bir tedirginlik vardı. "Züloş, ben kalkayım canım, şey... Şey ederiz..."

¹ Ben sana zaten söyledim. -ed.n.

Konuşuruz.” Menekşe, bir an duraksadı, sonra apar topar çıktı odadan, kapı hızla kapandı.

“Ne ara iki beşliği bozdunuz siz?” diye sordum, sesimdeki merak belirgindi.

Zülal, üzerindeki elbisesine inat, yayılarak oturmaya devam etti. Gözlerim beyaz bacaklarına gidip geliyordu ama sessiz kalmak, her şeyin en iyi çözümüydü.

“Bu nasıl tabir Dağhan?” dedi imalı bir gülümseme ile. “Sen göreve gittikten sonra arkadaş olduk.”

Bir an, söyledikleri aklımda yankılandı. Yavaşça başımı salladım, gözlerim ona yöneldi. “Biriniz Laz, biriniz Azerbaycanlı. Dünyaya açılın.”

Zülal, gülümseyerek bakışlarını benden kaçırmadı. “Çok komiksin,” dedi, sesinde hafif bir sitem vardı. “Bir daha şaka yapma ki bu espri ile hatırlayayım seni.”

“Olur,” dedim “Yapmam.”

Gözlerimi dikkatle süzdü ve sonra birden tavrını değiştirdi. “Açsındır. Üstünü başını değiştir, yemek koyayım,” dedi, yumuşayan ses tonuyla.

“Bir adamla ömür geçmez ne demek?” dedim bir anda, hâlâ kafamda o esprili ses tonu takılıydı.

“Anlamadım?”

“Menekşe’ye öyle söyledin. Bir adamla ömür geçmez dedin.”

Zülal’in kahkahası, odada yankılandı. Gözleri hâlâ gülüyordu, bu hâli dumura uğratsa da ciddiyetimden hiçbir şey kaybetmedim. Bakışları ‘ciddi misin?’ der gibiydi. Gözlerim kahkahasında dolaştı. Yüzü parlıyordu. Dalga geçiyordu ula benimle.

Gülerek oturduğu yerden kalktı. Gözlerindeki pırıltı, içimde sakladığım şüpheyi, dalgaya alan bir ışık gibiydi. “Bilmem, düşün bakalım ne demek,” dedi, gülmeye devam ederek. Ama o anda, bir şeyin farkına varmıştım: Zülal, içten içe alay ediyordu, sanki bir oyun oynuyordu.

Başka adamın, sözü bile sikseler olmazdı. Zülal benim karımdı...

BÖLÜM 16

Yerini Yıdurgamayan c Sergis

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Akşam yemeğini toparlayıp çayları tepsiye koyarak içeri girdiğimde, Dağhan köşedeki koltukta öylece oturuyordu. Gözlerini sinirle diktiği duvardan ayırmıyor, inatla izliyordu.

"Ha gayret, bükeceksin," dedim, alayla.

Tek kaşını hafifçe kaldırıp bana döndü. "Duvarı diyorum," dedim gülümseyerek. "Bakışlarınla bükmene az kaldı."

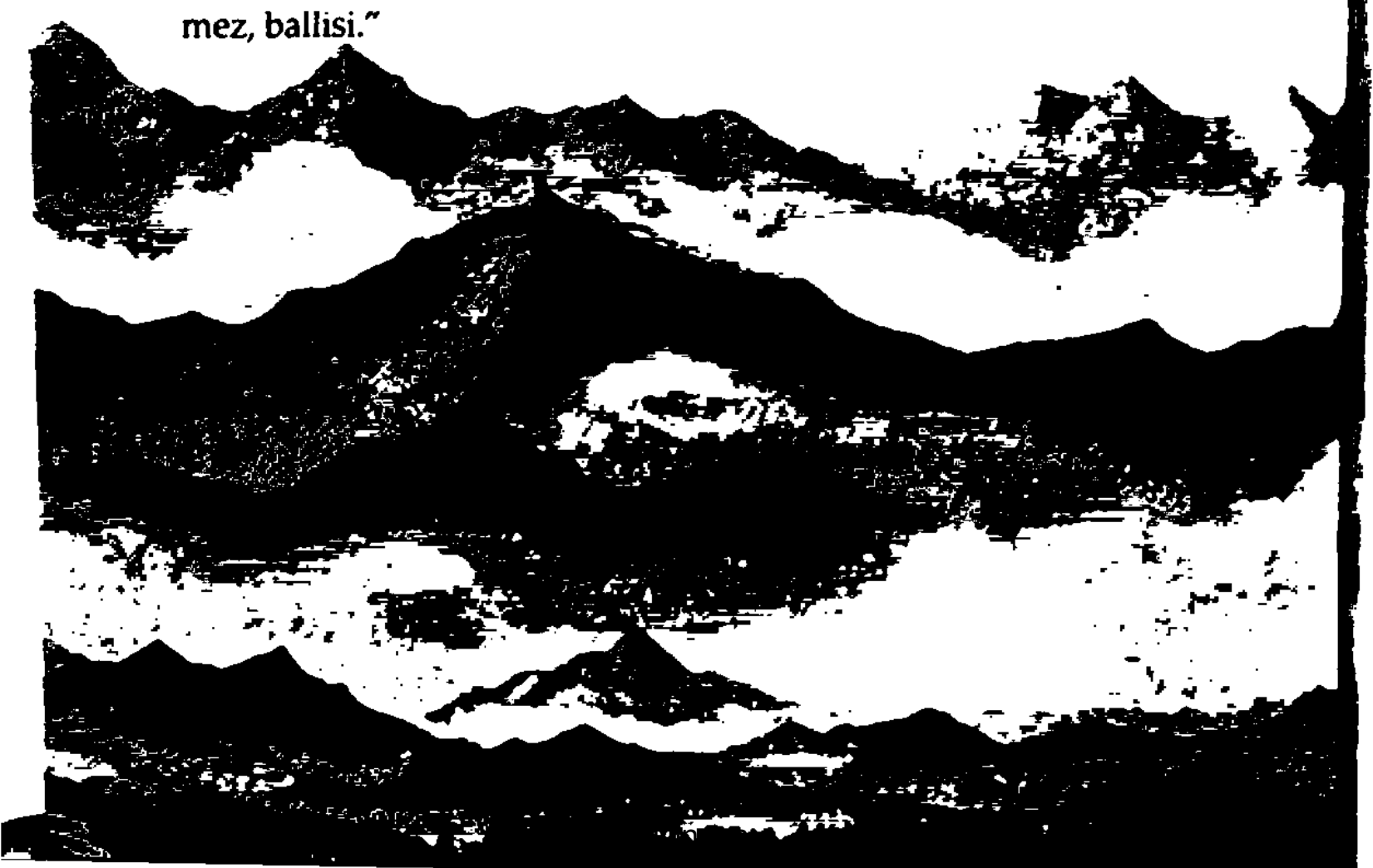
"İstesem onu da yaparım" dedi boş bir inatla.

"Fizik kurallarını bile delerim diyorsun bu egoyla."

"Bir askere bunu yapamazsın de," diye mırıldandı, sonra sesi bir anda gururla gürleştirdi. "Otur ve izle."

"Dağhan, saçmaladın artık," dedim, tepsiyi masaya bırakırken. "Tamam, özel harekâtçısın da..."

Cümlemi bir anda kesti. "Biz Karadenizliyiz kızım," dedi, gözlerini devirmeden. "Bizde da lafından sonra bir kelime gelmez, ballisi."

Oyunbaz tavrına karşı ben de gözlerimi devirdi ama dudaklarımın kıyısına sızan gülümsemeyi tutamadım.

"Ciddi ciddi kendini Marvel evrenine yazdıracaksın yakında. *Captain Tüfekçi*," dedim kısık sesle ve gözlerimi kısmış şekilde. "Özel güç: inat ve göz temasıyla yıkım."

Başını iki yana salladı. "Dilunun peresi oldik desena.¹"

"Diline düştük desen de anlardım," dedim omuz silkerek.

"Bak bak, sanki Monako'da doğmuş, hâllere bak. Borçkalısın kızım sen. Anam babam usulü Artvinlisin," dedi gülerek.

Dalga geçen tavrına inat kaşlarımı kaldırdım. "Evet, hatta Monako prensesiyim. Bir sorun mu vardı?"

"Yok, ne haddime," dedi, elini kalbine götürerek sahte bir ciddiyetle. "Prenses hazretleri, hudut nöbetlerine teşrif ederse bir selfie alır mıyız acaba?"

Gülmemek için dudaklarımı ısırđım.

"Düşünürüz," dedim. "Hayranlarımdan fırsat kalırsa."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Hayranların mı? Kimmiş onlar bakalım?"

Omuz silktim, çay bardağıımı bıraktığım masadan alarak bir yudum içtim.

"Bir adamla ömür geçmez demeler, yok hayranlarım falan. Hayırdur ula?"

Ses tonu sertleşmişti ama sanki sahiplenici bir tona da bürünmüş gibiydi. Hâlâ bir saat önce kurduğum cümleye takılıydı. Bir yerden ima yapmasa çatlardı. Söylediğime pişman edene kadar uğraşacağı kesindi. İnat etmiş, takıntı hâline getirmişti.

"Şaka da yapılmıyor sana," dedim suratımı asarak. "Biraz eğleniyoruz alt tarafı."

"Ben gülmüyorum ama," dedi çenesini sıkarak. "Alnıma bak damarım atıyor. İyi bilirsin attığında ne olduğunu."

İmasını duyduğum an ağzımdaki çayı püskürtmemek için zorlandım. Eskilerden bir şeyleri tekrardan hatırlatmasının şaşkınlığı sardı her yanıımı. Özellikle de yaşadığımız bir şeylerin imasını yapması da cabasıydı.

¹ Diline düştük desene.

Ağzımdaki çayı zor yuttum. Kalbim sanki birden ritmini değiştirdi.

"Atmasın o zaman, Allah Allah!" dedim, gözlerimi kaçırarak.

"Attırtma o zaman," dedi sesi daha tok, daha yoğun.

Gözlerim aniden ona döndü. Dağhan çoktan kalkmış, aramızdaki mesafeyi kısaltmıştı bile.

"Sen sanıyorsun ki ben sadece sinirleniyorum," dedi, bakışlarını gözlerime sabitleyerek. "Oysa benim fırtına olup çağlayasım geliyor."

Kalbim göğsümde çırpındı. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki dudaklarım istemsizce açılmıştı.

Duygularımın dağılmasına bir an bile izin vermedi. Daha fazla mesafe kalmadı, neredeyse nefesini hissedebileceğim kadar yakındı.

Ellerim titredi.

"Dağhan..." dedim, dudaklarımın arasından zorla çıkarak.

"Başka," dedi dudaklarımın üzerine eğilirken. "Bir adam..." biraz daha eğildi, sesindeki tezat, öfke ve çekişme daha belirgin hâle geldi. "Duymayacağım."

Artık dudaklarımız birbirine değiyordu. Sözlerini hissetmek, kalbimin derinliklerinde yankılandı.

Bir an her şey durdu. Sonra, dudaklarımızın arasında küçük bir boşluk oluştu.

"Dağhan..." dedim tekrardan. Bu kez cümlem sesini kaybetmişti, hisleri her şeyin önündeydi.

Kolları oturduğum koltuğun iki yanına doğru uzanıyor, beni abluka altına alıyordu. Koyu kahverengi gözleri, siyaha dönmüş, yüzümü inceliyor, saldırmaya hazır duruyordu. Ama bu sefer bunu yapan ben oldum. Dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. Saniyelik bir hızla beni kucaklayan ise o oldu. Artık o koltuğa oturuyor, ben ise kucağında duruyordum.

Bir an her şey bulanıklaştı, kalbim çırpınan kanat gibi çırpındı. Dağhan'ın vücut sıcaklığı, her şeyin önündeydi. Ellerim sırtına kayarak, daha sıkı sarılmaya çalıştı ama o an her şeyden önce, birbirimize en yakın olduğumuz anı yaşıyorduk.

Bütün zaman durdu, çevremde hiçbir şey yoktu, sadece biz ve bu an vardı.

Dağhan, beni her zamankinden daha güçlü, daha derin bir şekilde sarmıştı. Ve ben, kendimi bırakarak, her şeyimi ona doğru sundum. Ellerim hızla yüzüne çıktı. Acıyla kavradı. Zamanın acısını çıkarmak istedi.

Dudaklarım hesap soruyordu: Neden inandın? Neden gittin? Neden döndüğünde yüzüme bakmadın? Neden intikam uğruna evlendin? Harlanan öpüşmemizin kazananı yoktu.

Sertçe ısıyor, hükmetmeye çalışsa da izin vermiyordum. Nefes almaya çabalamıyorduk bile, sanki birbirimizi öpmek nefeslenmektir. Dağhan hiddetle dudağımı ısırdığında bile, acının kıyısındaki arzuyla karşılık verdim. Üstünlük kuramayacaktı. Dişlerimiz birbirine çarpıyor, dudaklarımızı belki kanatıyordu ama o an, bu acı bile hazza dönüşmüştü. Ateşimizin harı, kesilmek yerine çoğalıyordu.

Islak öpüşlerine devam ederken, elleri yerinde duramıyor, kalçalarımı uzanıp beni kendine bastırmaya çalışıyordu. Benimse ellerim, ensesinden saçlarına, oradan omzuna kayıyor, tenindeki gerginliği hissediyordum. Tüm öfkemiz, tüm kırgınlıklarımız, dudaklarımızın arasındaki bu savaşta eriyip gidiyordu. Ama aynı zamanda yeniden yazılıyordu.

Sesli hâle bürünen öpüşmelerimizin sonu hep belli olsa da bu sefer öyle olmayacağı kesindi. İkimiz de buna hazır değildik. Daha fazlasına ihtiyacım olsa da son kez sertçe öperek çekilen taraf bu sefer bendim. Dağhan ise bu sefer öpmeye devam etmek isteyen taraftı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak kucğından zor bela kalktım. Bacaklarım titremeye başlamak üzereyken kasıldım. Şu an değildi... Zayıf görünemezdim.

“Ben...” dedim, boğazımı temizleyerek. “Yatsam iyi olacak.”

Dağhan hiçbir şey demeden bakmaya devam etti. Sanki söyleyecek çok şeyi vardı ama hepsi boğazında düğümlenmişti. Odaya doğru ilerlerken sırtımı ona döndüm, içimdeki yangını bastırmak ister gibi ama sesimdeki titremeyi gizleyemedim mi-

nıldandım: "Ateşle barut ah yan yana. Durmaz, gönül dilinden anla biraz..."

Dağhan'm duyduğuna adım gibi emindim. Yine de ardımda bıraktığım sessizlik, kelimelerden daha çok şey söyledi.

Bu sabah ilk defa geç uyandım. Normalde erkenden güne başlayan ben, geç kalkmanın etkisiyle aptal gibiydim. Saat neredeyse on ikiye geliyordu ve Dağhan çoktan gitmişti. Dün gece... İlk defa deliksiz uyumuştum. Ne rüya gördüm ne uyanıp tavana baktım. Sadece uyudum.

Sanki vücudum bile bana küs, bir molaya ihtiyacım olduğunu haykırıyordu. Yatağın içinde doğrulurken üzerime sinmiş kokusunu fark ettim. Ne kadar görmezlikten gelsem de tenimin onu hâlâ ezberliyor oluşu içimde küçük bir isyan kıvılcımını çaktı.

Gecenin etkisi geçmiş değildi. Zaten artık gündüzdü, gerçekler uyanmıştı. Ve ben, onlardan kaçamayacak kadar uykumu almıştım.

Telefonun titremesiyle irkildim. Yastığın altına koyduğum ekran, bir isimle aydınlandı: Menekşe.

Bir an bile tereddüt etmeden açtım.

"Alo?"

"Züloş! Uyandırmadım, değil mi?"

Sesindeki o neşe, insanın içini pamukla sarar gibi yumuşatıyordu.

"Yok, uyanıktım zaten," dedim, sesim çatlak ama dürüsttü.

"Hadi o zaman! Askeriyede kahve yapıyorum. Menekşe siyasi... Biliyorsun, içen kendine gelir. Kahveler köpüklü, dedi-kodular sıcak. Koş gel."

"Menekşe..."

"Hayır, hayır. Bugün yalnız kalma. Hadi, naz yapma. Giy rahat bir şey, dağınık saç da olur. Sadece gel. Gerisini ben hallederim."

İtiraz edecek hâlim yoktu. Zaten... o kadar da yalnız kalmak istemiyordum. Yoksa otura otura kendimi yiyecektim.

Telefonu kapattığımda yüzümde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Belki bu kahve, sadece bir kahve değildi. Belki de ihtiyacım olan o küçük molaydı. Tabii şöyle bir durum vardı ki Dağhan'ı ilk defa askeriyede görecektim. Ona şaşkınlık yaratmak biraz zevkli de olurdu. Hızla yataktan kalktım, banyoya geçerek işlerimi hallettim.

Dolabın kapağını açarken içimde garip bir telaş vardı. Sadece kahve içmeye gidecektim belki ama işte, insan bazen kendisi için hazırlanırdı. Bugün de öyle bir gün olsun istedim.

Bakışlarım açık renk kazaklara kaydı. Üç dört adet kazağım falan vardı zaten. En sevdiğim boğazlı –ki tek açık renk oydu– seçenek olan ekru kazağı seçtim, sade ama şıktı. Altına siyah pantolonumu giydim. Üzerime uzun kaşe kabanımı aldım. Soğuk rüzgâr vücuduma çarptıkça sıcacık tutsun istedim.

Saçlarımı aceleyle toplamadım bu defa. Düzleştirip yarım topladım, özenli ama doğal. Hafif bir nemlendirici, bir parça alılık... Dudaklarıma da ruj değdirdim, abartısız, yalnızca rengi yerine gelsin diye. Kabanımın ceplerini yokladım: telefon, araba anahtarı. Her şey tamamdı. Ayakkabılarımı giyerken bir iç çekiş dolandı dudaklarımda. Heyecanlanmıştım. Evin anahtarını da alarak, kapıyı çekip çıktım. Apartmanın merdivenlerinden inerken adımlarımı saydım farkında olmadan. Dış kapıdan çıktığımda yüzüme vurdu soğuk hava. Sert ama ayıltıcıydı.

Hiç beklemeden arabama bindim. Menekşe'nin mesaj olarak attığı adresi navigasyona girdim.

Yol boyunca sessizdim. Ne müzik açtım ne de mesajlara baktım, hızım yavaş ve dikkatliydi. Askerî bölgeye yaklaşırken göğsümde hafif bir sıkışma hissettim. Belki sadece soğuktandı... belki başka bir şeydi. Karargâhın önüne geldiğimde arabayı köşede bir yere park ettim. Nöbetçinin olduğu kapıya çekinerek yürüdüm. Kapıdaki nöbetçiye yaklaştım.

"Ziyaretiniz ne içindi?" diye sordu, ciddi ama nazik bir sesle.

"Menekşe hemşireye," dedim. "Zülal. Arkadaşıyım."

Telsizle birkaç kişiye ulaşarak baş salladı. Güvenlik prosedürü belliydi. Kimliğimi uzattım. Kayıt işlemi birkaç dakika sürdü. İçeri giriş kartımı alırken içimdeki huzursuzluk büyüyordu.

Sanki bir anda ters kelepçe yiyecekmiş gibi hissetmem normal miydi acaba?

İçeri adım attığım an, bambaşka bir dünyanın içine girmiş gibi hissettim. Dış kapı ardımda kapanırken, duvarlar biraz daha yükseldi sanki. Sessizlik vardı ama tanıdık bir sessizlik değildi. Ölçülü, resmî, tok bir sessizlik. Askeriyeye ilk kez giriyordum. Televizyonda, filmlerde gördüğüm gibi değildi. Daha gerçek, daha soğuk, daha ciddi. Zemindeki taşlar bile sanki daha düzenliydi. Duvarlarda çerçeveli belgeler, duyurular, disiplinin izleri. İlk kez bu kadar düz çizgiler arasında yürüyordum. Kendimi bir tören alanının ortasında, yanlışlıkla sıraya girmiş gibi hissediyordum. Omuzlarım dik durmaya çalışıyor, gözlerim kaçacak yer arıyordu ama bahçede, sol köşede duran banka ilişmiş turuncu saçları görünce bir anda içimdeki gerilim gevşedi.

Menekşe elini havaya kaldırdı beni görünce. Gülümsemesi uzaktan bile ısıttı içimi. Ayağa kalktı, kabanının düğmelerini çektiştirerek hızla yanıma yürüdü.

"Bak, bak, kim gelmiş!" dedi coşkuyla. Koluma girdi, sanki beni koruma altına alır gibi.

"Hoş geldin askeriye, güzelim. İlk gün için hiç fena değilsin ha, titremeler kontrol altında."

Güldüm hafifçe. Gerçekten biraz titriyordum. "Hiç böyle bir yer hayal etmemiştim," dedim. "Bir an ters kelepçe yer miyim diye bile düşündüm."

Menekşe hiç çekinmeden büyük bir kahkaha attı. "Abart, evet biraz gerici ama alışıyorsun."

"Bir ara cidden geri dönsem mi diye düşündüm," dedim.

"Yok artık!" dedi Menekşe, hâlâ gülerek. "Sen var ya, biraz daha kalsan rütbe bile alırsın. Çok ciddisin çünkü. Tam albay karizması!"

"Asıl abartan sensin," dedim başımı iki yana sallayarak. "İçeri girerken bile nefesimi tuttum resmen."

"İlk gün sendromu. Herkes yaşar. Hatta geçen gün bir teğmenin nişanlısı gelmiş, kız titreye titreye geri dönmüş. Bak sen ondan cesursun, bunu yaz bir kenara."

Gülümsemem genişledi. Menekşe'nin yanında olmak, bütün bu garipliğe rağmen kendimi biraz daha normal hissettirmişti. Onun bu umursamaz, rahat tavrı buz gibi havaya rağmen içimi ısıtıyordu.

"Ee, hadi gel. Gerçek kahve içeride. Sıcak, köpüklü ve bol yargılı, dedikodulu."

Koluma girdi yeniden. Ben de onunla birlikte yürümeye başladım.

"Kimse görünmüyor ortalıkta?" diye sordum merakla. Çevrede tek tük asker vardı.

"Öğle arasındalar, beş dakikaya bitecek araları," dedi Menekşe, başıyla ileri doğru yürümemizi işaret ederken.

"Yani birazdan burası tıkış tıkış mı olacak?"

"Evet. Koridorda yürürken omuz omuza selam vermeden geçmeyeceğiz. Tabii merak etme, seni korurum. VIP konuğumsun."

"Hızlı olalım o zaman," dedim kalabalığa karışmamak için.

Tek katlı ama geniş binaya hiç beklemeden yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde uzun bir koridor karşıladı ilk önce bizi. Şükür ki hâlâ kalabalık değildi. Koridorun köşesini dönerken ayak sesleri duyuldu. Menekşe durdu, ben de onunla birlikte yavaşladım. Birkaç saniye sonra iki asker belirdi, yanlarından hızla geçen birini selamladılar.

Menekşe'nin kolu hâlâ bendeydi ama gözleri ileriye takılmıştı. Fısıltıyla, "Dur, bak şimdi kim geliyor?" dedi.

Adımlar yaklaşırken biri, bastığı zemine rağmen fark edilir bir ağırlıkla yürüyordu. Sert ama düzenli. Üniforması tastamamdı, omuzlarındaki rütbeler ışıktaki kısa bir an parladı. Boyu bizden uzun, gözleri sert ama alaycı gibiydi. Göz göze geldiğimizde istemsizce duraksadım.

Menekşe hemen kulağıma eğildi. "Yüzbaşı Halil İbrahim Atıcı," dedi neredeyse hiç ses çıkarmadan.

Gözleri alayla parlayan adam bir anda genişçe sırtmaya başladı. Dağhan'ın dostum dediği adamla karşı karşıyaydık. Beni tanıyor muydu? Çünkü bakışları, burada olmama karşı sanki haberdar bir imayla doluydu.

Menekşe hafif bir baş selamı vererek ilerlemeye başlayınca, hiç beklemeden onunla birlikte bir adım attım. Geçerken yanından süzıldüm. Halil İbrahim kıılmıdamadı. Sadece başını bana çevirdi. Gözlerini benden bir saniye bile kaçırmadan, o alaycı gülümsemeyeyle bakmayı sürdürdü.

Konuşmadı. Hiçbir şey demedi. Her bakışı, "biliyorum," diyordu.

Birden ayak sesleri çoğalmaya başladı. Koridorun diğer ucundan birkaç asker yürüyerek yaklaşıyordu. Halil İbrahim gözlerini benden ayırmadan birkaç saniye daha bekledi. Sonra başını çevirip yürümeye başladı. Ardından sadece ağır adımlarının sesi kaldı.

Menekşe, aramızdaki gerilimi elleriyle itekler gibi yaparak konuştu. "Hayret beyefendi normalde, geçen askerlere takılırdı. Ne oldu da sustu acaba?" dedi, gözlerini hâlâ Halil İbrahim'in yürüdüğü yöne dikmişken.

"Bilmem," diye geçiştirdim.

Dağhan'la geçmişimizi biliyor olabilir miydi? Daha fazla beklemeden revire girdik. Menekşe'nin masası tam da kendisi gibiydi; rengârenk kalemler, minik not kâğıtları, kenarına iliştirilmiş bir peluş ayıcık bile vardı. İçimi şimdiden neşe kaplamıştı. Her şey olması gerekenden fazlaydı ama bir o kadar da yerli yerindeydi. Kalem kutusundan taşan renkli fosforlu kalemler bile bu düzenin bir parçası gibiydi. Menekşe ceketini huzla çıkardı. "Burası benim krallığım," dedi gururla. "İğnemi, pamuklarımı ve kahvemi sakladığım kutsal alan."

Gülümseyerek göz gezdirdim. "Kahve kutusu da var mı?"

"Olmaz mı? Çekmecemde üç kutu var. Biri misafirlere, biri bana, biri morali bozulan askerlere. Tabii kimse ayırt edemez, hepsi aynı görünüyor."

Kahkaha attım. "Senin kahve felsefen bile tedavi gibi."

"Tabii canım," dedi göz kırparak. "Ben hemşireyim, ruhsal pansuman da yaparım. Kahveyle bile!"

Masasına geçip oturdu, bir fincan hazırlarken gözüm masada duran çerçeveye takıldı: Menekşe ve ona benzeyen güzel bir kadın. Aynı saçlara sahip olsalar da göz renkleri farklıydı. Menekşe

safir mavisi gözlere sahipken, kadının gözleri elaydı. Aralarındaki bağ sadece benzerlikten ibaret değildi. Kadının gülüşü, Menekşe'nin sesindeki neşeye benziyordu. Sanki ikisi birden aynı hikâyeyi farklı zamanlarda yaşıyormuş gibiydi. Fotoğrafa baktıkça içimde garip bir his kıpırdadı özlemle karışık bir tanıdıklık.

"Annem," dedi Menekşe bir anda, kahveyi fincana dökerken. "Yıllar önce çekildiğimiz bir fotoğraf ama gülüşü hep buralarda bir yerlerde."

"Ne güzel kadın," diye fısıldadım.

"Annem çok başka bir kadındır," dedi kahvesinden bir yudum alırken. "Gülüşüyle insanın içini ısıtır. Herkes onun yanında kendini biraz daha iyi hisseder."

Gözüm tekrar fotoğrafa kaydı. "Aynı sende olduğu gibi," dedim. "Sen de insanın içini ısıtıyorsun."

Menekşe başını yana eğdi, gözlerinde minnetle karışık bir parlaklık belirdi.

"Babamı da böyle etkilemiş," dedi "Annemle babam çok tuhaf bir şekilde tanışmışlar aslında," dedi gülümseyerek. "Babam Bakü'de büyükelçiydi. Annemse hastanede hemşirelik yapıyormuş."

"Ee?" diye sormadan duramadım.

"Babam İstanbul beyefendisi gibi ciddi, resmî biriymiş. Annemse tam tersi; renkli, konuşkan, neşeli. Başta anlaşılamamışlar. Annem onun yüzündeki her ifadeyi çözmeye çalışmış ama babam taş duvar gibiymiş."

Göz göze geldik. Hafifçe güldük.

"Sonra?" dedim merakla.

"Sonra annem babama bir gün demiş ki: 'Ben senin suskunluğuna alışamam ama sesini merak ettiğimden kalabilirim.' Babam da ilk kez o gün onunla uzun uzun konuşmuş. O günden sonra her sabah anneme kahve getirirmiş."

Gözlerinin içi gülüyordu. Annesini anlatırken yüzü yumuşuyor, içindeki sevgi gözlerine taşınyordu.

"Peki şimdi ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Babam da annem de emekli oldu, Bakü'deler. Annem hâlâ aktif, yaşadığı her yere bir şey katmadan duramıyor. Kadın koca

büyükelçiliğin sosyal hayatını canlandırmış zamanında. Şimdi apartman yönetiminin başında," dedi gülerek.

Bir süre sustuk. O an, sadece geçmişin yumuşak izleri konuşuyordu aramızda.

"Gidecek misin yakında?" diye sordum.

"İzin alabilirsem belki bayramda. Nedense bir yanım burada kalmak istiyor. Sanki bir şeyler olacakmış gibi."

Bana baktı, sonra kahvesinden bir yudum daha aldı. O an göz göze geldiğimizde kalbimde hafif bir çarpıntı hissettim. O sadece annesinden değil, sanki başka bir bekleyişten de söz ediyordu.

"Seninkiler nasıl peki?" diye sordu. Sesi yumuşaktı ama içten bir merak taşıyordu.

Bir an sustum. Soru basit görünüyordu ama cevabı karmaşıktı. Kahveme baktım, sonra başımı kaldırıp gözlerine. Boğazımdaki koca yumruyu, temizlemeye çalıştım.

"Annem sessiz bir kadındı. Hep vardı ama varlığını ancak yokluğunda fark edebileceğin türdendi. Evde hep bir şeylerle uğraşırdı; sessizce, sabırla. Babam ise otoritenin, isim bulmuş hâlidir. Onun istediği kalıpta olmazsan, o kalıba uymak zorunda kalırsın."

Menekşe başını eğdi hafifçe, dinliyordu. Dinlerken susan değil, anlayanlardandı.

"İki ablam var. İkisi de dünyalara bedel benim için," dedim, sesim biraz yumuşadı onları anarken.

"Deniz ablam benden beş yaş büyük. Sessiz durur ama güçlüdür. Babamın beklentilerini o üstlendi hep. Sanki evin direği olmuş gibi ama kimse ona bunun yük olup olmadığını sormadı."

Menekşe gözlerini kaçırmadan dinliyordu. Elini fincanın kenarına koymuştu, dikkatle ama yargısız bir şekilde.

"Ayfer ablam ise benden üç yaş büyük. O daha asi. Küçüklüğümüzde o ne yaptıysa ben de onu yapmaya çalıştım. Tabii o her zaman kendine bir yol buldu. Ben biraz geriden geldim hep."

Menekşe başını hafifçe yana eğdi, bir şey söyleyecek gibiydi ama hemen konuşmadı. Fincanın kenarındaki parmakları durdu, sonra usulca konuştu: "İnsan bazen büyürken sadece yolunu değil, yükünü de paylaşmak ister. Tabii herkesin sırtındaki

görünmezdir. Her kardeşin karakteri farklıdır. Annem hep beş parmağın beşi bir değildir, derdi."

"Senin kardeşin var mı?" diye sordum, sesim merakla ama bastırılmış bir temkinle çıktı. Belki açmak istemeyeceği bir kapydı bu.

Menekşe bir an durdu. Dudaklarında belirsiz bir ifade gezindi. Sonra gözlerini fincandan kaldırmadan yanıtladı: "Yok. Doğumum biraz zorlu geçince babam bir daha annemi öyle görmeye cesaret edememiş. Ama hep bir kardeşim olsun istedim."

Sesinde bir burukluk vardı ama içinde kızgınlık yoktu. Kabullenmiş gibiydi. Belki alışmış, belki de artık üzerine düşünmemeyi seçmişti.

"Yalnız büyümek zor mu?" dedim, farkında olmadan daha kısık bir sesle. Belki sormamam gerekirdi ama kelimeler, içimden döküldü.

Menekşe başını hafifçe salladı. Gözlerini hâlâ fincandan kaldırmıyordu.

"Bazen... Oyun arkadaşın olmaz. Kavga edecek kimsen de. Sessizlikle büyürsün ama hayal kurmayı öğrenirsin. Kendi kendine konuşmayı, kendi kalbini avutmayı," dedi. "Tabii bazen de bol bol şımartılırsın." Alayla güldü.

Ben de onun gülüşüne katıldım. İçinde hafif bir sitem ama daha çok kabullenmiş bir neşe vardı.

"Bol bol şımartıldın mı?" dedim, biraz takılır gibi.

Omuz silkti. "Biraz. Belki de fazla," dedi. "Babam beni hep bir porselen bebek gibi tuttu. Kırılgan, süslü ama hep vitrinde."

"Ve sen o vitrinden inmek istedin."

Menekşe, bu kez gözlerini bana kaldırdı. Gülümsedi ama bu defa o gülümsemenin altında daha fazlası vardı. "İnsan, kendini gerçek sanmak istiyor bazen. Sadece camın arkasından değil... Gerçek bir şeyin içinde yaşamak."

Bir sessizlik oldu. Dışarıda bir kuş sesi duyuldu. Rüzgâr, perdeyi hafifçe kıpırdattı.

"Onlardan uzak olman, ikisi için de zor olmuştur," dedim.

Hızla başını sallayarak onayladı. "Evet. İlk duyduklarında şok oldular. İstanbul'da üniversite okumama bir şey demediler

ama Bakü'de çalışmamı bekliyorlardı. Ben tercihimı yapmışım. Zor da olsa saygı duydular."

Tam sessizliğe gömülecekken, sessizliği delen bir uğultu yükseldi. Önce uzaklardan gelen bir helikopter sesi, ardından toprağa basan sert adımlar. Bahçeye bakan pencereye yöneldim, içimde garip bir huzursuzlukla. Menekşe de yanıma sokuldu.

"Ne kadar sesli," diye fısıldadım Normal helikoptere göre daha ağır duruyordu.

Menekşe başıyla onayladı, gözleri dışarı kilitlenmişti. "Ya kontrolden geliyorlar ya görevden," dedi bilgi verir bir tonda.

Bahçeye bakan toprak yolun başında yedi kişilik bir tim yürüyordu. Kamufraj içindeydiler, hızlı ve disiplinli adımlarla ilerliyorlardı. Önlerinde biri vardı ki tanımamak mümkün değildi.

Dağhan...

Şimdi karşımda yürüyen o adam, başka biri gibiydi. Omuzlarındaki yük bambaşkaydı. Gözleri daha keskin, adımları daha kararlıydı.

"Kocan gelmiş canım, git selam ver," diyerek dalga geçen Menekşe'ye döndüm.

"İstersen buradan kucağına atlayayım?"

"Aa, yok kız, burada demirler var gördüğün üzere, koridordan koş."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Menekşe'nin gülüşü içten ve muzır bir çocuk gibiydi.

"Koş da göreyim, belki adam bir an şaşırır da yüzü güler," dedi göz kırparak.

"Yüzü gülsün diye, koca askeriyede tepesine mi çıkayım?" dedim kısık sesle, bir yandan da Dağhan'ın timiyle yanımızdan geçişini izledim.

Tam o anda Dağhan, başını hafifçe sola çevirdi. Menekşe'yle aramızda, pencereden görebileceği bir açıdaydık. Gözleri bana değdi mi, yoksa ben mi öyle hissettim, bilemedim. Ama bir şey oldu. Yürüyüşündeki o katı ritim, yarım saniyeliğine sekteye uğradı sanki.

"Gördü seni," dedi Menekşe, fısıltıyla.

"Görsün tabii, karısı gelmiş," dedim ama içimden geçen his o kadar da rahat değildi.

İçimde ince bir sızı gibi... gururla kaygı arasında sıkışmış bir hâl.

Dağhan bir komut verdi, sesini duyamadık ama tim bir anda farklı yönler'e dağıldı. Bahçeye değil, doğrudan binaya yöneldiler.

"Binbaşının odasına uğrayıp, yemek yemeye giderler genelde," dedi Menekşe, gözünü ekibin arkasından ayırmadan. "Gel, biz de çaktırmadan kantine geçelim."

"Yok ya, bence gitmeyelim," dedim "Hem ben daha kahvemi içmedim."

Menekşe, hafifçe gülerek başını salladı. "Ha, yani kahveni içmediğin için gidesin yok?" diye takıldı. "Yoksa koşa koşa giderdin."

"Tabii canım," dedim, gülümseyerek. Sandalyeye tekrar oturdum ve kahvemden bir yudum aldım.

Tam rahatladığımı sanıyordum ki Menekşe kıkırdayarak ayağa kalktı. Ellerini beline koydu, sonra bana dönüp yüzünü hafifçe sertleştirdi: "Bura qədər gəlmisənsə, ərini görmədən gedə bilməzsən. Yürü, kantinə gedirik!¹"

Şaşkınlıkla kahvemi elimde tuttum.

"Bu ne şimdi?" dedim, gülerek. "Komutan Menekşe versiyonu mu?"

Menekşe göz kırptı. "Bəzən komandır olmaq da lazım olur, yoxsa sən burda oturub bütün günü qəhvə içərsən!²"

Kendimi tutamadan kahkaha attım. O kadar sevimli konuşuyordu ki insanın suratına istemsizce bir gülümseme yerleşiyordu.

"Tamam, tamam! Pes ediyorum. Kalktım işte," dedim, kahvemi son yudumda bitirip bardağı masaya bırakırken.

Menekşe zafer kazanmış gibi başını gururla salladı.

"Bax belə! Gərək bəzən bir az sərt danışasan ki, nəticə alasz.³"

Koridora çıktığımızda, içerideki sakinlik yerini hafif bir uğultuya bırakmıştı. Binanın içinde bir hareketlilik vardı. Askerlerin

¹ Buraya kadar gelmişsin, kocanı görmeden gidemezsin. Yürü, kantine gidiyoruz! -ed.n.

² Bazen komutan olmak da gerekir, yoksa sen bütün gün burada oturup kahve içeceksin. -ed.n.

³ İşte böyle! Bazen netice almak için biraz sert konuşmak gerekir. -ed.n.

bot sesleri yankılanıyor, kantin tarafına doğru bir yoğunluk hissediliyordu. Menekşe hemen yanıma yanaştı.

"Hazırsan, Zülal Hanım? Hədəf¹: Koca!" dedi alçak sesle, gözlerini kısıp etrafı kolaçan ederken.

"Hazırım komutanım ama ben kocamı evde hep görüyorum zaten, sanki koca avına çıkmışım gibi davranıyorsun," dedim aynı tonda, gülerek.

Koridorun sonunda kantinin kapısı görünmüştü artık. İçeriden gelen konuşmalar, tabak çatal sesleri arasında başka sesler de seçiliyordu. Menekşe yanımda yürürken artık daha ciddi bir tona geçmişti.

"Kalabalık mıdır?" diye sordum.

"Zannetmiyorum."

Kantinin kapısına birkaç adım kalmıştı. İçeriye göz gezdirdim. Güneş ışığı büyük pencerelerden içeri süzülüyor, loş ortamı biraz aydınlatıyordu. Masaların bir kısmı boştu ama sol köşedeki masada birkaç asker sessizce yemek yiyordu.

Ve oradaydı.

Masada oturuyordu, sırtı biraz dönüktü ama o omuzlar, o duruş, tanımamak mümkün değildi. Üniformasının kollarını sıvamıştı, bileğindeki saatiyle oynuyordu bir yandan. Yanında oturanlar konuşuyor ama o dinliyormuş gibi bile yapmıyordu.

Gözleri sadece karşısındaki adama odaklıydı. Halil İbrahim'e.

Menekşe de benim gibi düşünüyor olmalıydı ki "Ayrılmaz ikili," dedi usulca. "Hep yan yanalar. Dağhan dönerse Halil İbrahim de döner. Halil giderse Dağhan peşinden bakar ve kollar. Dağhan kalksa, Halil İbrahim bekler."

Gözlerim Dağhan'dan Halil İbrahim'e, sonra tekrar Dağhan'a kaydı. Gerçekten de farklı bir bağ vardı aralarında. Sessiz bir anlaşma, kelimesiz bir güven.

Kantine tamamen girdiğimizde, beni hâlâ gördüğü söylene-
mezdi. Fark etmesi için ne yapmam gerekiyordu acaba? Gözleri-
mi üzerinden çektiğim de söylenemezdi.

¹ Hedef. -ed.n.

Menekşe yanımda hafifçe eğildi. "Qız, gözünle dağ deşirsən amma adamın habəri yox,¹" dedi kıkırdayarak.

Ben de istemsizce güldüm ama o gülümseme tam yüzüme yerleşemedi. Bakışlarım Dağhan'ın profilinde takılı kaldı tekrardan. Sonra, sanki içgüdüyle, sanki kalpten gelen bir çekimle başını çevirdi. Göz göze geldik. Dağhan gözlerini hafifçe kıstı. Önce şaşkınlık, sonra tanıdık bir sıcaklık, ardından hemen toparlanan bir ciddiyet. Yüzünde, dışarı duyarsızmış gibi duran ama beni içten içe saran o tanıdık ifade vardı. Ona gitmek yerine önüme çıkan ilk boş masaya pat diye oturdum. Menekşe de hiçbir şey çıkartmadan, bana uydu.

Dağhan, bizim oturduğumuzu fark ettikten sonra birkaç saniye daha gözlerini bizden ayırmadı. Sonra, yavaşça kalktı ve bana doğru yöneldi. Adımlarının sesini daha yakından duymaya başlamıştım. Adımlarını duydukça içimdeki gerginlik arttı. Hızla geçen her saniye, bir adım daha yaklaşıyordu. Gözlerim onun hareketlerine odaklanırken, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Menekşe'nin gözleri, hiç belli etmese de bana odaklanmıştı. O da fark etmişti, her şeyin hızla değiştiğini. Dağhan tam masamızın yanına geldiğinde, birkaç saniye sessizlik oldu. Onun bakışları hâlâ benden kaybolmamıştı ben de gözlerimi önümdeki masaya sabitleyip, ona doğru bakmamayı tercih ettim.

"Ne güzel sürpriz," dedi dişlerinin arasından. Ses tonu sert değildi ama içinde bir kıpırtı, bir sorgu vardı.

"Evet öyle," dedim umursamazca. Utanmasam burada ne işin var diyecektim. Sanki ben gelmemişim gibi.

"Ben kahve içelim diye davet ettim," diye ortaya atıldı Menekşe.

Dağhan, Menekşe'ye kısa bir bakış attı. Başını hafifçe eğdi, nezaketle ama hâlâ o mesafeli hâli koruyarak. "Afiyet olsun," dedi sadece. Ardından gözleri yine bana döndü.

Yüzü ifadesizdi ama gözlerinin içinde bir şey vardı. Tanıdık. Bir parça şaşkınlık, bir parça sinir belki de sahiplenme. Ben hâlâ

¹ Kız, gözünle dağı deliyorsun ama adamın haberi yok. -ed.n.

masaya bakmaya çalışıyordum. Dudaklarımın kenarındaki yarım gülümsemeyi bastıramadım.

Menekşe ayağa kalktı, eliyle havayı sıyrır gibi yaptı. "Ben kantinden su alıp, geleyim," diyerek usulca uzaklaştı.

Dağhan hiç beklemeden karşıma oturdu. "Karım, çıkmış gelmiş. Haber etmek falan hak getire." Sesi alaycıydı ama altında ince ince işleyen bir sitem vardı.

Gözleri gözlerimdeydi artık. Kaçacak yer bırakmamıştı. Yutkundum. "Karın da biraz nefes almak istemiş olabilir," dedim sakince. "Hem senin bölüğüne baskın yapmadım, Menekşe'ye geldim sadece."

Sözlerim ölçülüydü ama tonumda hafif bir meydan okuma vardı. Dağhan'ın dudakları yavaşça kıvrıldı. Gülümsemedi, bir şeyler hoşuna gitmiş gibiydi.

"Baskın değil diyorsun yani?"

"Kesinlikle değil," dedim. "Ama istersen öyle de düşünebilirsin." Gözlerim istemsizce onunla dalga geçer gibi parladı.

"Eyvallah," dedi ağır ağır. "Gel benim odama geçelim, yoksa birkaç kişi acillik olacak."

Etrafa göz attığımda, Dağhan'ın timi şaşkınlıkla bize bakıyordu. Bir tek Halil İbrahim'in yüzünde alaycı bir gülüş vardı. Gözlerim tekrardan karşımdaki adama döndüğünde, *ciddi misin*, bakışı atmadan duramadım. Kıskançlığı eskiye nazaran daha da artmış gibiydi.

Dağhan'ın gözleri karşı masaya takıldığında, birinin bize doğru geldiğini anladım.

"Biladerim," diyen gür sese döndü bakışlarım. Halil İbrahim alaycı gülümsemesiyle ayakta bekliyordu. Sanki Dağhan'ın bu durumda olmasından zevk alıyor gibi bir hâli de vardı. "Biladerim," dedi Halil İbrahim yine, sesi biraz daha alaycı bir tona kayarken. "İyisin, maşallah. Rengin anında yerine geldi, yenge gelince."

"Ula Halo," dedi Dağhan dişlerini sıkarak. "Geç otur güzel kardeşim yoksa ayaklarını kıracağım, direkt oturacaksın."

Halil İbrahim, Dağhan'ın sert uyarısını asla kaile almadı. Daha da inadına alaycı gülümsemesiyle geri çekilerek sandalyeye oturdu.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi, arkasına yaslanarak. "Bu kadar ilgiden nasıl kaçayım ki?"

Dağhan gözlerini hafifçe kısarak sinirle ona baktı, fakat konuşmadı.

"Bu arada ben Halil İbrahim, hoş geldin yenge," dedi bana dönerek.

Ben de sakın bir şekilde cevap verdim, "Hoş bulduk. Zülal ben de."

Halil İbrahim gülümsemesini kaybetmeden başını hafifçe eğdi ama gözlerinde hâlâ o alaycı bakış vardı. Dağhan'ın sessizliği biraz daha dikkat çekiciydi. Belli ki Halil İbrahim'in tonunu, yaklaşımını, her şeyini iyi biliyordu. Yine de konuşmadı.

Menekşe, elinde tepsiyle masaya geldiğinde, getirdiği çayları hızlıca masanın ortasına bıraktı. Gözlerim çaya kayarken, hiç beklemeden uzandım ve bir yudum aldım. Çayın tadı, boğazımda aniden buruk bir his bıraktı.

"Bu nasıl çay?" dedim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bizim Borçka'daki inekler bile içmez!"

Menekşe'nin yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. Diğerleri ise şaşkınlıkla bana bakıyordu. Halil İbrahim, alaycı bakışlarını gizlemeyerek gülümsedi. "Bu kadar olur," dedi "En çok Karadenizli kocan sanırdım. Sen de eklendin."

Dağhan kinayeli bir gülüş attı Halil İbrahim'e. Bu konunun aralarında geçen bir muhabbet olduğunu anladım.

Menekşe de merakla çayı alıp bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşiterek, "Bəli, pismiş həqiqətən¹," dedi, gülerek. "Amma burada belə olur,²" dedi.

Menekşe'nin kendi özünde konuşmasına Halil İbrahim ve Dağhan aynı anda döndü. İkisi de biraz şaşkın bakışlarla birbirlerine ve Menekşe'ye bakarken, ben gülmeden edemedim. Ger-

¹ Evet, kötüymüş gerçekten. -ed.n.

² Ama burada böyle olur. -ed.n.

çekten komik bir durumdu. Halil İbrahim, "Anlamadım?" diye mırıldanırken, Dağhan ise bilmiyorum dercesine omuz silkti.

Halil İbrahim kadar umursamadan tekrardan gözleri bana döndü.

"Komutanım, bölüyorum ama Murat'ın cezası bitti," diyen sese hepimiz aynı anda döndük.

"Kendisi niye gelmedi peki, Orhan?" dedi Dağhan alayla, gözlerinde bildiği bir şeyi saklıyor gibiydi.

"Başına güneş geçti," dedi asker. Yüzünde hafif bir gülümsemeyi saklama çabasıındaydı.

Dağhan gözlerini kısarak, "O zaman götürün revire," dedi, tınısında alay vardı ama yüzünde tanıdık bir sakinlik hâkimdi.

"Bekle ben de geleyim, araştırın Zülal" diyerek ayaklandı Menekşe. Askerle, beraber apar topar kantinden çıktılar.

"Ne yaptırdın lan adam?" diye sordu Halil İbrahim.

"Güneş'i selamlayası vardı ben de yardım ettim," dedi Dağhan tek gözünü kırparak.

Bense şaşkınlıkla aralarında duruyordum, olan biteni tam kavrayamamıştım.

"Neyse, ben kaçayım," diyerek ayaklanan Halil İbrahim'e döndüm. "Görüşürüz, yenge."

"Görüşmek üzere, Halil İbrahim," dedim, hafifçe gülerek.

Halil İbrahim, başını eğerek gülümsedi ve hızlıca çıkıp gitti.

Dağhan da ayaklandığında, "Gel bakalım, odama geçelim. Orada birkaç işim var sonra eve geçeriz," dedi. Onaylayarak ben de ayaklandım.

"Hem seninle bir şey konuşacağım," dedi kararlı bir şekilde.

Babamla ilgili olduğunu anlamamak için aptal olmam gerekirdi. Galiba benim de ona söylemem gereken bir şey vardı.

BÖLÜM 17

Karanlık Zihnin Yankısı

ZÜLAL TÜFEKÇİ

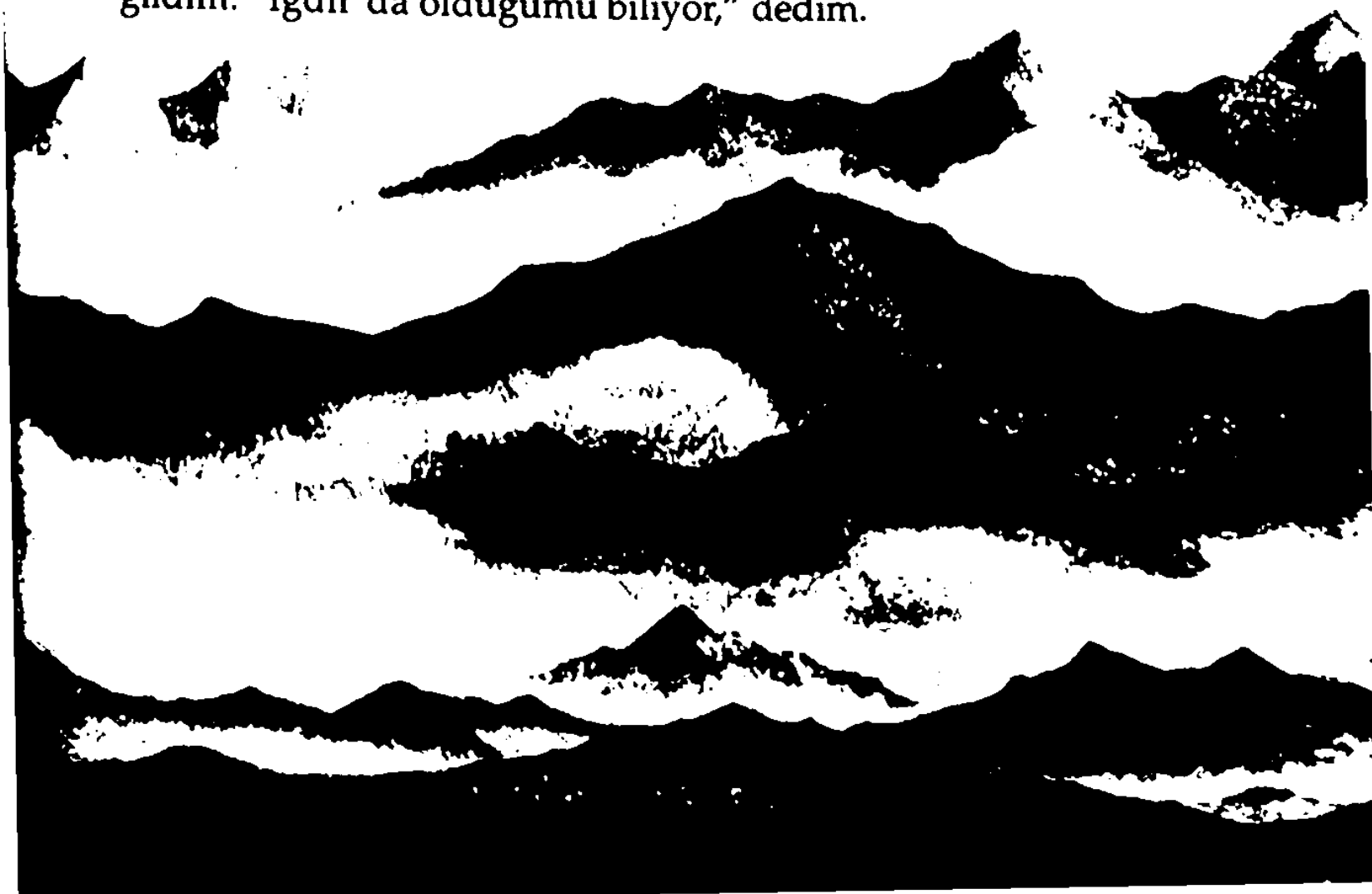
Dağhan'ın askeriyedeki odasına geçtiğimizde gözüm doğrudan masasına kaydı. Bomboştu. Birkaç resmî belge ve kalemlik dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir çerçeve ne bir anı ne de geçmişine dair bir iz... Bu kadar boşluk, insanın içini tuhaf bir şekilde sıkıştırıyordu. Odanın soğuk düzeniyle onun sert duruşu birbirine çok yakışıyordu. Sanki burası onun değil, bir duvarın devamı gibiydi.

Masanın arkasındaki koltuğa çoktan yerleşmiş olan adama nazaran ben hâlâ ayaktaydım.

"Oturmayacak mısın?" Sesi düz, yüzü ifadesizdi. Babamın adının geçtiği her an böyleydi.

Masanın önünde kalan koltuğun birine oturdum. Hiç uzatmadan lafa girdim.

"Babam beni aradı." Gözleri hafifçe kısıldı ama başını bile oynatmadı. Bekliyordu. Anlatmamı. Açıklamamı. Belki de içinden bir şeyleri bastırıyordu. Zaten ben de lafı dolandıracak hâlde değildim. "İğdir'da olduğumu biliyor," dedim.

Alaycı bir tebessüm geçti yüzünden. Gözleri kısıldı. "İyi, az da olsa zekâsı varmış," dedi küçümser bir tonla. "Sağır Sultan biliyor burada olduğunu, o da bilsin bari."

"Yakında görüşeceğiz, dedi Dağhan." Sözlerim dudaklarımdan çıkarken gözlerimi onunkilere kilitledim. "Babalar ihaneti unutmaz, dedi. Kesin bir şeylerin peşinde."

Dağhan'ın çenesi hafifçe gerildi. Parmakları, masanın kenarına neredeyse fark edilmez bir baskıyla tutundu.

Bir süre sustu. Ardından gözlerini benden kaçırmadan konuştu: "İhaneti en iyi o bilir." Sesi buz gibiydi. "Unutmasa iyi olur. Çünkü ben unutmayacağım."

"Ne yapayım yani? Ağzı açık ayran budalası gibi gelmesini mi bekleyeyim?" Sesim istemsizce yükseldi. Öfkem mi konuşuyordu, kırgınlığım mı, ben bile ayırt edemiyordum artık. Babamı çok hafife alıyor, öfkesine yenik düşüyordu.

Yerinden kımıldamadı. Bakışlarını üzerimden bir an bile çekmeden, buz gibi bir ses tonuyla konuştu: "Sen keyfine bak. Benim haberim olmadan İğdır'a adım atamaz." Sözleri tokat gibi çarptı yüzüme.

Korumacıydı, evet ama bir yanıyla da hükmediciydi. Her şeyi bilmek, her şeyi kontrol etmek isteyen o tanıdık hâli yerli yerindeydi. Bence yanıliyordu. Babamın girip çıkamayacağı delik yoktu.

"Neden bu kadar rahatsın be adam?!" Sesim sinirle titredi ama geri adım atmadım. "Babam o kadar da basite alınacak biri değil. İstediginde nasıl bir şeytana dönüştüğünü biliyorsun."

Dağhan, inatla ve sakince, "Biliyorum," dedi, kelimeler rahat bir şekilde dudaklarından düşerken. "Ama kimin umurunda? Şeytan olsa anca kendini çarpar o."

"Vallahi billahi pes, pes oğlu pes." Başımı iki yana salladım, gözlerimde öfkeyle karışık hayal kırıklığı vardı. "Senin bu rahat tavrına mı sinir olayım, her şeyi küçümsemene mi? Yoksa gerçekten hiçbir şeyin umurunda olmayışına mı, bilmiyorum artık."

Dağhan hafifçe başını eğdi. Masanın kenarındaki kalemi parmaklarının ucuyla çevirmeye başladı.

“Her şey umurumda, Zülal,” dedi, sesi bu kez daha yumuşaktı ama hâlâ netti. “Bir bok yapamaz diyorsam yapamaz.”

Daha fazla uzatmaya gücüm yoktu. Ne desem tam tersini söyleyecekti. Derin bir nefes alıp sesimi bastırdım. “Peki, sen bana ne söyleyecektin?” dedim, bakışlarımı kaçırmadan.

“Düğün işi iptal olmayacak,” dedi, sesi netti. “Babam sürekli arıyor. Nazmi pek de uslu durmuyor. Hem birkaç işim var Borçka’da halletmem gereken.”

Yutkundum. Boğazım düğümlendi ama susturamadım kendimi. “Ağah amcaların başına bela olacak,” diyebildim.

Omzunu silkti. “O biraz sıkar,” dedi umursamaz bir tavırla. “Şimdilik ancak işlerine taş koymaya çalışıyor ama bilmediği şu ki o taş ile ezerim onu.”

Şüpheyle sormadan edemedim “Emin misin sadece işleri ile uğraştığına? Sanki bir şeyler saklıyor gibisin?”

Bir an için ifadesi dondu. Gözlerinde, sadece bir anlığına, tanıdık o karanlık kıpırdandı. Ardından hemen toparladı kendini ama o yarım saniyelik boşluk bile içime kurt gibi düştü.

“Zülal,” dedi. “Saklayacak bir şeyim olsaydı, sen ilk öğrenen olurdun.” Gülümsedi. Soğuk, hesaplı bir gülümsemeydi. “Endişelenecek bir şey yok. Sadece hesaplaşmalar biraz zaman alıyor, o kadar.”

Söyledikleri mantıklıydı, belki de fazla mantıklıydı. İçimdeki ses susmak bilmedi. Her ne kadar her kelimesi yerli yerindeymiş gibi dursa da gözlerinde gördüğüm o donukluk başka bir şey anlatıyordu.

Yine de: “Öyle diyorsan,” diyerek konuyu tozlu bir rafa kaldırdım. Yeri geldiğinde tekrardan inecek ve açılacaktı. Belki daha tozlu, belki daha ağır ama kesinlikle unutulmuş olmayacaktı.

Dağhan birden yerinden doğruldu. “Hayde, eve gidelim,” dedi, sesi sert ama yorgundu.

Oturduğu yerden hızla kalkarken üzerindeki gerginlik, sessiz bir isyana benziyordu. Ben birkaç saniye yerimde kaldım. Askıda duran montunu üzerine geçirdi.

Eve gitmek... O kelime artık sanki başka bir anlam taşıyordu. Birlikte odadan çıktık. Sessizliğimiz, koridorun loş ışığında yankılandı. Ayak seslerimiz sert zeminle buluşsa bile benim adımlarım Dağhan'a nazaran daha yumuşak kalıyordu. Postallarından çıkan tok ses daha kuvvetliydi. Bahçeye çıktığımızda hava serinlemiş, kararmaya yüz tutmuştu. Askerlerin bazıları ayakta sohbet hâlinde, bazıları ise yere oturmuş başlarını geriye yaslamıştı.

Gülüşmeler, sigara dumanına karışmıştı. Burası, birilerine göre sıradan bir akşamdı. Ben hariç.

"Dağhan Komutanım,"

Ses, arkamızdan geldi. Bir asker, hızla yanımıza yaklaşırken selam durdu. Dağhan durup, başını çevirip askere baktı. Yüz ifadesi değişmedi. Hep aynı, soğukkanlıydı. Fakat ben, o duruşun altında neler gizli olduğunu hep bilirdim.

"Asayiş timinden bir haber geldi, komutanım. Sınırdaki küçük bir hareketlilik varmış ama teyit bekleniyor."

Dağhan başını yavaşça salladı.

"Tamam. Bilgi netleşince beni haberdar etsinler," dedi kısaca.

Asker selam verip uzaklaştı. Dağhan tekrar yürümeye başladı ama adımları bir anlığına ağırlaşmıştı. Gözleri sabit bir noktaya kitlendi, yüzünde alaycı bir gülüş peyda oldu.

"Ula Orhan, çayda çıra çıra yakmalısın." Ne dediğini ilk anda anlayamadım. Gözlerimi onun çevirdiği yöne çevirince, bir grup askerin gülerек yerde oturan bir askerin başında toplandığını gördüm.

Dağhan bir şey demeden seri adımlarla oraya yürümeye başladı. Hiç düşünmeden arkasından gittim. Askerler Dağhan'ı görünce toparlandı. Gülüşmeler bir anda kesildi, birkaçı ayağa kalktı.

"Ne oluyor bakalım?" diye sordu öğretmen edasıyla. "Keyifler yerli yerinde."

Sesi ne bağırıyor ne de yumuşuyordu. İçinde öyle bir ton vardı ki o an herkes biraz daha dik durdu. Bir asker eliyle ense kökünü kaşıdı, bir diğeri yere bakmaya başladı.

"Komutanım, Orhan şaka yapıyordu sadece. Murat da bir anda yere oturdu, dalga geçiyorduk biraz."

"Dalga suyun üstünde olur. Bu zemin serttir. Diz çökene şaka yapılmaz," dedi. Sonra hafifçe başını yana eğdi, sesi biraz daha alaycı bir tona büründü. "Murat Güneş'e selam verdi. Siz de bu gece Ay'a selam verin bakalım."

Askerler ne cevap vereceklerini bilemeden birbirlerine baktılar.

"Hay yaşayın, komutanım," dedi neşeyle yerde oturan asker. "Hep ben mi ceza alacağım oğlum. Sıra sizde. Bütün timin ceza alma ödülü bana ait lan."

Dağhan'ın yüzünde ne bir tebessüm vardı ne de öfke. Sadece o bildik, ifadesiz duruşuyla bir an hepsine baktı. "Yarın bülbül gibi şakırsınız, Ay'ın detaylarını," dedi.

Sonra yürümeye devam etti. Ben de hemen arkasından.

Bahçenin çıkışına doğru ilerlerken, geride kalan askerlerin kendi aralarındaki fısıltılarına kulak kabarttım.

"Ulan her seferinde komple yanıyoruz."

"Vallahi Ay'a selam durmazsam namerdim, yoksa sabaha ötürür."

"Lan Menekşe'ye görünmeden kurtulamayız artık!"

Dağhan bir şey söylemedi ama ben onu tanıyordum. Aslında hepsini tek tek duyuyordu.

"Ben arabamla geldim. Seni takip ederim," dedim.

Dağhan durdu. Omzunun üzerinden bana baktı, bakışı kısa ama keskindi. "Motorla geldim," dedi. Gözlerimin içine baktı bir saniye. Ardından gözlerini yola çevirdi.

"Tamam. Takip et," dedi.

İlk önce arabama doğru yürüdük. Arabaya binene kadar bekledi. "Bekle, motoru alıp geleceğim," dedi, bir adım geriye atarak.

Ben de duraksadım, başımı çevirdim. "Tamam,"

Dağhan, motorunu park ettiği yere doğru adım attı.

Bir an gözlerim hareketlerini takip etti. O kadar alışkındı ki motorun başına geçip çalıştırırken, hiçbir şeyin aceleye gelmediğini gösterircesine tam anlamıyla bir yavaşlık, bir rahatlık vardı

içinde. Siyah kaskını taktığında, hayretle soludum. Aşırı yakışıyordu...

Bir süre sonra motorun sesi yankılandı, düşüncelerimi bıçak gibi kesti. Hızla yanıma gelen adamı takip etti gözlerim. İşaret verircesine başını salladı. Arabamla peşine takıldım. Akşamın karanlığı, yol lambalarının titrek ışıkları altında yavaş yavaş ilerliyordu. Şehir geride kalmış, yollar daha sessizleşmişti. Dağhan önümde, motorun üzerinde dimdik bir duruşla sürüyordu. Ne bir acele ne bir yavaşlık. Kendi hızında. Eminim ki ben olmasaydım süratli giderdi.

Bir anda telefonum çalmaya başladı. Direksiyonun solundaki tuşla ekrana baktım.

Ayfer Ablam - Konferans Araması.

Altında da *Deniz Ablam* ismi parlıyordu.

Hiç beklemeden açtım.

"Alo," dedim neşeyle.

"Ablam," dedi Deniz ablam sevgiyle. Ses tonunda hem özlem hem de her zamanki o merhamet vardı.

"Ne yapıyorsun sen bu saatte yollarda ha? Sesin araçta gibi geliyor?"

Gülümsedim. "Daha 'alo' dedim ablam, hemen sorguya çektin."

"Olsun," dedi. "Ben senin telefonunu yüzde yüz ruh hâli tespitiyle açıyorum. Şu an net yüzde seksen sekiz gülümsüyorsun."

"Hadi oradan," dedim ama gülüşüm sesime karışmıştı bile.

Ayfer ablamın sesi duyuldu bu kez: "Ablam iyi misin?"

"İyiyim ablam," dedim hiç beklemeden.

Ayfer ablamın sesi öyle içtendi ki...

Sadece bir, "iyiyim," demek bile yetmeyecek gibiydi.

"Sesin öyle demiyor ama," dedi hemen. "Ama iyi ki gülüyorsun. Gülüşün geldi mi, gerisi gelir kızım."

Deniz ablam yine dayanamadı:

"Gülüşü geldi, bakışları eksikti. Onu da artık Dağhan tamamladı."

"Abla!" diye azarladım ama gülmekten yine konuşamıyordum.

Ayfer ablam da gülerek katıldı: "Bak bak... Bu ses, kalpten çıkan bir ses. Ne olursa olsun, içindeki umut hâlâ ışık veriyor demektir."

Başımı cama çevirdim bir an.

Yol önümde uzanıyordu, akşam derinleşiyordu ama içimde o karanlık yoktu artık.

Ne bir yalnızlık ne bir korku. Sadece içimi ısıtan sesler, aile gibi gelen iki kadın, iyi bir arkadaş ve sevdiğim adam...

"Ben sizi çok seviyorum," dedim fısıltı gibi. "Sizleri özledim."

Bir anlığına telefonda bir sessizlik oldu.

Sonra Deniz ablamın sesi duyuldu, sesi titrek ama neşeliydi.

"Biz de seni çok özledik be ablam. Hem de ne özlemek. Ama sen orada mutluysan varsın özlem olsun, can parçam."

Ayfer ablam hemen devraldı, sesi yumuşak ama netti.

"Aynen öyle. Acele oldu belki bazı şeyler ama seni mutlu ediyorsa, bırak her şey yalapşap olsun."

Hüzünle gözlerim doldu. Burnumun direği sızladı. O an sesimdeki titremeyi bastıramadım ama yine de toparlamaya çalıştım.

"Eniştemler ne yapıyor?" diye sordum.

"Hızır Ali bu aralar yoğun ama iyiyiz ablam," dedi Ayfer ablam, yorgun ama huzurlu bir sesle.

"Kağan da aynı," diye ekledi Deniz ablam. "Kayınbabam bu aralar rahatsız, o yüzden biraz fazla çalışıyor. Ama iyiyiz çok şükür."

Başımı usulca salladım, sanki beni görebiliyorlarmış gibi. İçimde derin bir şükran duygusu yükseldi. Her şeye rağmen, herkes bir şekilde yoluna devam ediyordu.

Sevgiyle, sabırla, birbirine tutunarak...

"Onlara da selam söyleyin," dedim gülümseyerek. "Birlikte kahve içeceğimiz günler uzak değil."

Deniz ablam hafifçe iç geçirdi, "O gün gelsin, ben kahveyi cezveyle değil, tencereyle yapacağım." Gülüştük.

Ve tam o an, önümde ilerleyen motorun sinyal verdiğini fark ettim. Yol ayrımına gelmiştik. Kaçırmayayım diye gözümü ondan ayırmadan takip etmeye devam ettim.

Kafamın bir köşesinde dönüp duran o soruyu artık bastırmıyordum.

Sesim hafifçe buruldu, biraz titrek, biraz tedirgin devam ettim tekrar: "Peki şey..." dedim duraksayarak. "Annem?"

İkisi de bir an sustu.

Sanki o an, kelimeler değil, iç çekişler konuştu.

"Annem..." dedi sonunda Deniz ablam, sesi titrek ama sıcak. "Aynı ama seni bana soruyor."

"Evlenmene mutlu oldu bence," diye ekledi Ayfer ablam. "Bir garip iç geçirmesi vardı geçen gün. Hani tam konuşmuyoruz. Babam izin vermiyor. Kaçak göçek anca. Bence sen hep akımdasın."

Gözlerimi kısıp yola odaklandım ama boğazıma bir yumru oturmuştu.

Kendiliğinden döküldü ağzımdan: "Beni hiç aramıyor."

Sessizlik. Sonra Ayfer ablam, buruk ama sakin bir sesle devam etti: "Babam aratmaz. Beni de aratmıyor."

Derin bir nefes alıp, sessizliği bozacak kadar kararlı bir sesle sordum: "Sizlere de sataştı mı?"

İkisi aynı anda, hiç düşünmeden cevap verdiler: "Hayır."

Bu cevap bir nebze içimi rahatlatsa da hâlâ içimde kor gibi bir endişe vardı.

"Uzak dursun sizden," dedim sertçe. "Sizin bir suçunuz yok. Benim verdiğim kararlar sizi üzmesine izin vermem."

Deniz ablam hemen karşılık verdi: "Senin arkanda durmaktan başka bir şey yapmadık biz. Bilse ki bir adım yaklaşıyor, Kağan onu nefes aldığına pişman eder."

Ayfer ablam da içten bir tonda ekledi: "Biz senin yanında olmayı seçtik. O yüzden kim ne derse desin umurumuzda değil. Yeter ki sen üzülme, yeter ki sen artık kahrolma."

Sözleri içimde yankılandı. Güç, bazen yumrukta değil, sevilen insanların sessizce arkanda duruşunda saklıydı. Ve ben, bu akşam belki de ilk kez gerçekten güçlü hissettim.

Dağhan başını hafifçe çevirdi, arkasına bakmadan bile beni hissettiğine emindim. İçimde bir sıcaklık yükseldi. Arka koltuk-

ta annemin ve babamın böyle olması olsa da ön koltukta sevgi vardı. Ve bazen bir hayat kurmak, tam da böyle başlıyordu: Eksiklerle ama inançla.

Telefonun diğer ucundaki sessizlik bile artık yormuyordu beni. O yüzden daha fazla ağırlık taşımadan, konuyu hafif bir yerden değiştirdim.

“Burada bir arkadaşım oldu,” dedim, sesime bir nebze neşe taşıyarak. “Menekşe. O kadar tatlı ve iyi ki... Bir de Azerbaycanlı. Çok tatlı konuşuyor.”

Deniz ablam hemen lafa girdi. “Menekşe mi? İsmi ne güzel.”

“Gerçekten öyle,” dedim gülümseyerek. “Saçları turuncuya çalıyor, sanki sabah güneşi gibi. Bir de öyle pozitif ki yanında kötü düşünemiyorsun bile.”

Ayfer ablam merakla sordu: “Asker mi o da?”

“Hayır. Dağhanların birliğinde hemşire. Lojmanda kalıyor zaten. Ara sıra bana uğruyor. İyi ki tanışmışım diyorum bazen. Hayatımda ilk kez, başıma ne gelirse gelsin, o anda tutunacak bir dal oluyor hemen.”

Deniz ablam, içten bir kahkahayla, “Çaktırmadan ‘kız kardeşimiz olmuş’ diyorsun yani,” dedi.

“Galiba biraz öyle.”

“Senin adına çok sevindim, ablam,” dedi Ayfer ablam.

Kısa bir sessizlik oldu, bu sefer huzurluydu. Aramızdan biri bile eksik olsa, yine birbirimizi buluyorduk. Tam o sırada Dağhan’ın motoru yavaşladı. Lojmana varmak üzereydik. Motor, lojmanın kapısına doğru yanaştı. Dağhan yavaşça frenledi, ayağını yere koydu. Işıkların altında parlayan siyah kaskım çıkartırken göz göze geldik. Hafifçe gülümsedi. Bu, onun “geldik” deyişiydi.

Telefonu kulağımdan çekerken, son bir kez fısıldadım: “Ben şimdi eve gireceğim sonra tekrar konuşuruz. Sizi seviyorum.”

“Hadi Allah’a emanet ol,” dedi Deniz ablam.

“Aynen öyle, Dağhan’a da selam söyle,” diye ekledi Ayfer ablam da.

Telefonu kapattım. Kapıdan içeri girdiğimizde hızla arabayı park ettim. Arabadan çıktığımda Dağhan bana doğru yürüyordu. Motorunu çoktan park etmişti.

"Yavaş geldin ama fena değildin," dedi alaycı bir gülüşle.

"Yol kaybettirmediğine şükret," dedim, gözlerimi devirmeden geçemedim.

Dağhan cevap verme gereği duymadan ilerledi. Adımlarımız birlikte yankılandı, arkamızdan rüzgâr hafifçe esiyordu. Kapıya gelmeden önce, bir an durup arkama bakmak istedim. Gözlerim, etrafı taradı ama tek bir şey vardı: Dağhan'ın varlığı, her an biraz daha yakındı ama aynı zamanda her an biraz daha uzak hissediliyordu. Ne de olsa, bazı şeylerin adı konulmazdı.

Kapıyı açtığımda, evin içindeki sıcaklık, huzur verici bir şekilde beni karşıladı. "Yemek yapacağım, sen de biraz dinlen istersen," dedim, içimdeki dinginliği bozmadan.

Dağhan başını salladı. "Yardım edeyim sana."

"Olur, ilk önce üstümüzü değiştirelim," dedim gülümseyerek, biraz da naz yaparak. "Sonra da sen masayı hazırlarsın."

Dağhan onaylayarak odasına ilerlediğinde, ben de kendi odama geçtim. Hızla üstümü değiştirerek mutfığa geçtim. Mutfakta bir süre yalnız kaldım. Üzerimdeki rahat kıyafetlerle işimi hızlandırmaya başladım. Malzemeleri hazırlarken, zihnimdeki düşünceler arasında kaybolmadım. Her şey bir araya geldiğinde, hem yemek hazırlığı hem de günlük rutinler, içimde bir huzur bırakıyordu. Dağhan'ın odasından gelen sesleri duyduğumda, hazırlıkların yansına gelmiştim. Bir süre sonra, Dağhan odadan çıkıp mutfığa doğru yürüdü. Gözlerinde bir rahatlık vardı, sanki bu anı çoktan sahiplenmiş gibiydi.

"Hızlı olsun diye makarna ve salata yapıyorum. Benden de pek bir ev hanımlığı bekleme, işten eve evden işe mekik doku-yordum," dedim gülerek, aslında yemek yapmayı severdim ama uğraşmaya vaktim kalmıyordu.

Dağhan tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Hafifçe kaşlarını kaldırarak, o kendine has gülüşüyle baktı bana. "Ev hanımı olmanı bekleyen yok," dedi. "İki aş değil mi? Yenir,

geçer. Dağda, bayırda kuru ekmekle çok doyduk, her yemek kabulümüz.”

Sözleri dudaklarımda hafif bir tebessüm oluşturdu. İçinde ne alay ne küçümseme vardı, sadece kendine has bir gerçeklik. “Yani diyorsun ki makarna da olur, mercimek de,” dedim kaşığı elime alırken.

Dağhan başını eğerek hafifçe bekledi. “Yeter ki doyalım. Doymadan yatmak, uykusuz bırakır.”

Bir an durdum. O cümle, içimde bir yerlere dokundu. Birlikte yenen sade bir yemeğin bile bu kadar anlamlı olabileceğini, belki de ilk kez bu kadar derinden hissettim. O dağlarda, vatani korumak için aç da kalmıştı tabii.

Sosladığım makarnayı iki tabağa paylaştırdım, üzerine biraz peynir rendeledim. Salatayı da ortaya koyduktan sonra sandalyeye geçtim. Dağhan karşıma oturdu. “Eline sağlık,” dedi ciddi ama içten bir ses tonuyla.

“Afiyet olsun,” dedim hafifçe gülümseyerek.

İlk lokmaları sessizlik içinde yedik. Ama bu sessizlik rahatsız edici değil, aksine huzurluydu. Paylaşılan anların sessizliği bile onunla çok kıymetliydi. Dağhan çatalını bırakıp arkasına yaslandı.

“Menekşe ile iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?” dedi, sesi sakın ama dikkatliydi.

Bir an duraksadım. Sorunun altında yatan başka bir anlam var gibiydi. “Evet,” dedim, kaşlarımı hafifçe kaldırarak. “Tatlı bir kadın. Pozitif, dürüst. Zaten burada tanıdığım tek arkadaş gibi oldu.”

Dağhan başını hafifçe salladı, “Yalnız kalma. Menekşe iyidir,” dedi dürüstçe.

“Öyle, iyi ki var.”

Yemeğe sessizce devam ettik. Sıcacık bir akşam yemeği, iki kişilik ama kalabalık bir huzur gibiydi.

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Yenilen yemeğin ağırlığı çökmeden telefonum çaldı. Odaya bıraktığım telefonuma seri adımlarla yürüdüm.

Ekranda yazan Hızır Ali Deniz adını bekletmeden açtım.

"Ula insan bacanağını özlemez mi? Ara, arada bir hayırsız," dedi sesi her zamanki gibi alaycıydı.

"He oldi. Önce sen kapat da diyelum mu?" dedim aynı tonla. Karşıdan bir kahkaha patladı.

"Diyelum ula."

"Ne oldu? Neden aradın?" dedim sesimdeki sertliği gizlemeye çalışmadan.

"Sakin gel," dedi bu kez yavaş ve ciddi bir tonla. "Nazmi birkaç adamını lğdır'a yönlendirdi."

Bir anlık sessizlik oldu. İçimde bir düğüm, gözüm hızla kapının girişine kaydı, Zülal'in mutfığa dönen silüetine baktım. Buraya bakmıyordu.

"Net mi bilgi?" diye sordum, sesim buz kesmişti.

"Kesin. Plaka da geçti, yüz de. Şimdilik hareket yok ama çevrede dolanıyorlar. Gözdağı mı, zemin yoklama mı, emin değilim. Ama sana doğru geliyorlar. Ben kimseyi yönlendirmedim. Orası artık sizde."

Dişlerimi sıktım, öfkemin yavaşça boğazımda birikmesini hissettim.

"Halledeceğim."

"Bu arada, Kağan'ın işlerine de salça olmaya başladı. Üç gemi sevkiyatını engellemiş."

Bu bilgi kafama saplanan bir ok gibi vücuduma saplandı. Kağan'a dokunmak, Nazmi'nin hatasıydı. Çünkü olayların içinde olmayan adamı da hedefi hâline getirmişti.

"Kağan ne yapmış?" diye sordum, sesim daha da sertleşmişti.

"Masaya racon kesiyordu en son, babanlar destek çıktı," dedi Hızır Ali, biraz daha alaycı bir tonda. "Ama işin rengi değişti. Şimdi herkes Nazmi'yi konuşuyor."

Dişlerimi sıktım, kafamda planlar hızlıca şekillenmeye başladı. Bu işin bir şekilde halledilmesi gerekiyordu. Eğer Kağan da bu oyuna karıştırıyorsa, her şeyin kontrolü değişiyor demektir. Ve Nazmi, hiç beklemediği tepkiye yol açacaktı.

"MİT ne yapacak?" diye sordum, sesimdeki sertlik gittikçe belirginleşiyordu.

Hızır Ali bir süre sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes aldı ve cevabını verdi: "Mit şu an sessiz kalmamı istiyor. Ama bekledikleri anı sabırla izletiyorlar bana. Her şeyin kontrolü elimde. Hedefleri, Nazmi'nin gücünün kaynağını kırmak. Zaten şu anda, her hareketini izliyorum. Ne kadar avucumun içinde olsa da sakladıkları var."

Telefonu kulağımdan bir an çekip derin bir nefes aldım. İçimde bir yer yanmaya başlamıştı.

"Yavaş hareket etmek gibi bir lüksüm yok," dedim sessiz ama kararlı bir sesle. "Nazmi her hamlesinde biraz daha açık veriyor. Bunu kendi lehimize çevireceğim. Acele etmeyeceğim ama geri durmayacağım da."

Elimle masanın köşesini sıktım. Sinir damarlarım bile gerilmişti. "Her an operasyon gerçekleşebilir. Bağlantılarını çözmek üzereyiz. Borçka'ya geleceğiz. Zülal'e, düğün yapacağız dedim. Operasyonu gerçekleştirmek için bir zaman vermedim," dedim aman vermez bir tonda.

Hızır Ali'nin sesi birkaç saniye boyunca çıkmadı. Sadece nefesini duydum. Sonra ağır başlı tonuyla konuştu. "Zamanı siz belirleyeceksiniz, Dağhan. Ben bağlantıları Resul Binbaşı'ya iletirim ama gerisi sizde ve şunu bil ki biz sırtınızı kolluyoruz. Eğer ki bu operasyonda senin öne çıkman gerekiyorsa, biz gölgede kalırız. Asla hedef sapmaz."

"Tamamdır. Yeni bir şey olduğunda haberleşiriz," dedim.

"Tamam. İlk önce sen kapat ama-" devamını getirmesine müsaade etmeden yüzüne kapattım.

Telefonu masaya bıraktım, derin bir nefes aldım. Ardından mutfığa yöneldim. Zülal, bulaşıkları toparlıyordu. Arkasını dönüp baktı "Kimdi?" diye sordu sakın ama meraklı bir sesle.

"Hayırdır? Merak mı ettin?" diye sordum alayla.

Kaşlarını hafifçe kaldırdı, gözlerinde belli belirsiz bir sinir vardı. "Yoo, meraktan değil de. Sesin biraz sertti. Bir şey mi oldu diye düşündüm," dedi, bakışlarını benden kaçırmadan. Gözleri şüpheyile kısılmıştı.

"Allah Allah, öyle miydi? Kapıdan da dinleseydin konuştuğlarımızı?"

Zülal başını hafifçe yana eğdi, dudaklarının kenarı alayla kıvrıldı. "Dinlemedim canım, sesin buraya kadar geliyordu," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı ama altında bir diken vardı. "Duymamak için sağır olmak lazımdı."

Cümlesinde tek takıldığım şey 'canım' kelimesi oldu. Kinayeyle bile olsa, içten bir tonda söylemesine takıldı zihnim. Benim hiçbir cevap vermeyişime takılmadan işine devam eden kadına bakmaya devam ettim. Saçları şelale gibi sırtına dökülmüş, olduğu yere yayılmıştı. O kadar güzel, o kadar doğal bir şekilde dağılıyordu ki sanki etrafındaki her şey onun etrafında dönüyormuş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Onca yılın ardından bile aynı şeyi düşünüyordum. Demek ki bin yıl da geçse başladığım noktaya geri dönecektim...

Gün, her zamanki gibi erken başlamıştı. Yine güneş doğmadan kalkmış, sigaramı tütürmüş, tıraş olmuş, üniformamı giymiştim. Her şeyin bir ritmi vardı, tıpkı askerlikte olduğu gibi. Her şeyin yerli yerinde olması gerektiği gibi her hareketim bir amaçla hizmet ediyordu. Giydiğim üniforma, bana hem bir güç hem de bir sorumluluk veriyordu. Nedense bu sabah, biraz farklıydı. İçimdeki huzursuzluğu bir türlü atamıyordum. Zülal'ın yüzü, kafamı meşgul ediyordu. O kadar çok şey vardı ki çözülmesi gereken ama hiçbirini kolay değildi. Yine de yapmam gereken şey belliydi.

Evden çıkmaya niyetlenirken, içgüdüme söz geçirmeden uyuyan kadının odasına adımladım. Kapıyı sessizce aralayarak

baktığımda, yatağın ortasına gömülmüş huzurla uyuyordu. Saçları yastığına sereserpe dağılmış, kolları iki yanında rahatça düşmüş, derin nefesler alarak uyumaya devam ediyordu. Yatağın başına doğru adımladığımda, karıncalanan ellerime müdahale edemedim.

Yaklaşık bir dakika boyunca duraksadım. İçimdeki karışıklık, sanki beni bir şeyler yapmaya zorluyordu. Zülal'in huzurunu bozmak, onu uyandırmak istemedim. Yapmam gereken şeyin ne olduğunu da biliyordum. Yavaşça elimi yüzüne doğru yaklaştırdım, nefesini duyarken, birkaç saniye bekledim. Silah tutarken titremeyen ellerim, yüzünde duran saçını itekleyemedi karıncalanıyordu. Sıkı duran yumruğumu serbest bırakarak, parmağım ile yüzündeki saçı geriye atarken yanağını varla yok arası okşamış oldum.

Zülal uyanmadı. Derin uykusunda, o kısacık teması bile fark etmeyecek kadar sakindi. Benimse içimden geçen fırtınalar, dışarıdan bakıldığında görünmüyordu. O tek dokunuş, bir savaş alanında çekilen tetikten daha ağırdı. Göğsümde bir yer sıkıştı. İçimde bastırdığım her şey, sanki o yumuşak temasta açığa çıkacak gibiydi.

Eğilmek istedim. "Ah be memleket gözlü kadın," demek istedim. Ne kendime ne de ona bu cümleyi söylemeye hazır değildim henüz. Zamanı gelmemiş bir söz, sadece yarım kalırdı. Ayağa kalktım. Gözlerimi ondan ayıramadan birkaç saniye daha bekledim. Sonra usulca geri çekildim.

Kapıyı araladığımdan bile sessiz kapattım. Sessizlik, belki de o an hissettiğim her şeyin tek karşılığıydı. Ve ben, yeniden üniformama, görevime, soğukkanlılığıma bürünerek evden çıktım. Bu sabah biraz daha yakındım yanmaya.

Arabaya bindiğimde güneş hâlâ doğmamıştı. Şehrin uykulu sokaklarında ilerlerken, radyoda çalan hiçbir şeye kulak kesilmedim. Direksiyonu daha sıkı kavradım. Zülal'in odasında geçen dakikalar hâlâ üzerimdeydi ama şimdi görev zamanıydı.

Hudut Komutanlığı'nın demir kapısından giriş yaptığımda içimdeki başka bir adam devreye girdi. Görev adamı. Yüzbaşının yüzü. Ne his vardı ne geçmiş. Sadece netlik.

Nizamiyeden selamımı vererek geçtim. Nöbet kulübesindeki çavuş beni görünce toparlandı. "Komutanım, günaydın."

"Günaydın."

Karargâh binasına adımlarımı sert ve hızlı bastım. Alay Komutanı'yla yapılacak bir toplantı vardı. Ama ben asıl Hızır Ali'den gelen istihbaratla ilgili planlamaları gözden geçirecektim. Kapıdan içeri girdiğimde, koridorda selam veren askerlerle göz göze geldim.

"Toplantı odasını açın. Çay da gelsin."

Bu sabah sessizliğe değil, harekete ihtiyacım vardı. Nazmi'ye doğru yaklaşan gölgeleri artık netleştirme zamanıydı.

Toplantı odasının kapısını açtıklarında içeri ilk adımı attım, hava hâlâ serindi. Pencereden sızan sabah griliği odaya dolmuştu. Üniformamı çıkarmadan masanın başına geçtim. Önüme bırakılan klasörleri göz ucuyla taradım. Hızır Ali'nin ilettiği dosyalar çoktan gelmişti.

Kağan'a yapılan müdahaleler, Nazmi'nin yönlendirdiği plakalara ait analizler, adamlarının son hareketleri. Her biri başka yere işaret ediyordu ama hepsi her zamanki gibi tek bir isme kıyordu: Nazmi Arga.

Kalemimi alıp birkaç not yazdım. Zihnim o kadar netti ki bir sonraki adımı düşünmek için fazla zorlanmama gerek kalmadı. Bu iş, öyle gölgede kalınarak çözülecek bir şey değildi. Açık oynayacaktık. Ama doğru zamanda, doğru hamleyle.

Kapı tıklandı.

"Gel."

İçeri Serhat girdi. Ciddi, yüzü gergindi. "Komutanım, müsaitseniz timle gelmek isteriz."

Başımı hafifçe kaldırdım, gözlerim Serhat'ın yüzüne takıldı. Gerginliği gözlerinden okunuyordu ama sözleri netti. "Gelin," dedim, otoritemi saklamadan. "Hepiniz."

Serhat arkasını döndü, birkaç saniye sonra timin tamamı içeri doldu. Her biri dimdik, gözleri kararlıydı. Sessizlik kısa sürdü çünkü gözler benden bir emir bekliyordu.

“Pek fazla, bilgilendirilmeden görevin içine girmiş bulundunuz,” dedim, gözlerimin üzerinde gezindiği adamlara tek tek bakarak. “Ama bazı savaşlar, sizi önce hazırlar sonra bilgilendirir. Bu da onlardan biri.”

Hiçbiri konuşmadı. Bu sessizlik, korkudan değil, saygıdan ve dikkatle dinleyişlerindendi.

“Her birinizin sahada ne yapacağını biliyorum. Şunu da bilin, bu işin sonunda sadece emirleri uygulayan değil, satranç tahtasında olan piyon da değil, doğru hamleyi yapan bizler kazanacağız. Çünkü hedefin bulaştığı şey kirli, sıradan bir mafya düzeni değil. Altında başka başka hesaplar, bağlantılar var. Biz ki birlikte sırt sırta kaç şerefsiz indirdik, bunu da başaracağız.” Bir adım öne çıktım. “Bu yüzden şimdi yapmanız gereken tek şey, verilen plana sadık kalmak. Ve verilen görevi payımıza düştüğü kadar sahiplenmek.”

“Komutanım, belki haddim değil ama eşiniz gerçekten o şerefsizin kızı mı?” diye soran Tuncay’a döndüm.

Bu sorunun elbette geleceğini biliyordum. Bakışlarımı Tuncay’dan ayırmadan, birkaç saniye sessiz kaldım. Sonra bir adım daha attım, timle aramdaki mesafeyi kapatacak kadar.

“Evet,” dedim net bir sesle. “Zülal, Nazmi Arga’nın kızı.” Sanki bu cümleyle içimdeki yükü biraz daha dışa vurmuş gibiydim. Bu zayıflık değildi; bilerek, isteyerek gösterdiğim bir hakikatti. “Unutmayın ki benim de eşim. Ve bu görevde onun kan bağı değil, benim soyadım önemlidir. O kadın, Nazmi’nin kızı değil; Dağhan Tüfekçi’nin eşidir. Bunu aklınızdan çıkarmayın.”

“Siz ne dersiniz bizim için odur, komutanım,” dedi Hakan dürüstçe.

Başımı hafifçe eğdim, Hakan’ın sözleri timin diğer üyelerinin de yüreğini pekiştirmişti. Her biri gözleriyle onay veriyor, tek bir vücut gibi karşımda duruyordu.

"Ula Murat, bakışların hâlâ kayayı." Orhan dalga geçerek Murat'a döndü.

"Sus lan hamsi kafalı Laz," diye karşılık veren Murat'a döndüm saniyesinde. "Hay ağzıma, sizi tenzih ederim, komutanım."

"Biz bilmeyiz artık Muro, yine bir cezayı hak ettin," diyen Serhat, sinsice sınıttı.

"Serhat Komutan'ım, siz de hep destek ekip değil de köstek ekiptesiniz." Murat sinirle güldü.

"Destegi, kösteği bilmem ama operasyonlarda seni taşımaktan belimin koptuğunu bilirim," diyerek son noktayı koyan Serhat oldu.

"Yanlış hatırlıyor olabilir misiniz, komutanım? Büyük ihtimalle ben o sıralar bomba imha ediyorumdur," dedi Murat, göz kırpar gibi bakarak. "Eminim Tuncay kardeşim, keskin nişanıyla görmüştür."

Tuncay hafifçe gülümsedi, omzunu silkti. "Doğru, ben o sırada dürbünden bakıyordum ama patlama dumanından seni seçemedim, Murat," dedi alayla. Murat'a istediğini vermemiştir.

"O zaman o dumanın arasından nasıl çıktığımı kesin görmüşsündür."

Tuncay kaşlarını hafifçe kaldırarak başını iki yana salladı. "Gördüm görmesine de... çıkan sen miydin, yoksa patlamadan savrulan bir çuval mıydı emin olamadım," dedi, yüzünde belli belirsiz bir sırıtişla.

Timin içinden boğuk bir kahkaha yükseldi. Orhan, "Ulan, çuval benzetmesi çok ağır oldu ama yerinde oldu ha," diye ekledi.

Murat gözlerini devirdi, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam lan, hepiniz birleşip bana sardınız ha. Operasyonda görün siz, ilk mayına bastığınızda ben değil siz zıplayacaksınız. Merak etmeyin ben ve sihirli ellerim sizi her daim kurtarmak için orada olacak."

Bir adım geri çekildim, bu küçük atışmaları izlerken yüzümde belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Bu takım, bu adamlar, her biri çatışmada sırtımı yaslayacağım adamlardı. Aralarındaki bağ güçlüydü, şakalaşmaları bile savaş disiplininin doğuyordu.

Ama artık yeterdi. "Devam ederseniz, sizi hudut nöbetine zincirleyeceğim," dedim gözüm hafifçe kısılmış şekilde.

Sözüm biter bitmez hepsi anında toplandı, kahkahalar dudaklarına takılı kaldı. Murat hafifçe boğazını temizledi, Orhan göz devirdi, Hakan sessizliğini sürdürdü. Tuncay alaycı, Serhat ise başını öne eğip gülmemek için kendini sıkıyordu.

"Anlaşıldı, komutanım!" dediler hep bir ağızdan.

Başımı sallayarak cevap verdim. "Şimdi çıkabilirsiniz, toplantılarda planın üzerinden geçeriz."

Tim bir bütün hâlinde selam durduktan sonra odadan çıkarken, içimde tarif edemediğim bir ağırlık kaldı. Her biri tek tek gözümün önünden geçerken, bu operasyonun ne denli ciddi olduğunu bir kez daha anladım. Kapı kapandıktan sonra başımı geriye yasladım. Sessizlik bastırınca, zihnim yine Zülal'e gitti. Onu bu fırtınadan ne kadar uzak tutmak istesem de fırtına çoktan içine sızmıştı. Bense ne vatanıma ne de eşime sırtımı dönme-yecektim.

Belgeleri toplarken gözüm köşede duran haritaya kaydı. Üzerine işaretlediğimiz noktalar, planladığımız operasyonun merkezine aitti. Her kırmızı işaret, bir ihtimali, bir tehlikeyi gösteriyordu. Her çizgi, bir yoldu ya sona ya zafere giden.

Zülal'in adı bu haritanın hiçbir yerinde yazmıyordu, yazmayacaktı. Belgeleri çantaya koydum, üniformamın yakasını düzelttim. Kapıyı sessizce açıp karargâhın koridorlarına adım attım. Ayak seslerim, aklımdaki kararlılığa eşlik eder gibiydi. Elimdeki belge dolu çantayı şahsi odama bırakıp, hiç beklemeden sigara içmeye çıktım.

Havanın serinliği yüzüme çarptığında, ciğerlerim biraz olsun ferahladı. Karargâhın sessizliğini delip geçen tek şey, ayakları-
nın zeminde çıkardığı ritmik sestti. Nöbet kulübesinden gelen selamı başımla karşılayıp, bahçenin kenarındaki köşeye geçtim.

Cebimden sigaramı çıkarıp yaktım. İlk dumanı içime çekerken gözlerim eğitim alan askerlerin üzerinde gezindi. Yolun başında olmak ne heyecanlıydı.

Bir anda askerlerden biri hata yaptı ve düştü. Aycan Üsteğmen onu hızla kaldırıp yeniden başlatırken, ben de sigaramdan derin bir nefes daha aldım. Kenardan, bir nevi gölgelerden izliyordum. Sigaramın dumanı önümde kıvrıla kıvrıla yükselirken, içimde tuhaf bir dinginlik hissettim. Bu görüntü, savaşın en saf hâliydi. Henüz mermi yoktu, kan yoktu ama zihinlerde savaş başlamıştı. Belki de en önemlisi buydu.

Gözlerimi oradan çektiğimde kapının girişinde Halil İbrahim'i gördüm. Hararetle telefonla konuşuyordu. O da bugün erkenciydi. Bakışlanm yüzünde gezindi. Kaşları çatık, sesi normalden daha tok çıkıyordu. Arada bir elini havaya kaldırıyor, sanki karşısındakine lafını geçirmeye çalışıyordu. Bu hâlini nadir görürdüm. Halil İbrahim sabırlıydı ama bir şey sinirine dokunduğunda gövdesinden önce bakışı hareketlenirdi.

Sigaramdan son bir nefes daha çekip izmariti ayak ucumda ezdim ve kaldırıp çöpe attım. Adımlarımı yavaşça kapıya doğru çevirdim. Konuşması bitmeden beni fark etti, bir anlığına başını çevirdi, göz göze geldik.

Benim hiçbir şey sormayacağımı biliyordu ama gözlerimdeki soruyu okumuştı.

Telefonu kapattı. "Sabah sabah birini gömmemek için kendimi zor tutuyorum," dedi, sesini bastırmadan.

"Kimmiş bu bahtsız?" dedim alayla kaşımı kaldırarak.

"Kim komutanım derse o olsun." Dişlerinin arasından sinirle söylendi.

"Yani herkes," dedim omuz silkerek.

"Gözünün üzerinde kaşın var, diyerek döveceğim adam arıyorum biladerim, gerisini sen düşün," dedi dişlerinin arasından öfkeyle.

Gözlerim hafifçe kısıldı, yüzünde neyin izini aradığımı bilmiyordum ama belli ki bu sabah bir şey onun canını ciddi şekilde sıkmıştı.

"Yürü," dedim başımla karargâhı işaret ederek. "Kahve ısmarlarım, hem kim kaşı fazla çıkarmış öğrenelim."

İlerlemeye kalmadan telefonumdan arka arkaya mesaj sesi yankılandı.

Adımlarım yarıda kesildi. Cebimden çıkardığımda ekran ışığı gözümü aldı, bildirime baktım. Aynı numaradan üç mesaj üst üste gelmişti.

Halil İbrahim de durdu, kaşlarını çatı.

“Hayırdır?” diye sordu, bakışları ciddileşmişti.

Ekrana odaklandım. Mesajlar kısa ve netti.

İlk mesaj: “Bak bakalım neredeyim.”

İkinci mesaj: “Tahmin etmesi zor değil.”

Üçüncü mesaj ise bir medyaydı: “Selam vermek ister misin?”

Medyayı açtığımda kalbim bir anlığına yerinden fırlayacak gibi oldu.

Zülal...

Evden çıkarken huzurla uyuduğu yatakta, artık tek değildi. Bir adam eli vardı ve o el Zülal’in alına silah dayıyordu. Boğazım düğümlendi. O an zaman durdu. Gözüm sadece Zülal’in yüzüne takılı kaldı. Gözleri hâlâ kapalıydı, uykudaydı belki de. Habersizdi. Ama alına dayanmış o namlu... O fotoğraf...

Sanki içimdeki her şey bir anda buz tuttu.

Halil İbrahim de fotoğrafa baktığında nefesi kesildi. “Bu nasıl sızmış lan içeri?” diye mırıldandı.

Benimse zihnim çoktan başka bir moda geçmişti. Zihnimin şalterleri atmış, gözüm her şeyi siyah görmeye başlamıştı.

BÖLÜM 18

Yüreğe Sızan Endişe

O fotoğraf, Zülal'in alına dayanan o namlu, benim evimdeydi. *Benim evimde.*

Göğsümdeki baskı öyle bir yoğunlaştı ki bir an için nefes almayı unuttum. Gözüm odanın köşesine kaydı. O perde, o yatak, o duvarlar. Hepsi bana aitti. Hepsi bizimdi.

"Evimize girmişler," dedim. Sesim neredeyse fısıltıydı ama içinde uğultulu bir öfke taşıyordu.

Halil İbrahim irkildi. "Nasıl ulan?"

"Bilmiyorum, amma koyayım," diyebilirdim. "Bilmiyorum."

Birkaç saniye hiçbirimiz konuşmadık. Halil İbrahim'in yüzü asıldı. O da anlamıştı. Bu sadece bir tehdit değil, bir meydan okumaydı. "Kale'nin içindeyim," diyen bir düşmandı bu.

"Dağhan, hâlâ içeride olabilirler," dedi hızlıca. "Ev boş sanıp çıkmış olma ihtimalin var mı?"

Kafamı yavaşça iki yana salladım. "Zülal uyuyordu. Nasıl sessiz girdiyse hâlâ uyanmamış ya da bayılmış." Elim otomatik olarak belimdeki silahın kabzasına gitti. Kemerimdeki soğuk metalin tarudık ağırlığını hissettiğimde bir an kendime geldim.

"Ben gidiyorum," dedim net bir sesle.

Halil İbrahim koluma uzandı. "Dağhan, tek başına olmaz. Bu kadar kişiselken hata yaparsın."

"Bu kadar kişiselken asla hata yapmam," diye tısladım. "Zülal orada. Zarar vermeden önce o adamı gebertmem gerek."

Bir an birbirimize baktık. Beni durdurmak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu.

Sonra gözüm hâlâ açık olan telefona takıldı. Mesaj kutusu yanıp sönüyordu.

Yeni bir mesaj: "Uyanmadan kurtar, yoksa son hatırası sen olursun."

O an zaman kırıldı. Sesler uzaklaştı, gözümde tek bir şey belirdi: Zülal'in yüzü. Uyurkenki masumiyeti. Ve alnındaki o soğuk, metal nişan.

"Yemin ediyorum seni canlı alırsam, son nefesini pişmanlıkla verirsin," dedim dişlerimin arasından, mesajı okurken. Sonra başımı kaldırdım. Halil İbrahim'e baktım.

"Geliyorsan sessiz ol. Gelmiyorsan önümden çekil."

Halil İbrahim bir şey demedi. Ama bir saniye sonra belinden tabancasını çıkarıp şarjörünü kontrol ederken yanımda yürüyordu. Karargâhtan nasıl çıktım, arabayı nasıl kullandım muammaydı. Arabayı bir kenara savurur gibi durdurduğumda motor hâlâ çalışıyordu. Kapıyı sertçe kapatıp huzla lojmanın girişine yürüdüm. Halil İbrahim arkamdan geliyordu ama tek kelime etmemişti. Çünkü bu anın bana ait olduğunu biliyordu.

Kulübedeki nöbetçi asker beni görür görmez hazır ola geçti.

"Komutanım!"

Durmadım. Gözlerim öyle bir keskinlikle bakıyordu ki çocuk ne yapacağını bilemeden nutku tutulmuştu. Adımlarım hızlandı, burnumdan soluyordum. Durdum. Sert bir adımla önüne dikildim.

"Adın ne ve kaç saattir nöbettesin?" diye sordum, sesim buz gibi.

"Caner, komutanım. Yarım saat önce nöbeti devraldım."

"Senden önce kim vardı?"

“Onbaşı Deniz Merter.”

Bakışlarımı onun üstünden çektim. Sanki gözlerimle duvarı delip geçiyordum. Sesim yükseldi. “Bu lojmana biri girmiş, Caner! Elini kolunu sallaya sallaya da evime geçmiş ve karımın altına tetiği yaslamış! Ve siz burada nöbettesiniz? Öyle mi?!”

Asker buz kesti. Yüzü bembeyaz oldu. Halil İbrahim sessizce yanıma yaklaşmıştı. Müdahale etmeye yeltendi ama bir elimi kaldırarak onu durdurdum.

“Kaç devriye geçti bu sabah?! Kaç kişi içeri girdi çıktı?!”

“Komutanım... kayıtlar-”

“Kayıtlarla değil gözlerinle göreceksin lan burayı!” diye patladım. “Benim evime giriliyorsa, burada nöbet tutulmuyor demektir. Güvenlik zafiyeti değil; ihanet bu!”

Asker gözlerini yere indirdi, elleri titriyordu. Halil İbrahim omzuma dokundu.

“Dağhan içeri girmemiz gerek. Adam hâlâ oradaysa zamanla yanşıyoruz.”

Birkaç saniye öylece durdum. Nefesim kesik kesikti. Sonra başımı çevirip yukanya, lojman katına baktım. O perde hâlâ yerindeydi. Pencereden bir şey göremiyordum. Belki adam gitmişti. Belki içeride saklanıyordu. Belki de... Hayır! O ihtimali düşünmek bile istemedim.

“Bu iş burada bitmedi,” dedim, sesim derin ve tehditkârdı. “Görüşeceğiz.”

Sonra hızlı adımlarla giriş kapısına yöneldim. Asker hâlâ arkamızda sapasağlam durmaya çalışıyordu ama yüzünde korku ifadesi bakiydi. Kapının önünde durduğumda, içimdeki öfke yerini ölümcül bir dinginliğe bırakmıştı. Ellerim silahın kabzasına gitti. Sol elimle Halil İbrahim’e “yan tarafa geç” işareti verdim.

Ve parmaklarım kapının koluna uzandı. Anahtarı hızla çıkararak, sessizce kapıyı açtım.

Kapıyı açtığımda, içeriden biri daha yeni geçmiş gibiydi ya da ben öyle hissettim. Kapıyı sessizce ittim. Ahşap kanat gıcırdamadan açıldı. İçeri süzüldüm.

Ev sessizdi. Televizyon kapalıydı. Ayakkabılarımız yerli yerindeydi. Mutfaktan çay değil, hiçbir şey kokusu geliyordu. Adımlarımı usulca attım. Sol elimi önde tutarak salondan yatak odasına doğru yöneldim. Her adımda nabzım bir kez daha çarpıyordu. Odaya vardığımda kapıyı omzumla ittim.

Tek gördüğüm Zülal'di. Oradaydı, ince ince nefes alıyordu. Hâlâ aynı pozisyondaydı. Sol yanağını yastığa vermiş, saçları yüzüne dökülmüş. Bir kolu göğsüne kıvrılmış, diğer eli yorganın kenarına düşmüştü. Uyuyordu. Huzurla. Habersizce. Sanki hiçbir şey olmamıştı.

Kalbim öyle hızla attı ki bir an dizlerimin bağı çözülecek sandım. Derin bir nefes aldım. Ama o nefes içimdeki yangını söndürmeye yetmedi. Yatağa birkaç adım yaklaştım. Eğildim. Yavaşça eline dokundum.

Sıcacıktı. Yaşıyordu. O fotoğraf gerçektir fakat nefes alması daha gerçektir. Zülal hâlâ buradaydı.

Gözüm istemsizce alnına kaydı. Az önce o adamın elinde tuttuğu silah, işte o noktaya dayanmıştı. Şimdi ise hiçbir iz yoktu. Hiçbir kırmızılık, morluk, tedirginlik... hiçbir şey. Fakat bu yaşanmadığı anlamına gelmiyordu. Yavaşça parmaklarımı alnunda dolaştırdım. Bir iz arar gibi, sarar gibi, belki de sever gibi...

"Dağhan?" dedi Zülal, göz kapakları ağır ağır aralanırken.

Sesindeki mahmurluk, içinde bulunduğumuz tehlikenin habersizliğini ele veriyordu.

Yüzüme baktı. Birkaç saniyeliğine hiçbir şey anlamadı. Sonra gözlerimdekini gördü. Sabır göstermeden, sınırını ihlal ederek tutup sarıldım. Saçlarının kokusu her bir yerimi sardı. Başına birkaç öpücük kondurdum.

"İyisin," dedim, sesim boğazıma düğümlenmiş hâlde. İstemsizce döküldü dudaklarımdan. "Yaşıyorsun."

Gözleri büyüdü. Nefesi sıklaştı. Dilime ket vurmayı istedim ama çok geçti.

"Ne... ne diyorsun sen?"

Yavaşça kollarımdan çıktı.

"Toparlan salona gel." Ona toparlanması için zaman tanıdım. Şaşkındı. Arkamı dönüp salona yürürken gözüm hâlâ sisliydi. İçimdeki öfke, boğazımın altına sıkışmış bir yumruk gibiydi. Adımlarım sertti. Halil İbrahim salonun ortasında dikiliyordu. Kısa sürede evi kolaçan etmiş olmalıydı.

"Diğer odalara baktım," dedi sesini alçaltarak. "Zorlama izine, açık pencerelere, yerinden oynayan bir şeye rastlamadım. Her şey düzgün."

"Bu kadar kusursuz nasıl girebilir?" dedim, dişlerimin arasından. "Bu işte bir şey var."

Zülal salona girdi o sırada. Hırkasını kollarına bile tam geçirememişti. Daha öğrenmediği yükün altında omuzları düşük, adımları ürkekti.

"Ne oluyor?" diye sordu.

İlk başta yüzüne dönemedim. Gerçeği ona söylemem zordu ama yalan da söyleyemezdim.

Ağzımdan sadece bir cümle çıktı. "Eve biri girmiş."

Zülal'in yüzü bembeyaz oldu. Bir adım geri attı, sonra vazgeçip durdu. Panik hâlindeydi ama yansıtmaktan gocunuyordu. Ellерinin titrediğini fark ettim. Ne yapacağını bilemiyor, olduğu yerde dik durmaya çalışıyordu. Yanına doğru adımladım. Titreyen elini sıkıca kavradım. Buz gibiydi. Avucumun içinde ısınmasını bekledim.

Halil İbrahim gözlerini bana dikerek lafa girdi. "Elini kolunu sallayarak girebiliyorsa, içeriden bir adamı olabilir."

"Elini de kolunu da ayn ayrı," dedim, dudaklarımın ucuyla.

Halil İbrahim, gözlerini kıstı. "Bu kadar sessiz, bu kadar iz bırakmadan girip çıkabiliyorsa bizi izliyordur."

Zülal'in bir kolundan sarkan hırkayı yavaşça düzelterek giydirdim. Elimi çektiğim an parmakları tekrardan titremeye başladı. Boğazını temizleyerek, "Ben odamda biri olduğunu hiç hissetmedim. Gerçekten hiçbir şey," dedi.

Sessizlik oldu. Halil İbrahim bana baktı, yanıtı benden bekliyordu. Kafamı hafifçe eğip, gözlerimi yerde bir noktaya diktim. "Büyük ihtimalle bir şeyler sıkışmış olabilir."

Züla'ın gözleri büyüdü. "Nasıl olur? Nasıl yapabildi?" Sözleri sitemle değil, dehşetle çıkmıştı. Korkuyordu. Haklıydı, onu korumak benim görevimken, başaramamıştım.

Halil İbrahim ciddi bir tonla devam etti. "Anestezik olabilir. Ağız yoluyla değil, solunumla alınan bir madde. Sessiz, renksiz, kokusuz. Bu işi bilen biri yapmış."

Züla yanımdan geri çekildi. Bir duvara yaslandı. Hırkasının kollarını dirsek hizasına kadar sıyırdı, bileklerine baktı sanki bir iz arar gibi. Dikkatle onu takip ettim. Şükür ki hiçbir iz, hiçbir yara yoktu.

"Bir daha gelir mi?" Panikle sordu. "Ya bu kez bir şey yaparsa?"

"Yapmaması için her şeyi yapacağım," dedim aniden. Sert çıkmıştı sesim. Kendime kızıyordum. Halil İbrahim bana baktı. Ne hâlde olduğumu anladı.

Züla'ın başı yavaşça bana döndü. "Emin misin?" Sesindeki kinayeyi fark etmemek içten değildi. Güveni kırılmıştı. Haklıydı... Sadece baş sallamakla yetindim. Ona kendimi aklayacak bir kelimem bile yoktu.

Halil İbrahim'e dönmeyi tercih ettim. "Büyük ihtimalle Nazmi'nin işi," diyerek gerçeği gün yüzüne çıkardım.

Halil İbrahim kaşlarını çattı, gözlerini kısmıştı. "Büyük ihtimalle."

"Yanlış yapıyor," dedim. "Yaptığı her hareket zararına."

Züla hâlâ duvara yaslıydı. Parmaklarını bileklerinde gezdirmeyi bırakmamıştı.

"Babam tabii," diye fısıldadı. "Başka kim olacaktı?"

Ona karşı sustuğum her saniye acısını büyütüyordu. Verecek cevabı hâlâ bulamıyordum. Bir anlığına kimse konuşmadı. Sessizliği tekrar Halil İbrahim bozdu. "Kendi başını yakmaya pek hevesli deyyus."

Züla başını kaldırdı. Gözleri dolu ama kararlıydı. "Yani bizi böyle mi tehdit ediyor? Canıma kastetmeye çalışarak mı?" Sesi bu kez çatallı değildi. Hafif titriyordu belki ama içinde bir direnç vardı artık.

"Hayır," dedim. "Amacı kendini hatırlatmak. Gücünü, erişimini, gözünü." Ona yaklaştım. "Yine bir şeyi unutuyor."

Zülal gözlerini bana dikti. "Neyi?"

"Bu işte tek olmadığımızı."

Halil İbrahim araya girdi. "Ve biz onun kim olduğunu da ne olduğunu da unutmuyoruz. Demek ki fazla beklemeden paket olacak."

Zülal bir an düşündü. "Ne paketi? Ne oluyor Dağhan?"

Sinirle dişlerimi sıktım. Şüphelenmeye başlamıştı. Halo'ya ters bir bakış attığımda. İki elini birden kaldırdı. *Ben bir şey demedim, der gibi.*

"Eğer sınırın geçen bir hareketi olursa, sorumluluğu alır," diyerek geçiştirdim. Babasının bulaştığı pislikleri öğrenmesi için daha erkendi.

Zülal bana doğru bir adım attı. "Dağhan, bu işin içinde bir şeyler var. Sen bir şey biliyorsun ama söylemiyorsun."

Gözlerimi ondan kaçırmadım bu kez. Ama cevabı da vermedim. "Sadece temkinli olacağım," dedim.

Halil İbrahim araya girip konuyu saptırmak ister gibi, Zülal'e döndü. "Tamam Zülal, halledeceğiz. Sen sakın ol."

Zülal hâlâ şüpheliydi ama daha fazla üstelemedi. "Öyle diyorsanız," dedi. "Yalan olmasın yeterli."

Halil İbrahim gülümsedi. Hafifçe tek kaşını kaldırdı. "Halledeceğiz. Merak etme."

Zülal onaylayarak odasına doğru döndü. Adımları kararlıydı ama omuzları hâlâ yorgundu. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bunu ona biraz da olsa tanıdım. Kapı kapanınca Halil İbrahim bana döndü, alçak sesle konuştu. "Resul Binbaşı'ya haber edelim. Kamera kayıtlarına bakalım ve ekstra nöbetçi sağlayalım. Eğer tahminimiz doğruysa, ona göre planı hızlandıralım."

Başımı salladım.

"Kamera kayıtlarına bakmaya çıkalım."

Halil İbrahim oturduğu yerden kalktı. "Tamamdır. Ben geçiyorum, sen gelirsin."

Halo evden çıktığında, hiç beklemeden Zülal'in geçtiği odanın kapısına yürüdüm. Beş dakikalık yalnızlık ona yetmek zorundaydı çünkü benim için saatler geçmiş gibiydi.

Kapıyı sessizce araladım. Zülal'i yatağın ortasına oturmuş, dizlerine yaslanmış vaziyette gördüm. Kapıyı çalma gereksinimi görmeden içeri girdim. Üzgündü. Hayal kırıklığına uğramıştı. Babasının bu kadar pisleşeceğini bilse bile kendine yediremiyordu. Dalgalı saçları dizinden aşağı dökülmüş, başını sola çevirmiş, perdesi çekili cama bakıyordu.

İki adımda yatağın ucuna geldiğimde yavaşça oturdum. Yine de bana dönmedi. Gözlerim ellerine takıldığında tekrar tekrar titrediğini gördüm. Hırsla sıksa bile titriyordu. Parmağım titreyen eline dokundu. Tekrar avuçlarımın içine almak istedim. Tepki vermedi. Gözleri yavaşça camdan kayarak yere indi.

"Baba nedir?" diye sordu bir anda fısıltıyla. Cevap vermedim. Çünkü biliyordum ki ne söylesem, o an duyduğu hiçbir şey babasının yüzünü temizleyemezdi zihninde. "Bir tarafta baba olduğunu düşünen adam var, yıllarca olmayan bebeği taşımış yüreğinde, cebinde." Seslice yutkundu. "Bir tarafta babalık yapmadığı gibi düşman olmuş biri."

Gözleri hâlâ bana dönmemişti. Ben onun yüzünü görmesem de o hıçkırık yetti. Yıllarca bir savaştan çıkmışım gibi değil. O an yüreğimin tam ortasından vurulmuş gibiydim.

"Sen evladın olmadan babalık yaptın o kâğıt parçasına," dedi. "Sahip çıktın, korudun, kolladın... Oysa ben kanlı, canlıyım. Yanındaydım. Ve babamdan saklanmak zorundayım."

"Zülal," dedim, sesim boğazımda çatladı. "Yapma. Yapma be, yakma kendini."

Başını hafifçe sağa çevirdi, gözleri nihayet bana döndü. Islak, kırık ve çok uzak. O bakışla içimi delip geçti. "Ben ona ne yaptım, Dağhan?" dedi usulca. "Tek hatam doğmak mıydı? Yoksa seni sevmek mi?" Artık sustum. Sadece bakıyordum. Sevmek ne zamandır suçtu? Yavaşça yatağa tırmandım. Bir an irkildi, nefesi kesildi sanki. Ama ellerini çekmedi.

"Sen her şeyi hak ettin, Zülal," dedim. "Sevmenin günahı mı olur?"

Başını eğdi bana. Saçlarımın arasında kalan nefesini hissettim. Titriyordu. Bu kez öfkeden değil. İçine gömdüğü bütün o yaranın yükünden.

"Ben seilmeyi sende görmüştüm," dedi fısıltıyla. "Bir baba nasıl sever ki evladını? Sen söyle, nasıl sevdi baban? Nasıl sevdin o kâğıt parçasını?"

O an zaman durdu sanki. Bir ömrün pişmanlığı yüklendi omuzlarıma. Hep doğru bildiklerimin, en büyük yanlışlar olduğunu anladım. Cevap vermek şöyle dursun, kafama sıkmak istedim. Onun acı çektiği yerden ben ölmek istedim. Bir eli, tereddütle saçlarıma dokundu.

Sonra sessizce ağladı. Gözlerim, her bir yaşını takip etti. Yeşil gözleri, orman kadar pusluydu.

Ve sonra, dudakları kımıldadı. Titrek bir ezgi döküldü ağzından. İlk başta çok kısıktı sesi. Ama her kelime, içinden sökülüp gelen bir yara gibiydi: "Bir insan bunu hak edecek ne yapmış olabilir?"

Sesi titriyordu. Sanki her kelimedede babasını, beni, geçmişini, hayal kırılganlığının gömüyordu.

O kadar içten bir soruydu ki yüreğime oturdu. Sadece biz vardık. Ben ve onun içimi kanatan o ses tonu. Başım dizini yuva bellemiş gibiydi. Gözlerimin yandığını hissettim. Ama o görme-sin diye sıkıca yumdum. Kalbim, her hecesine eşlik eder gibi attı. Parmakları saçlarımda ağır ağır gezdi. Ondan gelen bir damla ıslaklık yanağıma düştü. Âdeta ondan değil de benim gözlerimden süzölmüş gibiydi.

Sanki ilk kez kendine ait bir şey bulmuş gibi. Sanki ilk kez birinin yanında ağlamaya hakkı varmış gibi.

Gözlerim yavaşça açıldı. Bana bakmıyordu ama artık gözyaşları da akmıyordu. Sanki bütün gözyaşları itiraflarıyla birlikte dökölmüştü. Sanki içinde kalan her kırıntıyı bir itirafla toprağa gömmüştü.

Saçlarımda gezen parmaklarının yanında uzun zaman sonra ondan böyle şefkat görmek, nefeslenmek gibiydi. Bir süre konuşmadık. Ne o bir şey dedi ne ben suskunluktan rahatsız oldum. Sessizlik, sanki ilk kez aramızda huzur taşıyordu. Kırgınlıklar, yaralar, kelimelere ihtiyaç duymadan birbirimizi anlayabildiğimiz bir yerdeydik artık.

Yavaşça doğruldum. Eli yavaşça yana doğru düştü. Elini kavrayarak, avucunun içine belli belirsiz bir öpücük bıraktım.

"Kameralara bakmalıyım," dedim, fısıltıyla. "Hemen döneceğim."

Gözlerini kaçırdı ama başını sallamayı ihmal etmedi.

"Kısa sürede döneceğim," dedim tekrar edercesine. Korkmasın istiyordum. Geleceğimi bilsin istiyordum.

Kapıya yönelirken hâlâ yatağın üstünde oturduğunu gördüm.

Omuzları biraz daha dikti artık, gözleri camda değil, yere bakıyordu tekrardan. Sanki içindeki fırtına dinmemişti ama gökyüzü biraz açılmıştı. Odadan çıkarken, kapıyı sessizce kapattım. Elim cebimdeki telefona uzandı hızla. Bana mesaj gelen numarayla, bizimkilerden birine attım araştırmaları için. Büyük ihtimalle tek kullanımlık hattı.

Hızla kamera odasına geçmek için evden çıktığımda, Halil İbrahim'in beni beklediğini gördüm. Göz göze geldiğimizde, yüzünde bir ciddiyet vardı. Elindeki mouseu dizine vurdu, belli ki söyleyecekleri vardı.

"Zülal nasıl?" diye sordu ama sesi düşük, kelimeleri temkinliydi.

"Biraz daha iyi," dedim. Adımlarımı hızlandırmadan yanına yanaşım. "Bir şey gördün mü?"

"Evet."

Halil İbrahim sandalyesini yana çekti, ekranı bana döndürdü. Birkaç saniyelik görüntüyü geri sardı. Gözleri ekrana, eli mousea kilitliydi.

"Bu sabah 08.36. Bak buraya," dedi.

Ekranda, lojmanın arka tarafına bakan kör bir aç belirdi. Çitlerin kenarında uzun boylu biri görünüyordu. Yüzü seçilmiyor-

du ama hareketlerinden yabancı olduğu belliydi. Etrafta devriye gezen askeri görünce hemen geri çekilmişti.

"Buraya dışarıdan biri sızmaya çalışmış."

Kaşlarımı çattım. "Kimse fark etmedi mi bunu?"

"Sabah nöbetçisi bölgeyi kontrol etti ama sanki biri onu izlemiş gibi, birkaç saniye içinde görüntüden kaybolmuş. Profesyonel."

"Yani bu rastgele biri değil."

"Kesinlikle."

Ekranı dondurdu. Karanlıktaki silüet hâlâ oradaydı. Dişlerim sinirle kasıldı. Adamın yüzü gözükmüyordu. Lojmanın açıklarından faydalanan kadar bilgi sahibiydi. Elimi çeneme götürdüm. Düşünceler beynimde hızla dönmeye başlamıştı.

Halil İbrahim mouseu kenara itti. Birkaç görüntüyü ekrana yansıttı.

"Bu sabah, saat 09.10. Şu arka koridorun kamerası."

Görüntüde silüeti belli olmayan biri, siyah giyimiyle hızla ilerliyordu ama başı hep eğikti. Lojmanın güvenlik alanına ait olmayan bir köşe.

Kaşlarımı çattım. "Yüzü görünmüyor."

"Zaten planlamış," dedi Halil İbrahim. "Kamera kör noktasına girip çıkmış. Ama bu kadarına bile izin veremeyiz."

Sırtımı doğrulttum. "Bu kadanna bile değil, bir adımına bile."

"Ne yapıyoruz, biladerim?" diye sordu.

Sesim keskin ama sakindi. "Koruma sistemini yükseltiyorum bugün bitmeden."

Başını salladı. "Ekstra nöbetçi ayarlayalım. Özellikle kuzey cephesine. Kör noktaları kapatırız."

"Termal kamera isteyelim," dedim. "Sadece insana değil, ısıya da baksın artık."

"Tamamdır. Yönlendirme yapalım ki bugün içerisinde takılsın." Halil İbrahim başını eğerek onayladı. "Elektrik tesisatına da baktırınm, kablolarda oynama yapılmış olabilir. Sızmak için devre dışı bırakma denemesi yapmış olabilirler."

Gözüm kamera ekranlarına takıldı.

"Giriş çıkışlar tek tek kontrol edilecek. Gerekirse gece görüşlü *drone* desteği de alalım."

Halil İbrahim yazmaya başladı hemen. "Tamamdır. Ayrıca giriş kartlarını da tarayalım. İçeriden yardım almadığından emin olmamız lazım."

Sırtımı geriye yasladım. "Bu kez hiçbir şey şansa bırakılmayacak."

Karargâha geri döndüğümüzde, bu sefer yanımda Zülal de vardı. Birkaç günlüğüne bile olsa tek başına kalmaması onun için daha iyiydi.

"Menekşe odasındaydı, değil mi?" diye sordum Halil İbrahim'e.

"Lan beş kez sordun, evet dedim ya," dedi, hafifçe kaşlarını kaldırarak.

"Doktor hâlâ yok mu?"

"Yıllık izindeymiş. Menekşe ilgileniyormuş rahatsızlanan askerlerle, o yüzden şu an Zülal'le odada yalnızlar," dedi, omuz silkererek.

"Resul Binbaşı geldi mi?"

"Ulan ne soru yağmuru bu?" diye söylendi. "Uşağın mıyım ben senin, askerin mi? Git bak kendin."

"Tamam ula, sana da soru sormaya gelmiyor," dedim, hafif alayla. "Yürü, gidelim odasına."

Koridor boyunca sessizce ilerledik. Karargâhın havası her zamanki gibiydi; sert, düzenli ve olması gerektiği gibi. Askerler kendi işlerine koşturuyor, arada selam vererek geçiyorlardı.

Binbaşının odasına geldiğimizde kapıyı iki kez tıklayarak bekledim.

"Gel," emrini alır almaz içeri girdik.

"Komutanım, müsait misiniz?" dedim, selam vererek.

Resul Binbaşı başını kaldırdı. Masasının üzerindeki evraklardan gözünü ayırıp bize baktı.

"Geçin, bir problem var belli ki," dedi gözlerini kısarak bizi süzerken.

"Lojmana biri girmiş. Büyük ihtimalle Nazmi'nin adamlarından biri olduğunu düşünüyoruz. Eve girip Zülal'in fotoğrafını çekmiş. Başına silah dayamış bir hâlde," dedim sesim sertleşerek. "Bana fotoğrafı attı."

Resul Binbaşı'nın kaşları çatıldı, yüzündeki ciddiyet daha da arttı. "Ne zaman oldu bu?"

"Bu sabah."

Gözlerimin önüne tekrar tekrar gelen sahneyi unutmam mümkün değildi. O namlunun ucu sadece Zülal'in başına dayanmamış, kalbime hedef alınmış gibiydi.

Resul Binbaşı, gözlerini sabitleyerek sordu: "Güvenlik önlemlerini artırdınız mı?"

"Evet, komutanım," dedi Halil İbrahim. "Tüm giriş çıkışlar sıkı denetim altında. Ekstra kamera, ekstra nöbetçi ve termal kameralar."

"İyi," dedi Resul Binbaşı, ciddi bir ifadeyle. "MİT'le görüşeceğim. Eğer mümkünse operasyonu biraz erkene çektireceğim."

"Necdet Demir olabilir mi? Bütün her şeyi bu adamın üzerinden yapıyor sonuçta," diye sordu Halil İbrahim, şüpheyle.

"Hayır, mümkün değil," dedim. "O adamı kaldırıp buraya göndermezler. Necdet sadece terörle bağlantısını sağlıyor. Büyük ihtimalle başka biri, güvendiği bir adamı var."

Resul Binbaşı kaşlarını çatı. "Dağhan haklı. Necdet pezevenği kişisel intikam için çalışmaz. O adamın olayı başka."

Bir an düşündüm. Kendi adamlarından biri olsa kim bu kadının göze alırdır Nazmi için? Bu işte başka bir şey vardı. Resul Binbaşı sertçe devam etti: "Büyük ihtimalle amacı korkutmaktır, zarar vermek değil."

Hızla onayladım. "Evet. Eğer zarar vermek isteseydi, yapardı. Fakat bana fotoğraf göndermeyi tercih ederek gözdağı vermeye çalıştı. Dolaylı yoldan mesaj."

Zülal'e zarar verebileceğini düşünmek bile istemedim. İçimde bir yer, bu düşünceyle bile yanmaya başladı. Yumruğumu sıktım ama belli etmedim.

Halil İbrahim dişlerini sıktı. "Mesaj vermekse derdi, cevabını vereceğiz elbet."

Resul Binbaşı gözlerini kısıtı. "Vereceğiz. Ama akılla. Şu an onların beklediği şey öfkeyle hareket etmemiz. Biz öfkeyi içimize gömeceğiz, tabii planımızı da kusursuz yapacağız."

"Bir an önce harekete geçmeliyiz. Ne bekliyoruz ki daha?" Sesim aceleci ve beklemeye tahammülü olmayan bir adamın ses tonuna sahipti.

Resul Binbaşı, dosyaların başından başını kaldırmadan kısa bir bakış attı.

"Delil," dedi kısaca. "İz. Takip. Adım atmadan önce adım attırmalıyız onlara. Yoksa karanlıkta silah sıkmış oluruz. Adamın eşkâli belli olsa yanıma gelmez, çoktan adamın peşinde olurdun Borçkalı."

Bir iki saniye sustum. Haklıydı. Burada olmaz, direkt adamın ensesinde olurdum. Her ne kadar içim kaynıyor, her geçen saniye Zülal'e yeniden zarar gelme ihtimali gözümün önüne dikiliyorsa da bu iş sabır istiyordu. Bende ise o sabrın zerre tanesi kalmamıştı.

Ağzımı açacak gibi oldum ama Resul Binbaşı gözlerini doğrudan gözlerime dikti.

"Düşmanını hafife alma, Borçkalı. Kibrine yenilme. Öfkene boyun eğme," dedi, her kelimesi zihnime çivilenir gibiydi.

İçimden gelen ilk tepki savunmaya geçmekti ama sustum. Çünkü o an ne desem boştu. Karşımdaki adamın tecrübesi, askerî bilgisi benim yaşıma kadar vardı. O yüzden Binbaşı, ateşe suyla karşılık verirken, ben hâlâ içimdeki yangını körükleyen rüzgârla savaşıyordum.

Başımı hafifçe salladım. "Buna da tamam, komutanım," dedim "Ama bilin ki sabrım çatırdamaya başladı."

Halil İbrahim, her zamanki gibi durumu hafifletmek istercesine araya girdi. "Bu adam Karadeniz gibi dalgalanmadan halledim komutanım, yoksa hep birlikte boğulacağız gibi duruyor."

Resul Binbaşı, gözlerini üzerimde gezdirdi. Bir anlığına duraksadı, sonra sessizce bir adım geri çekildi. Bu, bana hem alan tanımak hem de sınırlarımı yoklamak gibiydi.

"Müsaadenizle, komutanım."

Geriye döndüm. Adımlarımın sertliği o sessizliğe çarpıp büyüdü sanki. Kapıya yönelirken Halil İbrahim'in bakışını üzerimde hissettim. Hemen yanıma geldi.

Koridora birlikte çıktık. Sessizlik birkaç adım sürdü. Sonunda Halil dayanamadı.

"Borçkalı dedikçe damanna bastı ha?" dedi yarı ciddi, yarı şaka bir sesle. "Tabii senin damar zaten yüzeye çok yakın be bilader. Çabuk sızıyor."

Durup ona döndüm. Gözlerimin içi gergin ama yorgundu.

"Karadeniz'i bilen her adam, oradaki sessizliğin ne kadar yankılı olduğunu da bilir, Halo. Bizim orada suskunluk bile konuşur. Ben de susuyorum ama içimden geçeni susturabildiğim söylenmez."

Halil İbrahim başını salladı.

"İşte o içinden geçenler var ya kardeşim." Bir adım daha yaklaştı. "Bizi ya ayakta tutacak ya da darmadağın edecek." Bir an sustuk. Sonra sırtıma hafifçe vurdu. "Tabii her mücadelede varım. Ee, ne dedik? Rızkımı veren Hüda'dır. Kula minnet eylemem."

Sözleri göğsümde yankılandı. Bir arkadaşın değil, bir kardeşin desteği idi bu. Aynı siperde sırt sırta savaşmışlığımız da vardı, aynı yerden yaralandığımız da. O yüzden susmak da konuşmak kadar güçlüydü bizim için.

Başımı yana çevirdim, hafifçe gülümsedim.

"Senin gibi bir dostla sırtım yere gelmez Halo."

"Gelemez zaten," dedi kendinden emin bir sesle. "Ben varken, pek mümkün değil, biladerim. Unutma, sırtın dayalıysa düşmek değil, yaslanmak ihtimaldir."

"Tamam ula, hemen kendini övme."

Halil İbrahim alayla güldü. "Yahu iki kelime güzel şey söyledik, hemen frenledin. Ne zor şu Karadenizlilere laf anlatmak. Allah'ın Laz'ı."

"Hayde ula ordan, yörükoğlu yörük. Git öteda afkur da, adamun sinirunu bozmayasun."

"Afkurmuyom üle ben, gerçekleri söylüyom!" Bir anda ege şivesine kayan konuşmasına sinsice güldüm.

Elini havaya kaldırıp dramatik bir tavırla konuştu.

"Senin gibi adamın öfkesiyle sevmesi bir olur zaten. Hangisini görsek şaşıyoruz. Bugün kimin canına okuyacak, piyango kime çıkacak diye bekliyorum. Nasuh tövbesi ettircen sonunda bene."

"Domatese, domat diyene bak."

"İzmir üle orası, İzmir. Muğlalıyım ben. İster domat derim ister domates sana ne len. Sinirimi bozup durun."

Halil İbrahim'in sinirliymiş gibi yaptığı çıkışa daha fazla dayanamadım, alayla güldüm.

"Oğlum sen önce karar ver. Afkuruyon mu? Sinirleniyon mu? Önce bir kendine gel."

"Senin yüzünden aklım da şivem de dağıldı arkedeş!" Gözlerini devirdi. "Seninle iki dakika ciddi konuşulmuyor."

"Bizim oraların bir lafı var, bilader" dedim "Dağın başı dumansız olmaz, yiğidin başı dertsiz olmaz."

Halil İbrahim hafifçe başını salladı, sırttı. "Doğru diyorsun ama bir de derler ki, 'Denize düşen yılana sarılır, Karadenizliye sarılsan da fayda etmez.' Yani senin sabır dediğin şey de bazen sel gibi taşar, sel gibi çağlar." Gözlerini kısıp bana baktı. "Şimdi söyle bakalım, içindeki yangını söndürecek suyu nereden bulacağız?"

"Bulmayacağız," dedim hırsıyla. "Gel, Hızır Ali'yi arayacağım."

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Uzandığım sedyeden hiçbir şekilde kalkasım yoktu. Menekşe'ye ayıp oluyordu belki ama burada yatmak güvenliydi.

Beyaz perde beni dış dünyadan ayırıyor, saklıyor, koruyordu. Beni görmek isteyen gözlere perde iniyordu. İçimdeki karmaşayı kimse fark etmiyordu böylece.

Menekşe'nin sesi perdeyi delip geçti. "Daha ne kadar orada kalacaksın, Zülal?"

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum..." dedim, sesim neredeyse fısıltıydı. "Kendimi duymamaya çalışıyorum. Belki susarsam geçer."

"Lütfen buraya gel, oturalım birlikte, güzel arkadaşım. Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Sessizliğine de arkadaş olurum."

Perdenin ardından uzattığı eli gördüm. Sabırla elimi uzatmamı bekliyordu. Bir adım atmama, sadece biraz cesaret etmeye ihtiyacım vardı. Fakat bedenim sanki bu sedyeye kök salmıştı. Menekşe'nin sesi hâlâ kulağımda çınılıyordu. "*Sessizliğine de arkadaş olurum.*"

Gözlerimi kapadım. Sessizliğime kimse arkadaş olmamıştı. Ya sorularla geldiler ya da cevaplarla gittiler.

O ise sadece yanımda kalmaya niyetliydi. Yavaşça doğruldum. Başımın içi uğulduyordu ama yüreğim biraz hafiflemiş gibiydi.

Perdeyi araladım, göz göze geldik. Gülümsüyordu. Küçük, sakın, sığınacak bir gülümseme.

"Yanı başımda bir dağ gibisin, Menekşe," dedim boğuk bir sesle. "Ben yıkıldıkça sen taş veriyorsun altıma. Ayakta durayım diye."

Hiçbir şey demedi. Sadece elimi tuttu. Eline tutunarak kalktım. Önde duran sandalyeye oturdum yavaşça.

Boğazımdaki yumru yerli yerinde duruyordu. Gözlerim tekrardan Menekşe'ye kaydığında, kaygıyla turuncuya yakın saçlarıyla oynadığını gördüm. Bu halime acımıyor, aksine acıma ortak oluyordu. Gözümden bir damla süzüldü. Gözleri süzülen damlaya takıldığında, ondan da bir damla aktı. Şaşkınlıkla soludum. Gözyaşıma bile ortak oluyordu.

"Babam," dedim zor bela. "Başlı başına bela." Konuşmayı borç bildim o an kendime. Derdimle dertlenen kadının da bilme-ye hakkı vardı.

"Her şey Dağhan'ı sevmekle başladı. Ondan önce de yaşı-yordum ama Dağhan'la nefes almaya başladığım an..." yutkun-dum, "...babam nefesimi kesti."

Menekşe hiçbir şey demedi önce. Gözleri gözlerime kilitlen-mişti. Ağzını aralasa, kelimeler darmadağın olacak gibiydi. O da sustu.

Bu suskunluk, konuşmaktan daha çok şey anlatıyordu bana. Kendimi tutamadım, devam ettim.

"Dağhan'ı sevdiğimi öğrendiğinde başladı kıyametim. Bir sürü plan yaptı, pis bir oyunla bizi ayırarak yedi yılımıza mal oldu." Sesim çatallaştı. "Bana ayrılmazsam Dağhan'ın askerliği-ni yakacağını söylerken, Dağhan'a olmayan bebeğimizi aldır-dığını söylemiş."

Ellerim titriyordu. Dizlerimin üzerinde kenetledim parmak-larımı. Başımı kaldırıp karşıdaki kadına bakamadım bile.

"Beni hep susturdu, Menekşe. Böylece Dağhan'ı da susturmuş oldu. Sonuçta kim evladını bile bile öldüren bir kadını isterdi ki? Aramıza mesafe koymakla kalmadı, bir de yalanlar koydu. Onun bana olan inancını kırdı. Yalan olan şeye, 'Doğru,' dedirtti."

Karşımda sessizce oturan Menekşe'nin nefesi bile çıkmı-yordu bir an. Yutkunmasını duydum sadece.

Sonra hafifçe kalktı, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi tuttu. Parmaklarımın titrediğini fark edince ellerimi daha sıkı kavradı. Başımı hâlâ kaldıramamıştım.

Ama sesi geldi; yumuşak ve titrekti. "Zülal... Seni susturma-ya çalışan herkesin aksine, ben seni duydum." Sözleri ağır ağır geldi, kalbimin çatlaklarına işledi. "Ve seni dinledikçe içinde ne kadar güçlü biri yaşadığını görüyorum. Emin ol ki sen çok güçlü bir kadınsın."

Başımı kaldırmak için bir neden arıyordum sanki. O cümle oldu.

Yavaşça gözlerine baktım. Mavi gözleri doluydu ama ağlamıyordu. Çünkü biri ağlarken diğerinin ayakta durması gerektiğini biliyor, bunu o üstleniyordu. Gözyaşları gözlerinin içinde parlıyordu.

Menekşe bir anda bana sarıldığında hızla karşılık verdim. Sanki yıllardır susmuş bir yanım onun kollarında konuşmaya başladı. Göğsüne başımı yasladım. O anda Menekşe bir arkadaş değil, bir sığınak gibiydi. Omzuma elini koyduğunda, parmaklarının titrediğini fark ettim. Güçlü durmaya çalışıyordu. Beni taşımaya yetecek kadar. "İyileşeceksin," dedi kulağıma fısıldar gibi. "Zamana değil, kendine güven. Çünkü içindeki kadın, sadece sevmiş biri değil, savaşmış da biri."

Gözlerimi kapadım. İtirafım sarsıcı ve beklenmedik oldu. "Bu sabah öğrendim ki; beni vurması için birini göndermiş. Bir baba kızım tehdit malzemesi yerine koymuş."

Menekşe'nin nefesi boğazında düğümlendi. Sırtımı sıvazlayan eli bir an duraksadı, sonra daha sıkı kavradı beni. "Ne?" diye fısıldadı, sesi buz gibi ama kontrollüydü.

Başımı yavaşça ondan çektim. Gözlerim donuktu. "Ve en acısı o benim babam. Bu gerçeği içime nasıl sığdıracağımı bilmiyorum."

Menekşe'nin yüzü öfkeyle kasıldı. Gözleri karanlıkta parlayan deniz feneri gibiydi.

"Sığdırmayacaksın. Senin suçun değil. Babanı sen seçmedin, Zülal. Sana zarar verenin hangi sıfatta olduğu önemli değil. Sana ne yaptığı önemli."

Yutkundum. Boğazımda bir taş var gibiydi ne konuşmama izin veriyordu ne de susmama.

"Ama artık daha güçlüyüm, biliyor musun? Çünkü düşmanımı biliyorum. Ya bilmeseydim?"

Menekşe'nin bakışları daha da derinleşti, sesi ise artık sarsılmaz bir kararlılık taşıyordu. "Öyle tabii, Mimoza çiçeği gibisin sen."

Başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Bu kez şaşkınlıkla gülümsedim. "Sen Mimoza'yı nereden biliyorsun?"

Menekşe de gülümsedi ama gözleri hâlâ ciddiyetini koruyordu.

"Bilirim ben. Okuduğum kitapta geçiyordu: Mimoza, ne kadar kırılgan görünse de en fırtınalı havalarda bile ayakta kalırmış. Baharın haberciymiş."

Gözlerim parladı. Mimoza... Ne zaman adını duysam, çocukken ablalarımın saçlarıma taktığı sarı çiçekleri hatırlardım. Saçlarım küçükken daha çiğ sarı olduğu için çiçekle birbirlerini tamamlıyorlardı.

"Sarıp döküldüğü an bile toprağın altından bahar fışkırırmış," dedim usulca.

Menekşe bir anda ayaklandığında bu dramdan çıkmamızı istediğini anladım

"Haydi gel biraz hava alalım. Dışarı çıkalım," dedi sesini neşelendirerek.

Teklifine karşı başımı hafifçe salladım. Ayakta durmak içimi ürpertse de onunla birlikte çıkmak iyi gelecekti. Ayağa kalkarken kolumdan tutarak destek oldu. Sessizce kapıyı aralayıp revire veda eder gibi çıktık dışarı. Güneş bulutların arasından güç bela sızıyordu ama hava serindi. İçimdeki fırtınaya iyi gelen bir serinlikti bu. Etraf bu sefer kalabalıktı. Gözlerimi yavaşça dolaştırdığımda bankın hemen yanındaki küçük beton alanda birkaç kişinin ayakta durduğunu gördüm.

Gözüm ilk Halil İbrahim'i seçti, kollarını kavuşturmuş, yüzünde kendine has o umursamaz ama tetikte ifadesiyle karşısındakini dinliyordu. Yanındakilere baktığımda, bu sefer Dağhan'ı gördüm. Halil İbrahim'e nazaran direğe yaslanmış, sigarasını içerken karşısındaki kişiyi dinliyordu. Her zamanki gibi ifadesizdi. Onların hemen çaprazında ise bir kadın duruyordu. Tek görebildiğim uzun toplu saçları ve uzun boyu oldu. Çünkü arkası dönüktü.

Menekşe'nin omzunu hafifçe dürttüm.

"Kim o kadın?" diye fısıldadım.

"Hangi kadın?"

"Şu, Dağhan ile Halil İbrahim'e bir şeyler anlatan." Elimle çaktırmadan işaret ettim.

"Üsteğmen Sevde. Halil İbrahim Komutan'ın timinden," dedi gülerek.

Bakışlanmı bir saniye bile çekmedim üzerlerinden. Sadece Dağhan'ı izliyordum.

"Kıskandın mı kız sen?" diyen Menekşe'ye döndüm.

"Apır sapır konişiysisun, neyu kiskanacağum da."

Bir anda kahkahasına karşı sinirle gerildim.

"Allah'tan kiskanmıyorsun. Resmen şive atladın."

Menekşe'nin kahkahası hâlâ kulağımda çınlarken, cevap vermedim. Bakışlarım Dağhan'dan bir an olsun sapmadı. Üsteğmen Sevde bir şeyler anlatıyordu, sesini duymuyordum ama elleriyle konuşmasına eşlik ediyordu. Dağhan'm başıyla hafifçe onayladığını gördüm. Gülümsedi mi az önce? Yok canım, değildir. Ben kafamda kuruyorumdur. Yani, değildir umarım.

"Bak sen nasıl da sohbet ediyorlar," dedi Menekşe, göz ucuyla bana bakarak. Sanki sabrımı ölçüyor, bu durumdan zevk alıyor gibi görünüyordu.

"Göriyorum, çayda çira çira yakmaluk."

"Şive alarmı ikinci kez çaldı, Zülal Hanım," dedi, gülüşünü saklamadan.

"Sus da vallahi seni yakarım şimdi," dedim, sinirle.

Benim sinirime tezat o daha keyiflendi.

Boğazımda düğümlenen garip şeyin adı gurur muydu, kıskançlık muydı bilmiyorum. Ama Dağhan o kadına bir saniye daha gülerse, şu köşede duran sandalyeyi yerinden fırlatıp bir şeyler yapabilirim gibi hissediyordum.

"Uy, İdris Tüfekçi pek bi konişasun tutti," diye dişlerimin arasından fısıldadım.

Menekşe başını yana eğdi, dudaklarının kenarı sinsî bir tebessümle kıvrıldı.

"Duyduğuma göre, hoşlanıyormuş galiba Dağhan Komutan'dan," dedi sakince, zehirli bir tonda.

Başım bir anda ona döndü. "Dema? Hoşlanıyormuş bir de he?" dedim, sorunun tonunu biraz daha sivrilterek.

"Evet," dedi, gözlerini kısarak. "Kulağıma geldi öyle şeyler." Omuz silktilti, o umursamaz tavrıyla. "Yani bilemem tabii ama sen yine de git yanlarına. Koş git."

Bunu derken hafifçe omzumdan itti. Alay mı ediyordu, yoksa beni dürtüp harekete mi geçirmek istiyordu, çözemedim. Ama kan beynime sıçramıştı bile.

"O gelsin, ben buradayım," dedim, dişlerimi sıkarak. "Ben kimsenin yanına gitmem. İsteyen gelir."

Menekşe'nin gülümsemesi büyüdü. "Tabii canım."

Tam o sırada, konuşmamız duyulmuşçasına Dağhan, bir anda başını bana doğru çevirdi.

Göz göze geldik. Hemen gözlerimi kısarak bakışlarına kilitlendim. İçimde fırtınalar koparken dışımda tek bir mimik bile oynatmadım. O ise yüzünü her ne kadar ifadesiz tutmaya çalışsa da bakışlarımdan bir şeyler anladı.

Bir an durdu. Sonra yaslandığı yerden doğrularak önündekilere kısa bir şeyler söyledi. Ardından yanıma doğru yürümeye başladı.

Menekşe kıkırdayarak başını çevirdi. "Aha geliyor," dedi. "Birkaç adım arkanda olacağım," diye ekledi, yanımdan çekilirken.

O an sanki zaman yavaşladı. Adımlarının sesi, kalbimin atışına karıştı. Dağhan yaklaştıkça içimdeki öfke, yerini tarifsiz bir beklentiye bıraktı.

Önümde durdu. Gözlerini gözlerime dikti. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımı yana eğdim, hafif bir tebessümle ama alttan alta buz gibiydim. "Evet. Neden iyi olmayayım? Bir şey mi oldu yoksa?"

Şaşkınlıkla soludu. Bir şey söylemek ister gibi açıldı dudakları ama ses çıkmadı. Sustu.

Bakışlarımı omzunun üzerinden kaçırdım. Halil İbrahim'i gördüm. Orada durmuş, alaycı bir yüzle bizi izliyordu. Menekşe gibi o da birkaç adım geride, nefesimizi ölçüyordu âdeta.

Demin durdukları yöne doğru baktım. Sevde Üsteğmen, beni izliyordu. Göz göze geldik. Bir an duraksadı, sonra yüzünü çevirdi. Güzel kadındı. Boyu posu yerinde, duruşu düzgün, gülüşü kolay.

"Odaya geçelim," diyen Dağhan'a döndüm tekrardan.

"Neden? Hava alıyoruz işte mis gibi."

"Geçelim dedim."

Sesi bu kez daha net, daha keskin geldi. Omuzlarımı silktim. Emir eri değildim.

"Burası daha güzel. Hatta manzarası daha iyi." Başımı çevirip başımla bahçeyi işaret ettim. "Dağ, bayır. İnsan ne ister ki daha fazla?"

Kaşları çatıldı. Bir adım yaklaştı.

"Ula noliyi sağa? Dağ görezlenusun¹ geldiysa memlekete döneruk," dedi kısık sesle. Kayan şivesine sinsice güldüm. Gıcık tavrıma karşı şaşkınlıkla soludu.

"Yok ya," dedim omzumu umursamazca silkerek. "Ben bila² çorak arazi görmek istiyirum da."

"Hatun, sabrim atayi," dedi Dağhan, sesini bastırarak.

Gözlerimi kısmadan baktım yüzüne.

"Ne yapacaksın sabrın atarsa? Dağa mı kaçacaksın, başkasıyla mı dertleşeceksin?"

Gözlerim yine orada bekleyen kadına döndü. Hâlâ oradaydı. Sanki ne dediğimi duyuyormuş gibi dikiliyordu.

"Zülal," dedi Dağhan, sesi uyarır gibi.

"Yok," dedim, sesi bastırarak. "Sen bana tek adımla değil, soyadımla beraber seslen. Zülal Arga de. Daha resmî olur. Resmî ortamdayız sonuçta, değil mi?"

Bir an sustu. O sustuğu anda nefes bile duymadım etrafta. Birkaç adım ötemizde bir dünya dönüyor gibiydi ama biz orada donmuş iki insan gibiydik.

"Zülal Arga mı?" dedi, gözlerini kısmıştı. Bir adım attı. "Tüfekçi demek istedin galiba. Zülal Tüfekçi'sin sen."

Gözlerimin içine öyle baktı ki sanki unuttuğum her şeyi bir bir önüme koydu. Sanki, "evlilik cüzdanına bak," dedi.

Ben de başımı dimdik kaldırdım, dudaklarım sinirle titremesin diye sıktım. "Biliyorum," dedim gözlerimi kısarken. "Dağ-

¹ Göresin.

² Az.

han İdris Tüfekçi. Zülal Tüfekçi olduğumun farkındayım. Sen de farkında ol."

Kaşının biri kalktı, dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Ya huyundan ya suyundan bunedu da," dedi, sesi hafif alaycı ama içi sanki yanık gibi. "Anında Tüfekçi fırtınasına büründün."

Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki ateşi saklayamadım. "Yağmur göremedik ama fırtına koparıyoruz işte." Sesim sertti ama altında derin bir sitem vardı.

Dağhan, gözlerini kısıp bana bir adım daha yaklaştı. Sanki içime bakmaya çalışıyor gibiydi.

"Damarım atıyor hatun, hızlı hızlı atıyor," dedi. "Neye sinirlendin ula sen?"

Bakışlarımı onun bakışlarına sabitledim. Boğazımdaki düğümü yutkundum. "Bilmem artık."

Gözlerinin içine bakarken bir anda arkamı döndüm. Bakışlarım Menekşe'ye takıldığında gülmemek için kendini sıktığını gördüm.

"Hadi Menekşe kahve içecektik, gidelim. Yeteri kadar hava aldık."

Arkamdan gelen sessizlik ağırdı. Dağhan'ın orada, birkaç adım ötede hâlâ bana baktığını hissediyordum. Ama dönmedim. Sinirden delirsindi.

Menekşe, kahkahasını zor tutuyordu. Yanıma yaklaşırken göz ucuyla bana baktı.

"Neymişsin kızım sen. Koca adamı laflarınla devirdin," diye fısıldadı.

"Hak etti," dedim ama dudaklarımın kenarında belli belirsiz bir kıvrım vardı.

Menekşe gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Bak sen, kızım savaşı kazandı." Dudaklarında alaycı ama samimi bir gülümseme belirdi.

Tam o sırada Halil İbrahim'in sesiyle irkildim. "Biladerime şöyle buz gibi bir su ısmarlayayım, gel." Sesinde hem dostluk hem de hafif bir komiklik vardı. Dağhan'la dalga geçiyordu.

"İyi gider," dedim içimden "Lıkır lıkır içersin."

BÖLÜM 19

Eski Hisslerin İzleri

Arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Benimse tek yaptığım, ilerlediğimiz yolu sessizce izlemektir. Dağhan'a hâlâ tepkiliydim. Belki abartıyordum ama kimin umurundaydı ki? Bir şekilde, benimle böyle emrivaki konuşamayacağını anlayacaktı. Eninde sonunda.

"Nereye kadar devam edeceksin böyle?"

Sesi yumuşaktı ama içinde gizli bir gerilim vardı. Gözlerimi yoldan ayırmadan yanıt verdim.

"Bir şey yapmıyorum gördüğün üzere sadece susuyorum."

Dağhan direksiyonun başında bir an kıpırdamadan durdu. Göz ucuyla bana baktığını hissettim.

"Ne yaptığımı bilmiyorum, Zülal. Seni kıracak ne yapmış olabilirim ki? Beynim sikildi düşünmekten."

Başımı çevirmedi. Ona bakarsam, kararlı duruşum çatlayabilirdi. Gözlerim hâlâ yoldaydı ama içimde biriken her şey, dudaklarıma kadar yükselmişti. Yine de konuşmamayı tercih ettim. Benim bu tepkisizliğime karşılık, Dağhan bir anda arabayı daha sert ve seri kullanmaya başladı. İstem dışı gerildim ama yine de sessizliğimi bozmadım.

Lojmanın kapısından içeri girdiğimizde, içimde bir yerlerin yeniden ürpermeye başladığını fark ettim. Bastırdığım korkular, sanki ağır ağır yüzeye çıkıyor, tenimin altına dokunuyordu.

Ya tekrarlanırsa?

Ya bu sefer tehditle kalmazsa?

"Sana yemin ederim ki bir daha lojmana adımını bile atamayacak," dedi korkumu hisseden adam.

Sesi öyle net, öyle sarsılmazdı ki... İçimdeki korkuya bir anlık duraksama getirdi. Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. Kendinden emin duruyordu ne bir tereddüt vardı yüzünde ne de kaçış.

"Bu sefer kibrime yenilmiyorum," dedi gözlerimde güven arayarak. "İşimi garantiye aldım."

Ve ben...

İstisnasız, yine güvenmeyi seçtim. Başımı hızla salladım. Arabada fazla oyalanmadan, sessizce indik. Eve adım attığımızda, içimde biriken gerginlik yavaş yavaş çözülmeye başladı. Ayakkabılarımı çıkardım, anahtarları sehpanın üzerine bıraktım. Her hareketim kontrollüydü ama içim darmadağındı.

Dağhan sessizce arkamdan geldi. O da hiçbir şey söylemeden montunu çıkardı, kapının yanına astı. Bu sessizlik, arabadakiyle farklıydı. Gerilim değil, daha çok... bir bekleyiş vardı içinde. Salonun ortasında durup derin bir nefes aldım. Duvardaki saate gözüm ilişti. Zaman geçmişti ama sanki saatlerdir aynı anda sıkışmış gibiydim. Yorgundum. Sadece bedenim değil; aklım, kalbim, inancım da yorgundu.

"Üstümü değiştireceğim," dedim usulca.

Dağhan, birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından başını hafifçe salladı. "Tamam," dedi sadece.

Ama daha fazla yalnız kalmak istemediğimi fark ettim. Üstümü hızlıca değiştirdim ve odadan çıktım. Banyoya geçip, ellerime ve yüzüme seri bir şekilde soğuk su çarptım.

Banyodan çıktığımda mutfaktan hafif sesler geliyordu. Oraya doğru ilerledim ve Dağhan'ı sandviç yaparken gördüm. Bir yandan da Neşet Ertaş'tan bir türkü mırıldanıyordu:

Beni eller gibi görme,

Sen benimsin ben seninim.

*Gel seni benden ayırma,
Sen benimsin ben seninim.*

Kapının pervazına yaslanıp, puslu ve güçlü sesini dinlemeye başladım. İçten içe, sadece mırıldanması bile yetiyordu bana.

Dağhan, sandviçini bitirirken göz ucuyla beni gördü. Gözleri, sert duruşunun ardında sakladığı yumuşaklığı açığa vuruyordu. Söylediği türküyü bir anda kesti, boğazını temizledi.

"Sandviç yaptım," dedi, sesi hâlâ aynı sakinlikteydi. "Pek bir şey de yememiştin."

Bir an susup ona baktım. Kelimeler boğazımda düğümlendi ama içimden gelen teşekkür, o küçük jestin büyüklüğünü anlatmaya yetiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim biraz titrekti. Elimi uzattım ve sandviçi aldım. Sandalyeye oturdum, gözlerimi ona çevirdim ama söyleyecek kelimeler hâlâ yoktu. Hemen karşıma geçti.

Dağhan, sandviçten küçük bir ısırık aldıktan sonra sessizliği bozdu: "Senin yaptıklarına benzemez elbette ama biz de biliyoruz işte bir şeyler," dedi dudak kenarında hafif bir gülümsemeye.

Benimse ağızımda sandviçten bir lokma, gözümdeyse usulca kıpırdayan bir tebessüm vardı artık. Dudaklarımı hafifçe büktüm.

"Fena değilmiş," dedim çaktırmadan takılır gibi.

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ne sandın, ballisi." Çapkınca göz kırpmasına şaşırmadan edemedim.

"Abartma, ballisi," dedim gülerek ama sesimdeki yumuşama ikimizin de dikkatinden kaçmadı.

İlk defa günün başından beri ikimiz de biraz olsun nefes almış gibiydik.

"Karargahta neden bir anda sinirlendin?" diye sordu merakla.

Aldığım nefes, saniyesinde boğazıma takıldı. Çünkü unuttuğum bir konuyu, yeniden hatırlatmıştı.

"Ya sen cidden kot kafalisin. Neden hatırlatıyorsun bana ya!"

Bir hızla yerinden kalkıp, odama doğru yürümeye başladım.

"Zülal!"

Arkamdan gelen sesi duydum ama durmadım. Ayak sesleri hızlandı, birkaç saniye sonra bileğimden tutarak beni durdurdu. Holün ortasında duruyorduk.

Dağhan'ın sesi holü doldurduğunda, öfkesi neredeyse fiziksel bir güç gibi çarpıyordu.

Geri adım atmadım. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, aynı sertlikle karşılık verdim. "Bağırıp durma, Dağhan!"

Bir anda hareket etti. Sert adımlarla üzerime geldi, vücudum duvara çarpana kadar geri çekildim. Ellerini iki yanımdaki duvara koydu, beni sıkıştırarak yüzünü yaklaştırdı. Sıcak nefesi tenime değdiğinde bile titremedim. Gözleri, öfke ve başka bir şeyle –adını koyamayacağım bir şeyle– parlıyordu.

"Senin o inatçılığın beni delirtiyor, biliyor musun?" diye tısladı. Sesi alçaktı ama içinde fırtınalar kopuyordu.

Başımı dikleştirdim. "Senin de bu kot kafalılığın beni deli ediyor!"

Gözleri dudağıma kaydı. Bir anlık sessizlik oldu. Nefesi değişti. Ellerini duvardan çekip belime sardığında, içimde bir yerler alev aldı.

"Beni daha ne kadar kışkırtacaksın, ha?"

Yutkundum ama gözlerimi ondan ayırmadım. Göğsüm neredeyse onunkine değiyordu, nefes alış verişlerimiz birbirine karışmıştı.

"Belki de kışkırtmayı seviyorumdur," dedim, meydan okurcasına.

Gözleri bir an kısıldı, sonra alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında.

"Sen var ya..."

Cümlesini tamamlamadı. Belimin biraz daha altına kayan elleriyle beni kendine çekti. Gözlerimin içine bakıyordu ama bakışlarının ardında kıyametin eşiğindeki bir adamın karanlığı gizliydi.

"Bu kadar yakınımdayken bile bana karşı koyabiliyor musun gerçekten?"

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi ama inadımı bozmamaya kararlıydım.

"Denedin mi?" diye fısıldadım.

Bir saniye bile tereddüt etmeden başını eğdi. Dudakları dudaklarıma yaklaşıırken, nefesini hissettim. Ve hiç beklemeden

dudaklarımız tekrardan kavuştu. Dudakları aceleci ve sertti. Öpen taraf o, bekleyen taraf ise bendim.

Yine de geri çekilmedim. Dudakları üzerime hükmetmeye çalışırken içimde bir yerde yangın büyüüyordu ama hâlâ inatla karşılık vermedim. Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştım; kararlıyım, en azından öyle sanıyordum. Dağhan, her zamanki gibi beni okuyordu.

Fırsat tanımadı. Belimden kavrayıp beni kendine daha da çektiğinde bedenlerimiz birbirine değdi. O temasla birlikte içimde tuttuğum bütün öfke, yerini başka bir şeye, çok daha karmaşık, çok daha yakıcı bir şeye bıraktı.

Ateş gibiydi.

Onun nefesi tenime değdiğinde titretilmedim belki ama içimde fırtınalar kopuyordu.

"Beni gerçekten delirtiyorsun," dedi o kısık ve sert sesiyle.

Sesinde hâlâ öfke vardı ama o öfkenin içinde bir başka şey daha. Arzunun, çaresizliğin sesi.

Başımı kaldırdım, gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Meydan okumaktan başka çarem yoktu.

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedim, sesim düşündüğümünden daha sağlam çıktı.

Gülümsedi. Ama o gülüş, içime bir ürperti gibi indi. Tehditkâr, karanlık bir şeydi.

"Elbette söyledim," dedi. Sonra elini yüzüme uzattı, parmakları çeneme dokundu, başımı hafifçe yukarı kaldırdı. "Asıl sorun şu ki bunu sevdiğini biliyorum."

Nefesim bozuldu. Göğsüm bir inatla inip kalkıyor ama kalbim... Kalbim başka bir savaşın içindeydi.

"Yanılıyorsun," dedim fakat sesim o kadar da güçlü çıkmadı.

Gözleri gözlerimdeydi. Yüzünü yana eğdi, bakışları üzerimde gezindi, bir şeyler arıyordu sanki.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Elini belimden çekti, enseme götürdü. Parmaklarının temasıyla vücudumun tamamı alarma geçti.

Tam dudakları bir kez daha benimkine yaklaşırken, içimde bir karar çığlık atıyordu.

Düşünmekten vazgeçtiğim bir an oldu. Belki de o an, her şeyi çözmeye çalışmaktan yorulmuş, kendimi sadece hissettiklerime bırakmıştım.

Dudakları dudaklarıma yeniden kapandığında, bu sefer savaşmadım. Ellerim göğsünden kayıp omuzlarına, oradan boynuna uzandı. Artık ne aklım konuşuyordu ne öfkem... Sadece kalbim ve onun ellerinin sıcaklığı vardı. Öpüşmemiz yavaş başladı, temkinli ama bir o kadar da yoğun. Ama saniyeler geçtikçe o temkin yerini fırtınaya bıraktı.

Öfkeden, özlemiden ve adını koyamadığım onca duygudan doğan bir ihtiyacın içindeydik.

Beni saran kollarında, bütün kırgınlıklarına rağmen kendimi güvende hissediyordum. Bir an başımı geriye çekti. Nefesi düzensizdi. Gözleri gözlerimdeydi.

"Sana dokunduğumda dünya susuyor, Zülal," dedi.

Kalbim öyle güçlü çarptı ki sanki bir adım daha atsak, her şey geri dönüşsüz olacak gibiydi. Zaten istemediğim hiçbir şey yoktu. Boynuma kapanan dudaklarıyla nefesim titredi, başımı geriye yasladım.

"Dağhan..." dedim sadece.

Bu sefer içinde öfke olmayan, sadece teslimiyet olan bir ses tonuydu bu. O an başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne geçmişteki kırıklar ne dışarıdaki dünya.

Sadece biz vardık.

Ve sonunda, olması gereken o yakınlıkla, birbirimize ait olduğumuzu hatırlıyorduk.

Elleri belimde sıkıca duruyordu ama hareketlerinde artık öfkenin yerini alan bir sakinlik vardı.

Beni öyle tutuyordu ki... Sanki kaybetmekten korkuyormuş gibi.

Dudakları dudaklarımdan inerek yavaşça boynuma kısa bir öpücük bıraktıktan sonra durdu. Nefesi hâlâ düzensizdi ama bu kez içinde bir mücadele vardı.

"Sevde'yle düşündüğün gibi bir şey yok," dedi bir anda.

"Demek neye sinirlendiğimi biliyordun?" diye sordum hiddetle.

"Evet. Senin gözün bir kez parlarsa ben neye parladığını bilirim. Anladım ama sen anlat istedim."

Bir an sustum. İçimdeki her şey, hâlâ onun dokunuşlarının etkisiyle karmakanşıktı. Ama kelimeler kendiliğinden geldi.

"Sen çok da gülümseyen biri değilsin," dedim. "Neden ona güldün?"

Dağhan gözlerini benden kaçırmadı. Yüzü ciddileşti, sesi neredeyse fısıltı kadar alçaktı.

"Gülmedim," dedi. "Halo bir şeyler anlatıyordu. Ona tepki verdim." Sonra sustu, dudaklarını birbirine bastırarak nefes aldı.

Gözlerimi kırpmadan baktım ona.

"Ben senin gülüşüne senelerce aç kaldım," dedim. "O yüzden o an canım daha çok acıdı. Çünkü bir yabancıya verdiğini, bana esirgeyip duruyorsun."

Bu kez gözleri buğulandı. Öyle bir an oldu ki tüm savunmaları çöktü.

"Zülal," dedi, sesi çatallıydı, "Emin ol, onca sene ne güldüm ne yaşadım. Boştum. Bomboş, bombok bir hâldeydim."

Sözleri içime işledi. O an anlamıştım ki mesele sadece bir kıskançlık ya da basit bir gülümseme değildi.

Bu, yaralı iki insanın birbirine tutunma çabasıydı. Ve her küçük detay, kalbimizde derin izler bırakıyordu. Dağhan'ın gözleri hâlâ gözlerimdeydi. O an hiç konuşmasa da olurdu. Çünkü bakışıyla söylediği her şey içime işliyordu zaten. Kırılgan, yorgun ama dürüst bir bağ vardı aramızda.

Parmaklarını bıraktı ama elimi hâlâ kendi elinin içinde tutarak, hafifçe başını holün ilerisine çevirdi.

Sonra tekrar bana döndü. "Gel," dedi sade bir şekilde.

Sanki başka hiçbir kelimeye gerek yokmuş gibi. Sanki bu kelimeyle birlikte her şey biraz daha kolaylaşacakmış gibi.

Başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim. Elimi bıraktı ama ben zaten arkasından yürüyordum. Sessizce odasına girdik. Kapıyı kapattığında, içerideki hava dışarıdan bambaşkaydı; daha sıcak, daha güvenli, daha sakin.

Dağhan yatağına doğru ilerlemeye başladığında, benimle birlikte uyumak istediğini fark ettim.

Bir an duraksadım. Ayakta öylece kalakaldım. Dağhan sırtı dönük, yatağının başına doğru ilerliyordu. Ama ben onun yürüyüşündeki yavaşlıktan, omuzlarındaki gerginlikten anladım yalnız uyumak istemediğini.

O an içimde tarifsiz bir şey kıpırdadı. Ne utançtı ne çekinme. Sadece bir ihtiyaç. Sessiz bir anlaşma gibi. Yan yana durmaya, omuz omuza vermeye, kalp kalbe yatmaya duyulan o derin ihtiyaç.

Yavaş adımlarla arkasından yürüdüm. O yatağın kenarına oturduğunda, göz göze geldik. Hiçbir şey demedik. Gözlerinde ne bir emrivaki vardı ne de tedirginlik.

Sadece *kal* diyen bir yalınlık.

Ben de oturdum sessizce. Üzerimdeki kalın hırkayı usulca kenara bıraktım. Yatağın içine kayarken, o da bana yer açtı.

Birbirimize dokunmadan ama birbirimizi hissederek uzandık aynı yatağa. Tavan karanlıktı ama içim hiç bu kadar aydınlık olmamıştı. Onun nefesini duymak, bedenini yanımda hissetmek. Kelimelere ihtiyaç duymadan anlamak.

Bu, birinin kalbine en sessiz şekilde sığınmaktı.

Dağhan, başını hafifçe çevirdi.

“İyi misin?” dedi alçak bir sesle.

Gözlerimi kapattım.

“Sen?” diye sordum sadece.

Cevap vermedi. Ama kolu yavaşça belime dolandı. O sessizlik, binlerce cevaptan daha çok şey anlattı bana.

Ve o gece, yastığın diğer ucunda Dağhan’ın nefesini hissetmenin nasıl bir teselli olduğunu bir kez daha hatırladım.

Sadece birlikte uyuduk. Ama sabah, uyanınca anlayacaktım ki bazen birlikte uyumak, birlikte yaşamaya atılan en büyük adımdı.

YAZAR'DAN

Nazmi, geceyi yara yara esen sert rüzgârın altında beresini başına geçirdi. Soğğun dişleri, yalnızca tenine değil, ciğerlerinin en ücra köşesine kadar işliyordu. Ağzından çıkan puslu nefes, karanlık havada

dağılıp görünmezliğe karıştı; sanki içindeki karmaşanın bir yansımasıydı bu buhar. Montunun cebine uzandığında, elleriyle değil, zihniyle hareket ediyordu. Parmakları, refleksle telefona uzanırken, akli çoktan yapılacakları en ince ayrıntısına saplanmıştı. Her adım, planın bir parçasıydı. Her saniye, kontrol altına alınması gereken bir zamandı.

Ve beklenen o an geldi.

Telefon çaldı. Tam saatinde. Ne bir saniye erken ne bir saniye geç. Nazmi, hiç tereddüt etmeden açtı. Kısa, keskin ve buyurgan bir sesle yanıtladı: "Söyle."

Sesin karşı ucunda Ercan vardı. Ses tonu sakin fakat içeriği ağırdı. Konuşurken sanki rapor veren bir asker gibi disiplinliydi.

"Girdim lojmana. Fotoğrafi attım."

Kısa bir sessizlik çöktü iki adamın arasına. Bir nefeslik. Belki de yarım. Ama Nazmi için bu bile fazlaydı. Sabır onun lügatinde sınırlı bir yer kaplardı. Tok ve derin sesiyle hemen sordu: "Kimse fark etti mi?"

"Hayır," dedi Ercan. "Devriye değişim saatine denk geldim. Ama önlem aldılar. Artık içeri girmek daha zor."

Nazmi, bu sözleri duyar duymaz burnundan sertçe soludu. İçinde biriken öfke, hâlâ dizginlenmeye çalışılan bir at gibiydi. Solukları, bastırılmış bir öfkenin çelikle çevrili dışa vurumuydu. Sesi alçak çıktı ama içinde taşıdığı tehdit, geceyi yaran bir hançer gibiydi:

"Demek öyle... Demek bizimkiler işi ciddiye almaya başlamış, Ercan."

Karşıdan gelen cevap, bir kez daha sakindi: "Evet. Menekşe adında bir kadınla görüşüyor. Azerbaycanlı. Askeriyede hemşire. Bir kez dışarıda yemeğe çıktılar. Bir kez de Zülal, askeriyeye onun yanına gitti. Aralarındaki bağ, yüzeysel değil. Samimiyetleri dikkat çekici. Bir de Halil İbrahim var. Dağhan'ın yakın dostu. Her adımlarında yanında. O da yüzbaşı. Fazlasıyla uyanık. Takip edildiğini anladığı an, izini kaybetti. Bir daha yakalayamadım."

Halil İbrahim ismi, Nazmi'nin zihninde bir yankı gibi çınladı. Tek bir kelimeyle bir yapbozun eksik parçası yerine oturmuş gibiydi. Dağhan'ın yanında duran, tetikte ve akıllı biri. Sessizce çevrilen her planın önünde duran, Zülal'in etrafına örülen duvarların tam ortasında dimdik duran bir engel. Dosyası çoktan Nazmi'deydi.

Nazmi'nin bakışları, bulunduğu odanın penceresine çevrildi. Gece zaten karanlıktı, ama onun gözlerinde başka bir karanlık daha vardı. O

karanlık, sadece güneşin eksikliği değildi. İçinde hesaplar vardı. Sabırla, sinsice işlenmesi gereken adımlar... Ve o adımların ağırlığını taşıyacak tek kişi yine oydu. Sessizliğin içinden, kendi kendine mırıldanır gibi konuştu: "Demek Halil İbrahim, Dağhan'ın gölgesi gibi. Onu etkisiz hâle getirmeden diğerlerine ulaşamayız."

Telefonun diğer ucundaki Ercan, bir an duraksadı. Sanki bu sözlerin ağırlığını tartar gibi... Sonra dikkatlice sordu: "Nasıl bir yol izleyelim?"

Nazmi'nin cevabı düşünmeden geldi. Bu planlar onun için ezber gibiydi. Hiçbir hamle tesadüf değildi. "Halil İbrahim ya uzaklaştırılır ya da dikkatler başka bir yere çekilir. Seçenekleri değerlendir. Ama sakın iz bırakma."

Sözleri bir emir gibiydi. Ama son cümlesi, daha da derin ve karanlıktı. Alçaldıkça daha keskinleşen bir tehdit gibi aktı dudaklarından: "Ve Zülal... O hâlâ benim kızım. Ne yaşarsa yaşasın, kiminle olursa olsun, onun yönünü ben belirlerim."

Bu sözlerdeki soğukluk, bir babanın sevgisinden çok, bir adamın sahiplenici güdüsünden doğuyordu. Zülal'in hayatı onun ellerinden çıkmış bir çizim gibiydi ve Nazmi'ye göre o çizimde silgi sadece kendisindeydi.

Ercan temkinli konuştu, neyi ne kadar söylemesi gerektiğini bilen biri olarak. "Anlaşıldı. Gözümü üstlerinden ayırmam. Ama artık fazladan bir gölge daha gerekiyor. Tek başıma yetemeyebilirim."

Nazmi başını eğdi, kısa bir an düşündü. Sonra kararlı bir şekilde konuştu: "Sana biri katılacak. Zamanı geldiğinde ben sana kimin geleceğini söyleyeceğim. Lojman bölgesine dikkat et. Dağhan artık içeri çekildi. Orada olan her şey, bize zaman kazandırır ya da kaybettirir."

Bu sözler bir tehdidin değil, kusursuz işleyen bir düzenin iç sesi gibiydi. Emirler, satranç tahtasında oynanan taşlar kadar netti.

"Tamamdır. Harekete geçiyorum," dedi Ercan.

Aldığı onayla telefonu sessizce kapattı. Parmaklarını başına götürüp beresini çıkardı, sonra ağır adımlarla masasına yürüdü. Çekmece-den çıkardığı dosya, karanlığın bir başka yüzünü ortaya koyuyordu. Üstünde kurşun kalemle yazılmış bir isim vardı:

Halil İbrahim Atıcı.

Nazmi dosyaya baktı, dudaklarından soğuk bir mırıltı döküldü. "Bakalım sen tuttuğun taraf yüzünden ne kadar harcanacaksın, Yüzbaşı..."

Ve o an, gecenin içindeki sessizlik bir kez daha onun tarafına geçti. Planlar yapılmış, kartlar açılmıştı. Artık hamle sırası kaderin değil, Nazmi Arga'nın elindeydi.

Dosyanın kapağını yavaşça araladı. Sayfalar arasında sessizce gezinen parmakları, bir düşmanın değil, bir cerrahın soğukkanlılığıyla ilerliyordu. Her bilgi, bir kurşun gibi değerliydi. Her detay, bir zayıflık arayışının taşlı yoluydu.

1991 Muğla doğumlu. Askerî disiplinle yetişmiş, görevlerinde üstün başarı göstermiş, raporlara göre üstün zekâlı ve hızlı karar alma yeteneğiyle öne çıkan bir yüzbaşı. Dışarıdan bakıldığında, devletin gurur duyduğu bir subaydı. Ama Nazmi için her insanın bir zayıf noktası vardı. Ve bir adamın gücü, onun zaafında gizliydi.

"Kimse bu kadar sağlam olamaz," diye geçirdi içinden. Gözleri sayfalar arasında gezinirken dudakları kıpırdamıyordu ama kafasının içi kelimelerle doluydu. Her satır, beyninde bir taş gibi yankılanıyordu.

Halil'in ailesine dair satırlarda duraksadı. Anne-baba sağ. Baba, çiftçi. Anne, emekli fizik öğretmeni. Muğla Kavaklıdere'de yaşıyorlar. Evli değil. Çocuğu yok. Sosyal çevresi kısıtlı.

Disiplinli ama gerektiğinde kuralları esnetebilen biri. İşte o cümle Nazmi'nin zihninde çakıldı: Kuralları gerektiğinde esnetir.

Bu, kontrol edilebilirliğe dair ilk işaretti. Nazmi, dosyanın kenarına parmaklarını vurdu. O parmakların her vuruşu, beyninde şekillenen planın ritmiydi. Halil İbrahim gibi bir adamı yoldan çıkarmak zordu. Ama dikkatini dağıtmak mümkündü. Herkesin bir dikkati vardı. Ve dikkat dağıldığında, gözden kaçan ilk detay ölümcül olurdu.

Zihninde yavaşça belirginleşen bir siluet oldu. Kadın. Güzel, güçlü, belki de sorunlu biri. Halil İbrahim'in karşısına öyle birini çıkaracaktı ki adam kendini savunmaya çalışırken bile yavaşça içine çekilecekti. Bu bir tuzaktı; ne hızla kapanacağı değil, fark edilip edilmeyeceği önemliydi.

O an, gözleri dosyadan pencereye doğru kaydı. Gecenin koyu örtüsü altında, şehir uykudaydı. Ama bazı insanlar, uyumadan da kâbus görmeyi becerirdi. Nazmi de onlardan biriydi. Uykusuzluk onun için zayıflık değil, silahın ta kendisiydi.

Telefonuna döndü, bir numara çevirdi. Hat açılır açılmaz konuştu: "Yıldız, Ercan'ın yanına lğdır'a gideceksun."

*Karşıdan gelen ses, kadınsı ve kendinden emin bir tonla yanıtladı:
"Ne kadar derine iniyorum?"*

Nazmi, kadının bu cümlesini duyduğunda gözlerini hafifçe kıstı. Onun gibi biri, sorulmadan anlayanlardandı. Bu yüzden seçilmişti.

"Yeterince. Halil İbrahim Atıcı. Dosya yolda. Tanışmani isteyrum ama şüphe uyandırma. Kimin adına çalıştığını asla bilmeyecek."

"Anladım. Sıcak temas mı, psikolojik çözülme mi?"

Nazmi, bir an durdu. Sonra kararlı bir sesle yanıtladı: "İkisi birden."

Telefonu kapattı. Her şey bir satranç hamlesi gibiydi. Önce piyonlar, sonra vezirler. Ve en sonunda şah.

Nazmi sandalyesine yaslandı. Derin bir nefes aldı. Soğuk odada buharlaşan nefesiyle birlikte, zihninden geçen bir cümleyi fısıltıyla mırıldandı: "Yaptığınızın bedelini ödeyeceksiniz."

Ve dışarıda rüzgâr, gecenin içinden bir sır gibi geçmeye devam etti.

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Gözlerimi araladığımda odanın içi hâlâ yarı karanlıktı. Perdelelerin arasından süzülen solgun sabah ışığı, duvarda ince bir çizgi gibi uzanıyordu. Bir an nerede olduğumu unuttum. Sonra sırtıma dolan sıcaklığı, tenimdeki güven hissini fark ettim.

Dağhan...

Kıpırdanmaya cesaret edemedim. Nefesi ensemdeydi. Derin, sakin. Uyuyordu. Belki de uzun zamandır ilk kez böyle huzurlu uyuyordu. Benimle. Başımı yavaşça çevirip yüzüne baktım. Kaşlarının arasındaki çizgi, uykuda bile silinmemişti. Hep tetikte, hep bir şeylerin yükünü taşıyormuş gibi. Ama bu sabah, o yük biraz olsun hafiflemiş gibiydi. Elini fark ettim sonra. Belimdeydi hâlâ. Sanki gece boyu bir saniye bile bırakmamış, bırakırsa ben yok olacaktım gibi. Onun için hâlâ önemliymişim gibi. İçimde bir şeyler titredi. Bu çok basit bir sabah değildi. Bu, başka bir şeydi. Birlikte uyanmak, aynı yastığa baş koymak sadece tenin değil, ruhun da dokunmasıydı. Kalbin bir başkasına yer açmasıydı.

"Sabah oldu, Dağhan..." dedim usulca.

Göz kapaklarında küçük bir kıpırtı oldu. Ama tam o an, yastığın ucunda bıraktığı telefonu titremeye başladı. Sessizlik bozuldu. Dağhan mırıldanarak elini uzattı telefona. Ekrana bir an baktı. Kaşları biraz çatıldı.

"Annem," dedi kısık bir sesle.

Cevap vermeden izledim onu. Başını yastıktan kaldırdı, hâlâ uykuluydu ama annesinin ismini görünce toparlandı hemen. Parmağını ekrana sürüp aramayı yanıtladı.

"Efendim, nana."

Sesi boğuktu, sabah mahmurluğu henüz geçmemişti. Telefonun ucundaki kadının sesi odaya kadar ulaştı, heyecanlı ve endişeliydi. "Dağhan? Koçarım, iyi misin? Rüyamda seni gördüm, içim hiç rahat değil. Bir yaramazlık yok ya?"

Dağhan gözlerini kapattı bir an, dudaklarının kenarına yorgun bir gülümseme yerleşti.

"Yok anne, iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

Kadın derin bir nefes aldı. "Yorgunum diyorsun ama sesin sanki... ne bileyim be uşağım. Kalbime çöktü bu gece kâbus. Uyandım, dua ettim sana. Dedim bir arayayım, sesini duyayım."

Dağhan gözlerini bana çevirdi. Bir an göz göze geldik.

Ve sanki, "İyiyim çünkü buradayım," demek istedi bana, konuşmadan.

Sonra tekrar telefona döndü. "Senin duaların yeter bana, nana. Ben iyiyim. Birazdan seni ararım yine, olur mu?"

"Zülal nasıl? Onun keyfi yerinde mi? Merak ediyorum onu da."

Dağhan'ın bakışları bir an için dondu. Gözlerini benden ayırmadan cevap verdi annesine.

"İyi. O da iyi, merak etme sen," dedi. Sesi yumuşaktı ama içinde saklamaya çalıştığı bir şeyler vardı.

Bense nefesimi tuttum. Kalbim, o küçücük cümlede annesinin bana yer açmasına öyle garip çarptı ki. Telefonun diğer ucundaki kadın iç geçirdi. "Allah'ım yüzünüzü güldürsün, koçarım. Ne zaman dua etsem, sizin iyiliğinizi düşünüyorum. İnşallah her şey gönlünüzce olur."

Bir an sessizlik oldu. Dağhan cevap vermedi, sadece gözlerini kapattı. İçinde neler döndüğünü bilemedim ama çenesindeki kas gerginliğinden bir şeyleri bastırdığını anlayabiliyordum.

"Âmin, anne. Görüşürüz."

Kadıncağыз hâlâ bir şeyler söylemek ister gibiydi ama sesi usulca kısıldı.

"Kendine dikkat et, Zülal'e de selam söyle."

"Tamam," dedi Dağhan ve telefonu kapattı.

Derin bir sessizlik indi odaya. Göz göze geldik.

"Annen beni merak ediyor hâlâ," dedim fısıltıyla.

Dağhan başını hafifçe yana eğdi, yastığa daha da gömüldü. "Annem seni hep sevdi, Zülal. Bazı şeyleri yanlış yaptık ama o seni hiç bırakmadı kalbinden. İnsan sevdiğine kırlılır."

Boğazım düğümlendi. Yutkundum. "Ben de onu hiç kırmak istemedim, oğlunu uzak tutmak ister miydim hiç?"

"Uy nenem, sabah sabah riv riv saatiniz geldu. Anam bir yerdan, karim bir yerdan."

Konuyu hızla değiştirmesine takılmadım gülmemek için dudaklarımı ısırđım. "He riv riv yapıyorum yani?" dedim, gözlerimi kısıp ona bakarak

Dağhan yorganı burnuna kadar çekti, gözlerini kapatıp sahte bir of çekti. "Heh tuttuk fuşkiyi, tavur, trip geliyor."

Kaşlarımı kaldırdım, başımı yana eğdim.

"He ben tavır trip yapıyorum yani?"

Gözlerini araladı ama yastıktan bir gözünü kısarak baktı.

"Hangi seçenek ile tatmin olursun söyle ona göre konuşayım, yoksa işin sonu kötü."

Kaşlarımı çattım ama gülümsememek için çenemi sıktım.

"Ne gibi mesela? Neymiş bu, kötü son?"

Gözünü kapatır gibi yaptı, sonra yorganı çenesinden indirek kısık sesle mırıldandı: "Kötü son olarak, sabah sabah seni öpmeyi seçiyorum ki bence bunu yapalım. Hadi şimdi karar ver. Riv riv mi, bu mu?"

Ağzım açık kaldı, bir elimle yorganı hızla çekiştirdim. Resmen fırsatçıydı. "Sen ne zaman böyle laf cambazı oldun ha? Trip, tavır atmayan birini bul ve öp sen."

Gülerek kollarını yorganın altından dışarı çıkardı, iki elini havaya kaldırıp teslim olur gibi yaptı.

"Bu saatte nereden bulayım başka birini?"

"Geldiler herhâlde sana?" dedim, göz ucuyla tavrını izlemeye devam ederek. "Ecelini mi arar oldun? Hem seni alan iki güne geri getirir."

Dağhan başını yastıktan kaldırdı, kaşlarını kaldırarak sahte bir ciddiyetle, "İki gün mü? O kadar bile sürmez. İlk günün gecesi diyorum ben," dedi.

Kahkaha attım ama hemen toparlandım. "Aynen öyle canım. Kendini bilmen güzel," dedim yataktan kalkarak. "Kahvaltı hazır olana kadar dinlen. Ben seni kaldırıyorum."

Dağhan gözlerini kapadı, bir elini alnına koydu, dramatik bir ses tonuyla, "Kuymak da olsun," dedi. "Bilirsin istek değil ihtiyaçtır da."

Dağhan evden çıkarken, belki yüz kez onunla karargâha gelebileceğimi söylese bile, tek başıma kalarak içimdeki korkuyu bir nebze olsun aşmak istediğimi söyleyip reddettim.

Burası benim yuvamdı. Kendimi rahat hissettiğim, ilk defa bir yerde rahatça soluklandığım yerdi. Enkazın altından çıkmış olduğum yerdi burası. Üzerimdeki o ölü toprağı atmış; ilk defa başkasına değil, kendime yaslanarak doğruluyordum. Sevdiğim adamın yanında tekrardan var oluyor, yeri geliyor benliğime bile kafa tutuyordum. Kendi ayaklarımın üzerinde olmaktan mutlu olduğum bir köşeydi bu ev.

Kapının kapanış sesiyle hafif bir sessizlik çöktü ortalığa. O an, o sessizliğin içinde kendimle kalmanın ne kadar kıymetli olduğunu fark ettim. Eskiden yalnızlık ürkütücüydü. Şimdi ise bir çeşit zaferdi. Çaydanlıktan yükselen buharla birlikte, pencereden süzülen ışık yüzüme vurdu. Kendi ellerimle kurduğum sofrayı toplamış, çayımı alarak oturma odasına kurulmuştum. Tek başımaydım ama eksik değil aksine tastamamdım.

Tam o sırada telefon çaldı. Ekrana bakar bakmaz midemde bir şey düğümlendi. Kayıtlı olmayan telefonu tanıyordum. Ezberimdeydi.

Parmaklarım bir an havada asılı kaldı. Telefon çalmaya devam ediyordu ama zaman durmuş gibiydi. Her şeyin yeniden darmadağın olabileceğini düşündüğüm o birkaç saniyede, kendimi koltuğun kenarına ilişmiş, nefesimi tutmuş buldum. Telefon beşinci çalmada sustu. Ardından yeniden çaldı. Israrcıydı. Tıpkı her zaman olduğu gibi. İçimdeki huzura inatla sızan o tanıdık korkuyu bastırmak istercesine açtım telefonu. Sesim ne kadar kararlı çıkarsa çıksın, elimdeki bardak titriyordu. Yavaşça sehpaye bıraktım.

“Efendim?”

Babamın sesi sabahın dinginliğini bıçak gibi kesti.

“İnsan atasının telefonunu açmaz mı hiç?”

İçimden bir şeyler çekildi sanki. Ama bu defa susmadım. Derin bir nefes aldım, sesimdeki kırılmanlığı saklamadan ama baş eğmeden:

“Atalık yapmıyorsa açmaz!”

Kısa bir sessizlik oldu. Belki de ilk defa benden böyle bir cümle duyuyordu. Onca laf etmişim ona ama yekten bunu söyleyememiştim. Şimdi içim daha rahattı. Artık dilime gelen her şeyi söylemek istiyordum ona.

“Dilde pabuç olmuş, maşallah.”

O an gülümsedim, buruk ama kendinden emin bir tebessümle.

“Hak ettiğinden fazlasını söylemez dilim merak etme.”

Bir süre ses çıkarmadı. Sessizliği, öfkesinin yerini şaşkınlığa bıraktığını gösteriyordu. Eskiden tek kelimeme bile bağırarak karşılık veren adam, şimdi nefesini içine çekmekle yetiniyordu. Çünkü eski Zülal artık yoktu. Eğdiği büktüğü, cümleleri ile yerden yere vurduğu kişi gitmişti.

“Kime güveniyorsun? Seni koruyamayan bir adama mı?”

Sesinde alay vardı ama altında bir korku da gizliydi. Matah-mış gibi bir de silahlı adamı gönderenin kendi olduğunu ima ediyordu.

Bir an durdum. Sonra gözüm evin içindeki detaylara kaydı. Dağhan'ın sabah bırakıp gittiği ev terliği hâlâ kapının önündeydi, mutfakta hazırlayıp, topladığım kahvaltının kokusu hâlâ havadaydı. Ve ben ilk kez bu kadar tam hissediyordum.

"Bir bakıma evet," dedim sakın ama kesin bir tonla. "Tabii artık kendime de güveniyorum. Senin lafının altında bükülecek biri yok. Karşında Zülal Tüfekçi var."

Bir sessizlik oldu. Babamın sinirli nefes alışını duydum yalnızca. Bir an için o nefesin içindeki eski kudreti aradım ama yoktu.

O an anladım ki o ses artık beni ezemiyordu.

"Zülal Tüfekçi ha..." dedi, alayla karışık bir tınıyla. "Bakalım ne kadar taşıyabileceksin o soyadı?"

Gülümsedim. Bu defa acı bir gülümseme değildi bu. İnançla, içimden gelen bir ışıkla, zafer benimdir duruşuyla.

"Taşıdığım en onurlu şey o soyadı. Kızını ezmek için kullandığın Arga'dan bin kat ağır ve değerli. Ülkesine hizmet eden bir adamın bana verdiği en değerli hazine. Nazmi Arga'nın kızı değil, Yüzbaşı Dağhan İdris Tüfekçi'nin eşi Zülal Tüfekçi olmak daha gurur verici."

Karşıdan tek bir kelime gelmedi. İçimdekileri bir nebze de olsa kusmak için devam ettim.

"Ha, bu değil ki; ben birinin arkasına sığınıyorum. Pasifim? Asla! O, senin kızınken öyleydi. Ben kendi ayaklarımın üzerinde durmanın ilk adımlarını atıyorum. Sen de anca pis işlerle önüme set çekmeye çalışıyorsun ama başaramayacaksın, Nazmi Arga!"

Telefonun ucundaki sessizlik ağırlaştı. Sanki sözlerimden birkaç adım geriye çekiliyordu. Ama ben, geriye çekilmiyordum. Tam tersine, doğruluyordum.

"Ben artık o kız değilim," diye ekledim, sesimi biraz daha yumuşatarak. "Ben yolumu, onurumla, gururumla yanımda sevdiğim adamla çizeceğim. Senin karanlık gölgelerin değil, kendi ışığımın peşindeyim."

"Göreceğiz," dedi sadece.

Bir tık sesi duyuldu, telefon kapandı. Telefon elimde öylece kaldım. Bir an için sessizlikle baş başa kaldım. Sanki o, "Göreceğiz," kelimesi, tüm havayı daha da ağırlaştırmıştı. Derin bir

nefes aldım. Kendi içimde fırtınalar kopuyordu; nefret, öfke, umut, kararlılık... Hepsi bir arada ama en çok da özgürlük isteği. Kendi kendime fısıldadım: "Evet, göreceğiz. Fakat bu sefer ben kazanacağım."

Dışarıdaki gün ışığı yavaş yavaş odaya dolarken, kalbimdeki ağırlık hafifçe azalıyordu.

Tam o sırada kapı çaldı. Kalbimin ritmi biraz hızlandı istemsizce. Kapıya doğru yürüdüm. Kapının deliğinden bir cesaretle baktığımda, turuncu saçları gördüm. O turuncu saçlar, hemen içimi ısıttı. Hiç beklemeden kapıyı açtım. Yüz yüze geldiğimizde gözlerindeki o sıcaklık, sesindeki neşe ile sanki yükümü hafifletmeye gelmişti.

"Seni almaya geldim komşu," dedi Menekşe, kapıda bütün gülüşünü kuşanmış hâlde duruyordu. "İzinliyim de."

Rahat kombinin içinde bile göz kamaştırıyordu. Vizon rengi yoga taytı ve önden bağlamalı, uzun kollu üstüyle sanki sabah güneşiyle yarışıyordu. Parlak, enerjik, tam Menekşe işte.

"Nereye?" dedim, kapıdan çekilirken kaşlarımı hafifçe kaldırarak.

İçeri adımını atar atmaz, evin havası değişti. Sanki biri perdeleri açıp içeri güneşi salıvermişti; daha hafif, daha umut dolu bir sabah gibi.

"Dağhan gönderdi seni, değil mi?" dedim kuşkuyla. İzin günü olsa bile bu saatte kalkması alışılmış bir şey değildi.

Menekşe dudaklarını büzerek hafifçe güldü. "Dağhan Komutan mı? Yok ya! Bugün izinliyim gerçekten. Alışmışım ya erkenden kalkmaya, gözüm açıldı mı açıldı. Baktım bizim Komutan çoktan gitmiş, dedim bir hayırlı sabah diyeyim Zülal'ime. Seni alayım, götüreyim bana. Çünkü senin bana geleceğin yok, ben artık ona karar verdim," dedi tatlı tatlı söylenerek.

Oturma odasına doğru yürürken başını arkaya çevirip ekledi: "Hem lak lak eder, kahve içeriz. Belki dedikodu da birazcık!"

Arkasından yürürken gülümsedim istemsizce. İçim yavaş yavaş ısınıyordu. "Tamam, hırkamı alayım. Hemen çıkalım," dedim ve odama yöneldim.

Hırkımı üzerime geçirdiğimde hiç beklemeden kapıya yürüdüm. İlk önce anahtarı, arayan olursa diye telefonumu aldım. Menekşe de hiç beklemeden yanıma geldi. Birlikte evden çıktığımızda çok da yürümemize gerek kalmadan karşı daireye geçtik.

Menekşe'nin evi, tam onun karakteri gibiydi: renkli, sıcak ve yaşanmışlık kokan. Girişteki aynanın kenarına asılmış nazar boncuğu, holde serili otantik halılar, kanepenin üzerine atılmış örgü battaniyeler, krem rengi ve yeşil karışımı köşe koltuğu bile ona özgüydü.

"Geç geç, ayakkabılarını çıkar, rahat et," dedi Menekşe, kapıyı arkamdan kapatırken. "Kendini evinde gibi hisset. Yayıl koltuğa, ben kahveleri yapıp geliyorum."

Halının desenlerine baka baka yürüdüm salona. Koltuğa otururken örgü battaniyenin bir ucunu dizime çektim. Garip bir şekilde üşüyordum. Evin içinde yayılan vanilya ve tarçın kokusu burnuma geldiğinde, kendimi biraz daha huzurlu hissettim.

Mutfaktan kaşık tıngırtıları, fincan sesleri geliyordu. Menekşe bir şeyler mırıldanıyordu, sesi belli belirsiz ama neşeliydi.

"Sade yapıyorum?" diye seslendi mutfaktan.

"Evet, lütfen," dedim hafif gülümseyerek.

Kahvenin kokusu çok geçmeden yayıldı eve. O an, küçük şeylerin insana nasıl iyi geldiğini düşündüm. Bir fincan sade kahve. Bir dostun sesi. Dazine çekilmiş bir battaniye. Ve dışarıda hâlâ devam eden bir hayat...

Az sonra Menekşe kahvelerle geldi. Kupaların biri mint yeşiliydi, diğeri sarı. Sarı olanı uzatırken göz kırptı.

"Teşekkür ederim," dedim, kupayı alırken. Ellerim kahvenin sıcaklığıyla biraz daha ısındı.

Menekşe, köşe koltuğun diğer ucuna geçti. Ayaklarını altına topladı, saçlarını ensesinde toparlamıştı. Kupasından bir yudum aldıktan sonra kaşlarını hafifçe kaldırarak baktı bana.

"Bak bakayım bana," dedi gözlerini kısıp. "Senin bir şeye moralin bozuk gibi?"

Gülümsedim ama gülümsemem tam yerini bulmadı. Gözlerim, fincanın dumanına takılı kaldı.

"Sabah babam aradı da," dedim sonunda. "Canımı sıkmaya birebir kendisi."

Menekşe kupasını sehpanın üzerine koydu. Ellerini dizlerinin üstünde birleştirip bana döndü. Bakışı sıcaktı ama gereksiz bir acıma yoktu gözlerinde. Sadece dostluk vardı. Anlayış.

"Ne dedi yine?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Belli ki boş konuşmamış."

Derin bir nefes aldım. İçimden geçen cümleleri toparlamak kolay değildi. Ama artık susmak da işe yaramıyordu.

"Yine aynı şeyler," dedim. "Dağhan'la evlenmemi hazmedemiyor."

Menekşe başını iki yana salladı. "Soda içsin canım. Senin yapabileceğin bir şey yok. Sen tercihini yaptıysan ona hazmetmek düşer."

Bir an durdum. Kupamı iki elimle kavrayıp sıkıca tuttum.

"Bazen diyorum ki bu kadar kötülüğü nasıl barındırıyor içinde," dedim kısık bir sesle. "Ben bu adamın kanıyım, bana böyleyse diğerlerine nasıldır?"

Menekşe hafifçe eğildi, elini dizime koydu.

"Zülal," dedi. "Babanın asıl kötülüğü kendine. Kalbi katran karası olmuş biri artık iyi hissedemez."

Bu sözler içimde bir yerlere dokundu. Uzun zamandır duymadığım kadar sahici ve iyileştiriciydi.

"Teşekkür ederim," dedim zor yutkunarak. "Gerçekten iyi geldi."

Hafifçe gülümsedi, parmaklarını dizimden çekmedi.

"Sen yeter ki konuş. İçinde tuttuğun her şey, seni içten içe yiyip bitiriyor. Bak, buradasın, güvendesin. Dağhan hep yanında. Ben de seninleyim. Sen de kendinde ol."

Bir süre sustuk. Sadece fincanlarımızdan yükselen hafif buhar vardı aramızda. Sonra içimde tuttuğum bir başka düğüm daha gevşedi.

"Amaan neyse, boş ver beni. Sen anlat bakalım?" dedim, kupamı hafifçe kaldırıp ona doğru gülümseyerek.

Menekşe kaşlarını hafifçe kaldırdı, sonra gözlerini devirdi.

"Ben ne anlatayım stabil bir yaşam. Sabah görev, akşam ev başka düzenim yok ki."

Gülümsedim. Bu onun tarzıydı. Artık çözmüştüm. Hep neşeyle örterdi içindeki yorgunlukları. Ama göz altlarındaki hafif morluklar, ses tonundaki ince yıpranmışlık artık gözümünden kaçmıyordu.

"Peki, iyi misin gerçekten?" diye sordum bu sefer kaçmadan. "Hani böyle içinden."

Menekşe bir an sustu. Gözlerini başka bir yere kaydırды. Koltuk kenarındaki örgü battaniyenin ucunu parmaklarıyla düzeltti.

"Bazen," dedi yavaşça. "Hayatın benim için başka planı yokmuş gibi hissediyorum. Sanki hep burada, bu düzende kalacağım, bu evde, bu lojmanda, sabah aynı alarm, aynı revir, aynı yüzler. Sonra akşam gelip aynı koltukta oturacağım. Aynı sessizlikle. Her şey aynı ama ben yavaş yavaş eksiliyorum gibi."

İçim burkuldu. Neşesiyle çevresini aydınlatan Menekşe'nin, kendi içinde ne kadar yalnız olduğunu görmek ağır geldi.

"Hiçbir şey sabit kalmaz, Menekşe," dedim yavaşça. "Biliyorum, hayat bazen yerinde sayıyor gibi hissettiriyor ama senin gibi biri böyle sabit kalmaz. Senin içinde umut var, renk var. Bir gün bu sabitliğin içinden kınıp çıkacaksın. Ve güzel şeyler olacak. Olmalı. Âşık olacaksın mesela."

Gözlerini bana çevirdi. Gülümsedi ama bu kez yorgun bir gülümsemeydi.

"Âşk mı? Aman benden uzak olsun."

Menekşe'nin sesi hafifti ama içinde eski bir sızının yankısı vardı. O ana kadar sadece göz altlarındaki morluklarda, sesindeki yıpranmışlıkla hissettiğim o kırıklık aslında, nedeni kalpten gelen bir acıydı.

"Neden?" diye sordum. "İstemiyor musun?"

"Yok," diye devam etti gözlerini kupadan kaçırarak. "Bana göre değil sanırım. Tecrübe ettim ve ağzımın payını aldım."

Sesi yumuşaktı ama içinde buz gibi bir netlik vardı. Bu cümleyi daha önce defalarca kurmuş gibi kendine, aynaya, gece yastığına ama ilk kez yüksek sesle birine söylemiş gibiydi.

Bir süre sustum. O an Menekşe'ye susarak destek olmak daha doğru geldi. Zorlamadan, sadece orada olarak. Kendisini bana açmasını bekleyerek.

Sonra o kendi açtı kapıyı; yavaşça, biraz tereddütle.

"Yedi yıl önceydi," dediğinde duyduğum seneye şaşırdım. Aynı zaman diliminde yaşadığımız acı farklı olsa da süresi ortaktı.

"Azerbaycan'dan İstanbul'a okumaya geleceğim zamanlar başladı aramızdaki tartışmalar." Gözleri hafifçe kısıldı, hatıralar zihninin perdesinden geçerken dudaklarının kıyısı acıyla gerildi. "O zamana kadar her şey kusursuz gibi geliyordu. Yani ben öyle düşünüyormuşum. Aşırı baskıları başladı. Benim sözümünden çıkmazsın, gidemezsin. Ne işin var Türkiye'de, demeler..."

Sesi titredi ama o titremeyi hemen yuttu. Güçlüydü Menekşe. Yine de içi hâlâ o günlerin gölgesini taşıyordu.

"Bir yandan çok seviyordum, inan. Tabii bir yandan da boğuluyordum. Ailem bile o kadar üstüme gelmedi. Onun gözündeki kadın; onun istediği gibi giyinen, konuşan, düşünen, gezen biriydi. Beni değil, kendisinin kurduğu kalıbı seviyordu."

"Ne oldu sonra?" diye sordum, yavaşça.

Derin bir nefes aldı. "Bir gece, valizimi aldım. Babam, 'karar senin, biz hep arkadayız,' dedi. Uçağa bindim ve çıktım geldim. Bir daha da dönüp bakmadım. Ne mesaj ne arama. Hiçbir şey yoktu. Zaten benden bir ay sonra da evlenmiş."

Gözlerinin önünde o gece canlanıyor gibiydi. Uykusuz bir beden, ağır bir bavul, belki sessiz ağlayarak geçirilen bir uçak yolculuğu ve sonunda kendi hayatını sahiplenmiş bir kadın.

"Özledin mi?" dedim usulca.

Bir saniye düşündü. Sonra başını iki yana salladı.

"Hayır. Onu değil. Ama o zamanki kendimi özlüyorum bazen. Sağlığımı kızsam da sevmenin gücüne inanıyordum. Şimdi daha çok korkuyorum. Yine aynı döngünün içine düşersem diye."

Elimi elinin üstüne koydum. "Sen hâlâ sevmeyi bilen birisin. Korksan da içinde hâlâ o güç var. O yüzden buradasın zaten. Ayakların sağlam basmasa hâlâ onun boyunduruğu altında olurdu, emin ol."

Menekşe bu defa küçük bir gülümsemeyle gözlerini kaldırdı. "Bazen buraya geldiğim için kendime teşekkür ediyorum. Yani bu ülkeyi sahiplenmek bana iyi geldi. Babamın vatan toprağında çalışmak benim için gurur verici," dedi. "Yalnız olsam bile."

"Yalnız değilsin," dedim, elimi uzatıp eline dokunarak. "Ben varım."

Gözlerinde parlayan yaşları saklamadı. Hafifçe başını salladı.

"İyi ki geldin," dedi. "Gerçekten iyi ki. Ya seninle karşılaşmasaydık?"

O an içinde sıcak bir şey aktı. Belki de uzun zaman sonra biriyle kurduğum en sahici bağdı bu.

"Ben de aynısını düşünüyorum," dedim. "Bazen diyorum ki, ya o gün kapımı çalmasaydın? Karşılaşmasaydık, bilmiyorum ne yapardım."

Gülümsedi, birkaç göz damlasını eliyle hızla sildi. "Bak, az daha ağlatacaktın beni. Hayır bir de asker hemşiresiyim ben ya, alışığım sanıyordum insanların duygularına ama sen beni ters köşe yapıyorsun."

İkimiz de güldük. Güldüğümüz anda, salonun içine yeni bir ışık doldu sanki. Kırılğanlıkla karışık bir huzur, bir güven...

"Birbirimizi bulmamız tesadüf değil bence," dedim. "Hayat bazen en karanlık anında en doğru insanı önüne koyuyor."

Menekşe yerinden doğruldu, gözlerindeki nemin yerini muzır bir ifadeye bıraktı. "Yeter bu kadar dram. Hadi kalk da şu kahve falına bakayım! Bir dünya sıkıntı dinledin, fincanda ne var merak ediyorum."

Güldüm. Kupamı masaya koyup, "Kupayla fal bakamayacağını biliyorsun, değil mi?" dedim neşeyle.

"Biliyorum," dedi "Maksat hayal kurmak."

Sadece başımı usulca salladım. Gözlerinde belli belirsiz bir umut kıvılcımı parladı. Hayal kurmak her şeyin ilk adımıydı. Küçük. Sessiz ve gerçek.

BÖLÜM 20

Körülüğümün İlk Fırtınası

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

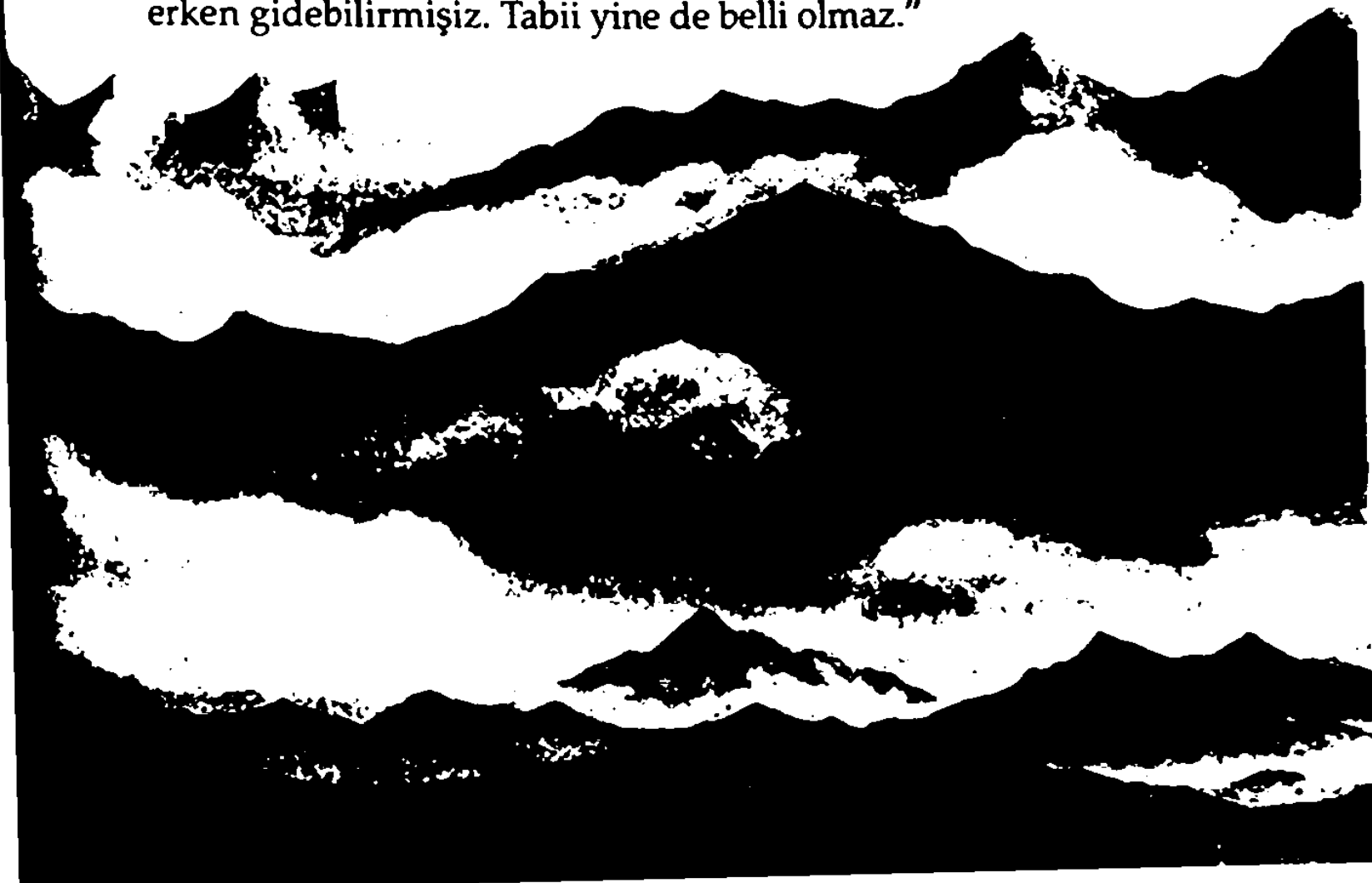
Toplantı odasına girdiğimde, Resul Binbaşı hariç herkesin toplandığını gördüm. Halil İbrahim yine aynı sandalyeye oturmuş, başını masaya yaslamış, dünyadan soyutlanmıştı. Herkes sessizdi. Havanın içinde biriken gerginlik, sigara dumanı gibi gözle görülmese de ciğerime doldu.

Gözlerim masanın çevresini süzdü. Tım bir anda ayağa kalktığı anda, elimle oturun işareti yaptım. Yerlerine çekildiler, sessizlik yeniden çöktü.

Halil İbrahim başını masadan kaldırdığında göz göze geldik. Gözlerinin altı mora çalıyordu, günlerdir doğru düzgün uyumadığı belliydi.

“Bir şey söyledi mi?” diye sordum. Ne demek istediğimi anladı, anında başını salladı.

“Evet,” dedi kısık bir sesle. “Geline anlatacakmış. Artvin’e erken gidebilirmişiz. Tabii yine de belli olmaz.”

Halo'nun tam karşısına oturduğum an kapı açıldı. Resul Binbaşı, elinde bir dosyayla içeri girdi. Sert adımlarla masaya doğru ilerlerken, tim refleksiyle yerinden kalkmak üzereydi ama sesiyle hepimizi durdurdu: "Kalkmayın."

Sesi sakın ama netti. Gereksiz hiçbir kelimeye yer yoktu. Odanın havası biraz daha ağırlaştı. Zamanımızın azaldığının habercisiydi bu toplantılar.

Hiç vakit kaybetmeden, daha önce çizdiğimiz haritayı alıp beyaz tahtanın üzerine indirdi. İşaretli bölgelere göz gezdirirken hepimiz hazırda bekliyorduk.

"Hedef, yeniden terörle bağlantıya geçti," dedi direkt konuya girerek.

Sözleri odada yankılandı. Herkes zaten bunun olabileceğini önceden sezmişti. Fakat bu kez başka bir şey vardı. Tonundaki ağırlık, sıradan bir bilgi değil, yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi.

"Necdet Demir ile yeniden temas kurulmuş olabilir," dedi Resul Binbaşı. "Yine aynı yol hattı üzerinde buluşulmuş büyük ihtimalle. Ardanoç tarafında sinyal çakışması yakalandı."

Elindeki ince çubuğu kaldırıp haritadaki noktayı işaret etti. Parmakla değil, soğukkanlı bir dikkatle çizilmiş çizgilerin üzerine dolaşarak konuştu.

"Bu bölgede kullanılan sinyal kesiciler, ilk bakışta her şeyi gölgede bırakıyor. Ama Hızır Ali Deniz, Nazmi'nin gizlice kullandığı ikinci telefonuna bir izleme programı yüklemiş. Bu sayede, gittiği konum net şekilde görüldü."

O an masanın etrafındaki hava daha da ağırlaştı. Nazmi'nin hâlâ bu kadar rahat hareket ediyor olması, içimde ayrı ayrı kıvılcıklar yakıyordu.

Halil İbrahim başını hafifçe kaldırdı. Gözünü Resul Binbaşı'dan ayırmadan konuştu. Sesi alçaktı ama tonundaki netliği anlamamak mümkün değildi.

"Bu sinyal, Necdet'le birebir görüşmeye mi işaret ediyor? Yoksa sadece temastaki adamlara mı?" dedi.

Sustum, cevabı ondan önce tahmin ettiğimi bilse de sorması gerekiyordu. Resul Binbaşı haritaya döndü, çubuğun ucunu kuzeye doğru kaydırıldı.

“Kesin bir şey yok,” dedi. “Ama sinyal çakışması Nazmi’nin telefonunun, Necdet’le bağlantılı bir cihaza çok yakın bir mesafede bulunduğunu gösteriyor. Aynı zaman aralığında, aynı rotada ilerlemişler. Bu da birebir görüşme ihtimalini artırıyor.”

Halil’in kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm. O yüz ifadesini iyi bilirim, bilgi zihnine düşer düşmez işlemi başlatırdı. Sessizdir ama içeride bir dosya açar, bağlantıları kurmaya başlardı.

Ben de öyleydim.

Ama bende dosyalar değil, hesaplar açılıyordu. Kimin ne yaptığı değil; ne zaman, neye dönüşeceğiyle ilgileniyordum artık.

Resul Binbaşı’nın sesi düşüncelerimin arasından keskin bir çizgi gibi geçti. “Necdet Demir bu akışın içindeki ortak nokta,” dedi. “Bu adamdan geçiyor örgüte giden her şey. Eğer şu an alırsak, örgüte ulaşmamızın yolu kapanır. Ama Nazmi Arga’yı yönlendirirsek, komple örgütü avucumuzun içine alırsak.”

Gözlerim hâlâ haritadaki o noktaydı. Bir tek adamı almak kolaydı. Fakat o adamı piyon gibi sürmek, satrancın tamamını çevirmekti mesele. Ve ben satrancı severdim. Özellikle sonunda şahı alıyorsam.

Sırtımı dikleştirip hafifçe geriye yaslandım. Sesimi net tuttum ama tonu fazladan hiçbir duyguyu taşımadı. “Nazmi’nin aklı şu an bende,” dedim. “Peşime taktığı adamla oyalanıyor. Lojmana girdi, tehdit etti. Kendini üstün sanıyor. Bence yine hamle yapmak için uğraşacak tabii.”

Bir iki bakış üzerime çevrildi ama ben gözümü haritadan çekmedim. Kurt puslu havayı severdi ya...

Ben o pusun kendisiydim artık.

“O herif çöp. Geçen akşam benim de peşimdeydi,” diyen Halil İbrahim’e döndüm anında.

“Ne zaman?” diye sordum sertçe.

"Sizin eve girdiği akşam," dediç "Bir kilometre bile takip edemedi zaten." Kibirle gülümsedi. Halil İbrahim'i gözetlemek zordu. Adamın lakabı boşuna Sis değildi.

"Peki bu takipçi çok fazla göze gözükmeyi mi? Başka bir plan olabilir mi?"

Söze direkt giren Serhat'a döndüm. Gözleri sabit, sakin ama bakışı keskindi. Bir şeylerden şüphelendiği belliydi.

"Evet ben de size bunu öğrenmenizi emrediyorum," dedi Resul Binbaşı.

"Olabileceği gibi belki de sadece görünmek istediklerine göründü," dedi Murat, şüpheyi bana dönerken.

Odanın havası daha da gerildi. Herkes olası tuzakların farkındaydı. Nazmi'nin zekâsı, basit taktiklerin çok ötesindeydi. Bense sessiz kaldım, düşünüyordum: Bu oyunda kim neyi görsün istiyordu? Ve asıl hamle ne zaman gelecekti?

"Bana kalırsa bir süre görünmeyecek," diyen Orhan, Hakan'a döndü.

"Ben derim ki; Neden Halil İbrahim Komutan'ımı o gün içinde takip etti? Anlaşılacağını bilemedi mi?"

Hakan'ın sözleri odada yankılandı. Herkes birbirine baktı. Akı, belki de bizim kaçırdığımız bir detayın ipucundaydı. Ben de ağır ağır başımı salladım. "Bilerek yapılmış bir hamle zaten."

Halil İbrahim onaylar şekilde başını eğdi, ardından time döndü. "Neden yaptığından çok," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra, "Aklım tek mi, yoksa başkası da var mı sorusunda," diye ekledi tek nefeste. "Ve içgüdüm nedense başkasının da olabileceğini söylüyor."

Resul Binbaşı hafifçe öne eğildi, sesi keskin ve netti. "Nazmi şu an kişisel meselesiyle ilgilenirken, terör örgütüyle bağlantısını aksatıyor. Çünkü bir kez görüşme sağlanması normal değil," dedi.

Odanın havası daha da ağırlaştı. Sırtımı bir kez daha dikleştirdim, sesimde tereddüt yoktu, "Artvin'e şu an gitmemizin bir faydası olacak mı?" dedim, bakışlarımı Resul Binbaşı'ya çevirirken. "Yoksa aklını burada daha da karıştırarak, örgütle arasını mı açmalıyız?"

Bu yalnızca sahadaki bir taktik değildi. Bu, Nazmi'nin sinir uçlarına basmakla ilgiliydi. Eğer doğru noktaya bastırırsak kendi ipini kendi çekerek her şeyi ifşa etmesini sağlardık.

Sözlerim odada yankılandı. Resul Binbaşı bir an durdu. Düşünmedi, tarttı. Onun tarzı buydu: Hamle yapmadan önce rakibin nefesini dinlerdi.

"Bu da masadaki bir seçenek," dedi sonunda.

"Psikolojik baskı, Nazmi gibi adamlar üzerinde doğrudan etkili olabilir. Ama dikkatli olunmalı. Tetikteyken daha tehlikeli olur."

Halil İbrahim hafifçe başını salladı. "Eğer onu burada sıkıştırırsak panikle bir hata yapar. O hatayı da biz değerlendiririz."

"Yani yem atacağız," dedi Serhat. "Bu sefer oltanın ucunda iğne değil, kanca olacak."

Bir gülümseme bile göstermedim. "Yanlış zamanda çekersek kopar," dedim. "Zamanında çekmezsek bizi de suya çeker."

Bir anlık sessizlik oldu. Ardından Resul Binbaşı kararlı bir tonda konuştu: "Tamam. Artvin planını bir süre daha bekleme-ye alıyorum. Önceliğimiz burada, Nazmi'nin psikolojisini iyice sıkıştırmak. Takip eden şahıslar izlenmeye devam edilecek. Ve siz-" Halil İbrahim'e ve bana döndü. "Biraz daha sıkı denetime geçin. Ajanla bağlantıları sıklaştırın. Çok uzun sürmeden buradan yıpratırsak Artvin'de işi bitiririz."

Hiç beklemeden net bir tonla karşılık verdik: "Emredersiniz, komutanım."

*"Gel aşalum aşalum pazurun dağlarını
Gel aşalum aşalum Rize'nun dağlarını
Ahan ben geliyorum ahan ben geliyorum
Aç bana kollarını sar bana kollarını."*

Plastik sandalyelerden birinde arkasına yaslanmış, çay bardağını iki parmağının ucunda döndüre döndüre söylüyordu Orhan. Sesi kantinin sac tavanına çarpıp yankılanıyor, her yerine yayılıyordu.

Halil İbrahim, başını masaya dayayıp gözlerini devirdi. Bildiğin bozuk para gibi yuvarladı bakışlarını. Siniri iyice kabarmıştı. Alaycı bir ifadeye büründü yüzüm. Orhan'ın, sesine alışkın olan bünyem pek de rahatsız olmuyordu. Halo'ya da güzel bir şölen gibi geldiği belli oluyordu(!)

"Daha ne kadar devam edecek lan bu adam?" dedi sinirle. Sinirle çıktı sesi ama kulağıma dua gibi geldi. Bildiğiniz sabır duası. Ama bizimkine sabır yetmezdi, bu gidişle bardak masaya değil, Orhan'a fırlayacaktı.

"Bitince başa saracak muhtemelen," dedim, gözümü Orhan'dan ayırmadan. "Yani özetle, sonsuza kadar Cimili İbo dinleyeceğiz, bilader."

Alay edişim Halil İbrahim'in sinirini daha da alevlendirdi. Masaya dayadığı alnını kaldırdı, gözlerini bana dikti, sonra Orhan'a çevirdi bakışını. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"Ben neden dinlemek zorundayım ulen bu sesi?" dedi, sesi bastırılmış bir öfkeyle kısıktı. "İstesem açar Cimili İbo'dan dinlerim. Bu ne ya?"

Omuz silktim. "Bırak ula, adamın yeğeni doğmuş. Keyiflendi işte." Göz kırptım ona ama anlayacak hâli yoktu. Daha iyiydi.

Orhan'ın sesi giderek yükseliyordu. Tavanın sacı sanki titreşiyordu artık. Üstelik el kol hareketleriyle yaşıyordu türküyü. Bardağını bir sağa, bir sola savuruyordu, dökmeden ama her an devrilecek gibi.

*"Seni çok seveyirum, seni çok seveyirum
Dönemeyu bu dilum, dönemeyu bu dilum
O kadar güzelsin ki, o kadar güzelsin ki
Sensin benum tek gülüm, sensin benum tek gülüm."*

Halil İbrahim gözlerini tavana dikip başını hafifçe geri attı. Gökten sabır inmesini bekler gibi bir hâli vardı. "İnşallah ses genetik değildir," dedi iç çekerek. "Ve o sabi sübyana böyle bir ses genetiği verilmez."

Halil İbrahim'in duasına cevap vermeye kalmadan, Serhat bir anda yerinden kalktı. Sandalye arkaya doğru tiz bir sesle kay-

di. Yüzü kıpkırmızıydı, sesi zaten patlamaya hazırdı. "Sesinin bağına, hatta dağına, yaylana, üstüne ek toprağına başlayacağım la senin. Yeter!"

Orhan bir an durdu. Cümlesi yarıda kaldı. O sustuğunda, beynimin içi durulmuş gibi oldu. Sessizlik... Tavanın sacından yankı yerine huzur sarmaya başladı sanki. Kulağım o an, ilk defa sessizlikte çınlamıyordu. Tabii, o kadar uzun sürmedi. Orhan döndü, Halil İbrahim ile bana baktı. Dudaklarının kenarıyla gülümsedi, tam o kendine has, pişkin Orhan gülümsemesiydi.

"En mutlu günüm ama Serhat Komutan'ım," dedi, sesi yumuşaktı ama içinde hâlâ o şamatacı kıvılcım vardı.

Serhat'ın gözleri büyüdü, ağzını açtı ama daha kelime çıkmadan ben girdim araya. Artık yeterdi.

"Mutluluğunu bastıramıyorsan, o sesini biraz bastır," dedim, gözümü ondan hiç ayırmadan. Sesimde ne bağırma vardı ne şaka. Dümdüz ama keskindim. "Yoksa ben seni bastıracağım, Orhan."

Bir saniye içinde toparlandı. Orhan buydu işte. Fıkra gibiydi ama emir görünce ciddiyeti saniyesinde takınırdı. Dik oturdu, başını hafifçe öne eğdi. "Emredersiniz, Dağhan Komutanım," dedi, öyle sert ve net söyledi ki yan masadaki uzman çavuşlar bile gülmeyi kesti.

Halil İbrahim'in yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. "Şükür," dedi rahatlayarak. Göz kırptım.

"Artvin'e eninde sonunda gideceğiz gibi görünüyor," dedi asıl meseleye dönerek. Başımla onayladım.

"Gitmeliyiz zaten. Burada aklını ancak bir yere kadar dağıtabiliriz."

Gözlerimi ona diktim. "Orada işin rengi değişecek. Nazmi'nin iplerini elimizde tutmadan bu iş çözülmez."

Halil İbrahim'in bakışları ciddileşti. Yana kaykılmıştı. Sağ elindeki çay bardağını masaya bırakırken göz ucuyla bana baktı. Başımı çevirip kantinin buğulu camından dışarı baktım. Rüzgâr ağaçları hafifçe eğiyordu. Gökyüzü griydi. Tıpkı zihnim gibi.

"Benim Nazmi'den başka davam yok, Halo. Vatanım önceliğim, karım emanetim, ailem ise vazgeçilmezim," dedim, yavaş

ama net bir sesle. "Nazmi'yle yaşanacakları kimseye bulaştırmadan, çamur sıçratmadan çözmeye çalışacağım."

Sesim kararlıydı. İçimde başka bir ses daha vardı. Susturmadığım. Kendime bile itiraf edemediğim öfke gibi bir ses. İnce, sinsi ve yakan.

Halil İbrahim uzun uzun yüzüme baktı. O bakışı bilirdim. Hem dost bakışıydı o hem komutan. Gerekirse senin için kurşun yer ama önce seni sorgulardı.

"Senin intikamın hep önce konuşuyor," dedi. "Fakat bu sefer vatan da işin içinde, biladerim. Çözeceğiz, biliyorum."

Gözlerimi kaçırmadım. O cümle boğazıma oturdu. "Ben de bunun farkındayım. Bu, kişisel bir mesele gibi dursa da Nazmi'nin ipleri sadece bana değil, memlekete dolanıyor artık."

Elimi yumruk yaptım, yavaşça masaya yasladım. "Ben bu adamı sadece Zülal'in babası olduğu için değil, bu ülkenin başına bela olduğu için karşıma alıyorum. O farkı bilen biriyim."

Halo başını hafifçe eğdi. Dudaklarını birbirine bastırdı, sustu. Sonra gözlerini kaldırdı. "İşte bu yüzden iyi bir komutansın, Borçkalı," dedi. "Çünkü sen, en aydınlık anında bile gözünü pusulasız çevirmiyorsun."

Başımı yana eğdim. "Garantici olmak zorundayım, Halo. Bu iş uzadıkça içimdeki huzursuzluk büyüyor." Bir an sustum. Sonra gözlerimdeki karanlığı serbest bıraktım. "Ve sonu da pek hayra alamet değil gibi."

Halil İbrahim sessizce çay bardağını eline aldı. Uzunca baktı, ama dudaklarına götürmeden yeniden masaya bıraktı. Bakışları uzaklaştı. Sanki önünde değilmişim gibi. "Senin iç sesin çok bağıyor, Dağhan," dedi. Sesi fısıltı gibiydi.

O cümle içimde yankılandı. Evet. Belki de gerçekten fazla bağınyordu içim. Belki de susturamıyordum. Çünkü bir sustuğumda, her şey yıkılacakmış gibi hissediyordum. Ve ben, o enkazın ortasında kalan tek kişi olacağımın farkındaydım. Halo'ya bir şey söylemedim. Söylesem, ağzımdan çıkacak ilk cümle, "Haklısın," olurdu. Ama bazı haklılıklar bile suskun kalmayı gerektirirdi. Kalbimden geçenleri bastırmak nasıl kolay değilse...

Memleketin haritası gibi karmakarışık hâle gelen zihnimi toparlamak da artık bana uzak bir eylem gibiydi. Ne olursa olsun bu işin sonunu görmeden geri adım atmak yoktu. Ya batacak, balçığın dibine kadar çökecektim. Ya da çıkacak, göge kadar uzanacaktım.

"Ulan Borçkalı Artvin de şöyle mükellef sofrâ isterim haberin olsun haçen da uşağum,"

"Ula ağzına hiç mi yakışmaz? Sal kardeşim, ağzımı, şivemi bana sal."

Gülümsedim. İstemsizce. Ne zaman bu herif ağzını açsa, yüzümde istemediğim bir gevşeme oluyordu ya buna da kurulu-yordum.

"Elbet kurarız o sofrayı, Halo," dedim. "Yeter ki memlekete varalım. İlk kadehi de ben kaldıracağım sana, söz."

"Benim şerefime içeceksin he? Daha ne isterim," dedi yerinden kalkarken. Sonra omzumu dürttü hafifçe, sesi alçaldı. "Gizli yap ama. Zülal yenge öğrenmesin aramızdakileri."

"Ulan ağzının bağına var ya senin, Atıcı!"

Keyifle karşılık verdi, "Aynen, Borçkalı. Aynen."

Ben de daha fazla oturmadan kantinden çıktım. Koridorun sonuna kadar yürüdüm. Her adımda botlarımın çıkardığı ses yankılandı. Loş ışıklı köşeyi döndüğümde, telefonum titredi.

Hızır Ali Deniz.

Ekranda ismini görür görmez cevapladım.

"Çabuk söyle, Hızır Ali."

"Ayfer öğrendi."

Sesi ne telaşlıydı ne de sakin. Sadece nötrdü. Bilgi verir gibi. Rapor okur gibi.

Bir adım geriye çekildim.

"Ne dediğini bir daha söyle."

"Ayfer, babasının terörle bağlantısını öğrendi."

Bir an vücudum taş kesildi. Sonra o öfke, içimde barut gibi parladı.

"Sen ne bok yapıyordun öğrenirken?"

"Yanımdaydım," dedi hiç utanmadan.

Sanki pazardan domates fiyatı söylüyordu.

“Ula kafan mı gidik senin! Zülal’e söylerse ne fuşki yiyeceğiz lan biz?!”

Sözler ağzımdan fırlamadı, patladı. İçimdeki panik, sesime taşmıştı.

Zülal’in öğrenmesi bu işin kırılma noktasıydı. Ayfer’in ağzından çıkacak tek bir kelime, her şeyi yerle bir ederdi.

O sırada Hızır Ali, o bildik umursamaz tonuyla yeniden konuştu: “İyi haber söylemeyecek,” dedi. “Kötü haber, boşanıyorum.”

Bir an beynim yandı.

“Ne saçmalıyorsun lan sen?! Ne boşanması?!”

“Dalga geçiyorum ula,” dedi gülerek. “Biraz gevşe. Söylemeyecek dediysem söylemeyecek.”

Dişlerimi sıktım. O hâlâ gülüyordu. Benim içimde kıyamet çanları çalarken, onun dudaklarında hâlâ gevşek bir alay vardı. Bu, öfkeyle yükselen bir yangının ortasına, benzinle yürümek gibiydi.

“Sana bir daha söylüyorum, Hızır,” dedim dişlerimin arasından. “Ayfer’in Zülal’le konuşması demek, kurduğumuz tüm dengeyi tek bir cümleyle sarsması demek. Anladın mı bunu?”

Bir saniyelik sessizlik oldu. Sonra o tanıdık alayla cevapladı: “Duydum.” Durdu. Nefesini belli belirsiz tuttu. “Ama söylemeyecek.”

“Bunu neye güvenerek söylüyorsun?”

“Ayfer’i tanıdığım için söylüyorum.”

Cevabı öylece bıraktı. Sanki her şeyi bilen ama hiçbir şeyi açıklamak zorunda hissetmeyen bir adam gibi. Boğazımdan keskin bir öfke geçti. Ama yuttum. Ona bağırmak, güveni değil, paniği gösterirdi. Bense panikleyemezdim. Çünkü bu oyunda ben çökersem, arkamda tutunacak kimse kalmazdı.

Nefesimi tuttum. Sesim taş gibi oldu.

“Göreceğiz, bacanak.”

Telefonu hiç beklemeden, hiçbir şey demesine fırsat vermeden yüzüne kapattım.

Hızır Ali'nin rahatlığı sinirime dokunuyordu. Ayfer'in öğrenmesi pek iyi haber değildi. Zülal'in öğrenmemesi için elinden geleni yapsa iyi olurdu. Adımlarımı hızlandırıp doğrudan odama yöneldim.

Koridorun sessizliği üzerime çöktü, botlarımın sesi yalnızca o boşluğu dolduruyordu. Odamın kapısını açtım, içeri girdim ve kapıyı ardımdan sessizce kapattım. Bir an pencerenin önüne geçtim, dışarı baktım ama gözlerim hiçbir şeyi görmüyordu. Ne karargâh ne dışarıda eğitim alan askerler. Şu an koca bir boşluğu izliyor gibiydim.

İçimde fırtınalar kopuyordu. Zülal'in hayatını ne kadar koruyabilirdim? Ne kadarına dayanabilirdi? Bu savaş sadece dışarıda değildi; evimizin içinde, kalbimizin tam ortasında yaşanıyordu.

Derin bir nefes aldım, dişlerimi sıktım. Yumruklarım istemsizce sıkıldı. Kendi kendime söz verdim: "Kimse zarar vermeyecek. Benim yanımda olduğu sürece kimse bir adım yaklaşamayacak ona."

Masama yöneldim, sandalyeye oturdum. Ellerimi ovuşturdum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama beynim durmuyordu. Her çözüm düşündüğümde yeni bir sorun çıkıyordu.

Zülal'i korumak, geçmişiyle yüzleşmek, babasını hesaba katmak, Ayfer'i susturmak, Hızır Ali'yi dengelemek, plana sahip çıkmak, sadık kalmak. Hepsi omzumdaydı.

Bir kalem aldım elime. Uzun süredir yazmadığım o küçük defteri çıkardım çekmecedan. Açtım. Zülal'in eskiden bana aldığı bir defterdi. İçinde duran fotoğrafını çıkardım, arkasında: *Her şey üzerime yıkılsa da seni kimseye bırakmam*, yazıyordu. Eski toy ben bile şu anki hâlimle hem fikirdi. Sonra defteri kapattım. Fotoğrafı aynı yere koydum. Bot sesleri dış koridorda yankılandı. Ve gerçek dünya, bir kez daha içeri girmek üzereydi.

Her çözüm düşündüğümde yeni bir sorun çıkıyordu. İpleri koparmadan nasıl toparlayabilirdim?

Kapım çalındı. Gözüm duvarda bir noktaya takılmışken sadece, "Gir!" diye seslendim.

Kapı aralandı. Üsteğmen Sevde başını uzattı. Gergindi ama o soğukkanlı hâlini korumaya çalışıyordu. "Komutanım, eğitim çizelgesini getirdim. Halil İbrahim Komutan'ım, size bırakmam gerektiğini söyledi."

"Tamam Sevde, getir."

İçeri adımını attı. Elindeki dosyayı masama bıraktı ama gitmedi. Sanki söylemek istediği bir şey daha var gibiydi. Kaşlarım hafifçe çatıldı, bakışlarımı ona çevirdim. "Başka bir şey mi var?"

Gözlerini bir an yere indirdi, sonra tekrar bana döndü. "Hayır, komutanım."

Bakışlarını hızla toparladı, omuzlarını dikleştirdi.

"Çıkabilirsin o zaman," dedim, sesimin alışıldık soğukluğuyla.

"Emredersiniz," deyip selam verdi, ardından sessiz adımlarla odadan çıktı.

Kapı kapandı.

Ve oda yine sessizliğe gömüldü.

Eve girdiğimde, ayakkabılarımı çıkarmadan önce etrafı dinledim. Gecenin sessizliği her yeri sarmıştı. Sanki zaman içeride duruyordu. Salona geçtiğimde Zülal'i koltukta uzanmış buldum.

Ayakları battaniyenin altından dışarı sarkmış, bir eli karnına, diğeri başının altına kıvrılmıştı. Yüzünde o bildiğim, bana huzuru da pişmanlığı da hatırlatan ifade vardı. Tasasız bir şekilde uyuyordu.

Fakat ben biliyordum ki; bu kadın, uzun zamandır tasasız uyumamıştı. Muhtemelen beni beklerken gözleri kapanmıştı. Bir şey demeden yaklaştım. Bir an sadece onu izledim. Yüz hatları dinlenmiş gibiydi ama elleri hâlâ tetikteymiş gibi gergindi.

Yavaşça diz çöküp başucuna oturdum. Parmaklarımı usulca saçlarına uzattım ama dokunmadım. Sadece baktım. Sadece orada, onun yanında, sessizce durmak istedim. Ellersem uykusunu bölmekten çekindim. Benim fırtınam dışarıda, bakışlarımda ya da zihnimde değildi artık. Bu kadının gözlerinin içinde başlıyor-

du. Ve ben hangi cepheden dönersem döneyim, sonunda onun bakışıyla vuruluyordum.

Bir iç çekiş koydum. Sesliydi ve onu uyandırdı. İstemsizce yaptığım bir şeydi. Sadece göğsümdeki ağırlık bir anlığına dışarı sızmak istemişti. Gözlerini açtığı anda, önce birkaç saniye nereye baktığını anlayamadı. Yüzünde uykunun o dalgın çizgisi vardı. Sonra göz göze geldik. Ve o an her şey netleşti. Gözlerindeki belirsizlik yerini tanıdıklığa bıraktı.

“Hoş geldin,” dedi. Sesi inceydi, kısık ve uykuyla uyanıklık arasında sıkışmış gibi.

Başımı eğdim hafifçe. “Hoş buldum,” dedim. Kelimelerim, geldiğim yeri değil. Onu bu hâlde izlemenin hoşluğunu ima ediyordu.

Bir süre öylece baktık birbirimize. Ne konuşmak gerekiyordu ne de susmak zordu. O an için sadece var olmak yetiyordu. Aynı evde, aynı havada, aynı yorgunlukla. Yavaşça battaniyeyi düzelttim, ayaklarını içine aldı. Göz kapakları yeniden ağırlaştı ama gözlerini tam kapatmadan önce fısıltıya benzer bir şey mırıldandı: “Bekledim seni...”

Sanki suçluymuşum gibi içim ezildi. İçimde bir şey, onun o iki kelimesine gereğinden fazla anlam yükledi. *Bekledim seni*, cümlesi sadece bir geceyi kastetmiyordu belki de. Belki ayları, yılları ya da köprü başında geçen o sabahı bile. Elimi usulca uzatıp, saçlarının ucuna dokundum. Parmak uçlarımda hissettiğim yumuşaklıkla, içimdeki sertlik bir anlığına yumuşadı.

“Biliyorum,” diyebildim. “İşim geç bitti.”

Küçük, iyi niyetli bir yalandı bu. Gerçeği söylesem, bir adamın içinden geçen onca karanlığı bu saate taşısam, onun uykusu kaçır, benim vicdanım daha beter uyanırdı.

Gözlerini kapadı. Uyumamak için direndi ama dayanamadı. Ben yanımdayken rahatlıkla uyurdu. Belki de bana bir şeyler anlatmak istiyor, ondan uyanık kalmak istiyordu. Sonuçta içimizde hâlâ birbirine çarpmadan susturamadığımız cümleler vardı. Ama ikimiz de konuşmadık.

Koltukla duvar arasında kalmış küçük boşluğa zor bela sırtımı yasladım. Yavaşça çömeldim. Yorgundum ve bu yorgun-

luk sadece bedenlen değildi. İnsanın en çok ruhu yoruluyordu ve sevdiğinin yanında gün yüzüne çıkıyordu. Gizlenecek hiçbir yeri kalmıyordu.

Züla'ın nefesi düzene girince başımı hafifçe yana eğdim. Uyumamış âdeta sızmıştı. Suskunluğuna ortak oldum ve ben de sustum. Konuşmadan. Dokunmadan. Sadece var olarak. Ve ben o gece, susarak bir kez daha sevdim onu. İlk defa bir sessizlik bu kadar çok şey anlattı. Uzun zamana rağmen hâlâ bıraktığı noktaydım. Bu kadardım işte. Dağhan bu kadardı. Yetmiş yıl da geçse bir kadına vurgundu ve aynı noktadan devam etmeye mahkûmdu.

Sabah gözlerimi açtığımda, sırtım hâlâ duvara yaslıydı. Boynumda ince bir ağrı, sırtımda o tanıdık ağırlık vardı. Üniformam üzerimdeydi. Çıkaracak vakti ya da niyeti bulamamıştım zaten. Düğmeleri çözmemiştim. Kemerim bile hâlâ takılıydı.

Bir savaşın içindeymişim gibi değil de savaşa mola vermişim gibi hissediyordum. Göz kapaklarımı araladığımda ilk gördüğüm şey Züla'ın saçlarıydı. Battaniye hâlâ örttüğüm gibi üstündeydi. Azıcık kıpırdanmış olsa da hâlâ uyuyordu. O kadar sessizdi ki nefesini görmek için neredeyse doğrulacaktım ama kımıldamadım.

Bir süre başımı geriye yasladım, tavanı izledim. Zihnim hâlâ geceyle sabah arasında bir yerdeydi. Uyumamış gibiydim de sanki bir şekilde geçmişti saatler. Gecedten sabaha, tek bir mermi atılmadan geçilmiş bir nöbet gibiydi.

Birlikte susmak, bazen iki kişi arasında kurulabilecek en sağlam köprüydü. Biz dün gece konuşmuştuk aslında. Hiç kelimelere dökmeden.

Yavaşça kolumu çözdüm. Kemerini gevşettim ama düğmeleri çözmedim. Çünkü hâlâ üzerimde olması gerekiyordu. Ayağa kalktım. Bir süre Züla'e baktım. Saçları hafif dağılmıştı, yüzündeki çizgiler yumuşaktı. Uyurken hep biraz daha küçük görünürdü bana. Korunmaya daha muhtaç, daha sessiz, pek bir güzel...

Yavaş adımlarla pencereye yürüdüm. Perdenin aralığından dışarı baktım. Güneş tam doğmamıştı ama gökyüzü, geceyle

gündüz arasında bir anlaşılmaya varmış gibiydi. Ne tam karanlıktı ne de tam aydınlık. Tıpkı içimdeki gibi.

Elimi belime attım. Parmaklarım refleksiyle silah kabzasına gitti. Olduğu yerde duruyordu. Zihnimdeki sesler mevzilenmişti. Arkamdan hafif bir hışırtı geldi. Dönmedim. Bilerek yapmadım bunu, sadece biraz daha alan tanıdım ona. O an dönsem, göz göze gelsek, içimdeki sessizliği bozan ilk şey onun bakışları olurdu büyük ihtimalle.

Ama bir çift nefesin varlığını hissettim. Uykudan yeni uyanmış, biraz bulanık, biraz güven dolu.

"Uyandın mı?" dedim. Sesim neredeyse fısıltılıydı.

Cevap gelmedi ama adımlarını işittim. Arkama döndüğümde oradaydı. Saçları kabarmış, omuzlarına düşüyordu. Üzerindeki yumuşak pijamalarla bu dünyaya ait değildi sanki. Gözleri hâlâ uykuluydu ama içinde konuşmaya hazır bir sessizlik vardı.

"Bir şey söylemeyeceksen susmaya devam edebilirim," dedim, hafif bir gülümsemeyle.

Gözleri dolar gibi oldu. Sonra başını iki yana salladı. "Sesimi toparlayamadım," dedi. "Dün gece burada uyumuşuz."

Zülal kollarını kavuşturdu. Üşüyor muydu emin olamadım. Yanına doğru adımladım ve battaniyeyi alıp omuzlarına sardım. Direndi önce ama sonra izin verdi.

"İyi misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "İyiyim. Sadece ürperdim."

"İyi ol," dedim. Sonra gözüm saate takıldı. 06:12. İnsanların uyanmasına daha vardı ama biz zaten çoktan uyanmıştık.

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu usulca. Sanki gitmemi istemiyor ama bunu söylemeye çekiniyormuş gibiydi. Sanki sadece sorarmış gibi.

"Henüz değil," dedim. "Biraz daha buradayım yavrum, sen de beni göndermeye meraklısın bakıyorum?"

Zülal başını eğdi, gülümsedi. O gülümseyiş var ya insanın içine serin su gibi dökülürdü.

"Hıhı evet, uyuyan adamdan nefret, adam dediğin sabah kalkar gider," dedi alayla.

"Başladın gene bilmediğim replikleri kullanmaya."

"Yani senin izlediğin şeyler sürekli dağda kamp videoları, korku filmleri, bir de silah temizleme videolarıysa ben ne yapayım?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Geçen gün ben silah temizlerken sen bana çaktırmadan bakıyordun ama."

"Yalancı," dedi gülerек, sonra başını çevirdi ama kulağına kadar kızardığını gördüm.

Gülümsemem genişledi. O an, bütün o gerilimler, sessizlikler, gecenin ağırlığı bir anlığına dağıldı. Sabahın ilk neşesi, birbirimize tutunduğumuz bir tebessümle geldi.

Yanına yürüdüm, elimi saçına attım. "Duşa gireceğim, çıkayım kahvaltı yapalım."

"Hazırladın mı ki?"

"Yeni uyanmış adama sorduğun soruya bak da. Sen hazırla da yiyelim."

Zülal cilveyle hafifçe omuz silkti, mutfaka doğru yürüdü. "Peki, bakalım sen duş alırken ben neler yapabilirim."

Duşun sıcak buharı altında biraz rahatlayacağımı bilmek güzel bir histi.

"İstersen sende gel?" diye sordum oyunbaz bir tavırla.

"Olur," dediği an şaşırdım.

"Gerçekten mi?"

"Mesela yani," diyerek hevesimi çıktığı yere geri soktu.

"Sabah sabah komedi denizindesin," dedim alayla "Heveslendirme bari."

Zülal omuz silkti, hâlâ o hafif gülümsemesini kaybetmeden, "Sen duşun keyfini çıkarırken, ben kahvaltı hazırlıyor olacağım. Haydi git bir an önce yıkan," dedi.

Hiç beklemeden kendimi duşun altına attığımda, sıcak suyun kasılmış kaslanma iyi gelmesini bekledim. Bir süre suyun akmasına izin versem de sabunlanıp çıktım.

Duşu bitirip banyodan çıktığımda, mutfaktan yayılan çay ve menemenin kokusu hemen fark edildi. Zülal, masayı özenle hazırlamış, yüzünde hâlâ o rahat ve sakin ifade vardı. Üzerimdeki

bornozla daha fazla beklemeden, odama geçerek temiz üniformamı giydim.

Mutfağa geri döndüğümde her şey hazırды.

“Az zamanda, iyi iş,” dedi hafif gülümseyerek.

“Çok iyi iş. Hatta afiyetle yemeye hazırım,” dedim ukalaca. Birlikte masaya oturduk, çayın hafif buharı arasında geçen hoş sohbet bile keyifliydi.

Kahvaltıdan kalktığımızda, karargâha gitmek için hemen çıkmadım. Çayımı almış salonda Zülal ile dinginlik içinde otuyordum.

“Saat sekiz buçuk oldu bile,” dedi hatırlatır gibi. “Geç kalmıyorsun, değil mi?”

“Hayır, kalmıyorum. Bugün sabahtan gitmeyeceğim.”

Zülal’in gözleri hemen bana dikildi, şaşkınlık ve biraz da merak vardı bakışlarında. İlk defa geç saate kalıyordum.

“Alışverişe gidelim izinli olduğumda, küçük bir valizle geldin. İhtiyaçlarını alalım,” dedim.

Yüzündeki şaşkınlık yavaşça yerini hafif bir tebessüme bıraktı. “Alışveriş mi?” dedi, sesi biraz neşelenmişti. “Sen alışverişten nefret edersin.”

“Evet,” dedim, “Ama ihtiyaçlarını almak lazım, bu hafta sonu çıkıp alalım.”

Başını hafifçe salladı. “Olur,” dedi.

Bir anda telefonumun sesi her şeyi böldü. Orta sehpa da duran telefonu aldığımda ekranda Üsteğmen Serhat Ata yazıyordu.

Hiç beklemeden açtım.

“Efendim, Serhat?” dedim, sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak.

“Yüzbaşım, acil bir durum var,” dedi Serhat’ın sesi, ciddiydi. “Karargâhta olmanız gerekiyor.”

“Ne oldu?” dedim hiç beklemeden.

“Halil İbrahim Komutan ve Menekşe hemşire pusuya düşürülmüş.”

Sanki bir anda içim buz tıttı. O an etrafımdaki her şey -Zülal'ın bakışları, odanın sessizliği, hatta soluk alışım bile- bulanıklaştı. Sadece Serhat'ın sözleri çınliyordu kulağımda.

"Yerleri belli mi?" dedim hızlıca, sesim sertleşmişti. Artık içimdeki asker konuşuyordu.

"Hayır, komutanım. Sınır hattına yakın, devriye dönüşünde pusuya düşürülmüşler. Halil İbrahim komutanım bir iz bırakmış ama çözemedik."

Damarlarımda gezen kan, yerini buz gibi bir öfkeye bıraktı. Halil İbrahim... o, asla rastgele bir iz bırakmazdı. Belli ki bir mesaj vardı orada. Bizim anlayacağımız bir şey. Bize bir şey demek istiyordu. Ve bunu sadece ben çözebilirdim.

"Konum at Serhat. Hemen çıkıyorum," dedim. Sesim donuk, kararlıydı.

"Emredersiniz, komutanım," dedi Serhat ve kapattı.

Telefonu masaya bıraktım, artık ellerim serin değildi; avuçlarım ateş gibiydi. Hızla ceketimi alırken Zülal yaklaştı. Gözleri endişe doluydu. Sadece yüzüne baktı. Bekledi ama dayanamadı.

"Menekşe iyi mi? Dağhan, lütfen bir şey söyle."

"Halil İbrahim bir iz bırakmış," dedim ona, gözlerimin içine bakmasını istedim. "Demek ki hâlâ hayatta. O, hayattaysa Menekşe de yaşıyordur."

Zülal gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. "Git. Ne gerekiyorsa yap. Ama lütfen, bana haber ver."

"Veririm," dedim ve kapıya yöneldim. Tam kolu tutmuşken arkamdan o cılız sesi duydum: "Dağhan lütfen, Menekşe ve Halil İbrahim'i bulun."

Bir an durdum. Gözlerimi kapatıp içimden bir yemin ettim. Ardından kapıyı açıp çıktım. O an artık sadece bir yüzbaşı değildim. Aynı zamanda bir dostun, bir kardeşin izini süren adamdım. Ve kim ne yapmışsa, o pusunun hesabı kesilecekti.

BÖLÜM 21

Nasuh Tövbe

HALİL İBRAHİM ATICI

Karargâhın puslu havasına inat, gözlerim karşıda duran dağı görüyor, ezbere orada olduğunu biliyordu. Elimdeki boş karton bardağı çöpe fırlattım. İnce ses, metal kutunun içinde yankılandı. Sert adımlarla odama yöneldim.

"Halil İbrahim Komutan'ım!"

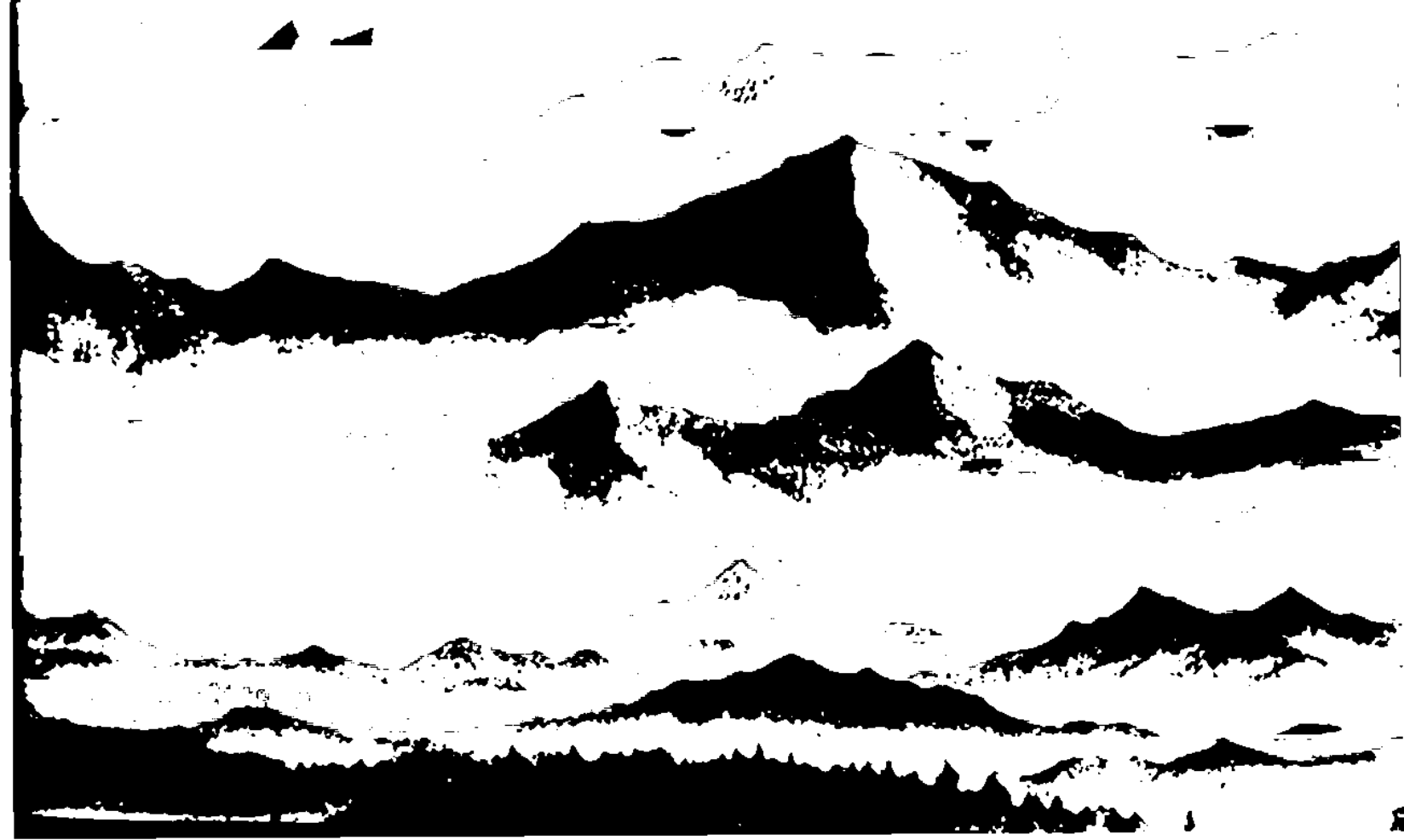
Durmam bir saniyemi aldı. Ses tanıdık ama tonu yabancıydı. Geriye döndüm. Koşar adım gelen er, selam çakarken konuştu: "Deniz Karlı, Ankara, komutanım!"

"Rahat! Tamam Karlı, söyle bakalım."

"Komutanım, karargâhtan acil görev emri iletmem istendi. Resul Komutan'ın bilgisi dahilinde, hudut kontrolüne çıkmanız emredildi."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Başımı hafifçe yana eğdim. "Tek başıma mı? Tım hazır mı?"

"Hayır, komutanım. Yanınıza sağlık personelinin iki kişisi eşlik edecek. Doktor Özkan ve Hemşire Menekşe. Hudut sağlık

kontrolüymüş. Resul Komutan'ım sizi odasına çağırdı, detayları o anlatacakmış."

Bir şeyler yerli yerine oturmuyordu. Neden bir yüzbaşısı, yalnızca bir doktor ve bir hemşireyle hududa gönderirlerdi? Karargâhta bu görevi üstlenebilecek kıdemli üsteğmenler vardı. Ama emir demiri kesiyordu. Bu işte başka bir katman vardı. Sadece sağlık kontrolü değildi bu. Kılıfıydı belki. Belki de sadece bizden birinin görmesini istiyorlardı. Güvendikleri bir gözle.

"Nereye gidilecek?"

Er, cebinden kıvrılmış bir emir kâğıdı çıkarıp uzattı. Kalın parmakları titremiyordu ama gözleri tedirgindi. Bu da bir şeydi. "Üç Numaralı Hudut Noktası. Dünden bu yana iletişimde kesintiler yaşanmış. Ayrıca bir devriye sağlık kontrolü sonrası geri çağırılmış, yeniden değerlendirme isteniyor."

Kâğıdı elime aldım. Gözlerim satırlarda kayarken içimde tanıdık bir sıkıntı filizlendi. Sessizlikte kaybolan bir karakol gibi geldi o nokta bana. Sanki biri orada ipleri kesmişti de bize şimdi, "Bakın bakalım, hangi bağ kopmuş," diyorlardı.

"Tamam Karlı. Özkan ve Menekşe hazır mı?"

"Beş dakika önce revirden çıkış yaptılar, araç başında sizi bekliyorlar, komutanım."

"Tamamdır."

Kâğıdı cebime sıkıştırdım.

Er bir selam daha çaktıktan sonra uzaklaştı. Gözüm hâlâ dışarıdaki griliğe takılıydı. Sınır hattı gibi puslu bir hava. Göz gözü zor seçiyor ama içindeki tehdit hep yerli yerinde. Keskin bir nefes alıp binbaşının odasına ilerledim. Kapının önünde durdum. İki kez tıklattım.

"Gir!"

İçeri adım attım, selam verdim. Gözleri bir an dosyadan kalktı, bana döndü. Sonra yeniden evraklarına gömüldü.

"Emri aldım, komutanım. Üç numaralı hudut noktası, Özkan ve Menekşe ile birlikte."

"Doğru."

Bir süre konuşmadı. Masanın üzerinde yarı açık bir harita vardı. Gözüm ister istemez ona kaydı. Orası gösterilmemişti. Bilererek boş bırakılmış gibiydi.

“İtirazın var mı, Yüzbaşı?” dedi gözlerini kaldırmadan.

“Hayır, komutanım. Sadece bu görev neden sağlık kontrolü adı altında verildi?”

Gözlerini yavaşça bana çevirdi. Kısa bir sessizlikten sonra arkasına yaslandı. Bu, onun için ciddiyet göstergesiydi.

“Çünkü o noktada çok fazla terörle çatışma var. Bakılması lazım.”

“Bilgi var mı?”

“Yok. Sadece karakolun baskın yememesi için denetlenmesi lazım. O yüzden tam tim göndermedik. Ayak sesini artırmak değil niyetimiz. Bu yüzden üç kişilik bir sağlık taraması gibi göstereceğiz. Görünen bu.”

“Peki görünmeyen?”

“Senden rapor alacaklar, Halil İbrahim. O karakolda kimin gözü kıpırdıyor, kimin sesi titriyor, sen anlarsın. En ufak gevşeme varsa, sıkmadan gelme.”

Başımı hafifçe salladım. “Silah serbest mi?”

“Hayır. Şimdilik. Duruma göre karar verirsin. Ama geri dönüşün raporla olacak dediğim gibi. Anlatmayacaksın, yazacaksın. Her kelimesi net olacak.”

Anladım anlamında başımı eğdim. Masadan geri çekilirken son bir şey söyledi: “Orada sınırdan çok, insanı kontrol edeceksin. Harita çizmek kolay, yüz çizgisi okumak zordur. Sen o yüzden gidiyorsun zaten Atıcı.”

“Emredersiniz, komutanım!”

Kapıdan çıkıp odama yöneldim. İçeri girdiğimde hiç beklemeden askıdaki ceketimi aldım. Omuz apoletleri düzgün mü, silah kılıfım yerinde mi, hepsini tek tek kontrol ettim. Belime tabancamı sabitlerken içimde tanıdık bir sessizlik vardı. Bu tür sessizlikler, çoğu zaman fırtınadan önceki en sağlam duvardı. Kendimi aynada son bir kez süzdüm. Bakışlarımda yorgunluk

vardı ama kararsızlık asla. Kapıyı açarken birliğe dair her şey arkamda değil, yanımdaydı. Adımlarımı sertleştirdim.

Araç karargâhın hemen yanındaki garajın önünde bekliyordu. Motor çalışıyordu ama içeridekiler sessizdi. Kapıyı açıp arka koltuğa yöneldiğimde, Özkan başını bana çevirdi. "Günaydın, komutanım," dedi net bir sesle. Ne çok sert ne fazla samimiydi. Tam askeriye ayanında.

"Günaydın," dedim kapıyı kapatırken.

Gözlerim hızla Menekşe'ye takıldı. Gülümsedi hafifçe, gözleri kısa bir an göz göze geldi benimle. O tanıdık sükûnet vardı yine. Zor zamanlarda bile dağılmayan o dinginlik. Revirdeki hâlimden farklı değildi ama bu kez daha hazırlıklıydı. Üzerinde kalın bir mont, omzunda sırt çantası vardı.

Şoför eliyle telsizi düzeltti. "Hudut rotasını araç sistemine kaydettim. Telsiz bağlantısı açık. Güzergâhta iki ara durak var ama direkt geçeceğiz, değil mi?"

"Evet. Sorunlu bölgeye öncelik vereceğiz."

Dakikalarca kimse konuşmadı. Doktor Özkan, elindeki dosyayı dizine yerleştirip açtı. İçinde geçen hafta sınıra çıkan personelin sağlık kontrol belgeleri vardı.

"Üç asker geri çekilmiş," dedi. "İkisi mide bağırsak semptomları, biri ise geçici baygınlık geçirmiş. Başka semptom gözlenmemiş ama raporlarda boşluklar var. Yerinde yeniden kontrol şart."

"Baygınlık geçiren asker hangi bölükten?" dedim, konuşmalarına dahil olarak.

"2. Sınır Takımı. Teğmen Gökhan."

Menekşe hafifçe eğildi, çantasından çıkarıp taktığı gözlüğünü düzeltti. "Yediklerinden kaynaklı olabilir."

"Zehirlenme olabilir mi?" diye sordum, belki de kumanyada bir sıkıntı çıkmıştı.

Menekşe hızla onayladı. "Olabilir. Ama yerinde görmeden konuşmak doğru değil. Belki yedikleri, belki su hattı."

Hudut noktasına vardığımızda araç yavaşça durdu. Telsizden sınır nöbetçisinin sesi duyuldu.

“Tüfekli devriye, kimlik tespiti yapıldı. Yüzbaşı Halil İbrahim Atıcı’nın aracı giriş yapıyor.”

Şoför, “Onay alındı, komutanım,” dedi.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Hava keskin ve soğuktu. Sis hafifçe dağılmıştı ama görüş mesafesi hâlâ düşüktü. İki nöbetçi silahlarıyla nöbet kulübesinin önünde duruyordu. Biri hemen yanıma yaklaştı.

“Komutanım, hoş geldiniz. Onbaşı Musa Güler. Nöbet değişimi için sizi bekliyorduk.”

“Hazırlıklı olun. Doktor ve hemşire içeri girecek, sağlık kontrolü yapacak. Raporlar eksiksiz verilsin.”

“Emredersiniz, komutanım.”

Menekşe ve Özkan araçtan inmişti. İkisi de görev bilinciyle yürüyordu. Menekşe’nin çantasını omzuna sıkıca alışı, Özkan’ın çantasını iki eliyle kavrayışı gözümünden kaçmadı. Hızlıydılar. Sessizce içeri geçtik. Üç numaralı sınır karakolu, beklendiği gibi küçüktü ama ilk bakışta düzenli görünüyordu. Koridorda tek sıra yataklar dizilmişti. Yatak örtüleri muntazam, askerî usuldü. Duvarlar açık renk boyalıydı, temiz ama yüzeyin ardında yorgunluk vardı. Sobanın üzerinde kaynayan bir çaydanlık tıslıyordu. Paslanmış kulpu, uzun zamandır orada olduğunu anlatıyordu. Bir düzen vardı evet ama o düzenin içinde sessizlik biraz fazlaydı. Sanki herkes biraz fazla dikkatliydi. Koridorun sonunda, üstünde toz olmayan tek kapı açıldı. Teğmen Gökhan hızlı adımlarla bana yaklaştı. Üniforması düzgündü, yüzü biraz solgundu ama netti.

“Komutanım, bir isteğiniz var mı?”

“Bana karakol giriş-çıkış ve devriye kayıtlarını getir,” dedim.

“Emredersiniz.”

Gözleri bir an Menekşe’ye kaydı. Kısa bir an. Sonra tekrar bana döndü. O küçücük bakış bile dikkatime takıldı.

“Teğmen,” dedim sesimi alçaltarak. “Şüpheli bir durum oldu mu son bir haftada? Uyumayan, huzursuz olan, devriye sonrası geç gelen biri?”

Gökhan yutkundu. Çok hafif. Sonra başını salladı.

"Raporlara geçen bir durum olmadı, komutanım."

"İyi. Önce raporlara bakayım. Karar veririm." Teğmen göz temasını koruyarak selam verdi ve uzaklaştı. Hiç beklemeden odasına geçtim.

Gökhan beş dakika içinde döndü. Elinde iki klasör vardı. Kalınlıkları, içeriklerin özenle tutulduğunu gösteriyordu. Belgeleri bana uzatırken kısa bir açıklama yaptı: "Son bir haftalık giriş-çıkış ve devriye çizelgeleri, komutanım. Rapor sıralamaları tamdır. Oda sizindir, burada rahat çalışın."

Başımı salladım. Selam verip çıktı. Kapı kapanınca yalnızlık, sessizlikle birleşti. Odanın içi askerî sadelikteydi. Duvarlarda sınır haritaları, nöbet çizelgeleri, masanın kenarında tarihi geçmiş bir takvim. Ama asıl dikkatimi çeken şey, pencereydi. Dağa bakıyordu. Bu karakoldaki her oda gibi.

Sandalyeye oturdum. Klasörleri önüme çekip hızlıca açtım. Sayfalar özenle düzenlenmişti. Tarih, saat, görevli isimleri, mühimmat teslimi, araç hareket çizelgeleri. Hepsi doğru görünüyordu. İmza sıralaması bile nizami. Sayfaları hızlı çevirdim. Tek tek değil, alışkın gözlerle satırların üzerinden kayarak. Askerî belgeler yıllardır benim işimdi. İnsan yazarken değil, yazmadığında hata yapardı. Ben de o boşlukları arıyordum. Devriye çizelgelerinde bir kayma yoktu. Aynı devriye, üç gece arka arka ya aynı saatte çıkmıştı. Saat tutuyordu, imzalar aynıydı. Bu, ya disiplinin göstergesiydi ya da bir ezberin.

Giriş çıkış raporlarında iki dikkat çekici şey vardı:

1. Revir kullanımına dair tek bir kayıt bile yoktu. Ne baş ağrısı ne mide bulantısı ne kesik. Sıfır.

2. Aynı asker, üç gece boyunca nöbet değişiminde devreden değil, devralan olarak görünüyordu. Fazla düzenliydi. Bu ya takıntılı bir disiplindi ya da bir maskeydi.

Ama belge üzerinde "sorun" yoktu. Görünen hiçbir şey, gerçekmiş gibi bağırıyordu. Belki de asıl mesele buydu. Klasörü kapatıp geri yaslandım. Masanın üzerinde küçük bir not defteri vardı. Gökhan'a ait olmalıydı. Üzerinde siyah kalemle yazılmış bir kelime dikkatimi çekti:

Kumanya kontrolü, unutma!

Gözlerim tekrar pencereye kaydı. Sis biraz açılmıştı. Dağ görünüyor ama yine bir şey gizliyordu.

Yerimden kalktım. Belgeleri düzgünce kapatıp klasöre yerleştirdim. Sandalyeyi usulca ittim. Metalin ahşap zemindeki sesi bile yankılandı. Odada daha fazla durmadım. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Koridorda bir an duraksadım. O sessizlik yine oradaydı. İnsan sesi vardı ama ruh yoktu.

Teğmen Gökhan hızla yanıma geldi. Yüzünde hâlâ aynı nötr ifade vardı. Ama o maskenin altına sızmaya kararlıyım.

"Raporların kopyalarını çıkartıp hazırla," dedim. "Karargâha götürülecek."

"Emredersiniz, komutanım." Sesinde en ufak bir tereddüt yoktu. Ama gözlerinde bir şey vardı. Ya fazla alışkındı emirlere ya da fazla hazırlıklıydı.

"Yalnızca bu haftayı değil," diye ekledim. "Son on beş gün. Her kayıt. İmza, giriş-çıkış, nöbet değişimleri. Hatta revir kayıtlarını da ekle. Özkan'la eşleştireceğim."

Gözleri kısa bir an, Özkan'ın ismini duyunca kıpırdadı. Çok kısa. Ama benim için yeterliydi.

"Anlaşıldı, komutanım."

Başım la onayladım. Ardından yürüyerek karakolun küçük toplantı odasına geçtim. Masa sade, duvardaki Türk bayrağı düzgünce asılıydı. Bir sandalyeyi çekip oturdum. Büyük ihtimalle sağlık kontrolü eksik yapılmıştı ve Teğmen bunu saklıyordu.

Menekşe birkaç dakika sonra içeri girdi. Yanında Özkan vardı. İçeri giren ilk askere dönüp, "Sizden başlayalım," dedi.

Özkan not defterini açtı. "Önce tansiyon, nabız, göz kontrolü. Sonra detaylı form."

Onlar askerle ilgilenirken dışarı çıktım. Manzara bildiğim gibiydi. Kayalık, sisli, ürkütücü ama bu kez içinde bir tehdit yoktu. Sessizliği tehdit gibi hissetmiyordum. Sadece gerçek bir sınırın sessizliğiydi bu. Eskiden buraya derme çatma çadır çeker öyle kontrol sağlardık. O zaman bile bu çorak araziye bakmadan duramazdım.

Yarım saat içinde beş asker sırayla kontrolden geçti. Ben hâlâ çorak arazide yaşadıklarımı düşünüyordum.

"İyi bakılmışlar," diyen sese döndüm Menekşe yanıma gelmişti. "Nasıl zehirlenme yaşamışlar, şaşırtıcı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. "Bir askerde bir şey olsa, bir köy yıkılmış kadar olur."

"Bir önceki zehirlenme de su hattından dolayı büyük ihtimalle."

"Balçıklı su içmediler ya, baktırınız," dedim aman vermez bir tonda. Gerekirse balçıklı, veyahut çamurlu su da içeceklerdi.

"Siz daha önce içmiş gibi konuşuyorsunuz?" dedi, kaşlarının arasını hafifçe çatarak. Hem meraklıydı hem de laf arasında bir şey yakalamaya çalışır gibiydi.

Başımı hafifçe çevirdim. Dağlara baktım.

"İçtik," dedim kısa bir sessizlikten sonra. "Balçıklı da içtik, paslı da. Bazen içtiğimizin ne olduğunu bile bilmeden. Ama bak hâlâ hayattayım."

Bir süre konuşmadı. Ben de devam etmedim. Konu uzasın istemiyordum. Her hikâyenin zamanı vardı. Bu, zamanı gelenlerden değildi.

"Ay tutamayacağım kendimi vallahi," dedi Menekşe bir anda. Sesi kısık ama belli ki içinde tuttuğu kahkahayla karışık.

Döndüm. Kaşlanımı çatmadan, sadece başımı çevirdim.

"Yılan yediniz mi?" dedi, gözleri hafifçe parlıyordu.

Bir an baktım ona. Ciddi mi soruyor, yoksa şaka mı yapıyor anlamaya çalıştım. O ise cevabı merak eden birinin bakışını çoktan takınmıştı. O bakış çocukken karanlığa yaklaşp, "oradan ne çıkacak," diye izleyen bir çocuğunki gibiydi. Hem ürkek hem meraklı.

İstemedem bir nefes verdim, alaycı değil ama ona yakın bir şeydi, "Bilmem," dedim. "Yemişizdir belki de."

Gözleri büyüdü. Gerçekten şaşırmıştı.

"Yediğinizi hatırlamıyor musunuz!?"

Omuz silktim. "Bir sürü operasyon gördü bu göz. Hayatta kalmak için her şey mübah geliyor o an."

"Zor," dedi. "Bir kez gıda zehirlenmesi geçirmiştin ve korkutucuydu. Sağlıkçı olmama rağmen travmaydı."

Kafamı eğmedim ama yüzümde istemsiz bir çizgi belirdi. Sırf cevap vermek için değil, onu izlemek için sustum. Sonra kaşlarım gevşediğinde alayla soludum. "Zor olmalı. Allah başka dert versin."

"Travmalarımızı mı yarıştıırıyoruz, Halil İbrahim Komutan'ım?" dedi, sesinde hafif bir meydan okuma vardı ama o meydan, yumuşak toprağa saplanmış bir bıçak gibiydi, düşmanca değildi.

"Estağfurullah," dedim. "Ne haddimize."

Bir an sustuk. Havanın içindeki sessizlik, rüzgârdan değil, dikkatle örülmüş bir geçiş gibiydi. Ne o çizgiyi geçti ne ben geri adım attım. "Yine de," dedim dayanamadan. "Travman baya ağırmış."

"Tək siz deyilsiz," dedi. Sonra bir adım yanıma yaklaştı, "bizim də yaşadıklarımız var."¹

Ses tonuna yakışan lisanı karşısında, donukluk yaşamamak mümkün değildi. Ezgisel bir tondu söyledikleri. Bir kelam edemedim. Kendi gür sesimi duymak istemedim o an.

"Ama lütfen siz yine de yılan konusuna şaka deyin," dediğinde gözlerinde hâlâ o parıltı vardı.

Başımı sağa sola salladım. "Şaka olsun bakalım." Şaka değildi biliyordu, gerçekler de acıydı.

İstedini yaptığım için yüzüme bakakaldı. Sonra bir elini ağzına götürüp kıkırdadı. "Of tamam tamam, konu değişsin. Midem bulandı." Tam o an içimde garip bir şey oldu. Bir anlığına, bu bozkır yolunda, çatlamış toprağın ortasında, Menekşe'nin o sessiz kahkahası yıllardan daha gerçekti. Ölümünden daha gür. Çorak toprağa çiçek açtıracak kadar daha derin.

"Toparlan," dedim içimden. "Sen kurt, o ise narin bir kuş."

Menekşe hafifçe dudak bükerek, alçak bir sesle dayanamadan söylendi: "Hər yadına salanda ürəyim bulanır vallah."²

Yine aynı ezgiyi duymak, içimdeki garip yeri perçinledi. Sertliğimin ardında, belki de yıllardır duymadığım bir sıcaklık yan-

¹ Bir siz değilsiniz, bizim de yaşadıklarımız var.

² Her aklıma geldiğinde midem bulanıyor, vallahi.

kılandı. Melodili ses tonu artık, zihnimin bir yerine yerleşmişti. Onun dilinde söylediği o sözler, bilmediğim bir yanıma tetikle-
niyordu.

Gözlerimi kaçırmadan ona baktım.

"Öyle mi bizim kız?" dedim. "Senin miden bulanıverir em-
me,¹ biz zorda kalince öyle şeyler yapıp duruz."

Karşımdaki kadın, şivemi duyar duymaz kendini tutama-
dı, içten ama bu sefer gür bir kahkaha patlattı. İçten içe bunu
görmek için öyle konuştuğumu biliyordum. Neşesi bulaşıcıydı.
Cebime uzanıp bir dal sigara alarak hiç beklemeden yaktım. Bu
gülüşe bir duman giderdi.

"Özkan Hocam bir şey demeden, ben belgeleri toparlaya-
yım," diyerek içeri geri dönen kadının arkasından muhteriz bir
bakış attım. O gülüşünün ardında bir saklılık vardı; hafif bir iç-
tenlik, gizli bir şenlik.

İstemsizce peşi sıra döküldü kelimelerim: "Ah be Halo, şimdi
değil be oğlum."

Çıkışta, askerlerden biri bize çay teklif ettiğinde, vaktin azaldığı-
nı bildiğim için kabul etmedim.

"Eyvallah," dedim. "Başka zaman"

Vedalaşıp tekrar araca bindik. Motor çalıştı, araç ağır ağır
yola koyuldu. Menekşe camdan dışanyı izliyordu yine. Gözle-
rim tekrardan kızılın har tonuna kaçan turuncuya yakın saçla-
rında dolaştı. Her biri ateşten şelale gibi dökülmeye meyilli iken
örülerek olduğu alana sıkıştırılmıştı. Bu sefer cam gibi parlayan
mavi gözlerine döndü bakışlarım. Mavinin en açık tonuydu.
Beyaz teninle uyumluydular. Gözlerim anlık bronz tenime dön-
dü. Ellerim yaralı bereli, nasırlıydı. Silah tutan parmaklarımın
dokunması gereken en son insandı karşımdaki kadın. Bir kez
dokunsam elimin pisliği tenine bulanacak gibiydi. Narindi. En
azından öyle duruyordu.

¹ Ama.

Yutkunarak önüme döndüm.

Yol sessizdi. Sınır karakolundan ayrılalı yarım saat olmuştu bile. Araç stabilize yolda ilerliyor, lastikler taşlara çarpıp ritmik bir ses çıkarıyordu. Elimdeki rapordan başımı kaldırarak camdan dışarı baktım. Sis gittikçe dağılmıştı ama hava hâlâ griydi. Dağlar solgun bir perde gibi gözümüzün önüne seriliyordu. Iğdır'ın çorak arazisi yerli yerindeydi.

Şoför virajı dönerken yavaşladı. Menekşe başını cama yaslamıştı. Özkan ise defterini kapatıp gözlüğünü çıkarmıştı.

Birden: "Komutanım!"

Şoförün sesiyle irkildim. Fren sesi taşları savurdu, araç anı bir dönüş yaptı. Ön camdan baktım: Araç sert bir frenle durdu. Önümüzde, yolun tam ortasında üç adam. Silahları ellerinde, gözleri bizde. Sağ ve soldaki kayalıklardan iki kişi daha çıkmıştı. Toplam beş kişiydiler. Yüzlerini örtmemişlerdi. Kıyafetleri karışık ama silah tutuşları amatör değildi.

Şoför eliyle silahına uzanmak ister gibi oldu ama sesimi duyar duymaz durdu.

"Kimse kımıldamasın," dedim. "Araçtan sadece ben çıkacağım."

Menekşe arka koltukta bir yandan sırt çantasını gövdesine çekiyor, bir yandan gözlerini önümden ayırmıyordu. Gitme diyordu bakışlarıyla. Özkan donmuş gibiydi ama kıpırdamadı. Gözleri ellerime kilitlenmişti.

Kapıyı açtım, yavaşça indim. Ellerim görünür biçimdeydi. Sakin ama dimdik duruyordum.

Adımlarımı ağır ağır attım. Sadece birkaç metre ilerledim. Ellerim hâlâ silahıma gitmiyordu ama tetikteydim.

"Dur!" diye bağırdı ortadaki adam. Gençti. Ama sesinde emir verme alışkanlığı vardı.

Durduğum yerden konuştum.

"Neden buradasınız?"

Adam birkaç saniye sustu. Sonra, bozuk ama net bir Türkçeyle konuştu: "Yol bizim. Geçiş yok. Teslim olun, silah bırakın."

Yüzümde en ufak bir tereddüt yoktu. Gözlerim gözlerine sabitlendi. Geri adım atmadım. Askerliğin ilk kuralıydı bu: Gözünü kaçırsan kontrolü kaybedersin.

"Yolu kimin adına kestiniz?" diye sordum. "Devletin yolu kesilir mi lan?"

Adamın bakışları bir an kıpırdadı. Birbirlerine kısa bir bakış attılar. Demek örgüt mensubu değillerdi, en azından klasik olanlardan değil. Ya kaçakçılardı ya da parayla tutulan bir çete.

"Benim adıma!" dedi sonunda. "Konuşma! Silah bırak!"

Bir adım daha attım. Yavaşça. Gerginliğin üstüne bastım. "Sakince konuş! Kimsenin kanı akmasın. Yoksa konuşan ağzını..."

Adamın gözleri kararsızdı. Arkadakilerden biri fısıltıyla bir şeyler söyledi. Sonra bir diğerinin parmakları silahın tetiğinde kıpırdadı.

"Bak," dedim. "Siz geri çekilmezseniz, beş dakikaya burası dolacak. Telsizle sinyal verildi. Helikopter de iner, karadan da girerler. Kendi sonunuzu çağırırsınız, ben de zevkle izlerim."

Adamın alnındaki damar belirginleşti. Eli silahın üstünden azıcık uzaklaştı.

"Rütben ne?" diye sordu, zor bela Türkçesini konuşturarak.

"Er. Uygun mu sana?" dedim dalgayla.

Üstümdeki üniformada gözlerini gezdirdi. Gözlerinde hafif bir tereddüt vardı ama çetesi arkasında dimdik duruyordu.

"Yüzbaşı," dedi sonunda, kelimeleri dikkatle seçerek. "Bizimle gel, teslim ol."

Gülümsedim ama gözlerimde bir kıvılcım vardı.

"Teslim olmam, daha yolun başındayız. Ama eğer aklını başına toplarsan, bu işi kan dökmeden bitirebiliriz."

Bir an sessizlik oldu. Sonra adamın yanındaki biri telsize fısıldadı. Duruşları değişti, gerginlik yerini kararsızlığa bırakıyordu.

"Diğerleri ile değil, işimiz seninle," dedi adam. "Ya sen ya onlar."

Gözüm adamlardan bir saniye bile ayrılmadı. Konuşuyordum ama aslında hesaplıyordum. Rüzgârın yönünü, gözlerin-

den geçen kararsızlığı, parmaklarının tetikteki baskısını. Biri hata yaparsa, önce kim ateş ederdi? Ben mi onlar mı?

Onlara gözdağı verdim, evet. fakat gözlerinin kıpırdamasından biliyordum: Geri çekilmediler, sadece plan değiştirdiler. Dönüp araca yürürken içim kıpır kıpırdı. Bu iş burada bitmemiştii. Sol elim hızla apoletime uzandı. Çekip çıkararak aracın önüne attım. Dağhan görecekti. Bilirdi, dostunu bulurdu.

Fark ettirmeden kapiya yönelip açtım. Menekşe'nin yüzü bembeyazdı ama gözleri sağlamdı. Tetikteydi. Beni bekliyordu.

Tam o an...

Pat!

Bir sis bombası! Gözüm yanmaya başladı. Elim hemen silaha gitti ama görüş sıfırlandı. Her yer griye büründü.

"MENEKŞE! AŞAĞI!"

Aracın çevresi karıştı. Kapılar zorlandı, biri Özkan'ı dışarı sürükledi ama onu değil beni istiyorlardı.

İki gölge önümden hızla geçti. Biri kolumdan tuttu. Zorla tutana görmediğim hâlde kafa attım. Hızla yuvarlansa da onun yerine başkası geldi. Sol kolumu tutan kişinin bileğini ani hareketle çevirdiğimde çıtırdayan kemik sesini duymam bir oldu. Elim silahımın kabzasına gidemeden omzuma ani bir iğne saplandı.

Bir cümle duydum: "Komutanı aldık."

Ve sonra, bir çuval geçirildi başıma.

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Rahmetli dedem her zaman, "İdris'im bin kez düşün, bir kez uygula ve her zaman hatırla," derdi. Ben düşündüm. Yüz değil, bin değil, sayısını unuttuğum kadar, yol boyu ne kadar fazla düşünülebilirse. Her kurşunun yerini, pusuya düştükleri yerin konumunu. Ne planlandığını, nasıl mücadele ettiğini. Bir dost gibi, bir arkadaş gibi. En önemlisi bir asker gibi.

Arabanın içinde, yakıp söndürdüğüm sigaranın dumanı arasında, neler yapacağıma karar kılmak belki de en zoru oldu. Kafam, saatin çarkları misali birbirine geçiyor ama rayından da çıkmıyordu.

Ne kadar hızlanırsam hızlanayım, kontrol bende değil gibiydi. Gönderilen konuma vardığımda, Koz Tim'in çepeçevre her yeri sardığını gördüm. Komutanlarını, liderlerini canhıraş arıyorlardı. Yüzlerindeki çaresizlik, korkunun ilk kıvılcımlarıydı belki de. Ama ben oradaydım; soğuk, sakın ve hazır. Askeri *Jeep*'in yanına adımladığımda, doktor ve şoförün kenarda beklediğini gördüm. Baygın bakışları vardı. Belli ki yeni yeni ayılıyorlardı. Doktorun elleri titriyordu; üzerinde kan lekeleri, yüzünde donuk bir ifade vardı. Şoför ise yüzüne toprak bulaşmış, gözleri pusluydu.

"Durum nedir?" diye sordum gür sesle.

Beni gören Zehir Tim'i koşturarak yanıma geldi.

"Doktor Özkan ve Başçavuş Tahir'i bayıltıp, Menekşe Hemşire ve Halil İbrahim Komutan'ı götürmüşler," dedi Serhat, nefes nefese.

Yüzümde bir buz kesti. Söylediklerinin ağırlığı omuzlarımı bastı. Bu sadece bir kaçırma değil, tam bir plandı.

Yönümü başçavuşa çevirdim, gözlerim keskinleşti, "Tahir! Kaç kişiydiler?"

Başçavuşun sesi titriyordu ama netti: "Beş kişi, hepsi tam donanımlı ve koordineliydi. Çok profesyoneldiler, komutanım. Planlanmış gibiydi."

Derin bir nefes aldım, her şeyi hesaplamaya başlamıştım bile, "Halo'yu kolay kolay alamazlar," diye mırıldandım. "Bayıltnmış olmaları lazım."

Gözlerimi etraftaki askerlerin üzerine çevirdim. "Halil İbrahim'in bıraktığı işaret nerede?"

Bir sessizlik oldu. Sadece rüzgârın uğultusu, bir de telsiz cızırtısı.

Sonra Orhan adım attı öne, gözlerini yere dikti. "Ben gördüm, komutanım," dedi.

Askerî Jeep'in önüne doğru yürümeye başladı, ben de arkasından.

Araç hâlâ sıcaktı. Çatışmanın kokusu üzerine sinmişti. Kan, barut, telaş... hepsi hâlâ oradaydı. Orhan yere çömeldi, "Tam burada," dedi.

Gözlerim hemen fark etti. Yerde, katlanmış bir kumaş parçası. Kamuflajdan kesilmiş gibi değildi. Halil İbrahim'in rütbe arması. Dikiş izleri hâlâ üstündeydi. Sökülmüştü. Elle. Zorlanmıştı ama sessizce. Eğildim, aldım elime.

Gözlerim armanın üzerinde takılı kalırken, beynimde bir ses çınladı. Rahmetli Binbaşı Turgut Köksal'ın sesi, O yıllarda, ilk saha eğitimlerinde söylemişti: "Konuşamazsan, bağırma. Ateş edemezsen, iz bırak. Rütbeni bıraktığın an, emri devrettin demektir. Geride kalan, senin yerine düşünmeye başlar."

Halil İbrahim planını çoktan yapmıştı. Adımın Dağhan İdris olduğu kadar emindim. Sadece dışarıdan müdahale etmemi istiyor, "Bir an önce bul," diyordu. Kelimeler ağzından çıkmasa da sustuğu yerden bağırıyordu bana.

"Halledeceğim, Halo. Sana yemin olsun ki rütbeni omzuna geri takacaksın!"

Dişlerimin arasından, boğuk bir öfkeyle soludum. Kendi beynimde, o cümleyi defalarca döndürdüm. Sana yemin olsun. Sana yemin olsun.

Çevreye göz gezdirdiğimde, her bir askerin elinde silahla mevzi aldığını gördüm. O an emir verme zamanıydı.

Gür bir tonda seslendim, "Zehir ve Koz Tim'i, derhâl toplanın! On dakika içinde karargâhta olacağız."

Komutun ardından kısa bir duraksama oldu. Ardından hareket başladı. Bot sesleri toprağı dövmeye başladı, telsizler açıldı, şarjör kontrolü yapıldı. Her biri, talimatı sorgusuz sualsiz yerine getiriyordu. Çünkü bu sadece bir görev değildi artık. Bu, omzunda rütbesi olmayan bir komutan için yürütülen sessiz bir savaştı.

Bense tek bir noktaya sabitlenmişim. Şoför ve doktor, onlar bir izdi. Ve her iz, bir sonraki adıma giden ipucuydu.

Neden sadece Halo ve Menekşe alınmıştı?

Omzumun üzerinden seslendim: "Hakan, koordinatları tekrar teyit et. Beş kilometre çapında arama tarama yapılacak. Onlar o noktada görülmediyse, başka yerden bakacağız."

Hakan hemen telsizine sarıldı. "Anlaşıldı, komutanım," diyerek uzaklaştı.

Diğerleri araçlara yönelmişti. Silah sesine hazırlıklıydık ama sessizlik daha ürkütücüydü. Ben hâlâ aynı soruya kilitlenmiştim: Neden sadece Halo ve Menekşe? Kalan herkes niye sağ bırakılmıştı?

Bir mesaj mıydı bu? Gözdağı mı? Yoksa hedef bizden biri miydi?

Adımlarımı ağır ama kararlı bir şekilde attım. Karargâha giden yolu ezberlemiştik ama bu kez ezber yetmeyecekti. Çünkü biri bizim hesap etmediğimiz bir satranç hamlesi yapmıştı. Ve ben, artık sadece bir hamle yapamazdım. Tahtayı devirmenin zamanı gelmişti.

Hızla toparlanarak birliğe vardık. Karargâhın demir kapıları öğle sıcağında ağır ağır açıldığında motorların homurtusu beton zemine vurdu. Toz, güneşin altında havada asılı kaldı. Araçlar hız kesmeden içeri girdi. Askerlerin yüzleri terden parlarken, gözleri hâlâ soğuktu.

Zehir Tim araçtan ilk inen oldu, ardından Koz Tim sessizce dizildi. Kimse konuşmadı. Çünkü ortada söze ihtiyaç bırakmayan bir eksik vardı: Halil İbrahim ve Menekşe.

Karargâh binasına girerken güneş omzumdan bastırıyordu ama içimdeki ağırlık daha büyüktü. Telsiz odası ve planlama masası yerli yerindeydi. Işık fazlaydı ama görüş net değildi. Çünkü asıl görünmeyen, düşmandı.

Masaya doğru yürürken, "Tüm birlikler sessiz alarma geçsin. Dışarı bilgi sızmayacak. Buradaki herkes sadece bana bağlı hareket edecek. Emir dışı hareket yok!" diye seslendim.

Hakan çoktan ekrana bölge haritasını yansıtmıştı. Beş kilometrelik çember çizilmiş, koordinatlar işaretlenmişti.

"Burası," dedi. "Şoför ve doktor bu noktada bulundu. Jeep yolun ortasında, motor hâlâ sıcaktı. Ne kamera ne tanık var. Tel-siz bağlantısı da burada kesilmiş."

Masadaki herkesin gözü bana çevrilmişti. O an gözüm haritaya değil, timdekilerin yüzlerine takıldı. İçlerinden biri konuşmadan önce söyledim: "Bu dümdüz bir kaçırma değil. Bu, hem Halil İbrahim'e hem bize bir mesaj. Menekşe'nin alınması da rastgele değil."

O sırada kapı hızlıca açıldı. Güneş, içeri bir çizgi gibi süzüldü. Ardından gölgesiyle birlikte bir silüet girdi içeri.

"Komutanım," dedi nöbetçi asker. "Resul Komutan'ım geliyor."

Ardından sert adımlarla içeri girdi Resul Binbaşı. Doğruca bana döndü. "Devam et," dedi.

Kısa bir nefes aldım, gözümü ondan ayırmadan konuştum: "Olay hudut kontrol noktasına giden yolda gerçekleşmiş, komutanım. Şu an kriz masası olarak sadece iç timle ilerliyoruz. Sessiz alarmdayız. Emir sizden gelmedikçe dış birliklere haber verilmeyecek."

Binbaşı, bir an bana baktı. Sonra masaya yaklaştı. Haritaya eğildi, kırmızı işaretli çembere göz gezdirdi.

"Sadece ikisinin alınması, ne kadar doğru? Doktor varken hemşireyi almak mümkün mü?" dedi. "Biri bu olayı kişiselleştirmiş."

"Evet," dedim. "Ama yalnızca kişisel değil. Profesyonel. Hedef seçimi bilinçli."

"Planın nedir?" diye sordu.

Sesim netti.

Gözüm haritadaydı ama düşüncem saldırı alanının ötesindeydi. Saklanan biri vardı ve iz bırakmamak bu kadar ustaca yapılamazdı. Ancak içeriden biri yolu açmadıysa.

Sertçe başımı kaldırdım.

"Koz Tim saldırı alanını detaylı inceleyecek. Kurşun yönü, lastik izi, toprak bozulması, ne varsa. Üsteğmen Sevde, timi yönlendireceksin. O yolu bir cinayet mahalli gibi ele alın."

Sevde başını eğerek onayladı, "Emredersiniz, komutanım!"

"Zehir Tim benimle geliyor," dedim ardından. "Çevreye dağılacğıız. Beş kilometrelik çemberin dış hattını tarayacağız. Oraya iz bırakan biri, aynı zamanda bizden kaçmak isteyen biridir."

Resul Binbaşı gözlerini bana dikti. "Bu kadar geniş bir alanda ne bulmayı umuyorsun?"

Omuzlanımı dikleştirdim. "Bir kusur. İnsan kusur yapar, makine değil. Biz de o kusurun izinden gideceğiz. Kusur bulunduğu an iki timle beraber görev planlaması yaparız."

Binbaşı, düşünceyle baktı. Bakışlarının içinde sorgulayan bir şey yoktu artık. Sadece tartan, ölçen, sonunda da *tamam* diyen bir sessizlik vardı.

Başını yavaşça salladı.

"Peki," dedi. "Planın saatlik aktarımını bana gönderin!"

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan konuştum, "Emre dersiniz, komutanım!"

O anda telsizden kısa bir cızırtı geldi.

"Komutanım, araçlar hazır," dedi Murat.

Hızla başımla onayladım. "Hazırlığınızın tamamlayın, on dakikaya çıkacağız."

Resul Binbaşı biraz daha yaklaştı. Parmak uçlarıyla harita kenarına dokundu. "Beş kilometrelik çember fazla geniş. Zaman kaybı yaşarsak rehine riske girer. Öncelik sıralamasını belirlememiz gerek."

Orhan devreye girdi, "Komutanım, sinyal kesilmeden önce GPS koordinatları bir kez daha yenilenmiş. Saniyelik bir geçiş ama o andaki rota, kuzey doğuyu işaret ediyor. Belki saptırma olabilir ama göz ardı edemeyiz."

Haritaya doğru eğildim, kalemi alıp bir alanı işaretledim.

"Bakın, burada bir dere yatağı var. Hem yol dışı hem doğal siper. Araçla buradan devam etmek zor ama yürüyerek erişilebilecek birkaç gizli geçit olabilir. Zehir Tim bu hatta yayılacak. Dron desteği burada devreye girecek."

Resul Binbaşı başını salladı. "Termal destek ne durumda?"

"Telsizden bağlantı sağlandı, havadan ilk görüntü yedi dakikaya elimizde olacak. Fakat orman yoğunluğu %40. O yüzden kara taraması şart," dedi Serhat.

Sevde adım attı, sesi derin ama kararlıydı.

"Koz Timi'ni üç kola ayırırım. Biri saldırı alanını inceleyecek, biri iz takibi yapacak, biri geri çekilme rotasını gözden geçirecek. Mühimmatla ilgili iz varsa, eski tipse kime ait olabileceğini bulabiliriz."

"İyi," dedi Binbaşı. "Ama unutmayın: Bu tür işler yapanlar iz bırakmaz. Sizin işiniz onların unuttuğu detayı bulmak."

Serhat tekrar konuştu: "Komutanım, doktorun elleri bağlanmış ama darbe yok. Menekşe'nin izine dair tek şey, acil çantasının yerde bulunması. Bu, onu hemen zorla götürmediklerini gösteriyor."

Resul gözlerini kıstı. "Menekşe orada bir süre tutulduysa, konuşmuşlardır. Zaman kazanmak için orayı kullanmış olabilirler."

"Zaman kazanmak yetmez," dedim. "Onu canlı tutmak istiyorlar. Bu ya tehdit ya da bilgi almak için."

Binbaşı sustu, sonra yavaşça konuştu: "Tuzak olabilir."

Gözümü hiç kırpmadan cevapladım: "Farkındayım. Ama geri çekilmek bu masadaki hiç kimseye yakışmaz."

"Plana sadık kal Borçkalı. Bir delilik yapma. Kurduğun planı uygula!"

Sanki o anda sadece bir komutan değil, beni en iyi tanıyan adamlardan biri konuşmuştu. Çünkü biliyordu. Ben plan yapardım, evet. Fakat bazen o planı yakan da ben olurdum. Bir adım daha atar, sınırı ihlal eder, bazen geri dönmeyeceğim yola girerdim.

Yüzümde hiçbir değişiklik yoktu. Aksine içimden geçenler taş gibi diziliyordu.

"Damarım atmadığı sürece, Karadeniz şahit olsun ki fırtınamı durdururum," dedim. "Ha baktım çağlanıyor. Durmazsam, Karadeniz'in sert dalgasına gömeceklerini bilsem bile durmam!"

Binbaşı bir an başını çevirdi. Gözlerimdeki kıvılcımı gördü. O an anladı. Durmayacağımı. Dalgalanmadan yapamayacağımı.

Omuzlarımda üniforma vardı ama göğsümde hâlâ Borçka'nın, dağlarında esen rüzgân çağlıyordu. Ve o rüzgâr bir kere kabardığında ne harita dinlerdi ne emir zinciri. Binbaşı'nın yüzü kasıldı ama bir şey demedi. Çünkü beni bilirdi. Ben bir emirle yola çıkardım ama bir yeminle dönerdim.

Gözlerimi haritaya bir kez daha diktim. Çemberler, koordinatlar, olasılıklar. Hepsi yerli yerindeydi. Fakat içimdeki hesap başka bir yerdeydi artık.

"Koz ve Zehir Tim'i çıkın, hazırlığınızı yapın. 10 dakikaya kadar çıkıyoruz!"

"Emredersiniz, komutanım!" Hep bir ağızdan gürlediler. Hiç beklemeden odadan çıktılar. Onların peşinden gitmek için, koordinatlı haritayı kapattım. Derin bir nefes aldım, gözlerimi güçlkle sıktım.

"Halil İbrahim bir işaret bırakmış mı?" diye sordu Resul Binbaşı.

Başımı hafifçe salladım. Cebimde duran rütbesini çıkarıp, masaya koydum. Parmak uçlarımla rütbeyi masanın soğuk yüzeyine hafifçe bastırdım. Metal, masada yankı gibi bir ses çıkardı. Sessizlik, o yankıya eşlik etti. Komutan rütbeye baktı. Bir şey demedi. Ama görür görmez mesajı anladı.

Turgut Komutan'ın bize öğrettiği şeyi çok iyi biliyordu. İnsan can dostunun işaretini nasıl bilmezdi? Aynı cephede savaşarak, şehit düşen dostunun her şeyini bilirdi.

"Görüyorsun, değil mi?" dedi gururla. "Kendi şehadete erdi ama öğrettikleri yaşıyor."

Gözlerim kısıldı. İçimde, eski bir fotoğraf gibi silinmeyen bir anı canlandı: Çamurun içinde omuz omuza, gecenin köründe sırt sırta, Turgut Komutan'ın sesi kulaklarımda çınlıyordu hâlâ: "Bir gün düşerseniz, sizi kaldıracak şey emir değil, birbirinize bıraktığınız işaretler olacak."

O gün bugündü. Başımı dik tuttum. "Halil İbrahim bir şeyler planladı, bundan eminim. Ya dirisini ya ölüsünü... Kardeşimi almadan ölmek var dönmek yok!" Resul Binbaşı bakışlarını benden ayırmadı. Yüzünde bir şey vardı, bir saygı, bir kaygı ve belki de derinlerden gelen bir eski sızı.

"Onu orada bırakacak biri değilsin, biliyorum," dedi. "Halil İbrahim sağlamdır Dağhan, kolay kolay düşmez. Sizi ben ve Turgut yetiştirdi. İyi bir asker, iyi bir evlat, iyi bir dost oldunuz. Bulmadan gelme!"

Gözümde tek bir kararsızlık yoktu. "Eğer yan yana gömüleceksek bile onla bir gömüleceğim. Ondan sonra değil!"

O anlık sessizliğimizde, duvarda asılı saat bile susmuş gibiydi. Bir an sonra telsizden Tuncay'ın sesi geldi: "Komutanım, herkes araçlara geçti. Çıkışa hazırız."

Binbaşı son kez bana baktı.

"Git," dedi. "Yapman gerekeni biliyorsun!"

Rütbeyi cebime geri koydum. Kapıya yönelirken içimden sadece bir cümle geçiyordu: "Bulmadan dönmek yok!"

Kapıdan çıktığımda, koridor boyu hızlı ve tok adımlarla ilerledim. Telefonumun sesi sessizliğe darbe savurur gibi çınladı. Hızla cebime uzandım. Zülal arıyordu. Bir an durdum. Parmaklarım ekranın üzerinde sabit kaldı. Arka fonda askerlerin adımları, telsiz cızırtıları ve motor sesleri birleşmişti ama ben hepsini susturmuştum zihnimde.

Sadece onun adı vardı ekranda. Sadece o. Kabul ettim.

"Zülal?"

Sesi telaşlıydı ama sakin kalmaya çalışıyordu. Yutkunarak konuştu: "Dağhan? Bir gelişme var mı?"

Bir an duraksadım. Askerî disiplin, kelimeleri seçmemi zorunlu kılıyordu. Fakat onun sesi. O sesi duyduğumda, siperler arası sessizlik gibi bir şey çökerdi içime.

"Şu anlık yok, güzelim," dedim kısa ve net.

Zülal'in nefesi kesildi, sonra kısık bir sesle sordu: "Yaşıyorlar mıdır?"

Bu soru, kafamda patlayan bir kurşun gibiydi. Emin olmadığım bir gerçeği söyleyemezdim ama bir umudu da öldüremezdim.

"Henüz kesin bilgi yok," dedim. "Ben gidiyorum. Onları almadan da dönmeyeceğim. Yemin ederim ki güzelim, elimden geleni yapacağım."

Sesi titrek ve ağlamış gibiydi. Sanki uzak bir dağın yamacından bir kar düştü içime. Sonra, üzgün sesi geldi. Titrek ama dirençli: "Sana güveniyorum. Biliyorum, bulursun."

"Sen güçlü kal. Ben her şeyi sırtlanacağım. Bu kalp attığı sürece her yolu deneyeceğim."

"Canım," dedi içli içli. "Lütfen dikkatli ol, kendini de yok sayma. Beni düşün."

Beni düşün...

O cümle, içimdeki bütün zırları bir anlığına çatlatan ince bir darbeydi. Dudağımı ısırdım. Gözlerim bir noktaya sabitlenmişti ama zihnimde onun yüzü, memleket gözleri vardı. Sıcaklığı, bakışı, bana duyduğu o derin güven.

"Canım, canın olsun," dedim kaçmadan. Sadece ona ait olan, sadece onun duyduğu bir tonda söyledim bunu. Ardından sustum. İçimde bir şey kıpırdadı. "Şimdi kapatmam lazım," dedim sonra, dudaklarımı hafif sıkarak. "Müsait olduğum an arayacağım."

Sessizlik...

"Allah'a emanet ol," dedi zor bela. Sesi, iç çekişiyle birlikte geldi. Sanki kelimeler değil, boğazındaki düğüm döküldü telefona.

Kulağımı telefondan çekmeden önce gözlerimi kapattım bir an. Sadece onun sesinin titreşimini hissetmek istedim. Sonra bağlantı koptu. Ve ben boşlukta kalan sesi kalbimin en derin yerine bıraktım.

Dışarı çıktığımda avluda araçlar sıralanmıştı. Dron operatörleri son kontrolleri yapıyor, elleri ustalıkla ekipmanların üzerinde geziniyordu. Koz Timi çoktan malzemelerini kontrol etmişti. Susturucular takılmış, görüş sistemleri hazırlanmış, her şey milimetrik bir düzende yerleştirilmişti. Zehir Timi askerleri ise tıpkı benim gibi gözlerini ufka dikmişti. Gerginlik yoktu. Sadece disiplin ve beklenti. Toprak hafif çatlamıştı ama hava serindi. Sanki doğa da görevi bekliyordu. Sevde yanıma geldi. Kolunun altında taşıdığı dosyayı indirirken gözleri bir an yüzüme kaydı, sonra hızla ciddiyetine geri döndü. "Tim hazır, komutanım."

Başımı hafifçe salladım. "İnceleme alanını kontrol ettiğinde ilk veriyi telsizden geç. Koordinatları paylaşmadan kimse ileri çıkmayacak."

Gözleri bir an için parladı.

"Anlaşıldı."

Gitti. Bense gözlerimi bir kez daha ufka çevirdim. Duyguları susturmanın, düşünceleri öteye atmanın zamanıydı. Artık sadece görev konuşacaktı.

HALİL İBRAHİM ATICI

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, tozdu. Boğazıma kadar işlemiş, ciğerlerimin köşelerine sinmiş bir toz. Göz kapaklarımı kaldırmakta zorlandım. Sol gözüm hafif şişmişti. Sağ kaşım da zonklayan bir ağrı vardı.

Başımı çevirdim.

Karanlık bir odadaydım. Duvarlar sıvalarını çoktan kaybetmişti. Tavan delinmişti. Küf kokusu, pas ve rutubet karışımı ağır bir hava vardı. Bu ev, terk edileli uzun zaman olmuştu. Ama biri bizi buraya getirmişti. Bilerek. Saklamak için. Ya da bekletmek için.

Bileklerime baktım. Plastik kelepçe. Sıkı ama amatörce.

Yan tarafımdan bir ses geldi. Hafif bir hırıltı, ardından kısa bir öksürük.

Menekşe.

Başını yere yaslamıştı. Bir eli göğsünde, nefesleri düzensizdi. Yaşıyordu. Bir tek beni değil onu da almışlardı. Bakışlarının sirden karardığını hissettim.

"Menekşe," diye fısıldadım alelacele.

Kıpırdandı. Gözlerini açtı, beni görünce bakışı sabitlendi. Ne panik vardı gözlerinde ne de ağlamaklı bir korku. Sadece netlik. Ve biraz da acı.

"Efendim," dedi alçak sesle.

"Bir şeyin var mı?" dedim. "Bir yerin kanıyor mu?"

"Hayır, kanamıyor. Dokunmadılar bile bana. Mən yaxşıyam."

Bu cümle içimi rahatlatmadı. Onun burada olmaması gerekiyordu. Dertleri benimleyse onu kaçırmamalıydılar.

Ayağımı yere bastım, vücudumun ağırlığını sağ dizime verdim. Dengemi bulmaya çalışırken odadaki çıtırtıyı duydum.

Menekşe gözlerini bana dikmişti. Göğsündeki nefes inişli çıkışlıydı hâlâ ama bilinci açıktı. Tetikteydi. Zihni yerindeydi. Yine de bir ara, dudaklarının arasından çıkan ince zorlanan nefes sesini duydum. Ağrısı vardı ama söylemiyordu. Tanıdık bir sessizlikti o. Askerî değil, insani olan.

"Neren sızıyor, söyle!" dedim tekrar. "Saklama."

Mavi gözleri yaşlarla buğulanmıştı. O ısıltı, acıdan çok inat barındırıyordu içinde. Yutkundu. Belli ki *iyiyim* dememek için direndi. O nefes ki içine çektiği her havayla birlikte sanki benim içimi de darlıyordu.

"Boşluğuma vurdular," dedi sonunda, sesi çatallıydı. "Nefes almamı engellemese de sızlatıyor."

Bir an, içimde garip bir öfke kıpırdadı. Onu böyle görmek ağır gelmişti. Nefesini zorlaştıranın, nefesini kesecektim. "Başka bir yerinde bir şey yok, değil mi?"

"Yok."

Gözlerim tekrardan hızla etrafı kolaçan etti. "Kaç kişi vardı, hatırlıyor musun?" dedim kısık sesle.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Beş ya da altı. Sis yüzünden göremedim. Beni arabadan biri çekip aldı. Sonrasını hatırlamıyorum. Sanırım bir şey koklatarak bayılttılar."

Gözüm istemsizce yumruğuma indi. Kelepçelenmiş ellerim bile kasılmıştı.

"Bana iğne saplamasaldı, ben onlara saplayacağımı çok iyi biliyordum ya," dedim dişlerimin arasından. "Neyse."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra kapıdan uzak bir çıtırtı daha geldi. Sanki ayak sürtmesi. Hafif. Bastırılmış. Kulak verdim. Dışarıda biri ya da birileri vardı.

¹ Ben iyiyim. -ed.n.

“Dinle,” dedim ona yaklaşılarak. “İlk fırsatta seni buradan çıkaracağım. Ne olursa olsun.”

Menekşe başını salladı. Hiç konuşmadan. Gözlerini kapadı ama korkudan değil, duyularını açmak içindi. Bu kadında meta-net vardı. Boğazına sarılsalar bile ses etmez gibi duruyordu. Yeri gelir sıkar, yeri gelir kurtarırdı belli ki. Ben yere iyice çöktüm. Kapıya en yakın köşeyi gözlem altına aldım. Çuvalı geçirdikleri anı hatırladım. Bir yüzbaşıyı, bir askeri, bir kadını bu şekilde kacıranlar, planlarını çabuk yapmazdı. Bekletir, gözler, nabız tutar, çözerdi. Sonra ya tehdit eder ya satardı. Kapının ardında bir şey hareket etti. Bu sefer daha netti. Metal bir nesnenin yere değdiğinde çıkan o tiz ses. Sonrası yeniden sessizlik. Bu, rastgele dolaşan birinin sesi değildi. Dinliyorlardı. Belki de bizi izliyorlardı. Menekşe’ye yanaştım. Sesim fısıltıdan da düşüktü artık.

“Hazır ol. Sakın korktuğunu belli etme. Bundan beslenir bu vatansızlar!”

Gözlerini açtı ve başını salladı. Göz göze geldik. Saniyelikti ama yeterliydi. Korkmuyordu. En azından, korkusunun dizginini elinde tutuyordu. Tam o anda kapı kolu hareket etti.

Sertçe değil. Deneyerek. Sessizliğin ortasına düşen o sert ve paslı metal kıpırtısı beynimde yankılandı.

Refleksle doğruldum. Dizlerimin üzerinde durdum. Menekşe hemen arkamdaydı, vücudunu duvara yakın tutuyordu. Önünde bir dağ gibi duruyordum. Arkamda görünmesi pek muhtemel değildi.

“Arkamdan çıkma,” dedim hızla. Bakışlarım açılan kapıya döndü hızla.

İnce yapılı, yüzü örtülü biri eğilerek içeri baktı. Elinde silah yoktu. Ama belinde bir telsiz vardı. Gözleriyle etrafı taradı. Bizi gördü.

Bana baktı. Saniyelik bir bakış. Sonra Menekşe’yi bulmaya çalıştı gözleri.

Sonra yeniden bana döndü.

"Sen Halil İbrahim'sin," dedi kısık bir sesle. Aksanlıydı. Türkçesi bozuktu ama cümlesi netti. Kelepçeler ellerimi bağlamıştı ama gözlerim hâlâ serbestti. Ve onlarla konuşuyordum.

Gözlerimi dik tutarak onu süzdüm. Kimdi bu adam? Ara kat mıydı, emir eri mi? Yoksa sadece bizi izlemekle görevli biri mi?

"Komutan, değerli birisin," diye devam etti. "Çok istiyor seni. Konuşulacak. Karşılık istenecek."

Yutkundum. Boğazımda biriken öfke yavaşça mideme doğru indi.

Karşılık dedikleri şey neydi? Bilgi mi? Can mı? Yoksa başka bir asker mi?

Belindeki telsiz bir anda ilgimi çekti. Eski tipti. Ses bastırmalı değildi. Menekşe'ye kısa bir bakış attım. Göz göze geldik. Bir şey demeden çok şey söyledik o an. Ben o telsizi istiyordum. O da ne yapacağımı anlamıştı.

Adam geri çekilirken bir şey daha söyledi: "Kadın da önemli şimdi. İkinizi de istedi."

Bu kez gözüm seyirdi. Kimi kime pazarlıyorlardı? Adam dönerken sanki birden içgüdüsel bir kararla gözlerini üzerimde tuttu. Durdu. Aramızda sadece birkaç metre vardı. Sanki o da gözümle konuştuğumu fark etti. Kıpırdamayan yüzümdeki sessizliği okudu.

Yutkundu. Geri adım attı. "Yarın sabah geliriz," dedi. Ve çıktı. Kapıyı süratle çarptı. Bilerek. Gözetim devam edecekti, belliydi.

Tam o anda, adım sesleri duyuldu tekrar. Hızlı, sert. Sonra kapı ansızın açıldı. İçeri öfkeyle bir kadın girdi.

"Ben olmadan buraya girmeyin, Bilo!" diye bağırdı. Sesi tıptı çatlayan bir taş gibi gergin ve sertti. Adam arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Kadın, kapının eşiğinde bir an durdu. Bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

Menekşe'ye kaydı gözü. Sonra bana.

Omuzlarında siyah bir yelek vardı. Silah taşımıyordu ama taşımamasına da gerek yoktu. Gözlerindeki otorite başka türden bir silahtı.

"Vay, vay," dedi kısaca. Alaycı sesi yankılandı boş odada. Sadece gözlerim sabit kaldı. Sustum.

Kadın içeri birkaç adım attı. "Ayy, yavru ceylanı arkana mı sakladın, aslan seni," dedi alayla. Zayıf noktam var mı diye bakıyordu. Menekşe ile ne kadar derin bir bağım olduğunu ölçüyordu.

"Kadın sağlam çıktı," dedi ardından. "Hiç bağırmamış. Kılmıdamamış bile. Hâlbuki sağlam yumruk yedi."

Kafamda bir ses çınladı. Yumruk mu dedi? Dudaklarımı sıktım. O an içimde, kanımın damar yönünü değiştirecek kadar keskin bir öfke yükseldi. Ama yüzüm hâlâ taş gibiydi.

Kadın, omzundaki yeleği düzeltti, Menekşe'ye eğilmeden baktı.

"Kaç para eder acaba bu kadar suskunluk?" dedi. "Bazen sessizlik altın derler ama kimse bedava vermez altını."

Menekşe gözlerini kaçırmadı. Hiçbir şey demedi. Ama o sessiz bakışla kadının sözlerini geri püskürttü sanki.

Kadın, tekrar bana döndü.

"Ah be Halo, hiç girmeyecektin böyle saçmalıklara," Kahkaha atmadı ama sesiyle dalga geçti. "Boş ver önüne bak. Paşa paşa yaşa hayatını. Sana ne Dağhan'dan, sana ne Zülal'den." Kadının yüzü hâlâ aynı. Ne gülümsüyordu ne de doğrudan saldırıyordu. Ama ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Bir bak bakalım kendine, Halil İbrahim," dedi. "Seninle işimiz yoktu bizim aslında. Ama Dağhan'la işimiz vardı. Ve sen her zaman başkalarının kavgasına koşan o lanetli asker oldun."

Hiçbir tepki vermedim. Hâlâ suskundum.

Sadece gözlerim onun üzerinde sabitti. Sanki bir milim kıpırdasam içimdeki öfke taşacak, hepsi o an devrilecek. Sırtışı yavaşça yüzünü kapladı. Memnundu. Sessizliğim bile ona eğlence olmuştu. O sahte, çürük zafer tebessümüyle döndü ve arkamda duran Menekşe'ye yürüdü.

Omuzlarım gerildi. Bedenim kıpırdamadı ama gözlerim hemen onu izledi. Kadın, Menekşe'nin önünde durdu. Sanki içinde kıpırdayan zehri burnunun ucuna kadar taşımıştı. Menekşe başını kaldırdı, bir adım bile geri gitmedi. Kadın ona eğildi.

"Bakışları da pek bir deli deli bu adamın, he," dedi. "Gözleri ile konuşuyor. Ama ne dediğini çözemedim henüz. Sen biliyor-san söyle bakalım." Menekşe, bir kaşını hafifçe kaldırdı. İçinde ne korku vardı ne de telaş. Gözlerini kadının gözlerinden kaçırmadı. Sadece dudaklarının kenarı kıpırdadı. O küçücük hareket kadının içindeki öfkeyi tetikledi. Gülümsemedi bile. Bir anda kolunu kaldırıp Menekşe'nin saçlarını eline doladı, sertçe. Sanki her sözüyle yetemediği kadını, şimdi acıyla bastırmak istiyordu.

Yerimden hızla öne atıldım. Kelepçeler bileklerimi kesti, plastik sürtünmesinin sesi yankılandı odada. Omuzlarımdaki kasları zorladım, bedenim öne fırladı ama kelepçeler izin vermedi. Damarlarımda öfke gezdi. "Sakın!" dedim. Sözümler sertti. Az ama yeterince net. Bir kurşun gibi soğuk. Susturacak kadar ağır.

Kadın geri dönmedi bile. Yalnızca başını hafifçe çevirdi. Gözlerinin yansı görünüyordu. Elini Menekşe'nin saçından çekti. "Bak sen şu kelepçeli aslana," dedi alayla. "Nasıl da konuştu. Ama sizde suç yok, hata bende." Durdu. Yüzündeki sırtış biraz daha büyüdü. "Tanışmadık, adımı söylemeyi unuttum size." Olduğu yerde ayaklanarak birkaç adım geri gitti. Karanlıkta çizilen silüeti, gölgesi gibi çarpıktı. Sesi ise kurşun gibiydi: "Ben Yıldız. Size Nazmi Arga'dan selam getirdim."

Gözlerim bir anda karardı. Sanki o ismi duymak bile damarlarımı sıkıştırdı. Menekşe'nin vücudu hafifçe gerildi ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. O da anlamıştı.

Nazmi Arga...

O ismin geçtiği her yerde pislik, kan ve tehdit vardı. Ve şimdi onun selamı konuşuyordu karşımda.

"Anlamışsınızdır artık," dedi kadın. "Bu sadece bir rehine oyunu değil. Bu bir mesaj." Başını hafifçe öne eğdi. "Bize karışan, bizimle savaşan herkesin sevdiği birinin canı cepten düşer."

Gözlerimi kıstım. Dilimi damağıma bastırdım, kendimi zor tuttum. Eğer ellerim serbest olsaydı...

Yıldız konuşmaya devam etti, "Zülal'in bir numaralı kankası." Sonra Menekşe'ye döndü. "Al işte, yanında oldun da gör-dün, başına geleni."

Ve tekrar bana, "Sen ise Dağhan'ın bir numaralı dostu. Ne güzel. Siz dörtlü takılmaya da başlarsınız yakında."

Sesim çatladı. Artık dayanamayacağım kadar yükseldi içimdeki öfke. "Kes çeneni! Bizden bahsederken destur çek!"

Yıldız'ın gözleri parladı. İşte beklediği buydu belki de. O gaz, o tepki. "Aferin," dedi. "Bana bunlarla gel." Sonra döndü. Kapıya yürürken yalnızca bir cümle daha bıraktı ardında: "Selamı alanlar, ölüme daha yakındır, derler. Sadece küçük bir dipnot."

Kapı kapandı. Sessizlik tekrar yankı buldu. Demirin soğukluğu kadar sertti ortam. Tabii sessizlik artık sadece fiziksel değildi. Tehdidin sesi odada kalmıştı. Zihnimde çınliyordu hâlâ. "*Selamı alanlar, ölüme daha yakındır.*"

Kapı kapandı.

Yankısı hâlâ odada, beynimde, ciğerimdeydi.

Kadın gitmişti. Ama bıraktığı söz hâlâ havadaydı. Yutkundum. Boğazımdaki öfke, mide asidimle karıştı sanki. Dişlerim birbirine bastı. Elimden bir şey gelmiyordu. Şimdilik. Kafamı hafifçe Menekşe'ye çevirdim. Hâlâ duvara yaslı, gözlerini kırpmadan karanlığa bakıyordu.

"İyisin, değil mi?" dedim. Sesim kısık çıktı ama içindeki kırıklığı saklayamadım.

Başını çevirdi. Soruma cevap vermeden, aklındakileri döktü, "O adam, sadece kötü değil belli ki," dedi. "Terörist mi?"

Bir an cevap veremedim. Boğazıma düğümlenen öfke, sesimi geri itti. O adama "adam" bile demek zordu. Bir süre hiçbir şey söylemedim. Fakat daha fazla saklamak aptallıktı.

"Evet," dedim. "Bu iş sadece iki sevgilinin arasını ayırmaya çalışan bir aile meselesi değil. Hiçbir zaman olmadı."

Menekşe gözlerini bana dikti. Sustu. İçinde bir kıpırtı oldu. O da anlamıştı artık. Buradaki hesap, sadece Zülal ve Dağhan'la bitmiyordu. Bu işin kökü çok daha derindeydi.

"Yani..." dedi temkinli bir sesle, "...bu işin ucu devlete mi dokunuyor?"

Yutkundum. Bunun cevabı çoktan belliydi. Ben bile içindeydim çünkü. "Dokunmuyor," dedim. "İçinde. Kökünden. Ta deri-

ninden." Gözlerim karanlıkta sabitlendi. "Ve biz şu an o kökün etrafındaki çürümüş kabukta tutuluyoruz. Zülal bilmiyor."

Karşımdaki kadın hayretle sustu. Söyleyecek bir şeyi yoktu belki. Ya da onun da boğazına bir şey takıldı.

"Senin burada olman gerekmiyordu," dedim içtenlikle. "Bu, senin savaşın değildi."

Menekşe gözlerini bana dikti. Uzun, derin bir bakıştı. "Artık olan oldu," dedi. Sade, net, geri dönüşü olmayan bir cümleyle. "Önemli olan buradan nasıl çıkacağımız."

Yavaşça başımı çevirdim. Tavanın çatlaklarına, duvarın nemli kabarmalarına, köşedeki yarım kalmış kireç izine baktım. Bu oda, görüldüğü kadar boş değildi.

Bir zayıflık vardı. Bir açık. Ve ben onu bulacaktım.

"Dağhan," dedim sessizce, "Çoktan mesajımı almıştır."

Gözlerimi kapattım. Bir nefes aldım. İçimde kıvılcımlar uçuştu. Uslan Halil İbrahim diyordum. Ama onlar inatla aslan diyordu. Nasuh tövbesi ettirmek için uğraşan piçin, eceli olmak artık bu saatten sonra boynumun borcuydu.

BÖLÜM 22

Nezle Hurlanan Bedenler

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Büyük çukurun kenarından ağır adımlarla geçerken, gözlerim hâlâ çevreyi en ince ayrıntısına kadar tarıyordu. Sadece bakmıyor, bakışlarımın değdiği her şeyi ölçüp biçiyordum. Altı saattir arazideydik. Ne yorgunluk vardı aklımda ne de durup soluklanmak. Zihnim tek bir noktaya odaklıydı: bir iz, bir kusur, bir işaret, bir hareketlilik. Ne varsa ortaya çıkacaktı. Arama çalışması başladığından beri, timle tek bir boşluk vermeden ilerliyorduk. Sessizdik. Herkes görevini biliyor, herkesin gözleri bir diğerinin arkasını kolluyordu.

Ben, onlara nazaran bir adım daha gerideydim. Sadece komutan değildim bugün. Sadece asker ya da strateji uzmanı da değildim. Bugün aradığımız şey, görev dosyasına sığmayacak kadar büyüktü. Çünkü bir kaybın kenarındaydık. Ve ben, o kenarı delik deşik etmeden dönmeyecektim.

Çukurun içi bozuktu. Yağmur izleri, eski tekerlek çukurları, kararmış toprak... Sanki biri burayı bilinçli bozmuş gibiydi. Öy-

lesine değil, planlı. Çömeli yüzeyin dokusunu inceledim. Parmaklarım çamura bulaştı ama umurumda değildi. Toprağın dili vardır. Susturulamaz, bastırılamaz. Yeterince sabırlıysan, sana her şeyi anlatırdı.

"Komutanım." Telsizden gelen ses kısaydı, temkinliydi.

"Bir iz mi var Sevde?" dedim. Sesim soğuktu ama içimde kıyamet kopuyordu.

"Evet, komutanım. Batı yamacında bozulmuş bir ağaç kökü ve yakılmış bez parçaları var. Garip bir koku da alıyoruz."

Kalktım. Üzerimi silkelemeden, hızlıca yönümü değiştirdim. Sesin geldiği yöne, batıya adımlarım hızlandı.

"Orhan, Hakan, benimle gelin. Diğerleri sabit kalsın, bölgeyi çembere alın."

Benimle görev alan herkes bilirdi ki en ufak ayrıntı benim için büyük bir olaydı. Çünkü en ufak ayrıntılardan büyük sonuçlar elde etmişliğim çoktu.

Gözlerimi önüme değil, zemine çevirdim. Ağaç dalları değil, ayak izleri önemliydi. İçimde bir his vardı. Soğuk. Sert. Biri bize oyun oynuyordu. Ve ben o oyunu, sahibinin suratına çarpana kadar devam etmeye kararlıyım. Ağaçların gövdesi koyulaşmıştı burada. Gölgelemler daha derindi. Batı yamacına yaklaşırken adımlarımız yavaşladı. Artık konuşmuyor. Dinliyorduk. Sessizlik, bazen bir bağıntıdan daha çok şey anlatırdı.

Orhan, sol çaprazımda ilerliyordu. Eli tüfeğinin namlusunda, tetikteydi. Hakan, geride kalmayı tercih etmişti. Onun görevi sırtı kollamaktı.

Diz çökerek toprağı kontrol ettim.

"Lastik izine benziyor."

Tam o anda, Sevde fısıldadı: "Komutanım. Koku burada daha yoğun. Hayvan leşine benziyor."

Hemen yaklaştım. Çalılarının arasına saklanmış siyahımsı bez parçaları vardı. Bir kısmı yanmış, kenarları kıvrılmış.

Cımbızla alır gibi dikkatlice dokundum. "Evet. Hayvan leşi ve barut kalıntısı. Bir şey patlamış ya da yakılmış."

Orhan diz çöküp bezin hemen yanındaki toprağa eğildi. "Komutanım, burada da ayak izi var. Biri sert adımlarla geçmiş. Derin."

Gözüm o yöne kaydı. Çevresindeki çalılıklar eğilmişti. Sanki biri, bir şeyi taşıyarak geçmişti buradan. Yere çömeldim. Parmaklarımı toprağın dokusuna bastırdım. Yumuşak değildi. Henüz kurumamıştı. Yani çok eski değil.

Başımı kaldırdım.

"Takibi sürdürelim. Sessiz ve dağınık. Göz teması ile ilerleyin, telsiz kullanımı minimum. Bu iz, bizi ya hedefe ya da tuzaga götürecektir. Her iki durumda da hazır olun."

"Emredersiniz, komutanım!"

Zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordum artık. Gece çökmüş. Ay ara sıra bulutların arasından çıkıyor, çevreye loş bir ışık serpiyordu. Soğuk, ince ince içimize sızıyordu. Ama içimde yanan şey, geceyi de bastırıyordu. Bir hesap vardı tutulmamış. Ve ben onu bulmadan duramazdım.

Şafak sökene kadar yol, yön, iz takibi yapmaya devam ettik. Uzun dağın ucunda, çevreye bakış atarken Koz Timi yamacın yukarisından döndü.

Ömer'in sesi telsizden fısıltıyla geldi. "Komutanım. Dağın eteğinde terkedilmiş gibi duran bir yapı tespit ettik. Yaklaşık 400 metre. Duman izi yok ama dış kısımda garip bir düzenlilik var. Birileri orada yakın zamanda bulunmuş olabilir."

Başımı hızla kaldırdım.

"Yön verin. Zehir Tim'i benimle. Diğer tim yarım hilal şeklinde çevre alsın. Sessiz yaklaşım. Gerekiyorsa nefes almayacağız, biri içerideyse fark edilmeyeceğiz."

Adımlarımız hızlandı.

Kalbim göğsümde değil, yumruğumdaydı artık. Sıkılıydı. Bir adım sonra ne göreceğimizi bilmiyorduk. İlerledikçe, ev görünür oldu. Taştan örülmüş duvarları yosun tutmuştu. Pencerele-ri kırık ama çerçeveleri yeniydi. Bu, klasik bir terkedilmiş yapı değildi. Yeni yapılmış ama özen gösterilmemişti. Çünkü ezbere bildiğim bu dağlarda böyle bir yapı önceden yoktu. Kılıfına sokulmuş bir kovan gibiydi. İçinden ne çıkacağını bilmiyorduk.

Sol elimin işaretleriyle timi durdurdum. Eğildim. Önümüzdeki açıklıkta bir sessizlik vardı ama bu, doğanın sessizliği değildi. Bu, bekleyen bir yerin sessizliği idi.

Yanıma çöken Serhat, sessizce fısıldadı. "Giriyor muyuz?"

Gözlerimi evin önüne diktim. Elim, tetikteydi. Güneşin doğmasına on dakika ya var ya yoktu.

"Bekleyeceğiz bir süre."

Murat'ın aceleci sesi yankılandı.

"Komutanım!"

Kafamı kaldırmam ile aynı anda, binanın içinden çıkan adamı gördüm. Ayak sesleri toprağa baskı yapıyordu, hafif ama terdirgin edici bir ritimle. Gözlerimi kıstım.

Olduğum yerde çakıldım.

"Halo?!"

Sima netleştğinde kalbim sıkıştı. Yaklaştıkça emin adımları artıyordu. Hiç beklemeden olduğum yerden hızla adımladım.

"Beni koruyun, yem taktığı olabilir!" Telsize gürledim.

Halil İbrahim'e yaklaştıkça, kan damlalarını gördüm. Omzundan vurulmuştu. Üniforması parçalanmış, kan göğsüne kadar sızmıştı. Asıl darbe kollarında baygın yatan kadındı.

Menekşe.

Baygındı. Başım Halo'nun göğsüne yaslamış, bedeni yığılı gibi duruyordu. Kızıl saçlarında kan kurumuştu. Halo, canı yanmasına rağmen onu düşürmemişti. Sendeledi. Ayakta durmakta zorlanıyordu ama hâlâ taşıyordu. Beni gördüğünde, üç kez başını salladı. Bu temiz demekti.

Hemen koştum, aradaki mesafeyi bir solukta kapattım.

"Ver bana!" dedim.

Kollarından Menekşe'yi alırken göz göze geldik. "Sadece baygın," dedi Halo, sesi çatlaaktı. "Saçlarındaki kan bana ait." Menekşe'yi kollarıma aldığımda, vücut ısısı hâlâ yerindeydi ama nefesi belli belirsizdi. Bileğindeki nabzı kontrol ettim.

Zayıftı ama atıyordu.

"Nefes alıyor. Baygın ama yaşıyor," dedim, daha çok kendime.

Halo dizlerinin üzerine çöktü. Kanayan omzunu umursamadan kanlı eliyle yüzünü sildi. Gözleri bana değil, Menekşe'ye kilitlenmişti. Yanıma gelen Koz Timi'ne hızlıca göz gezdirdim. Hiç beklemeden Menekşe'yi dikkatle Sevede'ye doğru uzattım. Sevede, onu kucaklarken tek bir saniye bile tereddüt etmedi. Göz göze geldik. "Yaşıyor," dedim. O da başını bir kere sallayıp hızla uzaklaştı.

Ben de bir an bile oyalanmadan eğildim, Halo'yu kolunun altından kavradım. Çöktüğü yerden kaldırırken içimden gelen o refleksle destekledim.

Boşta kalan elimle telsizin düğmesine bastım, "Evin içini kontrol edin Zehir Tim'i!" dedim.

"Evin içi temiz. Kimse yok," dedi Halil İbrahim dişlerinin arasından.

"Nasıl?! Ne oluyor Halo?" Sesim yükselmişti. Sadece meraklı değil. Çünkü içimde bir şeyler kıpırdamıştı.

Bu sessizlik, bu boşluk fazla kusursuzdu. Halo başını hafifçe bana çevirdi. Gözleri kan çanağı gibiydi ama akli hâlâ yerindeydi. "Evin içi gerçekten boş," dedi, nefesini düzenlemeye çalışarak. Sonra ekledi, alçak bir sesle: "Kimse yok."

Sanki biri biz geleceğiz diye her şeyi silmişti. İz bırakmamış, toz bırakmamış, nefes bile bırakmamıştı. Bu, kaçış değil önceden yazılmış bir sahneydi.

"Kestane sağlam lan, ne bakıyorsun götüme?" dedi aralıklı bir nefesle.

Onca şeye rağmen hâlâ aynıydı. Aynı deli cesareti, aynı alaycı sırıtış. Gözüm omzuna kaydı. Kan hâlâ akıyordu.

"Siktir ula oradan!" dedim burnumdan soluyarak. "Omzunu ayırmışlar, herifteki öz güvene bak hele." Omzuma daha çok yaslandı. Ona rağmen gülüşü yüzünden gitmedi. Biz buyduk. Ne olursa olsun, aramızdaki bir cümleyle ayağa kalkardık.

"Burası da Asfalt değil Halil'im aman Bitez yalısı. Ciğerime ateş saldı, aman kurşun yarası."

Kendini, taşınan bir kurban gibi değil de türkü söyleyen bir düğün davetlisi gibi bırakmıştı omzuma. Başımı yana çevirdim. Alnımı onun başına yaslar gibi eğildim.

"Halo," dedim, sesimi bastırarak, "Ula seni elimle vuracağım ha, geberiyorsun hâlâ türkü söylüyorsun."

Güldü. Hemen sonra göğsü kasıldı. Acı bir nefes aldı.

"Teslim olmayalım Halil'im, aman kurşun saçalım," dedi türküye devam ederken.

Omzumu kavradığında, ben de onun belinden tuttum. Adımlarını takip etmeye çalıştım ama her nefesi acıyla sarsılıyordu. Yine de pes etmiyordu. Yürümüyordu, âdeta inatla ayakta kalıyordu. Helikopterin sesi tepemizde duyulmaya başladığında, Koz Timi çevre güvenliğini çoktan almıştı. Zehir Tim'i evi kontrol ediyordu. Sevde, Menekşe'yle birlikte ön tarafta helikoptere yönelmişti. Zamanla yarışıyoruz.

"Hazır!" diye seslendi bir asker.

Helikopterden sedyeyi indirip Menekşe'yi yatırdılar ve hızla platforma geri sabitlediler. Menekşe'nin saçları hâlâ kanlıydı. Sevde onu başından tutmuş, usulca konuşuyordu. Belki bir dua, belki de bir söz vermişti.

Halo'yu helikoptere bindirirken, bir an durdu. Yana dönüp, gözleriyle Menekşe'yi aradı. Onu görebildiği anda gözlerini kapadı. Sanki ancak o an gerçekten rahatladı.

"Nefes alıyor mu?" dedi mırıldanarak.

"Alıyor, kardeşim," dedim

İçeri girmeden önce göz göze geldik.

"Sakın uyuma," dedim. "Aynı anda bayılırsanız kim anlatacak lan bana içeride neler döndü?"

Kaşını kaldırdı. Dudakları titrek bir sırtmayla kıpırdadı. "Bari yolda kafa dinleyeyim be Borçkalı."

Kaşını kaldırmıştı. Dudaklarının kenarında o bildik sırıtış. Yüzünde kan, gözünde öfke ama dilinde hâlâ şaka vardı. Sesindeki o hafif alay, aramızdaki dengenin hâlâ yerli yerinde olduğunun kanıtıydı.

Kafamı yana eğip onu süzdüm. "Ben seni uyutacağım Halo, ninnilerle, az dayan kardeşim."

Gözlerini kıstı. "Dandini dastana isterim."

"Danalarla birlikte sokacağım seni bostana fuşki yedikçe kendine geleceksin."

"Eyvallah."

Gülümsedim ama içim hâlâ gerilmiş bir tel gibiydi. Çevredeki sessizlik fazla düzgündü.

O an telsizden Serhat'ın sesi geldi. "Burası boş, herhangi bir tehlike yok, komutanım!"

Derin bir nefes aldım. Gözlerim otomatik olarak menzili tarandı. Bir şeyler fazla kolay gidiyordu. Ya bu oyunun en sakın perdesiydi ya da fırtına, sessizlikte hazırlanıyordu.

Telsizi elime aldım: "Zehir Timi, karargâha geri dönüş yapılacak! Hazırlanın!"

Kapı kapandı. Helikopterin pervaneleri tam güç dönerken, sedyelerin sabitlendiğinden emin oldum. Gözlerim son kez içeri kaydı. Menekşe'nin yüzü solgundu ama huzurluydu. Halo başını yavaşça ona çevirmişti. Gözleri kapanmamıştı hâlâ.

Helikopter yükseldi. Gökyüzü bir şeyleri alıp götürürken, yerde kalan tek şey öfkemdi. Helikopter gözden kaybolduğunda, geriye kalan sadece ayak sesleriydi.

Zehir Timi, Koz Timi ve ben...

Saatlerdir araziye kök salmış gibiydik. Fakat artık her şey toparlanmalıydı. Elim telsize gitti. Sözler ağzımdan değil, göğsümden çıktı. "Bütün timler geri çekilsin. Operasyon sonlandırıldı. Karargâha dönüyoruz."

Kimseden ses çıkmadı. Kimse karşı gelmedi. Çünkü herkes benim gibi hissediyordu: Yerde iz yoktu belki ama havada tehdit vardı. Ve bu tehdit, doğrudan bize bakıyordu.

Yavaşça döndüm. Yaralı taşır gibi değil, yük taşır gibi değil, gölge taşır gibi yürüdüm. Geriye kalan her taşın, her toprağın, her kuru dalın içine bir öfke bırakmışım.

Araçlara binerken ne konuşuldu, hatırlamıyorum. Telsiz sustu. Kendi içimizde yankılanıyorduk artık. Geri dönerken araç camından dışarı baktım. Dağın silueti geride kalsa d, içimde yükselmeye devam ediyordu sanki. Camın ötesinde şafak iyiden iyiye söküyordu. Bir türlü batmayan bir öfke vardı içimde. Sözle söndürüle-

mez, uykuyla geçmez, zamanla silinmez cinsten. Sadece harekete geçince hafifleyen ve o ana kadar insanı içten içe yiyen cinsten.

Tekerlekler karargâhın taş zeminine değdiğinde, ses yankılandı. Park edilen araçtan hiç beklemeden indim. Ayaklarım yere bastı ama gövdem hâlâ oradaydı. Dağın yamacında. Yarım kalmış bir hesap gibi.

Herkes kendi cephesine çekildi. Serhat telsizleri toparladı. Orhan göz ucuyla bana baktı ama bir şey demedi. Murat, Hakan ve Tuncay teçhizatlara giriştiler. Sanki kimse konuşmak istemiyordu artık. Yadırgamadım. Hızla adımlarımı binaya yönelttim. Koridorlar sessizdi. Beyaz duvarlara çarpıp geri dönen ayak seslerim dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Helikopter direkt acil servise geçmişti.

Üstümün pisliğini önemsemeden, Resul Binbaşı'nın odasına adımladım. Kapıyı bir kez çalıp girdiğimde, Resul Binbaşı zaten ayaktaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencere önünde bekliyordu.

"Geçmiş olsun, Borçkalı," dedi.

Sesi ne resmî ne yumuşaktı. Sadece yorgundu. Bütün gece bizim için buradaydı.

"Helikopter yoldayken bilgi ulaştı. Doktorun ilk raporu elimde. Menekşe stabil. Halil İbrahim'in omzunda çıkışlı giriş var ama kemiğe değmemiş. İkisi de sağ salim bulundu, evlat."

Başımı hafifçe eğdim. Ne şükrettim ne rahatladım. Sadece göz kapaklarımı bir anlığına kapattım. Bir göz kırpma süresi kadar. Ama içimde saatler çöktü sanki.

Binbaşı devam etti. "Evin içi boşmuş, öyle mi?"

"Gariplik var, komutanım, göre göre ikisini de vermelerinde bir şey var."

Başını hızla salladı. Gözlerini kısıp bana baktı. "Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi. "Bu kadar kolay bulunmazlar. Hele ki düşmanın elindeyken. Ya çözülmek istediler ya da çözülmüş gibi gösterildiler."

"Tedaviden sonra Halo anlatacaktır elbet. Çatışma izi bile yok evin içinde."

Binbaşı sandalyesine geri döndü. Oturmadı, dayandı sadece. Dosyayı yeniden açtı ama okumadı. Gözleri sayfalara değil, düşüncelerine kilitliydi.

"Çatışma izi yoksa," dedi yavaşça. "Verilmiş bir şey olması lazım."

Göz göze geldik.

"Halo teslim olmaz, günahını bile vermez o kansızlara."

O an odaya bir soğukluk çöktü. Ne duvardaki saate baktım ne de dışarıdan gelen tek tük ayak sesine. Zihnimde sadece bu kelime yankılanıyordu: Verilmiş bir şey.

"Karşılığında ne verildiğini bilmiyoruz," dedi Binbaşı. "Halil İbrahim bir kelime yerine bin kez ölmeyi seçer. Oğlumdan şüphem yok. Bu şerefsizlerin başka bir planı var."

Kaşlarımı çattım.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Bir süre kimse konuşmadı. Sadece içimizde büyüyen o rahatsız edici sessizlik vardı.

"Daha fazla beklemenin anlamı yok. Artvin'e gidiyorsunuz. Halil İbrahim toparlanınca, yola çıkın. İstihbaratçımız da aynı fikirde. Uzaktan olmayacak belli ki. Umduğumuz gibi ilerlemiyor. Köklerine gideceksiniz ve ikinci bir emre kadar Artvin'den dönmeyeceksiniz."

Binbaşı'nın cümlesi odada ağır bir sessizlik yarattı. Kaşlarımı çatarak derin bir nefes aldım.

"Emredersiniz," dedim, sesim sert ama kararlıydı. "Halil İbrahim toparlandığında, Artvin'e yola çıkıyoruz. Bu işin kökünü kazıyacağız. İstihbaratçıyla birlikte. Yarım yamalak değil, tam anlamıyla."

Resul Binbaşı başını hafifçe salladı.

"Çıkabilirsin. Aklın kardeşinde, git hastaneye gör."

Başımı hafifçe sallayarak odadan çıktım. Koridorun sessizliği içime işledi. Bir an durup derin nefes aldım. Zülal'e haber vermem gerekiyordu. Eminim merak içini kurt gibi yemişti. Cebime uzandım ve telefonumu çıkarıp hızla Zülal'i aradım. Telefon daha ikinci kez çalmadan açıldı.

"Dağhan? Bir haber var mı?" Sesi titriyordu, korkusu kilometrelerce öteden yüreğime dokundu.

İkinci kez nefeslendim. Üzerimdeki çamur ve yorgunluk onun sesini duyduğum an hafifler gibi oldu.

"Var güzelim. İyiler. Şu an karargâhtayım. Hastanedeler yanlarına geçeceğim."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu, ardından hıçkırıkla karışık rahat bir nefes sesi duyuldu. "Çok şükür... Dağhan gerçekten iyiler mi? Bir şeyleri yok değil mi?"

"İyiler yavrum. Gerçekten iyiler. Bir gelişme olursa seni hemen tekrar arayacağım. Bir gidip göreyim. Eve gelince konuşuruz."

"Tamam, tamam seni bekliyorum. Görüşürüz," dedi sesi bu kez daha güçlü çıkarak.

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapattıktan sonra seri adımlarla beklemeden karargâhtan çıktım. Kimseye görünmeden, kimseyle konuşmadan.

Hastaneye vardığımda Koz Timi'nin çoktan geldiğini gördüm. Komutanlarını sabırla bekliyorlardı.

"Üçüncü kat, oda numarası 314, komutanım," dedi Ömer yanımdan geçerken, sesi sakın ama keskindi.

İnsanların bakışını umursamadan yürümeye devam ettim. Çamur içindeydim.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diyen ince sese döndüm.

"Hayır," dedim uzatmadan.

İnatla karşıma geçen hemşireye bıkkınlıkla baktım.

"Emin misiniz?"

Gözlerimi ona dikerek kısa ve net yanıt verdim: "Eminim."

Bir an sustu, sonra hafifçe eğildi, sanki içimdeki fırtınayı fark etmiş gibiydi. "Peki, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ben buradayım," dedi garip bir gülümsemeyle.

Boş bakışla, kelimelere yer bırakmadan yoluma devam ettim.

Odaya yaklaştığımızda kapının önünde durdum, derin bir nefes aldım. İçeri adımımı attığımda Halil İbrahim yatakta, yarasına rağmen dimdik oturuyordu.

Gözlerimiz buluştu.

"Prensesime bakın ula," dedim. "Nasıl da prensini bekliyor."

Halil İbrahim'in yüzünde yorgun ama tanıdık bir sırıtış belir-di. "Kurt kocayınca değil," dedi, sesi çatlak ama alay doluydu. "Omuzdan vurulunca da maskara oluyormuş demek ki."

Gülümsedim. Hafifçe başımı iki yana salladım. "Maskara senin gibi kurşun yiyip hâlâ espri yapabilen uşağa denir ula," dedim.

Yanına yürüdüm, başucundaki sandalyeye oturdum. Gözle-rim yavaşça yüzünü taradı. Solgundu ama gözleri hâlâ dimdikti.

"İyiyim lan ben, ne zaman çıkacağım buradan?"

Omuzlarımı silktim, dudaklarımda belli belirsiz bir tebes-sümle. "Keyfini sür lan, çıktığın an bütün iş sende," dedim.

Kapı yavaşça aralandı. İçeri beyaz önlüğüyle doktor girdi. Elinde bir dosya, gözlerinde uzun gecelerin yorgunluğu vardı ama adımları sakindi, ölçülüydü.

"Komutanım," dedi bana bakarak, sonra gözlerini Halil İbra-him'e çevirdi. "Yüzbaşım, geçmiş olsun."

Halil İbrahim hafifçe başını salladı. "İyiyiz hocam, ne zaman çıkarız?"

Doktor yaklaşarak monitöre bir göz attı, sonra dosyasını açtı.

"Kurşun omzunuzu delip geçmiş. Giriş ve çıkış açısı dar. Şanslısınız, kemiğe sıçramamış, sinirlere de temas etmemiş. Ama kan kaybı yüksek olduğu için bir süre gözlemde kalmanız şart. Dikişler sağlam ama kolunuzu bir süre kullanmamalısınız."

"Ne kadar bir süre?" diye sordum, araya girerek.

Doktor bana döndü. "En az iki hafta tam istirahat. Tabii ya-vaş yavaş hareket ettirilebilir. Tetikte olmadan önce kas gücünü toparlaması lazım."

Halil İbrahim'in gözleri anında kanlandı. "Askerliğimi etkiler mi?"

Doktor, Halil İbrahim'in sorusunu duyduğunda bir an dur-du. Dosyasını kapatmadan önce gözlerini ona çevirdi, sesi bu kez daha yumuşaktı.

"Hayır," dedi açıkça. "Açıkçası omuz kaslarınızın iyileşmesi için zamana ihtiyacınız var. İki hafta yeterli gelecektir."

Halil İbrahim gözlerini yere indirdi. O an ilk kez, vurulmuş olmaktan daha çok başka bir şey canını yakmış gibiydi. Boğazıma yumru oturdu. Askerlik onun hayatıydı. Üniforma, sadece kumaş değil, kanıydı, karakteriydi.

Kalkmaya çalıştı ama ben elimi omzuna koyup engelledim. "Bir şey kaybetmedin, Halo," dedim, sesim netti. "Yaralandın. Ama görevden düşmedin. Biz seninle savaşmaya devam edeceğiz. Tabii önce iyileşeceksin. Yoksa seni değil, bizi kaybettirirler."

Cebimden bir an bile ayırmadığım rütbesini çıkardım. Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki o inatçı parıltı hâlâ oradaydı.

Sadece başını yavaşça salladı.

"Tamam," dedi, sesi kısıktı. "Yine de söz ver lan, beni bekleyeceksin."

"Artvin'e seninle gideceğim. Yarım adım bile önde olmam," dedim.

Çünkü ben de biliyordum: Bu yol, ikimizin yarasıyla açılacaktı.

"Hem bende emanetin var." Elimdeki rütbeyi sağlam avucunun içine bıraktım. "Devir teslim."

Emanetini sımsıkı tuttu. "Eyvallah kardeşim."

Tekrar doktora yöneldim. "Menekşe nasıl?"

Doktor gözlüğünü hafifçe düzeltti, ardından elindeki tablete göz attı.

"Şu an uyku hâlinde ama stabil. Başına aldığı darbenin etkisiyle kısa süreli bilinç kaybı yaşadı. Ense kökünde, muhtemelen sert bir darbe değil ama bayıltacak kadar. Beyin sapında herhangi bir hasar yok. Tomografi temiz."

Başımı yavaşça salladım. "Sizce ne zaman uyanır?"

"Bir iki saate kadar gözlerini açabilir," dedi doktor, sesi netti. "Ayrıca, uyandığında yanında tanıdığı biri olursa daha iyi olur. Uykudan çok bir travmadan uyanacak çünkü. Nerede olduğunu anlayana kadar destek görmesi gerek. Ve ilk gördüğü yüz önemli."

Göz ucumla Halil İbrahim'e baktım. O an omzundaki sargıyı, yüzündeki yorgunluğu görmedim. Sadece gözlerindeki bekleyişi gördüm.

Doktora döndüm. "Eşimi getireyim, arkadaşlar."

Doktor başını onaylar gibi salladı.

"Olur."

Ne prosedür sordu ne belge. Sadece yüzüme baktı ve anladı.

Bu durumun içinde, kural değil, bağ vardı. İnsanlık vardı.

Halil İbrahim, başını bana çevirdi.

"Zülal burada mı?" dedi boğazını temizleyerek, sesi umutla kırılmış gibiydi.

"Hayır," dedim. "Ama getiririm."

"Kadını şimdi yorma. Ben Menekşe'nin yanına giderim," dedi asıl niyetini belli ederek.

Alayla başımı salladım. "Tabii yorulmasın."

Doktor anlayışla başını sallayarak, odadan çıktı. Ben de daha fazla beklemeden ayaklandım.

"Yorulmasınmış, yalancı puşt."

"Konuşma lan, git de dinleneyim. Hasta ziyaretinin kısısı makbuldür. Defol."

"Domuz gibisin belli. Hadi yarın sabah gelirim. Yat, uyu prenses."

Evin kapısını sessizce açtığımda, sessizce hole adımladım. Zülal uyuyor olabilirdi. Saat daha yeni on bire geliyordu.

"Dağhan?" diye soluduğunda uyumadığını anladım. Sesi o kadar yumuşaktı ki duvarlar bile dinliyormuş gibiydi.

"Benim," dedim, adımlarımı yavaşlatarak salona doğru ilerledim. Koltuğa oturmuş elinde kahve bardağını tutuyordu. Gözleri kanlanmıştı. Hiç uyumamıştı belli ki. Benim hâlime al-dırmadan koşturarak üzerime atıldı. Bir saniye düşünmeden ku-caklayarak sarıldım. Cennet gibi kokuyordu.

"Şükürler olsun," dedi yanağımı koklarken. Bacakları belimi sımsıkı sarmıştı, göğsüme yapışmıştı sanki. Kalbi hızlı atıyordu, benimkine karışıyordu.

Elimi saçlarına götürdüm, dağılmış bukleleri araladım.

"Çok şükür geldin," dedi. Sesi çocuk gibi titrekti.

"Geldim," dedim kısık sesle. "Çok şükür."

Bir şey demedi. Sadece başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri dolu doluydu ama ağlamıyordu.

Beni hissetmek istiyordu. Çamurlu ve yer yer kanlı gömleğim, toz içindeki pantolonum, yarı kurumuş terim umurunda bile değildi.

"Nasıllar? Hastanedeler mi hâlâ?" Peş peşe heyecanla sıraladı.

"İyi olacaklar. Evet, hastanedeler."

"Kötü bir şeyleri yok değil mi?"

"Halil İbrahim omzundan vurulmuş, Menekşe de gayet iyi. Şu an dinlenmeleri gerekiyor sadece. Yarın sabah götüreceğim seni."

Zülal derin bir nefes vererek onayladı. Yanağını boynuma bastırdı, gözlerini yumdu.

"Allah'a şükür," dedi titrek bir sesle. Hâlâ sarılıyor, bırakmıyordu beni. Sanki bir santim uzaklaşıp, her şey dağılacak gibiydi.

"Banyoya gireceğim," dedim kendimden rahatsız olurken. "Pislik içindeyim, güzelim."

Yavaşça kucığımdan inmesine müsaade ettim. Temizlendikten sonra tek gayem ona sarılarak nefeslenmekti. Banyoya yürüdüm. Üzerimdeki tozu, kanı, teri sıyrırken, sadece dışımı değil, içimi de atmak ister gibiydim.

Aynaya baktığımda, karşımdaki adam bendim ama aynı zamanda değildim. Yorgun. Kirli. Fakat Zülal'in gözlerinde hâlâ "ben" olan bir siluet. Duşu açtım. Su vücuduma çarptığında önce irkildim, sonra arındırmaya başladı. Gözlerimi kapadım. Başımı duvara yasladım. Kasları tek tek gevşemeye başlamıştı bile. Ama hâlâ garip bir şekilde tetikteydim. Her an bir şey olacak kaygısı üzerime âdeta yapışmıştı.

Bir anda kapı bir tül gibi açıldı. Ardından Zülal'in emin adımlarla içeri girdiğini duydum. Hiç konuşmadı. Sadece banyonun ortasında bekledi. Teni henüz suya değmemişti. Saçları dağınık, üstünde sadece ince bir tişört vardı. Onu çıkarırken bakmadım. Duymadım bile.

Sadece hissediyordum. Duşakabini açarak yanıma geldi. Arkamdan elleriyle sarıldı. Sırtıma değdiği an, bütün sıcaklık yer değiştirdi. Suyun altında değil, onun kollarında yıkanıyordum sanki. Göğüslerinin temasını hissetmek gevşeyen bedenimin tekrar kasılmasını sağladı. Derin bir nefes alarak hiç beklemeden ona doğru döndüm. Ani hareketimin karşısında yalpalasa da hemen toparlandı. Gözlerim bedenine kaydığı an, gördüğüm şeyle olduğum yerde kaldım. Kalbinin hizasında duran minimal dağ dövmesi bana âdeta göz kırpıyordu. Akan suyun altındaki bedenini bir saniye düşünmeden kendime çekerek dudaklarına yapıştım.

Sıcaktı.

Yalnızca su değil, Zülal'in nefesi, teni, kalbi... Bana tutunuyordu. Dudaklarımız birbirine kenetlenmişti ama aslında o an tuttuğumuz şey, birbirimizin ruhuydu. Ellerim sırtında gezinirken, o da boş durmadı. Parmak uçlarıyla omzumdan belime, oradan göğsüme kaydı. Öpüşmemiz derinleşti. Sanki yıllardır konuşamadığımız her kelime, dudaklarımızdan değil, tenimizden dökülüyordu. Bir elimle belini kavrayarak daha da yaklaştırdım kendime. Göğüsleri göğsüme değdiğinde ikimizin de nefesi bozuldu. Kalbimiz o buharın içinde aynı ritme girdi. Bir adım attım, o geriledi. Duvara yasladım nazikçe. Saçları sırtına döküldü, gözleri yarı kapalıydı. Islak kirpiklerinin arasında bana baktı. Yeşil hareleri o aralıktan bile cayır cayırdı.

"Seni elimden kim alacak şimdi?" diye sordum zor bela fısıltıyla, alnımı alnına yaslariken.

"Kimse," dedi.

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Dağhan'ın gelmesiyle rahatlayan bedenimi koltuğa bıraktım. Menekşe iyiydi, Halil İbrahim iyiydi. Dağhan iyiydi. Banyoya giren adamın arkasından bakarken titrek bir nefes verdim, içi-

me bir şey oturdu. Ne kadar sağlam durmaya çalışsam da hâli, yüzü, elleri, gözlerinin altındaki karanlık...

Dayanamadım. Kendimi tutamadan bir cesaretle arkasından adımladım. Kapının kolunu yavaşça indirdim. Kapı bir tül gibi açıldı önümde. Buhar, yüzüme çarptığında içim titredi ama adımlarım sakin ve emindi. Banyonun ortasında bir an durdum. Sırtı dönük duran adamı incelemeden duramadım. Duşakabinin içini komple kaplıyordu resmen. Geniş bedeni tüm heybetiyle *ben buradayım*, diyordu. Sular omzuna çarpıyor, şelale gibi omuzlarından akıyordu. Sırtındaki yaralar ister istemez vahşi bir hava katıyordu olduğu yere. Karşımdaki beden savaştığı her şeyden omuzları dik çıkmış adamın bedeniydi.

Gövdesi suyun altında ama ben hâlâ, üzerindeki kan kokusunu duyuyordum sanki. Yine de kirli değildi. Kokusunu hiçbir şeye değişmezdim. Hiçbir zaman da kirli ve pis olmamıştı gözümde.

Üzerimde sadece ince bir tişört vardı. Parmaklarım yakasına gittiğinde, yavaşça sıyırdım omuzlarımdan. Ne olacaksa olsun. Tişört yere düşünce, hiçbir ses çıkmadı. Duşakabini açtım. Su buhan anında bedenime çarptı ama gözüm ondaydı. Yanına sokuldum. Ve tam arkasından sarıldım.

Tenine dokunduğum an nefesi değişti. Sırtı, avuçlarımdan altında kasıldı. Ona sarıldığımda, tüm ağırlığı içime çekiyormuşum gibi hissettim. Omzuna yanağımı yasladım. Gözlerimi kapadım.

Bir anda döndü. Hızlıydı. Sarsıldım ama hemen toparlandım. Yüzü karşımdaydı artık. Yorgun. Fakat güzel. Yaralı ama benim. Kahverengi gözleri siyaha bulanmış durumdaydı. Gözleri tek bir noktaya bakıyordu. Göğüslerimin tam üstünde, kalbimin hizasındaki küçük dağ dövmesine.

Ve sonra, hiçbir kelime düşünmeme müsaade etmedi. Çünkü dudaklarıma yapıştı. Bu bir öpüş değil, dönüş gibiydi. Savaşta çıkan bir adamın, hayatta kaldığına inandığı an gibi. Kalbini bana bırakması gibiydi.

Ellerim göğsünde, sonra sırtında, sonra saçlarında dolaştı. Bir uçurumun dibindeydim ve tutunabildiğim her yere tutunmaya çalışıyor gibiydim. O, beni tutarken, ben çözülüyordum. Fakat düşmedim. Çünkü onun kollarındaydım.

“Seni elimden kim alacak şimdi?” dedi hırsla. Alnıma değdiğinde tenimiz değil, ruhumuz birbirine yaslandı.

“Kimse,” dedim ama sesim çatlamıştı.

Dağhan gözlerimin içine baktı. Sanki en karanlık tarafımı, söylemediğim her korkuyu, içimde sakladığım her kuşkuyu okur gibiydi. Hiç sorgulamadı. Tutkunun esiri altındaydık.

Sadece beni öptü. Bu kez yavaşça, uzun uzun. Ve her öpüşünde içimde bir düğüm daha çözüldü.

Ellerim omuzlarına kayarken, o da beni usulca kavradı. Kalçamdan destekledi. Vücudum, bedenine sıkıca yaslandı. Göğsüme, karnıma, dizlerime kadar onun varlığı doldu.

Su hâlâ akıyordu ama biz o sesin çok ötesindeydik. Duvar yoktu artık aramızda. Beni hızla, aceleyle kucakladı. Hiç beklemeden bacaklarımı beline sardım. Karşı çıkmadım.

Sırtımı fayansa yasladığında, taş gibi soğuk yüzeyin tenime dokunuşu bile beni yaktı. Çünkü onun teni sıcacıktı. Ve artık soğuk hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Sıcak dudaklarından çıkan öpücüklerinin birini dövmemin tam üzerine kondurdu. Sessizce. Yalnızca dudağının değil, yüreğinin izini bıraktı oraya. Ardından tekrar öptü. Bu kez daha derin. Sonra emdi. İçimi çeken, kalbimi titreten bir temasla. Beyaz tenimde anında bir renk değişimi oldu. Dövmenin etrafı, onun dudaklarının iziyle kanlandı. Ama bu bir yara değil, işaretti. Ona ait olduğunu işaretliyordu. Ve ben razıydım.

Gözlerini kaldırdığında, içinde hâlâ savaş vardı ve bu kez dışarı değil, bana dönüktü. Dudaklarını boynuma kaydırды. Bir elim saçlarına gitti, diğer elimse sırtında geziniyordu. Nefesimiz birbirine karıştı. Göğsüme yaslandığında, kalbim çarpıyordu. O da duyuyordu bunu. Belki de bu yüzden, parmak uçlarıyla kaburgalarımın üzerinden kalbimin olduğu noktaya tekrar geldi.

“Burada mıyım hâlâ?” dedi gözleriyle.

Başımı salladım. "Oradasın."

Sonra beni yeniden dudaklarıyla susturdu. Dudaklarını çektiğinde, fısıldadı: "Sen de öyle. Hep oradasın. Hep de oradaydın."

Kalbimi ele geçiren o heyecanla, bu sefer onu öpen taraf ben oldum. Önce çekinerek. Sonra yıllardır sakladığım hasretin bütün ağırlığıyla. Ellerim yanaklarına gittiğinde, birkaç günlük kirli sakalına dokunduğumda, içimden bir ürperti geçti. Sertti ama tanıdıktı. Güvendeydim.

Onun elleri de çoktan harekete geçmişti. Kalçalarımnda gezinirken hem beni kendine yaklaştırdı hem de bir nefes gibi içine çekti. Bütün sınırlarımız birbirine karıştı o anda.

Beni yavaşça kucağından indirdiğinde, hemen uyum sağladım. Vücudum, onun her dokunuşuna çoktan alışmış gibiydi. Hiç tereddüt etmedim. Çünkü o an bedenim değil, içim çağırıyordu onu.

"Kendimi tutamayacağım, yavrum," dedi boğuk bir sesle.

Sesinde biriken sabırsızlık değil, bastırılmış bir özlemimdi. Yıllann suskunluğunu çözer gibiydi. Dudaklarını göğsüme, tam meme ucuma hapsettiğinde, vücudum istemsizce gerildi. Dizlerim titredi. İnlemeden duramadım. "Dağhan..." dedim, nefesimle birlikte.

İsmimi duyduğunda daha da sahiplenir gibi sarıldı bana. Öpmeleri artık sadece öpücük değildi. Dudakları tenimde gezinmiyor, emiyor, ısıyor, iz bırakıyordu.

Sanki her yeri ona ait kılmak istiyordu. Bense itirazsız kabul ediyordum. Ellerim, istemsizce saçlarına gitti. Tuttuğumda, bir tepki bekledim belki. O ise hızla karşılık verdi. Bir eliyle bileklerimi kavrayıp yukarı kaldırdı ve onları başımın üzerinde duvara sabitledi. Bir an nefesim kesildi. Göz göze geldik. Gözleri ateş gibi parlıyordu. Tutkuluydu ama korkutmuyordu. Hükmediciydi ama incitmiyordu.

Duvara yaslanan ellerim, serin fayansa rağmen sıcaktı. Çünkü vücudum onun gövdesine bastırılmıştı. Kalbim, göğüs kafesimi dövüyordu. O ise önümdeydi. Tam anlamıyla. Dudakları boynumdan göğsüme, karnıma doğru inerken bütün vücudum

titriyordu. Bu bir korku değil, tamamen arzuydu. Onunla erimek, onunla yanmak istiyordum.

“Yeteri kadar ıslaksın bence, bebeğim. Ne dersin, kontrol edelim mi?”

Nefesim kesildi. İçimde bir sıcaklık hızla yayıldı. Kalbim karnıma indi sanki.

Sadece başımı sallayabildim. Yetmedi. Dağhan, bakışlarını gözlerime kilitleyip yeniden sordu: “Cevap ver.”

Gırtlığımdan çıkan ses neredeyse fısıltıydı. “Evet, kontrol et...”

O an gülümsedi. Bu bir nezaket gülümsemesi değildi. Bu zaferin gülümsemesiydi. Beni istediği yere getirmişti. Parmakları bacak arama kayarken dizlerim titredi. Bir anlık temasla, parmakları olduğu yerde dolaştı. Yeterince güçlüydü. Sıcaklığı hissetti. Islaklığı da.

Başını kaldırdı. Göz göze geldik. “Çok özledim, yavrum,” dedi. “Bunu hissetmeyi.”

Parmakları bacak aramda sinsice kıvrılmaya devam ettikçe, olduğum yerde titredim. Bedenim ona çoktan teslim olmuştu. Asla yetmiyordu. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Delicesine. Durdurulamaz şekilde. Yılların hasretiyle...

Boynunda sallanan künyeye uzandım. Parmaklarım ona asılırken, vücudum istemsizce yaklaştı. Dudaklarına doğru eğildim. Artık aramızda hiçbir mesafe kalmasın istedim. Ne istediğimi anladı. Hiç tereddüt etmeden öptü beni. Bu bir öpüş değil, bir yangının fitilini harlayan temastı.

Dudaklarıma saldırmadı, sahip çıktı. Dili, dişleri hepsi için içindeydi artık. Ve ben sadece nefes nefese ona sarıldım. Parmakları hâlâ aynı yerdeydi. Her dokunuşunda içimden bir kıvılcım geçiyor, bacaklarımin arasındaki ıslaklık artık saklanamaz hâle geliyordu. Parmakları olduğu yere ufak ufak girip çıkıyordu. Dudaklarımin arasından bir inilti döküldü. Kontrolsüz. Doğal. Ve yalnızca ona ait.

Tam o an, ağzımın içine doğru eğildi. Nefesi dudaklarıma değdi. Sesini orada hissettim. “Biliyorum yavrum, istediğini biliyorum.”

“O zaman istediğimi ver bana.” Sözler dudaklarımdan hiç beklemeden döküldü. İsteddiğimi biliyordum. Ve onu, bütün bedenimle çağırıyordum.

Dağhan önümde dikildiğinde, boyunun gölgesi üzerime düştü. Uzun, güçlü ve tamamen hâkimdi. Ona bakabilmek için başımı geriye yasladım, fayansın serinliği tenimde bir zıtlık yaratmaya devam ediyordu ama gözlerimdeki sıcaklıkla birleşince o da anlam kazanıyordu.

Elleri, kendi bedenine gittiğinde nefesim bir an tutuldu. Avucuyla kendini birkaç kez okşayarak heybetini gösterdi. İddialıydı. Kendinden emindi ve beni tanıyordu.

Gözlerim oraya kilitlendiğinde ağzımdan bir iç çekiş döküldü. Tutkulu, beklenti dolu. Hiç utanmadım. Çünkü aramızda artık utanılacak hiçbir şey kalmamıştı. Sadece dürüstlük, açıklık ve delicesine bir ihtiyaç vardı.

“Korktun mu?” dedi, gülümsemesinde o tanıdık alaycılık vardı. Gözleri ciddiydi. Ciddi derecede arzuluydu.

“Daha önce de görmüştüm,” dedim. “Almıştım da. Şimdi. İstiyorum.”

Beni bir an bile bırakmadan kalçalarımdan kavradı. Duvara sırtımı yaslarken, bacaklarım otomatik olarak belini sardı. Vücudum onun için hazırlanmış gibiydi. Hiç tereddüt etmeden, zor bela da olsa aldım. İlk giriş sarsıcıydı, hızlıydı ve zorlayıcıydı.

Uzun zaman sonra içime onu bir anda almak kasıklarımın ağrmasına sebep olmuştu. İriliğine alışmaya çabaladım.

“Acıdı,” diye tısladım.

“Öyle mi?” piç gülümsemesi yüzünü kapladı. “Hemen isteyen sendin güzelim. Ben sadece isteğini yerine getirdim.”

“Hayvansın, biliyorsun değil mi?” Dudaklarına doğru soludum.

“Onca yıldan sonra ne olmamı bekliyordun?” diyerek kendini bir kez daha itti. Birlikte inledik. Hem o hem ben. Çünkü bu sadece bir birleşme değil, bir kavuşmaydı.

Beni öyle bir dolduruyordu ki bir an nefesimi unuttum. Sonra, o nefesi boynuna gömülerek geri aldım.

"Ah... Dağhan..." Ağzına doğru soludum.

Zorlanmıştı. Uzun zamandır olmadığı için kaslarım onu sıkıştırıyordu. Islaklığım kayganlaştırsa da yanma vardı. Tatlı ama sarsıcı bir acı. İstedğim bir şeydi bu fakat bedenim henüz alışkın değildi.

O da bunu fark etmişti. Kaslarını hafifçe çattı ama canımı yakmamak için kendini tuttu.

"Güzelim," dedi, sesi yumuşaktı ama buğulu. "Biraz kendini salmak zorundasın. Aşırı sıkışıyorum."

Nefesimi tuttum. Sözlerini hissettim. Beni parçalamak istemiyordu, beni hissetmek istiyordu.

Boynuma dudaklarını bastırdı. Sıcak nefesiyle tenimi öptü. Ardından ritmini yavaşlattı. Beni çözüyordu.

"Bırak kendini," diye fısıldadı. "Benim kollarımdayken hiçbir şey olmaz."

"Yapamıyorum." Mızıldandım. "Çok uzun zaman oldu ve böyle daha iyi hissettiriyor."

Kalçamı kendi elleriyle kavrayarak ritmini yeniden kurdu.

"Öldüm lan..." dedi, sesi çatlak bir inilti gibiydi. "Sensiz öldüm kızım ben. Yedi senedir sensizlikten geberdim."

O an dudaklarıma öyle bir hırsla asıldı ki nefesim onunla bütünleşti. Bu bir öpücük değildi artık bu, bir çığlıktı. İçinden yıllarca susturulmuş her şeyin fırlayıp geldiği bir çığlık. Ellerim sırtına daha sıkı kenetlendi. Sırtındaki kaslar titriyordu.

"Geldiğin günden beri seni kokluyorum. Her gece uyurken nefesini dinliyorum lan ben senin."

Sonra tekrar hareket etti. Bu kez daha derin, daha anlamlı, daha ait bir şekilde. İçime her girişinde, beni yıllar öncesinden alıyor, şimdiye yerleştiriyordu.

Bütün nefesim, bütün sesim, bütün kalbim, onundu.

"Özledim," dedim. "Seninle eskisi gibi olmayı çok özledim, aşkım."

O an, Dağhan'ın bedeni aniden gevşedi. Sanki o kelimeyi yıllardır duymayı bekliyormuş gibiydi. Darbeleri bir anda sertleşti. Nazik değildi artık. Ama acımasız da değildi. Bu, beni yeniden

sahiplenmenin en dürüst hâliydi. İçimde fırtına kopuyordu. Kalbim, ritmine yetişemiyordu.

“Dağhan, daha fazla... lütfen...” Sözlerim dudaklarımda inlemeye dönüştü.

Gövdem titriyordu. İçimdeki her sinir ucu, onunla birlikte yanıyordu. O ise nefes nefese, alnını alnıma yasladı. “Elimde kalacaksın, bebeğim,” dedi. “Zorlama beni.”

İnadına kalçamı ona doğru indirdiğimde, boynuma sarılan eline sıkıca tutundum. Tepkisi anlık ve içgüdüsel. Kulağıma eğilerek birkaç küfür savurdu; öfkesinden değil, delicesine arzusundan. Benimse bacaklarım artık pes etmişti. Titreyerek sınırda duruyordum.

Ve tam boşalacakken birden durdu. İhtiyaçla soludum. Yarım bırakılmanın öfkesi üzerime örtü gibi serildi. İçimde bir boşluk yankılandı. Hazzın tam kenarında bırakılmak hem dayanılmazdı hem de içimi kıvranmaya sürükleyen bir bekleyişti. Yavaşça kucağından indirdiğinde bacaklarımın üzerinde sendelesen de düşmeme izin vermedi. Asla. Ellerini bedenimde hissettiğim an beni çevirdi. Göğüslerimi fayansa yasladığında artık iradem yoktu, sadece arzum kalmıştı.

Gözlerimi kapadım. Nefesimi tuttum ve yeniden başladık. Arkamda yüklenen bedeninin altında ezilmekten ayrı bir haz almaya başladığımı hissettim.

“Daha fazla da-dayanamayacağım...” dedim, titreyen sesimle, zevk içinde ama biraz da çaresizce.

Dağhan’ın nefesi boğuk bir iniltiyle karıştı. “Gel güzelim,” dedi. “İçine karışmama izin ver.”

Her hücrem titremeye başladı. Yılların birikimi, bekleyişi, özlemi, hepsi aynı anda çöktü üzerime.

İçimde bir kıvılcım gibi başlayan his, bir anda fırtınaya dönüştü. Bedenim onu sıkıca tuttuğunda, kontrolüm kayboldu. Nefesim kesildi. Dünyanın tüm sesleri sustu. Zaman, aniden yavaşladı. O anda, ilk kez böylesine derin ve güçlü bir orgazm yaşadım. Sadece bedenim değil, ruhum da çözüldü. Kendimden geçtim. Çılgılık attım. İçimde dalgalar yükseldi. Her biri, beni

biraz daha yukarılara taşıdı. Gözlerim kapalıydı ama zihnim tamamen açıktı, her his, her titreşim bana bir kez daha yaşamı hatırlattı.

“Dağhan...” diye inledim, sesim kırılmak üzereydi.

O ise, alaycı gülümsemesini dudaklarında saklayarak, biraz hırçın biraz da sahiplenir şekilde fısıldadı: “Aferin güzel kanıma, sıvıların aramızdan akıyor.”

O sözler hem utanmamı hem de içten gelen bir arzuyla titrememi sağladı. Beni böyle görmek onun için bir zaferdi. Ve ben de ona ait olduğumu tüm benliğimle kabul ettim.

Dağhan içimde durmadan hızlanmaya başladığında, gelmenin artçılarını hâlâ yaşıyordum. Heybetli bedeni üzerime akbaba gibi çökmüştü, varlığıyla hem sarmalıyor hem de esir alıyordu. Karın kasları sırtıma çarparken, dokunuşları demire sarılmış kadifenin hem sert hem yumuşak dokusunu anımsatıyordu. Saçlarından damlayan ılık sular, saçlarıma kanşıyordu; birbirimize ait olduğumuzu hatırlatan bir iz gibiydi.

Her hareketinde içimde bir dalga daha yükseliyor, bedenim onunla senkronize oluyordu. Nefes alışlarımız hızlandı, zaman ve mekân sanki eridi. Tekrardan titremeye başladığımda bir daha geleceğimi anladım.

“Dağhan... ben, ben bir daha-” Sesim titredi, kelimeler boğazımda düğümlendi. O an, bedenimde yeniden yükselen dalgaların gücüyle irkildim. Anıydı. Gözlerimi kapattım, nefesimi derinleştirmeye çalışırken, o güçlü varlığı üzerimde hissetmekten vazgeçemedim.

Dağhan, fısıltıyla karşılık verdi: “Bu sefer beraber yavrum.”

Bu işareti bekliyormuş gibi tekrar titremeye başladığımda elleri ellerimin içine geçerek parmaklarımızı kavuşturdu. Bir iki çarpmayla kendi bıraktığında onun derin inlemesinin etkisi boşalmamı şiddetlendirdi.

Dağhan tekrar derin ve keskin bir inleme bıraktı boğazından; o ses, içinde bir fırtına taşıyordu.

İnlemesi bedenimde dolaştı, titrememi artırdı. Kaslarım kassıldı, dizlerim boşaldı, nefesim yarım kaldı. Zorlanarak, titrek bir sesle fısıldadım: "Be-ben... düşeceğim..."

Dağhan hiç tereddüt etmeden kucakladı beni. Göğsüne bastırırken, sesi yumuşak ama alaycıydı. "Yorduk biraz güzelim, af ola."

Cevap verecek takatim bile kalmamıştı. Dilim damağım kurumuştur sanki, yalnızca gözlerimi kapayıp başımı göğsüne yasladım.

Nasıl yıkandık, nasıl sudan çıktık hepsi sisli bir düş gibiydi artık. Bilincim, bedenimin ardında kalmış gibiydi. Sadece tek bir şey netti: Dağhan, banyoda beni dizlerinin üstüne oturtmuştu. Ben hâlâ titriyordum. O ise sakince saçlarımı havluyla kuruluyordu. Parmak uçları her seferinde nazikçe başımı kavırıyor; sanki yalnızca saçımı değil, içimdeki karmaşayı da toplamaya çalışıyordu.

Üzerime, bana en az beş beden büyük gelen tişörtünü geçirdiğinde, tenimde onun kokusu gezindi. Yatağa uzanır uzanmaz Dağhan da beklemeden yanımda yerini aldı. Hiç tereddüt etmeden beni kavradı. Kolunu belime doladı, bedenimi göğsüne çekti. Sessizce, sadece varlığıyla sanyordu beni. Sanki dünyadaki tüm uğultular onun nefesiyle susuyordu.

Bir süre başımı okşadı, parmakları saç uçlarımda dolaşırken fısıldadı, "Yarın sabah hastaneye gideceğim. Seni de götüreceğim. Menekşe'yi görürsün hem."

Başımı kaldırmadım ama kalbim bir an kıpırdadı. Onu, orada güvende görebilecek olmak rahat nefes vermemi sağladı. O heyecanlı sesini, gülümseyen yüzünü tekrardan görebileceğim için şükrettim. Menekşe ile az zamanda çok fazla bağ kurmuştuk.

"Herhangi bir yarası yok, değil mi?" diyebildim zor bela.

Sesim neredeyse fısıltıydı. Dudaklarım mı titredi, yoksa içim mi ürperdi, ayırt edemedim. Dağhan, başımı göğsüne biraz daha bastırdı. Bir an sessiz kaldı. Cevabı tartmıyordu; sadece benim o soruyu sorma şeklimi içselleştiriyordu belki de.

"Yok," dedi sonunda, sesi derinden, güvenle geldi. "Ufak tefek morluklar vardır ama hiçbir hayati tehlikesi yok. Halo var-

ken bir şey olmazdı zaten." Parmakları saçlarımda gezinirken, fısıltıya döndü sesi: "Yaralıyken bile gözleri Menekşe'deydi"

Bir anlık sessizlik oldu. Sanki Dağhan bile o görüntünün içinden çıkamamıştı.

"Halil İbrahim peki? Yarası nasıl?"

Bu kez cevap hemen gelmedi. Göğsü hafifçe inip kalktı. Biri-ken kelimeler boğazında sıkışmış gibiydi. Sonunda konuştu, sesi yorgun ve biraz da buruktu. "Omzundan yaralanmış. Kurşun teması ama şanslıymışız. Kemiği yara almadı. Müdahale edildi hemen." Durdu, yutkundu. "Acıya dayanıklıdır o. Ama en çok, askerliğini etkilemesinden korkar."

Sözleri o an göğsümde yankılandı. Çünkü Dağhan anlattığına göre, Halil İbrahim'in askerliği, sadece mesleği değil, kimliği-ğiydi. O üniformayı sırtına değil, kalbine giyenlerdendi.

"Etkilenecek mi?" diye sordum, sesi zor çıkan bir fısıltıyla.

"Hayır," dedi Dağhan, biraz olumlu bir sesle.

"Bol bol dinlenecek. Hem Artvin'e götüreceğim onu. Orada toparlar kendini."

"Artvin'e mi gidiyoruz?" diye şaşırdım, gözlerimi açarak.

Dağhan başını hafifçe salladı. "Evet. Yıllık iznim onaylandı. Hem düğünümüzü yapacağız daha."

"Dağhan, nereden çıktı bir anda? Emin misin?" diye sordum, içimde beliren belirsizliği bastıramadan.

Gözlerime güvenle bakarak yanıtladı. "Hepimize iyi gelecek, yavrum. Sen endişelenme, tadını çıkar sadece."

Söyledikleri kulağıma sıcak, huzurlu geldi ama içimdeki düşünceler beni kolay kolay terk etmedi. Bir anda gitmek, her şeye bu kadar hızlı karar vermesinin nedeni vardı. Henüz açık edil-memiş ama orada, bir yerlerde bekleyen bir gerçek gibi.

Bunu hissediyordum. Ve hislerim hiç durduk yere depreş-mezdi. Yine de susmayı tercih ettim. Bu geceyi onunla, bu hu-zurun içinde tamamlamak istedim. Sorularla değil, sessizlikle sarıldım ona. İllaki kokusu yakında çıkacaktı.

Tam o sırada, boynuma doğru eğilip sesiyle içimi gıdıkladı: "Hem gidelim da şöyle salun bir konakta. Tüfekçilerin küçük gelinu: Zülal Tüfekçi."

İstemedem güldüm. Hem içim ısındı hem de yanaklarım kızardı.

"Oldu. Bağırayım mı Borçka'nın çarşısında ben Zülal Tüfekçi diye?" dedim başımı kaldırmadan ama kalbim çoktan o konağın taş duvarlarına, sedirli odalarına, bahçesindeki dut ağacına tutunmuştu.

Dağhan hafifçe başını eğip kulağıma daha da sokuldu. "Bağır da. *Fırtına kavuştu sonunda memleket sevdasına* de." Sesi biraz daha kısıldı, biraz daha içime işledi. "Bekledim ula onca sene, varsa da bu sevda bizim, yoksa da bizim. Sen olduktan sonra Karadeniz durur mu?"

Kalbim göğsümde değil, onun sözlerinde atıyordu artık. San-ki yıllardır içimde suskun duran bir nehir, o anda coştı da denize kavuştu. Boğazım düğümlendi. Söyleyecek çok şey vardı ama hepsi dilimin ucunda sustu. Sadece başımı onun göğsüne biraz daha bastrabildim. O da sustu, ama sustuğu yerden bile sevdi beni. Sessizce, kararlı, kabına sığmayan ama hiçbir yere taşmayan bir sevgiyle.

Birbirimize sarılarak uyuduk. Zaman durmuş gibiydi. Ne geçmişin yarası ne geleceğin belirsizliği. Sadece o an vardı. Sadece tenine sinmiş tuzlu Karadeniz'i hatırlatan kokusu ve göğsünden gelen ağır, güven veren nefesi. Beni en çok o sessizlik iyileştirdi. Gecenin bir vakti uyandım. O hâlâ yanımdaydı. Elini belimden, başını saçlarımdan çekmemişti. Yüzüne baktım. Yorgun ama huzurluydu. Gözlerimi kapatıp tekrar sokuldum ona. Birkaç saat daha uyuduk. Derin, sessiz ve sarılmış bir uyku.

Sabah olduğunda, ilk ışıklar pencereye vururken Dağhan'ın eli saçlarımda gezindi. O narin ama kararlı dokunuşla uyandım.

Göz kapaklarım hâlâ ağırdı ama onun varlığı tüm yorgunluğumu alıyordu. "Hadi bakalım," dedi yumuşak bir sesle, saçlarını okşarken. "Hastaneye gideceğiz, yavrum."

Sesinde o tanıdık güven vardı. Ona bakmadan sadece başımı hafifçe salladım. Yavaşça doğruldum, tişörtün içinde kaybolmuş hâldeydim. Gözlerim uyku mahmurluğuyla etrafı tararken o çoktan hazırlanmıştı bile. Gömleğini giyyordu. Kemerini takarken göz göze geldik.

“Hemen hazırlanacağım,” dedim mırıldanarak.

Hızla başıyla onayladı. Yüzünde, beni izlerken fark ettirmeye çalıştığı bir dikkat vardı. Yataktan kalktığımda, kasıklarıma saplanan o keskin ağrı olduğum yerde hafifçe sendelememe neden oldu. Uzun zamandan sonra böyle olması çok normaldi. Nefesimi tuttum. Direndim. Kendimi zorlamamaya çabaladım. Çünkü o acı; bir eksikliğin değil, bir bütünleşmenin iziydi.

Dağhan da hemen fark etmişti. Bir adım atmama izin vermeden, hiç tereddüt etmeden beni kucakladı.

“Zorladım seni tabii,” dedi, sesi hem ciddi hem de sakindi. “Daha dikkatli olmalıydım.”

Ellerimle yüzünü kavradım, bakışlarını yakalamaya çalışarak, “Hayır. Lütfen böyle düşünme. Ben iyiyim. Bir kas gevşetici iğne vurulurum hastanede, geçer,” dedim.

Sözlerim kararlıydı ama sesim titriyordu. Gözlerindeki o kırgın endişeyi görmek beni üzüyordu. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Bir şey söylemedi önce. Sadece yüzüme baktı, uzun uzun.

Sonra, ellerime yüzünü yasladı. “Sana kıyamıyorum, Zülal. İyi olman benim için nefes almak gibi bir şey.”

Yutkundum. Sanki boğazıma oturan bütün düğümler, o tek cümleyle biraz gevşedi. Bir bebek gibi benimle ilgilenmesine sessizce müsaade ettim. Bu kez direnmedim, gurur yapmadım, “ben iyiyim” bahanesine sığınmadım. Bunun bir zayıflık değil, birlikte iyileşmenin yolu olduğunu öğrendim belki de.

Hazırlandık. Sessizce, yavaş hareketlerle. Dağhan hiç acele ettirmedi. Sonunda evden çıktık. Iğdır sabahı serindi; güneş tam yükselmeden, rüzgâr hâlâ geceyi taşıyordu sanki üzerinde. Arabaya bindiğimizde, camdan dışarı baktım. İçimdeki fırtınalar

biraz dinmişti ama gökyüzü gibi ben de hâlâ tam açılmamıştım. Menekşe'yi görmenin garip heyecanına tutundum.

Suskunlukla yolculuğa başladım. Dağhan arabayı sürerken eli bir anlığına dizime uzandı ve orada öylece kaldı. Kelimesiz bir yemin gibiydi.

Hastaneye vardığımızda, kapının önünde birkaç üniformalı asker bekliyordu. Aralarından sadece Sevde'yi seçebildim, yüzünde ciddi ama sıcak bir ifade vardı. Dağhan'a hızlıca asker selamlarını verdiler, karşılığını baş selamı ile aldılar.

Kapıdan içeri adım attığımda, soğuk hastane havası ciğerlerime doldu. İçimde garip bir sıcaklık vardı; beklenen, umulan bir rahatlama. Koridorlarda ilerlerken kalbim hızlandı, her adımda Menekşe'yi görmenin heyecan kapladı içimi. Beni yönlendiren adamın elini tutarak kaldıkları kata çıktık.

Dağhan, beni odaya yönlendirdiğinde kapının aralık olduğunu fark ettim. İçeriye göz gezdirdim. Menekşe yatağın kenarında oturuyordu. Hareketsizdi ama gözleri yerinde durmuyordu; odanın içini, eşyaları, pencereden gelen ışığı inceliyordu.

Yorgun ama güçlüydü. Yüzünde o tanıdık direnç, o çocuk gibi inatçı cesaret hâlâ vardı. Ona ait her şey oradaydı: çenesindeki hafif gerginlik, ellerini birbirine kenetleyişi, dimdik oturuşu...

Bir saniye daha bekleyemedim. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Hızlı adımlarla odaya girdim.

"Menekşe..." Sesim boğazımda takıldı ama o beni çoktan fark etmişti. Başını çevirdiği anda göz göze geldik.

İkimizin de gözlerinde aynı şey vardı: Özlem.

Hafifçe yerinden doğruldu. Adımlarımı hızlandırdım. Aramızdaki mesafe birkaç saniyede eridi. Birbirimize sarıldık. Hiçbir kelimeye ihtiyaç yoktu. O an sadece kollarıma sıkıca dolanan dostum ve içimde yükselen sessiz bir şükür vardı.

"Ben buradayım," dedim fısıltıyla, gözlerim dolarken. "Çok korktum. İyisin, değil mi?"

Menekşe nefesimi boynunda hissederken usulca başını omzuma yasladı. "İyiyim," dedi kısık bir sesle. "Seni görünce daha da iyi oldum, Züloş."

O an gülümsedim. İçimden taşan hıçkırığı bastırmak için dişlerimi sıktım ama fayda etmedi. Çünkü onu karşımda görmek, bir mucizeydi. Yaşıyordu. Ve gülümsüyordu.

“Beni bir daha böyle korkutursan, kalbim dayanmaz, Menekşe,” dedim gözyaşlarımı silerken. “Daha birlikte düğünümü yapmaya gideceğiz.”

İkimiz birden güldük. Sessiz ama kalpten gelen bir kahkahaydı bu. Acının ortasında yakalanan, nadir bulunan bir nefesten farksızdı. Menekşe başını hafifçe yana eğdi, gözlerinin içi parladı. “Sahi mi? Ciddi ciddi düğün mü yapacaksınız?”

“Evet,” dedim, sesimi kısıp başımı ona biraz daha yaklaştırmak. “Artvin’e döneceğiz. İzin alabilirsen, sen de geleceksin.”

Menekşe’nin dudakları aralandı, bir an için hiçbir şey söyleyemedi. Gözleri nemlendi. Ama bu kez korkudan değil; yaşadığını, sevildiğini, hâlâ hayatta yerinin olduğunu hatırlamaktan. “Züloş...” diye fısıldadı. “Kambersiz düğün olur mu hiç? Geleceğim tabii ki.”

“Olmaz,” dedim hiç düşünmeden. “Sen yeter ki iyileş. Orada da bakacağım sana ben.”

Tam o sırada, kapının aralığından içeri bir gölge süzüldü. İçeri girmedi ama varlığı bile odayı doldurdu. İkimiz de aynı anda başımızı çevirdik. Halil İbrahim. Sol kolu sargılıydı, yüzünde yorgun ama dirençli bir ifade vardı. Bakışları doğrudan Menekşe’deydi. Sessizdi ama sessizliği bile haykırıyordu.

Arkasından hemen Dağhan geldi. Hastane koridorunun neon ışıkları altında, tanıdık ciddiyetiyle ilerledi. Gözlerinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı. Bana bir bakış attı. Gözleriyle, “İyi misin?” diye sordu. Başımı hafifçe salladım.

Dağhan, bir an Halil İbrahim’in omzuna dokundu. “Geç içeri,” dedi hafifçe ama hepimiz duyduk. Sonra bakışlarını Menekşe’ye çevirdi.

Ona birkaç adım yaklaşmadan, yatağın ucunda dururken sordu. “Geçmiş olsun tekrar, Menekşe. İyi misin?”

Menekşe başını hafifçe salladı. Gözlerinde hem minnet hem yorgunluk vardı. "İyiyim," dedi, sesi neredeyse fısıltıydı. "Daha da iyi olacağım."

Dağhan başıyla onayladı. Kısa, tok bir sessizlik oldu ardından. Sonra bakışlarını Halil İbrahim'e çevirdi, "Geçmiş olsun, Halil İbrahim," dedim yavaşça. "Nasılsın?"

Halil İbrahim, bir an durdu. Sanki kendi hâlini ilk kez o anda tartıyormuş gibi gözlerini omzuna çevirdi. Sonra başını kaldırdı. Yaralı kolunu bedenine yakın tutarak bana baktı. "İyiyim, yenge," dedi, sesini neşeli tutmaya çalışarak "Benden kurtuluş yok."

Küçük bir gülümseme yayıldı yüzüme. "Allah korusun. Çok şükür ki iyisiniz."

Halil İbrahim hafifçe başını salladı, gözlerinde o her zaman ki sıcak bakış vardı. "Bensiz düğün yapmalar, Artvin'e gitmeler olur mu hiç? Bela olur yapışınm kocanın kursağına."

Dağhan, arkamdan gelip duvara yaslandığında lafı kaptı: "Uyy, nasıl zevkle bekliyorum Borçka'ya senla gitmeyi."

"O zevk bana ait, Borçkalı," dedi Halil İbrahim, gülümseyerek.

"Göreceğiz," diye karşılık verdi Dağhan, sesi alttan alta meydan okur gibiydi.

Atışmaya başladıklarında, gülümsemeden edemedim. Gözlerim tekrar Menekşe'ye döndüğünde onun da bu atışmayı gülererek izlediğini gördüm.

O sırada Dağhan hafifçe doğruldu, duvardan ayrılırken ciddiyet sesine yerleşti. "Hayde Halo, sen odana dinlenmeye. Ben de karargâha geçeceğim."

Halil İbrahim kaşlarını hafifçe kaldırdı, sesi sitemkâr ama şaka yüklüydü. "İki kelime ettik, hemen dağıtıyorsun ortamı."

Dağhan hafifçe başını eğdi. "Gel de biraz çalış ula. Bu kadar yatmak yeter."

"Ohoo," dedi Halo gülererek. "Ben kafa travmasındayım. Beni karargâha değil, revire sevk et."

Aralarındaki küçük gülüşme yine odaya sıcaklık kattı. Fakat Dağhan, Halil İbrahim'in omzuna usulca dokunarak ciddileşti. "Senin en büyük görevin, şimdi dinlenmek. Hayde." Sonra bana

döndü. "Yavrum, seni birazdan alırım. Menekşe'yle konuşun rahat rahat. Kapıdayım. Tekrar geçmiş olsun, Menekşe."

Gözümle onayladım, kalbimle minnettarlık duydum. Menekşe de tebessüm ederek teşekkür etti.

Dağhan, Halil İbrahim'i alıp çıktığında odada kısa bir sessizlik oldu. Halil İbrahim, Menekşe'yle tek kelime edememiş olsa da... Onu görmekle yetinmiş gibiydi. Sanki sadece o bakış bile yetecek kadar doluydu.

"Ee," dedi Menekşe bana dönerek, gözlerindeki ışıltıyı kaybetmeden. "Düğün nasıl olacak bakalım?"

Kendi acılarının üstünü örterek konuyu değiştirmeye çalışmasına müsaade ettim. Eminim ki anlatacak zamanı kendisi biliyordu. Şimdi üzerine giderek travmalarını tetiklemekten korkuyordum.

Bu yüzden sadece gülümsedim.

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Kapıyı sessizce kapattım. Zülal'in Menekşe'yle baş başa kalmasını istedim. İkisinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Halil İbrahim sessizdi yanımda. Yürürken bir ara başını bana çevirdi ama konuşmadı. Omzundaki sargıya baktım, sonra gözlerine. Konuşacak çok şey vardı. Ama bazı kelimeler, sadece yutkunarak geçilirdi. Odaya geldiğimizde Halo hiç beklemeden yatağa geçti.

"Kalkıp durma lan şu yataktan. Yat dinlen, çabuk toparlan," dedim sinirle.

Halil İbrahim hafifçe gözlerini kısıp bana baktı. "Alışkın mıyız lan biz bu kadar yatmaya?"

"Değiliz ama başka çare yok Halo."

Boğazımı temizledim. Asıl gelmem gereken noktaya artık varmam gerekiyordu.

"Sor," dedi Halo hissetmiş gibi. "Nasıl canlı çıktığımızı."

Gözlerim onun deli bakan gözlerine kitlendi. Ondan önce başka bir şey sordum. "Nazmi mi?"

Bir anlık duraksama oldu. Halil İbrahim'in yüzündeki sert çizgiler daha da belirginleşti. "Evet," dedi düşük ve soğuk bir sesle. "Bağlantılarını göndermiş."

Sözleri havada ağır bir çelik gibi asılı kaldı. Sinirle olduğum yerde yürümeye başladım. "Ulan bu herifteki bu taşşak nereden geliyor!? Kim ulan bu? Kim!?"

Halil İbrahim ağır ağır doğruldu yataktan, gözlerinde o kararlı bakış vardı. "Borçkalı olay sadece o puşt değil. Onun bağlantılı olduğu örgütün telaşı bu şerefsizin yakalanması." Sözleri sanki odayı daha da ağırlaştırdı. "Nazmi biterse, örgütün kanadı kırılır."

"Kollarını, kanatlarını ayrı ayrı sikeceğim lan!" diye patladım

Halo derin bir nefes aldı, gözlerini bana dikti. "İki kolu var. Biri Zülal'e silah çeken, diğeri bizi kaçıran. Yıldız." Sözleri oda da yankılandı. "Yıldız denilen kadın, Nazmi'nin örgütten aldığı yardımcısı. Kadın her sike hâkim."

Kaşlarımı çattım, yüzümdeki damarlar zonkluyordu. "Ne demek her sike hâkim?"

"Silah, istihbarat, sorgu, psikolojik baskı. Ne ararsan var. Kadın yıllarca bu pisliğin içinde yetişmiş. Yılan gibi, kertenkele gibi. İz bırakmadan kaybolur, iz bırakarak korku salar."

İçimden bir şey koptu. Dişlerimi sıktım. "Nasıl çıktınız lan o zaman oradan?"

Halil İbrahim, başını hafifçe yana çevirdi. Gözleri bir an parladı ama yüzündeki yorgunluk gölgesini hiç bırakmadı.

"Kendisi bıraktı," dedi öfkeyle "Ben zaten bağladıkları kelepçeden kurtulmuştum. Kadın normal değil."

Donakaldım. "Ne demek kendisi bıraktı?"

"Gözümün içine baktı. Gülümsedi lan... Bile bile. Kaçabileceğimi bildiği hâlde kelepçelere baktı. Sonra da Menekşe'ye döndü, 'Artık sizinle işim bitti,' dedi. Sanki oyunun son hamlesini o yapmış gibi." Yutkundum, sesi sinirle daha da boğuklaştı. "Bir el omzuma ateş etti. Menekşe'yi de bayılttı."

Birkaç saniye boyunca tek kelime edemedim. İçimdeki öfke bir çığ gibi büyüdü. "Niye bıraksın? Bu işte başka bir şey var."

“Bilmiyorum lan,” dedi Halil İbrahim, dişlerini sıkarak. “Tek bildiğim, bir daha yüz yüze geldiğimizde onu yaşatmıyor olacağım.”

O an aramızda bir sessizlik oldu. Yalnızca odanın içinde yankılanan tıbbi cihazların tiz sesi vardı. Ve yemin gibi inen kelimeler. Gözlerimi yere sabitledim, yumruklarım istemsizce sıkıldı.

“Resul Binbaşı’nın emri var. Bu işi artık Artvin’de halledeceğiz.”

Başını eğdi, hafifçe güldü ama içinde tek zerre neşe yoktu. “Daha iyi,” dedi. “Nefes nefese olmak daha iyi.”

Göz göze geldik. O an anladık ki artık geri dönüş yoktu. Siper kazılmıştı. Cephe belliydi.

“Orası onun kök saldığı yer,” dedim. “Ama artık toprağı da onun mezarını kazacak. Her adımında izi var. Her izinde bir açık. Ve biz o açığı bulacağız.”

Halil İbrahim başını kaldırdı. “Sonunu hazırlayacağız, Borçkalı.”

Gülümsedim. “Sırt sırta, son nefese kadar.”

BÖLÜM 23

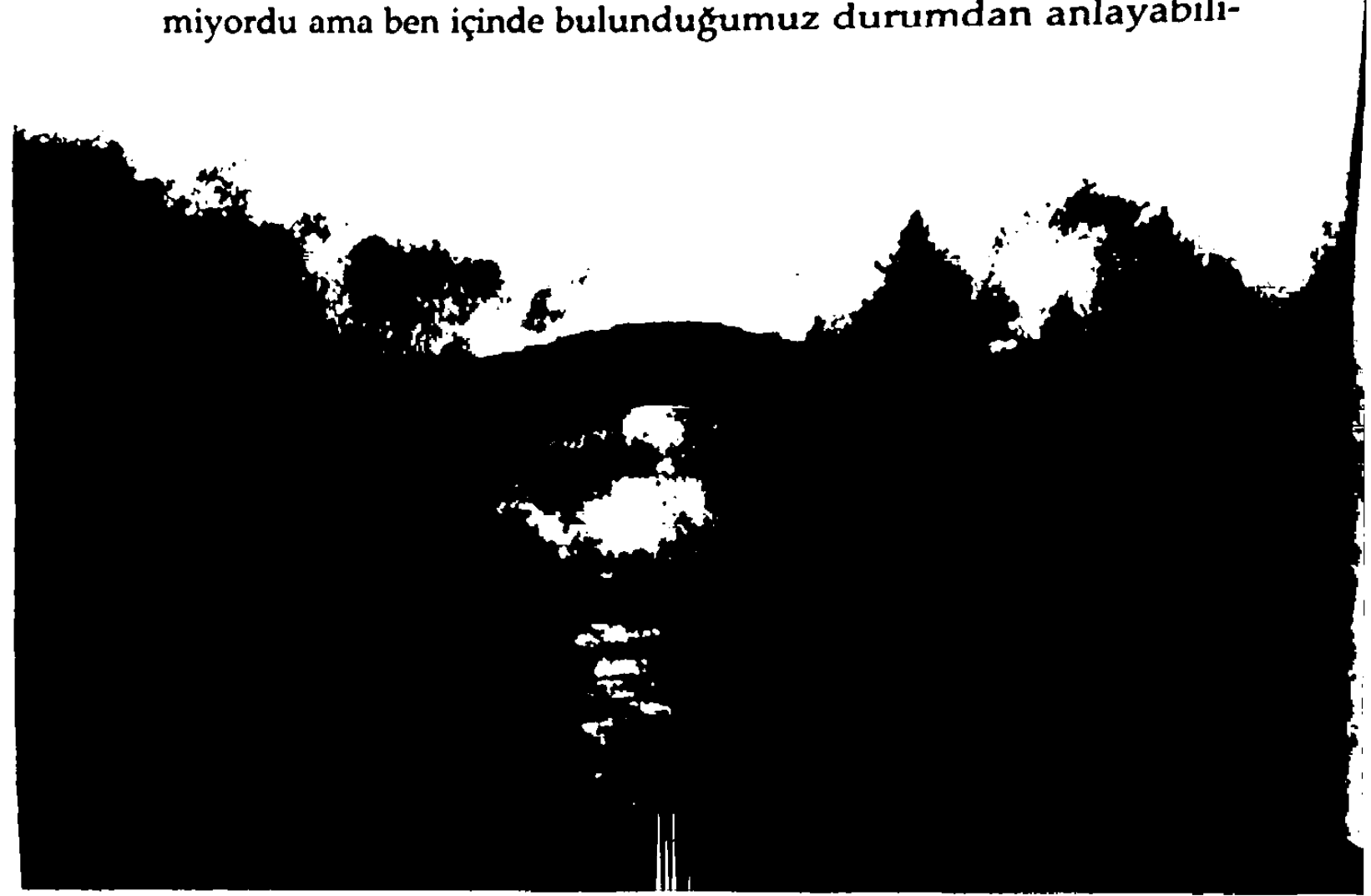
Geri Dönüş Vakti

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Menekşe ve Halil İbrahim'in hastaneden çıkmasından sadece iki gün sonra, kendimizi Artvin yolunda bulmuştuk. Her şey çok hızlı geliyordu. Halil İbrahim, üç gün hastanede kalmış; Menekşe ise yattığı günün ertesi sabahı taburcu edilmişti. Çok şükür ki ikisinin de ciddi bir sağlık sorunu yoktu. Psikolojileri için aynı şeyi diyebilir miydim? Bilmiyordum açıkçası. Bunu zaman gösterecekti. Özellikle, Menekşe'nin bu kadar içine atması beni üzüyordu. Bir şey yaşanmamış gibi davranmaya çalışsa bile, gözlerindeki pırıltılar ara sıra sönerek yerini boşluğa bırakıyordu. Eski neşesine kavuşması zaman alacaktı.

Fiziksel olarak bir sıkıntılar olmadığını için, Dağhan da daha fazla beklememizin anlamı olmadığını öne sürerek yola çıkmamıza karar vermişti. Neden bu kadar acele ettiğinin şüphesi içimde tohum gibi filizleniyordu.

Bir şeyler vardı ve benden saklamayı tercih ediyordu. Söylemiyordu ama ben içinde bulunduğumuz durumdan anlayabili-

yordum. Arkadan bir iş çevriliyordu. Düğün istemeyen adam, düğün ister olmuştu. Ve biliyordum ki Dağhan çok sık karar değiştiren biri değildi, aksine sabit fikirli bir adamdı. Nedense bu aralar çok karar değişikliği ile karşıma geliyordu.

Bu arada Iğdır'da yeni bir düzen kurmuş olmak da beni mutlu ediyordu elbette. Fakat doğduğum, büyüdüğüm topraklara, Borçka'ya gitmenin heyecanı da bambaşkaydı. Çok özlemiştim. Ne kadar kötü şeyler yaşamış olsam da orada olmanın yerini hiçbir şey tutmuyordu.

Hem Karadeniz bir kez ruha işledi mi, oradan kolay kolay çıkması mümkün olmayan bir bölgeydi. Hayat bin bir yola sapsa da Borçka'nın sabahı ve gecesı hep aynı kalırdı. Sis, dağların eteklerinden ağır ağır süzülürken içime dolan o tanıdık nem kokusu bile huzur verirdi. Kar ve özellikle yağmur oranın bir bütünüydü. Özellikle çaylıklarda koşup, derenin içine ayaklarımı soktuğum çocukluğumu özlemiştim. Ya da o çocukluğun içinde saklanan, adı konmamış bir yarımı.

Arabanın camına başımı yasladım. Yokuşlu virajlar ardı ardına kıvrılırken, gözümün önünden yeşilin bin bir tonu akıp geçiyordu. İçimde yavaş yavaş yükselen o tanıdık his, Borçka'ya yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyordu. Karanlık çoktan çökmüştü belki ama o tanıdık yeşillik yine de gözümün önündeydi.

"Nefes aldığımı hissettim ya," dedi Menekşe, yüzünü araladığı camdan içeri süzülen serin havaya bırakırken. Heyecanla gülümsüyordu.

Ona döndüm. Gözleri pırıl pırıldı. "Öyledir. Anlık nefes almaya başlarsın," dedim hafifçe gülümseyerek.

Halil İbrahim, sarılı omzuna inat, arka koltuğa yayıldıkça yayılıyordu. Kemerini gevşetmiş, ayaklarını ön koltuğun yanına uzatmıştı. Bir yandan da Menekşe'nin heyecanla cama yapışmış hâlini izliyordu, keyfi yerindeydi.

Bu sefer sessizliği direksiyon başındaki Dağhan bozdu. Kaşının ucuyla dikiz aynasından Halil İbrahim'e baktı. Sesi alayla karışık, sert ama yorgundu. "Ula çek şu ayağını. Utanmasan gaza sen basacaksın arka koltuktan."

Menekşe kıkırdadı. Başını hafifçe sola çevirip Halil İbrahim'e baktı.

Aksine Halil İbrahim ayağını çekmek yerine daha da gerine rek koltuğa yayıldı. Dirseğini cama dayadı, burnunu hafif kıvrarak sırttı. "Yaralı var burada, biraz saygı," dedi, omzundaki sargıyı gösterir gibi başını hafifçe eğip işaret ederek.

Dağhan, kaşını çatmadan göz ucuyla tekrar aynaya baktı. Sesi bu kez daha sertti ama belli ki alışık bir sabırla yüklüydü. "Domuz gibisin lan, bir fuşkin yok!" dedi. "Çek ula artık şu ayağını, kırıp eline vereceğim şimdi. Kucağında götüreceksin."

Halil İbrahim gözünü bile kırpmadan yayılmaya devam etti. "Bu nasıl misafirperverlik, biladerim?" diye söylendi, içten içe gayet keyif alarak.

İkisinin de uzun boyu şu an net bir dezavantajdı. Arka koltuk çok dar olmasa da yol engebeliydi, üstüne bir de Halil İbrahim'in omzundaki sargı hâlâ duruyordu. Yine de Halil İbrahim şikâyet etmekle espri yapmak arasında ince bir çizgide gidip geliyordu. Bazen gerçekten söyleniyor mu, yoksa sırf Dağhan'ı sınırlendirmek için mi yapıyor, insan kestiremiyordu. Aslında onu yeni yeni tanıyan biri olarak tahmin etmek zor değildi. İkisi de yol boyunca sustuklarında bile birbirlerini bir şekilde oy alıyor gibiydi.

"Bunu helikoptere bindirin, orada da yer beğenmez bu," diye mırıldandı Dağhan, gözünü yoldan ayırmadan.

Hafifçe başını eğip gülümsedim. İkisi de atışmadan duramıyordu.

Halil İbrahim, Dağhan'ı sinir etmeye yemin etmiş gibi devam etti. "Ah ulan, özel bir jete asla hayır demezdim."

Dağhan, dişlerinin arasından, hafif alaycı ama içten bir tonla karşılık verdi: "Dağhan İdris Turizm sana jet imkânı sunacak, bekle sen, sabırlı ol."

"Az kaldı zaten," diye hemen araya girdim. İkisini de susturmak gibi bir niyetim yoktu ama birazdan birbirlerini arabadan atma ihtimalleri var gibiydi.

Arka koltuktan Menekşe'nin sesi geldi, keyfi yerindeydi, "Mənə görə hər şey yaxşıdı, kefim də yerində!"

Sözlerine ister istemez tebessüm ettim. Çok tatlıydı. Onun o şivesini özlemiştim. Neşeli hâlini, kelimelere kattığı o melodik tınıyı tekrar duymak çok keyifliydi. Günler sonra sesi gerçekten mutlu ve içten geliyordu.

Halil İbrahim arka koltukta bir yandan Menekşe'ye bakıyor, bir yandan da alayla mırıldanıyordu. "Karadeniz'e yaraşır bir ekibiz yalnız. İki Laz, bir Azerbaycanlı. Ben desen Yörük. Tam fıkra olduk ha."

Menekşe hemen karşılık verdi. Sesi ince bir alayla doluydu. "İyi, en azından bol bol güleriz."

Sataşmayı sevdiği her hâlimden belliydi. Hele Halil İbrahim'in onu boş bırakmayacağını bildiğinden, lafı ortaya atarken dudak kenarında küçücük bir meydan okuma gizliydi.

Kafamı hafifçe onlara çevirdim. Gözlerim ikisini de kısa bir an taradı. Menekşe'nin gözleri parlıyordu. Halil İbrahim'in bakışında ise hafif bir alay ama derinlere saklanmış, bastıramadığı bir hayranlık gizliydi. Aralarındaki bu dil, dışarıdan bakıldığında didişme gibi görünse de aslında birbirlerine alışmış iki karakterin sessiz oyunuydu. Yıllardır aynı yerde çalışmalarına rağmen, bu kadar sohbetlerinin olmadığını biliyordum. Menekşe ilk zamanlarda Halil İbrahim ile pek konuşmadığından bahsetmişti ama şimdi farkında bile olmadan birbirlerinin dilini öğrenmişlerdi.

Ortam yeniden sessizleştğinde başımı tekrar cama yasladım. Virajlı yolların ardında, karanlığın içine gömülmüş dağları izledim ve içimden, "Az kaldı," diye geçirdim. Gecenin karanlığına inat, yolları aydınlatan farları izlemeye başladım. Yolun kıvrımları gözümde bulanıklaşırken, içimde beliren o tanıdık hisle başımı çevirdim. Dağhan'a baktım. Sanki o da beni bekliyormuş gibi bir an bile gecikmeden döndü bana. Göz kırptı. Sonra hiçbir şey söylemeden elimi tuttu. Parmakları, parmaklarımın arasında kendine yer buldu. Ve ben o an hiçbir kelimenin bu temastan

¹ Bana göre her şey güzel, keyfim de yerinde. —ed.n.

daha çok şey anlatamayacağını anladım. O çoktan tekrar yola dönmüştü. Ama ben hâlâ onun o kısa bakışında, o sessiz sahiplenişinde kalmıştım. Elimi bırakmadı. Ne sıkıca ne gevşek. Sadece olması gerektiği gibi. Sadece “yanındayım” der gibi. O an içim bir tuhaf oldu. Sanki boğazıma bir şey düğümlendi ama gözlerim dolmadı. Yalnızca sustum. Çünkü bazen kelimeler fazlaydı. Özellikle bu yollarda, bu gecede, bu adamla yan yanayken. Araba ağır ağır ilerliyordu. Borçka’ya çok az kalmıştı. Dağhan’ın parmakları hâlâ avucumdaydı. Direksiyonla ilgilense de bakmasa da bilirdim. O da bu sessizliği duyuyordu.

O an, elimi bir anda kaldırdı. Ne acele etti ne de gözünü benden kaçırdı. Avucumun içini burnuna yaklaştırdı, derin bir nefes aldı. Sanki orada kendine bir yer arıyormuş gibi, sanki nefesin bile dile geldiği bir dua gibiydi. Sonra dudaklarını, avucumun tam ortasına koydu. Ne bir kelime söyledi ne başka bir şey yaptı. “Ben hep buradayım,” der gibiydi.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Gözlerimin içine bakarsa, içimde sakladığım her şey bir anda açığa çıkacaktı. Yine de bakmasını istedim. Çünkü onca fırtınadan sonra, onun bana bu kadar basit, bu kadar sessiz ama böylesine derin dokunması, insana yeniden yaşadığını hissettiriyordu.

Ve bu sıcaklık bambaşkaydı. Dağhan’ın en iyi yaptığı şeydi bu: Hiçbir şey demeden, her şeyi hissettirmek. Ben zaten en çok da bunu özlemiştim. Bir zamanlar ellerimi bırakmak zorunda kalan o adam, şimdi en derin yerimden tutuyordu. Sessizce, beni ben yapan her yaraya dokunarak.

Gözlerim kapalıydı. Onun eli avucumda değil, artık tam kalbimdeydi sanki. Öyle sakince bekliyordu ki ne bir kelimeye ihtiyacımız vardı ne de zamana. Sadece susarak birbirimize tamamlanıyorduk.

İçimde kırık dökük ne varsa; usulca topluyordu, bilmeden. Belki de farkında bile olmadan.

“Agah babalara haber verdin mi?” diye sordum yavaşça.

Ağzımdan çıkan “baba” kelimesiyle Dağhan’ın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Fark ettim. Yavaş, belli belirsiz. İçinde bir

yerden taşan, o küçücük, sessiz gülümsemeydi bu. Gözlerini yoldan ayırmadan başıyla onayladı. "Verdim. Saat söylemedim ama bekliyorlar. Zaten yirmi dakikalık bir yol kaldı."

Onaylayarak mırıldandım. Yaklaştıkça gerildiğimi de hissediyordum. Her ne kadar Tüfekçi Konağı'na gidecek olsak da babamın bir yerden çıkma ihtimali midemi bulandırıyordu. Artık aynı şehirdeydik. Aynı sokakta, aynı havayı soluyorduk.

Camdan dışarı baktım. Dağların ardı hâlâ sisliydi. Artvin hâlâ kendi hâlinde, hâlâ suskundu. İçimdeki o kınlgan sessizliği bastırmaya çalışırken, elim istemsizce kasıldı. Dağhan bunu fark etti. Hiçbir şey söylemedi. Sadece biraz daha sıkı tuttu elimden.

Sessiz bir söz gibiydi o tutuş. "Buradayım." Bazen insanın tek ihtiyacı budur. Ne uzun bir cümle ne içi boş bir teselli. Sadece sıkıca tutulan bir el. Sadece susarak, korkmadan, kaçmadan, "buradayım," diyen bir el.

Derin bir nefes aldım. Camdan dışarı baktım yeniden. Farların aydınlattığı yol artık tanıdıktı. O kavşak, o viraj, o dağ yamacındaki eski tabelalar... Hepsi geçmişten kalma birer iz gibiydi.

Bir an sonra Dağhan, sanki havayı yumuşatmak ister gibi konuştu. "Ayferler de gelmiş."

Sanki dünyanın en güzel haberini veriyordu o an. Boğazıma bir huzur yerleşti. Ablalarımın orada olması; Hızır Ali eniştemin, insanı fark etmeden mutlu eden o neşesi; Kağan eniştemin, sessiz ama hep yerli yerinde duran güvenli hâli. Bunları düşündükçe dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu haber beni biraz olsun rahatlatmıştı. Onları gerçekten çok özlemiştim.

"Deniz ablamla konuşmuştuk. Yola çıktıklarını söylemişti. Demek ki gelmişler." Sözlerim yumuşaktı. Biraz da kendimi teselli eder gibiydim. Dağhan, hâlâ gözlerini yoldan ayırmadan başını hafifçe eğdi. Onaylar gibiydi. Yorumsuz, sakince. Ama varlığıyla bile yanımda olduğunu hissettirdi yine. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Zaten her şeyi söylüyordu.

Tam o an, arka koltuktan gelen ses sessizliği bozdu: "Bacanaklarla tanışayım da biraz teselli edeyim."

Halil İbrahim'in sesi her zamanki gibi rahat, yarı şaka yarı ciddi idi. Ona bakmadan bile yüzündeki o umursamaz gülümsemeyi tahmin edebiliyordum. Bir anlığına yüzümde istemsiz bir tebessüm belirdi.

Dağhan hafifçe başını iki yana salladı. "Hızır Ali ile o kadar iyi anlaşacak ki..." dedi, sesi alayla karışık bir kederle. Biraz gülererek, biraz da içten içe, "Allah bize sabır versin," der gibi söyledi bunu.

Halil İbrahim sırttı. "Bacanak önemlidir, kardeşim. Bacanak bir adamın şerefidir. Tavla ve okey eşidir."

Bu sefer kahkahamı tutamadan gülmeye başladım. Öyle içten, öyle rahat bir gülüştü ki uzun zamandır ilk defa, gerçekten karnımdan gelen bir kahkaha atıyordum.

Dağhan göz ucuyla bana baktı. Yüzünde küçücük ama bana koca bir dünya gibi gelen bir tebessüm vardı. Bir şey demedi. Ama o bakış şöyle söylüyordu sanki: "İyi ki güldün."

Halil İbrahim arka koltuktan hâlâ sırtarak devam etti: "Senin gibi Nemrut'un açığını ben kapatacağım."

Dağhan başım hafifçe sağa eğdi. Dudaklarının kenarında o tanıdık, alaycı tebessümle cevap verdi. "Ben seni bir kapatacağım, bir daha açılmayacaksın Halo."

"Kaç dakika kaldı lan? Ne uyuşuk sürdün." Halil İbrahim'in sitemine hemen cevap vermedi. Sanki bilerek sustu. Gözlerini yolun kıvrımlarına dikip sessizce direksiyonu çevirdi. O alaycı tebessümü hâlâ yüzünde asılıydı.

Virajı dönüp, yokuşun sonuna geldiğinde başını azıcık yana eğdi. "Belki yarın. Belki yarından da yakın."

Bu kez ben araya girdim, daha fazla uzamaması için. "On dakikaya oradayız. Bakma sen ona." Sonra hafifçe arkamı döndüm, Halil İbrahim'e baktım. "Ağrın çok mu?"

Halil İbrahim hafifçe omzunu yokladı, parmak uçlarıyla sargının kenarına dokundu. "Çok değil, yenge," dedi. Başını yeniden cama çevirdi, geceye baktı. Sanki laf olsun diye söylüyordu ama sesinde ince bir yorgunluk vardı.

"Eve geçtiğimizde pansuman yapacağım zaten," dedi Menekşe, aman vermez bir ses tonuyla.

"Çok iyi olur," dedim, hafifçe başımı sallayarak.

Herkes kendi yorgunluğuyla, kendi suskunluğuyla yolun bitmesini bekliyordu artık. Gece ilerliyor, bizse yavaş yavaş Borçka'nın ışıklarına yaklaşıyorduk.

Konağın yokuşunu tırmanan arabayla beraber, içimdeki heyecan da körüklendi. Tüfekçi Konağı'na artık bir misafir gibi değil; kızları, gelinleri olarak giriyordum. Bu düşünceyle içimde bir yer hafifçe titredi. Bir zamanlar bu kapıya çekinerek, ürkererek yaklaştığım günler geldi aklıma. O adımların nasıl titrek, o bakışların nasıl çekingen olduğunu hatırladım. Ama şimdi... Şimdi başka bir ben, başka bir biz vardı bu arabanın içinde.

Araba ağır ağır yokuşu tırmandı. Demir kapının önünde durduğumuzda, kalbim de sanki o an duracak gibi oldu. Dağhan motoru susturdu. Sessizlik geceye karıştı. Yalnızca arabanın ön farları kapının taş duvarlarını, ardındaki avlunun loşluğunu aydınlatıyordu. Her şey yerli yerindeydi.

Kapı, taş duvar, gece, avlu...

Dağhan, kapıyı açmadan önce elimi bıraktı. Yine de sanki hâlâ tutuyormuş gibi elim onun sıcaklığıyla doluydu. Kapıyı açtı, indi. Başını kaldırdı. Bu topraklarda doğmuş, büyümüş bir adam... Sanki hiç ayrılmamış gibi. Sanki bu kapının önünden hiç eksilmemiş gibi.

Ben de yavaşça kapımı açtım. Ayaklanm yere değdiğinde nefesim hafifçe titredi. Burası hâlâ anı kokuyordu. Islak toprak, taş, eski odun dumanı...

Arka kapı açıldı. Halil İbrahim, Menekşe'ye bir şey demeden inip doğruldu. Omzunu tuttu ama sesi çıkmadı.

"Yavaş ol," dedi Menekşe hemen, hemşire refleksiyle.

Halil İbrahim gülümsedi. "Emredersiniz, Hemşire Hanım."

Dağhan öne yürüdü. Avlunun kapısını aralamadan önce başını çevirdi, bana baktı. "Uyumamışlar," dedi yalnızca. Sesi çok düşük ama kesindi. "Bizi beklemişler belli ki."

Başımı hafifçe salladım. Demir kapıyı açtığında, her birimiz peşinden ilerledik. Kapının gıcirtısı geceyi yararken, içeri ilk adımı Dağhan attı. Ardından ben, sessizce. Sonra Menekşe ve Halil İbrahim. Ayak seslerimiz taş avluda yankılandı. Havanın serinliğiyle karışık, içeriden sızan odun sobasının sıcak kokusu birbirine karışmıştı. Bir evin nefesi gibiydi bu. Bir yuvanın, bir bekleyen sessiz işareti gibi.

Dağhan kapının önüne geldiğinde bir an durdu. Işıklara tekrar baktı. Sonra kapıya tıklattı.

Kapının tokmağından çıkan ses, taş duvarlarda yankılandı. O tok sesin ardından içeriden ayak sesleri duyuldu. Tahta zeminde aceleyle yürüyen, evin uykusunu kaçırmış, beklemekten yorulmuş birilerinin sesi. Kapı aralandığında, Güliz anne belirdi eşiğinde.

Yüzünde hem uykusuzluk hem sevinç vardı. Hırkası omuzuna yanm yamalak çekilmiş, başörtüsü kaymış ama gözleri sıcacık, kolları açıktı.

“Uy, koçarım gelmiş.”

Ufak boyuna rağmen Dağhan’a hiç beklemeden sarıldı. Dağhan bir an duraksadı. O bilindik, kısa ama anlamı derin durak-samalarından. Sonra bir saniye daha beklemeden annesini sarıp sarmaladı.

Güliz anne boynuna bir öpücük kondurup geri çekildi. Yorgundu ama oğlunu gördüğü an tüm yorgunluğunu unutan bir annenin hâli vardı yüzünde.

Gözleri direkt bana döndü.

“Hoş geldin, güzel gözlü kızım.”

İçimde bir şey yine düğümlendi o an.

O ses... O bakış... O sıcaklık...

Yıllardır beklediğim, eksik kalan, yarım kalmış bir yerime değdi sanki. Bir anne bakışıydı o. Sitem yoktu, hesap yoktu. Sadece şükür, kabulleniş ve sevgi vardı. Gülümsedim hafifçe. Başımı eğdim.

“Hoş bulduk, anne.” Sesim o kadar yavaş, o kadar içimden geldi ki. Sanki o an ben de ilk kez gerçekten bir anneye böyle ses-

lenmiş gibi hissettim. Güliz anne yanıma geldi. Küçük elleriyle yüzüme dokunup, hızla sarıldı.

İçimde bir yer, usulca yerini buldu. Burası artık korktuğum, çekindiğim, kendimi eksik hissettiğim yer değildi. Burası artık bizim evimizdi. Dağhan'ın evi. Benim yuvam. Birlikte büyüttüğümüz o sessiz, sağlam duvardı. Sarılışı bitince, başını hafifçe çevirip bu kez Menekşe'ye baktı. "Hoş geldin, kızım," dedi, sesi yumuşak, bakışı sevgi doluydu. "Sen de hoş geldin, evladım," diye ekledi Halil İbrahim'e dönerken.

"Güliz, sabah namazı ile alırsın artık insanları böyle giderse. Çekil de geçsinler içeri." Agah babanın sesi yankılandı odadan.

Güliz anne kıkırdadı hafifçe, her zamanki gibi.

"Ayy, haklusun boşluğuma geldi. Gelun yavrumlarım içeri. Dondiniz."

İçeri adım attığımda Menekşe ve Halil İbrahim'e döndüm. Güliz anne onları da kucaklayarak içeri buyur etti.

"Pek de güzelmışsin kızım, maşallah sağa. Taş bebe gibisun," dedi Menekşe'yi incelerken.

Menekşe hafif mahcup bir şekilde gülümsedi, elini çenesine götürüp başını yana eğdi. "Çox sağ olun, siz də çox gözəlsiniz."¹

Şivesiyle söylediği her kelime, evin duvarlarında başka bir sıcaklık bıraktı sanki. Güliz anne hemen onun yanağını sevgiyle okşadı.

"Ne güzel konuşuyorsun kız hem tatlı hem zarif. Allah yolunu da bahtını da açık etsin." Sonra hepimizi eliyle içeri doğru yönlendirdi. "Hayde geçin, geçin da. Soğuk kapıda kaldınız."

Aslında sadece üçümüz kalmıştık. Dağhan çoktan içeri geçmişti bile. Ayakkabılarımızı çıkarıp salona doğru yürüdük. Her adımında taş zeminden ahşap zemine geçerken içim de yumuşuyordu.

"Bu arada geçmiş olsun oğlum, Allah şifam versin," dedi Güliz anne Halil İbrahim'in arkasında yürürken.

Halil İbrahim başını azıcık yana eğip gülümsedi. "Sağ olun, eksik olmayın. Allah razı olsun."

¹ Çok sağ olun, siz de çok güzelsiniz. -ed.n.

İçeri adım attığımızda, odanın sıcaklığı hemen yüzüme vurdu. Sobanın çıtırtısı, içeride birikmiş odun kokusu, çayın buğusu. Her şey yerli yerindeydi. Ama en çok da o görüntü çarptı gözüme. Agah baba ile Dağhan karşılıklı koltuklarda oturuyordu. İkisi de sakın, ikisi de kendi bildikleri gibi sessiz. Dağhan başını hafif yana eğmiş, dinlerken bile saygısından taviz vermeyen hâliyle oturuyordu. Agah babanın elleri hâlâ tesbihin ucundaydı ama sözü ağır ağır akıyordu. Öyle herkesin yanında açılmayacak bir baba oğul sohbeti gibi ama bizim gelişimizle kesilmeyecek kadar sade, devam edecek kadar köklü.

Agah baba bizim gelmemizle ayaklandığında hızla önüne geçerek elini tuttum.

"Hoş geldiniz, güzel kızım."

Başımı hafifçe eğdim, elini öperken içimden bir sıcaklık geçti. "Hoş bulduk Agah baba," dedim usulca. Sesim yumuşaktı, samimiydi.

Arkamdan Halil İbrahim ve Menekşe yaklaşarak, Agah babanın elini öptüler.

"Hoş geldiniz. İyi ki geldiniz."

Menekşe saygıyla başını eğdi, bir şey demedi. Halil İbrahim ise hafifçe gülümsedi, her zamanki o rahat, ama ölçülü haliyle: "Hoş bulduk Agah amca," dedi.

Agah baba başını çevirip seslendi: "Güliz, sofrayı hazırlayalım."

Dağhan hiç beklemeden karşılık verdi, mutfağa ilerleyen babasının arkasından konuştu: "Baba, biz yolda bir şeyler yedik. Eğer müsaaden olursa, biraz dirlensek daha iyi olacak."

Agah baba bir an durdu, başını çevirip baktı ama bir şey demedi. O sırada Güliz anne söze girdi, hafif sitemle: "İki lokma yeseydiniz ya oğlum."

Dağhan başını ona çevirdi, yumuşak ama net bir ses tonuyla, "Gerçekten tokuz anne. Biraz uyusak daha iyi olacak."

Güliz anne iç geçirir gibi başını salladı. "Peki oğlum, nasıl isterseniz. Yerleriniz hazır zaten."

Hep birlikte üst kata çıktığımızda, Dağhan ve Halil İbrahim valizleri alıp geldiler. Benim eşyam zaten azdı. Çoğunu Dağ-

han'la aynı valize koymuştuk. O an içimden usulca geçirdim: "Neyse ki, Deniz ablamdan kıyafetlerimi alabileceğim."

Biz Dağhan'ın odasına geçtiğimizde, Halil İbrahim çoktan Arslan abinin eski odasına yerleşmişti. Kapısını çekmiş, muhtemelen kendini yatağa atmıştı bile. Menekşe ise misafir odasına çekilmişti. Işığı çoktan sönmüş, kapısını kapatmıştı.

Odanın kapısını usulca kapatan Dağhan, bir anda sessizce arkamdan sarıldı. Sırtım onun göğsüne yaslandı. Nefesini tam ense kökümde hissettim. Boynuma sokulmuş, olduğu yerde dinleniyordu.

"Dinlenmen lazım," dedim hafif bir telaşla, heyecanla. "Onca saat araba sürdün."

Başını boynuma biraz daha gömdü. Sıcak nefesi tenime karıştı.

"Dinleniyorum zaten," diye fısıldadı. "Böyle."

Sanki dünyada başka bir ihtiyacı kalmamış gibiydi. Omuzlarım rahatladı. İçim yavaşça duruldu. Elim usulca ellerinin üzerine gitti. Sıcak, kemikli elleri, olduğu yeri sıkı sıkı sarmıştı.

O bir süre daha öyle kaldı. Sanki nefesini benimle dengeleyip, kendini susturuyordu. Sonra usulca kollarını çözdü, elimden tuttu. Yavaşça, sessizce yatağa doğru yürüdük. Otururken bile acele etmiyordu. Üzerindeki yorgunluk, sessizliğine ağır bir gölge gibi sinmişti. Ben de yanı başına oturdum.

Üzerindekileri çıkarmaya başladığında, şevkle onu izlemeden duramadım. Sweatshirtünü kafasından çıkarırken yüzü bir anlık karanlığın içinden aydınlığa döndü. Yorgun omuzları, o kalın kumaşın altından çıkınca daha da savunmasız göründü gözüme. Kaslı göğsü ve karnı daha da gerilmişti. Hiç beklemeden siyah pantolonu da yeri boyladı. Ona baktığımı fark etti. Başını hafifçe yana eğdi, gözlerinde tanıdık o şehvetli bakışlar yüklendi.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu, sesi hem gür hem de boğuktu.

Gülümsedim. Omuz silktim. "İzliyorum öylece," dedim sessizce.

O da gülümsedi ama gülüşünde başka bir şey vardı. Yorgunluğu bile aradan çekilmişti sanki. O bakış, bedeninden değil,

içinden çıkıyordu. İçindeki o sahiplenen, tutkulu adamın bakışydı bu. "İzlemek yetmez. Dokun bence."

Gözlerimi kaçırmadım. Usulca elimi uzattım. Parmak uçlarım önce göğsüne dokundu. O sert, sıcak tenine. Kalbinin atışını hissettim. Ağır, derin ve yalnızca bana ait bir ritimdi. Sonra yavaşça geri çektim, dudaklarımda hafif bir tebessümle, "Hadi uyuyalım artık," dedim. "Acayip uykum geldi."

Dağhan başını hafifçe yana eğdi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ama bakışlarındaki o şehvet yerini öfkeye bırakmış gibiydi. Onunla oynadığının gayet de farkındaydı. "Oynat bakalım parmağında beni," dedi kısık, boğuk bir sesle. "Buna da eyvallah."

Sıttım, masum bir ifadeye büründüm ama ikimiz de biliyorduk ki masumiyetle alakası yoktu. "Ne alakası var canım? Gece dört olmuş saat. Uyuyalım dedim sadece."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Yutkundu. Elimi yeniden yakaladı, bu defa biraz daha sıkı tuttu. Beni kendine çekti. Yüzümüz arasındaki mesafeyi sıfıra indirdi. "Neyle oynadığını çok iyi biliyorsun, Zülal," dedi adımı öyle bir tonda fısıldadı ki içim ürperdi. "Ama unutma, başladığın şeyin bedelini ben sana çok güzel ödeteceğim."

Sesi karanlık, sözü netti. "Bakacağız, Tüfekçi," dedim dudaklarımın kenarında ince bir sırıtışla.

Daha fazla onunla uğraşmadan, ben de üzerimde dekileri çıkardım. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım kaldığında, gözlerinde parlayan o alevi gördüm. Bakışları usulca üzerimde gezindi. Öyle derin, öyle sahiplenen, öyle sabırsız. Yine de dokunmadı. Yutkundu. Çenesini sıkı. Nefesi göğsüne ağır ağır doldu, sanki kendini tuttuğu her saniye biraz daha zor geliyordu ona. "Yatalım artık," dedi. Sesi kısıktı. Usulca yanına uzandım. Eliyle beni çekti, sırtımı kavradı, bedenimi göğsüne yasladı.

O anda başını hafifçe yana eğdi, dudakları saçlarıma değdi. Bir süre sessiz kaldı. Sonra o karanlık, derinden gelen sesiyle sordu: "Dövmeyi ne zaman yaptırdın?"

Sorusu beklemediğim bir anda gelse de illaki soracağını biliyordum. Bir gün mutlaka, o bakışın, o dokunuşun oraya uğraya-

cağını biliyordum. "Seninle ayrıldıktan bir sene sonra," dedim sessizce.

Bir süre cevap vermedi. Sadece nefesi değişti. Göğsü, sırtıma yaslıyken daha ağır kalkıp indi. Biliyordum. O an sustuğu her saniyede içinden binlerce şey geçiyordu.

"Neden?" diye sordu yine, sesi bu sefer daha derin, daha kırık. Sanki cevabını zaten biliyordu da benden duymak istiyordu.

Gözlerimi kapattım. Bir süre düşündüm, yutkundum. Kelimeler zaten içimde bekliyordu. "Sen gittikten sonra," dedim sessizce. "Ne yaşarsam yaşayayım, seni hatırlatan bir iz olmalıydı bedenimde. Kalbimin içinde zaten vardın ve ben bir gün doku-narak da hatırlamak istedim. Tenimde de olsun istedim." Nefesim titredi. "Bizi hatırlatsın diye. Seni asla unutamayacağımı her gün kendime hatırlatayım diye."

Göğsüne daha çok sokuldum. Nefesi saçlarıma karıştı. "Sana ilk kez kavga ettiğimizde de söylemiştim," dedi kısık bir sesle. "İstediğimiz kadar kaçalım, bütün yollar yine bize çıkar, diye."

Gülümsedim. İçimde acıyan yerleri bile ısıtan bir gülümseyişti bu. O zaman da haklıydı, şimdi de. Biz ne kadar yok saymaya çalışsak da ne kadar birbirimizi yaralacak da. Kader bizi hep aynı yere savurmuştu: Birbirimize.

"Ben hiç yolumu kaybetmedim, Dağhan," dedim usulca. "Sadece bana yapılanların gün yüzüne çıkmasını bekledim. Dağlar gibi. Yerimde, sessiz."

Elini sırtıma daha sıkı bastırdı. Göğsünün altında kalbini hissediyordum, ağır ağır atıyordu. Sanki her vuruşta bana, "Buradasın. Buradayım," diyordu.

"Daha fazla ayrı kalmak yok," dedi. "Sana bakarak uyuyacağım. Sana bakarak uyanacağım."

Başımı hafifçe çevirdim, yüzüm ona döndü. Gözleri karanlıktı ama o karanlığın içinde tuhaf bir huzur vardı artık. Beni kendine çekti, alnını alnıma yasladı.

"Hep böyle olacağız," derken küçük bir öpücük kondurdu şakağıma. "Şimdi dinlenme vakti."

Sözleri tenime değil, kalbime dokundu sanki. Ne bir vaat gibi söyledi ne de bir teselli gibi. Sadece bildiği bir gerçeği fısıldar gibiydi. Artık kavganın, küskünlüğün, gururun yeri yoktu. Gözlerimi kapattım. Göğsüne daha çok sokuldum. Nefesi saçlarıma karıştı, kalbinin ritmi usulca uykuya çekti beni.

Güliz anne ve sabah gelen Reyhan yenge ile birlikte kahvaltı hazırlamaya başladığımızda bizimkilerden kimse daha uyanmamıştı. Sessizce mutfağın penceresini araladım.

Reyhan yenge, "Göreyesin, değil mi nana? Yoldan gelmiş, uyunmamış da kahvaltı hazırlayı," dedi, masaya ekmekleri dizerken.

Güliz anne güldü. "Evin kızı da ondan."

Hafifçe güldüm.

"Ee ben neyim, nana?" dedi alayla Reyhan yengem. "Bak yeni gelin hemen kaptı yerimi."

Güliz anne gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Tabii, sen artık kocadın."

"Heh geldi pulli aldı yerimi."

"Aşk olsun yenge, hemen pulli oldum," dedim gülerek.

Reyhan yenge elindeki peyniri tabağa bıraktı, gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Pullisin tabii, biraz da nazlisin ama eltisun işte, atsan atılmaz, satsan satılmaz."

Güliz anne kahkaha attı.

"Ay yenge, anında elti olduk," dedim somurtarak.

"Uy, o nasıl laf? Biz sadece elti değil, kardeş olduk," dedi Reyhan yengem, elini beline koyarak.

Ben de gülmeden edemedim. "Olduk tabii."

"Kardeşliğinizi pekiştirdiğinize göre, kahvaltı da ederiz artık," diyen sesle olduğum yerden sıçradım. Dağhan kapıya yaslanmış bizi izliyordu.

"Ula fuşki yiyenin uşağı, ne sessizce geleysin?" dedi Güliz anne, elindeki mısır ekmeğini tabağa bırakırken.

Dağhan hafifçe sırtıttı ama bakışı bana iliştiğinde o gülümsemesi yerini bilindik ciddiyete bıraktı.

Reyhan yenge, "Anladuk yengem, askersin. En iyisi pöh, jöh, bordo bere neyse sensun ama bu yeteneklerini burada gösterme, en son kalpten gideceğiz," dedi sabır çekerek.

O anda arkadan Menekşe'nin sesi duyuldu. "Ay günaydın, geç kalktım, üzgünüm. Havası o kadar iyi geldi ki uykumu rahat rahat almışım." Hepimiz bir anda kapıya döndük. Menekşe, turuncuya kaçan, uzun saçlarını toparlamış, yüzünde uykudan kalma o mahcup gülümsemeyle mutfığa girdi.

"Günaydın, canım. İyi yaptın. Olur mu hiç öyle şey?" dedim hemen gülerek.

"Yardım edeyim ben," diyerek hızla tezgâha yaklaştı.

"Her şey tastamam, güzelim. Geç otur direkt sofraya." diyen Reyhan yenge oldu. "Ah, bu arada ben Reyhan. Hoş geldin."

Menekşe mahcupça gülümsedi, hızla sarıldı. "Menekşe. Memnun oldum vallahi, geç kaldım hazırlığa, kusura bakmayın."

Bu sefer müdahale eden Güliz anneydi. "Olur mi kızım hiç? İyi ki dinlendin."

Reyhan yenge tabağa yeni ekmek koyarken hemen lafa karıştı. "Oh ne iyi ettin da uyudun."

Menekşe utançla başını salladı, gözleri parlıyordu. "Ne güzel sofraya düzmüşüz. Niyə əziyyət çəkmişiz?"¹

Menekşe'nin şivesi ile Reyhan yengenin gözleri ışıldadı. O da bizim kadar etkilenmişti. Güliz anne de güldü.

"Ne eziyeti kızım? Bizim evin sofrası hazır olur. Sofra kurulur ki muhabbet olsun, muhabbet olsun ki yüz gülsün."

Kadın kadına son dokunuşları yaptığımızda erkekler de aramıza katılarak sofraya oturdu. Dağhan her zamanki gibi sessizdi. Eliyle sandalyeyi hafifçe çekti, omuzlarını biraz gererek oturdu. Agah baba, Halil İbrahim ve Arslan abi de hemen arkasından geldiler. Güliz anne onların çay bardaklarını da önlerine koydu. Keyifle kahvaltıyı yapmaya başladığımızda, arada gözüm Dağhan'a kayıyor, onun da bakışları direkt beni yakalıyor ve göz kır-

¹ Ne güzel sofraya hazırlamışsınız. Niye zahmet ettiniz? -ed.n.

piyordu. Herkesin arasında sessizce, sadece ikimizin bildiği bir dil gibiydi bu bakış. Ne fazla ne eksik. Tam olması gerektiği gibi.

Şen, şakrak geçen kahvaltıdan sonra herkes oturma odasına geçtiğinde, benle Menekşe mutfakta kaldık. Kahve pişiriyorduk. Menekşe cezveyi elinde tutarken başım bana eğdi, hafifçe gülümsedi. "Nasıl da mutlusun, Zülal. Buraya geldiğin için âdeta yüzün parlıyor."

Ben de ona aynı sıcaklıkla karşılık verdim. "Memleketimi çok seviyorum," dedim içtenlikle. "İnsanın kalbi neyi özlerse, orası ev olur."

Menekşe başını yavaşça salladı, yüzünde o yumuşak, anlayan bir ifade oluştu. "Senin evin bence, Dağhan'ın olduğu her yer." Sözleri öyle sade ama öyle doğru geldi ki... Bir an sustum.

Cezveden kahveyi fincana dökerken devam etti Menekşe. "Evin duvarı, çatısı, bahçesi olmaz bazen... İnsanın evi, sevdiğinin nefes aldığı yerdir."

Gözüm kahve fincanlarına değil, kendi kalbime düştü o an. "Haklısın," dedim sessizce.

Menekşe hafifçe gülümsedi. "Onun için de aynı şey geçerli. Senelerdir gülmek bilmeyen adam, bir anda gülümser oldu."

Bir şey demedim. Çünkü doğrudu. O sustukça bakışı anlatıyordu. O kızdıkça aslında içindekini saklıyordu. Ama artık... O bakışlar bile yumuşuyordu bana.

Menekşe fincanı önümde tuttu. "Kalbin o kadar büyük ki kalbin kadar mutlu olmayı hak ediyorsun."

Kendi kendime gülümsedim. "Senin güzel bakışlarından o canım benim."

Menekşe başını hafif yana eğdi, gözleri sıcacık bakıyordu. İkimiz de aynı anda gülümsedik. İnsan bazı şeyleri söze dökmeden anlıyordu. Kadınca, dostça, kardeşçe.

"Sen de mutlu ol, Menekşe. Kalbin yorgunsa bile bir gün dinlenir. O kalbin de güleceği yer bulunur elbet," dedim usulca.

Menekşe kahveyi tepsie yerleştirirken hafifçe mırıldandı. "İnşallah Zülal, inşallah," dedi saf bir niyetle. "Hadi gel, soğutmadan kahveleri servis edelim."

Başımı salladım, fincanları kontrol ettim, tepsiyi düzelttim. Birlikte oturma odasına geçtiğimizde, herkes koltuklara yerleşmiş, çayın üzerine edilen sohbetin rehavetine kapılmıştı. Herkes tek tek kahvesini aldığı anda ben de kendi kahvemi alarak Dağhan'ın yanındaki boşluğa oturdum. Henüz bir şey dememiştim. Kahvemi yudumluyordum.

Dağhan başını hafifçe bana çevirdi, gözlerini kısmadan baktı. O sessiz ama içinde bin laf gizleyen hâliyle. "Diyorum ki..." dedi, sesi neredeyse fısıltılıydı. "Gelmişiz buraya kadar. Acaba kaçır-sam mı seni dağ evine?"

Gözlerimi ona çevirdim. Kahvem elimde, dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu. "Üstüme iyilik sağlık," dedim, "Bunlar nasıl teklifler?"

"Güzel teklifler, yavrum," dedi

"Pek emin olamadım. Sen birazdan, 'Gazoz içer misin, yavrum?' da diyecek gibi duruyorsun."

"Dağhan İdris Alço hizmetinizdedir. Kullanmak serbesttir," dedi yüzünde o muzip, yarım yamalak bir gülümsemeyle.

Elimdeki kahveyi zor yudumladım, gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Sus artık. Kahkaha atacağım."

"At ulan," dedi omuz silkip. "Saklamadan güleceksin."

Gözlerimi devirsem de cilveyle omuz silkmeden duramadım.

"Omzuma attığım gibi götürürüm seni buradan, yavrum sabrımı zorlama," dedi, o yarı ciddi yarı alaycı tonuyla.

Kahvemi masaya bıraktım, dudaklarımda tutamadığım bir gülümsemeyle eğildim ona doğru. "Sabrın bu kadar az mı senin, Dağhan İdris Tüfekçi?"

O kahvesini bitirirken başını yana eğdi, gözlerini hiç kaçırmadan bana baktı.

"Senin yanındayken hiç yok."

Cevabın altı boş değildi. O bakış, o ses tonu, hep bildiğim, hep içimi yumuşatan hâliyle yine karşımdaydı.

Hafifçe gülümsedim. "İyi o vakit. Fazla zorlamayalım," dedim usulca.

Dağhan dudaklarının kenarındaki o belli belirsiz gülümsemeyle geri yaslandı. "Zorlamayalım derken bile; zorlayacağım, nazımla niyazımla diyorsun be güzelim."

İçimden bir sıcaklık geçti. "Eh öyle," dedim fısıltıyla.

Ortamin sesini kesen telefon sesi oldu. Dağhan hızla cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Ekranı baktı, yüzündeki o belli belirsiz gülümseme silindi.

"Hızır Ali," dedi bana ithafen.

Daha fazla bekletmemek için açtı. Telefonu cevapladığında oturduğu yerden ayaklandı. O an, yüzünün ifadesi tamamen değişmişti. Dışarı çıktı, birkaç dakika daha konuştu. Sesini duymıyordum ama kısa cümleler kuruyor gibiydi. Ardından kapıyı sessizce açıp içeri adımladı. Bakışları bana döndü, yüzündeki gerginlik hâlâ silinmemişti.

"Zülal, hazırlan da sizi Denizlere bırakayım. Ablanlar seni bekliyor," dedi. Sesi alıştığım o sakinlikteydi ama altında bir sinir yatıyordu.

Elimdeki kahveyi bırakırken başımı salladım. "Tamam," dedim hevesle. Ablamlara kavuşmanın heyecanı yeşermişti içimde.

Dağhan cevap vermedi. Ceketini düzeltti, kapıya doğru yöneldi. "Halo, hayde," dedi.

Adımları sertti. Sessizdi ama sessizliği her zamankinden daha sertti. Halil İbrahim bir saniye düşünmeden ayaklandı. Ceketini aldı, arkasından yürüdü. Agah baba da peşlerinden ilerledi.

Ben odama geçip üstümü değiştirdim. Saçımı toparladım, hafif bir ruj sürdüm. Aynaya bakarken kendi kendime, "Bir şey yoktur umarım," dedim. "Bir şey yoktur..."

Ama kalbimin bir köşesi öyle demiyordu. Odadan indiğimde Menekşe de hazır. Reyhan yenge ve Güliz anne ile vedalaşarak bahçeye geçtik. Bahçeden çıkarken Dağhan arabayı çoktan çalıştırmıştı. Motorun sesi, havadaki o tuhaf ağırlığı biraz olsun kırar gibiydi. Yol boyunca kimse konuşmadı. Deniz ablamın evinin önüne geldiğimizde Menekşe'yle yavaşça indik.

Tam kapıya yönelirken Dağhan'ın sesi arkamızdan yetişti: "Akşam yemeğine buradayız, güzelim."

"Tamamdır, canım," dedim.

Derin bir nefes aldım, elimi kapının ziline uzattım. Parmağım tuşa dokunurken içimde garip bir titreme vardı. Kapı açıldığında Deniz ablamla göz göze geldik. Birkaç saniye sadece bakiştık.

Ne o konuştu ne ben. Sonra ablam bir adım attı ve hızla sarıldı.

"Güzel kardeşim benim."

Sıkıca sarıldım ona. Omzuna yüzümü yasladım. İçimde bir şey çözülür gibi oldu. O tanıdık koku, o tanıdık sıcaklık, aylarca özlemini çektiğim şey, tam burada, boynuma dolanmıştı.

"Hadi gelin içeri," dedi "Sen de hoş geldin, ablam." Menekşe'ye kocaman gülümsedi.

Aynı sıcaklıkla karşılık veren arkadaşım, "Hoş bulduk," dedi.

Her zamanki gibi mutfağa adımladığımda Ayfer ablamı işlenirken gördüm. Elindeki çaydanlığı yavaşça tezgâha bırakarak bana döndü. Gözlerime sert sert bakarken, hiç beklemeden kollarını açtı. Ben de tereddütsüz, hızla kollarına koştum. Sıkıca sarıldık.

Başımı göğsüne yasladım, dudaklarımda hafif bir tebessüm vardı. "Önce sen gittin bir kere." Saçımı okşadı usulca. Parmakları, çocukken yaptığımız gibi saçlarımin arasından geçti, hafif hafif düzeltti.

"Baktım enişteniz peşimden çok koşturuyor, dedim sevin sin bari."

Gülümsedim, burnumu çekerek. "Kesin öyledir. Yoksa senin âşık olmanla alakası yok."

"Aa üstüme iyilik sağlık, Hızır Ali'nin nasıl inatçı olduğunu yedi cihan bildi, bir siz bilemediniz," dedi ablam, gözlerini devirerek. Birlikte güldük.

Menekşe de mutfağa geldiğinde, kucağında minik Firuze vardı. Yanakları pespembe, gözleri merakla açıldı. Hayranlıkla Menekşe'nin kucağından başını uzatmış, saçlarına bakıyordu. O küçücük elleriyle havaya doğru uzanıp turuncu tutamları yakalamaya çalıştı.

Firuze'yi hızla Menekşe'nin kollarından çekip bağrıma bastığımda, o minicik kollar hemen boynuma dolandı. Sanki beni

hiç unutmamış gibi. Sıcacıktı. O küçücük kalbinin atışı, kalbime dokundu. Gözlerimi kapattım, burnumu saçlarına yasladım.

“Ah Firuze’m. Ne çok özlemişim seni; kokunu, yüzünü teyzem,” diye fısıldadım.

Firuze başını kaldırıp yüzüme baktı, hiçbir şey anlamasa da o masum gülüşünü esirgemedi benden. O gülüş yetti. Bir anda yıllann yorgunluğunu unutturdu.

O sırada Menekşe, Ayfer ablamla selamlaştı. “Hoş geldin ablam, geç otur masaya,” dedi o sıcak hâliyle.

Her zamanki oturduğumuz masada artık bir kişi daha fazlaydık. Menekşe, sessizce gülümsedi ve usulca yerini aldı. Onun hemen yanındaki sandalyeye ben kuruldum. Firuze ise hâlâ kucağımdaydı. Küçücük elleriyle boynuma tutunuyor, başını göğsüme yaslıyordu.

Deniz ablam çay bardaklarını önümüze koyarken hafifçe gülümsedi. “Demek düğün var ha?” dedi göz ucuyla bana bakarak.

Başımı hafifçe kaldırdım, “Öyle görünüyor,” dedim sessizce, Firuze’nin saçlarını koklarken.

“Öyle görünmüyor, öyle oluyor canım benim,” dedi Ayfer ablam, o her zamanki kesin, kendinden emin sesiyle.

Başımı kaldırıp ablamın gözlerine baktım. Konuyu değiştirerek aklıma takılan soruyu sormayı tercih ettim. “Annem ne yapıyor?”

O an iki ablam da stresle bana baktı. Gözlerinden belliydi, bu sorunun cevabını hiç vermek istememişlerdi. “Görüşmüyoruz. Babam istemiyor görüşmemizi,” diyen Deniz ablam oldu.

Firuze başını iyice göğsüme yasladı yeniden. Uyukluyordu. Küçücük nefesi, kucağımda sakladığım her yaraya iyi geliyordu sanki. O küçücük varlık, dünyada hâlâ temiz bir şey kaldığını fısıldıyordu bana.

Boğazım düğümlendi. “Benim yüzümden, değil mi?”

Ayfer ablam hemen başını kaldırdı, gözleri sinirle parlamıştı. “Hayır. Zülal, hayır. Öyle düşünmeyeceksin. O hep böyleydi. Sen gittin diye değil. O, kalbine neyi sığdırmak istemiyorsa, hep

kapattı. Annem de hep çanak tuttu." Sesi kararlıydı, kırık değildi. Yılların biriktirdiği öfke vardı.

"Birkaç kere gittim kapısına. Hiç açmadı," dedi Deniz ablam, sesi çatallı, yorgun bir öfkeyle. "Senden önce de öyleydi, senden sonra da. Annem onunla susmayı öğrendi. Yoksa ne yapsın? İki laf etse başına bela. O da sustu, onun istediği gibi davrandı. Hep 'idare edeyim' dedi, 'evim dağılmasın' dedi. Kendi evlatlarını kaybetti."

İlk kez Deniz ablamı böyle net, böyle öfkeyle konuşurken duydum. O, hep ortayı bulmaya çalışan, hep arada kalanı oynayan ablamdı. Ama bu kez sesi titremiyordu. Bu kez içindekini tutmamıştı.

Ayfer ablam bakışlarını kaçırmadı. "Doğru söylüyor," dedi sessizce. "Annem de kaybetti bizi. Korkuyla, sessizlikle, susarak. Evin içinde nefes alsın diye evlatlarından vazgeçti. O sandı ki zamanla unutulur, alışılır, düzelir. Hiçbiri olmadı. Sadece yalnızlaştı."

Firuze kucığımda kıpırdandı, mırıldandı. Küçük elleri hâlâ boynumdaydı. Başımı eğdim, yanağımı başına yasladım. "Ben doğru bildiğimi yaptım," dedim. "Benden aldıklarını tamamladım, tamamlandım."

Menekşe hemen elimi tuttu. Varlığını yanımda hissettirmek ister gibi, avucumun içine kendi sıcaklığını bıraktı.

"Doğrun buysa. En doğrusunu yaptın, ablam," dedi Ayfer ablam usulca.

Derin bir nefes aldım. Tam ağzımdan bir şey çıkacakken, Deniz ablam elini havaya kaldırıp konuşmayı kesti. "Aman, her neyse boş verin. Kötü düşünmek yok çünkü düğünümüz var." O an havadaki ağırlık, sesiyle kırılıverdi.

"Ayy evet, çok heyecanlıyım ben. Sanki ben evleneceğim. Kıpır kıpırım!" diyerek hemen dahil oldu Menekşe. Gözleri parlıyordu, gülümsüyordu, içten içe benim yerime seviniyordu.

Ayfer ablam hemen atıldı, o da onlar gibi neşelenmişti artık, "Çarşıya inelim yarın, kız kıza gezelim tozalım, eksiklerimizi alalım."

Masadaki hava bir anda bambaşka bir renge büründü. Az önceki hüznün, yerini telaşlı, neşeli bir koşuşturmanın hayaline bıraktı.

Deniz ablam da gülümsedi. "Süper olur, gelinlik bakacağız zaten daha."

Gelinlik...

O kelime içimde çağlayıp, yankılandı. Geçmişe götürdü, bazı şeyleri tekrar tekrar hayal etmemi sağladı.

Menekşe'nin sesi dağıttı düşüncelerimi. "Ayy, hayal ediyorum bak şimdiden. Beyaz, sade, zarif bir şey. Kuğu gibi olursun. Çok yakışacak sana."

Gülümsedim ama o gülümsemenin altında bir ince ürperti vardı.

Ayfer ablam soğumuş çayımı döküp tekrar doldururken, "Hadi bakalım, yann başlıyoruz. Önce gelinlik, sonra diğerleri gelir," dedi.

Başımı salladım. "Tamam," diyebilirdim zor bela.

Menekşe göz kırptı. "Ay Züloş, həyəcanlan da, bu nə belə? Donuq-donuq baxmaq!"

Ayfer ablam kahkaha attı. "Doğru diyor Menekşe. Kızım, heyecanlı ol, biraz yüzün gülsün, hadi," dedi ve ardından gülerek Menekşe'ye döndü. "Bu arada ne güzel konuştun kız. Hızlı hızlı."

Menekşe hemen gülümsedi, omzunu hafifçe silkti. "Heyecanlanınca dilim dönüyor."

Deniz ablam başını salladı. "İyi, iyi. Hep böyle konuş, neşelendim vallahi. Gönül neşelenince dil de çözülür zaten."

Ayfer ablam gülerek, "Bizim evin dili karıştı artık. Yarı Türkçe, yarı Lazca, yarı Azerbaycan Türkçesi. Yarın çarşıda iyice birbirimize karışırız," dedi.

Kendimi tutmadan bir kahkaha patlattım. Öyle içten, öyle kendiliğinden çıktı ki hepimizin gülmesine sebep oldu. "Neyse," dedim ayağa kalkarak, kucağımda uyuyan Firuze'ye usulca baktım. Küçük başı omzuma yaslanmış, nefesi hafif hafif tenime çarpıyordu. Onu daha fazla gürültüyle uyandırmamak

¹ Ay Züloş, heyecanlanasana, bu ne böyle? Donuk dokun bakıyorsun! –ed.n.

için, yavaşça adımlarımı mutfağın dışına yönelttim. Kucağımda sıcacık bir güven gibi duran Firuze'yi odasına götürüp yatırdım. Yorganını usulca üzerine çektim, alnını öptüm. Küçük bedeni kı-mıldadı ama gözlerini hiç açmadı. Onca sese uyanmadıysa, hiç uyanmazdı.

Mutfağa geri döndüğümde, bizimkiler hâlâ düğün için plan yapıyorlardı. Ayfer ablam masanın başında liste yapıyor, Deniz ablam heyecanla ona fikir veriyor, Menekşe ise kahkaha atıyordu arada sırada.

Kapıya yaslandım, bir an onları öylece izledim. "Hayde," dedim gülümseyerek sesimi yükselttim. "Akşama mükellef bir sofraya kuralım ve kutlama yapalım."

Deniz ablam hemen başını kaldırdı. "İşte bu! İşte beklediğim cümle!"

Kahkahalarla, şakalaşarak dakikalar içinde menü hazır olmuştu bile. O listeyi öyle bir heyecanla yaptılar ki sanki kırk kişilik düğün sofrası kuracaklardı. Ama aslında belliydi. Mesele sofranın büyüklüğü değil, o sofraya konan kalplerdi.

Sadece gülümsedim.

"İyi ki varsınız," dedim içimden. "İyi ki."

BÖLÜM 24

Karanlığı Aydınlatan Yeşil

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Taşlı yolun kenarına arabayı seri bir şekilde park ettim. Halil İbrahim hiç beklemeden indiğinde, peşi sıra ilerledim. Adımlarımın altındaki çakıllar hiddetliydi sanki, her adımda çınılıyorlardı. Tersanenin soğuğu, üstüne, kokmuş yağla karışan demir tozu gibi sinmişti ciğerlere. Yadırgamadım. Bu pisliği bilirdim. Kapının önünde bekleyen çocuk, gözlerini kaçırarak selam verdi. Baş selam ile cevap verdim.

Tersanenin içinde kalan camekân ofis, etrafa nazaran aşırı temizdi. Sessiz adımlarla ofise girdiğimizde hiç kimseye sormadan Kağan'ın odasına ilerledik. Kapıyı bir kez tıklattım.

"Gir," dedi içeriden, sesi tok ve sakindi.

Arkalı önlü içeri girdiğimizde, gözüme ilk çarpan kişi camın önünde ayakta bekleyen Hızır Ali oldu. Ellerini arkasında birleştirmişti, başı hafif yana dönüktü. Dışarıyı izliyor gibi dursa da odadaki her şeye hâkim olduğuna emindim.

Kağan masasının başında oturuyordu. Başını kaldırdı, gözlerini üzerimize dikti.

"Ula bacanak, ula bacanak, mektup mi bekleyeysin gelmek için," diyerek öne atılan Hızır Ali oldu.

"Arkanı toplamaya geldim, bacanak" dedim dişlerimin arasından.

"Hoş geldiniz beyler." Kağan usulca araya girdi. O her zamanki gibi sakindi. Lakin gözlerinin içinde ince bir kıpırtı vardı. Tehlikeyi hep bir adım erken sezdiğini bilirdim.

"Hoş bulduk, eyvallah" dedi Halil İbrahim neşeyle.

"Çekil kenara da arkadaşınla tanışayım lan. Ne bencil herifsin bir tek seninle mi konuşacağım?" Hızır Ali kaşlarını kaldırarak Halil İbrahim'i süzdü. Adını biliyordu elbette ama yüz yüze ilk defa geliyorlardı.

"Hoş geldin Atıcı."

Halil İbrahim gülümsedi, omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Hoş bulduk, Hızır. Eyvallah."

Hızır Ali kısık bir kahkaha attı. "Hızır he, Atıcı. İyi. Bana Hızır diyen fazla adam kalmadı buralarda." Sonra eliyle Kağan'ın masasının önünde duran koltukları gösterdi. "Geçin oturun da konuşalım."

Halil İbrahim rahat adımlarla ilerledi, koltuğa yarı yayılarak oturdu. Sanki yıllardır buradaymış gibiydi. O huyunu severdim. Girdiği yerde tereddüt bırakmazdı.

Ben de karşısında duran koltuğa oturduğum an, masanın üzerinde duran pakete uzandım. İçinden bir dal aldığımda, Kağan hemen küllüğü uzattı. Sessizce başımı eğdim, teşekkür etmeden aldım. Alışkındık birbirimize, laf gerekmezdi.

Sigarayı dudaklarımın arasına aldım, hızla ateşledim. Dumanı ciğerime çektiğim anda Kağan, "Hadi," dedi. "Başlayalım artık."

Masadaki dosyaya eliyle dokundu. Hafifçe bana doğru itti. "İçine bir bak. Sonra ne yapacağını düşünürsün."

Paketi elimle kenara koydum. Dosyayı açtım. Fotoğraflar, notlar, isimler, tanıdık yüzler vardı. Beklediğimden fazlası değildi. Aralarında Zülal'e dokunan biri varsa, o zaman bu iş sandıklarından çabuk biterdi.

Hızır Ali sandalyesini çekti, önündeki masaya yaslandı. "İşin artık boku çıktı. Göz göre göre alışveriş yapıyorlar. MİT bunun için birkaç kişi daha görevlendirdi ama Nazmi ile alakaları yok. Örgüte sızacaklar."

Küllüğü önüne çektim, sigaramın külünü silkeledim. "Halo ve Menekşe'yi kaçırıp, sonra da bırakmasının altında bir bok var."

Hızır Ali başını salladı. "Onu biliyoruz da işte. O işler öyle olmuyor. Nazmi Arga, kendini iyi sakladı bugüne kadar. Şimdi taşın altından çıkmaya başladığına göre ipi de yakındır. Yalnız bizim değil, başkalarının eline düşmesin diye uğraşıyoruz," dedi ve Halil İbrahim'e döndü. "Sizi kaçıranlar örgütten büyük ihtimalle. Bu salak yardım istemiştir, gözünüzü korkutmak için."

Halil İbrahim dudak büktü, sandalyesinde geriye yaslandı. "Becerdikleri tek şey bilek bağlamak, kafama silah dayamak. Korkutmakla bir yere varamayacaklarını hâlâ öğrenememişler."

Kağan sigarasından bir nefes aldı, dumanı tavana doğru üfle-di. "Benim gemilerin mal taşımalarını engelliyor piç. Düne kadar babama yalakalık yapıyordu."

Sigarayı elimde çevirdim. "Siktirsin oradan. Resul Binbaş'ın emri var. Onu deliğe sokmadan görev bitmeyecek."

Hızır Ali gülümsedi ama o gülümsemenin ardında yorgun bir ironi vardı. "İkinci ajan da bunun için var zaten. O örgütten laf alıyor."

Kağan masasının çekmecesini açtı, yeni bir dosya çıkardı. Masaya koydu. "Bu son sevkiyatın önünü kesmeye çalıştığı belgeler."

Dosyaya baktım. "Sen nasıl girdin lan işin içine?"

Kağan başını yana eğdi. "Hızır Ali ilk günden beri benden bilgi aldı. Bana açık açık söyledi. Beni etkisiz eleman gördüğü için daha rahat davrandı yanımda o puşt."

Hızır Ali kısık gözlerle Kağan'a baktı. "Öyle deme, bacanak. Sen de az patlatmadın sevkiyatlarını."

Kağan omzunu silkti, umursamazdı. "Hak etti piç."

Sigaramı küllüğe bastırdım. "Düğünden sonra iyice takibe alacağım. O buluştuklan ana yolun haritasını çıkaralım. Ona göre plan yapalım."

"Uy, düğünümüz var doğru," dedi Hızır Ali alayla.

Kağan hafifçe sırttı. "Ula biz her seferinde nasıl ani nikâhın ya da ani düğünün içinde buluyoruz kendimizi?"

Halil İbrahim hafifçe başını yana salladı, dişlerinin arasından sırtarak konuştu. "Ani kararların adamıdır Borçkalı."

Hızır Ali sinsice sırttı. "Uzun yıllar sonra gelir nikâh yapar, karısı ile gider. Sonra yine çıkıp geliyor bu seferde düğün diye. Bir sonraki de bebek mi lan acaba?"

"Abartmayın lan. Eğlence çıktı size de. Riv rive başladınız gene." Her ne kadar inkâr etsem de zihnimde o kelime birkaç kez dolandı.

Bebek.

Ağır bir kelimeydi. Bir adamın hayatına bu kadar ters düşen, bu kadar zıt duran başka bir kelime zor bulunurdu. Hele benim yaşadıklarımın sonras... Bebek deyince aklıma sıcaklık gelmiyordu. Aklıma güven gelmiyordu. Benim aklıma gelen tek şey cebimde taşıdığım onca yük ve sebepsiz ayrılık geliyordu.

Ama...

Zülal'i öyle görmenin fikri de ağır basıyordu içimde bir yerlerde. Kabullenemediğim bir sessizlikle fısıldıyordu, "Belki de olur," diye

Onun elinde minicik bir şey tutması. Gözlerinin kenarındaki o gülümsemeyi birine, bana değil, bizim kanımıza vermesi. O ihtimal, işte o, bütün ağırlıklara rağmen insanı yerinde tutan tek şeydi.

Omzumdan aşağı süzülen yorgunlukla geriye yaslandım. Karşımdaki adamlar hâlâ bana bakıyordu. Bir şey söylemediler. Anladılar belki de. Zaten söylemelerine de gerek yoktu. Benim savaşımın, benim sırtımdan başka bir yere yaslanmayacağını onlar da biliyordu.

Kendimi toparlayarak, "Nazmi geldiğimizi duymuştur," dedim.

Hızır Ali başını salladı, ciddileşti. "Çoktan. Ama hamle yapmayacak. Yapmanı bekleyecek."

Tekrar yaktığım sigaramdan bir nefes daha çektim, dumanı usulca tavana bıraktım. "Beklesin. Ben onun sabrını bilirim. O sabrın sonu her zaman aynı yere çıkar."

Halil İbrahim sessizce başını salladı. "Pusu kuruyor demek.

"Kurmaz mı? Onun yolu hep aynı. Kandırdığını sanır. Beklediğini sanır. Oysa biz çoktan yerimizi alacağız."

Kağan araya girdi, hafifçe başını kaldırdı. "Bu sefer iyi sonuçlanmayacak gibi hissediyorum."

Kağan'a dönüp baktım. "O sonuç, onun adına olsun. Tek temennim bu."

Kağan bir şey demedi. Elindeki sigarayı küllüğe bastırırken gözlerini kaçırmadı benden.

Hızır Ali sandalyesinde geriye yaslandı, ellerini göğsünde bağladı. "İkimiz de biliyoruz, bacanak. Bu iş yarım kalmamalı."

"Bu sefer yarım bırakmayacağız," dedim. "Bu sefer ya bitecek ya biteceğiz."

Halil İbrahim hafifçe başını eğdi. "Bundan sonrası ya son olur ya hiç. Görev, görevdir."

Kağan masasının kenarını parmaklarıyla tıklattı. "Sonu görmek her baba yiğide nasip olmaz ama bize nasip olsun."

Sigaramı küllüğe bastım, ayağa kalktım. "Çarşıda işlerim var. Düğün için, onları halledeyim. Haberleşir birlikte size geçeriz," dedim Kağan'a dönerek.

Kağan başını hafifçe salladı. "Olur, bacanak. Hızır Ali burada. Ben de buradayım. Bir alo de geçeriz."

Halil İbrahim de ayaklandığında, hızla ofisten çıktık. Tersanenin pas kokulu soğuk havası yüzümüze çarptı tekrar. Adımlarımız, taşlı zeminde ağır ama netti. Konuşmadık. Gerek yoktu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Arabaya bindiğimizde Halo bana döndü. "Şu pezevengi bir görsem var ya..."

Direksiyona yaslandım, kontağı çevirmedim hemen. Gözüm yola değil, önümdeki boşluğa kaydı. "Görürsün, Halo," dedim. "Az kaldı."

Halil İbrahim'in parmakları direksiyonun torpidosuna vurdu. Dişlerinin arasından öfkeyle sıkılmış bir nefes bıraktı. "Ben

hayatımda bu kadar midesiz, bu kadar pis bir adam görmedim. Ulan insan evlatlarına bunu yapar mı? Üç kızı var, üçünün de hayatını zindan etmeye uğraşmış."

Başımı hafifçe ona çevirdim. "İnsan dediğinle alakası yok ki. Onun kalbi yok. O hesap yapan, çıkar kovalayan bir makine. Sevmez, üzülmez, utanmaz. Sadece kullanır. Rahmetli babası görse yüzüne tükür geçerdi. Borçka'nın hocasıydı, rahmetli Ahmet Hoca. Tohumuna bak bir de."

Halil İbrahim başını iki yana salladı, dişlerini sıktı. "Demek ki her tohum filiz vermiyor. Kimi çürük çıkıyor. O babanın kemiklerini sızlatır böyle evlat."

Direksiyonun başında gözlerimi yola diktim. "Çoktan sızlamıştır. O adam bir mezar kazdı ise önce babasının adını oraya gömdü. Şimdi sıra bizimkine geldiğini sanıyor."

Arabayı harekete geçirdiğimde ikimiz de sustuk. Dışarı sessizdi. İçimiz o kadar değildi. Tekerler yavaşça taşlı yoldan çıktı, asfaltın boşluğuna aktı. Hızla ezbere bildiğim yolda ilerledim. Yarım saat sonra Borçka çarşısının girişine yanaştığımızda arabayı kenara çektim. Esnaf sabahı karşılamıştı. Dükkân önlerinde çay tepsileri, muhabbete eşlik ediyordu. Kimse bakmasa da herkesin kulağı birbirine açıktı bu memlekette.

Arabadan indiğimizde Halil İbrahim eli cebinde, arkamdan yetiştii. "Ne alıyoruz? Davetiye mi, altın mu, havlu mu?" dedi yarı alayla.

"Kuyumcuya uğrayacağım," dedim, elim cebime giderken. Nikâhlandığımız günden beri yanımda taşıdığım ama bir türlü Zülal'in parmağına geçiremediğim o sade alyans hâlâ oradaydı.

Sabah yengemin lafı dokundu kulağıma, "Bir tektaş al artık. Âdettir. Kız gönül koyar sonra, olmaz öyle, yengem."

Âdetse, uygulamak görevimdi. Zülal bu saatten sonra hiçbir şeyden eksik kalmasın istiyordum. Ne gönlünden ne elinden ne de hak ettiğinden.

Kuyumcuya doğru ilerlerken bir yandan da çevreden gelen selamlara karşılık veriyordum.

Arkamdan Halil İbrahim'in sesi yetiştii, "Belediye Başkam bu kadar selam almıyor, Borçkalı. Bu nedir lan?"

Gülümsedim, omzumun üstünden ona baktım. "Tüfekçiyiz lan biz. Tanımayan yok."

Halil İbrahim güldü. "Yih ulen, fors mu atıyorsun bana sen?"

"He, Halo." Ceketimi düzelttim, gözüm kuyumcunun vitrinine ilişti. "Dedim ki çarşıya ineyim de Halo'ya hava atayım. De git."

Halo'yu dışarıda bırakarak kapının tokmağını itip içeri girdim. Kuyumcunun kapısındaki zil çaldı, içerideki yaşlı adam hemen toparlandı.

"Ooo İdris'im, hoş geldin."

Başımı hafifçe salladım. "Hoş bulduk, Mithat dayı. Tektaş mıdır, nedir, ondan alacağım."

Adam vitrini açarken elleriyle işaret etti. "Ne tarz düşünneysin?"

Gözüm tekrardan vitrindeki pırlantalara, altınlara kaydı. Hepsi birbirine benziyordu lan benim için. Hangisini alacaktım?

"Ben anlamam Mithat dayı, sen göster, ben bakayım."

Mithat dayı güldü. Vitrinden birkaç stant çıkardı. "Bunlar yeni olanlar. Kaliteliler."

Koyduğu stantların içine takılı olan bütün yüzükler beyaz ve şekil, şekildi. Bir noktada birbirlerine benziyorlardı.

Başımı kaldırdığımda gözüm arka vitrindeki pırlantalara kaydı. Bakınırken bir anda bir yüzüğe takıldım. Diğerlerinden farklıydı. Taşı sade bir pırlanta gibi parlamıyordu, başka bir şeydi bu. Yeşilimsi, buzlu bir su gibiydi. Zülal'in gözleri gibiydi. Cam gibi, içinde ela hareler barındırıyordu. İçinde saklı bir şekil, bir desen vardı sanki. Üç taşlı, ortası yıldız gibi açılmış. Garipti. Ama Zülal'in parmağında güzel dururdu. Hem de çok güzel.

"O arkadaki nedir?" diye sordum, vitrini işaret ederek.

Mithat dayı dönüp baktı, ardından eliyle vitrini açtı. "Bu mu? Diğerlerinden biraz farklı. Taşı özel kesim. Yeşil elmas."

Kutunun içinden çıkarıp önüme koydu. Elime aldım, yakından baktım. Zülal'in bakışı gibi. Sıcak ama içinde bir soğukluk gizli. Hafifçe başımı salladım.

"Tamam. Bu olsun."

Mithat dayı gülümsedi. "Hayırlısı olsun, İdris."

Cebimden kartı çıkardım, uzattım. "Eyvallah, Mithat dayı." Kartı çekti, kutusunun içine özenle koydu yüzüğü. "Kolay gelsin."

Dışarı çıkarken gözüm Halil İbrahim'e ilişti. Kapının önünde sigarasını yakmış, beni bekliyordu.

"Ne o Tüfekçi? Kuyumcuyu mu satın aldın?" dedi sınıtarak.

"Evet da, nasul da bildun. Merak etme senin yüz görümlü-ğün hazır."

Halil İbrahim kahkahayı bastı. "Ulan, aferin. Öyle bedavadan kendimi sana teslim edemem."

"Siktir lan oradan," dedim, gülerek.

Yürümeye başladık yan yana. Cebimdeki küçük kutuyu hafifçe yokladım. Ağırlığı oradaydı.

"İdris sen misun?" diye seslendi biri arkamdan, gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Başımı hafif yana eğip iç geçirdim. "Dayı gene mi sen gözünü seveyim," dedim bıkkınlıkla.

"İdris sensun işte! Bu sefer inkâr edemezsin!" dedi, bastonuna abanıp inatla yanıma yaklaştı. Kararlılığı takdire şayandı ama ben dedem değildim. Sadece ona benzeyen torunuydum.

İçimden, "Yine mi başlıyoruz?" diye geçirirken, yanı başımdaki Halo lafa karıştı, gülerek: "Evet dayıcım, İdris'in ta kendisi bu uşak!" dedi, şakacı bir tavırla. Sonra da omzuma sağlam bir yumruk indirdi.

Kafamı ona çevirip kaşlarımı çattım ama gülmemek için zor duruyordu.

"Elini sikeceğim, bekle sen!" dedim onun duyacağı bir tonda.

Dayının gözleri parladı, hafif titreyen elleriyle bastonuna dokundu. "Baktum da tıpkı dedene benziysun... Allah gani gani rahmet eylesun," dedi, sesi çatallaşmıştı. Dedem olmadığımı anlamıştı.

Başımı hafifçe eğdim. "Amin dayı, sağ olasın."

Cevap verme gereği görmeden arkasını dönüp bastonuna abanarak başka yöne yürüdü.

"Dedene benziyorsun ha?" dedi Halil İbrahim, sigarasının dumanını yana savururken meraklı bir bakışla tekrar bana döndü. "Kendi adını mı istemiş?"

"Babam, Arslan abime İdris adını koymak istemiş ilk önce. İdris dedem kabul etmemiş. 'Arslan kardeşimin adını koyun, ikinciye benim adımlı verirsiniz,' demiş. Çocukluk arkadaşlarıydılar. Sonra sıra bana gelince de dedem oturmuş, 'Sen ne istiyorsun' diye ilk önce babama sormuş, babam 'Dağhan' deyince 'Dağhan İdris olsun, Dağhan'ı ekleyin başa,' demiş."

Halil İbrahim sigarasından bir nefes daha aldı. "Ulan gelenek mi bu? Benim de adım iki dedemden geliyor. Biri Halil, biri İbrahim."

"Gelenek değildir de... Memleket işi işte. İsim koyarken bile büyüklere sorarlar."

"Ee, doğru diyorsun. Boşuna dememişler; insanın adı önce alınır yazılır, sonra kaderine."

Onayladım. "Yürü bir çay içelim da. Çay damarım attı. Dikildik direk gibi burada riv riv yapıyoruz."

Halo'nun cevap vermesini beklemeden köşede duran çay ocağına doğru yürümeye başladım. Hiç beklemeden peşimden hızla yürümeye başladı.

Kağanların evinin önüne vardığımızda sırayla arabaları park ettik. Elinde torbayla ilk inen Hızır Ali olmuştu; hiç beklemeden kapıya yürümüş, zile basmıştı bile. Peşi sıra arkasından Kağan, Halil İbrahim ve ben ilerledik.

Kapıyı açan Deniz oldu.

"Hoş geldiniz," dedi. Sesi samimiydi. Hafifçe gülümsedi.

"Hoş bulduk," dedik neredeyse hep bir ağızdan.

Koridora geçtiğimizde ince bir ses yankılandı: "Baba."

Kağan'ın yüzü o an yumuşadı. "Güzelim," dedi neşeyle.

Eğildi, kollarını açtı. Küçük kızını koşarak yanına geldi, babasının boynuna sarıldı. Kağan onu kolayca kucağına aldı, saçlarını kokladı. O an bütün yorgunluğu silinmiş gibiydi.

"Bugün ne kadar özledin beni?" diye sordu.

Kız çenesini babasının omzuna yasladı, kısık bir sesle cevap verdi. "Çok."

Kağan güldü. "O kadar mı? Ben seni daha fazla özledim." Kız bir an babasına baktı, sonra kollarını daha sıkı doladı boynuna. Gözleri bana kaydı yavaşça. Çatılı kaşlarım anında gevşedi. Onun o küçük, çekingen bakışı içimdeki sertliği bir anda eritmişti. Hafifçe başımı eğip gülümsedim. Sanki bunu bekliyormuş gibi kafasını babasının omzuna gömdü utançla.

Kağan, kızı hâlâ kucağındayken bana şöyle bir baktı. "Hadi geçelim, ayakta kalmayalım," dedi.

"Ee Firuze'm, beni hiç özlemedin mi?" dedi Hızır Ali, mutfak kapısından başını uzatarak.

Firuze başını babasının omzundan kaldırıp, ona doğru göz ucuyla baktı.

"Özledim, Hızır eniste," dedi ciddi bir ifadeyle.

Hızır adını duyar duymaz alayla sırttım.

"Gel o zaman kucağıma, güzelim de seveyim seni." Hızır Ali eğilerek kucağını açtığı an Firuze babasının kucağından inerek eniştesine koştu.

"Ee, hadi içeri geçelim koridorda kaldık," dedi Kağan ilerlerken.

Elimdeki torbayla arkasından yürüdüm. Tam mutfağın önüne geldiğimizde kapı aralandı. İçerden çıkan Zülal oldu.

"Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. Bir an göz göze geldik. Sesi yumuşaktı, bakışları tanıdık.

"Hoş bulduk, yenge" dedi Halil İbrahim.

Elimizdeki torbalarla mutfağa ilerlediğimizde, gözüm hâlâ Zülal'deydi.

Bir şey demiyordu. Söylemesine de gerek yoktu. O sessiz bakış, o yumuşak tebessümü, zaten her şeyi anlatıyordu. Tezgâhın kenarına torbaları bıraktım. O an göz göze geldik yeniden. Mutfaktakiler ellerindekileri bırakıp çıktıkların da ikimiz baş başa kaldık.

"Gel bir sarılayım da," dedim sitemle.

Dudağının ucuyla güldüğünde, saçını arkaya atarak bana doğru yürüdü. Hiç beklemeden kendime çektim. Kollarımda

kaldı. Başını göğsüme yasladı. Nefesi inceydi, bedeni ise yorgun. Dudakların alnında gezindiğinde sıralı öpücükler bıraktım. Başını kaldırdığında, zümrüt gibi parlayan gözlerine içim giderek baktım.

"Şimdi bir yumulurum dudaklarına, içeridekilere film oluruz," dedim yarım bir gülümsemeyle.

Hafifçe kıkırdadı. Başını yana eğip gözlerini kaçırdı.

"Ne sabırsız adamsın, Tüfekçi."

Gülümsedim, sesi hâlâ kulağımdayken alnına bir öpücük daha kondurdum.

"Sabır benim kitabımda hiç yazmadı zaten."

Elini hafifçe göğsüme vurdu. "Bir kere de şaşırt zaten."

Kaşlarını kaldırıp eğildim ona. "Sen yeter ki şaşırmak iste yavrum, hemen şaşırtırım."

Başını yana eğip gülümsedi.

"Tabii, tabii öyle," dedi "Hadi içeri geçelim. Ayıp olacak."

Elini sırtımdan çekip sarılmamıza son verdi. İstemeye istemeye ben de kapıya yöneldim. Adımlarım ağır ama yüzümde hafif bir tebessüm vardı.

Kapının eşiğini geçerken arkamda kalan sessizliği omzumda taşıdım. Salona adım attığımda Halil İbrahim, Menekşe ile atışıyordu. İkisinin sesi her zamanki gibi hafif alaycı, bol laflıydı. Hızır Ali ve Ayfer, Firuze'yi kucığında oyalıyordu. Firuze elleriyle Hızır Ali'nin sakallarına yapışmış, Ayfer bir yandan saçlarını düzeltiyor, bir yandan da, "Daha sert çek teyzem," diye söyleniyordu.

Kağan ise Deniz'e yardım ediyordu. Masaya rakı bardaklarını yerleştirirken göz ucuyla bana baktı.

"Demleneceğiz."

"Benlik sıkıntı yok. Diğerleri bayılmasın yeter," dedim omuz silkip.

Halil İbrahim arkamdan laf attı. "Bir Trakyalı olmasam da kulağıımıza damlatmışlığımız var."

Kağan kahkahayı bastı. "En son böyle öz güvenli konuşan Hızır Ali'ydi. Sonunu ne siz sorun ne ben söyleyeyim."

Hızır Ali göz ucuyla baktı, dudak kenarından bir tebessüm kaçtı. "Apır sapır konuşmayasun, ula hile hurdayla on bardak rakıyı bana pasladun."

Halil İbrahim kahkahayı bastı. "Göreceğiz, biladerim. Kim ne içmiş ne etmiş."

Kağan bardağını kaldırıp Hızır Ali'ye döndü: "Bacanak gel de elin çalışsın, ilk kadehler senden."

Hızır Ali homurdandı ama kalktı. "Ula böyle böyle beni saki yapacaksınız belli oldu."

Kucağındaki Firuze yavaşça indiğinde bana doğru adımladı. Küçük, temkinli adımlarla. İstemsizce bir adım geriye çekildim. Ama o, inatla bana doğru bir adım daha attı.

Başını hafif yana eğdi. Küçük elleri havada, sanki benden izin bekliyordu.

"Kucak," diye mızıldandı.

Bir an içim sıkıştı. Başımı iki yana salladım ama dizlerimi kırıp eğildim. Hızla kucağıma atıldı. Ellerimin ilk defa titrediğini hissettim. Kollarını hemen boynuma doladı. Minik bedeni avuç gibi geldi kucağıma. Onu kaldırırken fark ettim; bazı şeyler ağır değilmiş aslında, insanın içine iyi geliyormuş.

"Ne güzelsin sen," diye fısıldadım kulağına.

Başını omzuma daha sıkı yasladı. Küçük bir tebessüm yayıldı yüzüne. Sanki o da duyduğum her şeyi biliyordu, sanki çocuk kalbi her şeyin farkındaydı.

"Sen de büsbüyükün," dedi "Koskocamansın."

Sözlerine karşı gülmeden edemedim. Kucağımda minicik kalıyordu. Elim sırtında usulca gezindi. Nefesi boynuma değiyordu. O an ne rakının ne sohbetin ne geçmişin bir önemi kalmıştı. Hızır Ali uzaktan bakıyordu, sessizce. Halil İbrahim bile bir şey demedi bu sefer.

"Babam gibi," diye ekledi usulca, uykuyla karışık.

Gözlerim yandı. Öyle bir cümleydi ki o, ömrün neresine denk geldiği hiç önemli değildi. Küçücük bir varlığın bu kadar büyük hissettirmesi garipti. Başını boynuma daha çok yasladı. Küçük kalbi usul usul atıyordu göğsümün tam üstünde. İnsan bazen ne

için yaşadığını ancak böyle anlarda hatırlıyordu. Elimi sırtında gezdirdim, saçlarının kokusu ciğerime doldu.

"Uyuyabilirsin," dedim fısıltıyla. "Ben tutuyorum seni."

Sesimden korkmasını istemedim. Hep sessizce konuştum.

Küçük bir mırıldanmayla gözlerini kapadı. Bir süre öylece kaldım. Masadan gelen sesler, kahkahalar, bardakların tokuşması... Hepsi uzakta gibiydi. Bir süre kendimi dinledim.

"Dağhan, yatırayım ben Firuze'yi iyice daldı," dedi Deniz, yanıma yaklaşarak. "Öğlen de uyumayınca hemen dalmış."

Başımı kaldırdım. Kucağımda sımsıkı duran o minik bedeni istemeye istemeye teslim ettim. Deniz hafifçe gülümsedi. "Gel bakalım, kızım."

Firuze'nin başı annesinin omzuna yaslandığında, sanki omzumdan bir ağırlık kalktı. Ama içimde hafif bir boşluk kaldı. Odadan çıkana kadar Firuze'yi izledim. Küçük elleri annesinin omzunda gevşemiş, uykunun tam ortasında kaybolmuştu.

Kapı kapanınca salondaki sesler yeniden yaklaştı. Kahkahalar, bardak sesleri, laf atmalar. Hayat, durduğu yerden devam ediyordu. Ben de yavaşça yerime dönüp oturdum. Kadehime baktım. Rakı beyazlamış, buzları erimişti.

O an fark ettim ki; Zülal, oturduğu yerden gözleri dolu dolu beni izliyordu. Sessiz, sakince. Ne bir söz ne bir hareket. Sadece bakış. Göz göze geldik. Bir şey söylemedi. Zaten söylemesine gerek yoktu. O bakışın içinde ne kadar yıl ne kadar eksik ne kadar yarım kaldıysak hepsi vardı.

Kadehi elime aldım, gözlerinin içine bakarak hepsini kafama dıktım. Ne o bir şey söyledi ne ben sustuğumu inkâr ettim. Kağan'ın sesi bölmeseydi, o an biraz daha bakacaktım ona.

"Tazeleyelim bacanak, zaten ılımıştı," dedi Kağan, rakı şişesine uzanırken.

"Su olmasın, üç buz yeter," dedim, gözümü Zülal'den ayırmadan.

Kağan bardağı tazeledi, önüme bıraktı. Daha dokunmadan, yeniden kafama dikecekken Zülal başını hafifçe eğerek gözleriyle sofrayı gösterdi. Mezeleri, balığı. Sessizce. Anlatmaya gerek görmeden. Bakıştık. O bir şey demedi, ama ben anladım.

Başımı hafifçe eğdim. Çatalı elime aldım, bir parça balık koydum tabağıma. Daha fazla baskı kurmaması için birkaç parça mezeyi de ekledim.

O an Zülal'in dudak kenarında beliren, o tanıdık sırtış yerini buldu. Aferin dercesine. Hiçbir şey söylemeden, sadece kadehini kaldırdı. Rakısından küçük bir yudum aldı.

Ben de boş boş gülümsedim.

"Tamam, Zülal Hanım, dediklerini yaptık. Şimdi müsaade varsa içiyoruz," der gibi göz ucuyla baktım.

Tekrar kafama diktiğim bardağı bu sefer bitirmedim. Usulca bir yudum alıp yerine bıraktım.

Halil İbrahim bardağını eline aldı, başını hafifçe yana eğdi. "Rakının mezesi, sohbetir, demdir, muhabbettir derdi dedem. Alırdı bardağını, bir parça balıkla bir saatte belki bitirirdi kadehini."

Kağan güldü.

Hızır Ali sessizce başını salladı. "Doğru söz. 'Hızlı içen susar, yavaş içen anlatır,' diye boşuna dememişler."

Halil İbrahim keyifle bardağına uzandı. "O zaman muhabbete." Kadehini kaldırdı.

Kağan da peşinden. "Ve birliğe."

Ben yavaşça kadehimi kaldırdım, gözüm yine Zülal'deydi. Yavaşça kadehlerimizi tokuşturduk. Ardından usulca masaya vurduk, sessiz bir anlaşma gibi. O an kimse konuşmadı. Bardaklar dudaklara gitti. Tek seferde içtik. Saydam sıvının serinliği boğazımdan geçerken, içimden bir şey ağır ağır yerine oturdu. Sessizlik, kadehlerin ardından bir an daha sürdü.

"Bacanak ne yapıyorsun, saksıya mı döküyorsun?" diyen Hızır Ali'ye döndük Kağan'la birlikte. "Ula isim vermeden de olmuyor. Birdiniz iki oldunuz."

Kağan hemen atladı, sesinde o inatçı hali vardı, "İlk önce evlenen benim yalnız. Asıl siz birdiniz iki oldunuz."

"Her hâlükârda Dağhan sonuncu," dedi Hızır Ali sınıtarak.

"Sonların adamıyım, bacanak," dedim, kadehimi hafifçe kaldırıp. "Herkes ilkten balıklama atlar zaten. Farkımız olsun."

Kağan güldü, başını iki yana salladı. "Lan biraz Arslan abine çeksen ölürsün. İlla sert çıkacak."

"Emin misin, enişte?" lafa atlayan Ayfer oldu. "Bir de Reyhan'a sormak lazım."

Masadan kısa bir kahkaha yükseldi.

"Arslan'ın bugün işi olmasaydı da ondan dinleseydik," dedi Hızır Ali. "İşin aslı kime geçiyor, en doğru o anlatırdı."

"Neden, Hızır Ali enişte?" diyen Zülal'e döndük. "Gayet de eltim her şeyi anlatırdı."

Yengemi sahipleniş şekline gülmeden geçemedim. O korumacı, sahip çıkan, ince ama net hâliyle eltisini savunuyordu.

"Bak sen küçük hamsiye," dedi Hızır Ali "Evlendi de Tüfekçilere laf söyletmez oldu."

Zülal kaşlarını kaldırdı, dudak kenarından hafif bir sırıtışla, "Tabii söyletmem," dedi.

Menekşe hemen lafa atladı, kıkırdayarak. "Aferin Züloş!"

Halil İbrahim güldü. "Avukatın hazır ve nazır. Bak hemen nasıl atlıyor?"

Menekşe umursamazca elini salladı. Zülal'in kahkahası her şeyin önüne geçti. Aklımı dağıtan, ruhumu hafifleten o kahkaha sığındım.

Gözlerim çehresinde dolaştı, yüzündeki ışığa baktım. Sanki gülüşüyle masanın üstüne yeni bir hayat serpmişti. O an başka bir şey duymadım, başka bir şey görmedim.

Sadece kadehimden büyük bir yudum daha aldım.

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Masayı el birlik yavaş yavaş topladığımızda erkekler sigara içmeye çıkmışlardı. Bense kahve yapmış orta sehpayı bırakmıştım.

Ayfer ablamın hâli hiç iç açıcı değildi. Oturduğu koltuğa yayılmış, başını yastığa yaslamıştı. Gözleri yarı kapalı, dudaklarında belli belirsiz bir bıkkınlık vardı. Çok fazla içmişti bu akşam. Orta sehpadan fincanı alarak ablamın yanına oturdum.

"Hadi ablacım gel, içelim şunu."

Elini kaldırdı, biraz ağırdan aldı ama sonunda fincanı aldı. Parmakları kahvenin sıcaklığını arıyormuş gibi bir süre fincanın kenarını okşadı. Yine de desteğimi bırakmadı.

“Ne olacak bizim hâlimiz, Zülal?” dedi aniden. “Ben sana nasıl söylemeden duracağım?”

Elindeki fincana baktı, sanki o kahvenin koyuluğunda cevap arıyordu.

Başımı ona çevirdim. “Ne söylemeden?”

Bir an sustu. Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri nemlendi. Sonra o kelimeyi zor çıkarır gibi, boğazına takılarak söyledi: “Ben artık dayanamıyorum.”

Sanki içimden bir şey çekildi o an. “Ablacım, ne varsa söyleyebilirsin bana.”

Birkaç saniye sustu. Sanki kelimeleri seçmiyor da hangisini önce acıtacağını tartıyordu. Parmakları fincanın kulpunu titrekçe sarıyordu. Sonra dudaklarının kenarıyla fısıldadı: “Zülal, ba-”

Bir anda Hızır Ali eniştem belirdi yanımızda. Ne ara gelmişti, nasıl sessizce yanımıza yaklaşmıştı, fark etmemişim. “Çok içtin hatun sen. Gel biz yatalım.”

Hiç beklemeden fincanı ablamın elinden aldı, benim elime tutuşturdu. Ne yapacağımı bilemeden fincana baktım bir an. O an sanki o fincanla beraber ablamın bütün derdi, yükü de bana kalmış gibi hissettim. Eniştem bir solukta ablamı kucakladı. Hiç laf dinlemez hâli vardı. Ayfer ablam da itiraz etmedi, boynunu büktü, sustu. İçimde bir şey çekildi yine. O konuşamadığı cümle kaldı havada, boğazımda düğümlendi.

“Ablam, size de odayı hazırladım. Geç oldu artık, gitmeyin,” diyen Deniz ablamla, olduğum transtan çıkmış gibi hissettim.

Başımı ona çevirdim, bir an anlayamadım ne dediğini. Sonra fark ettim, hâlâ elimde Ayfer ablamın yarım kalan kahvesi duruyordu. Dudaklarımda bir cevap vardı ama sesim çıkmadı önce.

“Tamam,” dedim sonra, yorgun bir gülümsemeyle. “Zaten bu saatte evdekileri uyandırmayalım.”

Deniz ablam başıyla onayladı, hafif bir tebessümle, Menekşe’yi kalacağı odaya götürdü.

Ben bir süre olduğum yerde kaldım. Sehpaya bıraktığım fincana baktım öylece

“Yavrum?”

Ses aniden geldi. Başımı kaldırdım. Dağhan önümde dikiliyordu. Ne zamandır oradaydı, duymadım bile. Sanki düşüncelerime dalarken varlığını unutuvermişim gibi.

“Hı? Efendim,” dedim saçmalayarak. “Ablam burada kalın dedi. Gitmeyelim bu saatte, hem alkol de aldık.”

Başımı çevirip fincana baktım yeniden. Ellerim boş kalmasın diye tutunuyordum sanki ona. Dağhan bir süre cevap vermedi. Beni izledi. O suskun bakışıyla.

“İyi misin?” diye sordu sonunda.

Başımı kaldırdım. “İyiyim,” dedim ama sesim bile kendine inanmadı.

Kaşlarını çattı. O bakışı taruyordum. Bir şey demedi, sormadı, üzerine gitmedi ama anladı. Oturduğum koltuktan yavaşça kalktım. Sessizce, fazla uzatmadan ablamın bizim için hazırladığı odaya geçtim. Dağhan da arkamdan geldi. Yatağın kenarına oturdum. O önümde diz kırarak durduğunda bile sorgulamadı. Sanki yeriymiş gibi. Sanki hep oradaymış gibi.

Ceketin cebine elini attı. Bir şey arıyordu. Çıkarmaya çalıştıkça cebin astarına mı takıldı ne, bir türlü başaramadı. Hareketleri hafif sinirliydi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Dudaklarının kenarı sertleşti. En sonunda küçük, siyah bir kutu çıkardı. Sanki ondan çok daha ağırmuş gibi, elinde tutarken bile dikkatliydi. Avucunun içinde sakladı bir süre. Bakmadı yüzüme. Derin bir nefes aldı. Sanki ciğerine yıllardır tutup da biriktirdiği her şeyi çekiyordu. Sonra kutuyu usulca açtı.

Gördüğüm şeyle birlikte şaşkına döndüm.

“Da-Dağhan... Bu... Bunu... Ne zaman aldın?” Sözlerim boğazımda düğümlendi. Zor çıkardım. Gözlerim, avuçlarının ortasında duran o küçücük kalan kutuya saplandı kaldı.

“Bugün. Şey yani dün...” duraksadı, “...ula bugün günlerden nedü?”

Sarhoşluğunun getirdiği bocalamaya güldüm. Bütün zihnimdeki hüznün dağıldı. Tam sarhoş sayılmasa bile çakır keyiften biraz fazlaydı.

"Çoktan almam gerekirdi aslında. Daha fazla bekleyemedim," dedi usulca. Sesinde hem pişman bir çocuk mahcupluğu hem de ona yakışan o inatçı kararlılık vardı. "Alyansın yanında olması lazımmiş." Gözlerini benden kaçırmadan parmaklarıyla kutunun köşesini sıktı. "Eksik kalma istedim. Senin de olsun."

Başımı hafifçe salladım. Biliyordum. Onun beklemekle arası hiç iyi olmadı. Sabır ona değil, bana yazılmıştı sanki. İster istemez yüzümdeki gülümseme büyüdü. Eksik hissettiğim bir takı, toka hiçbir zaman olmamıştı ama Dağhan'ın böyle düşünmesi kalbimi zıplattı. Kutuyu yavaşça açtı. İçinden çıkan yüzük, bildiğin o sıradan, sade şeylerden değildi. Ortadaki taş sanki içine yıldız saklamıştı. Kenarlarına dizilmiş o minik taşlar... Hepsi özenle yerleştirilmiş gibiydi. Parmağıma taktığında, o soluk yeşile çalan parıltı parmaklarımın üzerinde usulca yerini buldu ve parmağıma tam oldu.

"Bunu seçtim," dedi. Hafifçe güldü. "Gözlerin gibi yeşil, bakışların gibi parlak."

Gözlerimi yüzüğe diktim. Hiçbir zaman bir takıya böyle uzun uzun bakacağım aklıma gelmezdi.

"Bir de..." diye devam etti usulca. "Evleneceğiz dediğim günden beri cebimde olan bir alyans var. Nasip bugüneymiş."

O an kalbim öyle tuhaf bir sızıyla doldu ki. Sanki bugüne kadar eksik olan bir şey vardı da Dağhan onu cebinde taşımış, bugüne saklamış gibiydi.

Ceketinin iç cebine uzandı. Orada bir yerlerde olduğunu çoktan bildiği bir şeymiş gibi çıkardı küçük, sade bir kutu daha. Bu sefer açmadan bana uzattı.

"Artık eksik kalmayalım," dedi sessizce.

Kutuyu aldım. İçinde bir çift alyans vardı. Biri onun, biri benim. Birbirini tamamlayan iki yarım halka. Avuçlarımın içinde sımsıkı tuttum kutuyu. Hiçbir şey söylemedim. Zaten söylenecek bir şey kalmamıştı. Her şey, o küçücük kutunun içindeydi.

Bekleyiş, sabır, inat, inanç ve en çok da sevdâ. Onca senenin mükafatı gibiydi şu iki halka.

Parmaklarımla yüzükleri okşadım. İncecik, sade, gösterişsiz. Ama bana en ağır gelen takı buydu. İçerisinden Dağhan'ın al-yansını çıkardığım an, hiç tereddütsüz elini uzattı. Sol elinin yüzük parmağını açtı bana. Bir şey söylemedi. Gözleriyle konuştu yine. Ben de sustum. Ona yakışacak gibi, usulca taktım yüzüğü. Parmağında yerini buldu. Ne büyük ne küçük. Tam yeri-ydi. Çok yakışmıştı.

Diğer yüzüğü aldım. Tek taşımın arkasına, usulca geçirdim. İkisi yan yana. Bir söz, bir yemin, bir tamamlanma gibiydi. Parmaklarımda hafif bir ağırlık hissettim. O küçücük halka, sanki boyundan büyük bir sorumluluğu taşıyordu. Buna razıydım. Razıydık.

Dağhan sessizce izledi. Sonra başım eğip elimin ve sol parmağımın üzerini sırasıyla öptü. Sağ elim hemen yüzüne yanaştı. Kirli sakalları birkaç gün içinde yine belirginleşmiş, yüzüne pek yakışmıştı. Dik ve sert duran burnu, dudakları ile tam orantılıydı. Bir Karadenizliye göre burnu uzun değildi. Parmaklarım yüzünü turlamaya başladığında gözlerini kapattı. Göz çukurlarında dolaştım yavaş yavaş. İçim gitti. Çok yakışıklıydı.

"Ne güzelsin be!" dedi iç çekerek.

Sessiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Gözlerin kapalı, nereden gördün beni?"

"Görmeme gerek var mı, yavrum? Kör kalsam bile portreni çizerim senin." Başını hafifçe yana çevirdi, elim hâlâ yanağındayken. "Bu yüz var ya," dedi fısıltıyla. "Beni sağ bırakmaz bir gün."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Öyle deme."

Gülümsedi, gözlerini açmadan. "Kalbimi bu kadar yoran başka bir şey olmadı şimdiye kadar."

Elim, usulca saç diplerine kaydı. "Yorulma. Ben varım."

O anda gözlerini açtı. Göz bebekleri karanlıktı ama bana bakarken bir yemin gibi parlıyordu. "Sen olmasan ben de olmazdım zaten," dedi.

Sustuğum anlardan biriydi. Ona verecek bir cevabım yoktu çünkü söylediği şey doğrudu. Biz birbirimizin yokluğunda eksik, birlikteyken tamdık. Başımı eğdim, alnımı alnına yasladım.

“Varsın işte,” diye fısıldadım. “Varsın ve ben senin yanındayım.”

Gözlerini kırpmadan baktı yüzüme. Kirpiklerinin ucunda bir yorgunluk asılıydı. Sonra burnunu hafifçe yana kaydırды, burnunun ucuna dokundu.

“İyi ki varsın lan,” dedi. “Sen olmadan virane bir adamdım ben.”

Açık açık konuştu. Belki de içtiği rakının da etkisi çoktu ama dürüsttü. Kollarımı boynuna doladım. Göğsüne gömdüm yüzümü. Kalbinin sesi burnumun ucuna kadar geliyordu.

Yavaşça alnıma öpücük kondurdu. Biraz öyle beklese de geri çekilmedi. Dudakları, burnumun kenarından yavaşça yanağıma indi. Ses çıkarmadan, acele etmeden. Öyle nazik, öyle dikkatliydi ki sanki her dokunduğu yerimi ezberliyordu. Kendini tutuyordu. Hoyrat davranmamak için kendini kısıtlıyordu.

“Şu kokun,” dedi fısıltıyla, elimden tutarken.

Boynuma daha da yaklaştığında nefesim değişti. Bunu fark etti, başını orada biraz oyaladı. Sıcak nefesi tenime karışırken dudaklarıyla en zayıf yerimi buldu. Hafifçe ısırды, sonra öptü.

Başını kaldırdığında onay ister gibiydi. Gözlerimi kırparak istediği onayı verdiğim an kucakladı beni. Kollarının arasına alınca bir anda her şey daha derin, daha yakın geldi. Vücudumu kendine çekiş, dudaklarının boynumdan çeneme, oradan tekrar dudaklarıma iniş, hepsi öyle tanıdıktı ki, ama her seferinde ilkmiş gibi nefesimi kesiyordu.

Beni taşıdığı gibi yatağa indirdi. Sırtım yumuşaklığa değdiğinde, o hâlâ üzerimdeydi. Elleri belimden kalçama indi, bedenimi kavradığında başımı hafifçe geriye attım. Dudakları o boşluğu kaçırmadı. Gırtlığının ucuna kadar öptü, oradan aşağı süzüldü. Derince inledim.

“Ablanların evindeyiz, o yüzden sessiz olmalısın güzelim, hızlı olacak.” dedi, sesi karanlık ve derindi.

Onaylar gibi sessizce mırıldandım.

Kazağımy çıkararak yere attığımda toz pembe sutyenimle kalakalmıştım. Hiç beklemeden onu da sıyırp attım. Gözleri zevkle memelerimde dolaşsa da pantolonumu, iç çamaşırımı bir anda sıyırdı. O an, üzerinden düşen incecik pembe tanga parmaklarının ucunda hafifçe takılı kaldı. Göz ucuyla baktı, dudaklarının kenarı alaycı bir şekilde kıvrıldı.

“Bunu bilerek mi giydin, ha? Böyle pembe, böyle küçük?” Sesi alayla karışık hırslıydı. Parmaklarıyla ipi son bir kez çekiştirip yere bıraktı. “Şimdi daha çok sebebim var seni mahvetmek için.”

Dudakları kalçamdan, iç uyluklarıma indi. Islak, sabırsız ve dikkatliydi. En savunmasız yerimde nefesini hissettiğim an ellerim saçlarına gitti.

“Dağhan...”

“Biliyorum,” dedi iç dudaklarımyın arasına inerek. “Seni yiyeceğim.”

Dilinin dokunuşu beni yerle bir etti. Önce usulca, sonra derinleşerek. İç çekişlerim odanın havasına karıştı. Adını fısıldarken o hızlanmıştı çoktan. Her nefes, her kıpırdanışım onun hazzını artırıyordu. Bir nokta da dudaklarını hissettiğim an, kendimi tutamadan ciyakladım.

“Şşhh, sesiz ol, yavrum. Herkesi başımıza toplayacaksın.”

Ellerim, saçlarında sıkılı kaldı. Gözlerim parlayan tektaşına kaysa bile, hızlı dil darbesi ile aklım anlık dağıldı. Bedenim onun dilinin ritmine göre kıvranıyordu artık. Bir yerden sonra yalnızca boğuk inilti ler döküldü dudaklarımdan.

O da bunu bekliyormuş gibi hızını artırdı. Dilini usulca içeri alıp çıkarırken, dudaklarıyla birlikte çekiştirdi. Bedenim titrerken başımı geriye attım. Dişlerimi sıksam da çığlığım dudaklarımyın arasından tekrardan kaçtı.

“Ula hatun, sessiz ol dedikçe daha çok bağıırıyorsun. Bağır lan, duysunlar.”

Tekrar dudaklarını indirdiğinde, titremeden duramadım. Çok fazlaydı. O emdikçe bacaklarım titriyordu. Parmakları o an içime girdi. Islaklıktan zaten fazlasıyla emin olmuştu. Önce tek,

sonra bir diğeri. İki parmak bitmem için yeterliydi. Titremem çoğaldı. Yüksekteydim ve bir iteklemeye bakıyordu.

Bedenim yay gibi gerildi.

"Dağhan, yapma. Da-ya-na-ma-ya-ca-ğım."

"Ne yapmayayım, yavrum? İsteddiğini veriyorum işte."

Parmaklarının sert, dilinin sabırlı oyunuyla nefesim birbirine karıştı. En zayıf, en çıplak yerimdeydi. Ritmini bilerek değiştirdi. Yavaşladı, durdu. Sonra bir anda hızlandı. Emmesi sertleşti. Dişlerini oyuna dahil edip bıraktı. Beni tam koparacakken geri çekildi. Hüzünle sızlandım. Yarım bırakmıştı.

Başını kaldırdığında çenesinde dudaklanmanın ıslaklığı, gözlerinde şehvet vardı.

"Gel bakalım, güzelim."

Ayaklandığında hızla soyundu. Bense kuş gibi titremeye devam ediyordum. Hâlâ yarım kaldığım işin peşindeydim. Kasıklarım sızlıyordu. Üzerime geldiğinde belimi kavradı. Sıcak, sertliği artık tam karnımdaydı. Dudakları tekrar dudaklarımı buldu.

"Hazırsın."

"Evet," dedim titreyerek.

Bir hamlede içime girdi. O anda her şey dondu. Nefesim kesildi, bedenim yayıldı. Gözlerim de âdeta şimşekler çaktı. Uzunluğu karşısında acıyla soludum. Ama yine de o tatlı nokta yine istedi, bu hamleyi.

"Ölürüm ulan sana," dedi, sesi artık hem kirli hem kutsaldı. "Parmağında oynat, gıkım çıkarsa namerdim lan."

Cilveyle, onu gaza getirecek bir tonda fısıldadım: "Hareket et, lütfen. Çok istiyorum."

Bu sözüm onun ipini kopardı. Kalçalarım daha sıkı yapıştı, sertliğini tam anlamıyla içimde hissettiğim anda ağzımdan çığlığa yakın bir nefes kaçtı. Sertti. Ağırdı. Tamdı. Elleri ağzımı kapattı.

"Demek ki müdahale gerekiyor, bebeğim. Bütün herkes duydu o güzel inlemelerini."

Bu sefer daha sessiz bir inilti döküldü dudaklarımdan. Zaten eli daha fazlasına engel oluyordu.

"İşte böyle," dedi, dişlerinin arasından. "Beni içine alırken böyle ses ver."

Ellerini çektiğinde, derin bir nefes çektim içime.

Tekrar kalçamı kavrayan elleri daha da sıkılaştı. Beni kendine sabitledi, öyle bir hamleyle tekrar içime daldı ki istemsizce boynuna yapıştım. Dudakları hızla memelerimin üzerine indi. Meme uçlarımı ağılıkla ısıtıyor, vakumlayarak emiyor sonra yavaşça öpüyordu.

Bir noktaya hızlıca vurduğunda, "Çok derin, çok fazla, Dağhan," diyerek inledim.

"Öyle olacak, güzelim. Sana her şeyimi vereceğim, köküne kadar da alacaksın."

Her girişinde kalçamı biraz daha kendine çekiyor, içime saplanırken dudakları boynumu buluyordu. Isırdı, emdi ve dudaklanma yöneldi. Şiddetle dudaklarıma yapıştığında, dişlerimizi çarpışsa da durmadan öpüşmeye devam ettik. Son bir solukta kendimi çekerek nefes aldım.

"Bu beden benim. Başkasının değil. Anladın mı? Ben seni. Sen benim."

"Evet, öyleyiz."

Sözümü duyduğunda daha da harlandı. Vuruşları sertleşti. Her hamlesinde yatağın gıcırdayışı, nefesimin kesilişi odada yankı buluyordu. Bitmek üzereydim.

"Evet, bebeğim. Öyleyiz."

Elleri kalçamda iz bırakacak gibi sıkı.

"Yavaş, Dağhan, bağıracağım yoksa," dedim ağzım yarım aralıkken.

Bir eli boynuma gitti, beni yatağa bastırdı. Vücudu üstümdeyken hareket alanımı tamamen aldı elimden. İçime saplanırken her seferinde daha aç, daha sertti. Bir elim sırtında, bir elim boynunda gezerken, aşağıda hızını düşürmedi. Islaklığım, sesim, bedenimin titremesi onu daha da şevke getirmişti. Ama ben bayılacak gibi hissediyordum. Ani bir hareketle içimden çıkarak beni yüzüstü çevirdi. Yüzüm artık tamamen yatağa gömülmüştü. Hiç beklemeden sert bir hamleyle içime tekrar girdi.

İçimde öyle bir yere bastırdı ki parmaklarım hemen çarşafa gömüldü, sırtım gerildi, titreyerek adıyla anlık boşalmaya başladım. "Dağhan."

Sesim yarım kaldı, nefesime karıştı. O an beni en derinden hissetti.

"İşte böyle, benim adımla boşalacaksın," dedi dişlerinin arasından, sesi hem karanlık hem boğuktu.

Benim ardımdan, hemen içimde, son bir itişle kendini bıraktı. Sıcaklığını iliklerime kadar hissettim. O an hâlâ titriyordum. Vücudumun her yerinden ince ürpertiler geçiyordu, kasılmalar hâlâ tam bitmemişti.

"Ahh, evet seninim. Sen de benim," dedim nefessiz, hâlsiz.

Belime kapanmıştı, alnını sırtıma yaslamıştı.

"Öyle kalacaksın, benim içimde, benim elimde, benim adımda."

Bir süre böyle kaldık. Hâlâ içimdeydi. Nefeslerimiz birbirine karışmış, terimiz tenimize yapışmıştı. Ellerini yavaşça bedenimde gezdirirken öyle usulca kıpırdadı ki titremem yeniden başladı. Yavaşça içimden çıktığında, istemsizce kasıldım. Bedenim hâlâ ondan kalma bir ürpertiyle titriyordu. İçimdeki boşluk, az önce bana ait olan her şeyin hâlâ sıcaklığını taşıırken bir an nefesim düzensizce yükseldi.

Elini kalçamdan çekmedi, beni sanki yeniden sahiplenir gibi okşadı.

"Sakin bebeğim, daha bitmedi," diye fısıldadı boynuma. Nefesi hâlâ sıcak, sesi hâlâ o karanlık, o derinden gelen tondaydı.

İkinci bir arbedeye hazır mıydım? Orası meçhuldü. Cevap vermeye gücüm yoktu. Dönerek sadece kollarımı boynuna doladım, gözlerimi kapattım. İçimin yavaşça geçtiğini hissettim. Tatlı bir uykunun esiri olmuşum...

BÖLÜM 25

Göğ'e Kadar Senle.

ZÜLAL TÜFEKÇİ

Sabah gözlerimi açtığımda, bulunduğum yeri bir anlığına yabancı buldum. Odanın sessizliği, üzerime çöken ağırlığı daha da derinleştiriyordu. Kımıldamaya çalıştığımda, sanki her bir uzvum ayrı ayrı ağrıyordu, vücudumun dağıldığını hissettim.

Gözlerimdeki bulanıklık yavaşça dağılırken, yalnız olduğumu fark ettim. Ne Dağhan vardı yanımda ne bir ses ne bir nefes. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Saat kaçtı, sabah mıydı, öğlen mi? Bilmiyordum. Tek bildiğim: o an vücudumda garip bir ağrı olduğuydu.

Dün gece uyumuş, sonra Dağhan tarafından uyandırılmış-tım. Sözüünü tutmuş bir kerede bırakmamıştı. Hatırladığım en son şey, yorgunluktan bayılır gibi gözlerimin kapanışuydı. Bedenim tükenmiş, ruhum ise bir sığınağa varmış gibiydi.

Yatağın içinde doğrulmaya çalıştığımda, üzerimde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Tenimde hâlâ geceden kalma sıcaklık, karmaşa ve dokunuşlar vardı. Fakat o an her şeyden çok bir şeye ihtiyacım vardı: Sıcak bir duşa.

Vücudum sanki başka bir kabuğun içindeymiş gibi ağır, yapışkan ve kirli geliyordu. İstemeye istemeye üstümü giyindim. Bu odada banyo yoktu ve odadan çıkıp banyoya gitmem gerekiyordu. Karman çorman olan saçımı tepeden topladım. Yavaşça kapıyı araladığımda, evin içinden yükselen kahkaha sesleri kulığıma çalındı. Mutfaktan geliyordu. Demek ki bizimkiler çoktan kalkmıştı. Gün, benden habersiz başlamıştı bile.

Mutfaktan gelen kahkahalara doğru yürüdüm. Her adımda içimde tuhaf bir sıkışma hissi vardı. Sanki az sonra, geceden kalma bir sırrım ortaya saçılacakmış gibiydi.

Kapı eşiğinde belirdiğimde üçü de oradaydı. Menekşe tezgâha yaslanmış, elindeki çayı karıştırıyordu. Ayfer ablam kahvaltı masasının ucunda ekmek dilimliyor, Deniz ablam ise sofrayı kuruyordu.

Beni görünce üçü birden başlarını kaldırdı. İlk konuşan Menekşe oldu. "Vay vay vay. Gelin Hanım uyanmış!" Sesinde masum bir ton vardı ama gözleri fazlasıyla şeytani parlıyordu.

Ayfer ablam başını yana eğdi, dudaklarının kenarıyla hafifçe gülümsedi. "İyi uyudun mu, ablası?"

"Uyudum," dedim. Sesim kendimce normaldi ama içimden geçen, yer yarılrsa da içine girsemdi.

Deniz ablam kaşlarını kaldırdı. "İyi uyumana sevindim, canım. Uyutan iyiydi herhâlde?"

Menekşe bir kahkaha attı. Çayı boğazına kaçtı neredeyse.

"Yaa, sabaha karşı bir sesler geldi kızlar. Dedim ki ya deprem oluyor ya da başka bir doğal afet." Ayfer ablam elindeki ekmeği bıraktı. "Ben dedim, kesin bizim Zülal evi yıktı."

Hepsi bir ağzından gülmeye başladığında utançla gözlerimi devirdim. "Siz ne kadar ayıp insanlarsınız, utanmazlar!"

Menekşe sırtıarak yaklaştı. "Yok canım, biz ne ayıbı olacağız. Kocan işini biliyormuş ya gece öyle sayıklıyordun. Cidden bak kapılar titredi. Gelsin bir kontrol etsin kocan."

Deniz ablam başını salladı. "Resmen, 'Dağhan,' diye yankılandı duvarlar."

Yüzüm o an alev aldı. Bir yandan utanıyor, bir yandan gülmek için kendimi zor tutuyordum.

"Yeter!" dedim ellerimi kaldırarak. "Hiçbir şey duymadınız, olmadı bir şey, siz yanlış duymuşsunuz."

Menekşe gözlerini kısıp kaşlarını kaldırdı. "Yani biz üçümüz de aynı anda duyup, uydurduk. Öyle mi?"

Ayfer ablam başını yana eğdi, sinsî bir gülümsemeyle, "Bayağı da gerçekçiydi yani. Ses efekti olsun, inlemeler olsun. 'Dağhan, lütfen hızlan,' demeler. Emeğe saygı duyduk."

Deniz ablam tekrar kahkahayı bastı. "Ben bir ara içimden dua etmeye başladım. Dedim ki: Allah'ım kulak zarımı koru."

"Tamam!" dedim, yüzümü kapatacak gibi ellerimi yüzüme bastırarak. "Siz dalga geçin ben banyoya gireceğim."

Dönmek üzere bir adım atmıştım ki Deniz ablamın sesi arkamdan yetişti, "Ay ablam dur, kıyafetlerini aldığım valiz bende. Oradan al!"

Geri dönüp başımı salladım. "Çok iyi olur. Giyecek pek bir şeyim yok. Alışverişe çıkmaya da fırsat olmadı zaten."

Ablam önden yürürken peşine takıldım. İki valizin olduğu odaya girdiğimizde, içimde istemsiz bir rahatlama yayıldı.

Her şeyim neredeyse buradaydı. Kıyafetlerim, birkaç parfümüm, saç fırçam, birkaç ayakkabım ve makyaj malzemelerim.

Deniz ablam valizi açarken konuşmaya devam etti. "Alabil-diğimi aldım ablam, sonra bir daha da gidemedim, malum. Ama çok az şey kaldı orada."

"Neredeyse hepsini almışsın ablacım, teşekkür ederim," dedim valize göz gezdirerek. "Zaten ben çıkar alışveriş yaparım."

Ablam eğildiği yerden doğrulurken gülümsedi. "Hadi banyonu yap da kahvaltı edip çarşıya çıkalım. Ben Reyhan'a da haber verdim, onlar da geliyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden mi? Ne çabuk organize oldunuz?"

Ablam omzunu silkti. "Reyhan, 'Eltim bensiz alışveriş yapamaz,' dedi."

Gülümsedim. "Reyhan yenge olmadan gitseydim Tüfekçi konağını başıma yıkardı, iyi oldu."

Ablam da güldü. "Sana resmen üçüncü abla oldu ya, daha ne isterim?"

"Gerçekten öyle," dedim içten bir tebessümle. "Çok şanslıyım."

Elini şakağında tuttu, sanki komut verir gibi, "Hayde, yıkan da gel. Cenabetli gezme. Biz mutfaktayız, sofrayı kuruyoruz."

Gözlerimi devirdim ama içim sevgiyle doluydu. "Tamamdır."

Ablam odadan çıkar çıkmaz, sessizce valizin başına çömel-dim. Fermuarını biraz daha açıp içini karıştırdım.

Elim siyah, uzun bir elbiseye uzandı. İncecik kumaşı avuçla-rımda kayarken içimden "İşte bu," dedim. Tüm vücudu saran bir modeldi ama ne fazla iddialı ne de fazla sadeydi. Sessiz bir zarafet gibiydi. Gelinlik denerken çıkarması da rahat olurdu.

Üzerine giymek için valizin köşesinden siyah, zincir detayla-rı olan deri ceketini çıkardım. Ceket, elbiseye bambaşka bir tavır katıyordu. Ceketini elime aldığım anda, parmağımdaki yüzükler gözüme çarptı.

Parmak uçlarım bir anlığına titredi ve o an, zihnim hiçbir uyarı vermeden beni dün geceye çekip aldı.

Bir anda Dağhan'ın gözlerinde buldum kendimi. O net bakı-şında. Titreyen parmaklarında tuttuğu yüzükte.

Onun sesi, "Artık eksik kalmayalım," deyişindeki ciddiyet, benim gözlerimdeki umutla karışık korku ve gözlerimin rengine benzettiği tektaşı taktıktan sonra parmaklarımı öpmesi, bir film şeridi gibi aktı zihnimden.

Nefesimi tuttum. Parmağımdaki yüzüğü baş parmağımla ok-şadım. Sanki hâlâ onun elleri üzerimdeymiş gibi.

Bir an daha öylece kalmak istedim. Ama kendime geldim.

"Yeter," dedim içimden. "Daha fazla oyalanma."

İç çamaşırlarımın olduğu hurcu açtım. Dantel ve satenin ka-nıştığı lacivert bir takım gözüme çarptı. Transparan, zarif ama bir o kadar da iddialıydı. "Büyük ihtimalle," dedim kendi kendime. "Dağhan bunu da görseydi parçalamak için saniye bile bekle-mezdi."

Mesela dünki giydiğim sutyenimin kopçası şu an kopuktu. İç çamaşırlarımı yırtmaya yeltendiğinde durdurmasaydım o da gi-decekti.

Gözlerimin önüne onun o sabırsız, karanlık bakışı geldi. Yut-kundum. En iyisi soğuk su ile yıkanmaktı. Yoksa içimdeki ar-

sız kadının durmaya niyeti yoktu. Kıyafetlerimi alarak banyoya geçtiğimde, ablamın çoktan benim için havlu koyduğunu gördüm. Hiç beklemeden, havaya inat soğuk suya attım kendimi. Tenime çarpan ilk damlada nefesim kesildi. Ama bu, iyi geldi. Sanki içimde biriken bütün mahcubiyet, utanç, geceye dair o yorgun sıcaklık birer birer akıp gidiyordu üzerimden.

Uzun uzun durmadım. Hızlı, kararlı, sessiz bir banyo ile sonunda daha arınmış, daha hafiflemiş hissettim kendimi.

Duştan çıktım, saçlarımı havluyla sardım. Aynaya şöyle bir göz gezdirdim. İyi görünüyordum. Daha fazla beklemeden hazırladığım kıyafetleri bir çırpıda giydim. Siyah elbise tenime tam oturdu, kendi sınırlarını bilerek zarif duran türdendi. Lacivert takımın ince dokunuşu hâlâ üzerimdeydi. Ama bu kez sadece dışımdan değil, içimden de hazırdım.

Deri ceketi askıya bırakmıştım. Onu yalnızca dışarı çıkarken giyecektim. Şimdilik, evin sıcaklığı üzerimde kalsın istedim. Saçlarımı havludan kurtarıp kabaca kuruladım. Topuz yapacak kadar vaktim yoktu, parmaklarımla tarayıp omuzlarıma bıraktım. Son bir kez aynaya baktım.

"Hazırsın," dedim kendi kendime.

Sessizce banyodan çıktım. Mutfaktan hâlâ çatal kaşık sesleri ve kızların aralıksız kahkahaları geliyordu. Derin bir nefes alıp adımlarımı o sese doğru yönlendirdim.

Mutfak kapısında belirlediğimde üçü birden başlarını kaldırdı.

Menekşe ağzı doluyken bile konuşmayı başarıyordu. "Ne güzel olmuşsun, balım."

Deniz ablam bardağını bırakıp şöyle bir süzdü. "Elbise tam oturmuş ha. Bak bak, yürüyüşü bile değişmiş."

Ayfer ablam güldü. "Kahvaltı yap da enerjin artsın. Reyhan az sonra arar, 'neredesiniz hâlâ,' diye bas bas bağırır."

Masaya oturdum. Hızlıca bir peynir, zeytin, domates tabağı önüme geldi. Çayımdan bir yudum aldım, daha lokma koymadan Menekşe'nin gözleri ellerime kaydı.

"Bir dakika" dedi kaşlarını kaldırarak. "Aaa! Bu nâdi belâ?"

¹ Bu nedir böyle? -ed.n.

O an herkesin gözleri birden parmaklarıma çevrildi. Masadaki çatal-kaşık sesleri kesildi. Menekşe elime eğildi, parmaklarımı tutup yakından baktı. Tektaş ve alyansı dikkatle inceledi.

"Qız, bu nə gözəllikdi belə?" diye fısıldadı. "Zarif, amma çox iddialı!"

Deniz ablam hemen elini uzattı. "Dur bakayım, çekme elini! Vallahi takmış! Alyans da tam Dağhanlık. Sade, net."

Gülümsedim. Bir an bile itiraz etmedim. Yüzüklerimi incelemelerini izledim. Herkes telaşlı ama keyifliydi. Lokmalar arası sohbetler, anlık şakalaşmalar, sanki evin içine neşe saçıyordu.

"Bakın," dedim bir yudum çay içtikten sonra, "Lütfen abartmadan alalım. Bana şunu al, bunu al demeyin."

Menekşe göz kırptı. "Geç kaldın. O çeyiz sen fark etmeden başına örüldü bile."

Deniz ablam, "Reyhan'ın elinde liste varmış. Yastıktan fincana kadar madde madde," dedi.

Ayfer ciddiyetle başını salladı. "Biz sadece taşıyıcıyız. Asıl saldırı Tüfekçi cephesinden gelecek."

Gülmekten çay boğazıma kaçtı. "Allah'ım ben neye bulaştım böyle?"

Menekşe gülümsedi. "Her şeyin en iyisi senin olsun, Züloş'um."

Minnetle elini sıktım.

Hızlı kahvaltının ardından herkes odalara dağıldı. Çantalar toparlandı, rujlar tazelendi. Sadece odaya tekrardan girdiğimde masanın üzerinde siyah bir kart gördüm. Karta uzandığım da üzerinde Dağhan İdris Tüfekçi yazan bir kredi kartı olduğunu anladım. Kendi param elbette vardı ama Dağhan'ın böyle bir şeyi bırakması farklı hissettirmişti.

Komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım.

Ekran bildirimlerle doluydu; grup mesajları, uygulama bildirimleri, cevapsız aramalar... derken bir tanesi gözümü aldı.

Kocam yazıyordu. Kaşlarım çatıldı. Parmağımın ucuyla ekrana tıklarken içimden geçirdim: Ne ara? Ne ara telefonumu alıp böyle bir isim değişikliği yapmıştı bu adam?

¹ Kız, bu ne güzelliştir böyle. -ed.n.

Yüzümde istemsiz bir tebessüm belirdi. Tam da onun tarzıydı. Sessiz, hızlı, alttan alta sahiplenilen.

Mesajı açtım.

"Masanın üzerine kart bıraktım, bebeğim. Sınırsız. Her ekşiği al."

Birkaç saniye ekrana öylece baktım. Tam da onun tarzındaydı. Rica değil de, 'senin için' adı altında emir cümlesiydi.

Parmaklarım klavyeye gitti. Kısa ama yerini bilen bir cümle yazdım:

"Gördüm, 'kocam'. Teşekkür ederim."

Kartı ve telefonu çantama sıkıştırdım ve deri ceketimi koluma alıp kapıya yöneldim.

Evden çıktığımızda ilk durağımız Firuze'yi babaannesine bırakmak oldu. Minik cadı, Menekşe'ye yapışmış, "Ben de gele-yim," diye tutturuyordu.

Deniz ablam hem arabasını kullanıyor hem de sabırla açıklamaya çalışıyordu. "Babaannenler de özledi annem seni. Hem biz çok koşacağız. Yorulursun."

Firuze somurtarak, "Tamam," dedi. Babaannesini görünce o surat bir anda açıldı zaten. Yanaklarına birer buse kondurduk, el salladık ve babaannesine teslim ettik.

Çarşıya indiğimizde Reyhan yenge beni aramış, Güliz anne ile birlikte kuyumcуда olduklarını söylemişti.

"Biz geldik. Hemen gelin," demişti o klasik telaşıyla.

Arabayı park edip dediği kuyumcunun önüne vardığımızda, vitrin camının buğusunun ardında ikisini de gördüm. Reyhan yenge, bileziklerin üzerine eğilmiş bir şeyler gösteriyor, Güliz anne de arkasında durmuş başını sallıyordu.

Kapıdan içeri adım attığımızda üzerimize sıcak bir hava çarp-tı. Dışarının keskin soğuşundan sonra, içeri girince elimdekileri biraz gevşettim.

Montları çıkarmaya fırsat kalmadan Reyhan yenge başını kaldırdı, göz göze geldik.

"Hoş geldin, ablam," dedi, gözleri parlıyordu. Kolunu açtı, hemen kucakladı beni. Sıcak, sımsıkı bir sarılıştı. İçimde bir yer-

lere dokundu. Hemen akabinde diğerlerine sarıldığında ben de Güliz annenin elini öptüm.

Güliz anne de sarılarak. "Yüzün açılmış, renk gelmiş kızım. Maşallah," dedi gülümseyerek.

Neşeyle güldüm. Ortam sıcaktı, samimiydi. Herkesin gözleri parlıyordu. Güliz anne bir adım geri çekilip ellerini birbirine vurdu.

Sonra kuyumcuya dönerek, sanki önceden ezberlemiş gibi konuşmaya başladı. "On beş tane burma bilezik olacak, ince olan değil, kalın olan. Beş tane Trabzon hasırı, üçü klipsli, ikisi sürgülü. Bir çift küpe, gelinliğe özel. İki de set takımı ama biri taşsız, sade olsun diğeri taşlı. İki zincir, kolye ucuyla. Yüzük zaten var ama bir tane daha fena olmaz. Bir de o vitrin köşesindeki cumhuriyet olan bileklikten altı tane rica edeceğim."

Gülen yüzüm anında dehşete bulandı. Gözlerim irileşti, çenemin düştüğünü fiziksel olarak hissettim.

Bir an kuyumcunun vitrini değil de ordu için hazırlanmış zırh malzemeleri listesi gibi geldi bana.

Menekşe yana eğildi, kısık sesle kulağıma fısıldadı: "Doğru mu duydum?"

Ayfer ablam gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu.

Reyhan yenge ise kollarım kavuşturmuş, Güliz anneye başıyla onay veriyordu. Kuyumcu adam yazmaya başlamıştı bile. Ben hâlâ kıpırdamamıştım. Bir an içimden, "Kaçsam şimdi peşimden gelirler mi?" diye geçirdim.

Tam o sırada Güliz anne bana döndü. Yüzüme şöyle bir baktı, sonra yumuşak ama net bir sesle sordu: "Kızım, ne diyorsun? Başka bir istediğin var mı?"

Gözlerim kocaman açılmıştı. Daha? Bunların üstüne başka ne isteyebilirim? Sarrafiyeye mi ortak olayım? Yine de yüzümde hafif bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Çok oldu sanki?" Sesim nazikti ama içinde minik bir imdat çığlığı gizliydi.

Reyhan yenge hemen lafa atladı, "Hiç de bile! Bu daha başlangıç," deyip elini vitrine dayadı. Sonra kuyumcuya dönerek, "Ben de altı tane elli gramdan bilezik rica edeyim," dedi sanki pazardan portakal istiyormuş gibi.

Gözlerim yeniden irileşti. Altı mı? Elli gram mı? Birer bilezik değil, kolumun anatomisini değiştiriyorlardı.

Menekşe başını eğip tekrar kulağıma fısıldadı: "Bayılacağım. Kaçakçı gibi bu ne?"

Çaktırmadan derin bir nefes aldım. "Bir bilsem," dedim sessizce, çenemi düşürmeden. "Ayaklı kuyumcu olacağım belliydi zaten."

Elim refleksle çantama gitti. Telefonumu hızla çıkarıp ekranı açtım. Birkaç saniyelik bir tereddütten sonra Dağhan'a mesaj yazmaya başladım:

"Yardım! Bin tane altını ne yapacağım?"

Mesajı gönderdiğim an içimdeki sıkışıklık biraz gevşedi. Ekranı bakarak içimden geçirdim: "Ne yapar eder, beni bu kaostan çeker alır."

Telefon titredi.

Cevap tek cümleydi:

"Bin birinci nerede diyeceksin, yavrum. Bunu da ben mi öğreteyim?"

Önce durdum. Sonra yüzümde istemsiz, kocaman bir gülümseme belirdi. Gözümün önüne onun o hafif yana eğik başı, birkaç kalkık ifadesi geldi. Kesin öyle yazmıştı bu mesajı. Bir yandan ciddiyetini koruyup, bir yandan da benimle alay etmenin keyfini çıkararak.

Telefonun ekranına bakarken dudaklarımda küçük bir sırıtiş belirdi.

Cevap yazdım:

"Ciddiyim, canım. Daha ilk dükkândan pes bayrağını çekiyorum."

Mesajı gönderdim ve içimden, "Allah'ım, daha çeyizciye gir-medik bile," diye geçirdim.

Telefon hızla titredi, ekrana bakınca gözlerim devrildi. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Dağ evi?"

Ben burada altın bombardımanına tutuluyordum, adam tatlı tatlı kaçış planı yapıyordu. Koyun can derdindeydi, kasap et derdinde.

Parmaklarım hızlıca klavyeye gitti:

"Beni kötü emellerine alet edemezsin, canım."

Tam ekranı kapatacaktım ki mesaj ışığı hemen tekrar yanıp söndü.

"Dün gece yeterince ettim gibi ya... her neyse. Her şeyi al, bebeğim."

Gözlerimi devirdim. Ama içimde bir sıcaklık yükseldi. Pislik! Yine tek cümleyle dengemi bozmuştu.

"Pislik! Sen neredesin hem?"

Cevap gecikmedi.

"Damatlık bakıyormuşuz güya. Ben hariç hepsi takım elbise aldı."

Bir kahkaha kaçtı ağzımdan.

Yanımdaki Menekşe hemen döndü, göz ucuyla baktı. Kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ben de, "Bir şey yok," dercesine omuz silktim gülümsememi bastırarak.

Onu biraz kıskırtmak için;

"Hm seni beyaz gömlekle göreceğim demek ki? Öhöm! Neyse ben altına boğulmaya gidiyorum." Yazıp gönderdim.

Tam da onu biraz kıpırdatacak dozda ne fazla ne eksik. Telefonu elimde tutarken gülümsedim. "Al bakalım, şimdi ne yapacaksın?"

Çok geçmedi. Telefon titredi.

"Kaç bakalım, güzellik. Elbet ki ödeşiriz."

Mesajı okuduğumda kalbim bir anlık hızlandı. Gözümün önüne, o beyaz gömlekle duvara yaslanmış, elleri cebinde, dudak kenarında yarım bir gülümsemeyle bana bakarken kurduğu o cümle geldi. "Elbet ki ödeşiriz." Bir tehdit gibi ama içimi ürperten türden.

Boğazımı temizledim. Menekşe yine döndü. "Ayfer abla sesleniyor," dedi kısık sesle, göz ucuyla etrafı kolaçan ederek. Ka-

famı kaldırdım, dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm vardı hâlâ. İçimde Dağhan'm sesi dönüp duruyordu ama dışarısı bambaşka bir dünyaydı.

"Ablacım bizim aldıklarımıza da bir bak," dediği an bayılacağımı sandım. Doğu gelinleri ile kapışmaya hazırdım artık.

Bayıla ayıla kuyumcudan çıktığımızda Güliz anne bütün aldıklarını eve göndermelerini istedi, ardından bir sonraki durağımız gelinlikçi oldu.

İçimin biraz burulduğunu hissettim. Nedeni annemin olmayışydı. Evet, ablamlar yanımdaydı. Elimi tutanlar, kararlarımı paylaşanlar hepsi ailemdi.

Ama insan, insan böyle günlerde annesinin varlığını istiyordu. Tenine sinen o çocukluk kokusunu, telaşlı elini, "Güzel olmuş mu?" diye sormadan önce yüzüne bakan gözlerini.

Göğsümde sanki ince bir sızı oluştu. Ne tam acıydı ne de hafif. Sadece eksikti. Gelinlikçiye giden yolda adımlarım yavaşladı biraz. Ama belli etmedim. Bugün de güçlü görünmem gerekiyordu.

"Düğün salonu işini İdris halletmiş kızım, istediğiniz bir yermiş galiba," dedi Güliz anne, yolda yürürken birden.

O an içimde bir şey kıpırdadı. Başımı ona çevirdim. Kaşlarım hafifçe kalktı.

"Cidden mi?" dedim istemsizce. Sesim biraz ince çıkmış olmalı ki Reyhan yenge dönüp baktı.

Güliz anne başını salladı. "Evet, hafta sonuna tutmuş. Cumartesi günü dedi."

Cumartesi. Bir an içimden o günü takvimde arar gibi oldum. Yakındı fazlasıyla yakın. Nefesim hafifçe göğsüme takıldı.

Tam o sırada Güliz anne, beni o sarsıntıdan çekip çıkaran sesiyle devam etti. "Aslında daha evinizin eşyaları alınmadı ama alınana kadar bizde kalırsınız, güzel kızım."

"Ee, şey... olur tabii," diyebildim zor bela. Her şey çok hızlıydı.

Kendimi toparlamaya çalışırken, Reyhan yengenin, "Hadi, geldik!" demesiyle başımı kaldırdım.

Gelinlik mağazasının önündeydi. Vitrindeki o kabarık, bembeyaz tül bulutları, taşlı yaka detayları, duvakların zarif sarkıntı-

ları... İçeri adım attığımızda gözlerim bir anda parladı. Bir anlığına içimdeki bütün karmaşa sustu. Sadece beyazın yumuşaklığı vardı. Sanki yıllardır dokunamadığım bir hayale elim değmişti. Kendimi şaşırmış hâlde buldum.

Menekşe arkamdan usulca yanaşıp konuştu: "Ay ağlayacağım, ne güzeller."

Duygulanmamak için dudaklarımı ısırdım. Ama gözlerim hâlâ vitrindeki sade, saten bir modele takılıydı.

"Hoş geldiniz."

Sesle birlikte başımı çevirdim. Orta yaşlı, zarif bir kadın gülümsüyordu. Üzerindeki iğne oyası detaylı siyah takım elbise, mağazanın şıklığına uyum sağlamıştı. Yanımıza doğru yaklaşıırken Menekşe, koluma sıkıca sarıldı.

"Hoş bulduk," diyen Güliz anne oldu.

"Şuna bakar mısın? Ay bak, şu duvaklı olan!" Menekşe hayranlıkla eliyle işaret ettiğinde, vitrindeki gelinliğe bir adım daha yaklaştım.

Sade, kuğu gibi. Ne abartılı danteller ne taşlar vardı. Tıpkı hayalini kurduğum gibiydi.

"Gerçekten güzel modeller var," dedi Deniz ablam, göz ucuyla bana bakarak. Reyhan yengem de gülümsedi, çoktan askılıklara yönelmişti bile. Parmaklarıyla gelinliklerin arasında gezinirken, ipek ve tül sesleri birbirine karışıyordu.

Menekşe, benimle birlikte yerinde zıplar gibi yürümeye başladı. "Bak, bu sana çok yakışır!" diyerek bir gelinliği tuttu önüme.

Gülümsedim ama gözüm hâlâ vitrindeki sade modele takılıydı.

"Ben şu modelle başlamak istiyorum," dedim kararsızca.

Görevli kadın başını sallayıp gelinliği dikkatlice askıdan çıkardı.

"Bu model saten İspanyol kesimdir," dedi mağaza görevlisi nazik bir ses tonuyla "Buyurun, sizi kabine alalım."

İçim içime sığmıyordu. Tek seferde bu modele tutulmak belki deliceydi ama çok güzeldi. Tam benlikti. Sanki beni beklemişti yıllardır. Kabinin içine girdiğimde, ellerim terlemişti.

Elbiseme sürterek sildim avuçlarımı. Kalbim sanki kabinin küçük aynasına çarpacak gibiydi.

Üstümdekileri telaşla çıkarırken, kendi kendime mırıldandım: "Sakin ol... Sakin ol..."

Gelinliği üzerime çektiğimde bir an afalladım. Saten kumaş tenime değdiği an, zaman durdu. Mağaza görevlisi nazikçe arkamda belirdi.

"İzin verir misiniz?"

Onaylayarak mırıldandım. O da dikkatlice fermuarı kavrayıp yukarı çekti. Kumaşın usulca sırtıma oturmasıyla birlikte, içimde bir kıpırtı yükseldi. Gelinlik artık üzerimdeydi.

Perdeyi yavaşça araladım. İlk adımı attığımda ayaklarım titriyordu ama yere sağlam basmaya çalıştım. Kabinden dışarı çıktığımda mağazada bir anlık sessizlik oldu.

Deniz ablam başını aniden çevirdi, gözleri bir anda büyüdü. Reyhan yengem ağzını eliyle kapattı.

Menekşe önce gülümsedi, sonra o gülümsemenin içinde boğulacak gibi oldu.

"Zülal..." diye fısıldadı.

İçimi bir ürperti kapladı. Yutkundum.

Gözlerim dolmak üzereydi ama tutmaya çalıştım.

Derken... Deniz ablamın gözlerinden birkaç damla süzüldü.

"Ah, ablam" dedi sesi titreyerek. "Melek gibisin."

O kelimelerle birlikte ben de daha fazla tutamadım. Kirpiklerimin ucunda bekleyen yaşlar, sessizce yanağıma süzüldü.

Bir damla, sonra bir tane daha. Yanaklarımda ılık izler bıraktılar.

Ayfer ablam, vitrinin yanındaki koltuktan usulca ayağa kalktı. Adımlarını ağır ağır attı, gözleri dolu doluydu.

"Ne güzel oldun, canımın içi" dedi. Sesi hem titriyordu hem de içtenliğin en saf hâliydi. Elini uzattı, yanağıma dokundu. Parmaklarıyla gözyaşımı sildi, sonra yanağıma bir buse kondurdu.

"Peri gibisin." Bir an sustu. "Bayıldım."

Güliz anne, dolu dolu gözlerle baştan ayağa süzdü beni. "Maşallah sana yavrum," dedi usulca. "Hemen bir nazar duası okuyayım. Melek gibisin." Eliyle göğsüne dokundu, sonra başıma uzanıp kısık bir sesle mırıldanmaya başladı. Gözleri yaşlıydı

ama yüzünde tarifsiz bir huzur vardı. Sanki dualarını sadece dilinden değil, kalbinin ta içinden çıkarıyordu.

Başımı eğdim. Saygıyla. Minnetle.

Tam o anda Reyhan yenge, içimizde biriken duyguyu dağıtmak ister gibi ellerini çırpı.

"Ay Zülal, ne güzel oldun yaa! Ne güzel kızsın sen!" dedi gülerek.

Ses tonu bir anda o ağır havayı kırdı. Menekşe kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Ben ne diyorum sabahtan beri! Melek diyorum, peri diyorum, hâlâ inandıramıyorum. Bak Reyhan yengen de söylüyor!"

Gülmeden edemedim. Şans mıdır? Kader midir? Bilinmez. Ama bir gerçek vardı: İlk denediğim gelinliği alarak mağazadan çıktık.

Ölçülerime göre biraz daraltılacaktı sadece, o kadar. Ne fazlası vardı ne eksigi. Sanki o gelinlik beni yıllardır bekliyordu da sonunda kavuşmuş gibiydik.

Mağazadan çıktığımızda hava hâlâ serindi.

Çantaları taşıyan ablamların gülüşmeleri arkamda yankılanırken, ben istemsizce başımı çevirdim. Gözlerim, köşe başında duran üç adama takıldı.

Simsiyah montlar, elleri ceplerinde. Bakışları sabit. Bizi izliyorlardı.

Kalbim bir anda hızlandı. Boynumun arkasından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Nefesimi tuttum, içimden kötü bir his geçti. Korkudan bir anda gerildiğimi hissettim.

"Abla?" dedim kısık bir sesle, Deniz ablamın koluna tutunarak. "Şu adamlar kim?"

Deniz ablam önce anlamadı. Sonra bakışlarımı takip edip arkaya döndü. Bakışları kısa bir süre adamların üzerinde gezindi. Bir şeyleri hatırlar gibi gözlerini kısmıştı. Yanağıma doğru eğildi, sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü, "Kağan enişten sabah söyledi," dedi. "Dağhan ayarlamış. Babam bir zorluk çıkarmasın diye bizi gözlüyorlar."

Bir an afalladım. Gözlerim yeniden adamlara kaydı. Biri gözlüğünü düzeltiyordu, diğeri başını çevirmişti ama dikkatleri hâlâ bizdeydi. Daha fazla rahatsız etmemek için önüme döndüm.

Biraz daha yürüdüğümüzde, köşede duran iç giyim mağazasına birden dalan Reyhan yengeyi fark ettik. Hiçbir şey demeden, eliyle "gelin" işareti yaptı. Ayfer ablam peşinden yürüdü, Menekşe zaten gülerek kıkırdamaya başlamıştı bile.

"Gelin bakalım, Zülal," dedi Reyhan yenge, göz kırparak.

Gözlerim utançla hemen Güliz anneye döndü. Ama onun da güldüğünü gördüm. Elini ağzına götürüp hafifçe kıkırdıyordu.

"Olur, olur," dedi. "Bizden geçti ama gençler, siz güzel güzel beğenin kızım."

Yüzüm ateş gibi yanmaya başlamıştı. Reyhan yenge önüme iki üç seçenek serdi.

"Bak," dedi ciddi ciddi.

Ama hepsi transparandı! Gözüm neye bakacağını şaşırmıştı.

"Şu ne güzelmiş," dedi Ayfer ablam, hiç utanmadan. Beyaz, dantelli, neredeyse hayal meyal görünen bir *babydolle* doğru yürüdü. Dehşetle ona baktım.

"Ee, al kendine ablam," diye atıldı Deniz ablam, sinsice gülümseyerek. Sanki bu sahnenin en çok tadını çıkaran oydu.

Menekşe yanımda durmuş, ellerini ağzına kapatarak kahkahasını bastırıyordu.

"Zülal'in suratına bakın! Allah'ım bayılacağım! Kız şok oldu!"

Reyhan yenge bir tanesini eline alıp salladı:

"Aa, bu tenine ne yakışır yalnız."

Çantamla onların üstüne yürüyormuş gibi yaptım. "Tamam! Ben bakarım. Siz kendinize bakın."

Onlardan biraz uzaklaştığımda, mağaza görevlileri çoktan bizimkilerin ellerine aldıklarını sepete koyuyordu bile. O kadar hızlıydılar ki ben bakamadan onlar seçmiş, ben reddetmeden onlar onaylamıştı. Rafların arasında usulca yürürken, gözüm bir anda siyah fiyonklu bir *babydolle* takıldı. Oldukça seksi ve iddialıydı.

Bir an gözlerimi kaçırmak istedim ama elim sinsice telefonuma uzandı. Sanki gizli bir suç işliyormuşum gibi ekranı aşağı kaydurdım. Kamerayı açtım.

Çıt. Bir kare.

Fotoğrafı seçtim. Bir an parmağım durdu. Sonra altına tek bir cümle yazdım: "Bana çok yakışır bence." Gönder tuşuna bastım. Kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı ama elim durmuyordu.

Ekranı kapatamadım. Sanki telefonun ucunda o bekliyordu. Ve gerçekten de öyleydi Sadece birkaç saniye sonra mesaj geldi. Sanki parmağı zaten gönder tuşundaymış gibi.

"Böyle anlayamadım, bebeğim. Giydiğinde seninle yiyişe-pardon, konuşalım."

Bir anda sessiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Fırsatçılıkta kademe atlamıştı. Ben de ateşini körüklemeye devam ettim. Sanki içimdeki küçük şeytan kulağıma fısıldıyordu.

Hızlıca yazdım:

"Hmm olur. Yiyişe- ayh pardon konuşalım."

Gönder tuşuna bastım. İçimde bir kıpırtı, yanaklarımda ısı, dudaklarımda bastıramadığım bir sırtış vardı.

Sanki kelimelerle değil, kalbimle dürtüyordum onu. Mesaj belirince gözlerim istemsizce büyüdü.

"Pembeyi sevdim. Oradan devam edelim, güzelim. Ha bu arada, akşam hatırlat, her yerini yiyeyim."

O an elimdeki telefonu düşürmediysem şanslı olduğumdan-
dı. Dilimin ucuna kadar gelen bir, "Hiiih!" sesiyle, telefonu göğ-
süme bastırdım.

Yanaklarım saniyeler içinde alev aldı. Kulaklarım zonkluyor-
du. Sırtımdan aşağıya buz gibi bir utangaçlık süzüldü ama...

Kalbim? Kalbim kriz eşiğindeydim!

Elleri titreyen biri gibi değil de kararlı bir dokunuşla... Cevap vermeden *babydolle* uzanıp aldım. Fiyonklu askısından tuttum, hafifçe havaya kaldırdım. Dantel kenarları avuçlarımda içinde usulca kıvrıldı. Köşede duran sepeti aldım ve hiç düşünmeden içine bıraktım. Kumaşın düşerken çıkardığı yumuşak hışırtı, içimde bir cesaret yankısı gibi yayıldı.

Sonra...

Hemen kenarda duran pembe bir iç çamaşırı takımına yöneldim. Kurnazca. Sessizce. Ama ne yaptığını bilen bir hâlde.

İstediğinden bu kadar emin ise ben de ona istediğini verirdim...

DAĞHAN İDRİS TÜFEKÇİ

Yüzümdeki sinsi sırtışı silmem pek mümkün değildi. Telefonu elimden bırakamıyordum. Zülal'in attığı o küçücük parçaya –o fotoğraftaki incecik detaylara– birkaç kez daha baktım.

Gözlerimi kaçıyormuş gibi yapıyor ama yine aynı yere dönüyordu. Onun üstünde hayal etmeden duramıyordum.

Başımı geriye yasladım, dudaklarımda hafif bir kıvrım kaldı. Utansa bile arsız tarafı ile yolladığına adım gibi emindim.

Mesajımı yazarken parmaklarım düşünmedi. Kelimeler düşünülemezdi çünkü.

“Pembeyi sevdim. Oradan devam edelim, güzelim. Ha bu arada, akşam hatırlat, her yerini yiyeyim.”

Gönder tuşuna bastım. Büyük ihtimalle cevap vermezdi. Zaten her sözcüğüm bir yemindi. Yapmadığım şey de değildi.

Telefon hâlâ elimdeydi, zihnim çoktan onun tenindeydi. Sözlerimdeki ağırlığı o bilirdi. Sustuğumda neler düşündüğümü, konuştuğumda nereye vardığımı da...

Tam o sırada yan taraftan gelen sese döndüm. “Lan oğlum, ula güzel kardeşim! Beğen şu damatlığı, siktir olup gidelim artık.” Arslan abim tabureye oturmuş, elindeki kravatı fırlatmak üzereydi.

“Ula biraz naz, trip çek. Evleniyoruz şurada,” dedim dalga geçerek.

“Dağhan İdris, seni fururum, yemin olsun seni ha şu Borçka merkeze asarım. De get, beğen artık, bak Laz damarım atti atayı.”

Güldüm.

“Tamam ula.”

Oturduğum yerden kalktığımda, hiç uzatmadan –hiç drama gerek kalmadan– en son denediğim, baştan beri gözüme kestirdiğim damatlığa uzandım. Baştan beri bunu alacaktım zaten.

Kağan, sigara içip geri döndüğünde kapıyı eliyle tutup, “Tamam musunuz, beyler?” diye sordu.

“Biladerim, aldın mı?” diye seslendi Halil İbrahim, Kağan’ın hemen arkasından belirerek. Yüzünde kendine has o gevrek sırıtışıyla. Yaklaştı, sepette duran takımı gördü.

O sırada Hızır Ali, kapının önünde durduğu yerden içeri doğru seslendi. Elinde hâlâ yarısı yanmış bir sigara vardı, ama kelimeleri sigaradan hızlı çıkıyordu.

“Bacanak, aldıysan saburlanup gidelim. Vallahi bu ne lan? Az sonra ‘maniküre de geçelim mi?’ diye soracaksın diye ödüm kopuyor!”

“Tamam ulan, aldık işte.” Elimdeki takımı kasaya uzattım. Hızla kılıfına geçirip paketlediler. Beş adam, beş ayrı takım elbiseyle mağazadan çıktık.

Halil İbrahim, yolda yürürken bana doğru yaklaştı. Sesi biraz alçaktı ama tonunda bir değişiklik vardı artık. “Tim’den haber var mı?”

Gözlerimi ufka çevirdim, yürümeye devam ettim. “Yarın buradalar,” dedim net bir sesle. “Düğün boyunca kalacaklar. Güvenlik sağlanması lazım.”

Bir süre sessizlik oldu. Ayak seslerimiz kaldırım taşlarında yankılanırken, hepimizin kafasında aynı cümle dolanıyordu. “Bu basit bir düğün olmayacak.”

Halil İbrahim başını eğdi, yüzü gölgede kaldı. “Doğru olanı yapıyorsun,” dedi. “Her ihtimale karşı sırtımızı sağlama alacağız.”

Ben bir adım attım, sonra durup gözlerimi yere sabitledim. “Durmuyacak,” dedim sessiz ama net bir sesle. “Düğünde olay çıkaracak. Çoktan kulağına gitmiştir onun.”

Halil İbrahim bana döndü, yüzü ciddiydi artık. “Bu kadar ileri gider mi? Herkesin içinde diye soracağım ama...”

Kafamı yavaşça sallayarak cümlesini böldüm. “Gider,” dedim.

Tek kelime ama o kelimeye yüklenen anlam, karanlık kadar derindi. Herkes de farkındaydı. Nazmi’nin ucu bucağı hiçbir zaman olmamıştı. O ucundan bucağından itekleyerek çakılmasını büyük bir zevkle izlemek boynumun borcuydu.

“Bizi kaçıranlardan hâlâ haber yok,” dedi Halil İbrahim, sıkıntıyla. Gözlerini kaçırmadan, sesini kısıp devam etti. “Bizim-

kilerle irtibattayım. Hâlâ bir iz yok. Sevde komutada, bakalım, bulmak için uğraşacak."

Başımı hafifçe eğdim. İçimden geçen kelime artık bastırılama-yacak gibiydi. Yutkundum. Boğazımda duran o cümle nihayet çıktı: "Gideceğim zaten o puşla konuşmaya." Sesim ne öfkeliydi ne soğukkanlı. İtiraf eder gibiydi sadece.

O an Hızır Ali döndü bana. Gözleri karanlıktı. Çizgi gibi çekilmiş dudaklarının arasından tek kelime çıktı: "Birlikte."

Sesinde öyle bir ton vardı ki emir değildi ama geri çevrilecek bir teklif de değildi.

Onayladım. Tek kelime etmedim. Arabalara geçtiğimizde yol belliydi. Ceketimi düzelttiğimde, sağ elimin içgüdüsel bir hareketle silahın kabzasına uzandığını fark ettim. Elimi tekrardan geri çektim.

Güneş tam tepedeydi. Sıcaklığın bastırıldığı, gölgelerin daraldığı bir vakitteydik. Arabanın camlarından içeri sızan ışık tenimizi değil, sabrımızı yakıyordu.

Tozlu, taşlı bir yola saptık. Süspansiyon her çukura girip çıktığında içimdeki öfke de yerinden oynuyordu. Dışım ise; donuk, sakın, kararlıydı. Taşlı yolun sonunda kalan o ofise varmamız uzun sürmedi. Etrafında sessizlik vardı.

Arabayı durdurduğumda birkaç saniye boyunca motorun sessizliğini dinleyip, kapıyı açtım. Ayağım toprağa değer değmez güneşin altında ezilen o tozlu zemine gölgem düştü.

Bir gölge daha.

Arkamdan. Halil İbrahim.

Diğer arabadan Hızır Ali ve Kağan indi. Sessizce. Göz göze gelmedik. Onların arkasına park eden diğer araçtan ise Arslan abim indi. Güneş gözlüğünü yavaşça indirdi, yüzünde o tanıdık sertlik vardı.

Sadece Dağhan İdris değil Tüfekçi olduğumu hatırlatan tek adamdı belki de. Onun varlığı, babamdan kalma bir sessizlik gibiydi arkamda.

Teker teker yürüyerek ofisine geldiğimizde, kapının iki yanında duran adamlar, ilk başta refleksle hareket edecek gibi oldular.

Eller bel hizasına gitti. Gözler birbirine kaydı. Ama bizi görünce –özellikle de başı çeken ben– ve yanımda duran Halil İbrahim ve arkamızda duran Hızır Ali, Kağan ve Arslan abimi tanıyınca adımları geri gitti. Omuzları düştü.

Kapının eşiğinde bir an durduk. Ne biri, “buyurun,” dedi, ne biz durup izin bekledik. Gerek yoktu.

Ofisin kapısını çalmadan daldığımda, oturduğu yerden kıpırdamadan başını kaldırdı. Gözleri bizi tararken bir mimik bile oynamadı yüzünde. Sanki bu gelişimizi bekliyormuş gibi her birimizi tek tek tarttı.

“Destursuz yerden mi geldiniz? Neyse, Hoş geldunuz,” dedi kinayeyle. *Puşt!* Her zamanki gibi takım elbisesinin içinde, kalbinin kötülüğü yüzüne yansımış şekilde oturuyordu.

“Evet, nasıl bildin?” Cevap veren ben olmadım. Halil İbrahim’in sesi yükseldi. Kırık, alaycı ama kontrollüydü. Sanki içindeki bütün öfkeyi sözcüğe değil, ses tonuna gizlemişti.

Nazmi’nin gözleri bir anda Halil İbrahim’e kaydı. Daha doğrusu, onun sarılı omzuna. Bakışlarında tanıdık bir şey vardı. Sadece tanıma değil, hatırlama. Bir emri verirken duyduğu zevkin, geriye dönüp kendini seyretmesiydi bu.

Göz bebekleri küçüldü ve dudaklarının kenarına sinsice bir sırıtış yerleşti.

“Omzına ne oldu?” dedi, sesi Karadeniz’in o kalın vurgusuyla iyice ağırlaştı. “Geçmiş olsun.”

Cümlelerin sonunda bir saygı bile yoktu. Sadece zehir vardı. İnsan bir yılan gibi konuşabilir miydi? O anda gördük: Konuşmuş.

Halil İbrahim gözlerini kısıp başını hafif yana çevirdi. Omzundaki sargıyı hissetti ama acısını değil, öfkesini tuttu. Ve sonra; sesini yükseltmeden, net ama soğuk bir şekilde konuştu. “İtin biri selam göndermiş. Karşılıksız kalmasın dedim Allah’ın selamı sonuçta. O yüzden, aleyküm selam, hoş buldum.”

Nazmi’nin gözleri bir anlık öfkeyle daraldı ama hemen toparladı kendini. Hızır Ali, masanın önündeki koltuğa yavaşça oturdu. Hem rahat hem meydan okurcasına.

“Ne güzel dedin, Halil. Hay yaşa vallahi!”

Nazmi dudaklarının kenarını kıpırdattı ama bir gülümseme değildi. Daha çok diş gıcırdatmaya benziyordu. "Her gelenin selamını sen mi alırsın, damat?" dedi, sesi kinayeli ama içinde taş saklı bir dere gibiydi. "İt deyince üstüne alındın belli ki."

Hızır Ali hafifçe başını yana eğdi. Nazmi'nin tufasına düşmedi. Gömleğinin kolunu usulca kıvırdı. Sonra gözlerini hiç kaçırmadan, masadaki çay bardağına uzandı. Çayı içmedi. Sadece eline alıp, sessizce baktı.

"Sana özel olan selamı," dedi nihayet, sesi taş gibi ağırdı. "Zaten adını mezar taşına yazdırarak önceden vermiştim. Daha ne isteyessin?"

Nazmi'nin gözleri küçüldü. Dudakları gerildi. Parmaklarını masanın kenarına iyice bastı. Bir an için odadaki sıcaklık birkaç derece düştü sanki. Sessizlik, kurşun gibi ağırlaştı.

"Selamını unutmuş olsam da," dedim, adımlarımı masaya doğru atarken, "eline verdiğim nikâh kağıdını unutmadım." Alayla sııttım. Beni gördüğünde içinde kıpırdayan o nefretin yüzüne oturduğunu gördüm. İnatla gülümsedim. "Bu da bir aleyküm selam demektir, bence."

Bakışları öfkeyle üzerime saplandı ama ben alışkındım onun gözlerinden çıkan zehre...

"Sana selam değil, imza verdim. Öyle bir imza ki soyadını kuruttum."

Oturduğu yerde pis bir kahkaha bıraktı. Boş bakışlarımı yüzünden çekmedim.

Gözlerim donuktu ama içimde o kahkahanın yankısı çoktan infilak etmişti.

"Ah be Tüfekçi," dedi, sesi burun kıvrır gibi. "Ne kadada¹ kinlenmişsun."

Bir süre sustum. Sustuğum anlarda kalbim değil, sabrım atıyordu içimde. Başımı hafifçe yana eğdim. Sonra yavaşça konuştum. Tane tane. Her kelimeyi kurşun gibi seçerek. "Nefes aldığım sürece bu olacaktı. Ha yedi yıl ha yetmiş yıl. Eninde sonunda olacaktı."

¹ Kadar da.

Gözlerini kısıtı. Bir şey söylemek için kıpırdandı ama susturdum onu. Bir adım daha attım. Masayla aramda tek bir boşluk kalana kadar yaklaştım.

"Bulaştığın balçıkta boğmak..." Sesim yükseldi. Titremedi. Sadece ağırlaştı. "...en büyük yeminim. Yüzbaşı Dağhan İdris Tüfekçi yemini sana."

"Bilmediğin sulara girme," dedi. Sesi ilk kez boğuk geldi kulağıma. Bir duvar gibi değil, bir çukur gibi. Sinirli. "Boğulursun, Tüfekçi. Şimdi saburlan git."

Tam bir adım atıp üzerine yürüyecektim ki Arslan abim sesiyle araya girdi.

Soğuk. Ölçülü. Ama tehdit gibi sert, "Yavaş gel, Arga," dedi. Hiçbir kelimesi boş değildi. "Hiç ummadığın anda boğulan sen olursun. Elin, ayağın dursun. Yoksa masada görüşürüz."

Nazmi'nin gözleri hızla abime kaydı. Ben yerimde kaldım. Bir adım atmadan sadece baktım.

"Koca yürekli, Arslan," dedi, sesi alttan alta tıslar gibiydi. "Masada çift söz hakkın var diye mi bu öz güven?"

Abim o anda başını çevirdi. Sakin ama gözleri asla sakın değil.

"Çift söz hakkına gerek yok, Nazmi," dedi abim, gözünü bile kırpmadan. "Tek sözüm yeter sana."

Nazmi'nin yüzü o anda parça parça soldu. Bunu kimse yüksek sesle söylemedi ama hepimiz gördük. Yanakları çekildi, gözlerinin altındaki damarlar belirginleşti. Sanki suratında buz çatlağı gibi bir ifade gezindi. Ama öfkesi, o hâlâ diriye. Kırılmadı. Kırılmayı da gururuna yediremedi zaten. Biliyordum çünkü bu adam için hiyerarşi her şeydi. Üstüne söz söylenmesi, hele ki resmî olarak yetkisi olan biri tarafından susturulması... Onun için susmak değil, yutkunmak bile bir yara gibiydi. Abimin yetkisi ona göre birkaç kat fazlaydı. Yusuf amcamın, babamın ve benim söz hakkım abime aitti.

"Ee," dedi Nazmi, dudaklarının kenarında zoraki bir gülümseme. "Düğün davetiyesi mi getirmeye geldiniz?"

Ses tonu alaycıydı. Fakat içi bomboştı. Bir duvar gibi diktiği kibri, çatlaklarından dökülen öfkeyi saklayamıyordu artık.

Kafamı hafifçe yana eğdim, gülümsedim. Soğuk, sakın, dolambaçsız. "Seninki daha yolda," dedim. "Elime ulaşır ulaşmaz mezar taşının altına bırakacağım."

Kağan hafifçe yerinden doğruldu. Sükûnetini hiç bozmadı. Hızır Ali'nin dudakları kıpırdadı ama bir şey demedi. Nazmi'nin suratı kasıldı. Gülümsemesi bu sefer tutunamadı yüzünde. Gözleri sadece bana değil, içindeki nefrete de bakıyordu.

Ben usulca geri adım attım. Yavaşça döndüm. Kapıya yürürken tek bir cümle daha bıraktım ardımda. "Elbet ki hesaplaşacağız. Bir bakacaksın ki kurşun gibi şakağında olacağım." Zülal'in aynı bana atılan fotoğrafındaki gibi...

Odadan çıktığımızda ağızından tek bir cümle döküldü: "Rahat durmayacak."

"Yani şimdi haklı değil miyim, Dağhan? Bu kadar şeye gerek var mı bilemedim."

Karşımda duruyordu. Ellerini karnunda birleştirmiş, sözcükleri aceleyle döküyordu. Kimi zaman sesini inceltiyor, kimi zaman kaşlarını çatıyordu. Sanki birden fazla kişiye hitap ediyordu: Bana, kendine, hatta belki içindeki şüpheyeye.

"Âdettenmişmiş," dedi, sesi hafif sinirliydi. "O takıları ilk bir hafta taksam iyi olurmuş. Bence ablamlar benimle dalga geçti. Çünkü hiç böyle bir şeye şahit olmadım Artvin'de."

Bense sessizdim. Gözlerimi ondan ayırmadan izledim onu. Her mimik, her kelime arasında başka bir şey vardı sanki. Telaş mıydı, heyecan mı yoksa içten içe büyüyen bir beklenti mi? Kaşları çatılmıştı. Bir şeyi anlatmaya, beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama ben onu ikna olmadan da dinliyordum. Bir an sustu. Gözlerini bana dikti.

"Sen beni dinlemiyor musun?" dedi.

İşte o an hafifçe başımı eğdim. Bir nefes aldım. Sonra gözlerimi onunkilere sabitledim. "Dinliyorum, güzelim" dedim, "Sadece akışına bırak, sen ne istersen o olur. Gerisi önemli değil."

Gözleri bir an büyüdü. Yüzü bir çocuk gibi aydınlandı. Kocaman bir gülümsemeyle üzerime atıldı neredeyse. Heyecanla kucağıma oturdu, dizlerime yaslandı, yüzü yüzüme çok yakındı artık. "Ev eşyası da bakmamız gerekiyormuş," dedi hızlıca. Sesi, içinde bir sevinç dalgası taşıyordu. "Evimizde bir tek eşyalar eksikmiş."

Evimiz...

O kelime zihnime değil, kalbime düştü. Sıcak. Tertemiz.

"Elbet alırız, yavrum," dedim. Sözlerim onun gözlerinden dökülen ışığı kiskanmasın diye sessiz ama güvenliydi. "Evimize eşyaları da yarın birlikte gider alırız."

Başını omzuma yasladı. Sırtı sıcaktı. Kalbi de öyle. "Çok fazla bir şey almayalım," dedi sonra. Sesi hâlâ o mutlu tonda ama içinde bir mantığın gölgesi vardı. "Sonuçta Iğdır'da yaşıyoruz. Buraya izin günlerinde geleceğiz."

O an sustum. Çünkü o cümlede başka bir şey vardı.

"Buraya" dediği yer çocukluğumuzun sokağı, birlikte büyüdüğümüz, dağların eteğinde koşturduğumuz yerd. Ama "yaşadığımız yer" dediği yer Iğdır'dı artık. Yani bizim olduğumuz yerd. Bir ev değil, bir görev yeri değil, benim yanımda olduğu yerd onun hayatı.

Yavaşça saçlarının arasına eğildim. Bir öpücük kondurdum alnına. Usulca konuştum, "Sen neredeysen ben oraya ev derim zaten, güzelim."

Omzuma biraz daha sokuldu. Gözlerini kapadı. Yavaşça kucaklayarak yatağıma geçtim. Birlikte uzandığımızda elleri hemen uzamış olan sakallarına tutundu. Yüzümde gezinen eline ufak bir öpücük bıraktığımda, kalp atışlarını dinleyerek uykuya gömüldüm.

Dagın Günü

"Ulan Orhan, düzgün koy lan şu çelengi."

Sesim istemsizce yükseldi. Girişteki çiçekler eğri duruyordu.

"Komutanım, Hakan'ın fuşki yemesi."

Kafamı çevirdim. Kalabalığın kenarında Hakan başını tutuyordu. Üstü başı ıslaktı, saçları alnına yapışmış, gömleği göğsüne sıvanmıştı.

Ona yardım etmeye çalışan biri yoktu. Çünkü herkes olaya değil, birbirine laf yetiştirmeye odaklanmıştı.

Serhat bir anda oturduğu yerden fırladı. Bir gölge gibi süzüldü Orhan'a. "Elinin ayarı yok ulan senin!" diye bağırdı. "La bebe, seni şimdi ayağımın altına alırım! Bir işi de doğru yap lan!"

Orhan ellerini havaya kaldırdı, savunma pozisyonuna geçti ama yüzü gülüyordu. O sırırtışıyla dayak yemekten hep son anda kurtulurdu zaten.

"Serhat Komutan'ım, vallahi ben çelengi taşıyordum," dedi. "Asla ve katiyen bir şey yapmadım."

Cümle biter bitmez araya Tuncay girdi. Arkalardan bağırdı ama sesi netti. "Kesin yaptın o zaman."

Kahkahalar yükseldi. Orhan gözlerini devirdi, "Allah'ınızı severseniz ya," deyip kalabalığın arkasına doğru geri geri yürüdü. Sahadan çekilen topçu gibi. "He ben ne yapmışum, yalağa düş mi dedum, kendi yuvarlandı."

Murat artık dayanamadı, dizini yere vurdu gülmekten. Hakan hâlâ ıslak ama pes etmiş gibiydi, saçını tanıyormuş gibi suyu kulağından sıyırdı.

Halil İbrahim yana yakıla konuştu. "Karadenizli nüfusunun %80'i savunma, %20'si bahane kardeşim. Geriye hakikat kalmıyor zaten. Yetti gari."

"Halo!" dedim dişlerimin arasından.

"Aman laf ettirtmeyin lan kendinize."

Timdekilere döndüm, sesimi sertleştirdim: "Lak lak yapmayın siz de. Yürüyün, hazırlanın. Düğünün başlamasına şurada iki saat kaldı."

"Emredersiniz, komutanım!" dediler hep bir ağızdan.

Sırtımı döndüm. Sert adımlarla arabama yürüdüm. Kapıyı açarken içimde garip bir şey kıpırdadı. Arabanın kapısını kapa-

tırken aynaya bir an gözüm takıldı. Kazağım kırıktı. Motoru çalıştırdım, eve doğru sürdüm.

Evin önüne yanaştığımda fren sesi taş zemine karıştı. Motor sustu, sessizlik çöktü. Birkaç saniye direksiyona yaslandım. Ellerim hâlâ sımsıkıydı. İçeri girdiğimde ev garip bir şekilde sakindi. Annemler köyün meydanında verilen yemeğin başında olmalıydılar. Üst kattan gelen ufak seslerden biri Reyhan yengemin ve Agah'ın sesiydi.

Merdivenleri ağır ağır çıktım. Kendi odamın kapısını açtım. Her şey yerli yerindeydi. Yatağın üzerine ütülü bir takım elbise serilmişti. Kravat bile hazırды. Reyhan yenge hazırlamış olmalıydı. Ceket askısına uzandım. Parmağım, kumaşın üzerinde gezinirken durdu. Siyah, düz, sade.

Hızlı bir duş alıp temizlendim. Askıdaki beyaz gömleğe uzandım. Hiç beklemeden giydim. Düğmelerini iliklerken aynadaki suretime takıldı gözüm. Yorgundum ama bu başka bir yorgunluktu.

Kravatı aldım, göz ucuyla bir kez baktım, sonra kenara bıraktım. Şu anlık gerek yoktu.

Ceket ve kravat hariç giyinip odadan çıktım. Ayaklarım sessizdi ama içimde bir uğultu vardı. Merdivenlerden inerken Arslan abimin sesi geldi alt kattan, "Dağhan! Berber geldi, abim!"

Salona vardığımda Arslan abim kolunu koltuğa atmış oturuyordu. Çoktan hazırды berber sandalyeyi hazırlamıştı. Göz göze geldik.

"Yalnız düzeltme yapılacak, kısaltma olmasın," dedim net bir sesle. "Ne sakal sıfır ne de saç. Sadece biraz toparlama."

Berber başını salladı. "Nasıl isterseniz."

Berber eline makineyi aldı. Ben otururken dışarıdan Halil İbrahim'in sesi geldi. "Hazırız ulan biz."

Ses yankı yaptı evin içinde.

"Az sabır da," diye seslendim.

Makinenin vızıltısı başladı. Şakaklarımdan yanağa doğru geçti. Berber ustaca, hızlı ama saygılıydı.

Bir süre sonra aynaya döndüm. Sadece biraz daha toparlanmış hâlimle göz göze geldim.

Berber geriye çekildi. "Bitti."

"Eyvallah." Ceketimi ve sallanan kravatı elime aldım.

Kapıdan çıktığımızda timin nizami bir şekilde sıralandığını gördüm. Tıpkı eğitimlerdeki gibi tek çizgi, tek duruş. Tıraşlı yüzler, ütülü yakalar, parlak ayakkabılar. Düğüne değil de törene gider gibiydiler.

"Abim, çikalım artık," diyen Arslan abimi başımla onayladım.

Söz gereksizdi. Bugün herkes ne yapacağını biliyordu. Sıralı araçlara bindiğimizde konvoy çoktan oluşmuştu bile.

Benim oturduğum arabanın direksiyonunda Halil İbrahim vardı. Abim ve yengem arkadan geliyordu. Tim'dekiler iki arabaya bölünmüşlerdi. Babamlar, babaannem ve İclal anneyi alıp gelecektlerdi.

Halil İbrahim, gözünü yoldan ayırmadan, kısık bir sesle sordu: "Hazır mısın, biladerim?"

Başımla onayladım. Kağanların evine geldiğimizde timdekiler kornaya bastı. Zülal bugün ablasının evinden gelin çıkacaktı.

İki gündür buradaydı ve sinirlerim yeterince bozuktu. Ula zaten karımdı. Neden benden iki gündür ayrıydı ki?

Neyin âdetiydi bu? Sadece mesajlarıma dönmüş onda da beni çıldırtmayı başarmıştı. Kapının önüne geldiğimizde zile bastım. Birkaç dakika sonra kapıyı yavaşça Menekşe açtı. Ucu buruşmuş bir peçeteyi elinde sıkıyor, sanki suçüstü yakalanmış gibiydi. Ağlamıştı.

"Efendim?"

Kaşlarımı çatıp sesimi alçalttım. "Telefon mu açıyorsun, Menekşe? 'Efendim' de nedu?"

Alayla güldü, burnunu çekti. "Gelin gelmiyor," dedi sessizce. "Kapı da açılmıyor zaten."

Bir an dilim damağım kurudu. "Ne demek gelmiyor? Ne oldu da!?" Sesim yükselmedi ama tonum buz gibiydi.

Menekşe gülmemek için dudaklarını ısırды.

"Yengem sen kavrayamadın galiba, kapı açılmıyor diyor," diye seslendi arkadan Reyhan yengem.

"Nasıl açılmıyor?" dedim dişlerimin arasından. "Çekil bakayım."

Kapının önüne geçtim, gövdemle hafifçe iteklemeye başladım. Menekşe savruldu.

Tam o sırada Arslan abim arkamdan bağırdı, "Ula oğlum, güzel kardeşim! Para ver lan, para!"

Bir an durdum. Kafamı çevirip ona baktım. Kaşlarını çatmış, elini cebine götürüyordu. "Âdettir lan! Gelin kapısı bu. Açılmaz öyle. Para vereceksin, öyle açılır! Kapıyı değil cüzdanı zorluyorsun burada!

Cüzdandan bir tomar para çıkardım. "Yeter mi?" dedim Menekşe'ye bakmadan. Sonra hızla Halil İbrahim'e döndüm. "Ver!"

O da gözünü kırpmadan cebine daldı. Beklemeden ne varsa çıkardı, avucuma bıraktı. Menekşe gülmek için kapının pervazına yüzünü yasladı. Eline parayı tutuşturdum. "Oo, bir maaşım çıktı," dedi keyifle ve hiç beklemeden kapıyı hızla açtı.

Sanki içeride birikmiş tüm gerilim, o tıkırtıyla birlikte dağıldı. Kapı aralandı, ışık içeri doldu. Ve orada, tam karşımda duruyordu: Zülal.

Bembeyaz bir melek gibiydi. Kumral saçları bukle bukle sırtına dökülmüş, belirgin yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Nutkum tutuldu. Yutkundum. Bir adım bile atamadım.

Gözlerimin içine baktı. Yavaş yavaş adımlamaya başladı. Bir kez daha yutkundum. Bana doğru adımladığında, kalbim göğsümü dövdü. Eline uzandım. Hiç beklemeden elini elimin içine bıraktı.

Parmakları soğuktu ama dokunuşu sıcaktı. Titremiyordu. Korkmuyordu. Sadece hazırdı. Beraber kapıdan çıktık. Evin önündeki kalabalık bizi görünce sessizleşti.

Babaannem ve İclal yengem biraz uzakta durmuştu, gözleri doluydu. Annem, Zülal'i gördüğünde ellerini dua eder gibi birleştirdi. Babam sadece başını eğdi. Gururla, içten, sessizce. Bir tarafı da eksikti. Yusuf amcamın olmasını istediğini biliyordum.

Arabaya geçtiğimizde dilim hâlâ tutuktu. Arkaya oturduk. Ben solda, o sağda. Aramızda mesafe yoktu artık. Ne zaman konuşacak olsam, gözlerim ondan geri dönmüyordu zaten.

Saçlarındaki tel tel bukleler, yanağına düşen bir gölge gibi duran kirpikler... Nefes alışsı bile dikkatimi çekiyordu. Menekşe ön koltuğa geçti, aynadan bizi izliyor gibiydi.

Motor çalıştı. Konvoy yeniden harekete geçti. Ama benim zamanım arabada durmuştu. Biraz eğildim. Kulağına, sadece onun duyacağı bir sesle fısıldadım, "Ne güzelsin be..."

"Hmm, öyle mi?" dedi gülümseyerek.

"Öyle," dedim bir an beklemeden.

Araba son yokuşa tırmanırken tulum sesi rüzgârla birlikte kulağıma çalındı. Yol kenarında toplanan insanlar, çiçekli mendillerle konvoyu karşılıyordu. Gözleri gülüyordu hepsinin. Benim içim ise yine sessizdi. Bu kalabalıkta bile Zülal'le yalnızdım.

"Çok kalabalık," dedi şaşkınlıkla.

Gözleri etraftaki insanlarda, sonra tekrar bana döndü. Gülümsemedi ama dudakları bir an kıpırdadı. Belki biraz gerildi, belki utanır gibi oldu.

"Yapacak bir şey yok, güzelim," dedim kısık sesle, gözüm hâlâ onun yüzündeydi.

Hızla arabadan çıktım. Zülal bir an duraksadı. Sonra eli elimdeki yerini biraz daha sağlamlaştırdı. Kalabalığın içindeki uğultu biraz daha geriye düştü. Horon sesi devam ediyordu ama bizim adımlarımız daha sessizdi. İçeri girdiğimizde alkış sesleri etrafta yankılandı. Boğulduğumu hissettim. Ciddi ciddi abartılıydı lan. İlk dans zimbirtısı gibi bir şey söyleyen müzisyenle kendimizi bir anda ortada bulduk.

Ben ne cevap verdim, o nasıl ikna oldu bilmiyorum ama birden herkes kenara çekildi. Bize yol açtılar. Ortada sadece biz vardık. Volkan Konak'ın *Mimosa*'sı duyulduğunda, içimde bir şey oldu.

Sanki ezgiyle birlikte geçmiş, gelecek, ne varsa üzerime serpildi. Zülal'in elleri yavaşça boynumu sardı. İnce parmakları, tereddütsüzce yerini aldı. Sanki bu pozisyonu ezberlemiş gibiydi. Omuzlarımda değil, doğrudan kalbimin üzerine tutundu.

Benim ellerim beline yerleşti ama dans edebildiğim pek söylenemezdi. Ayağımın yönünü onun hareketine göre seçiyordum.

Bir ara fısıltıyla sordu: "Ne yapıyorsun sen?"

"Bilmiyorum ula ben dans mans."

Kıkırdadı. Omzuma yaslandı. Başını hafifçe çeneme doğru eğdi. O kadar yakındı ki nefesi tenime karıştı. Bir an gözümü kapattım. Mimoza'nın ezgisi hâlâ dönüyordu. Ama ben hiçbir şeyi duymuyordum artık. Ne müzik ne insanlar ne de alkışlar. Sadece o.

"Biraz komik görünüyoruz," dedi.

"Önemli değil," dedim. "Kimseye güzel görünmek zorunda değiliz."

Kafasını kaldırdı. Göz göze geldik. Gözleri dolu doluydu. Birkaç dönmeden sonra duyulan kemençe sesi ile omuzlarım gevşedi. Tam o sırada kemençenin o deli kıvrımı tekrar patladı,

"Karayemiş dallarını ben budarım budarım..."

Gece sabaha kadar yollarına bakarım

Gece sabaha kadar yollarına bakarım"

Ve herkes çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Horon halkası saniyeler içinde kuruldu. Orhan bir yandan, Arslan abim diğer yandan koluma girdi. Omuzlar kalktı, dizler hafiften çöktü.

"YÜKSEK!" diye bağırdı Orhan.

"Alayım senden bir gül gene eğil o yana

Alayım senden bir gül gene eğil o yana, eğil o yana

Gene eğil o yana, gene eğil o yana"

Kemençenin sesi yükseldi,

"İner dereye kızlar su doldurur kovaya..."

Sade güzellik değil akıl olsun kafaya

Sade güzellik değil akıl olsun kafaya"

Zülal hâlâ halkamızın ortasında, hafif şaşkındı ama gözlerinin içi gülüyor. Biraz utangaç, biraz hayran, biraz parlayan bakışı var yüzünde. Ben bastım yere. Dizlerim yumuşadı. Ayağımın altından taş değil, anılar aktı. Biz buyduk işte. Horonun tam ortasında, sevdalığın kıyısında.

"İndim dere kıyına dere batacak akıyor

Bir sevda etmek ile köy başıma kalkayı

Bir sevda etmek ile köy köy köy köy başıma kalkayı,"

Göz ucuyla Zülal'e baktım. Başını hafifçe gülerek salladı. Horon döndükçe terimiz toprağa karıştı. Nidalar yükseldi, kemençe delirdi. Ben sadece onun gözlerine bakıyordum.

Ve biliyordum ki o da sadece bana bakıyordu.

"Kara tavuk uçayı, baksana inadına!" diye bağırdı Orhan. *"Sen benimsin, benimsin konuşma inadına."*

Kalabalık bir anda daha da çılgınlaştı. Dizler daha hızlı kırıldı, eller daha sert sallandı. Bense orada değildim artık. Ben onun gözlerindeydim.

Gözleri gülüyordu. Sadece ağzı değil, sadece yüzü değil gözleri. İçindeki her şeyle bana bakıyordu.

Tulum sesi başka bir melodiye geçtiğinde, Zülal, ablaları ve Menekşe birlikte yan yana oynamaya başladı. Bense sadece sahne ortasında alkış tutmaktan başka bir şey yapamıyordum. Gözlerim Halo'ya kaydığında onun da benden farksız olduğunu gördüm. Gözlerinin odağı sadece Menekşe'ydi. Yeşil elbisesinin içinde özgürce oynayan kadını hayranlıkla izliyordu. Yavaşça pistten geri geri adımlayarak bahçenin köşesine kaçmaya çalışırken yanımda beliren Halo'ya döndüm.

"Hayret, beni nasıl gördün sen?" diye sordum imayla.

"Bir gözüm de sende aslanım, sen merak etme."

"Diğer gözün de Menekşe'de, ha onu anladım zaten."

"Siktir lan ordan!"

Cevap vermeden köşeye geçtim.

"Sigara ver," dedim buyurur gibi.

"Bende yok," dedi

"Lan neden geldin o zaman?"

"Bende var, komutanım," diyen sesle yana doğru döndük. Serhat elinde sigara ile duvara yaslanmış bize bakıyordu.

Direkt uzattığı sigarayı bir saniye düşünmeden uzanıp aldım. Ardımdan ise Halil İbrahim'e uzattı.

Yaktığımız sigaraları içerken, gözlerim hâlâ pistteydi. Herkes neşeyle oynuyordu.

"Değerimi bil kardeş, hiç kimse bana şu kıyafeti giydiremezdi." Boğazındaki kravatu hiç beklemeden söküp atan adama alayla sırttım.

"Ben bayılıyorum sanki oğlum, gören de tepeme ışık yerleştirmişler de herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Toprak, barut kokan adamların geldiği hâle bak."

"Hiç yakışıyor mu lan öyle köşeye kaçmak," diyerek karşıdan gelen adama sinirle baktım. "Düğün senin hayırdır kaçmakta nedu?" Aramızda bir iki adım kaldığında sessizce devam etti. "Allah'ını seven bana da bir dal versin, boğaldum, daraldum."

"Tam numaracısın lan sen," diyerek içtiğim sigarayı ona uzattım anında havada kaptı.

Gözlerim tekrar piste kaydığında Zülal'in beni arayan bakışlarını gördüm. Daha fazla bekletmemek için adımladım. "Ben kaçır beyler, hanım bekler."

Derken... Gökyüzü yavaş yavaş renk değiştirmeye, saatler akmaya devam etti. Günün gülüşü yorgun düşmüştü, akşam serinliği etrafa sinmişti. Bir rüzgâr esti, içinde tuhaf bir uğultu vardı.

"Firuze'm yok!" sesi yankılandığında. Deniz panikle içeri koşturuyordu.

Tulum bir anda sustu. Kemençenin sesi yarıda kesildi. Horon halkası dağılmadı ama hareketler yavaşladı. Bir panik uğultusu yükseldi kalabalığın gerisinden.

Zülal'in gözleri bana kaydı. Dudakları aralandı ama ses çıkaramadı. Ben refleksle arkamı döndüm. Kalabalık içinden koşarak bize doğru gelen Kağan'a baktım.

Yüzü kireç gibiydi. Saçları dağılmış, elleri titriyordu. "Firuze! Yok!" dedi Deniz tekrardan, sesi çatallıydı. "Dedesinin yanındaydı en son! Bahçede oynuyordu!"

Timdekilere döndüm. Orhan hâlâ yanımdaydı, ama diğerleri nöbetteydi. Çevre güvenliğini sağlıyorlardı. O çemberin içinden bir çocuğu kaçırmak?

İmkânsızdı. İçimden bir şey kıpırdadı. Bu iş dışarıdan değil, içeridendi.

"Firuze kaçırıldıysa, göz önünden alınmış demektir," dedim kendi kendime. "Ve bunu yapan, göze görünmeden hareket eden biri."

Orhan gözlerimi taradı. "Komutanım?" dedi, sessizce.

Gözümü onun üzerinden çekmeden söyledim, "Etrafı iyice tarayın."

Sesim netti. "Herkes yavaş yavaş çıkartılsın. Düğünü boşaltın. Kalabalık dağılmadan hiçbir şey göremeyiz."

Orhan başını salladı ve hızla uzaklaştı. O an, yerdeki sesler değişti. Ayakkabılar artık düğün neşesiyle değil, gerginlikle çarpıyordu. Rüzgâr bile sanki daha temkinli esiyordu.

Zülal hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Ellerini göğsünde kenetlemişti ama parmakları birbirine gömülüydü. Sessizce titriyordu. Sadece ben görebiliyordum.

Arkamı döndüm, Halil İbrahim yaklaşıyordu. "Kağan'ın, babası vurulmuş," dedi bir tek benim duyabileceğim tonda.

Gözlerim Halil İbrahim'e kenetlendi. "Nerede?"

"Arka bahçede. Kameraların kör noktasında. Yerdeydi. Silah sesi duyulmamış, susturucu olabilir. Göğsünden vurulmuş. Nabızı zayıf."

Birden beynimde her şey bağlandı. Kağan'ın babası. Firuze'nin dedesi. O da etraftaydı. Çocuğun yanındaydı. Dikkat dağıtmak için mi vurulmuştu? Yoksa o mu fark etti? Firuze'yi kaçıranı mı gördü?

Çene çizgim gerildi. Yutkundum, o sırada aklımdan bir isim geçti. Bir ihtimal daha vardı.

Gözümü sabitledim, sesimi yükselttim: "Hızır Ali!"

Adını söylememle birlikte yanımda belirdi. Sanki zaten çağrılmayı bekliyormuş gibiydi. Gölge gibi yaklaştı, gözlerini kaçırmadan bana baktı.

Sesimi alçalttım: "İkinci ajandan haber gelmedi mi lan?!"

Bir anlık duraksama oldu. Omuzları dikti, sesi boğuk ve öfke yüklüydü,

"Son bağlantı iki saat önce kesilmiş. Kod çözülmedi. Takip eden biri vardı, dikkat çekmemek için sessiz kalmış. O da kısmış büyük ihtimalle."

Dişlerimi sıktım. İçimdeki öfke, sadece çocuğun kaçırılışıyla değil, sistemin içinden bir sızıntının varlığıyla da büyüyordu artık.

"Zaman kazanmaya çalışıyorlar," dedim.

Salondan insanlar apar topar çıkarılırken, herkes telaşla etrafa bakıyordu. Bağırışlar, ağlayan çocuk sesleri, bir şeyler anlatmaya çalışan yaşlıların fısıltıları birbirine karışmıştı. Gölgeleler uzamış, hava iyice soluklaşmıştı. Güneş son kırıntılarını veriyordu ama içerideki kargaşa çoktan geceyi çağırmişti.

Zülal'e döndüm. Bir tek ona bakmak istedim. Ama onu göremedim. Gözlerim bir an boşluğa vurdu. Omuzlarımda bir buz yürüdü sanki. Kalabalığın arasına, kenardaki sandalyelere, sahne perdesinin kıyısına, hatta ceketimi bıraktığım masaya kadar her yere baktım.

Kalbim göğsümde değil, boğazımda atmaya başladı. Gırtlığımın içinden bastırılmış bir sesle bağırdım, "Zülal nerede!?"

Halil İbrahim etrafa bakınmaya başladı. "Zülal nerede dedim!?"

Bu sefer sesim kükreme gibiydi. Komut değildi artık bu. Hayatımın cevabını arıyordum.

Hızlı adımlarla salondan çıktığımda herkes bir cümbüş halindeydi. Abim, babamları bir yere yönlendirirken, Kağan, Deniz ve Ayfer üçlüsü bağıra çağıra Firuze'yi arıyorlardı.

"Zülal!" dedim içimden.

Bir anda bir ateş sesi duyuldu. Sonra bir el daha... Serhat iki elini uzatmış, önünde duran adamı yere sermişti. Adamın parmağı çoktan tetiğe dokunmuştu. Silah ateşlenmişti.

Zaman bir saniyeliğine durdu. Herkes başını çevirdi, kim vuruldu, nereye değdi, anlamaya çalıştı. Duman hâlâ havadaydı. Kurşun kokusu genzi yaktı. Kuşlar havalandı.

Serhat eğildi, adamın silahını tekmeyle kenara savurdu.

"Temiz!" diye bağırdı.

Ama benim gözüm çoktan silahın yöneldiği yere dönmüştü. Lacivert elbisesinin içinde duran Ayfer, birkaç adım attı. Yüzü bembeyazdı. Bir şey demedi. Gözleri yalnızca bir kişiye odaklanmıştı: Hızır Ali.

Kalabalık dağılmaya çalışıyor, çığlıklar yükseliyordu ama Ayfer sessizdi. Sadece yürüyordu. Yavaş. Titreyerek ve kararlı.

Hızır Ali olduğu yerde kaldı. Ayfer, onun önüne geldiğinde durmadı kollarına tutundu. Elleri titreyerek eşinin koluna asıldı. Zor yutkundu. Bir şey söylemeye çalıştı, sesi çıkmadı.

Ve sonra gözleri hafif kaydı. Başını eğdi. Hızır Ali onu tuttuğu anda, bedeninden kan süzüldü.

“Ayfer!” diye gürledi.

Bir yanlışlık vardı. Pusu çok hızlı gelişmişti. İhanet vardı. İHANET!

Gözlerim sağa sola kaydı. İz, kan, gölge. Ama o an bir şey çarptı gözlerime. Kırmızı. Bembeyaz zemine dökülmüş kana bulanmış bir kırmızı. İleriye iki adım attım. Gözlerim dondu.

Kanlı bir duvak. Zülal’in başından özenle bağlanmış, saçlarını saran, alnunu örten, o duvaktı ve şimdi toprağın üstünde kan içindeydi.

Bir çırpıda eğildim. Elime aldım. Henüz sıcaktı. Damarı kesilmiş bir ten gibi sızıyordu. Avucumda tuttuğum şey bir kumaş değil, Zülal’in sesi gibiydi.

Ve o ses susmuştu.

Gözlerimi kismadan sabitledim. Boğazımdan bir şey yükseldi ama bastım. O anda arkamdan biri yaklaştı. Tuncay. Nefesi kesilmişti.

“Komutanım arka tarafta ip izleri var. Küçük biri için kullanılmış olmalı. Kan izi de var.”

Duvağı avucumda sıktım. Gözlerim kısıldı.

“Takip edin, izleri. Timdekilere de söyle.”

“Emredersiniz, komutanım.”

Timdekiler pusudan kalan izleri toparlamaya gittiğinde ben hâlâ elimdeki duvağa bakıyordum.

Sessizliğin ortasında bir çığlık yankılandı. Gözlerim bir noktaya sabitlenmişti. Bomboştu bakışlarım, içimdeki yankı kadar sessiz, taş kesilmiş gibiydim.

"Firuze'm neredesin?"

İsmi duydum ama anlamı zihnimde yer bulamadı. Bir çığlık daha koptu, daha çaresiz, daha delik deşik.

"Ayfer! Ablam!"

Sonra bir ses daha...

"Ayfer! Kurban olayım aç gözlerini, Ayfer! Buradayım cananım." Hızır Ali'nin sesi. O, gözyaşını bile göstermeyen adam, şimdi yere çökmüş, bir ismi defalarca yakararak söylüyordu.

Ona döndüm. Siyah gömleği kan içindeydi. Belki o kan ona ait değildi... Ama o, o kanı kendine ait kılmak için canını verirdi.

"Dağhan!" Bir el omzuma çarptı. "Biladerim, kendine gel!"

"Zülal." Dilimden dökülen tek kelimeydi. Çaresizlikle.

Ama başka bir feryat bastırdı beni. "Ayfer!" Hızır Ali diz çökmüştü. Ellerini Ayfer'in yüzüne koymuş, titreyen dudaklarıyla yalvarıyordu. "Bana bak! Aç o yeşil gözlerini! Aç yalvarırım. Ne olursun, Ayfer!"

Bir adım atmak istedim ama bacaklarım bana ait değildi. Sanki bedenim ruhumu taşımıyordu artık.

Gözlerim o yöne kaydı. Ayfer'in başı yana düşmüş, omzuna kan bulaşmıştı. Gözleri kapalıydı ama yüzünde bir korku değil, huzur vardı. O huzur içimi parçaladı.

"Zülal," dedim yine. Fısıltı bile değildi.

Bir nefes.

Bir çöküş.

Gözlerim Hızır Ali'ye takıldı yeniden. O adam ki dağ gibiydi. Hiçbir rüzgâr eğmemişti boynunu. Hiçbir acı çöktürememişti dizlerini. Şimdi, yerle bir olmuştu. Bir çift göz için. Bir nefes için. Bir can için. Cebine hızla uzandı. Titreyen eli silahı buldu. Parmakları, onu yıllardır tanır gibi rahat, alışkanlıkla kavradı soğuk metalini.

Sonra...

Namluyu kendi başına dayadığında, ne yapacağını biliyordum. Hızır Ali'nin böyle bir şeyi yapacak adam olmadığını sandırdım. Ama aşkın, kahrolmanın ve çaresizliğin içinde insan kim olduğunu unutturmuş.

"HIZIR!"

Sesi yankılandı etrafta. O ise duymadı. Ya da duydu da önemsemedi. Gözleri hâlâ Ayfer'deydi. "Ayfer, yapamam. Yapamam, dedim." Boğuk, yutkunmuş, çaresizdi. Tetiği çekmeye çok yakındı.

İçimdeki ses bağırdı: "Hayır!"

Ayaklarım beni dinlemedi ama kalbim onu dinledi. Refleks gibi hareket ettim. Silahın olduğu eli kavradım hızla. O an, zaman kırıldı. Elini yukarı ittim. Tetiğe basılmıştı. Kurşun gökyüzünü deldi geçti. Havada yankılandı ses. Bir çift kuş kanat çırpır gibi fırladı çalılıktan. Her şey bir anlığına sustu.

"Yapma..." diyebilirdim ancak. Sesim çatladı. Dudaklarım kurumuştur, nefesim göğsümde asılı kalmıştı. Elimdeki silah değil, bir adamın son umuduydu sanki. Parmakları gevşedi, tetiği bıraktı. Göğsü inip kalkıyordu ama nefes değil, ağıt gibiydi.

Elindeki silahı hızla çekip aldım. Yalpalayarak kalktığımda ellerimde artık kan vardı. Kime ait olduğunu bile bilmiyordum. Hızır'ın mıydı? Ayfer'in mi? Yoksa bu toprağın bize bıraktığı lanetin lekesi miydi?

Adımlarım hâlâ ilerliyordu. Ama ruhum olduğu yerde kalmıştı. Gözüm kanlı gelinliğe takılı kaldı.

"Zülal?" Fısıltım dudaklarımdan süzüldü, ama içimdeki yankısı çağılayan gibiydi.

Bir nehir gibi içimi kapladı. Zaman o an durdu. Herkes sustu. Yalnızca onun adı vardı dilimde.

Sonra...

Bir ses.

Sert, tok, emir gibi.

"Yüzbaşı Dağhan İdris Tüfekçi."

Olduğum yerde istemsizce hazır oldum. Elimdeki kanlı duvağı yok sayarak, dizlerimin direncine tutundum. Disiplin, da-

marlarıma işlemiştı. Ama o an başka bir şey daha vardı içimde. Paramparça bir şey.

Sonra ses yumuşadı. Sertlikten kardeşliğe döndü. "Kardeşim," dedi bu sefer. "Biladerim."

Halil İbrahim. O sesi yüzlerce kez duymuştum. Operasyonlarda, dağ başlarında, siperin tam ortasında. Ama şimdi, ilk kez bu kadar kırık, ilk kez bu kadar insandı.

Başımı çevirdim. Göz göze geldik. O da kan içindeydi. Ama ayakta duruyordu. Benim için. Hep yaptığı gibi. Yaklaştı. Omzuma dokundu. Elinin sıcaklığı, içimdeki soğukluğu eritmeye yetmedi ama ayakta tutmaya yetti.

"Zülal?"

Sesim boğuktu. Gırtlığımdan çıkarken ellerime yeniden kan bulaşacak sandım. Gözleriyle bana doğruldu.

Sözleri ezberimde yer etti. "Zülal iyi, kardeşim." Bir yemin gibi, bir dua gibi. "Yemin olsun ki iyi. Gel, seni Zülal'e götüreceğim."

Dizlerim titredi. Kalbim de. Çünkü yaşadığım her şeyin içinde en çok buna inanmak istiyordum. O iyi olsun. Benden haberi olmasın, beni tanımasın, beni affetmesin ama iyi olsun.

O sırada Halil İbrahim'in sesi bir kez daha çarptı kulağıma. Yumuşak değil, bu kez biraz daha acelecıydi, "Hızır Ali'ye baka-cağım, biladerim." Elini omzumdan çekti. Gözleri hâlâ bendeydi ama zihni bir adım öteye geçmişti bile. "Bekle hemen, geliyorum. Ambulans geldi bak, vermiyor Ayfer'i."

Bir an başımı kaldırdım. Uzaktan görünen kalabalığın içinde beyaz örtüler, titreyen eller, sedye sesleri vardı.

"Ayfer! Ayfer!" Bir gürleme yankılandı. Parçalanmış bir nefes gibi geldi kulağıma. "Tamam, tamam, iyi olacak!" Ardından bir yalvarış, "Tamam, beni de alın! Ben de geleyim! Nefes almam, susarım kalbinin atmasını dinlerim." Hızır Ali'ydi. Sesini tanımamak mümkün değildi. Dağ gibi adamın, o koca kalbi şimdi bir sedyenin arkasında sürükleniyordu. Bir elini havaya kaldırmıştı ama kimse ona dönüp bakmıyordu. Çünkü acının içinde herkes kendi yangınını taşıyordu.

Gözlerim dondu o sahne. Ayfer'in yüzü görünmüyordu, Hızır'ın bakışları yetiyordu her şeyi anlatmaya. Kendini değil, onu taşıyordu hâlâ.

Omuzlarımı fark etmeden çektim içime. Sanki biri üstüme ağırlık bırakmış gibiydi. Bu ağırlık ne topraktı ne de silah...

Bu, sevgiydi. Koruyamadığın sevgi. Sonra kendi benliğim fı-sıltı gibi geçti içimden.

Zülal.

Kalbim yeniden çarptı. Çünkü o hâlâ yoktu gözümün önün-de. Kanlı gelinlik belirdi yine karşımda, tekrar bir adım attım. Bembeyaz tülün üzerinde parlayan kızıl.

Gözlerim yandı. Boğazım kurudu. Bir an olduğum yere mih-lanır gibi oldum. Bir adım daha attım. Çünkü korkumdan büyük bir şey vardı içimde. İhtiyacım. Onu görmeye. Yaşıyor olduğunu bilmeye.

O görüntü, gerçek miydi? Zihnimin bana oynadığı bir oyun mu? Yaklaştım. Titreyen adımlarla.

"Dağhan!" O ses.

Adım ne çok anılmıştı bugün. Komutlarla, çığlıklarla, feryat-larla. Bu başkaydı. Yumuşak ama sarsıcı. Kırık ama diri. Zülal'in sesi. Bir an nefesimi tuttum. Kafamı hızla kaldırdım. Gözleri ara-lıktı. Henüz tam açık değil ama beni görüyordu. Gözlerimin ta içine bakıyordu.

"Bana bak," dedi. Nefesi zayıftı ama iradesi hâlâ aynıydı. "Buradayım." Ayaklanm geri gitti sanki bir an. Biri kalbimi sıkı. Yutkundum.

"Zülal..."

İsmine sığındım. Sesimin titremesini gizlemedim. Yaşıyordu. Şükürler olsun karşımdaydı. Nefeslendim. Gözlerim yavaşça eline doğru kaydığında bir silah tuttuğunu gördüm. Bir silah. Avuçlarında. Titreyen parmaklarında. Sımsıkı sarılmış gibi ama aynı zamanda bırakacak kadar bitkin.

Elinde bir silah vardı.

Ve namlunun ucundaki bendim.

"Ben... ben... yapmam lazım..." Sözcükler dudaklarından değil, kalbinden dökülüyordu sanki. "Firuze ölecek. Yapmasam öldürecekler. Götürdüler Firuze'yi. Ba-bana şart ko-koştular. Dağhan... ben ne yapacağım?"

Gözlerine baktım tekrardan. Mantıklı düşünebildiğim söylemezdi. Belki düşünüyor olsaydım bu durum için anlık farklı plan kurardım. Zülal'e tekrardan odaklandığımda kanlı gelinliğinin içinde acıyla bana bakıyordu.

"Vuracaksın, memleket gözlüm," dedim hiç düşünmeden.

Çünkü ben ona, kurtulması için beni feda etme hakkını verdim. Sevgi buysa, kurban olmak da onun bir parçasıydı. Ben razıydım. Gözleri doldu. Gövdesi küçüldü sanki. Dizlerinin gücü kalmadı.

"Ya... pa... mam, Dağhan..." Nefesi parçalara bölündü. "Nasıl? Nasıl yaparım ben bunu?"

Ama içimde bir şey koptu artık. Ona daha fazla yük taşıtamazdım. Dudaklarım soğuk, sesim kısık ama netti: "Çek şu tetiği."

Bir adım daha attım. Namlunun ucuna kadar.

"Hayır!" diye haykırdı Zülal. Sesi boğulmuş bir çocuğun çığlığı gibiydi. Titreyen elleri, terli alnı, gözlerinin kıyısına çökmüş yaşlarla karşımdaydı. "Çek dedim şu tetiği!" diye bağırdım bu kez. Sesim ilk kez bu kadar yükseldi. İlk kez kendimi, kendime karşı bu kadar acımasız duydum.

O anda silah titredi. Fakat parmakları çözülmedi. Yalnızca dizlerinin bağı çözüldü. Olduğu yere çöktü. Tıpkı ben gibi.

"Yapa-mam, Dağhan." Gözyaşları sesine karıştı. Eğildim yanına. Avuçlarımı yüzüne uzattım.

"Yapacaksın, karım." Sesim çatlamıştı ama yüreğim dimdikti. "Yapacaksın, güzel gözlüm."

Elini kavradım. Parmakları titriyordu hâlâ ama bu kez kendi iradesiyle değil. Benim ellerimle. Silahı yavaşça vücuduma dayadım. Göğsümün tam ortasına. Kalbime. Ona ilk çarpan, en çok yara alan yere.

Bakışlarımız çakıştı. O an dünyanın tüm sesi sustu.

"Firuze için," dedim. Sadece o iki kelime. Ve bir ömürlük yükün altına girdim. Tek kelimelik bir ağıt, bir kefarete, bir feda gerektiriyorsa ben vardım.

Gözlerinden yaş akarken başım iki yana salladı. Ama elimdeydi hâlâ. Birlikte tutuyorduk o silahı. Tetiği o çekmese bile, ben çekerdim onun yerine. Çünkü o bana kıyamazdı. Ben onun yerine de kıyardım kendime.

Bir titreme geçti vücudundan. Ona müsaade etmeden tetiği çektim. Patlayan ses yankılandı ve zaman durdu.

Kurşun, kalbimi değil, geçmişimizi delip geçti. Boşluğuma giren bir kurşun acısı vücudumu titretti. Silah yere düştü. İkimiz de geriye sendeledik. Bir sessizlik. Bir bakışma. İkimizin de içinde patlamış bir sessizlik vardı artık.

Silah yere düştü. Metal sesi, taşla et arasına sıkışmış bir çığlık gibiydi.

"Dağhan!" sesi yankılandı arkamdan. Halo...

Sıcaklık vücudumdan yavaş yavaş çıkarken, karşımdaki kadının zangır zangır titriyordu. Dudakları aralanmış ama hiçbir kelime çıkmıyordu. Ellerini uzatmak istedi.

Nefes nefese, yutkunarak ama bütün sevgimle konuştum: "Korkma, güzelim," dedim kısık sesle. "İyiyim ben." Oysa... Beyaz gömleğim kana bulanıyordu. Islaklığı hissediyordum artık. Soğuktu. Yavaşça içime işliyordu. Zor bela, dudaklarımı yukarı kıvırdım. Bir gülümseme. Titrek, acılı ama gerçek. "Sen iyisin ya, gerisi kolay."

Gözlerinden süzülen yaşları takip ettim. İnce, titrek, tuzlu. Kendi gözlerimden değil... Onunkilerden akan yaşlarla gökyüzü karardı sanki.

Ama sonra ağzımın kenarından sızan o sıcaklığı hissettim. Boğazımdan değil, canımdan çıkıyordu. Bir damla. Kırmızı. Yavaşça çenemden süzüldü. Zülal'in gözleri takıldı o damlaya.

Ve o an çığlığı patladı.

"Dağhaaannn!" diye haykırdı.

Ama ben o sesi artık bir duvarın arkasından duyuyordum. Uzak, bulanık, sanki başka bir dünyadan gelen bir yankıydı.

Yavaşça çöktüğüm yerden geriye doğru yaslandım. Kollarım yanlara düştü. Parmak uçlarım toprağa gömüldü. Başım zemine değdiğinde, tek görebildiğim şey: Gökyüzüydü.

Boş, kara bulutlu ve sessiz.

Oysa ben sadece gökyüzünü görmüyordum. Zülal'in yüzü yansıyordu oraya. Gözleri, ağlayışı, bana uzanan elleri.

Gökyüzü bile onunla kaplıydı.

Anladığım şuydu ki Zülal:

Ben, göğ'e kadar senle kaplıydım.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Canım dostlarım, Tuğçe Günyeşil ve Elif Koçak; Bu kitabın her satırında desteklerinizin ve varlığınızın izi var. Yorulduğumda nefes, dağıldığımda ses oldunuz, dostluğunuz bu kitabın görünmeyen en değerli satırı. Zülal, Ayfer ve Deniz'in kardeşlikleri bize atıftır... Bana güç ve omuz olduğunuz için sonsuz teşekkürler...

Sevgili ele avuca sığmaz manevi kardeşim Helin Gül bir adım arkanda seni takip ediyor olacağımı bilmen dileğiyle... Desteklerin için binlerce kez teşekkürler...

Sevgili Işılsu Bulut, bu yola çıktığımdan beri, ilk günkü gibi heyecanla bana eşlik ettiğin için, arkadaşlığın için binlerce kez teşekkürler.

Sevgili Burcu Sönmez, hikâyeyi okuduğun günden beri beni heyecanlandırarak gaza getirmelerine bayılıyorum. Desteklerin için binlerce kez teşekkürler...

Sevgili Merve Akyüz, iyi ki varsın! Duygularımızın hep karşılıklı olması ve birbirimizi anladığımız zamanların yeri çok kıymetli. Beni desteklediğin için binlerce kez teşekkürler...

Sevgili R. Nur Özdemir, dualarını hiçbir zaman üzerimden eksik etmediğin için binlerce kez teşekkürler.

Ve nice okuyucularım iyi ki varsınız, siz olmasanız GKS elimizde olmazdı.

